

В гімназії чернівецькій відбувають ся іспити приватистів для 3-го с. м. вступованні, а 1-го лютого устні. Випуски приватистів мають агаданого дня о 8-ій годині аранжувати ся у дирекції і викласти ся заплатаю щільної оплати та аложити танеу в сумі 12 зр.

Стан жандармерії на Буковині виказує ся в кінцем 1895 р. такий: В Чернівцях були 1 штаб-офіцер, 2 військові офіцери; 3 рядові; при піддільні нахочим: 1 військовий офіцер, 1 фельдфебель, 1 комендант, 2 рядові; при піддільних службових: 4 військові офіцери, 330 рядових. Число піддільних виводило 78, а котрих принадали на Гнізні Чернівці 19, Кірмань 12, Радичі 6, Сторожниця 6, Вижниця 8, Сучава 9, Серет 9, Кімполонг 12, а Гурагумору 7.

Нова льокальна залізниця на Буковині. Буковинський виділ правий запланує ся дуже оновно будовою нової льокальної залізничної Кімполонг-Дорна-Ватра і рішши соймови поставити відповідні внесени. Судячи по загальному настрою в соймовій палаті, можна надіятися, що проект сей буде прихильно прийнятий і найде також аччизну підпору зі сторони правого правительств, так що можна буде вже на весні с. р. розпочати роботу.

Дрібні вісти. Слідуюче засідання буковинського сойму відбуде ся дни 20-го с. м. запланує браку матеріалу до нарад. — Презенту на гр. пат. парохію в Самборі одержав о. Лев Щавинський в Старого Міста. — У Львові мають небагом вложити ся чотири нові антики, по

одній в I і III. дільниці, о дві в II. дільниці. — Чернівецька рада міста рішила одноголосно подати до буж. сойму петицію о встановленні внішого правого суду в Чернівцях. — Після нового розпорядження міністра судівництва будуть судові канцелярії так уряджені, що на їх чолі стонти ме урядники, а ему будуть приділені адвоканти і практиканти. — Львівські складачі рішили розпочати амову, коли би наставити друкарень на згодили ся на їх заплану. Змова розішлює ся мабуть вже в дню 16-го с. м., бо канцелярії друкарень не хочуть ся згодити ся на ті заплану.

3 російського консуляту. До Neue freie Presse доносять з Петербурга, що в слідуючих днях настулять іменоване нового російського консула у Відні і що найбільшій увазі на то місце має російський консул в Чернівцях державний радник Горюнов.

Зв'язки мати. Селянка Іванна Павленко в Волоки живе в недостатках і тому хотіла пообути ся новонародженої дитини. Она не удашила, але вітчим дізнав ся о тім і дав знати жандармерії, котра жінку сейчас арештувала.

Померли в Чернівцях майор в пенсії Адам Юрецький в 68-ім році життя.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“.

з дня 14. січня 1896 р.

Відень. Зчера розпочали ся наради

епіскопської конференції в справі конгруї під проводом Шенберга; прибули кардинал Груша, єпископи Коні з Бресла, Шустер з Градця, Міссіа з Любляни, Навотник з Марбургу, Пузіна з Кракова, Довведьбабер з Ліпцу і Вабер з Берліна моравського.

Лондон Standard запланує, що він у поважений до заявленя, що відносини між Німеччиною а Англією остаять ся на дальше прихильні.

Лон. Бурижа начеркнув на бенкеті програму французького кабінету; він заявив, що Франція остає вірною своєї заграничній політиці, котра стремить до удержання мира, бо лише сею політикою могла Франція зайняти законне місце між великими державами і дати великій народності, котра заключила союз а Францією заперуку неохитної вірності Франції удержити задля себе самої загальний мир і причинити ся до удержання мира між всіми народностями.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити ЩОДНЯ крім неділь і свят. Доси, як звістно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер БЕЗ ПІДВИСШЕНЯ ПЕРЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати „БУКОВИНУ“ ЩОДНЯ.

Передплата на „БУКОВИНУ“ в 1896 році виносить на цілий рік 10 зр., на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр., 50 к. місячно 1 зр.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА.

з котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що настулять в лютім 1896 року.

Відтак, умовившись з книгарнею товариства ім. Шевченка у Львові, подаємо нашим зпв. передплатникам нагоду до купни руских книжок

по значно зниженій ціні.

А іменно о 33 проц. знижимо ціну на всі книжки (в кобках подана книгарська ціна):

Іван Нечуй Левицького: Над чорним морем повість 90 к., Кайдашева сім'я повість 50 кр., Пошир ворогами повість 50 кр.

Вас. Чайковський: Твори том I 80 кр., т. II 60 кр., т. III 80 кр.; Під хмарним небом — поезії ч. I 1 зр., Книга казок поезії ч. II 60 кр., Книга байок 50 кр.

Троф. Вітківського: Твори ч. I і II по 1 зр.

Степ. Руданського: Твори ч. I 40 кр.

П. Куліша: Хуторна поезія 50 кр.

Троф. В. Гостях добро, дома ліпше, оповідань 50 кр.

Ник. Устимовича: Повісті 85 кр.

Ник. Гоголя: Вечерниці 10 кр.

Евг. Гребінки: Чайковський, повість 70 кр.

К. Т. Подольська: За грошад, хроніка 20 кр.

Г. Демичевського: Збіг в Новоросії, повість 1 зр.

М. Школицького: Між народ, повість 20 кр.

Ієрестера: Розбишани на ріці Міссіні 80 кр.

О. Кеніна: Сибір т. 1 і 2, — 1 зр. 20 кр.

О. Шарітського: Історія старинна Галичини 3 зр.

Д-р Восток Левицького: Німечко-руський словар правничий 3 зр. 50 кр.

І. Баштового: Українство на літературних познаних в Іосков-жкою 50 кр.

Вайди: Переклад Одисей т. I і II, 2 зр. 20 кр.

Два образи одійні: Гуцул і Гуцулка по 50 кр.

Ми подали при книжках книгарську ціну; для передплатників „Буковини“ они коштують о третину танше.

Відтак передплатники „Буковини“ можуть о 25 проц. дешевше, як в книгарні, закуштувати собі книжки про ІСТОРІЮ РУСИ.

Стефана Качала: Коротка історія Руси 1.00

Михайла Косяковича: Руска історія в життєписах 3 томи 1.50

Історичні монографії т. I. 2.00

Богдан Хмельницький т. I, II, III, IV. 6.40

Гетьм. Ів. Виговського і Юр. Хмельницького 1.60

Гетьмановані Брюховецького 1.25

Гетьмановані Давида Мисогришного 1.25

Гетьмановані Самійловича 1.25

В. Антоновича і Д. Лєвицького: Історія велик. Книжництва дитини. 1.60

Д. Лєвицького: Казаний період до Володимира Мономаха ч. I. 1.60

Книжний період до Данила Галицького ч. 2. 1.80

Смарицького, Давидовича, Шарітського: Монографії до істор. Гал. Руси 1.50

Замість 22 зр. 15 кр. ті книжки коштують для передплатників „Буковини“ лише 16 зр. 50 кр.

З зазначеними на ті книжки треба удавати ся до книгарні товариства ім. Шевченка у Львові ул. академічна ч. 3., котра буде повідомлена, чи купуючий сей передплатником нашої газети, чи ні.

Крім того маємо в редакції на складі оповідань Т. Галина. Перші 3 зорі і оповідань О. Я. Кошмелського: В день святаго і в олі, котре продаємо своїм передплатникам о половину дешевши перше оповідань 15 кр. замість 30 кр., друге 5 зр. замість 10 кр., переказкою о 5 кр. більше.

Тим способом подаємо нашим зпв. передплатникам користь таку, яких при передплатуванні інших щоденних часописів руских не мають, не агадуючи вже й про се, що передплата на Буковину найдешевша.

сторонництва. Нові вибори до ради міської відбули ся в вересні, а дня 29-го жовтня вибрано Льюєґера в друге бурмістром Відня 93 голосами против 44. Але 6-го листопада одержала нова рада міська повідомлення, що цісар не згодив ся потвердити Льюєґера бурмістром.

З тої хвили почали ся великі заходи антисемітського сторонництва, щоби в місцевій справі віденської зробити справу політичну, загально державну. Заходи ті проявили ся і в раді державній; але коли розписано нові вибори бурмістра і знов вибрано Льюєґера, правительством зараз розв'язано цілу раду міську у Відні. А тактика антисемітів в раді державній довела кінці — як звісно, до того, що виправді від клубу ґр. Гогенварта відірвала ся частина послів, але з другої сторони заходами правительства антисеміти почули ся параз самітними, опущеними в парламенті, а у інших сторонництв виявила ся готовість полагодити довголітні взаїмні спори, ріжниці і непорозуміння.

Під вражієм сих обявів, рада державна перевела дискусію над бюджетом і полагодила декотрі дуже важкі пропозиції. Прийшли святка, її замінено, а під кінець року стали радити сойми краєві.

Сего 1896 року має Австрія полагати особливо дві дуже важкі справи: угоду з Угорщиною і реформу виборчу; вель надія, що полагодижене сих справ не стріне великих труднощій.

Улекшене в легалізації.

(Закон з 15. серпня 1890 ч. 62 В. к. кр.)

В 281-ім числі *Діла* минушого року помістив др. Корнеліо Чайковський статтю, котру ми в увазі на її важність поклали собі подати і нашим читателям:

„Хто знає докладно відношення по наших селах, той мусить отверто сказати, що закон о улекшенні в легалізації може принести нашим селянам великі шкоди — і дяк того також в часі дискусії в соймі над проектом того закону дали ся туті дуже поважні голоси,

що хосен з того закона буде дуже проблематичний.

В часі еміґрації продають селяни ґрунти за пів-дармо. Дотепер нотарі дуже часто представляли людям, що продаж ґрунту єсть руїною, і через те не одного відвели від продажу, а тим робили суспільності немалі прислуги. Тепер буде інакше, бо проворні спекулянти будуть собі самі в тайні писати контракти — тим більше, що закон той можна дуже легко обхити, списуючи кілька контрактів по 50 ар. або списуючи кілька контрактів по 50 ар. — Отже перша і дуже поважна небезпечність.

Друга, не менше поважна небезпечність — те виставляння експертів довірних. До тепер лихварі бояли ся йти до нотаря в селі, бо часто, коли селянин і хотів візнати некористний для себе експерт довірний, нотар представляв йому неіспрокований, і не одного селянина уратував в лихварських рук. Тепер лихварі і жидівські товариства задаткові будуть собі експерти укладати, а на суми анешні як 50 ар. експерти собі виставляти кілька експертів по 50 ар.

Третя небезпечність буде та, що писарі по селах, люди без найменшої науки а дуже часто й проблематичної моральної ґартоєти, будуть в контрактах випускати не раз фальшиво числа парцель — і тим не одного наразити на дорожній процес.

Та й найважніше питання, чи контракти списувані писарями будуть дешевіші, треба рішучо заперечити. З власного досвіду знаю, що писарі хіба, багаченьки, про-бачи еміґраційні і проворні пишуть тано, а за ними другі річі, а навіть і за перегляд табулі казють собі платити дорожше, ніж нотарі або адвокати, а до того ще й але роблять.

Однак не можу одного зазначити, а то, що нотарі, особливо молодші, при списуванні контрактів дуже часто беруть більше ніж така принесе, і то не лиш так, де ціна купна виносить понад 50 ар., але навіть при менших контрактах. На доказ сказаного міг би навести багато примірів, але позаяк муся бим виступити против поодиноких личностей, то се залишаю.

„Нотарі, особливо в містах, де нема адвокатів, повинні на неосновані голоси відновити венкни можливими уступствами при виготовленню документів“ — написав нотар п. Ошишкевич в 275 ч. *Діла*. Відомо річ, що майже всі нотарі при контрактах над 100 до 200 ар. беруть більше як 5 ар. 50 кр. дяк того повинні при контрактах, де ціна купна виносить лише 25 ар., брати 2 ар. до 3 ар. 50 кр., а при цій купна 25—50 ар. брати 3 ар. до 3 ар. 50 кр., а тим дуже прислужились би суспільності і умилили би люд від ошани покутних писарів.

шість-сім латер дров на тиждень утяти і скласти, то було фразки, а що неділі небувало і по шість срібних домів, не рахували, що собі досвідками на токарню заробю. І добре я вгадав, що вони ту токарню у жиди на відробок, бо часом на ні і по чотири срібних на тиждень заробю, а то длі братчика мого Любого, аби яку сердешному ні на чім не забувало. Він — бувало — лиш на мене дивять ся дивить ся!.. О, ангелю хранителю!..

І дотепер вірно коло мене той ангель хранитель, бо на тих чотирь роки і донци по батьковим манлатин — а було їх чимало! — і хату побив, і помостив наклам, і глосту вбрав, а на загороді байло пасемце овець, бидла чотири корови, краєушлась воляція пара. А воляки то були, воляки!.. на воли але дити! Як бувало мене на загороді обірують, то годі було і нигулитись зможи ніх; ченим тай ченим їх, хоть самі собі нівроку такі глостуни, що і муха би на них ронцхлась, не то що. Да не много і часам мої воляки!.. прийшов гайдук під нігта тай каже: „Загра рано, хлонче, до вербицери!“ — А мені лиш потемніло у очах... сердце чуло споб горенько, та сказати не зміло! — Да сердце сердцем, думаю я собі: я уповаю на свого ангеля хранителя, а на його сподіюсь!..

II.

Пригнав нас нігт до вербицери, много

нає пригнав. А там наші наші!.. і войськових, і міських, і уельких, а одні руді, другі шпакотаті, треті такі, що і не вгадаєшся які. А одні межі низи у срібній прошинці, да тасий уже сердитий та гордий!.. неначе той червоний когут у нашого нігта, що оперед него годі було людям і дорогу перейти, от що. Аж тут приходить і два жандарі, оба в мундирку: один старий та пузатий, а русами, як поміла, а другий молодий молоденький, да тасий уже красний, що а, скоро го побачив, так собі аларз і ангели хранители споминув. Тасий лиш він матбуць та мій братчик Онуфрій красний та погляду такого тихого, що як на чоловіка гляне, то неначе зирок помирує. Тасий погляд був і в того жандара молоденького. Аж тут глану а неспраду — стоїть і братчик мій, стоїть і ненечка моя старенькая. Мене неначе щось у сердце боднуло; що, думаю, прийшли ви? — хіба ще доста не налякались? — О, душа та нічує, хоть і сказати не зміє!.. Да я сподіюсь на свого ангеля хранителя!.. і про віщо би ні? — а, як кавав, а в Богом не сварию ся.

Про те-ж мене і першого остригали... першого, так у сам перед!.. Той жандар молоденький узяв мене під варту. Я дивюсь почерез мур, а ненечка моя як стояла під муром, так і плакала, неначе громом убита, неначе нежизна, Онуфрій коло неї — „Чо плачете, мамо?

Взагалі повинні селяники і всі інтелігентні люди остерігати самих перед тим, щоби контракти списували у писарів, бо така осторога лежить в інтересі самого люду, — а нотарі знов зроблять найліпше, наколи послухають ради свого козачи м. Ошишкевича. Адвокати багато річий роблять за дармо, заступають убогих безплатно, а рахунки пропадає адвокатам не мало гроша. — а нотарі по більшій часті нічо не роблять за дармо. (Знаємо випадки, що й они за дармо роблять. — Р.д.) тож повинні би в інтересі піднесення поваги свого стану бодай при найдрібніших кушнях брати менше ніж така принесе“.

НОВИНКИ.

Чернівці, дня 15. січня 1896. р.

Підвищення платні урядникам. Віденське часописе доносить, що проект закону о підвищенні платні урядникам державним вже виготовлений і не обіймає лише три найвищі ранги, але також анешні. В XI. ранзі досі були три платні: 600, 700 і 800 ар.; після нового проекту має платити в сій ранзі півношати 700, 800, 900 і 1000 ар. Урядник буде по двох роках діставати анешну платню. По вислуженні шістьох років авансувати мо урядник до X. ранги. В сій класі були досі платні по 900, 950 і 1000 ар.; після нового проекту будуть урядники сій ранги діставати платню по 1100, 1200 і 1300 ар., а то все по трох роках. По вислуженні 12 років перейдуть державні урядники до IX. ранги. В сій категорії були досі платні по 1100, 1200 і 1300 ар., а після нового проекту будуть діставати 1400, 1500 і 1600 ар., і то по чотирь роках. Вислуживши отже 20 літ перейде урядник до VIII. ранги; в сій класі були платні по 1400, 1600 і 1800 ар., а тепер мають бути по 1800, 2000 і 2200 ар. Почавши від VIII. ранги будуть урядники авансувати що пять літ. Актуальний додаток остане ся по данному. Про народних учителів не вгадують віденське часописе, а шинода, бо доля тих труженників на народнім полі дуже незавидна. Про се ми в свій час ще навишемо обширніше.

Загальні збори тов. „Громада“ у Відні відбули ся 26-го грудня м. р. До нового підйму уійшли яко голова др. Вол. Янович, яко заступник голова Олександр Василевський, експоник Вол. Кадайський, секретар Модест Левіцький, бібліотекар Мирон Кордуба, господар Іван Левіцький, видавці Олександр Дачкевич, Остап Калужинський і Митайло Богдичук. — Кардинала Самборатонича іменовано за

— каже. — Хіба ви хочете, аби він і без прагочка хліба пішов загра до Чернівців? О, мамо, мамо!.. Нема на це встали, не встали але ехонимав як опароч, і побігли гоштинцем, як у наше село їдуть ся. Онуфрій запросив ся, жандар молоденький пустив его дмені. Він неначе то і не курить ся; тільки хіба, що як уперед був білий байдешний, неначе той цвіт на лалі, так тепер і повороти чорого, як земля.

— А що, небоже? — каже.

— А що-ж би? — кажу — нічо.

— А то брат? — питає жандар Онуфрія.

— Брат рідний, папе! — каже Онуфрій, тай лиш спотинув ся неначе ниний. Да не був він ниний, братчик мій!.. він в роду тилого трушк і не нин; от часом солодкого молодка тай тільки.

Чо той жандар так на Онуфрія дивить ся? — думаю я собі; а мені все здасть ся, що слусяючи в очах крутить ся... не братони а жандарови отце. Да то трафилось, що в їх очі часом боля, а то від того, що їм багато писати. Я то ошлі в пійсалу довідаюсь!..

На підвечер ми приїздили, а відтак нас пустили, котрі бачькі, по домах. Лиш казали рано дуже приходити, бо йти-мемо до Чернівців до ресементу. От ми і пішли а Онуфрієм домів. Дома встали — от світайно! — мама печуть хліб, сестри лягода чиманять мені

аго заслуги для товариства почесним президентом, а нос, Юліана Романчука почесним членом товариства.

Вечерок з танцями відбуде дня 2-го лютого с. р. в Березанах в касинових салях на дохід „Рускої Бурені“. — Також той „Руска Бесіда“ в Тернополі устроює 2-го лютого с. р. вечерок з танцями в своїх власних комнатах.

Неймов'яну вість подає польська газета Монітор, іменно що карне судство проти посла Влиничука, котрого, як звістко, обвинено о крадіж і обманство, застановлено зі сторони станіславської прокуратури.

Віче американських Русинів. Американська *Свобода* в ч. 1. в сего року принесла відозву руского священика гр., щоби урядити перше народне віче американських Русинів. Свого часу помістила *Свобода* естатю, в котрій лавицвала всіх щирих американських Русинів до згоди і до зародної праці спільними силами, бо американська Русь „має важкі справи до владоування, наглі потреби до заспокоєня“, отже треба праці, щоб „не загинути і внародовитись, але жити своїм життям, яко Русини і добрі горожане пільної країни.“ Та якщо ніхто не обізнав ся на ту відозву, она „остала ся мертвою буквою на папері і головом волюнцією в пустині“ — як каже тепер *Свобода*. Щоб отже „уложити неспийний план і дорогу, котрої нам трикратне треба, щоб осягнути цілі, а іменно: охоронити на будуче наш нарід від внародовлення, казати шлях, по котрому має ступати до просвіти, поступу і добробуту, утвердити в правдивій вірі Христа і приспособити его так, щоб був гідний свободи і умів в неї користати, будучи чесним горожаном пільної країни, а не верстаючи бути Русини о м. мислю, серцем і душею“, — радить *Свобода* еклектиці віче до 15-го лютого.

Задал кусня землі. Селянин із Східниці Тома Пронь процував ся вже 14 літ о кусень землі в власителем тамешної конячини Дороциньским. Наконєць 16-го січня мав приїхати в Дрогобича комісія; щоби розв'язати претенсії обох сторін. Дороциньский однак не чекуючи рішення комісії, виїхав минулої суботи в двома візками гною на спорне поле і взяв з собою чотирох людей, уабросивх в великий грім і хотів гнів розкидати. Тома Пронь не хотів допустити до того і прийшло до сварки, котра скінчила ся тим, що Дороциньский стріляв до селянина пиль рами з револьвера і ранив его три рази смертельно. Убийства відставили жандарм до суду в Дрогобичі.

Вплив сировиці. Після справоздани, яке складає проф. др. Монад на вивіданню лікар-

скої академії в Парижі, зменшило уживане антидиетеричної сировиці смертальність від диетерії у Франції о 65%. В роках 1888 до 1894 умирали в першій півроці в 108 містах французьких, що мають понад 20.000 мешканців, 2. 626 дітей; в першій же півроці 1895 р. померло лише 904 дітей. Коли ті самі відношення настануть в інших французьких містах і селах, то можна сміло казати, що череа дічне диетерії сировицею зменшиться ся смертальність на ту слабість у Франції о 15.000. В січні 1895 р. писав інститут Пастера 50.000 рурок в антидиетеричною сировицею по цілій Франції.

Палата з льоду. Добре дуріти, коли приступає — можна би сказати Американцям, котрі не знаючи вже, якої собі придумали набани, виставили коло Треви до десяти днів палату з льоду. Бєть то величезний будинок зроблений в той спосіб, що усталоено насаперед ніби лиш стіть будинку в дереві, на котрій замість стін поприбивано величезні стіжки дрітвяни і поливано їх відтак в часі великих морозів водою. Вода замерзала і так зробив ся величезний будинок льодовий, котрий виглядає ще красивіше, як коли-б був зроблений таки з справжнього рубаного льоду. При тім будинку єсть одна река на 300 а друга на 200 стій висока; в середині єсть сама до танців довга на 160 стій і довжина депр на 800 стій. Крім того єсть там реставрації, гардероби і т. д. Кожний гість, що приходить до тої палати на забаву, дістає даром білет, котрий дає йому право їхати саньми до озера Донсер, віддаленого від палати стм англійських миль (наших миль і три чверти). Американці їдуть до тої палати такими масами, що залізниця підступає їм окремі походи по знижених цінах.

На віденьській університеті було минулого року 5450 слухачів. Між ними в Галичині на богословію 4, правах 766, медицині 141, а на філософії 33 яко звичайні слухачі записані, а яко надзвичайні 84, значить разом 428. 8 Чех було записаних 534, а Морави 741 слухачів. До числа слухачів в Галичині треба ще дописати студентів політехніки, інституту технологічного, різничого, закладів гарних штук, а число восте понад 800.

Дрібні в'сти. Презенту на гр.-кат. парохію в Сереті на Буковині одержав о. Клементій Злешко, а на гр.-кат. парохію в Смеренівцях, біського деканату, о. Теодосій Дуркот. — На дорозі в Волохи де Чернівці замера селянин Василь Донгей, їдучи на термін судовий. — В Товтрах, селі іцманського повіту, померли 42-літня селянка Марія Хрошак від чаду; двоє дітей ще несли врятувати. — Князькаційні іспити для народних учителів відбудуть ся в

Тернополі дня 17-го лютого с. м. Подавати треба до 8-го лютого с. р. до дирекції іспитової комісії.

Померли в Коломиї Емерик Туртинський, учитель гімназії, в 61-ім році життя; — у Львові антикар Калікет Крижановский в 60-ім році життя.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“.

— 0 —

з дня 15. січня 1896 р.

Відень. Fremdenblatt довідує ся, що намістник Чех гр. Туи просив правительство ще дня 7-го с. м. предложити цє. рю его димізію. Правительство згодило ся на се і прийняло внаравом до відомости охоту намістника, вести справи даліше до кінця сеймової сесії. Внаравом прошено намістника, щоби на той час остав ся на своїм труднім становищі.

Відень. Священика Декерта увільнено одноголосно під обжаловані о провину проти публічного супкою і порядку через підбурюючі проповіді.

Прага. В сеймі узаваживав нос. Русе своє внесення, щоби занести курії виборчі, і підіє, що не хоче планувати розприси умів, але его внесення, в найуміркованійшим жадаєм того, що Німці узаважають услівем своєї спідальності в чеській сеймі; внесення має на цілі піддержати мир. По довшій дискусії прийнято першу часть внесення, щоби внесення відслати до комісії, головами Німців і великої постолюсти, а відкинено другу часть внесення, щоби комісія за 14 днів вдала в того справу. За тою частиною внесення голосували Німці і німецькі дідичі.

Любляна. О 1/28 год. вечером дало ся почувти через дві секунди сильне землетресення, але его не вєходи замічено.

Острава на Мораві. В закові Герменіада вбух в неспаной причини огонь; доси відобуто 15 неживих осіб, уратовано 17.

НА ДІСЛАНЕ.

(За сво рубрику редакція не відповідає).

Заявлено. Ме одержали від о. Івана Порайко, гр. кат. катехита при ц. к. учительській семінарії в Станіславові, слідуєче писмо в просьбою о поміщенє: „О. др. Григорій Литвинювич, катехит народних шкіл в Станіславові сказав в спростованю своїм, поміщенім в ч. 165. і 166. „Буковини“, мовляв я „шукав собі пашети до его особи і то вже по другий раз без найменшої причини, як то євдіки протоколярно потвердили“. Заявляю, що таке твердження о. Григорія Литвинювича єсть грубою, несовісною клеветною, а навіть ще чимсь більшим. О. Іван Порайко, катехит ц. к. семінарії ужит. в Станіславові.

Ціни збіжжя і других продуктів.

Дня (24.) 5. січня 1896.

	Львів.	Чернівці
Пшениця . . .	від 7.20 до 7.40	від 7.10 до 7.30
Жито	6. — „ 6.40 „ 6. — „ 6.10	
Ячмінь	5. — „ 6. — „ 5.50 „ 5.75	
Овес	5.20 „ 5.40 „ 4.90 „ 5.10	
Ріпак	8.25 „ 8.75 „ 8.75 „ 8.75	
Горіх	5. — „ 8. — „ 7.50 „ 6. —	
Вина	4.75 „ 5. — „ — „ —	
Льнянка	— „ — „ — „ —	
Біб	— „ — „ — „ —	
Бобик	4.75 „ 5. — „ 4.90 „ —	
Конюшина черв. „	30. — „ 40. — „ — „ —	
Конюшина біла „	40. — „ 55. — „ 27. — „ 20. —	
Конюш. шведск. „	30. — „ 38. — „ — „ 30. —	
Квиш	— „ — „ — „ —	
Авиж	— „ — „ — „ —	
Кукуруза	5.20 „ 5.50 „ 5. — „ 5.10	
Хміль 30. — до 50. — згр. за кїло у Львові і		оконита на 10.000 літрів 14. — 15. —

на дорогу, Василько маленький спить у замітку, полнии отой румизмачи на загороді та дивиться ся право в пілля. — Да я не виїшов до їх, як бувало, бо у перше мене обгорнули скали немале ті тумани темні, коли на чорні гори вилізли, і у перше на моїм шку і впацкалі. Бо змалі мені було на мого ангела ханителем, що я на його так унонав дуже нелице на ріднього брата!... Да що поможесь? — від смерти жоме би був і врятував, да під ціварських поминток матбути і Богу годі, бо ті війскові панні такі недобрі, такі!... неначе їх не жати родила на сєй світ, а гадина пожариста. Що ангіль ханителем проти таких!... (Онуфрій сидить коло мене...)

Аж тут уходить, як раз той ангіль — хочу казати — той жандар молоденький у хату, що коло нас на варті стоїв. Ми так і затетерили!... це матбути, на мнов, думаю я собі. — щось зном нового склалося. А наше село близенько було від міста, так, що панні ходжують туди бувало пераа на прохід, а до міського вже так, як до того рудого Мортка, що для їх держити бувало і пиво добре, і вино, і хто зна що.

— Добрий вечер! — каже жандар.
— Добре адорова, пане! Матбути на мнов?
— Ні — каже — да я прийшов запитати, чи у вас немає картофелі на продаж?

— Нема — кажу. — Що є, то треба сажити: неса їде.
— А ти вже зантра їдеш?
— Зантра.
— А брат хорий сам ліжасьє дома?
— Видко діло, що сам...
— Таке то — каже — в сьвіт! — Да я би не раз прийшов твого брата відвідати, коби лиш він хотів.
— Онуфрій — кажу — відкоби слабує, то аби єму ніхто чужий і перед очі не вшов. А по друге, кажу, дві дині в хаті. Що би люди казали, як би жандарі до нас ходили? Ви наших людей не знаєте ще, пане!... А арешту — ми собі ні родина ні дружина, тай нікого не шукаємо. Будем обходитись сами.

Жандар почервонів неначе той кармачин. — І це правда — каже.
Посидів ще хвилячку, посунувсь трохи, (так мені це адалося), тай пішов. А мені жаль его стало!... За ніщо, думаю собі, я так з ним холодно та різко обійшовсь? Да я не в свої волі, я так мусів.
О, Боже мій! о много би то було ладніше на сьвіт, коби то чоловік не мусів мусіти!... Да я в Тобов не сварю ся, Боже, а в ангели уномаю!...

(Даліше буде).

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО
„РУСКА БЕСІДА“
 в Чернівцях,
 у вулиці Петровицької число 2,
 має на складі:
„Ілюстровану бібліотеку“
 для молодіжних, міщанських, редакційних,
 Омеляном Поповичем
 року 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893,
 1894, по 1 ар. 20 кр. на рік, а всі 9 років
 на 9 ар.
 — 3 пересилкою поштовою 9 ар. 30 кр. —

ВИДАНА ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

І. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Стрию, 1887 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 ар.
2. Квітка. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний зільник. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.

4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стріха. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

ІІ. ЗВЕРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. Твори Василя Чайченка: Том II. (Сонячний промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Твори Василя Чайченка: Том III. (На розпутті) — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.
9. Твори Карпенка-Карого. (Мартин Боруля. Ота тисач. Ваташаня. Що було, те мохом поросло. Чабан). — У Львові, 1895 р. (кінчать ся друкувати).

ІІІ. ПОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І ОПОВІДАНИЯ.

10. Навіжена, пов. Печуд-Левіцького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. Поміж ворогами, пов. Печуд-Левіцького. — У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.
12. За громаду, хрон. К. Т. Подоленка. — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. Художник, пов. Т. Шевченка переклад Ол. Кониського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.

14. Між народ, пов. М. Школицького. — У Львові, 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. Хо, казка Михайла Коцюбинського — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. Облога Буши, пов. Млх. Старицького. — У Львові, 1894 р. (кінчать ся друкувати).
17. Грішники, роман хроніка Олек. Кониського. — У Львові, 1895 р. 192 стор. мал. 8°. Ціна 50 кр.
18. Пани й люди, повість Володимира Левицького. — У Львові, 1893 р. 168 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

Котвици
Liniment. Capsici comp.
 з антики Ріхтера в Празі,
 загально признаний знаменитий усмирю-
 ючий лік на втирані: по ціні 40 кр. 70
 кр. і 1 ар.; можна купити у всіх аптеках.
 Просимо надати сей загально улюблений
 домашній лік просто під назвою
Ріхтера Linimenta котвицею
 і приймати з остерожністю лише фла-
 ки зі знаменням охороняним „Котвицею“,
 бо лише ті справді.
 Аптека Ріхтера
 під золотим ланком у Празі.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити **ЩОДНЯ** крім неділь і свят. Доси, як звісно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер **БЕЗ ПІДВИСШЕННЯ ПЕРЕДПЛАТИ**, будуть наші передплатники діставати „**Б У К О В И Н У**“ **ЩОДНЯ**.

Передплата на „**БУКОВИНУ**“ в 1896 році виносить на цілий рік **10** ар., на пів року **5** ар., на чверть року **2** ар., **50** кр. місячно **1** ар.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію **ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА**,

з котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що настане в лютім 1896 року.

Відтак, уможлившись в книгарню товариства ім. Шевченка у Львові, подаємо нашим нин. передплатникам нагоду до купки руских книжок

по значно зниженій ціні.

А іменно о 33 проц. знижимо ціну на всі книжки (в окобках подана книгарня ціна):

- Івана Печуд-Левіцького: Над чорним морем повість 90 кр., Кай-
 дашева сімь повість 50 кр., Поміж ворогами повість 50 кр.
 Ваг. Чайченка: Твори том I. 80 кр., т. II. 60 кр., т. III. 80 кр.;
 Під хмарним небом — поезія ч. I. 1 ар., Книга казок поезія ч. II.
 60 кр., Книга байок 50 кр.
 Треть. Зіньківського: Твори ч. I і II по 1 ар.
 Степ. Рудницького: Твори ч. I. 40 кр.
 П. Куліша: Хуторна поезія 50 кр.
 Дрозд: В гостях добре, дома гірше, оповідань 50 кр.
 Ник. Гоголя: Повісті 85 кр.
 Ник. Гоголя: Вечерніці 10 кр.
 Евг. Гребінки: Чайковський, повість 70 кр.
 К. Т. Подоленка: За громаду, хроніка 20 кр.
 Г. Данилевського: Збігці в Новоросії, повість 1 ар.
 М. Школицького: Між народ, повість 20 кр.
 Герасименко: Розбишани на ріці Місієні 80 кр.
 О. Косова: Сибір т. I і 2. — 1 ар. 20 кр.
 О. Нартицького: Історія старинна Галичини 3 ар.
 Дра. Костя Левицького: Німецько-руський словар правни-
 чий 3 ар. 50 кр.
 І. Баштового: Українство на літературних поглядах в Москви-
 щині 50 кр.
 Байди: Переклад Одисей т. I і II. 2 ар. 20 кр.
 Два образи олійні: Гуцул і Гуцулка по 50 кр.

Ми подали при книжках книгарню ціну; для передплатників „**Буконини**“ они коштують о третину таньше.

Відтак передплатники „**Буконини**“ можуть о 25 проц. деше-
 ще, як в книгарні, закупити собі книжки про історію Руси.

Стефана Качали: Коротка історія Руси	1.00
Миколи Костомарова: Руська історія в життєвих 3 томи	1.00
Історичні монографії т. I.	2.00
Богдан Хмельницький т. I, II, III, IV.	6.40
Гетьм. Ів. Виговського і Юр. Хмельницького	1.60
Гетьманована Брюховецького	1.25
Гетьманована Давида Многогрішного	1.25
Гетьманована Самійловича	1.25
В. Антоновича і Д. Глобейського: Історія велик. Князівства литов.	1.60
Д. Глобейського: Книжний період до Володимира Мономаха ч. I.	1.60
Книжний період до Данила Галицького ч. 2.	1.80
Смирнова, Дашкевича, Шарановича: Монографії до істор.	
Гал. Руси	1.50

Замість 22 ар. 15 кр. ті книжки коштують для передплатни-
 ків „**Буконини**“ лише 16 ар. 50 кр.

З замовленнями на ті книжки треба удавати ся до книгарні то-
 вариства ім. Шевченка у Львові ул. академічна ч. 8., котра буде по-
 відомлена, чи купуючий сьє передплатником нашої газети, чи ні.

Крім того маємо в редакції на складі оповідань Т. Гайди.
 Перші 3 арії оповідань О. Я. Кониського: В день святоті
 в олі, котре продаємо своїм передплатникам о половину дешевши
 перше оповідань 15 кр. замість 30 кр., друге 5 ар. замість 10 кр.,
 пересилкою о 5 кр. більше.

Тим способом подаємо нашим нин. передплатникам користь та-
 кі, яких при передплатуванню інших щоденних часописей руских не,
 мають, не згадуючи вже й про се, що передплата на **Буконину** най-
 дешевша.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ випускає:
на цілий рік 10 кр. — 30 „
на чверть року 2 „ 30 „
місячно 1 „ — „
для нагайки 20 рублів або
40 франків.
Посилкою грошей по 6 кр.
в банк готел „Горюха“ в
Чернівцях, у д. Голубова ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

щодня крім неділей і рус-
них свят.

Редакція і Адміністрація
„Буковини“ знаходяться в м.
Чернівцях (ул. Петровська
ч. 2), куди всі листи адре-
сувати належить. — Нова
редакція отворена щодня
від 8. рано до 8. вечери.

ОНИ і ВИ.

(Письмо кандидата на руского патріота).

Ви его неїно знаєте, сего публіциста, до мені дав привід до сєї статі, а коли знаєте его з книжок, то хоч чували до него, бо був собі таки доволі голосний чоловік і то голосний не чим чинним, лише своєю працею, котрої за м. в живні 20 літ. Працював не для олаків або Москалів, лише для Русинів. Патріот з него ідеальний, дбалий дуже о добро і славу своєї партії і цілого народу. Тепер у нього вже сили не багато, старі его жалують, що на Русинах не доробив ся ані кусня хліба на старші літа, а молоді его лають, що, мовляв, був колись мудрий чоловік, а тепер... Чую, що сей чоловік тепер і їсти не має чого!

А ви певно знаєте і другого, ще голоснішого руского літерата і публіциста, котрого ми все знаємо на першій місци, коли нас хто сниться про талицько-руських письменників. Чоловік він з маленькими похібками у своїм поступованю, котрих йому жадеи Русин не хоче простити, і з великими заслугами для народу, котрих жадеи Русин не вміє належито одізнати. Він наш і не наш публіцист, а міг а повинен би бути лише наш, як би Руси-

ни не були Русинами. Чоловік зелізної волі, неподатливий, відиримчивий, меткий, притім патріот такий, що як би нам таких лише тисяч, то в десятеро сильніших противників перемогли би. Має він за собою вже авні 20 літ праці. А літа йдуть... він мусить оглядати ся, як обезпечити жита і жінці і діточкам і собі. Чому-ж він у Русинів не може найти сего обезпечення на старість?

А ви знаєте і сего третього нашого публіциста, отсю правдиву жертву нашого політичного безголовя, отсей громозвід для своїх і чужих громів, чоловіка партії непохитного, талановитого, котрий своїх плечий уживав до підняття соток патріотів у гору, а сам не дбав о лаври, хоч міг, котрий має за собою також і двацять літ праці. За ним не бачать тепер праці і заслуг і патріотизму і доброї волі: йому тепер сего і люди кажуть: „Може би ти замовк і зломив перо своє“. І нікого се не обходить, що нікуди чоловікови, змарнованому через нашу байдужність, поїти ся на старші літа.

А ви знаєте і сего четвертого чоловіка, також громозвода, з котрий буть з усіх сторін грома, а він стоїть, і дбає також о се, щоб не окутала на-
роду нашого темна хмара. Трудне его

становище: признання він не лазає і байдужна людям доля его. А за ним також близько двацять літ праці і душа его за народом тягне, і недоля народу его болить і він, як умів, так лихо усуває.

А ви може їх і не знаєте, але они також є, молоді кандидати на патріотів-письменників, денників — бо лиш про таких тут говорю. Розвій їх не від них залежить, а від суспільности. Старі педобити загинуть у бібулі газетній і пам'ять про них щезне, бо они з своїми іменами під працями не виступали; і настане новий нечислений ряд тих, що мають нарід вести, учити, бавити, славу других розтрублявати, ворога побивати, Русь підняти.

Провідники народу, послы, по своїх заходах в раді державній та соймі, гарненько собі підночують підчас ферій, професори просіи negotiis віддыхають собі, священники поранять ся із живими, меценасы по добрих процесах та контрактах перечислюють свої доходи і передумують над тим, чи каменіць не кувувати, і всі разом у вільну хвилю читають собі газету. „Ах, яка-ж она пуста! ані добрих статей, ані фейлетонів, довиси скучні, повинки скучні, усе скучне, спати хочеть ся. А всему винен редактор А., редактор

АНГІЛЬ ХРАНИТЕЛЬ.

Настави

ЮРИ ФЕДЬКОНИЧА.

— о —

(Даліше)

III.

І вірно коло мене стоїть хранитель мій, бо як я попросився, як до реґементу зайшов, як я муштру та школу вичив — і сам не знаю. Бувало, других рекрутів бють сердешних та вбиткують, а мене ніхто і пальцем не кине, не то що. Матбути не було в ніщо, бо мене бувало в касарні не чути. Другі газасують, сьміють ся, борють ся, жартують, а я мовчу, мовчу та думаю. Думаю, чи має горе гібше, чи та Тиса, що подалеко нашої касарні дивешть та грає. Однакі они матбути, да дома братчик у недугі, неяс самі, сестри без опіки, от що!... І не пішов я Тису мірати, да моливсь до ангела свого, аж тут і прибігав капіраль відодня.

— А тут Складанюк Семен? — Мене не-
наче можем хто просадив!...

— Я є — кажу.

— На, каже, тобі лист прийшов. А ти, фірер Квітка, завтра до рапорту! — на уральон ідете! — прийшло вам в реґементу!

А він не веселий, ні!.. „О, Боже мій! ка-
же, та й я ще побачу роки мій гори, тай ті
ліси кидрої, що так барліком і укримсь? О,
коник мій любий на стайні! о, зброя моя зо-
лота!..“

Такі ті Гуцули матбути усе, думаю я собі,

— у їх ні тато ні мама, ні брат ні сестра, у
їх лиш ліси передні та зброя, та воли! — от
що! — Да не зашудував я це гуцульському
людини, бо добрий був, добрий!.. а вже такий
ширий, що і останню сорочку в себе дав би!
— А широк ні опанить ся чого, то і брата рід-
ного убив би, не то що! — Таки ті Гуцули,
такий був і фірер наш молоденький, що про
його розказую. Бувало рекрутові або хоть ко-
му і тусана дасть, і горівни жунить, і пару
пшати подарує, і в багатом вміває. Да мені в
роду нічо ніколи не сказав, лиш бувало жар-
тує: „О! Складанюк, каже, такі войки справля-
ють, що ніхто і в касарні не входить!“ — А — ду-
маю я собі — добре тому виріти, до кого при-
ступив, да в мене братчик дома лежить, хто
знав, чи побачу?.. О, ангелю мій хранителю!...

І пішов я в своїм лихом до одного ка-
дета: — Кадет, кажу, прочитайте мені, що тут
стоїть? — Кадет читає — я слухаю!...

— Братчику мій Семене!

Брате мій рідний!

Як би я знав, що ти не розумний та не
ровнякий, то я би до тебе отці слова і не
писав, бо не веселі тобі будуть. Да ти знаєш
той проповідник: Коли тобі добре, не весели ся,
коли лих — не смути ся. Тай про віщо смутити-
сь? про сєй сьвіт? — маків цвіт! — Тому
я его хочу і покидати, братчику. Бо як сєй
лих тебе дійде — мене вже на сьвіті не буде.

За ці шість рік, що ти у цєсаря служив,
много у нас дома переіначилось. Мама мусіла
і худоби збуть, і в дому много дечого попро-
дати, і ще до того удовжикавсь чимало, а все

то через мене та через мою лезу таку тяжку!..
О, проєти мені братчику мій, Семене, що че-
рез мене усе твоя праця та мука за тільки рік
пішов марне!.. Да що-ж: я миму під милій
Біг просив, аби через мене останнього не збу-
вали. Коли-ж бо з ними годі що відити було!..
Ті дохторі та тия антика у старці нас довели
а помочи нічого не помогали... Хіба дохтор го-
ди кому нові груди на місце покласти, чи що?
— От нещасні ми, тай тільки! — Я ще тільки
рад, що хоть твоє одне не дав продати, бо
і то би було за дохторами пішло!.. Коли у
похорон не вкрадуть, то пайдеш усе в по-
рядку, замкнєне в твої скрини.

Вуйко Іларія кридив нас чимало. Воли-
ки у нас назив, не знаю сам, за що; каже, що
батько йому винні були якийсь довг. Сьвіт анає,
що цьому неправда, да я тебе прошу, братчи-
ку, коли мене щире любив, не сповивай му
це лихом! — Бог видіти ме, на Бога здай-
мось. — Що сестри пішли у найми, то тобі
мав уже хтось уповідати, бо в нашого села
много уральонників покинати, а ними до тебе
переказував, от хтось і Федором Соколю-
ковим.

А за сєм словом, братчику мій рідний! —

— О, не читайте вже далі! — прошу я
кадета.

— Не буду — каже — але тут при ми-
нці ще пару слів приписано.

— Читайте — кажу.

Він і читає.

„Той жандар молоденький, що був у нас
того вечера, коли ти мав до війська рушити,

В., редактор В. — ніхто не винен, лиш вони!"

Редактори ведуть політику, коли політики самі мовчать і не знають, що чинити: редактори учать людей, коли ті вже без всяких інших учителів обходяться; редактори, котрим із-за навалу роботи зовсім не до веселости, веселять публіку, бо їй це потрібно; Газети сповняють переважну місію в суспільности, суть школою для дозрілих людей, — а якже та публіка, наша руска публіка дбає, щоб Газети розвивалися, щоб тих чорних муришів, руских публіцистів більшало, щоб денниками ставали люди світлі, досвідчені, щоб не шведь брався до кравецтва з потреби, як у нас буває, щоб ті люди, стративши силу і здоров'я на народній роботі, не ждали відтак з реанімацією голодної смерті своєї і родини; як та передива, вічно невдоволена, претенсіональна публіка руска спомогає щоденні Газети, піднірає: Життя і слово, Зоря, Записки товариства ім. Шевченка, Дзвінок, Учителя, дрібні бібліотеки, просвітні видавництва — одним словом все те, чим ми щодня задокументовуємо своє життя і свій розвій? Хто нині з молодіжи рускої приготував ся цілком поважно до того, щоб стати руским публіцистом? Ніхто! І добре роблять, що не думають о такій незавидній кар'єрі, бо ждала б їх сумна будучина в байдужій суспільности рускій. Сирацюс ся чоловік, найкрасніший вік і силу стралять на ту роботу, стане зробом народним і посміхавцем молодого покоління — і йди, чоловіче, під тин умирати, за те, що у тебе практичного розуму не було, що ти не пішов тим утертим шляхом, котрим інші люди доходять хоч до забезпеченого кута на старість.

Така доля наших літератів, публіцистів і всяких авторів. Чи-ж не славна доля? Правда? Чи-ж не варто у нас старати ся о таку долю? Адже праця така патріотична! адже слава усьміхає ся чоловікові по голодній смерті! адже

пам'ятник сніжовий приляже відтак наболілі груди его!...

Ну! хто хоче такої долі, нехай старається, а я єї не бажав би і ворогом тяжкому!

Почали Русини недавно говорити щось про організацію, а з того балакана не буде нічого, бо парід туний і без серця, без щирости і без розуміння свого обов'язку. Жертовлюбивість его, осьміювана патріотично здавна самими голодними денниками, не стоїть і тисячної частини жертовлюбивости чеського народу. А патріотизм его — то банька з мила, що блищить ся і рунає. Чи він сам тому винен, в то не входжу, але лихо остається ся лихом. Без свіддіння цілого народу, а передовсім воеї его інтелігенції, всіх хоч троха замовних Русинів, ніяке діло не буде в нас розвивати ся.

Не буде розвивати ся і праса руска, без котрої ніяка організація не обійде ся, і за вічною нашою латанниною, неїстачею з дня на день, нам і за сто літ не усьміхнеть ся доля така, якої би ми вже самі бажали би дожити. Як і гірко таке слухати, так ще гірше бачити се і мовчати. Не дурім ся! Наша доля в наших руках і чого самі не зробимо, того за нас ніхто не зробить! — *Кандидат на патріота.*

ДОПИСЬ зі ЛЬВОВА.

(Рускі посли. Четверта руска гімназія. Хорватська унія. Семінарія. Відокремлені католицькі рускі парохії. Курс рускої мови для державних урядників. Справа умундурованих учеників. Оплата шкіл. Еміграційна комісія. Оплата держави судової. Предложення про вогонь і розділ їх між рускими послами.)

Рускі посли сейму галицького не могли доси аложити одного клібу, а то виключно лиш по тій причині, що два посли семини: Остапчук і Понаковський а побіж нит і поє. Окуновський дали виборцям своім прирачення, що не вступлять на раї до жадного клібу

сеймового. Мимо того посли рускі становлять одну цілість, сходять ся на єдиний наради, розбирають біжучі справи а великою згідністю в поглядах і виступають в сеймі солідарно. Доси відбули посли рускі 5 засідань, а предметом нарад їх були наші справи, дотикаючи як національно-культурних так економічних потреб народу руского. Наше ду дини найкращі утвари.

І так порішено домогатися у сеймі заснованя четвертої гімназії рускої в Станіславові, есентуально в Тернополі, в котрій то містах число молодіжи рускої в гімназій польських а найвищий. Реєстровано також на Чортків або Тернополь, накомі міста ті а обов'язались би до поношення деяких тигрів, що випаляють в заснованя гімназій.

Порішено дальше домогатися аложени мужескої семінарії учительської утвариєстичної а характером переважно руским в Городенці, де імовірно ерекція була би значна а від того, що околиця Городенки богата, а кандидат учительський могли би притім користати а школи агрономічної, що істнує в Городенці. Порішено уніміти також о відділеня чотирох руских клас паравальних гімназій коломийської і атворена окремої інституції шкільної з окремим директором.

Порішено зайняти правительство до відкриття практичних курсів науки рускої мови у всіх більших містах краю для урядників державних, щоб дати їм можливість набутти знання мови рускої для урядовани а вітнієстю їх в руских сторонах. Порішено рішено уніміти, і о імовірно існує комісії при и. и. міністерстві для кваліфікації урядників в рускої мови.

Порішено дальше поставити внесення в тім напрямі, щоб міністерство просивши відкрити розпорядження своє в дня 14-го марта 1894 до ч. 26 зак. кр. що-до примусового умундурованя учеників гімназійських а 1896/7 році і о аміну его розпорядження на факультативне поношення умундурів шкільних.

Рішено поставити резолюцію, а називаєм до правительств, щоб оно по причині загального убожества жителів Галичини аменішало високі оплати шкільні, есентуально дало можливість, убільшати учеників від позашкільних оплат.

При тім, як вже вам звісно, поставлено внесення в сеймі устатами пос. Ватининна на аложени комісії еміграційної, котрої надачею було би: розвідити дійсні причини громадянської еміграції до Бразилії, усунути ті причини по більшій часті економічної натури, адекватні леготудини еміграцію і розвести овіку над

ще у В. . . . як і був. Здивав мене оногда на місті тай каже: — А що? не нині Семен? Мені жалі на него, що мене на підході так урази. Да коби лиш адрон був та миром а нійська виїшов, мусить він мене ще коли-тогда перепросити, або я его. — Брате Семене! я не знаю, чи ти его чим урази, да як сему справді так, то перепрося его, сваний, бо ти не знаєш, кілько він нам доброго нишком робив тай робить!... Як би не він, то матбуть би нас зиди дано вже і а оселі були вигнали, не то що!...

Отак читає кадет, а я собі думаю: не даром я до тебе моливсь, ангелю хранителю! — А я так незначайно з ним обійшовсь!...

IV.

На другий день пишу ся я до рапорту. — А чого? — питає капіраль від-дня. — На урльон до заводаня — кажу. Він насміявсь.

— А де-ж тепер у зимі урльон, небожже? — то що ниніше Квітка, его дома треба, а то-бі чого? Але йди про мене і до рапорту, а тебе не спераю, да капітан сердитий буде, видіти мені!

Нехай буде і сердитий, думаю собі, мені все одно. Убити зня не п'є... а хоть би і в'є, не велика шкода!... Не велика шкода? — але братчик, братчик, що дома умирає? неми? сестри? — і це не велика шкода? — А серце

жон віщує, що брат ще не вмере, що а его ще живого заховаю, коби лиш хотім пустити на урльон. — О, ангелю хранителю!...

Пішов я до рапорту. Перший стоїть Квітка, відтак и. Приїшов і капітан.

— А що? — каже до Квітки — а вам прийшло, аби ви йшли домі? Ви були дома стрільцем? ватазком? Ваш отаман просив, аби вас домів пустили. Пан полковник просить, да як ви підете в таку студію, да у таку м'зу? — а до в весну транспорт не буде йти, хіба-бисте сами йшли про себе? Пан полковник дав вам як волю. Да мусиш или сказати, що мені аа вами жалі, ви у мене були чим? Може ви би а свої охоти хоті до весни ашпильсь?

— Ба йти му, пан капітан — каже Квітка — таки ще сьогодні! тепер у тіє с'єво лювання на воєни та на лиси. Я собі легко можу на дини по десятці астрільчиги, про сьмита та про масени і не ачудувати, що оєва тиждень приходить. А наму капітанови так маю дш серй убити, аби вже так!... Чорт їх матбуть ще не вибрав усіх! — Ін мене остригали, то ще їх таких було, що для всіх офіцій би було стало, не то що! Але а ім рога ашправу, я! Федір Квітка!

Приходить капітан до мене. — А ти чо, Складанюку? Корити і тебе а філером Квітков на серни?

— О, пан капітан!... про мене серни ціл

будуть, у мене брат умирає, у мене... тай не доказав... Гірко так мене тогоє... і обб'єляв!...

А капітан ніхонія мені а руки аист, та читає.

— Гм — каже — що-ж а тобі, хлонтє, поможу, коли пан полковник дав приказ аби дшх а твого року аш у осєні на урльон пустити? Мусиш ждати, небожже, не моє а дш воля.

— Ох, пан капітан!... заридав и.

— Не плач, сину, не поможєсь! — єтє капітан а пліч. — Полковника прикази годі не слухати, ти сам знаєш. А відтак: якже би ти пішов тепер домі сам, без транспорту, у таку люту, у такі зими? — сам собі розмірну! Квітка має пару лєшів складаних, найме собі чи о... у, чи окаяно, а ти?... Не можу пустити, серце, хоті би і на знавй час! Шістьдесят зинає то не в зимі самому хід!

— Пустить го, пан капітан! — а за його аслужити му вам аж до а осєні! Грошій му дам, що маю!

Капітан видививсь то на Квітку то на мене, будіи то він питаєсь, хто а їх двоє або-жевоє: чи Квітка чи капітан? Нарешті за-сьмивсь тай каже: — А серни-ж? а воєни? а лиси?

— Чорт матери їх хиря! а а даю п'єсьмо на себе, що до в осєні вам аслужити му, лиш пустить оєго домі, най тількиє не ашпиль! — Ви ще не вірите, пан капітан, як то аа

емігрантами як в часі подорожі так і в нових оселях в Америці.

Порішено також жадати від правительства внесення оплати 17 і пів кр. при дорученні судових, а коли в сям внесенням випередив посолів руских посол Абакур, рішено доложити виходів у Відні, щоб справа була поладжена як найскорше в користь сторін, оплачуючих сей тигар, котрий в останнім році вріс вже до суми 131.000 ар.

При тім обговорено в клубі предложеня виділу кравного що-до реформи дорожньої, а другі предложеня роздано до аферованих поодиноким послам. І так обидва справи нового закона для жіточок пос. Кулачницький зміну §. 26. о репрезентаций повітовій пос. Окушевский; підвищення культури кравної пос. Новакосовский; справу губівки мийної, заснавані видом і надружних учителях також пос. Новакосовский; побільшення плат учителям народних пос. Вахнян; справу банку кравного і обниження пожиток для селян до суми 200 ар. пос. Мандичевский; проєкт реформи закона лоперного пос. Окушевский; справу обниження або внесення правних належностей пос. Каратницький; справу побільшення шкільних рішечих пос. Таморак; справу побільшення числа інструкторів пос. Небіло-жери; справу медіацій кравних пос. Барвинський.

НОВИНКИ.

Чернівці, дня 16. січня 1896. р.

Іменоване. О. Денис Дорожинський іменований дійсним гр. кат. катехистом при академічній (рускій) гімназії у Львові.

Павесенне. Податний поборець Іван Воробкевич перенесений в Кіцманя до Сутани.

Відзначення. О. Йосиф Гладишівський, гр. кат. парох в Дорогомишлі, одержав лицарський хрест ордера Франц Йосифа, а професор львівського університету Людвиг Цинцинський титул радника двору.

Вечоринці з танцями устроює тов. „Руска Бесіда“ у Львові дня 25-го с. м. і 15-го лютого с. р.

Щедрий дар. Вир. виповон перемиський др. Юліан Пелехт дарував в день нового року на перемиску буреу ім. сьв. о. Николая 150 ар.

Важна для емігрантів. Насіла вість — о скільки правдива, ще не знаємо, що австрійському консулові в Женеві (Zürich) удало ся при помочи тамошнього інспектора порту відо-

братом жаль? — Він за нас та й на мене Бога просити ме, а то велико знячати! — бо ти ти та ні в Богу не молилось, а то все через ті принахтем які зинили та Угорки, корінні білім поженало!... А дві серії однако дістанете, бо в це сьогодні напину до нашого патанен! А що? — пустите чи ні?

— Хіба ті Гуцули не дурні та не божачили? — наже канітат. — Про мене най буде й так! я оперед полковника відповів. Да як він мій в дорозі замерзав?

— Замерзав? Молоді так борю не мерзнуть. А як му буде студено, най у жмені дуг, чорт го не пани!

Як мані уралон зинисали, як мене пустили, як Київля мені 20 ар. на дорогу дав, як я ему за це дякував, як він на мене за це скарив, як нарішті на відході ему принахтемька знаєш муха, а то ще до того в зині, в оно зпала: все тов не буду нам розказувати, бо то Старий на небі у свої книги записав, та буде нам на страшнім судищу читати. Я лиш тільки нам спажу, що й мені чинило принахтемьки тих мух у нічі було напаладо, тай що в це той самої динни дві млі журиу, хоть уже сонце північю було, як я рушив. А мухи це і по дорозі в вічі падали!... О, ангелохранителю, не даром я на тебе уював!...

(Далше буде.)

брати від одного агента 1.700 ар., котрі він видурив від емігрантів, що оногди числом 700 поплили до Бразилії. Часть тих грошей віддано зараз селянам а 1.000 ар. анслав консулат до Галичини яко гроші, котрі забрали агенти титулом задатку від 99 родин, котрі ще перебувають в Галичині, а котрі вже можуть бути перевезені безплатно до Бразилії.

В справі православних календарів на 1896 рік просить нас виді „Рускої Бесіди“ повідомити тих, котрі дістали календарі на розпродаж, щоб они сейчас повідомили товариств, чи мають надію всім інселям календарі розпродати до кінця сего місяця. Коли-ж ні, то просить ся повідомити картою або нерозпродані календарі прислати, бо тут в Чернівцях в великий попит на них, а на складі календарів уже нема.

Зміни в судівництві. Перенесені ц. к. радники судові: Іполит Литвинювич в Перемиський до Львова, а Вільгельм Зайдлер в Тернополь до Перемисла. — Радниками суду кравного іменовані: прокуратор др. Ад. Саганек в Самборі для Самбора, начальник суду в Буєску Марк Тустановский для Львова заступник надиротуратора Стан. Прауєский у Львові і секретар суду у Львові д-р Любим Боарский оба для Львова, секретар суду у Львові Волод. Пилецкий для Львова, судія повітовий в Рогатині Ігн. Фідо для Перемисла і заступник прокуратора в Волочесь д-р Юліан Сопотницький для Волочесь.

В справі пам'ятника для бл. п. Томащука відбув комітет в середу засіданні і зроблено сейчас складку, котра дала суму 435 ар. Рішено в такий спосіб агітувати, бо досі помімо відозв планувало мало жертв. З громад заплачуло в Серету 25 ар., а Ікобен 550 ар. Комітетом предложили оферту академічний різьбар Йосиф Анкс і проф. Бренек в Відні. Вибрано субкомітет з фахових людей: директора Ромсторфера, проф. Кольбенгаера, інженера Веста і акад. маляра Максимовича, котрі рішають предложеня. Місце пам'ятника вже майже вибране, іменно місце перед будинком університетским. Комітет просить буковинських мешканців поспішити як найчисленніше з щедрими датками, щоб пошанувати пам'ять великого нашого кравця.

Платні професорів будуть небавом підвищені. Після донесення віденьської преси правительством виготовило не лише проєкт підвищення платні державним урядникам але також сьейний проєкт підвищення платні професорам середніх шкіл і університетів. Що-до платні професорів середніх шкіл, то істнує після тих донесення намір, підвищити платню переічно до суми 1400 ар. і доплатити доточерішні п'ять додатки вишайшій по 200 ар., так що професор середньої школи по 25-літній службі мав би 2400 ар. річної платні. Антимальні додатки встановити ненарушеними. Що-до платні університетських професорів, то мають они підновити рані, в якій доточний професор в. Значайший професор в VI ранзі, отже дістане річної платні 3200 ар., надзвичайний професор в VII ранзі, отже дістане річної платні 2400 ар. То підвищення наступить мабуть вже в днеш 1-го жовтня с. р.

Виді „Рускої Бесіди“ у Львові вибраний на загальний зборот товариства дня 11-го с. м., уконституував ся в той спосіб: Головою товариства вибрано радника Йос. Левіцкого, заступником голови і господарем о. Олександра Темницького, референтом театральним проф. Володимира Шухенгта, касиром проф. Роман Цеглиньського, бібліотекарем і кореспондентом театральним д-ра Івана Франка, секретарем консультанта судового Йосифа Дрималика, членом виділу д-ра Андрія Завька.

Людність земської кулі виносить після найновіших обчислень статистичній тепер 1,470,729,000; на Авію припадає майже половина, бо 826 міліонів, а то на Хину 361 міліонів а на англійську Індію 262 міліонів людей.

Адміністративне виділюване з Росії — знесено указом царя Николая II. Досі гене-

ральні губернатори, губернатори і буїетри міст могли „неблагонадежних“ і таких, що поліції не подобались, самовільно видавати а навіть на певний час вяслати до віддалених місць. Після указу царя Николая II. може адміністративне виділені лиш тоді наступити, коли дотично достаточо уаасаднене внесення генерального губернатора, губернатора чи бурмістра буде переглянене комісією, котра складає ся по двох членів в міністерства внутрішніх справ і справедливости, а головою тої комісії в помічник міністра внутрішніх справ, що варазом в начальником поліції. Коли комісія переглянула се внесення, то міністер внутрішніх справ має ще рішати, чи виводити на виділені чи ні. Ліберальна праса російська питає сей указ царя як акт людяности і справедливости, котрий багатих невинних людей спасе від самою адміністративною.

Дрібні вісті. Після донесення Галичанам має архипресвітером перемискої капітули бути назначений о. крид. Іван Войтович. — Країславський ієшт для народних учителів відбуде ся у Львові дня 17-го лютого. Подавати належить до 31-го с. м. — Маетність Горавець, жовківського повіту купив від Адама і Ємліи Обертинських торговельнік дерева зі Львова Герш Гайльберг.

На Народний Дім в Чернівцях лопину учитель п. Ілз Ізюк 2 ар., а-і інспекторова Поповичева 1 ар., дрібніши свідками зібрані на Малинці 2 ар. 05 ар.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“.

—o—

в дня 16. січня 1896 р.

Відень Загально доносить часописи, що в Сербії і Болгарії вкороці наступить зміна міністерств.

Париж. Президентом палати послів вибрано 294 голосами на 452 голосуючих Бріссона.

Рим. Тутейша праса наповідам а'тад монархів тридержавного союзу до Генуї.

Соф'я. Князь Фердинанд виїхав в заграниччя, помімо що Стойков тому рішучо противив ся. Перед від'їдом князь Фердинанд видив відозву, в котрій він причину своєї подорожі подає справи родинні.

Франкфурт. Після Frankfurt. Ztg. змінило ся положення в Туреччині о стілько, що Англія перестала впливати на Вірменів, так щ, сї готів помирити ся з Портою і приготавляють крок, котрий міг би доказати їх альюанієть.

ПЕРЕМИСКА РЕДАКЦІЙ.

Всім нашим приятелям, що в нагоді сьвіт, нового року і щоденного випаваня лаші часописи, віжтеся пак своїм бажином, складаючи сердечну подяку. — „Славному другови“ дякує М. хиро за важкі; рад би відграти зложі і пів не може. Чому так важко? — О. Кер. в Т. П'я-савних послів друкувати не можна. Поділі сьвіт розр не віддамо; за те розширили газету на подяку і віддамо творці Федьковича. Річк провою писаві припадуть се зна. У зиних мовлах зиняванкік пакь особавина акціоната до зрин; жодай вірну, а то тільки сипав у них свободу гадон і спорний роніш. Не зинявеек проєкт! — „Наш“ в О. За до-ини спавсі. Просить частіше. — К. Л. в Л. Не до кр-ного Ідо у лем, а до зиного. Сужувати на вічі не адат-ся. За матеріал дякує! Що жина чинити більше зробити для організації, як виконувати і подивити ради? Коли вісто не бере ся до діла, і в зодоті ради кісна не буде! Вел. М.-с. в М. Потерпіть ще який час; в зиніх буде уже лад. Часо-писи сьвітане ся не в малій зині, а в зині зинерікої дру-карні. Не сьва наша току нарадити.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО
„РУСКА БЕСІДА“
 в Чернівцях,
 уліця Петровиця число 2,
 має на складі:
„Ілюстровану бібліотеку“
 для молодіжи, міщан і селян, редаговану
 Омеляном Поповичем
 року 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893,
 1894, по 1 вр. 20 кр. за рік, а всі 9 років
 за 9 вр.
 — З пересилкою поштовою 9 вр. 30 кр. —

ВИДАНЯ ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Стрию, 1887 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 вр.
2. Квітка. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний зілляник. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.

4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стежа. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗБОРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Соняшний промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На розвинуті) — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.
9. Твори Карпенка-Карого. (Мартин Боруля. Сто тисяч. Ветеранка. Що було, те мохом поросло. Чабан). — У Львові, 1895 р. (кінчать ся друкувати),

III. НОВІСТИ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І ОПОВІДАННЯ.

10. Навіжена, пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. Поміж ворогами, пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.
12. За громаду, хрон. К. Т. Подоланка. — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. Художник, пов. Т. Шевченка переклад Ол. Кониського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.

14. Між народ, пов. М. Школицького. — У Львові, 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. Хо, хазка Михайла Коцюбинського. — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. Облога Буши, пов. Мих. Старицького. — У Львові, 1894 р. (кінчать ся друкувати).
17. Грешники, роман хроніка Ол. Кониського. — У Львові, 1895 р. 192 стор. мал. 8°. Ціна 50 кр.
18. Пани й люди, повість Володимира Левицького. — У Львові, 1893 р. 168 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

Котвиця
Liniment. Capsici comp.
 з аптеки Ріхтера в Празі,
 загально признаний знаменитий усмирю-
 ючий лік на втирані; по ціні 40 кр., 70
 кр. і 1 вр.; можна купити у всіх аптеках.
 Просимо жалати сей загально улюблений
 домашній лік просто під назвою
Richter's Liniment з котвицею
 і призначати з осторожністю лише фамі-
 лію зі знаменитим охоронним „Котвицею“,
 бо лише ті правді.
 Аптека Ріхтера
 від солотин Львова в Празі.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити **ЩОДНЯ** крім неділей і свят. Доси, як звісно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер **БЕЗ ПІДВИСШЕНЯ ПЕРЕДПЛАТИ**, будуть наші передплатники діставати „**БУКОВИНУ**“ **ЩОДНЯ**.

Передплата на „**БУКОВИНУ**“ в 1896 році виносить на цілий рік **10 зр.**, на пів року **5 зр.**, на чверть року **2 зр.**, **50 кр.** місячно **1 зр.**

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію **ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА**,

з котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що настане в лютім 1896 року.

Відтак, умовившись з книгарнею товариства ім. Шевченка у Львові, подаємо нашим нин. передплатникам нагоду до купна руских книжок

по значно зниженій ціні.

А іменно о 33 проц. знижаємо ціну на всі книжки (в скобках подана книгарна ціна):

- Івана Нечуя-Левицького: Над чорним морем повість 90 кр., Рай-
 дашева сім повість 50 кр., Поміж ворогами повість 50 кр.
 Вас. Чайченка: Твори том I. 80 кр., т. II. 60 кр., т. III. 80 кр.;
 Під хмарним небом — поезії ч. I. 1 вр., Книга кавок поезій ч. II.
 60 кр., Книга байок 50 кр.
 Троф. Зіньківського: Твори ч. I. і II. по 1 вр.
 Степ. Руданського: Твори ч. I. 40 кр.
 П. Куліша: Хуторня поезія 50 кр.
 Дрозда: В гостях добре, дома ліпше, оповідань 50 кр.
 Ник. Устимовича: Повісті 85 кр.
 Ник. Гоголя: Вечерниці 10 кр.
 Евг. Гребінки: Чайковський, повість 70 кр.
 К. Т. Подоланка: За громаду, хроніка 20 кр.
 Г. Данилевського: Збіг в Новоросії, повість 1 вр.
 М. Школицького: Між народ, повість 20 кр.
 Ієртемпера: Розбита на ріці Місїєлі 80 кр.
 О. Коніска: Сибір т. I. і 2. — 1 вр. 20 кр.
 О. Партицького: Історія старинна Галичини 3 вр.
 Дра Костя Левицького: Німецько-руський словар правни-
 чий 3 вр. 50 кр.
 І. Баштового: Українство на літературних повах в Москов-
 ському 50 кр.
 Бойди: Переклад Одесі т. I. і II. 2 вр. 20 кр.
 Два образи олійні: Гудула і Гудула по 50 кр.

Ми подали при книжках книгарну ціну; для передплатників „**Буковини**“ они коштують о третину таньше.

Відтак передплатники „**Буковини**“ можуть о 25 проц. дешо-
 ше, як в книгарні, закупити собі книжки про історію Руси.

Стефана Качали: Коротка історія Руси	1.00
Миколи Костомарова Руська історія в життєписах 3 томи	1.00
Історичні монографії т. I.	2.00
Богдан Хмельницький т. I, II, III, IV.	6.40
Гетьм. Ів. Виговського і Юр. Хмельницького	1.60
Гетьманованя Брюховецького	1.25
Гетьманованя Даміана Многогрішного	1.25
Гетьманованя Самійловича	1.25
В. Антоновича і Д. Глобейського: Історія велик. Князівства литов.	1.60
Д. Глобейського: Книжний період до Володимира Мономаха ч. I.	1.60
Книжний період до Данила Галицького ч. 2.	1.80
Смирнова, Данилович, Шаранетича: Монографії до істор.	1.50
Гал. Русь	1.50

Замість 22 вр. 15 кр. ті книжки коштують для передплатни-
 ків „**Буковини**“ лише 16 вр. 50 кр.

З задоволенням на ті книжки треба удавати ся до книгарні то-
 вариства ім. Шевченка у Львові у академична ч. 8., котра буде на-
 відомлена, чи купуючий єсть передплатником нашої газети, чи ні.

Крім того маємо в редакції на складі оповіданя Т. Галіна
 Перші Зорі і оповіданя О. Я. Кониського: В день свята
 в олі, котре продаємо своїм передплатникам о половину дешевше
 перше оповіданя 15 кр. замість 30 кр., друге 5 кр. замість 10 кр.,
 пересилкою о 5 кр. більше.

Тим способом подаємо нашим нин. передплатникам користи та-
 кі, яких при передплатуванні інших щоденних часописей руских не
 мають, не гадаючи вже й про се, що передплата на **Буковину** най-
 дешевша.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ хвилює:
на місяць рік 10 кр. — 30.
на чверть року 2 — 50.
місячно — 1 — —
Далі зазначити 20 рублів або
40 франків.

Відплатити треба до 6 кр.
в кассі газет. В. Герасимів.
Чернівці, ул. Гоголівська, 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

щодня крім свідів і рус-
них свят.

Редакція і Адміністрація
„Буковини“ знаходяться в
Чернівцях (ул. Петрівська
ч. 2), куди всі листи над-
ружати належить. — Бюро
редакції отворене щодня
від 8. рано до 8. вечір.

БІЛЬШЕ ТЕРПИМОСТІ!

Нема нічого смішнішого, як пов-
стання Волохів против нашої фонетич-
ної правописи, тих самих Волохів, що ще
до недавня самі писали кирилицею, а від-
так переняли зовсім латинське письмо.
Наші домашні Москалі навчили їх того
зовсім немудрого способу воявання про-
тив нас, але як під Москалів так і під
Волохів такі „удари“ нас зовсім не бо-
лять. Приходить ся хіба сміятися з них,
або здвигати з дива плечима, коли читає
ся н. пр. таку Газет-у Буковині.

В одній черновецькій школі мали пі-
сля слів Газ. Вое. два учителі-Русини
побити тяжко двох учеників. Кілько в
тих правди, покаже слідство — один з
тих учителів змисловив уже сво вістку в
самій Газ. Вое. — але от що цікаве:
Газ. Вое. каже, що тому всьому винна —
фонетика! Ті Русини-учителі то фонети-
ки (коби хоч се правда була, але й то ви-
думка), отже они певні, що їх оборонить
на се інспектор Попович і тому такі буй-
ні. Чи не чудна логіка у волоського ре-
дактора?

Замість розслідувати справу в той
спосіб, чи не винні сему управа школи,
недогляд бувшого інспектора черновець-

кого Волоха, за которого черновецьке шкіль-
ництво упало, або чи факт з тими рус-
кими учителями дійсно правдивий, Газ.
Вое. розтрублює гримко сирау лише то-
ді, коли йде о Русинів; а рівночасно
мовчить про нього Волоха-учителя,
которий має привязувати хлопців за шню
ремнем до вікна, або про надужиття, я-
ких допускає ся на дітях брат редакто-
ра Газ. Вое. в серетекій школі, за що
вже навіть дістав нагану від повітової
ради шкільної.

Коли-б волоській газеті ішло справді
о добро шкільництва, то вичисляла би
всі промахи учителів, так Русинів як і
Волохів, против чого ми не мали би ні-
чого закинути, бо йде нам дуже о добро
шкільництва; але таке одностороннє під-
несенє хиб, підозріванє лише Русинів о
провини добра справі не принесе, а ли-
ше волосько-руські відносини зробить ще
прикріші, як сучас.

Знаємо н. пр. факт такий, що на-
ступник катехита в Чернівцях о. Стефа-
нелі, колишній Русин Стефанок, 6-го
грудня м. р. при читанні біблії, §. 23.,
де знаходить ся слово „ліжко“, без най-
меншої рації перед рускими учениками
з обуренєм крикнув: „Най собі йде ваш
Стоцький до Галиції писати і вчити гово-
рити „ліжко“, в нас на Буковині каже

се „лушко“! Се факт дрібний, хоч прав-
дивий. Коли би в нім, так як у вгаданій
висше вістці Газ. Вое., не пробивала ся
так дуже нетерпимість до Русинів, ми
взяли би его на карб невіжі і дитинства
тих людей. Але-ж в тім і лихо, що лю-
ди, котрі знають так по руски, як ро-
тошеский шваб по німецьки, в школі пе-
ред учениками показують свою невіжу,
украшену національною загорілістю. По-
ведєна таке не лиш неадекватне, не пе-
дагогічне, але й обиджальне Русинів.

Се факти не одинокі; подібних обид
на Русинах допускають ся румунізатори
трохи не на кождім кроці: в церкві і в
школі, всюди, де лиш мають до того на-
году. Ми ті факти підносили і будемо
підносити, але не в тій цілі, щоби по
прикладу волоської праси сіяти ненависть,
лише щоби накликувати наших сусідів
до більшої терпимости супротив Русинів.
Коли они дурять ся надією, що зможуть
ще нас усунути з Буковини, то гірко
помилують ся; не усунули нас досі, не
усунуть тим більше і в будучині. А в
виду того змаганєм обох буковинських
народів не може і не повинно бути шире
ненависти, лише як найбільше вза-
імне пошанованє прав народних.

Більше терпимости, панове сусіди!

АНГІЛЬ ХРАНИТЕЛЬ.

Новітня

ЮРИЯ ФЕДЬКОВИЧА.

—о—

У.

(Даліше.)

Як и там ішов дом, не буду розказува-
ти, бо на віщо би вам те придалось і знати?
— Доста того: сегоді дини на підвечер я вже
був і в нашій містечку В., де мене остригли.
А тут такий мороз, що аж око випає, аж сти-
нає!... А я такий слабкий... у голові мене моро-
чить, усе тіло болять, на сон мене ломить!...
Це нічо, думаю я собі: домів мені лиш пів мил-
ки, зараз і дома буду, а то саме святний ве-
чер! — Так що-ж? їти бен гостинця домів?
до братчика любого? — до сестер? — до не-
ні? — О, мені ще лишнілись три лени!... тре-
ба купити братчикови хустку, пени табаки, се-
страм по квітці, Васильковим обаринкам та орі-
хів, а усім меду доброго в око. От пішов я кра-
мницями, накупили, що треба, взяв у торбинку,
а тут уже смерклоє. Мені так дрімнеть ся!...
Не буду, думаю собі, спати, але їти му. По ха-
тах видно вже снігло, видно, як добрі люди
сідать вечеряти, як дівчора гомонять, як лю-
ди благодарі, як ведеть ся весела роймоча, зви-
чайно: сьвятвечер, годи! — І я зараз буду
дома, думаю собі: там встану братчика мого
любого, встану всіх, будемо і ми веселі! Да

лиш на хвилю собі еду отут на приулок,
відоткну трохи, а відтак і піду скоріше.

І сів собі на приулок... так мені добре!
так мені коєсь... уже і в голові не морочить і
тіло не болять, і не студено мені. — Доми за-
чинають шикнути, сніги агіпати, пташки сль-
вати, трава росте, сади цвітять, а сонечко не-
наче маком ровсиналось по сьвітлі, так сине! —
А сади то вже такі!... поміш і цвіт, і садо-
вина, а межі садами луги, луги та сніжають!
самий цвіт та сніг занахи, а тими лугами
біжолі, біжолі грають та потічки чуркоту не-
наче голуби гуду, а тих потічків плють олені
вимну воду, а пташка не сльває, ні!... Да ме-
ні все теє за ні ващо, бо я все думаю на брат-
чика свого, чи він не умер, чи я ще его жи-
вого встану!... Аж тут дивлюсь — іде брат-
чик мій, ще з одним ледінем, а на тому леді-
нені таке убрание мудре-мудре, а усе як біл-
біле та багровими поясками та золотом обши-
ване!... Я ще в роду такого і не видів! — А
братчик мій також убраний-убраний, аж від
його сива!... а що вже поселений!... А що, каже,
Семене, не ліпше тут як у війську? або хоть
би й дома? — динсь, братчику, отце все моє!
— моє тай твоє, братю мій! — А цього леді-
ні не пізнаєш? — А чому би и не пізнавав?
кажу, таке це Кітка — ні, не Кітка, а той
жандар молоденький, що на варті стоєв, коли
мене остригли! — і не жандар се, а — це мій
ангіль хранитель матбуть, що я на його упо-
вав! Да тепер ми вже не розійдемось, братчи-
ку? а так, що ні? — Тут нам добре! — да і
мій ангіль хранитель... от мені лишенько! —

таже це не він, а Андрій Підринов, що ми в
ним дамо товаришували, а відтак ага німіки*) і
погибавсь. Да ми ще поєднаємось, братчи-
ку Андрію? — Да бо це — це не Андрій, це...
О, Боже мій, тут як ударить грим!... ні брата,
ні ангеля, ні садів, ні цвітів, лиш касарин
чиста біла, до окола ліжка та зброя ясна, у
однім з тих ліжків я, а надо мною мій анг —
ні той жандар молоденький, що в його в мене
в хати однак як прігнав. А він етобть, надо
мною, неначе справді який ангіль. Я так і
зрешенувсь!... А де я, де? — питаю.

— У мене, у касарни — каже жандар.

— А я-ж відки тут узав ся? — таже я
сів собі був на гаулку припочити! — Хіба
отце —

— Я тебе найшов намерзлого, без душі,
на тім приулку смутнім, взяв тай поніс до се-
бе. А то щастє твоє! — бо дохтір кавав, що
чверть години ще — і по тобі би було було!
— Хто-ж видів у таку естрашну студію на до-
рогі і сідати? —

— О, це мене Бог покарав за мого брат-
чика Онуфрія, що я не епінив до його, а сів
тобі ще відпочивати, ніби це я би був і дома
не припочи!... А ви мене не пізнаєте, пане?

— Тебе би я ще не пізнав!... а відтак —
найшов у тебе на грудех право серця той лист,
що Онуфрій до тебе писав. Мене тикло**), що
ти це на урльон ішов.

*) За нічо (є волоського).

**) Мені истарчило, мене стало на то.

Засідання з дня 14-го с. м. було замітне відповідями на інтерпеляції. Член видлу крайового др. Савчак відповів на одну частину інтерпеляції пос. Остапчука в справі еміграції селян і сказав, що в справовданню видлу крайового (котрі ми подали в однім з попередніх чисел) вгадка о еміграції до Америки ніяк не існує і Канади. Селяни виходили головню до Бразилії і диятого видлу крайовий сею справою найбільше наймає ся. Видлу крайовий уділив товариству с.м. Рафала запомоги 300 ар. по мисли ухвали сойму, щоб он виставля А-ра Семирадського до Дженони і Удіни в справі розслідування надукити агентів. Описи уділив видлу крайовий тому-ж товариству ще дальших 500 ар. запомоги. Однак-ж за кождо чинність того товариства видлу не може брати на себе одвічальності. На питання, чи правдою єсть, що видлу крайовий в порозумінню з намісничством думають реактивувати се товариство, відповів др. Савчак, що товариство не розвивало ся і реактивувати його не потреба. Видлу крайовий не думає тепер робити ніяких заряджень в цім поведенні еміграції на практичнійшій дорозі, бо не хоче мересуджувати ухвал, які есентуально пийдуть від сойму на внесення комісії еміграційної. Описи відповідав заступник правительства гр. Лосє на інтерпеляцію пос. Шведя в справі мундурів для учеників середніх шкіл і заявив, що доси умундуровані ще не заведено, отже не можна говорити о якімсь підданнім впливі його, а противно мало ся показати, що там, де більшість учеників носить вже мундур, то наливало користно. В справі інтерпеляції пос. Окуневського що-до ведення слідства стрийським староостою против селян, котрі брали участь в авісній депутации до цісаря, вазиня радник двору гр. Лосє, що після реляції староости він сам ані підняєтні йому урядники не вели такого слідства, а лише старооста старав ся дошдати, хто в селян того повіту брав участь в депутации, та в тім нема нічого протизаконного. Що-ж до нечесного поведення командита жандармського постерунку в Лисятичах, Йосифа Жака, то есметатовано, що слова „займає, не в кров клопока, кримінальничка“ він ужив лише против Андруса Берника, котрий вбрав складку на пократе коштів тої депутации, а не против всіх членів депутации. Зрештою і за те нечесне поведене він буде караний. Пос. Нонаковському на його інтерпеляцію в справі місцевої регуляції Сяну під Торакми відповів правительственный козисар, що пере-

довсім регулює ся Сян межи Перемішлем а Белестрашичами, а аж потім можна буде приступити до регуляції ріки від Торак ачавши. В справі церковної конкуренції повідомив гр. Лосє, що міністерство надіслало вже проект закону змінючий дотеперішній закон. Іде головню о се, щоб потягнути до церковної конкуренції також тих папастів більшх посілоостей, котрі не мешають в парохії і о то, щоб якось уніальний еторони від конкуренції до матерної церкви, коли в якийсь громаді в дочерна черков, а еконономним еотрудником, маючи всі права пароха.

На осемім засіданню сойму дня 15-го с. м. узаасаднював пос. Ротер своя внесення о реформі середнього шкільництва; внесення відослано до шкільної комісії. Описи адавала бюджетова комісія справу в рахуноковом ааміненні крайового фонду за 1894 р., по чім уділено видлави на той час абсолютному. Наступили справдження виборів в округі чортківського, снатицького і золочівського. Против принаши вибору пос. Рудрофа в чортківського повіту промалював пос. Окуневський і наші цілий ряд незаконностей, які діяли ся при правиборах і самих виборах. Против ланності голосували рускі посели в Мазури. При верифікації вибору о. Гаморака з снатицького повіту промалював против пос. Нонаковський але за ним голосували лише пос. др. Савчак і Середнякський, отже вибір узано важким. Против важности вибору в золочівського повіту промалював пос. Остапчук, але більшість сойму не вгадила ся на его виводи. В обороні пос. Яворського промовили гр. Кароль Дідушицький, а йому відповів пос. Окуневський, підвоєючи, що доси балмутья промова стрийського посла гр. Дідушицького не зила властиво жадної ціли. Наступили справовдання ріжних комісій, а вкінці відчитано внесення пос. Зайчківського, котрим намагає ся правительством, щоб виникло оплату шкільну на половину теперішньої високости, не змінювало так часто шкільних книжок і щоб умундуроване учеників середніх шкіл не було примуоване, а лише евакультативне; відчитано також внесення пос. Виночюка, котре анучить: „Внесоїм аволити ухвалити: § 30. ординації виборчої до сойму змінити ся в той еспосіб, що до еего параграфу додають ся слова: „Кождому правиборця полишає ся до волі, голосувати етно або картками.“

Перегляд політичний.

— о —

У шутришній австрійській політиці зачинає ся розвивовати. Головна увага звер-

нена на чеський сойм, де араву заносило ся на епокій, але доси не можуть інтересовані чинники вступити на властиву дорозу угоди. Відомо річ, о що властиво тодіть. Молодочехи ажаждали, щоб до поодиноких комісій вибрано по одному членови-Молодочехови більше. Властиво се жаданя цілком оправдане, бо до комісій вибравуть після чинальности кождої партії, а Молодочехи мають між всіми партіями чеського сойму такі найбільше посели. Але Німці епротивили ся сею внесенню, а в того скористала більша посілаєть. Тепер янов еосталили Німці внесення, щоб кождо курія вибирала, а Молодочехи епротивили ся тому, щоб німстити ся за неагличність. Внесення Молодочехів що-до адреси чеського сойму до цісаря вправді відослано до комісії, але оно неше, що та комісія не так скоро або може тагалі не вступити перед поину палату в внесенням. Що-ж на се правительство? Намістник гр. Туи мусів серед таких обставин видати ся то на одну сторону то на другу, а Молодочехи вступали цілком рішучо против него, так що ему не еостало ся нічого иншого, як еуступити. Fremdeblätt підносить, що не напасті Молодочехів еспонували гр. Туна подати ся в димісію, а витворена еитуация, бо центральне правительство хоче чеське питання полагодити, отже треба в Молодочехах яко теперішніми заступниками чеського народу числити ся, а гр. Туи став неможливий, бо Молодочехи мусили в свого етановника рішучо відперти его посередництво, маючи ще добре в паміти його вороже поступованє в Молодочехах за часів комісії. Упадок гр. Туна в новим нелым аначучим адобутком Молодочехів. Князь Фердинанд Лобкович, крєвний крайового маршалка Чехії, вїхав до Відня, а его подорож лучать в еолідничством намістника. Можлива річ, що ки. Лобкович стане намістником, тим більше, що он родина тішить ся пошанянем також у Молодочехах.

Прочі сойми поступають в своїй пращх наперед; про галицький і буковинський сойм, для котрих Русини мають найбільший інтерес, подаємо обширнійшій есправовданню на иншим місці, а тут хочемо депо про другі сойми ескавати. І так в шасемім соймі не вибраву німєцка більшість до крайового видлу ні одніго заступника славянського елемєнту, хоч в соймі засідає шість славянських (чеських і польських) посели; в тої причини чеські і польські посели вступили в сойму.

В трієсниськім соймі не беруть словінські посели участі в нарадах адля брутального поведення італіанської більшости, котра не хоче признати словінській народности жадного хоч би й найменшого права. — В стрийськім соймі так само італіанська більшість не хоче признати права хорватських посели. Але правительством рішило ся все ево внесення екладати в обох крайних мовах, а еола-б Італійці епротивились тому, то має намістник — як запєняє Slovenski narod — еповажнене сойм розвязати. — В нарадах тірольського сойму не беруть участі італіанські посели, бо, як аазавили в писемі до крайового маршалка, правительством не внесло проекту закону о автономії полудняного Тиролю. — В справі крайового маршалка для Далематії доносить Ойхоч, що правительством епредложило на наслідника д-ра Кліча посла Булата; а другої еторони янов запєняють, що маршалок має стати член видлу крайового Івчєвич, котрий вже має аазавити свою готовність.

У горський сойм радить тепер над бюджетом. Ми вже доносили о внесенню пос. Угрова, щоб аестановити переговори в австрійським правительством в справі угоди в тої причини, що австрійське міністерство не в парламентарне, а Угорщина може лише в конституційною державною еести переговори. На се відповів президент міністрів бар. Банчі, що австрійське міністерство в одвічальним перед радою державною, отже в тім змислі конституційним. По довній дискусії відкинєно внесення Угрова. При титулі „міністерство для Хорватії і Славонії“ аазавив міністер Йосифович, що Хорватія хотіла заключити угоду з

— О, чи Онуфрій братчик мій ще живє? — Коби ти адорон, брате! — ний і поховали!

— Ох, Боже!... а ви це як знате?...

— Ти мені тогди, азнаш, аказав у вас бувати. От я і послухав твої волі, бо твоя правда була. — Да ний, як учув, що Онуфрій ховають, не міг не піти на похорон. Да не бійсь: я в хату не входив, лиш на цвинтарі був. А відти йдучи — тебе під живівельков буждигарив бєв душі найшов, от що!

— О, братчику мій!...

— Чо плачеш, небоже? — таже ти міг давно авати, що Онуфрієви кожда днина була рахонана! — він есрдешний і так не жив на евітї, а тільки каравсь; хіба лиш тим жив, що тебе дожидав. — Я хоть до вас не ходив, а все азнаю.

— А сестри варє? а мама?

Жандар почервонів неначе тій кармани.

— Сестри — каже — елуки; непи ала аанєпадати ачєста. Василько вже величєнький! у тебе адав ся...

— А ви все на мене гніваєтєсь за мое неуважне слово?

— Я — каже — ні. Коби ти не гніваєсь, що я тогди так і впає у хату, як той горобець у просо.

— Непричком як я тепер! — О, коби то а анал, як ви знєтєсь?...

— Я? — Антон Тайвер. Хіба тобї що а того прийдє, що авати мені?

Я його йшов за руку, тай хотів поцілювати. Він вирвав руку.

— Та лишім ми це — каже — це епуста! — тай ийшов а хати. А я собі думаю: отак і йому тогди було на душі, як мені тепер. О, коби то чоловік на кожде своє слово уважав, що гонорити!... Не такко еерце утїти, а аагоїти тїшко!

За тиждєнь мені було лєкше. Я аабавив до дому — жандар найшов сани. Не хотів він мене епускати — да я як наваживсь — от і підкотували мене домін.

— І тепер не прийдєте до мене? — питаю я на відході.

— І тепер ні — каже.

Аж тогди ескресло мое еерце, немачє та крига на весні!... Брате! братчику Тоніку, кажу — як ти тепер мене не епростиш, у мене не будеш хоть коли-тогди, то тебе на вики проклашу! — Ти азнаш, що в мене брат помер, що я брата не маю!...

Він утер дві ельови еєлєкї-еєлєкї!

— Коли будемо адоронї, я і ти, ото на аїлського Івана есподївайсь мене, брате! — борше ні!

О, яке мені то слово „братє“ було миль!... Ангіль мій хранитель мене не забудь! — я дром на його не есподївав ся!...

(Далїше буде).

Австрією лише рівночасно в Угорщиною і тим сама дала доки спові привабливості до Угорщини. Міністер все старає ся о мир між Хорватією в Угорщиною, але останні випадки в Загребі утруднили його змагання.

Французький парламент зібрав ся на наради і вибрав великою більшістю голосів на свого президента Бріссона, котрого вибір був заперечений. Борода настане при виборі других функціонерів бюра, бо теперішня правительствена більшість хоче в ній конче мати свого заступника. Загальну увагу звертає на себе тепер справа Лебодіого. Се був молодий мільонер, котрий служив при війську. Хотіли оренди, що він має сукхоти в найбільшій степені, не хотіли військові навести його у військи, бо бояли ся, що соціалісти зроблять привітальство заклад, мов-то оно уніщило Лебодіого вадливого маєтку Лебоді не шанували ся поміж венських вигід у шпиталі і помер. Тепер вимагає ся, що різні спекулянти видурили від нього гроші і то на мільони. Арештовано під тим закладом між иншими також спіредатора Figaro, жиди Розенталь. Попри сю голосну справу вжиття помалу справа Артона, а бувший секретар поліції Діпа твердить навіть, що Артон не має жадних компрометуючих писем, книг і листів, так що не зможе своїх обвинувачувань довести. Інша знов річ, чи обвинені особи задовольнять ся тим.

Іспанія веде ся але на Кубі; військова сила іспанська не вистарчає, так що рада міністерства рішила поміч.

В Сербії заносить ся серіозно на зміну міністерства. Оногоди приймав король Александер на аудієнції радикального міністра фінансів Вуїча. Радикали твердять, що король готов повірити Вуїчови вложеня нового міністерства, коли би радикали лишали королю до розпорядимости теки справ заграничних і війни.

В справі повстаня корейського доносять в Шангаю, що королева не убита, але піратонала ся; перебралши ся підчас палатної революції. В плані поновного посаджени є на корейський престол мають бути італійський, японський, російський, англійський і німецький.

Справа трансваальська, здаєть ся, не промине так тихо, як то первісно здавало ся. Трансваальський носом в Паризі сказав, що Трансвааль не думає виконати угоди в 1884 р., але й не поволить толкувати єї фальшиво. Англійський міністер справ заграничних в Нью-Кастль мав нову бесіду, в котрій сказав, що справа трансваальська закінчить ся добре, а щодо Трансваалі, то правительством постановило в цілою енергією держати ся угоди в 1884 р., але тим не думає новім шкодити другим державам. Рівночасно же доносить в Лондону, що англійська адміралія завізвала найменші фінанси корабельні, щоб заре приготувати ся до будови 10 кораблів військових і не приймає ніякої иншої роботи.

НОВИНИ.

Чернівці, дня 17. січня 1896. р.

Загальні збори Рускої Бесіди в Львові відбули ся дня 11. с. м. Кого вибрано до виділу, ми вже подали. Товариство єе (касинове) мало торік 195 членів. Стан касовий за 1895 рік виказує доходів 1718 ар., а рахунків 1905 ар. Витрачає ще викадом членських на 176 ар. 50 кр. Біляр куплений 1894 року за 725 ар. вже майже виплатив ся; значить, в ній добрий інтерес зроблено. Майно товариства вносить 5541 ар. Фонд емеритальний руских акторів вносить 1820 ар. На руский театр одержала Руска Бесіда торік від союзу 7250 ар. Суми тої ужито на театр. В нараді над справою данем виділу рішено поставити пам'ятник покійному Григоровичу (на єе вибрано досі лише 28 ар.) і арештовувати літальню для членів.

Із запровадженя театрального цікавийши дати такі: Руско-народний театр гостив мину-

шого року в 12 місцевостях и дав 214 вистав, а то в Перемишлі 13, Дрогобичі 18, Самборі 25, Стрию 17, Жидачеві 9, Товмачі 7, Станиславові 19, Надвірній 12, Монастирських 14, Березанях 34, Коломиї 21, у Львові 17. Доходу було 18.500 ар.; найліпше пело ся театрови в Березанях в найліпше в Коломиї. Дружина театральна числить 23 осіб виступаючих на сцені, 7 членів оркестри і двоє служби. Минушого року виставлено отсі нові твори драматичні: Марта, Утоплена, Хата за солом, Віт валамейський і Дня сьвятої землі. В науці находит ся: оперетка Ямари (Obersteiger), опера Cavalegia rusticana, дві оригінальні штуки: Дні семі і Сон Святославна та вновлений драмат Федько Острожський. В часі гостини театру у Львові уважан виді потрібним завести деякі зміни в дружині театральній, а то піддану управу театру п. Лопатинському, режисерію комедій і драматів поручено п. Б. Підвищому, а режисерію опереток пошито при п. Ольшанькім. В дружині театральній суть молоді сили, на котрі виді зверну пильнийшу увагу і старає ся подати їм моральну поміч. І так п. Стадника посилає до школи декламаторської у Львові, а п. Григоровича на науку співу, котра повинна бути бути перервана, бо п. Григорович обрани партії п. Ольхового, вже не принадлежого до дружини нашого театру. По отсім загальним представленим стану нашого театру, поручив референт справу танціями. Після теперішнього регуляцію, обов'язуючого як підля так і артистів, танціями має розділяти ся пропорціонально до платні. На будуче треба завести танцювину, що танціями буде розділяти ся після заслуг, виконаних обов'язків і докладної праці. Справою дано єе прийнято.

Загальні збори „Народної Ради“ відбулись у Львові дня 30-го с. м. о ній до 3-ої год. знолудни в великій залі „Народного Дому“.

В поштових справах. Від дня 1-го січня с. р. зачатши жити поштові уряди в Чернівцях місто назву: Чернівці 1, Чернівці фільд — Чернівці 2, а Чернівці дворець — Чернівці 3. — З дня 1-го лютого с. р. будуть на поштах продавати ся марки по 1 ар. і 2 ар. в ценнофодетовій чи лено валевій барві, але куплено перед днем 1-го лютого с. р. старі марки не тратять ще своєї вартости.

Проф. Рентген, славний вірцбурекський фізик, мав на запрошеня німецького цесаря зинувної невідій виклад в королівській залі в Берліні є своїм винайденню. З причини, що не було приготування до експериментів, не міг проф. Рентген демонструвати, але показав свої фотографії. На тім випадку були німецький цесар, его мати, міністри, лікарі надворні і инші достойники. По викладі причини сам цесар славному фізику ордер корони П. класи і запрошив его на дирекцій обід. Дня проби аробили такі експерименти також між иншими професор чеської техніки в Празі, др. Домалій і передав удачі фотографії пошлом, котрі на онотданнім засіданні в виділим зацікавленням оглядали та обговорювали то винайдення.

Нові жерела нафти. На північній побережжю острова Сахалін, що лежить на північ від Японію і належить до Росії, котра инеала туди багато людей засуджених на поселення в Амур, пікрито в долинах над малими ріками багаті жерела нафти. Однак-ж острів єсть так мало заселений, а жерела такі неприступні, що на рай о добування нафти на Сахалін нема й бесіди.

Щедасть в театрілучило ся в Балтіморі. Виставлявано штуку із жидівської історії, отже жиди зібрани є в великій числі, було їх около 3000 людей. Коли запалювано гасові лампи, бухнула в одній лампі полемінь, а хтось крикнув на тоя: горить! В одній хвилі зачали всі втікати до виходу. Одні тручали немилосердно других, розлиг ся крик і войк; той галає агромадів людей перед театром, котрі хотіли дістати ся до середини театру і тим збільшили ще переполох. Жертвою катастрофи уняло 24 людей, котрих в тоякі удущено, а тяжко ранених в значно більше.

Вибори до віденської ради міської мають відбути ся, як ми доносили, в місяць лютім. Тепер же антисміти в д-ром Люегером на чолі подали до адміністративного трибуналу рекурсе против розвязання вибраної у вересні м. р. міської ради. Они мотивують сій рекурсе тим, що раду можна було аж тоді розвязати, коли она істнує, а она істнує тоді, коли уконститутовала ся. На підперть того аргументу наводять рекурсе давнішню оречення адміністративного трибуналу в подібнім випадку. Отже тепер адміністративний трибунал розяснює, чи той рекурсе можна що-до формального допустити і аж тоді орече, чи рекурсе уласаднений чи ні. Таким способом протигне ся справа аж десь до маю, а між тим відбууть ся нові вибори. Коли-б адміністративний трибунал унявладни рекурсе антисмітів, то Відень буде мати аж дві ради міські, в котрих нововибрана мусіла-б в такім випадку уступити.

Невинно засуджені. В Кракові веде ся тепер процес о шпінкетство. Із візань арештованого підфіцера Германа показало ся, що в квітні 1891 р. засуджено в Кракові невинно дві особи на чотирилітню кару позбавчі за шпінкетство, сповнене крадіжкою 29 палив краківської кривости. Ті особи вже відсиділи свою кару. Справа має ся так: Підфіцера Германа придержано свого часу на галицько-російській границі в підохоченім стані і найдено при ній кілька палив фортифікації Кракова і гроші. Отже при переслуханні признав ся Герман, що ті паливи вимовили зкийсь Москаль, а він їх перан і саме хотів їх передати тому Москалеви. Перед судом військовим докончив Герман єе свої візань ще тим, що він також в 1890 р. перан 29 палив фортифікації краківської. За ту крадіж засуджено 1891 р. двох урядників краківської дирекції інженерії, Жигмонта Шелгу і Роберта Штіллера, поміж їх заперечень, що они невинні. Їх винувачено в винувачі в липні 1895 р. Шелга і Штіллер вже дивали ся о візань Германа і удали ся до двох віденських адвокатів, щоб єї постарали ся о ноне переведення розправи і відшкодованя для невинно засуджених.

Дрібні вісти. У Відні застріли ся слухач медицини Шерб, родом в Буковині; причиною самозубійства була нужда, хоч сестра Шерби живе у великих достатках в Америці. — В Куликіві, жовківського повіту, вгорі в неосторожності властителя млина Войтіха Колячка. Шкода вносить 30.000 ар., а млин був обезпечений на суму 18.000 ар. — У краківського президента гр. Гоєса відбули ся дня 15-го с. м. бали, на котрий були запрошені 150 осіб; забава була дуже оживлена.

Подарки. На білу шовкову матерію зважали застало зважити на п. п.: Власку Николій, лікар в м. Мажоринці 1 ар., Коржівський, професор в Індиківцях, 2 ар., Арно Ровинштейн в м. Мажоринці 20 ар., Верина 1 ар., І. Лейб Керн, купец в м. Мажоринці, 50 ар., І. Барфелд, купец в Цуринках, 1 ар., Х. Горн, купец в м. Мажоринці, 50 ар., Леон Вуррбранд, професор в Індиківцях, 96 ар., П. Пескух в Цурин 50 ар., Сігал в Горбові 48 ар., Шах в Буді 69 ар., Шенк в Буді 48 ар., Ш. Гучинський, фізик в Цурин 50 ар., Шейх Ебнер, купец в Цуринках 20 ар., Захурович, власник білизни востроги Ровні 2 ар., Хайн Гайнер, професор австр. Мажоринці, 2 ар., Ш. Келтмайер, в Цурин 20 ар., Людвиг Егер, в. п. жит. управитель в Цуринках, 1 ар., Іван Дігон, гр. пр. парох в Цуринках, 1 ар., Осип Давидович, нар. уч. в Цуринках, 50 ар., Іван Сніжко, нар. уч. в м. Мажоринці, 1 ар., Антін Вуррер, п. к. конторщик в Цуринках, 50 ар., Вілент Мікер, жандар в Цуринках, 25 ар., Андрей Геворган, жандар в Цуринках, 25 ар., Осип Губерт, патшалейстер в Цуринках, 50 ар., І. Людвиг Лорент, почтмейстер в Цуринках 40 ар.

Найсердечнішу подяку складаю іменем побарованих, бідних дітей шкільних ви. добродіям за їх щедрі дару Мажоринці, 10. січня 1896.

Іван Сніжко,
нар. уч.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“

—0—

з дня 17. січня 1896 р.

Відень. Поголоєка о з'їзді монархів три-державного союзу навала ся мабуть з того, що в маю має відіграти ся той союз, а в кінці лютого наш цесар буде перебувати в Німці; цесаря Вільгельма оподіють ся в Генуї, бо його хотіли небагом підняти туди.

Лінь. Ліберальний посол Бар поставив в сеймі внесення на запровадження безпосередних виборів до сейму, і розширення виборчого права на найнижше оподаткованих.

Софія. Agence Balcavique твердить, що левкі поголоєки о міністерській кризі єуть не-примиренні.

Софія. Svoboda, орган прихильників Стамбулова, оголошує цілий ряд документів, в котрих виходить, що намірений був зараз по першій намаху на Стамбулова в 1891 р. намах на князя Фердинанда. Ініціатором того наміреного замаху був російський консул в Со-фії Хітрово. Вмешані до того замаху були Уланков, Луцканов, Молон, Зачев, а виконати мали его Степанов, Вавон, Адлер і Левон. Намірено бу-

ло кинути бомбу під вік князя коло міністер-ства війни. Однак вважали той намір Адлер і Левон. Коли-б сей замах не вдався, намірено виступити палату князя у воздух; цим сего за-маху виправдовув російський консул в Афинах Ону. Про сей другий замах дав знати якийсь Баршав. Svoboda вважає за готомість, доклати свої твердження факсимілями документів.

ВИДАНА ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Стрию, 1887 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 згр.
2. Квітка. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний збічник. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стріха. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗБОРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.

7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Сонячний промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.

8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На розпутьї) — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

Всі повисні твори можна набути в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Ставропигійській.

Котвици
Liniment. Capsici comp.
з ягідки Ріхтера в Празі,
загально признаний знаменитий змирю-
ючий лік на втиранє по цілі 40 кр., 70
кр. і 1 згр.; можна купити у всіх аптеках.
Просимо жадати сей загально улюблений
домашній лік просто під назвою
Ріхтера Linimentz котвицею
і приживати з осторожністю лише флаш-
ки зі знаменем охоронним „Котвици“,
бо жинє ті врандєні.
Аптека Ріхтера
під востотєм Львом у Празі.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити ЩОДНЯ крім неділь і сьвят. Доси, як звісно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер БЕЗ ПІДВИСШЕНЯ ПЕ-РЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати „БУКОВИНУ“ ЩОДНЯ.

Передплата на „БУКОВИНУ“ в 1896 році виносить на цілий рік 10 зр., на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр., 50 кр., місячно 1 зр.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА,

з котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що наступить в лютім 1896 року.

Відтак, умовившись з книгарнею товариства ім. Шевченка у Львові, подаємо нашим нин. передплатникам нагоду до купна руских книжок

по значно зниженій ціні.

А іменно о 33 проц. знижимо ціну на всі книжки (в скобках подана книгарська ціна):

- Івана Печул Левіцького: Над чорним морем повість 90 кр., Кай-
дашени сім повість 50 кр., Поміж ворогами повість 50 кр.
Вас. Чайченка: Твори том I. 80 кр., т. II. 60 кр., т. III. 80 кр.;
Ща хмарним небом — поезії ч. I. 1 зр., Книга казок поезії ч. II.
90 кр., Книга байок 50 кр.
Троф. Зіньківського: Твори ч. I. і II. по 1 зр.
Степ. Рудавського: Твори ч. I. 40 кр.
П. Бузіма: Хуторна поезія 50 кр.
Дрозди: В гостях добре, дома гірше, оповідання 50 кр.
Вик. Устияновича: Повісті 85 кр.
Ник. Гоголя: Вечерниці 10 кр.
Ког. Гребінки: Чайковський, повість 70 кр.
К. Т. Подольська: За громаду, хроніка 20 кр.
Г. Данилевського: Збігці в Новоросії, повість 1 зр.
М. Школицького: Між народ, повість 20 кр.
Ієремакєра: Розбизаки на ріці Місієїні 80 кр.
О. Кенана: Сибір т. I. і 2. — 1 зр. 20 кр.
О. Партицького: Історія старинна Галичини 3 зр.
Д-ра Костя Левіцького: Німецько-руський словар правни-
чий 3 зр. 50 кр.
І. Баштєвського: Українство на літературних поглядах в Москов-
щині 50 кр.
Байди: Переклад Одисеї т. I. і II. 2 зр. 20 кр.
Два образи байки: Гуцул і Гуцулка по 50 кр.

Ми подали при книжках книгарську ціну; для передплатників „Букровини“ они коштують о третину таньше.

Відтак передплатники „Букровини“ можуть о 25 проц. дешевше, як в книгарні, закупити собі книжки про історію Руси.

Стефана Качали: Коротка історія Руси	1.00
Миколи Костомарова: Руєка історія в життєвих 3 томи	1.00
Історичні монографії т. I.	2.00
Богдан Хмельницький т. I, II, III, IV.	6.40
Гетьм. Ів. Виговського і Юр. Хмельницького	1.60
Гетьманованє Брюховецького	1.25
Гетьманованє Даміана Многогрішного	1.25
Гетьманованє Самійловича	1.25
В. Антоновича і Д. Ловайського: Історія велик. Князівства литов.	1.60
Д. Ловайського: Книжний період до Володимира Мономаха ч. I.	1.60
Книжний період до Данила Галицького ч. 2.	1.80
Смирнова, Дашкевича, Шараневича: Монографії до істор.	1.50
Гал. Руєн	1.50

Замість 22 зр. 15 кр. ті книжки коштують для передплатників „Букровини“ лише 16 зр. 50 кр.

З замовленнями на ті книжки треба удавати ся до книгарні товариства ім. Шевченка у Львові ул. академічна ч. 8., котра буде повідомлена, чи купуючий весть передплатником нашої газети, чи ні.

Крім того маємо в редакції на експлді оповідання Т. Галіна і Перші Зорі і оповідання О. Я. Кониського: В день сьвятої. в олі, котре продаємо своїм передплатникам о половину дешевши перше оповідання 15 кр. замість 30 кр., друге 5 кр. замість 10 кр., пересилкою о 5 кр. більше.

Тим способом подаємо нашим нин. передплатникам користи та-
кі, яких при передплатуваню інших щоденних часописей руских не,
мають, не згадуючи вже й про се, що передплата на Букровину най-
дешевша.

Видає тов. „Руска Рада“ в Чернівцях.

Відповідає за редакцію Осип Маковей.

З друкарні Г. Чопи

ПЕРЕДПЛАТА

за „Буковину“ — копійки:
за рік 10 пр. — пр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно „ 1 „ — „
для закордонних 20 рублів або
40 фунтів.

Посилання: поштом 6 пр.
в 4 коп. за лист. Г. Герасимів
Чернівці, ул. Гоголя ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

щодня крім неділі і рус-
ких свят.

Редакція і Адміністрація
„Буковини“ знаходяться в
Чернівцях (ул. Петрівська
ч. 2), куди всі дописи нахо-
дяться належати. — Зако-
решення отримують щодня
від 5. рано до 5. вечір.

Руский кулак.

В числі 1. *Батьківщини* з сего року в огляді подій за минулий рік читавмо таку вістку про „розпуку і завзятість“ Русинів:

„Хотіли Русини ратувати ся. Скликували віча на нараду, але віча не могли відбутися, бо їх заборонювано. Мусіли працькома при замкнених дверех нарадити ся над своєю долею. Загадали уда-ти ся перед трон цесарський. Мов орли обігали ся зі всіх сторін та поїхали до Відня. Але і там застали своїх любеньких сусідів, котрі за той час там загніздили ся і веніли Русинам заступити дорогу. Русинам вийшло се в науку і за-раз показало ся, що наука не пішла в ліс, бо коли перед тим складали ся у них руки мов до молитви, так тепер я-кось розпука і завзятість стискала ті ру-ки в кулак. Дай Боже, щоби той ку-лак так сильно затиснувся, аби можна було вдарити ним і в залізо“...

Замість приглядати ся ближше тому затисненому кулакови, загляньмо у спра-вовдане з діяльності товариства „Про-світні“, друковане також в *Діалі*, і там у многоважній рубриці про філії Про-світні вичитаємо дословно так:

„Філія Просвітні в Бродах не роз-

винула в двох ostatnich роках широ-го руху просвітнього в своїм повіті.

У філії Просвітні в Золочені „новий виділ не оказав живійшої діяль-ности і тому веї справи подагоджу-вав сам голова філії професор о. Сидір Єзерський“.

Новий виділ філії Просвітні в Ко-ломії „не розвинув широкої діяль-ности в своїм повіті“.

Філія Просвітні в Підгайцях „не розвинула до сего часу майже ніякої ді-яльності в своїм повіті“.

Філія Просвітні в Самборі „разви-вала ся слабо мимо заходів виділу. Вза-галі виділ вистав „грунт сильно запуще-ний і треба довшого часу, щоби розви-нути більше життя“.

Філія Просвітні в Тернополі „сла-бо проявила свою діяльність“.

Більше життя проявили філії Про-світні: в Камінці Струмилівій, в Пере-мислях, в Рогатині, Станіславові і Стрию.

Взагалі — як читаємо у справоз-данні — розвій філій „Просвітні“ в двох ostatnich роках не представляє ся ко-ристно і тому належить бажати, щоби наші визначні люди в місцевостях філій живійше заняли ся справою руху про-світньо-господарського в своїх повітах. Прикий досвід наглядно показує, що

одиниці упадають під навалом праці а велика частина на-ших людей усуває ся від ро-боти. Чей-же добра воля поборє знеси-ру і розлуку сил для загального добра!“

Отже се так виглядає затиснений руский кулак. Як бачимо, зовсім не страшно. Одиниці упадають під навалом праці, а велика частина на-ших людей усуває ся від роботи. Таким кулаком вкінці „в залізо вдарити“ можна, але що се залізу не пошкодить, а лише кулак заболить, то річ більше як певна.

Буковинський красний сойм.

(2. збірник в дні 20-го січня 1896 р.)

— 6 —

По перчитанню вишлених петицій при-ступлено до порядку денного, іменно до пер-шого читання проекту виділу крайового і спра-ві локальної величини Кирилоса-Дороматра-відтак в справі крайової школи для акушерок, побільшення персоналу лікарського при краєвій шпиталі, встановленні третьої рогадки на півго-дій дорозі Радівці-Арбора-Низній Перетшці, 20 проц. додатку для д-ра Йосифа Герман, ад-датку на пенсію в сумі 1600 пр. для управи-теля крайового шпиталю Едварда Найнтай-ла, статуту і інструкції для рішани-чих краєвих учителів вандрін-них (се в перший крок до полігодження до-

АНГІЛЬ ХРАНИТЕЛЬ.

Повість

ЮРИ ФЕДЬКОВИЧА.

— 0 —

VI.

(Даліше.)

А може і даром я сподівався на його, бо нещодавно я застав дуже хвору, мене і не пізнала. А тут і я слабій. Василько як мене удрів, так і в реми!... О... каже, а ви хто?

— Таке ж такий брат, а Семен! Бадика Онуферій тобі нічо не повідає?

— О... бадика Онуферій казав, що ви в війську!... Як они нас дуже сподівались!... Се-мен, нажуй, мусить прийти, от що го лиш не видно!... дивлячись, дивлячись у вікно — так і спочили!... А тепер ви мій бадика?

— Я, синку!

— А чо-ж ви давно не прийшли? — не-має би були не захорували, як би ви були прий-шли!... а то від студено... і у нас там, у вій-ську так студено, як тут у нас?

— А Марія-ж, та Олена, та Катерина — не набігають д'хаті, аби нам тоть погінку на-класти?

— Марія набігає що вечора, да Олені та Катерині не добро, гандий їх не показують. Кажуть, що вони їх наймили для себе, не для нас. Але від тепер то ви нам класти мете па-терки? не правда, бадічку?

— Класти му, синку. А в похорон же — хто давав порідок у дому?

— Андрій Зборонюк ів своїм старимок. Він нам і дровець привіз, і хліба встарав, і всего, що треба було.

— Хто, хто, синку?

— Таке ж казав: Андрій Зборонючок, той такий високий, русий, у лице черлений! — він хотів навіть і на похорон похови гріш-ми анжалити. Да він не хотів грішні брати: казав, що ему корова йдець цм.

— А відтак?

— А відтак не знаю, як они там владо-дилися. Люди казали, що він хотів іти до ста-рости, понагнати. А він і похорон до грішних, казав, що на нас ждати ме, О Боже, що нени тогди плакали!...

— Чого тогди плакали, синку?

— А — чого плакали! — Неня казали, що у нас були давно і корови, і воли, і ве-чина! а тепер дасть Біг!...

— Дасть Біг, синку, лиш не плач! — От вигреби повоженьки понів з печи, а я тим-часом утину дровець, та накладемо нагду вели-ку-велику, аби нени тепленько! — Я вже від-нас іккуда не йду! — мяти мете і дровець, і хліба, і нечину!

— О... а я буду всігди понелець вигрібати та трісочок нести!... а вже вмію і в хаті замі-тати!... Коби-сто виділи, бадічку, як гарно!... А там хто порту отворяє? — Андрій, бадічку! — все дровець!

— Іди, скажи му синку, що най дровець уже не привізти, що я вже дома.

Хлопець побіг казати, а в собі думаю: чи се такий донуч божий, що мусе мені такі

все у пригоді ставати, котрих я тогди їх фу-дулю та і одушальність обих і на очі не видів? — А такий подувалий в подувалих був і от-цей Андрій Зборонючок, що мені раз на бала-ри сказав, що таких богачиків як я і знати не-хоче. З цього зайшло слово по слову, аж на ве-лике вийшло, а то на таке, що без бачи було би і не обійшлося, коби були люди не трави-лись, та нас не розборонили. А від тогди а-бих го був і на свої очі не видів! — Да він у похорон те зробив, що і брат рідний би був не зробив? — О, коли-ж бо то серце лука-ве!... А мж ще хочемо, аби нас ангіль храни-тель ескотив? — О, ангіль хранитель має правду, коли нас підступає!...

І підступив він мені, ангіль мій храни-тель!... бо ще того вечора узяв і у жиди сто левиць на латри, набрав хліба, соли, набрав у-сего, що в дім потрібно. — Але знай Семена, каже жид, що як мені на речинці не відро-биш, то я у тебе осело заберу!

— Не бієш, Мортку, кажу, — хіба я у тебе це перший раз на роботу беру?

— Ну-ну! — каже жид.

А тут так мене у голові морочить. Того самого вечора я обійг!... О, ангільмо хранителю!...

VII.

Проміту я ся — що це я вижу? що це я бачу? — і очем своїм не вірю!... Вікна, дна-рі поотворювані, сонечко світить, розсипаєсь, пташка співав, жайворонки припівують, ластівки рокотать, щобечуть, кукурудзани у коліна красують ся на ниві оперед вікон, горощ, фа-

тичного внесення пос. Пігуляк), призначення титулу „професора“ учителем краєвої різьничої школи, системізовані посади концептуального ад'юнкта і третього слуги, звиниці в справі будови і організації різьничих шкіл з рускою викладавкою мовою в Кіцмані, а з волоською в Радіцях. Всі ці пропозиції виділу краєвого відомства до адміністративної комісії.

Описи наступило умотивованих внесених пос. Тиміньського, котрі в дослівним перекладі звучать: „Високий сейм аволюції ухвалити: Вислав ся ц. к. правительством до заарядження у всіх державних середніх школах на Буковині, щоб подати ученикам в них можливість побороти попри догичну викладавкову мову також науку в обох других краєвих мовах. Наука одної з двох других краєвих мов в для кожного ученика обов'язковою. Вибір її належить до родичів, вгаданню до опікунів“. Промову п. Тиміньського і відповідь гр. Гоєса подаємо завтра.

Наступили справоздання фінансової комісії про закінчення рахунків краєвого фонду для інвалідів за рік 1894, в котрого показує ся, що доходи було разом 24.869 ар. 34 кр., а видатків 23.235 ар. 08 кр., отже лишило ся на рік 1895 1634 ар. 26 кр., про бюджет краєвого фонду для інвалідів на рік 1896 в видатками в сумі 3.110 ар.; про закінчення рахунків буковинського фонду пропінативного за 1894 р., в котрих виказує ся, що резервовий фонд зріс в 1894 р. о 69.495 ар. 29 кр.

Слідувало справоздання фінансової комісії про бюджет пропінативного фонду на 1896 р. в видатками в сумі 641.328 ар., а доходами в сумі 616.878 ар., отже виказує ся недобір в сумі 24.450 ар. Сей недобір має свою причину головню в малій сумі арендарської плати, котра в сім році зменшилася ся о 90.890 ар. в порівнянню з минулим роком. Фінансова комісія сьвідчила за причиною того незначайного зняття і толкує его в своїм справозданню так: Виправді треба експонатувати радістний факт, що селяни тепер менше платять і тому очевидні ціна арени зменшилася ся; але попри се гарне явище ось що поганого викрито. Арендарі пропінативні мусять платити високу аренду і стоять під надзором, так що всякі обманства не можуть діяти ся. Щоб-ж се оминути, вили ся жиди на спосіб: они закладають торговлю корінними товарами і заравом подають ся о концесію на продаж солодких напиків. Одержавши сю концесію, купують за 30—40 ар. всяких дрібниць, які селянином потрібні, а решту крамниці заповняють т. зв. солодкими

напиками. З фабрики они купують звичайну горілку в бочці, стягають її у фляшки і фарбують її самі червоною барвою, додають трохи цукру, затикають фляшку корком і продають той поганий напик як — солодкий напик. Очевидно може крамар-жид той напик власної фабрикації продавати дешевше ніж пропінатор звичайну горілку, а коли до того знають ся, що для таких крамниць нема означеної години, коли має її замикають ся, то вийде вже з того, що тим обманством кривдять ся пропінативний фонд. А треба знати, що жиди продають ті свої солодкі напиків не у фляшках — як приписано — але також в малій ємкості, чарками! Такого крамара може пропінатор лише за особним вказуванням уряду контролювати, а коли его таки зловили на поганім вчинку, то против карі наступає рекурсоване, а жиди знижують грошову кару так, що легко приходить ся крамареві — обманщикови її заплатити. Фінансова комісія бачить в сім шлюком справедливо несовістне піддержування ліньства; звиниці виказує агаданна комісія ще на те, що староства незначайно легко дають концесії на продаж солодких напиків, чим очевидно агадане лихо не зменшилось ся. З уваги на вірно наведені сумні факти ставане фінансова комісія дні резолюції, в котрих вказує ся правительством, щоб цілком рішучо виступило против того надужити і не давало так легко концесії на продаж солодких напиків. Резолюції єї прийнято.

Слідувало справоздання адміністративної комісії про діяльність виділу краєвого за 1895 р. в санітарних справах і поставлено резолюції: 1. щоб краєвому радникови Антонови Захарови за видане одної книжки п. а. „Публична служба санітарна в буковинських громадах“ признати ремунерацію в сумі 500 ар.; 2. щоб признано похвалу др. Залозецькому за его вступництво д-ра Воляна; 3. щоб харч в краєвм шпиталях давано в аренду через публичну оферту (тут ми замітимо, що край платить за харч одної особи денно 90 кр., значить лиш трохи менше ніж Відень; се дуже цінно, що більші міста платять менше, а Чернівці що-до високости тої заплати стоять зарав по Відні); 4. щоб знайти відповідне поміщенє для божевільних, бо в краєвм шпиталях нема місця. Резолюції прийнято.

Дальше пропінативна адміністративна комісія провкт виділу краєвого, щоб при різьничій школі в Чернівцях засновано контрольную станицю для насіння. Господарі, котрі ехо-

тити мати добре насінє, дадуть тій контрольной станиці за дуже малу оплату насінє до пробі, а ся по совістним ровеліх дасть своє ореченє. Ставлені резолюції прийнято.

Описи агадала адміністративна комісія справоздання в діяльності виділу краєвого за 1895 р. в справах експонітичних і поставила резолюції: 1.) щоб виділу краєвий вібрав матеріал, як господарєв ся у нас громадскими то-локами і поставили відповідні внесення; 2.) щоб на Буковині засновано що найменше т. зв. легучу комісію для тютюну; (доси віддають тютюн в Заболотів, а то пречин трохи за далеко для буковинських людей. Не можемо замовчати, що уприва тютюну на Буковині упала страшно, бо коли ще в 80-их роках сиджено тютюн на 300 гектарах, тепер оно діє ся лиш на 12 гектарах! Сему винно між иншими також нерозумне поступованє фінансових властей, котрі всякими ескакурами допозмогли до упадку уприва тютюну); 3.) щоб на Буковині продавано лишній тютюн; 4.) щоб в Чернівцях засновано трафіку для продажі кайіту. (Кайіт є найліпший штучний тій); 5.) Щоб виділу краєвий предложив внесення що-до уприва громадских і епілових лісів. Всі резолюції прийнято. Зкінци реферовано про деякі петиції.

Преса супротив декларації п. Барвіньського.

(З „Правди“.)

Проголошена на першм засіданню галицького сейму п. Барвіньським декларація викликала вельми інтересні інтерпретації й осуди в суперечних собі таборах політичних. Галичанам в своїм залопотанню викрутив ся як хитра лисця, назвавши єю декларацію „шматокіи шутки“ і сьвід для своїх політичних дітний байочку про „комедію“, яку шьито умовив ся ще у Відні п. Барвіньський в міністром-президентом гр. Баденієм сєю декларацією підограти в сеймі. Діло поставило ся на становищі „негативности сейму“, повалив в ній заєдає п. Каратинський замість п. Романчука і декларація „не тикаюча б. намістника гр. Баденього“ не припала єму до подобі: яко „рішуча нерішучість“. З польського табору оди Dziennik Polski оцінив декларацію об'єктивно, а Gazeta Nar. i Czas пазинульсь на ню, зачувши в ній ton fałszywy. А вже-ж справді можриє ради ом напан в Czas-і добре відомий офіційальний кореспондент п. К. „Z obozu ru-

суля позавчитали рясно-рясно, а на дворі тепло-тепло таєсно, та запашно, та усе неначе з образа знато, таке краєне та баринське! — Де це я? — що во мнов сталоє? — Коло мене сидить Васильку та кайітами грассє.

— Васильку! Васильку! а це ти? — що це во мнов? — де я?

— Бадічку любий! бадічку дорогий!... заридав хлопєць, таї припав коло мене.

— Де я отце, Васильку?

— Хіба ви не таміте, бадічку? — таже ви дома! ви у себе! дома! — Ох, тож то ви тяжко-тяжко лежали! ох, да так тяжко, бадічку!... даї пів рік!... Докторі казали, що ви вже не будете!

— Які це докторі!

— З міста, бадічку! — явиїє панич їх що дини прислав! — а такі то вони добрі!... кільки бувало прийдуть, то мені обариків уже та горіхів та хто зна що!... А я від їх зрау так бояєсь, бадічку? А тепер уже не бояєсь! ні рав не бояєсь!

— А нені-ж де, душко?

— Нені? — Таже нені зарав у тиздені і поховали, як ви заєлали! Господи, що люди всі плакали!... лиш панотець не плакав!

— А панотєвни-ж хто заплатив? хто порядок давав? — О Боже мій сьвітє!...

— А хто-ж би, як не Андрій? — Таже ви знаєте, що пуйко Іваніла в нас би і сорочку відрав, коби мїт! — Але даї єму Андрій добру проповідь, не біїє! Матбути довго тямили ме!

— А Андрій же не гніваєть ся на мене? Таже ти знаєш, що ми у сьварці? Я тепер аж

собі пригадую, як я його кавав відогнати, а неш, тогди, як він дрон кривіє!

— Андрій в того, бадічку, сьмієть ся! Е що! — каже — дурному а лихому хто би протививсь?!

— А жиди — не приходили? — не казали нічо за роботу?

— Е!... коли ще Андрій їм роботу віддає!... ще до великодні!... Той павич, що докторі посилав, найкив до него ще Марія Кураша та Івана Вардарюкового, так за десяти неділь робота і була на місці! Жид ще навіть і дарував ту горілку, що нені на похорон брали!

— А мой-ж гроші? таже я ввав був у жид а то лєнів наївідробок! — що з ними сталоє?

— Десятку дав Андрій за похорон, а дешиности стон у шьита, у громадєні єкриниці. Жид набігав, аби єму було гроші вернути, бо бояєсь, що ви вмерєте, а гроші пропадуть. Так Андрій кавав не дати гроші. — Я, каже, гроші у тебе не брав, тай не буду віддавати. А робота тобі буде до великодні, а найдаї до Юрія готова, а за це єв речу! — Жид пристає.

— А дівки? що? усе єлужи?

— Єлужи, бадічку. Ще мають бути до Івана, а відтак кавали, що домії прийдуть.

— А на похорон-ж були?

— Лиш Марія була. А тих двох і до церкви не хотіли пускити, не то що! Андрій уповідав, що вїїт так їх газдів машкарив!... а то на сьамий великєдєнь, при людєх! — Ще кажуть, що і панотець помагав!

— А того панича, що докторів прислав, не було тут?

— Не було, бадічку. Андрій уповідав, що тогди, як ви дуже були заслабали, коли докторі кавали, що ви загинєте, то він набігав до шьита, та про нас доїдувавсь. А так уже плакав, кажуть!... аж умирав!

— А ліки-ж? Матбути і ліки привозили в міста?

— Ліки не привозили богато, лиш якусь масть, та облучка якієсь жонтовські, та такі вже запанні!... відтак відшували ті облучка в єквілку в водон та в цукром, та давали нам ун одно пили, ун одно!... А потому привозили нам і машини якіє у таких великих шьілах!... ви вже чотири чи пять школ таких вивали в водон. — Я бувало купую — а то таке добре та запашно!... Та бо ви, бадічку, плачете? не плачете? голов боліти ме! Я, бігме, лиш рав чи двічі тих машини купав!

— А нені нічо не кавали, як умирали?

— Они нічо і не памятали! лиш у горичці було про дидика та про Онуфрія гоноря, ун одно, ун одно!... та так то уже краєно уповідають, що аж плакати єв хочє!... А за нас аналл, бадічку, що ви дома. — Семен, кажуть, приходив до Онуфрія, але там жандар шьієсь молодєвський його гет прігнан! — Руш, каже, руш! тобі ще тут не час! Там ще жити мєш! Я тебе не лишати му!

— О, мій ангєлє хранитель!... жандар, кажеш?

— Ага! — А в би вам щось уповіє, бадічку!

— Кажи, любий.

— Я ємогди бігав до Андрія, бо ви ду-

skiego^a i nagromadził w swojej statce stільки су-перечностей, злобних і несправедливих до-корів та невиправданих інсинуацій, що не мо-жемо їх мовчки обминути.

Пригадаймо, що містить в собі деклара-ція, яку іменем своїх товаришів проголосив п. Барвінський. Передовсім висловлено, що іме-новане митрополити і кардиналом уважають посли назиним антом політичним, яко вираз найвищої волі Апоستольської Столиці і Коро-ни що-до рівноправності Рускої Церкви і на-родності в північних обрідних і народностних в краю і державі і тому домагають ся пола-годження рускої справи в інтересі держави і краю, в інтересі мирних підносів обидвох на-родностей і реальної роботи для економічного подвигнення краю, а полагодження рускої спра-ви може настанити на основі повної рівно-правності. Обмеження репрезентації рускої в соїм осетиним виборам уважають, посли покритиженням рускої народності і викаають своїй жалі задала педрихальності центр. комі-тету, що виїшов в більшості сеймової, і задала некоректного і неадекватного поступованя в многих поїтах органів правительствених на-внїх проти народовнїх, кандидатів головного комітету. На останку настерігають ся посли проти маїоризації в національних справах, пованк мусїли би а того витягнути дальші кон-секвенції що-до свого становища і участи в праїх сеймовнїх

Додати не годить ся, що декларація ага-дана була добутком обговореня політичної си-туації на вїдї нововибраних послив сеймовнїх в 14. жовтня, що текет її був предложений і по арїїх дискусїї одобрений численним вїдом мужїв доїри сканканих п. Барвінським 26. грудня, а на останку прийнятий на засїданю послив 37. грудня.

Супроти сего не можна сїї декларації назвати ані *larpus* ані *karygodny żart*, як се подобало ся п. К., пованк се була заява зро-блена на основі арїїх розваги численного збо-ру поважних людей, щїрих і горячих патріотів руских, найльовнїїїх горожан австрїй-скїх. Було се зроблено не для ефекту, не для популярности, не для *szukania gruntu*, як ду-має п. К., а наведеї в горі голоси *Galiciani* і *Dziła* засвідчують найкраще, що не ро-блено сего для ефекту. Було се виразом почу-тя, що інтерес держави і краю вимагає мир-ного поїтня і спільної праї обидвох краєвих народностей для економічного подвигнення арїї-

нованого селянства, а можна се осигнути по-лагодженням рускої справи. Се було отже ме-mento поважне але рішуче до всіх щїрих при-ятелів краю, а не легководущий *larpus* не *szu-kanie gruntu*. П. Барвінський аложив дотепе-рішнюю своєю діяльністю і парламентарною і публіцистичною і літературно-науковою до-водї доказів, що має ясну мету своїх націо-нальних і політичних амагань перед очима і в дороги сїї не дав ся збити і залкати ані ка-пастями *Galiciani*, który oddawna go mia-łdzy swojā „wzszchruska” pogarda, ані напа-дами *Dziła*, ані польских органів, як *Gaz. Nar.*, *Kurjer. Reforma*, до котрих тепер прилучив ся ще й *Czas*. П. Барвінський при всїй колотнїчї і помїшаню поглядів в рускій суспільности не захитав ся в своїх амаганях, які вповнї одо-брили останні збори мужїв доїри в 26. груд-ня, про котрі навнїх *Narodni časopis* вислови-ла ся, що „раздан бевперечно розумно і щїро”. Отже всї амагани п. Барвінського і его то-варїшів опирають ся на певнїй і свїдомїй осно-ві розважних і арїїх елементів рускої суспіль-ности і тому не потребує нїя „*szukania grun-ту*” і *nie przestraszył się* названих в горі го-лосів праїх. Хто-ж знає засади п. Барвінсько-го, проголошуванї ним на арїї парламентар-нїй, на виборчих зборах і справозданях, на сходи-нах мужїв доїри, его публіцистичні і літературні праї, той не дїйде до таких хїб-них виводів, як п. К., що *niбито „mowa ta jest w rażonej sprzeczności z tem wszystkiem, co dotychczas wyznawał p. Barwiński”*. Навпаки, хоч рішуче висловлено було *memento* в сїї декларації, однак поважно і в тайтом, якого не мїг досї відмовити п. Барвінському навнїх п. К. А коли п. К. в своїх злобних витодках то-че може бути речником більшості сеймової і іронїчно замїчає, що „*p. Barwiński stracił równowagę, od kiedy zabrakło p. Romanczuka w sejmie*” і „*dla tej równowagi mowca buhrecki był konieczny posłowi brodzkiemu*”, то ми на се скажемо, що клякка ще не запла-ла, вибір в калуського поїта не верифікований, проти него внесений протест, сеймова біль-шість має спроможність сво справу рішити, отже п. К. може о таке рішеня постарати ся, коли думає що для арївноваженя п. Барвін-ського, необхідний єсть п. Романчук.

П. К. накинув ся страшно на п. Б-го за-дїя висловленого в декларації зяву в причини нелегалности правительствених органів в многих поїтах краю і одним амаком шпїє, що се *wierutna piergaw’a*, підєвує п. Б-му се, чого в декларації зовсім нема (о *jakim systemie nielegalności*), але рівночасно сам признає, що *zdarzają się wszędzie na świecie pewne wybryki, gdyż wybory przeprowadzają ludzie*. Те-ж саме в нагоди верифікації вибору в турчаньскім поїті признає в соїм п. комі-сар правительствений, назвавши се *zagrdno niewłaściwości*. Отже о нічо иньшого не ро-ходить ся Русинам, ані о те, щоби правитель-ство запобїгало скілько мога тим *wybrykom*, тим *niewłaściwościom*. Ми зовсім не перечили, що в рускої сторони впливано невідповіднїх способів в боротьбі виборчїй і сего не докаже нам п. Б., але се річ властивїх верховних, по-тигнути провинників до одїчальности; однак, того самого маємо право вимагати від прави-тельства, щоби воно покарало тих, що робили *wybryki* і *niewłaściwości*.

(Конець буде.)

НОВИНИ.

Чернівці, дня 19. січня 1896. р.

Двох нових міністрів одержав Кабінет гр. Каз. Бадєвічєго, а іменно міністра комуїкацій генерала Гунтенбургґа і міністра для Галичини, д-ра Рїтнера.

Др. Александер Богдан Кулачковский у Ві-дїи іменованїй товаришем Вістника законів дер-жавних. Про се важке іменованє поговоримо шїрше завтра.

О. Алексїй Торєньский, член галицької ра-ди шкільної краєвої, іменованїй совїтником і

референтом митрополїтальної консисторїї у Львові.

3 „Просьвіти”. Із справозданя головного нїдїлу за час від 1-го січня 1894 р. до 31-го грудня 1895 р. довідуюмо ся, що до товариства „Просьвіта” в минуїм році вступило 573 но-вих членів, між ними 287 сеїлих, 76 читальнїх, 54 урядовнїх, 38 мїщан, 31 селянщинїх, 19 ре-місників, 17 уїверситетских студентів, 18 цер-ковних нїдїл, 14 жєнщин і 12 народних учите-лїв і учительок. В минуїм році померло 27 членів; почесних членів має товарїство, 20 Чи-тальнїх „Просьвіт”, котрі визначають ся рухли-вим житєм, в 190; при них засновано 43 кра-їнов, 28 позичкових і щадничих кас та 22 шїх-їрїх.

3 Борислава доносять о двох нещасливих пригодах. Помїчник доворця копальнї „Компаш” Лейвор Копчєль хотїв зануєтити до замерзлого патрона димлятиного капелю і в своїй перов-ваї огрівав его при огні в куїні. Наступила експлозїя і Копчєль тяжко ранїло. Робїтник Грицько упав в аїкїи забуть в причинї отїмленїя і аїгнув сейчас.

Сьвято Богоявленїя Господнього обходже-но й сего року на рускій землї як звичайно торжєстєсно. В Чернівцях провадив величєну гр. пр. процесїю заїдатель архїєпископї архїмандрит Чувєркович, а єму аєметували всї черновецкї євїщєнїкї. У водосєвятї мали у-часть краєвий президент гр. Гоєс і виснї уряд-ники. На мїсци водосєвїтї явнї ся також ар-хїєпископ Петро Фердинанд. — Гр. кат. подо-сєвїтє відбуло ся також торжєстєсно на ринку, а в нїм взяли участь заступники рїжних урядів і компанїї войска. — У Львові відбуло ся во-досєвїтє тому ще більше величєво, як звичай-но, бо по першїй раз виступив митрополит Семєратович яко кардинал. Похід отворили члєни митрополїтної капїтули, а в шїмї їхав на бїлїм, гарно прибранїм конї крил. Чанєльскїй, а за ним тягли шїсть синїх конїх богатїй по-вїа, в котрїм сїдїв сам кардинал. О 9-їй год. був похід на ринку і серед численних вистрі-лїв в моадїрів відбуло ся богослужєнє, котре відправляв сам кардинал в аїєтєнцїї о. Тур-кєнїча і Бїлєцкого. Цїле торжєстєво скїнчїло ся о 12-їй годїнї, а вїали в нїм участь достой-нянї мїста, між шїмї наїєтїнї, маршалок краєвий, головнїй командант і н. — В Станї-славові відправив богослужєнє гр. кат. єпі-скоп Куїловскїй, а хрєстїйний похід провадив о. мїтраг Фаїєвнїч в аїєтєнцїї 10 гр. кат. а трїох рим. кат. євїщєнїкїв. У водосєвятї явнїли участь достойнянї мїста, євїтєвнїкї у-рядів, дївїзїонер кавалєрїї фєльдмаршалпоруч-нїк гр. Лїмбер і генерал бар. Краєв. Єпископ Куїловскїй не мїг задала немочи сам відправити водосєвїтє.

Дві новї читальнї мають в проїгу сего мїсяцї відкрити ся в сєлах Бїлїй і великїй Бе-резовицї, тернопільского поїту.

Кілько жидів в будапештєнських школах? Шкільна статистика мїста Будапешту виказує ве-личєзний приріст жидьского елементу в школах за час послїдних 15 лїт, іменно 60 проц. В буда-пештєнських бїмїазнїх є 48 пр. католиків, 20 пр. иньшого віроєсповїданя, а за те 32 проц. жидів. В реальних же школах Будапешту було минуї-го року 47 5 проц. жидів, а лїш 42 проц. євє-лиїкїв і 10 5 проц. учеників иньшого віроєсповї-даня; гр. православного, протєстєнтского і н. З трїх статєвнїх виходить, що жидї явнїють нестат-лїнше оїїїнїти корєсть школи і оєвїїти наєрлїї як иньшї народи і тому загалєно їм боєво де-їше жє ся їм нам.

Дрїбнї вїстї. Доносять, що у Львові має бути аложєний румуньскїй конєульт. — Бу-дапештєнське акційне товариство відкупило конаїлю ропи в Рускій Ропицї від дотепе-рішнього власитєлєв Володїмєлєв Дємбєвского. — Прєзєнти одержали о. Юліан Левїньскїй на гр. кат. парохїю Розвадів, роздїльскєго де-канату, а о. Леонїд Молчєвскїй на Сїнїку, волочївского деканату.

же були слабі, а я боявсь сам з вами сидїти. Бїжу я — аж там — да я це вам не скажу!..

— Чому не скажеш, синку?

— Бо Марїа мене просила, аби я вам не вїдповїдав.

— То що там в Марїан такого?

— Марїа стояла коло керинїцї.

— Сама?

— Ні, з одним жандарем. А так, що то жандарї на кресавих пірї нося?

— Ага! Та що они робили?

— Плакали.

— Та нічо не говорили?

— Марїа казала до него, що ви, бадїжку, нїколи на те не пристанете.

— Що я не пристану?

— Ага! тому ви так і плакали!

— А жандар нічо не кавав?

— Жандар нічо не кавав, лїш кавав, що на Івана буде в нас, та я вами говорити не-

— А як твій брат не позволить, каже до Ма-рїї, то іїду до Москоницини, куда очима видї-ти му. — Да твій брат не є такий лїхий, як його пишуть; нїм нас двоєх не аїконоє.

— А той жандар як вигядав, душко?

— Такий за великий як ви, лїш чорнї-ний. А руков в одїо собі волоєс та усї за-пратув. — А читє-ж! Андрїї їде! — О тож то буде весєлий! Я бїжу протїв него! — мат-бути аїгїд менї приїє!

О, лїгєлю хранїтелю, не відєтупня ти ще від мене!... да і я від тебе жє не відєтуплю! — Єї-Богу, не відєтуплю!

За хвїльку уїїїшов і Андрїї, гандруючи в хлопцем, немачє і сам ще хлопець.

(Конець буде.)

ВИДАНЯ ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Стрию, 1887 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 зр.
2. Квітка. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний зільник. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стріха. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗБОРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Сопляний промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На розпутьї) — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

III. ПОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І ОПОВІДАННЯ.

10. Навіжена, пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. Поміж ворогами, пов. Нечуя-Левицького. —

У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.

12. За громаду, хрон. К. Т. Подоленка — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. Художник, пов. Т. Шевченка переклад Ол. Кониського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.
14. Між народ, пов. М. Школицького. — У Львові, 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. Хо, казка Михайла Кобилянського — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. Облога Буши, пов. Мих. Старицького. — У Львові, 1894 р. (випустити ся друкувати).
17. Грешники, роман хроніка Олек. Кониського. — У Львові, 1895 р. 192 стор. мал. 8°. Ціна 50 кр.
18. Пани й люди, повість Володимира Лещенка. — У Львові, 1893 р. 168 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

IV. ДРАМИ

19. Лимерівна, в 5 діях Панааса Мирного — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
20. Титарівна, в 5 діях Марка Кропивницького. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
21. В темряві, в 5 діях Мих. Старицького — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.

V. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

22. Руский правотар домовий. Том I. [Закон цивільний]. — У Львові, 1886 р. XVI і 432 стор. вел. 8°. Ціна 2 зр. 50 кр.

23. Угорська Русь, етнографічний і теперішній стан. — У Львові, 1887 р. 30 стор. вел. 8°. Ціна 15 кр.
 24. Юрій Коссован, проба критичного розбору автобіогр. его новітній і життєписи нан. Олек. Козесса. — У Львові, 1893 р. 99 стор. мал. 8°. Ціна 30 кр.
 25. Останні романи Г. Сінівського. Два підписи М. Грушевського — У Львові 1895 р. 50 стор. 16°.
 9. Твори Карпенка Карого. (Мартин Борудя, Стендаль, Бетталана. Що було, те можна переказати. Чабан). — У Львові, 1895 р. (випустити ся друкувати).
- Всі новітні твори можна набути в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Старописьменській.

Котвиця

Liniment. Capsici comp.

в аптеки Ріхтера в Празі.

загально признаний знаменитий усмирюючий лік на втиранні: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптеках. Просимо надати сей загально улюблений домашній лік просто під палкою

Ріхтера Liniment з котвицею

і призначати з осторожністю лише флажки зі зливним етикетом охороняють „Котвиця“, бо лише ці флажки.

Аптека Ріхтера
під водостоєм дахом у Празі.

ЗУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити ЩОДНЯ крім неділь і свят. Доси, як звісно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер БЕЗ ПІДВИСШЕННЯ ПЕРЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати „ЗУКОВИНУ“ ЩОДНЯ.

Передплата на „ЗУКОВИНУ“ в 1896 році виносить на цілий рік 10 зр., на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр., 50 кр., місячно 1 зр.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА.

я котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що наступить в лютім 1896 року.

Відтак, умовившись з книгарною товариства ім. Шевченка у Львові, подаємо нашим вин. передплатникам нагоду до купна руских книжок

по значно зниженій ціні.

А іменно в 33 проц. знижаємо ціну на всі книжки (в скобках подаємо книгарську ціну):

- Івана Нечуя-Левицького: Над чорним морем повість 90 кр., Кайданська сімь повість 50 кр., Поміж ворогами повість 50 кр.
- Вас. Чайченка: Твори том I. 80 кр., т. II. 60 кр., т. III. 80 кр.; Під хмарним небом — поезмі ч. I. 1 зр., Книга казок поезмі ч. II. 80 кр., Книга байок 50 кр.
- Троф. Зенкевича: Твори ч. I і II. по 1 зр.
- Стен. Рудницького: Твори ч. I. 40 кр.
- П. Куліша: Хуторна поезія 50 кр.
- Дрозда: В гостях добре, дома гірше, оповідання 50 кр.
- Ник. Устимовича: Повісті 85 кр.
- Ник. Гоголя: Вечерниці 10 кр.
- Еог. Гребінки: Чайковський, повість 70 кр.
- К. Т. Подоленка: За громаду, хроніка 20 кр.
- Г. Данилевського: Збігці в Новоросії, повість 1 зр.
- М. Школицького: Між народ, повість 20 кр.
- Грешники: Розбішани на ріці Місисіпі 80 кр.
- О. Бенана: Сибір т. I і II. — 1 зр. 20 кр.
- О. Партинського: Історія старинна Галичини 3 зр.
- Дра Костя Левицького: Німецько-руський словар правничий 3 зр. 50 кр.
- І. Баштового: Українсько на літературних поглядах в Московщині 50 кр.
- Байди: Переклад Одисей т. I і II. 2 зр. 20 кр.
- Два образи одійні: Гуцул і Гуцулка по 50 кр.

Ми подали при книжках книгарську ціну; для передплатників „Зуковини“ они коштують о третину таньше.

Відтак передплатники „Зуковини“ можуть о 25 проц. дешевше, як в книгарні, закупити собі книжки про Історію Руси.

Стефана Качали: Коротка історія Руси	1.00
Миколи Костомарова Руєка історія в життєписах 3 томи	1.00
Історичні монографії т. I.	2.00
Богдан Хмельницький т. I, II, III, IV.	6.40
Гетьм. Ів. Виговського і Юр. Хмельницького	1.60
Гетьмановане Брюховецького	1.25
Гетьмановане Даміана Многогрішного	1.25
Гетьмановане Самійловича	1.25
В. Антоновича і Д. Іловайського: Історія велик. Книжівства литов.	1.60
Д. Іловайського: Книжний період до Володимира Мономаха ч. I.	1.60
Книжний період до Данила Галицького ч. 2.	1.80
Смирнова, Дашковича, Шарановича: Монографії до істор. Гал. Руси	1.50

Замість 22 зр. 15 кр. ті книжки коштують для передплатників „Зуковини“ лише 16 зр. 50 кр.

З замовленнями на ті книжки треба удавати ся до книгарні товариства ім. Шевченка у Львові ул. академічна ч. 8, котра буде повідомлена, чи купуючий чей передплатником нашої газети, чи ні.

Крім того маємо в редакції на складі оповідання Т. Галіна Перші Зорі і оповідання О. Я. Кониського: В день свята в олі, котре продаємо своїм передплатникам о половині дешевше: перше оповідання 15 кр. замість 30 кр., друге 5 кр. замість 10 кр., пересялкою о 5 кр. більше.

Тим способом подаємо нашим вин. передплатникам користі такі, яких при передплатуванню інших щодесних часописей руских маємо, не згадуючи вже й про се, що передплата на Зуковину найдешевша.

Ідучи таким розумованам, треба сказати, що Українці в Росії були-б раді, коли-б мали ці права, які мають російські Поляки (шир. видавати своєю мовою часописи, наукові видання і т. п.), а індійські паризьки були-б щасливі, коли-б мали права Українців! Що-ж се за аргумент? Що *Правда* вичисляла перед роком придбання національні і культурні Русинів, се ще не суперечить новітній декларації п. Барвіньського і домаганню повної рівноправності, якої такі ще нема і мабуть не так скоро і буде. Се лише доказ, що п. Б-ий і *Правда* уміють оцінити ці придбання і базують ними користуватися для національно-культурного розвитку руського народу. А чи-ж можна се вважати *l'arsus-om*, або *karugodnym* *zartem*, коли говорити про покращення руського народу, коли праса руська і поєди домагаються се дальшого розширення і переведення повної рівноправності? Там сам п. К. каже „*pragnęliby* *nieś odrazu* *wszystko*“, отже він признає, що Русини не мають всего, що нема ще повної рівноправності! І сего ніхто об'єктивний заперечити не може. Віддаючи до столиці краю, бачимо ларя на двірці: *Lwów — Lemberg*, далше ідучи *C. k. Wyższy sąd krajowy, C. k. krajowa Dyrekcya Skarbu, C. k. Namiestnictwo, C. k. Poczta i Telegraf — k. k. Post u. Telegraphen-Anstalt*, і т. д. аж в одній улиці находимо *C. k. Starostwo — Ц. к. Староство!* Се зверху ознаки, а коли глянемо глибше, то й там не багато лише, хоч сего ми ніколи не перчили, а навпаки зазначували і те саме висловлювали і в своїх парламентарних промовах п. Б-ий, що за останніх п'ять літ зроблено багато в тім напрямі. Хто не стоїть на становищі політики ХІІІ. в., сей мусить признати, що домагати се розширення рівноправності, поміщення і добільшення засобів до національно-культурного розвитку руського народу не єсть *jażrenie* і *borba*, що полагоджене сих потреб лежить в інтересі не тільки Русинів, але в інтересі держави, що се єсть найвища воля Корони. Мабуть п. К. має інші під п. Б-го погляди про управління і спосібності руського народу, коли для задоволення цитував слова якогось конгресового політика, однак помилане ся вельми. Русий нарід, що дав стільки культурних сил Польщі і Московщині, а при тім при всіх невгодних лікових промині стільки спосібності культурної і доси не загинув, має своє послаництво серед громади культурних народів європейських, а іменно єсть се постулатом і інтересі австрійської ідеї державної, дати як найширші засоби до повного розвитку руського народу.

Коли-ж п. К. до оцінки в свого становища декларації п. Барвіньського причепив також

ниєрозважну артыкул *Правди*, про доцентуру Д-ра Долинського, то мусимо й на се тут хоч кількома словами відповісти.

П. К. каже, що в *uniwersytecie rozstrzyga* і *rozstrzygać* повинні *wyłączenie* *względem* *nauczonego* — і ми в сям не тільки погоджуємо ся, але лише того домагаємо ся. Ми хочем не хочемо *wnieść* *tam* *polityki*, *gdzie* *jej* *być* *nie* *powinno*, *ani* *nie* *domagać* *się* *ustępstwa* *na* *korzyść* *polityki*. Однак п. К. очевидно в інспірації університетської переходини ся, коли до Д-ра Зобкіа відносить *zasady*, що *uniwersytet* *musi* *odsuwać* *od* *siebie* *ludzi*, *którzy* *nim* *wszelkich* *kwalifikacyj* *naukowych* *za* *przeważnie* *politykami* і то *często* *niebezpiecznymi*. Тим часом Д-р Зобкіа зовсім не був і не є політиком, а тим менше політиком небезпечним, позаяк студія кінчив в університеті віденським, працював в науці у Відні і Берліні і довгий час остає в службі урядовій в Бєєні, отже з політикою не має і не має ніякого діла! Тимчасом поступована видлу правничого свідчить як раз, що стая не на тім становищі як треба, позаяк помімо *contra-vo* *tum* *pro*ф. Огебельського (дир. в горі замітки до спростовання декана Старжинського) представляє Д-ра Долинського на доцента і велить ему оповідувати виклади руські, хоч про се в міністерським рішенню нема згадки.

П. К. в своїх докорах відносить також справу габілітації Д-ра Третяка, не подавши вірно і автентично наших виводів і питає, *gdzie* *tu* *miara*, *rozważa* і *prawda* *w* *tej* *Prawdzie*? і каже, що *zanadto* *tego* *politykowania* *zawsze* і *wszędzie* і *tej* *o* *oży* і *quand* *même* *w* *polityce* *dla* *szukania* *gruntu!* Відповідаємо отже п. К., щоб ще раз прочитав нашу замітку про Д-ра Третяка, де зроблено закид неформальності, позаяк при габілітації его на доцента руської мови і літератури не було фахового професора того-ж предмету і наведено загальне поступовання червоноцеккого університету, яке апробував в своїм спростованню навіть п. Старжинський. Отже ми там не вступали проти науковості спосібності Д-ра Третяка, а проти неформальності габілітації і зему закиду нашому не зможе і п. К. відмовити шйгу, *rozważ* і *prawdy!* Ми базавмо і вимагаємо, щоб ливіський університет не приєноував собі якоїсь культуртрегерської місії супроти Русинів, яка єсть ся в голові деяких професорів, і нічого більше не хочемо як строгої об'єктивності, справедливості і строго наукової оцінки руських кандидатів до доцентур, а справу доцентури для руських викладів Д-ра Долинського уважало навіть шість професорів сего університету невідповідною — нічого отже дивного, що руська суєспільність уважає та-

ке полагоджене сеї справи провокацією Нещ. Д-р Долинський рзупові завсехут польській гедрі, коли се по думці видлу правничого і п. К. така знаменита сила, що може навіть *le* *nie* *wykład* *jak* *prof.* *Ogonowski*. Отже се не єсть *jażrenie* непотрібне, *inikultu* *nie* *„borby“*, якої ми зовсім не базавмо, *ni* *sej* *wolonty* *p.* *K.* *spokojnie* *zadumać* *się*.

НОВИНКИ.

Чернівці, дня 21. січня 1896. р.

Іспити приватистів при гр. пр. вишній реальній школі в Чернівцях відбудуть ся в днях 28-го і 29-го с. м.

Громадські податки на Буковині, котрі, як звістно, примінені до кождохасних потреб землеробних громад, досягають у нас пересічно високости 70 процентів. Найбільш громадські податки має громада Сидягура, котре побірає 100-процентову акцизу від м'яса. Найменше, бо лиш 51 процент, громадського податку платять громада Хлівенті. В 37 громадах вносять громадський податок 75 процент, в 10 громадах 70 процент, а решта громад платять 55 до 68 процентів громадського податку.

Два селяни з Бразь, руського села в гімполіонській повіті, нарікають у письмі до нас на свого панотця Придча, бущного шваба і Любентала а тепер Волоха. Він має бути *factotum* в громаді, все має у своїх руках. Богачем став, кільканихцять дітей випінував, та ще не шанув грозида, котра як була так хоче остати ся руською громадою. Видав бусь дошку на о. Грибонського: а тот мав комісари кривного в Кімполонгу — і они гай! робити село Бразь волохизм. Був учитель у Бразь, нили его — і цілий рік не було науки. Аж тепер иню настав у Бразь учитель-Русин і громада з него рада. Лише боїть ся селяни, що хтось иню тотод „скапати брехню“, аби Русина-учителя в Бразь забрати. (Ми дуже раді, що Русини в Бразь, де довкола Волохи, так о своє тремтять і дбають! Чужого не дурайте ся, але свого учить ся!)

Конкурс „Зорі“. Редакція „Зорі“ розписує сльдущий конкурс: „Щоб розбудити живий рух позіж нашими письменниками, часопис „Зорі“ розписує конкурс на повісти, оповідання, новели, розповіді наукові і т. п. Коже прая має складатись *малче-більше* в 3000—4000 *піршів* друку. До оцінки прай буде *виначен* окрема комісія. *Правда* уважа за *першу*, одержать *пре-*

нлаберала!... біжи Васильку! біжи синку боржі за кресанів!

— Ще одно, брате Андрію! — да ти зной гнівати ся меш?

— Ще цей один раз ні! — Кажі!

— То жандар послав докторів до мене?

— Або хто би другий? — я би був і не допитавсь до їх, дуля матери їм під ніс! — Я би був накликав яку бабу, а та би була тебе синим каменем та лабуштаном *вистичла* на одні бік не *бінь*! — А знають *принахтом* ські Німці добре жити, чорт їх не *взяв*! — бо як ти в *горячий* *лежав* та по *стінах* *драв*, то я би був за твоє *жита* і *скруток* *тітню* не дав, не то що!

— А *сегельбу**) ти за мене *відробив*? — О, не *серд* ся бо зной, братчику! — *таже* ти *казав*, що не *сердити* *меш* ся!

— Сегельбу? — За *паніматков* *отченаш* *гладкий*, коли *Тоній* *робітник* до мене *най* *мил*! Де *це* я би був і *сам* *потрафив* — *так* *грошій* у мене не *було*, *чорт* *їх* *хапав*!

— *Таже* *мої* *гроші* *були*?

— Ти *дурень*! *хйба* я *знаю*, що *то* *за* *гроші* *були*, *тай* *що*? — Они *не* *екисли*, *отам* у *кайи* *а* *скрини*! — а *мені* *руки*, *славити* *Старого*, не *підпав*, що *там* *трохи* у *ліс* *порубав*.

— А *той* *жандар*, *братчику*, *відки* *він*? *хто* *він*?

— *Хйба* я *вмю* на *родинах* *був*, *аби* я *знав*, *відки* *він* *тай* *хто* *він*? — *тільки* *знаю*, що *шкода* *го*, *аби* *Нимцем* *був*, *бо* *вмю* *хоть* *сегодня* *не* *сором* *Гуцулом* *бути*! — *Але* *ходім* *до* *нас*! — *час* *минає*, а *Василь* *аж* *цікає* *вже* *ягід*! *Ходім* *Василь*!

От і *пішли* *ми* *поволенки*. А *ангіль* *хранить* *пінш* з *нами*!

IX.

Прийшов і *праздник* *сьвятого* *Івана* *ял* *ського*, у *нас* *праздник* *великий*, *веселій*! І *мені* *весело*, бо я *вже* *адороний*, *уже* і *сестри* *дома*, *уже* і *я* *дому* і *на* *обійстю* *лад*, *лави*, *левади*, *сад*, *знає* *у* *раю* *красують* *ся*, а я *сину* *собі* в *Андрієм* у *садку* *та* *гонтимо* *дещо*, *значайно* *як* *два* *побратими* *любі*, *що* в *них* *одна* *душа*, *одно* *серце*. *Аж* *тут* *Андрій* *нараз* *такий* *односильний* *став*, *неначе* *зажурив* *ся*.

— А *це* *що* *тобі*, *братчику* *Андрію*? *чи* *лиш* *не* *занедужав*, *не* *дай* *Боже*?

— *Чортової* *жани* *они* *мені* і *занедужав*, *да* *щось* *мені* *на* *серци* *лежить*, *неначе* *пан* *ський* *чобіт*, *сто* *дуля* *їм* *під* *ніс*, *павам* *отце*!

— А *чоботом* *тим* *об* *землю* *не* *можна*? А *відтак* *побратимови* *виповідались*, *що* *тако* *за* *хиря*?

— *Що* *за* *хиря*? — *взяв* *хиря*, *чорт* *матери* *є* *в* *ню*! — *люба*, *братчику*!

— *Тай* *що-ж*? *жол* *люба* *приступила*, *так* і *женились*!

— *Хйба* *би* *ти* *за* *мене* *твою* *Олену* *дав*?

І *видививсь* *на* *ного* *неначе* *на* *боже* *пального*.

— *Олену*? — *кажу*

— *Хйба* *уха* *заступило*?

— *Не* *дай* *Боже*! — *уха* *не* *заступило*, *але* і *ти*, *не* *можє* *бути*, *аби* *таку* *бідну* *спроту* *взяв*!

— *Таже* *я* *є* *батька* *не* *варівав*, *що* *ти* *мені* *сироти* *під* *ніс* *тикав*! — А *про* *богат* *ство* — *буде* *робити*, *то* *буде* *я* *богатетно*. *Тимчасом* *мемо* *обходиться* *тим*, *що* *маємо*.

— *Олено*, а *де* *ти*? *ходи* *сюда*! — *Андрій* *тобе* *сватає*, *Підеш* *за* *него*?

— *Як* *ни*, *батьку*, *скажете* — *то* — *віду*!

— А *ти* *не* *боїш* *ся*, *що* *бити-мю*? — *таже* *цїле* *село* *каже*, *що* *я* *побійня*!

— *Та* *бо* я *так* *старати* *мусь*, *аби* *не* *було* *за* *що* *бити*! — А *як* *пусто* *бити* *ме*, *то* і *я* *менє* *не* *вехли* *руки*!

— *Отде* *я* *мене* *дижа*! — *каже* *Андрій*, *та* *аж* *эхонив* *ся* — *а* *отце* *я* *тобе* і *поцілюю*!

Допи *ті* *двійно* *цілювались* — *я* *диплює*, *аж* *їдуть* *а* *далеку* *два* *Гуцули*, *оба* *як* *раз* *чи* *ето* *та* *примайно* *убрані*, *красак* *в* *блїхах* *та* *в* *огаляних* *а* *панам*, *а* *оба* *стрижені*.

— *Андрію*, *дивись*! — *я* *це* *що* *за* *Гуцули* *два* *їдуть* *такі* *пінші*? — *Мабуть* *до* *тебе*?

— *Ні*, *не* *до* *мене*, *братчику*, *я* *цих* *не* *цінаю*! — *це* *мабуть* *я* *далеку*! — *х* *нас* *не* *ноє* *тїм* *коротенький* *сардаки*, *та* *ні* *з* *голуби* *ми* *шкурами*.

— Ох, мені лишенько! таке не один —
ся Богу, що не Федір Кайтка! — Братчику!
Федірку! — о, братчику мій рідний!...

ВИДАНЯ ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Стрию, 1887 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 зр.
2. Квітня. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний зільник. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стріха. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗБОРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Сонячний промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На розпутьті) — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

III. ПОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І ОПОВІДАНЯ.

10. Навіжена, пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. Поміж ворогами, пов. Нечуя-Левицького. —

- У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.
12. За громаду, хрон. К. Т. Подоланка. — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. Художник, пов. Т. Шевченка переклад Ол. Кониського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.
14. Між народ, пов. М. Школицького. — У Львові, 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. Хо, казка Михайла Конюбівського — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. Облога Буши, пов. Мих. Старинського. — У Львові, 1894 р. (підручник друкотат). Ціна 50 кр.
17. Грешники, роман хроніка Олек. Кониського. — У Львові, 1895 р. 192 стор. мал. 8°. Ціна 50 кр.
18. Пани й люди, повість Володимира Левицького. — У Львові, 1893 р. 168 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

IV. ДРАМИ.

19. Лимерівна, в 5 діях Пам'яси Мирного — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
20. Титарівна, в 5 діях Марка Кропивницького. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
21. В темряві, в 5 діях Мих. Старинського — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.

V. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ

ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

22. Руский правотар домовий. Том I. [Закон цильний]. — У Львові, 1885 р. XVI і 432 стор. вел. 8°. Ціна 2 зр. 50 кр.

23. Угорська Русь, її розвій і теперішній стан. — у Львові, 1887 р. 30 стор. вел. 8°. Ціна 15 кр.
24. Юрій Коєсован, проба критичного розбору автобіоґ, его повістей і життєписи пана Олек. Колесса. — У Львові, 1893 р. 99 стор. мал. 8°. Ціна 30 кр.
25. Остатні романи Г. Сіньковича. Два відкрити М. Грушевського — У Львові 1895 р. 50 стор. 16°.
9. Твори Карпентія Карого. (Мартин Ворула, Сто тисяч. Белтаханна. Що було, те мохом цоросло. Чабан). — У Львові, 1895 р. (підручник друкотат).
Всі повесні твори можна набути в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Ставропигійській.

Котвиця

Liniment. Capsici comp.

з антики Ріхтера в Празі, загально признаний знаменитий усмирюючий лік на втирані: по ціні 40 кр. 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптеках. Просимо задати собі загально улюблений домашній лік просто під назвою

Ріхтера Liniment з котвицею

і призначати з осторожністю лише фінанси зі значним значком оздоровлення „Котвиця“, бо лише ті правдиві.

Антика Ріхтера
під золотим знаком у Празі.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити ЩОДНЯ крім неділь і свят. Доси, як звісно, по-а-ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер БЕЗ ПІДВИСШЕННЯ ПЕРЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати „БУКОВИНУ“ ЩОДНЯ.

Передплата на „БУКОВИНУ“ в 1896 році виносить на цілий рік 10 зр., на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр., 50 кр., місячно 1 зр.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА.

з котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що наступить в лютім 1896 року.

Відтак, умовившись з книгарнею товариства ім. Шевченка у Львові, подаємо нашим вип. передплатникам нагоду до купна руских книжок

по значно зниженій ціні.

- А іменно о 33 проц. знижаємо ціну на всі книжки (в скобках подана книгарська ціна):
- Івана Нечуя Левицького: Над чорним морем повість 90 кр., Кайдашева сім'я повість 50 кр., Поміж ворогами повість 50 кр.
- Вас. Чайченка: Твори том I. 80 кр., т. II. 60 кр., т. III. 80 кр.; Під хмарним небом — поезії ч. I. 1 зр., Книга казок поезії ч. II. 60 кр., Книга байок 50 кр.
- Троф. Зіньківського: Твори ч. I. і II. по 1 зр.
- Степ. Руданського: Твори ч. I. 40 кр.
- П. Куліша: Хуторна поезія 50 кр.
- Дрозда: В гостях добре, дома гірше, оповідань 50 кр.
- Ник. Устимовича: Повісті 85 кр.
- Ник. Гоголя: Вечерниці 10 кр.
- Евг. Гребінки: Чайковський, повість 70 кр.
- К. Т. Подоланка: За громаду, хроніка 20 кр.
- Г. Данилевського: Збігці в Новоросії, повість 1 зр.
- М. Школицького: Між народ, повість 20 кр.
- Ієремакєра: Розбитаки на ріці Місієїні 80 кр.
- О. Кенана: Сибір т. I. і 2. — 1 зр. 20 кр.
- О. Партіського: Історія старинна Галичини 3 зр.
- А-ра Костя Левицького: Німецько-русский словарь правни-чий 3 зр. 50 кр.
- І. Баштовського: Українство на літературних новинах з Москов-щиною 50 кр.
- Байди: Переклад Оджеї т. I. і II. 2 зр. 20 кр.
- Два образи сльйні: Гуцул і Гуцулка по 50 кр.

Ми подали при книжках книгарську ціну; для передплатників „Буковини“ они коштують о третину таньше.

Відтак передплатники „Буковини“ можуть о 25 проц. дешовше, як в книгарні, закупити собі книжки про Історію Руси.

Стефана Качали: Коротка історія Руси	1.00
Миколи Костомарова Руєка історія в життєписах 3 томи	1.00
Історичні монографії т. I.	2.00
Богдан Хмельницький т. I, II, III, IV.	6.40
Гетьм. Ін. Виговського і Юр. Хмельницького	1.60
Гетьмановані Брюховецького	1.25
Гетьмановані Даміана Многогрішного	1.25
Гетьмановані Самійловича	1.25
В. Антоновича і Д. Лєваського: Історія велик. Князівства литов.	1.60
Д. Лєваського: Княжий період до Володимира Мономаха ч. I.	1.60
Княжий період до Данила Галицького ч. 2.	1.80
Смирнова, Дашкевича, Шараневська: Монографії до істор. Гал. Руси	1.50

Замість 22 зр. 15 кр. ті книжки коштують для передплатників „Буковини“ лише 16 зр. 50 кр.

З замовленнями на ті книжки треба удавати ся до книгарні товариства ім. Шевченка у Львові ул. академічна ч. 8., котра буде повідомлена, чи купуючий єсть передплатником нашої газети, чи ні.

Крім того маємо в редакції на складі оповідань Т. Галичак Перші Зорі і оповідань О. Я. Кониського: В дель святко в олі, котре продаємо своїм передплатникам о половину дешовше перше оповідань 15 кр. замість 30 кр., друге 5 кр. замість 10 кр., пересилкою о 5 кр. більше.

Тим способом подаємо нашим вип. передплатникам користь та-кі, яких при передплатуванню інших щоденних часописів руских не, мають, не гадаючи вже й про се, що передплата на Буковину най-дешевша.

уже врані, забрав слово краєвий президент гр. Гоєс до слідуючого заявлени:

Повнолю собі до сєї революції забрати голос, а заравом розібрати також другу резолюцію. Фінансова комісія думає, що причину зменшення оплати за виваєм найшла головно в двох речах, а одної сторони в надужитих, яких допускають ся крамарі малих товарів в продажю солодких напінків, а другої сторони в надто частім надаванню нових концесійованих коршем старостами.

Зменшене доходів в пропінацийного доходу в на жаль фактом (коли та страта походить в того, що люди не хочуть більше пити горілки, то нема чого жалувати; инакше, коли причина доходів лежить в чім иньшій. Ред.), котрий не даєт ся заперечити, але в думаю, що причини наведені тут фінансовою комісією не суть цілком справедливі. Бо ті причини, іменно надужиття, яких допускають ся крамарі малих товарів в продажю солодких напінків, і мнїме як ліберальне надаванне концесій, як се фінансова комісія на стор. 18 свого справозданя підносить, існують вже з давних років, а прецінь те инше, над яким ми нині падаємо, тоді не виступало. Некористні явища в доходах пропінацийного фонду виступили виступили аж тоді, коли неуживана горічких напінків селами розширило ся. Думаю, що оно справедливо, лучити зменшене доходів в пропінацийного фонду в сею послідню причину, а не в такім, котрі існували вже від довшого часу, а не потягнути за собою тих некористних явищ.

Після справозданя фінансової комісії оно виглядало би так, що політичні влади при надворі над крамарями дрібних товарів при продажю солодких напінків не поступують в потрібну строгість і надто ліберально при уділюванню нових концесій на коршми. Що-до першої точки, то мушу піднести, що торговля дрібним товаром належить до вільного ремесла і що обмежене его не лежить в силі політичної влади.

Що-до надужиття, якого добувають ся такі торговельники при продажю солодких напінків, то на жаль не можна заперечити, що такі надужиття лучають ся часто, але політичні влади сповняють супроти тих надужиттів цілковито свій обовязок, як се виходить зено в частині реприв карних, котрі доходять аж до другої інстанції.

Що більше, я можу оконстатувати, що політичні влади першої і другої інстанції стягнули на себе що-до свого поступованя протів надужиттів крамарів дрібним товаром вже не раз в історії міністерства внутрішніх справ докори драконічної строгости.

Що-до надани нових концесій, то діставали старостам часто устні і письмени накази, в котрих їм припоминало ся, щоби при нада-

ванню нових концесій на пропінаций поступали в найбільшій строгості і давали їх лише в випадках незминучої потреби. Я сам пересвідчив ся так в предложених мені актів як також при моїх урядових інспекціях, що політичні влади придержують ся совісно тих наказів.

Вираді не виходить політичні влади при надаванню концесій на коршми лише в увазі на інтереси пропінацийного фонду, а більше в загальної економічної точки погляду, бо-ж не можуть вже для економічного інтересу уважати користним, коли наступає надмірно збільшене коршем.

Але власне тому не можна поодинокі конкретні випадки надавання концесій на коршми судити виключно з становища пропінацийного фонду, бо не рідко трапляє ся, що арендарі не старають ся підпорядкувати потребам, і з того виникає дійсно неминуча потреба заложити другої коршми.

Думаю отже, що предложені резолюції ледви чи зможуть змінити поступоване політичних властей, котрі в сій справі совісно євновняють свою задачу, а думаю також, що по прихвоттю сих революцій не наступить зменшене недобору в доходах пропінацийного фонду. Але за те дальший упадок в доходах пропінацийного фонду треба адержати строгим поступованем при зменшуванню оплати за наєм (жидів ошлесски) і при передчаснім розривування існуючих угод, а до сего є найбільша нагода на зведаних дирекції пропінацийного фонду. (Ошлесски на жидів.)

Денні користолобні дідичі наробили великого крику задал руху твердості між селами, і бідкали ся, що мовляв тепер не виплатити ся брати в аренду пропінаций. Тому знизимо ціну аренди значно. Як загально говорять, арендував один в волоских проводирів пропінацию за 2000 ар., а того самого дня дав ту пропінацию дальше в аренду жидови за 6000 ар. Очинидно жид п. президент се негідне поступоване деяких дідичів на думці при своїх послідних словах. Щоби такі великі негарні річі не вийшли на верх, у фінансовій комісії вихав волоский дідич цілу випу на жидів (!) а комісія приняла то в добрій вірі, ну і вийшло знане справозданя! От вам новий причинок до характеристики поступованя буковинських олігархів. — Ред.)

При справозданню виділу правого в діяльності за 1895 р. при резолюції о заєнованя уряду для побору тютюну забрав слово пос. др. Смаля-Стоцький і казав:

„Хочу тут лише дещо замітити, щоб не виглядало, мов би йшло лише о придбання для Буковини уряду для побору тютюну або що найменше комісії для такого побору. Думаю, що тут іде о щось більшого, а то о піднесення садженя тютюну. Іде іменно о надані повнолення, о ліберальніше поступованя при тім, а

не щоб, як в анкеті нарікали, повнолення воєм не давано. Коли в 70-их роках на Буковині засаджувано 300 гектарів тютюну, тепер Буковина терить від того, що лише 12 гектарів тютюну садить. Що садженя тютюну має незвичайне господарське значіння, не потребує підносити. Анкета висказала пересвідчене, що розширення повнолень на дрібних господарів дало товчок до основного підйшени економічних підноси. Тому в революції піддержу і бажаю, щоби виді краєвий в своїх старанях поступав і в напрямі інтелектуальних анкетю результатів у високого керівництва горячо домагав ся привернення відноси в 70-их роках на Буковині і в сїм руху піддержую ставлені іменем виділу краєвого революції.“

При справозданню адміністраційної комісії в діяльності виділу краєвого в справах культури за 1895 р. заперестував пос. Рібіч протів несправедливого поступованя виділу краєвого, котрий для переважно польської школи деревняного пиробу в Кімполоні для без уповажненя сойму суму 2731 ар., а для такої самої школи в Радівцях не хотів привнести 50 ар. задал некомпетентції (!). Засіданя перервано на 5 минут, по чім референт адміністраційної комісії Стефанович ставив іменем комісії внесення висказати виділові краєвому вотум недовіри. Хоч навіть члени виділу краєвого голосували за надані собі вотум довіри, все таки лише мала більшість, бо лише о 2 голоса, супротивилась внесенню комісії. Ми не завидуємо виділові краєвому такого вотум довіри! Виділи принито ставлені революції.

Потреба рускої гімназії в Станіславові.

Допові до Станіславова.

Вістку, подану в 3. числі Буковини, що влюб галицьких руских послів порішили в соймі домагати ся 4. рускої гімназії в Станіславові, приняла станіславівська громада як найлучше. Бо які би там причини і промавланя за рускою гімназією в иншій місцевості, то такі найбільше причини промавланя за потребою рускої гімназії в нинішій столиці покутській і епископській.

Понаше: єсть тут дуже значне число учеників Русинів в гімназії, подруге Станіславів єсть осередком єпархії, котра числять до 850.000 душ, виділи виходить всім духові і національній індульсії для численного духовенства і вірних. Відтак станіславівська єпархія має лише 4 гімназії: в Станіславові, Коломиї, Бучачі і Чернівцях (гімназії в Радівцях не входять в рахунок; там за мало учеників-Русинів).

— Та що? — каже баба — тут нема до кого убирати ся...

А тут навколо них кольоні Німців в Галичині... Аж тоді я зрозумів, дачого тамешні люди робили якісь дивні міни, коли я допитував ся о руских кольонієтв... А тимчасом у тих людей прекрасні вигляди на добробит!...

В кольоні Найдорф, де живуть самі галицькі Німці, встав товариш подорожки д-ра Олеськова, господар Дорундик, також кілька родин руских. Ілька Пилипова і яго синів. Они доволени своїм положенням, хоч євершу богато матеріали ся через свій нерозум.

В нинішній заході Канади, в Бобрових горбах, живе кільканайцять небагатих родин і також в инших есторі. Іванови Дубровскому внід Золочева трапила ся там така пригода: Унив ся в Едмонтоні і хтось украв ему кількесот ар. Але що там на далекий Заході ніколи про ніке злодійство не чути (там в готельох ніхто своєї козички ані куфєрка не замикав), то такі впади підворіє на яго галицьких товаришів. Також „гарно“ євдощество для наших...

Нам — пише д-р. Олеськів — було цікаво розглянути ся, як ті наші люди, котрі євди на місце приходять майже без нічого, дають собі раду. Отже перше, що у такого нашого кольонієта в очі впадає — то хата. На-

жериканці дивлять ся на него в погордою. А вже найгірше равить їх ота невільничка покірливість наших селян, котру би справді треба вже тут в них викорінювати і ваткрати кастові різниці. Але проте кілька літ життя на американській вольній землі змінив нашого селянина на „поступового“. Потребу огляди своїх земляків пізнали вже Русини, осілі в Сполучених Державах, і коли наш переселенець „Лемко“ заїде до своїх в Пенсільванії, то там беруть яго між себе і держать в хаті на свій кош, вони лучше не призначать ся правила приличности. Наших дічат держать так дві і три неділі, поки не навчать ся в людській товаристві так, щоби своїм не робили негідну. (І тут „в старім краю“ інтелігенція дуже заслужилась би, коли би приняла ся за таку роботу). Кождий переселенець до Америки муєть завчасу навчити ся чистоті, носити стрій єввітовий, паньський, не єввітити голіми грудьми, а передоєм не понижати себе самого.

Живемо — каже д-р. Олеськів — і працюємо для народу від многих літ, а в пору, коли тільки нарід переступив границю своєї патрини, показує ся, що треба було трудити ся в напрямі таким, який ніколи і в голову нам не приходив. Треба було будити потреби культурні, а ми тимчасом одушевляли ся „народною вільновою“ і другими

високими прикметами нашого народу, котрі, коли добре розглянути ся по єввіті, найдуть ся в тій самій мірі хоч би у таких народів, як — Індіанці. А яка користна була та робота, видно в того, що в той самий час, коли то пишу (в грудні 1895 року), кождого дня кількесот людей, темних і до нічого неспосібних, жене на свою погибель до — Бразилії!..

В книжці д-ра Олеськова находимо кілька прикладів сєї застрашуючої неспосібности нашого селянина до нічого, сєї дикости яго. В Канаді — читаємо на стороні 43 — відно наших етати поруч в иншим не рішній в рішній, а они заступили ся і в одези і в чибеготі так, що виглядають гірше, як Індіанці. А якого уже етиду (і инше такі, бо через то не конче раді нашим переселенцям) наробили нам наші Бойки, котрі на весну 1895 пішли до Канади, о тім аж неврнемо вгадувати. Представте собі людей, покритих латинами нехарактери по цілм тілі, широбачих ся безнастанно, немитих уже від кількох неділі і в таким білю, котре будуть хіба так довго носити, поки оно воєм не облетить! На дітях нечисті лахи замієць сорочки, а баби такі воєм без сорочки, в якімсь сурдуті розіпнїтїм в переді.

— Бійте ся Бога, як ви могли так опустити ся? — крикнув я, зайшовши на обійєсть такого руского кольонієта.

ВИДАНЯ ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Ограві, 1887 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 згр.
2. Квітки. — У Львові, 1890 р. 328 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний зійник. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стежа. — У Львові, 1894 р. 129 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗБОРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Сонячний промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На розпутьті) — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.

III. НОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І ОПОВІДАННЯ.

10. Навіжена, пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. Поміж ворогами, пов. Нечуя-Левицького. —

- У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.
12. За громаду, хрон. К. Т. Подоленка — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. Художник, пов. Т. Шевченка переклад Ол. Кониського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.
14. Між народ, пов. М. Школицького. — У Львові, 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. Хо, князь Михайла Коцюбинського — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. Облога Буши, пов. Мих. Старицького. — У Львові, 1894 р. (кінчить ся друкувати).
17. Грішники, роман хроніка Олек. Кониського. — У Львові, 1893 р. 192 стор. мал. 8°. Ціна 50 кр.
18. Пани й люди, повість Володимира Левенка. — У Львові, 1893 р. 168 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

IV. ДРАМИ.

19. Лимерівна, в 5 діях Панааса Мирного — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
20. Титарівна, в 5 діях Марка Кропивницького. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
21. В темряві, в 5 діях Мих. Старицького — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.

V. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

22. Руский правотар домовий. Том I. (Закон домашній). — У Львові, 1885 р. XVI і 492 стор. мал. 8°. Ціна 2 згр. 50 кр.

23. Угорська Русь, її розвій і теперішній стан. — у Львові, 1887 р. 30 стор. мал. 8°. Ціна 15 кр.
24. Юрій Коссован, проба критичного розбору автобіогр. его повістей і життєпис мал. Олек. Колесса. — У Львові, 1893 р. 99 стор. мал. 8°. Ціна 30 кр.
25. Остатні романи Г. Сікевича для підручн. М. Грушевського — У Львові 1895 р. 50 стор. 16°.
9. Твори Карпенка-Карого. (Мартин Ворули. Сто тисяч. Безгалина. Що було, те можна королю. Чабан). — У Львові, 1895 р. (кінчать ся друкувати).
Всі повисні твори можна набути в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Ставропільській.

Котвиця

Liniment. Capsici comp.

з антики Ріхтера в Празі.

загально признаний знаменитий усмирюючий лік на втирані: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 згр.; можна купити у всіх аптеках. Просимо жадати сей загально улюблений домашній лік просто під назвою

Ріхтера Liniment з котвицею

і призначати з обережністю лише фахівцям зі знанням значущого охоронення „Котвиця“, бо лише ті правдиві.

Антика Ріхтера
під золотим ланком у Празі.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити ЩОДНЯ крім неділі і свят. Доси, як звісно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер БЕЗ ПІДВИСШЕННЯ ПЕРЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати „БУКОВИНУ“ ЩОДНЯ.

Передплата на „БУКОВИНУ“ в 1896 році виносить на цілий рік 10 зр., на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр., 50 кр. місячно 1 зр.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА,

з котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що настане в лютім 1896 року.

Відтак, умовинишесь в книгарню товариства ім. Шевченка у Львові, подаємо нашим нов. передплатникам нагоду до купна руских книжок

по значно зниженій ціні.

- А іменно о 33 проц. знижаємо ціну на сі книжки (в скобках подаємо книгарню ціну):
- Івана Нечуя-Левицького: Над чорним морем повість 90 кр., Кайдашева сім'я повість 50 кр., Поміж ворогами повість 50 кр.
- Вас. Чайченка: Твори том I. 80 кр., т. II. 60 кр., т. III. 80 кр.; Під хмарним небом — поезії ч. I. 1 згр., Книга казок поезії ч. II. 60 кр., Книга байок 50 кр.
- Троф. Зіньківського: Твори ч. I. і II. по 1 згр.
- Степ. Руданського: Твори ч. I. 40 кр.
- П. Куліша: Хуторна поезія 50 кр.
- Дрозда: В гостях добре, дома краще, оповідання 50 кр.
- Ник. Устимовича: Повісті 85 кр.
- Ник. Гоголя: Вечерниця 10 кр.
- Евг. Гребінки: Чайковський, повість 70 кр.
- К. Т. Подоленка: За громаду, хроніка 20 кр.
- Г. Данилевського: Збігді в Новоросії, повість 1 згр.
- М. Школицького: Між народ, повість 20 кр.
- Ієрестера: Ровбишки на ріці Місисіпі 80 кр.
- О. Кеніна: Сибір т. I. і 2. — 1 згр. 20 кр.
- О. Партицького: Історія старинна Галичини 3 згр.
- Дра Костя Левицького: Німецько-руський словар правничий 3 згр. 50 кр.
- І. Баштеного: Українство на літературних поглядах в Москві 50 кр.
- Байди: Переклад Одисей т. I. і II. 2 згр. 20 кр.
- Два образи сльбні: Гуцул і Гуцулка по 50 кр.

Ми подали при книжках книгарню ціну; для передплатників „Буковини“ они коштують о третину тапше.

Відтак передплатники „Буковини“ можуть о 25 проц. дешавше, як в книгарні, закупити собі книжки про історію Руси.

Стефана Качала: Коротка історія Руси	1.00
Миколи Костомарова Руська історія в життєписах 3 томи	1.00
Історичні монографії т. I.	2.00
Богдан Хмельницький т. I, II, III, IV.	6.40
Гетьм. Ів. Виговського і Юр. Хмельницького	1.60
Гетьмановане Брюховецького	1.25
Гетьмановане Даміана Многогрішного	1.25
Гетьмановане Самійловича	1.25
В. Антоновича і Д. Глобейського: Історія велик. Книжництва литов.	1.60
Д. Глобейського: Книжний період до Володимира Мономаха ч. I.	1.60
Княжий період до Данила Галицького ч. 2.	1.80
Смирнова, Дашкевича, Шаранетича: Монографії до істор. Гал. Руси	1.50

Замість 22 зр. 15 кр. ті книжки коштують для передплатників „Буковини“ лише 16 зр. 50 кр.

З замовленнями на ті книжки треба удавати ся до книгарні товариства ім. Шевченка у Львові ул. академічна ч. 8., котра буде повідомляти, чи купуючий чей передплатником нашої газети, чи ні.

Крім того маємо в редакції на складі оповідань Т. Галиця. Перші Зорі і оповідань О. Я. Кониського: В день свята в олі, котре продаємо своїм передплатникам о половину дешавше перше оповідань 15 кр. замість 30 кр., друге 5 кр. замість 10 кр., пересмакою о 5 кр. більше.

Тим способом подаємо нашим нов. передплатникам користь таку, яких при передплатуванню інших щоденних часописей руских не мають, не гадаючи вже й про се, що передплата на Буковину найдешевша.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буювину“ щомісяць:
в рік 10 руб. — в
на чверть року 2 „ 50 „
місячно — 1 „ — „
для заграниччя 10 руб. або
10 франків.

Послати треба до 6 кр.
в банкіт І. Гуроніна в
Чернівці, ул. Гоголя ч. 17.

БУЮВІНА

ВИХОДИТЬ:

щодня впроді неділі і рече-
них свят

Редакція і Адміністрація
„Буювину“ знаходяться в
Чернівцях (ул. Петровська
ч. 2), куда всі повинні адре-
сувати листи. — Бюро
редакції отворює щодня
від 8-го ранку до 8-го вечора

Цікава суперечка.

Цікава суперечка настала останніми днями поміж Галичанином а Діло. Галичанин учиє Діло, як пероумну дитину. В числі 3. цієї газети читаємо: Мемента газеті „Діло“ — а в ч. 6. „Слово на розум“ також не для кого иншого, тільки для Діла. Що за причина, що Москаль взяв ся учить Русина? Та ще й в якою прихильністю в голосі, а якою „низхідністю“! Каже, що останніми часами лише „неисправныхъ новояристовъ“ продовжалъ обличати въ заблудженіяхъ, а спорів з народонцями (роз. „новинці“ і „старі“) і радикалами не заводив, бо думав, що з них будуть люди... Аж тут виходить, що ледви чи й з них будуть такі люди, яких Галичанин хоче, а іменне чи будуть примирителі на свою шкоду, а на хосен Москаля.

Не новина отсе, таке залицяє наших Москалів до народонців. Вже довше літа дивимось на то, як трохи не щороку горстка московских матадорів зійде ся в гореткою руских десператів-народонців, зведуть бучу, яку там уважають потрібною, наговорять собі гарних комізментів, а потім обернувшись до себе плечима, кажуть собі, один: „сволоч“, а

другий „дурень“. — І останніми тижнями повторило ся оно майже стереотипно.

Устроили собі разом депутацію до Відня. Хто там був між тими двома сотнями людей, Бог то знає, але що наші Москалі перед вели, то загально знісний річ. Все-ж таки „розумно-політичний“ казав і Діло розвинути ся за депутацію, на той великий „подиґ“. Наші читателі присадувають собі наші спокійні і предметні статі в справі депутації, в котрих ми казали, що то робота в найбільшій часті московська, а не наша. Поминалось тоді на нас з усіх сторін каміне і бодето; Діло насичило ся на нас мокрим ридом, хоч не було за що, бо чей же то не гріх і не провиня була з нашої сторони, коли ми казали народонцям: „Було йти в депутації самими, а не в каданію, коли вже депутація мусіла йти“. Але у нас лише тоді находить послух, хто зміє розумчаківіше ламити руки.

Не ми, а польскі часописи і німецькі писали, що на ту депутацію мали зидкись прийти рублі. Ніхто тих рублів не рахував, отже й трудно знати, чи то правда чи ні. Діло обурило ся навіть, що можна таке підозрінє кидати на депутацію. А Галичанин похвалив его за

то: „Бачиш — каже — рублів не було, а чому-ж ти само пераз писало про рублі?“. І вичитав Москаль Русинowi проповідь на тему рублів, котрих ніхто ніколи в Галичині не бачив, ані в Банку крешчанськiм, ані в адміністраціях московських газет, ані в московських товариствах у нас, — всі они жили і живуть з грошми своїх членів і передилатників... Хто-ж би сему не вірив?... Так зловив Галичанин Діло на слоні.

Але то ще не таке цікаве. Написало було Діло, що верховодяча серед т. зв. старої партії фракція москвофілів не допускає до консолідації нашого народу в інтересі російської політики, дуже шкідливої національному розвитку Русь-України. Зободіли такі слова дуже Галичанина і він прутить-доказує, що нам жити без Москалів нема. І притім, чи набув ся чи похваляється хоче, чинить до слова таке:

„Сильно ошибается также „Діло“ въ томъ, что будто „люди старой партіи“, по вѣнѣ баламутства „московильской“ печати, не дѣятельно участвуютъ на практичѣ „группы“ съ народонцами. Мы исправимъ ту ошибку „Діла“ указавшемъ на то, что „московильская“ печать, ради консолидації партій, умалчивала о преисходстві дѣятельности „людей старой партіи“ надъ дѣятельностью народонцевъ. „Діло“ бу-

КОШИКАР.

ГУМОРЕСКА І. ЛІХАРДА

(в двох частинях)

Дослід учить, що супружескі сварки повстають по найбільшій часті без достаточної причини. Що се так дів ся, нехай посмідиють ота історичка.

Де се діло ся, менше в тим; нехай буде тільки сказано, що стало ся оно в одній словинській місцевості; се однак не стоїть на перепоні, аби не зогло око й де инде статися.

Жив там чесний кошикар, та мав жінку і кількоро дітей. Праведно і чесно провадив Тома свій дім; діти витинали арутки, отаці ж — коники, а мати замикала ся пильною господаркою. Мала она лиш той бруд, що ині: а часто за швидко ходив.

Звичайно йшла робота нашому Томі швидко в рух, але сьогодні не міг він якогось коника скінчити; мусів бідохав кілька разів розвинути і наново зачинати, бо належав до тих людей, що вельми не продали, ніж алою марфюю ошукати. Але перед вечерею все таки скінчив він свою роботу, і вставши в лавки, та напроєтувавшись, промовив доволі: „Богу дякувати, коник вже готов!“

— Коби не лиш мав в ній що! — воркнула его жінка і почала дорікати: І не встиди тобі над одним коником цілий день пробалувати?

— Ну, ну, стара; проте все таки літо настане, а другим разом буде пиять коників на день. Тепер лиш не гнівай ся, та кажи за мною: „Богу дякувати, коник вже готов!“

— Певно, літо настане! коби лиш я могла з того сварити дітям вечерю.

— Ну, сьогодні вже мусить бути добре. То, що маємо, то будемо їсти, а не даш нам нічого, то підмо спати; хоть не буде нам і почи повний жолудок докучати, та не приєнть ся нам чорт. Але тепер кажи: „Богу дякувати, коник вже готов!“

— І не в думці мені! — відповіла розлючена жінка.

— Але як я тобі прикажу, сказати: „Богу дякувати, коник вже готов!“ Чи се може прокляти, чи обомати?

— Ти мені хочеш розказувати? Ой, то-ж то було би!

— Не сердь мене! Я твій чоловік, ти моя жінка, а вельми писані каже, що жінка має чоловікові повинувати ся, а то тим більше, коли він їй щось доброго прикажує. Ей кажу тобі тепер ще раз говори: „Богу дякувати, коник вже готов!“ або бігнеш тобою буде але!

— Будем видіти! Ти хочеш ві азнати, що сьогодні нічого не зробив, на жей піметитись. О, ні! сего не буде!

Ще жінка не доповіла, як вже градом поминалось по ній буки. А діти, як звичайно при таких нагодах, у плач та до втеки до єсіді на подвірє.

Се був Томин кум, що власне прибіг, побачити, який кінєць сїй війни.

— Бійте ся Бога куме, що ваша стара провинила, що ви й так немилосердно саргасте?

— Що провинила? Га! она не хоче мене послухати в добрій справі. Я сиджу цілєску Богу довгу динку при отєм конику, аби его скінчити, а моя жінка не хоче навіть ві мною разом сказати: „Богу дякувати, коник вже готов!“

— І через те ти мене обвиняєш на смерть, ти розбійнику, ти...

Ту поминало ся бов числа невіддільних сів.

— То нерозсудно, бити ся на таї дурниці — кажи кум в надії, що помирить єсіді; потім поверну до дому і ровноміс загорача своїй жінці, що в єсіді стало ся. Жінка едукала в початку лиш одним ухом і мисляла дів тісто на класки. Але нарав обивала ся:

— Гм! не в се глуцота, таку неспитицію жінці прикинувати?

— Але-ж бо, Зосю, се не було нічого алого, сказати: „Богу дякувати, коник вже готов!“

— Але коли она не могла, то він повинен був мати розум — відповіла Зосюла. Чи були ви, чоловіки, глухі коли пшотенє на казаню говорили, що на ємлю Бога не хвалить ся!

— Се правда, аби я так адорю; на такий спосіб ви, жінки хотіли-б нам казати, що чоловік мусить все понекати, до чого жінка не має охоти. Добре й так, що дістала буки з копу.

— Дурак — воркнула Зосюла.

3 галицького сойму.

дети знати, а собственно должно знати едну-ючий факт: Когда передъ выселкою депута-цій въ совѣщаніи народонцевъ одинъ львовянинъ рѣшительно выступилъ противъ общей акціи съ „москво-филами“, другой народонецъ, изъ провинціи, сказалъ ему, что не будь „москво-филовъ“, на провинціи не мыслима никакая народная явля, ибо народонцы причтены, ко-гда нужно дѣйствовать. И сей голосъ провин-ціального народонца заставилъ замолчать льво-влянина и благодаря сему вѣче, а потомъ и дефинитивное собраніе были созваны представи-телями обоихъ партій. А разглянулось ли „Дѣ-ло“ среди членовъ депутаціи, бывшей въ Вѣ-денѣ? Народонцевъ было тамъ несе-го нѣскольконадцать человекъ, а вѣдѣ депутація состояла изъ 260 лицъ!”

Щож на то скаже тепер Дѣло, то Дѣло, котре намъ страшно докоряло, коли ми депутацію назвали по імені? Лише кільканайцять народонцівъ було в депутації, а депутація складала ся з 260 осіб! Коли-ж так, то яка-ж то вла-стиво була депутація? Не з закраскою переважно, майже виключно москвофіль-скою? А коли она була така, то як Батьківщина, орган п. Романчука, ва-жить ся виступати з „кулаками“ против тих народонців і Поляків, що не дуже то числили ся з сею депутацією, не ду-же прихильно єї витали, бо знали, хто у ній перед веде!

Одним словом, п. Романчук, Дѣло і їх прихильники вийшли на депутацію, як Поляк Заблоцкий на милі. Москаль те-пер чванить ся, як когут на плоті, і сміє ся з усіх опозиціоністів, котрих надув, грубо надув.

Треба бути аж до наївности добро-душним, аби залиция ренеґатів, їх ба-лакани про якусь спільну роботу з на-родонцями а навіть радикалами, брати за правду. Не було в них і нема нин-шої цілі, як лише виводити наших в по-ле і нашими руками витягати для себе капшани з огню. За ту „спільну“ депу-тацію они добре заробили, будьмо того певні!

На 17-ім засіданні в дни 21-го с. м. мо-тивував по відчитанню петицій пос. Войко-своє висновок, котрим визнає ся правительством, щоби внісло закон о винятковій урядіи гро-мадських на виконувана порученого обсягу ді-лани, а також щоби до той чинности достарчав безплатно друкарня урядом громадеким. В отлій своїй бесіді вказав бесідник на причину, чому власне сего разу посланцями ставляють тіль-ко внісені і інтерполяції, бо доси селянам були губи заткані, а тепер удало ся сим бі-дним пролетаріям вибрати своїх людей в послан-отже єї мується тепер всі жалі і потреби, ви-скажувати. Внісене відослано до адміністрацій-ної комісії. — Пос. Скалковоєкий мотиву-вавши своє внісення в справі регуляції горіш-ного Дністра; внісене відослано до комісії крайного господарства. — Пос. Чарторий-ський мотивував своє внісення що-до зміни обов'язуючих законів при зарай безрогги; вні-сене відослано до комісії крайного господар-ства. — Мала наступити верифікація вибору в сільської курії стрийського повіту, але рефе-рент пос. Хамец постановив внісення, щоби за-для незначного обсягу протесту, котрого доси годі було докладно розв'язати, справу верифі-кації відложено на пізнійше.

При єй нагоді запротестував гр. Вой-тїх Дідушицкий іменем всіх польських посланців против мнимой обиди, яку мав пос. Оку-невский в своїй бесіді против верифікації ви-бору пос. Осуховського а турчанського повіту навести польському народоні. В відповідь за-явив пос. Окуневский, що не мав наміру обра-зити польський нарід, а підніє лиш справе-дливий заміт против верховодчої веретви і ор-ганів, котрі надуживають своєї влади для гио-блени селянина. Бесідник порівняв верховодчі веретви з руский нарід а повком а агитатем, котре нїби то все мутить воду тому ненасти-ному повкомі. Правительственный комісар, гр. Лосєв, заявив, що в деяких новітх поступали правительственный органи несправедливо і будуть за се помимо верифікації виборів а тягнені до однічальности. В двох протестах піднесено од-нак тяжкі закиди против начальників повіту, отже зарежено строгє слідство, а яго резуль-тат буде оголошений в соймі. Але загальні за-киди мується правительство відперти рішучо, будь они роблені в формі, як їх представлю-ють деякі посланці, будь у формі, в якій їх виго-ловляв один з руских посланців (п. Барвіньский — Ред.) в своїй декларації в день отворена сой-му. — Верифікація стрийського вибору підло-жено на пізнійше.

Громаді міста Бродів уділено концесію до побирання кониткових оплат. — Господар-

ська комісія адавала справу а відкрити науки в різничій школі в Березинці в 1896/97 р. і зажадала від сойму кредиту в сумі 30,000 ар. на заснованє нинішньої різничої школи в Сухо-долі. Пос. Вахнянини внісави блжаче, що-би при нинішних школах різничих у пехідній Галичині жадано від учителів знання рускої мо-ви. Члени суду крайного п. Романчук за-явив, що учителі для початкових класів на-всїгда знають обі мови; що же до учителів для фахових наук, то учителі навсїгда знають ру-ську мову настільки, що можуть розмовити з дітьми. Видіи крайвий буде старати ся, що-би на будуче також що-до фахових учителів зна-ня рускої мови було увагднюване. Предло-женє козисєт прийнято. — Відослано до анду-крайного внісення пос. Сьреднявського о заведе-нню почтових бірж праці. — Сойм призначив на будову шпиталю в Тернополі на 100 ліжок, а на часткове покритє коштів витягнути позичку в сумі 38,9000 ар.

Відчитано вкінці інтерполяцію пос. Кре-пих в справі арештовань селян, котрі брали у-частє в депутації що-до виборчих надуживань в Ярославскім повіті; — внісення пос. Бар-віньського, в котрім жаданє ся від правит-ельства, щоби у всіх середних шко-лах завело руску мову яко обов'язкову; — внісення пос. Вахнянина, що-би при польській гімназії в Ста-ніславові отворено рускі пара-лачки; — пос. Барвіньського, що-би наведено для державних і крайних урядників практичні курси на учен рускої мови, та що-би визначено речинці, доки урядники мають ви-капати ся знанням рускої мови. — внісення пос. Винищука о регуляцію Би-стриці.

НОВИНКИ.

Чернівці, дня 23. сїчня 1896. р.

Іменованс. О. сов. Лев Шапковський, гр. кат. парох в Дулибач і віцемержалок стрий-ської повітової ради, іменований пралатом свя-отця Льва ХІІ.

З буковинського сойму. Слїдуюче засідан-ня відбуде ся завтра, дня 24-го с. м. о 10-ій годїні вранї.

Новє академичне товариство займає ся у Львові під назвою „Академична Громада“. Перші загальні збори мають відбутися єн дни 26-го с. м. в університеті. Будуть то аучени тов. Ватра і Акад. Братство.

— А чи й тебе не свербить шкіра? Жін-ко, кажи за мною: „Богу дякувати, кошик вже готов!“

Сї слова розкутили Зосєку й она стану-ла сторчаком готова до сварки.

— Ну, жінко, не дражни мене! а тебе питаю ся: чи хочеш ти добровільно каати: „Богу дякувати, кошик вже готов?“ А грим би тебе тріє, зараз кажи: „Богу дякувати, ко-шик вже готов!“

— Ні тобі, ні дідові твоєму!

Сего вже й кумови було за богато. Він вихопив за палегу, що стояла в куті й став жінку обробляти ще гірше ніж Тома своєю.

На цїастє ішов громадський начальник по-при хату, учув войк та й вупинив ся. Панкум зняв шапку а головні і почав розказувати, що стало ся; а начальник полагодив якось кума а кумові і нішов далше; але єсмішна пригода не сходилла єму в думки. При вечері розповів він своїй жінці, що єму дучило ся.

— Видиш — каже жінка начальника — таї то ви чоловіки! Ви не хочете вашу власть опирати на любови, лише на силі. Коли жінка чому спротивляє ся, то ви вовеє єє вперто-стю, а як чоловіки що дурне в голову влі-зе, то ви кажете, що то характер, мужеска постійність.

— Як то, Людмїла? І ти хочеш оправ-дувати жіночу впертість? Се хїба лиш жарт...

— Жарт жартом; але як би ти прийшов і мене красно попросив: „Людмїло моя лю-бі, скажи: „Богу дякувати, кошик вже готов!“ то я би зараз послухала; але як би ти се вчи-нив так, як Тома або єго кум: а криком та а гнівом, або може й а грозьбою, то я не знаю, як би то було.

— Людмїла, а єєго не радо слухаю!

— Дарма, мій любий, що правда то не грїх. Жінка не служниця, лише приятелька му-жа, а приятелька не приймач розказів, лише проєбєбу!

— Муж був і буде во ліки наном євого дому! — відповів начальник. — Він повинен по амой покривати своєю мїць призначєю, але коли жінка не хоче повинувати ся мужови як євому приятелєви, то мується слухати єго як євого пана.

— Я не уявляю ніколи чоловіка за пана — крикнула жінка. — Прошу тебе, не пробуй ме-ні розказувати...

— Але коли-б я власне тепер єхотїв, аби ти сказала: „Богу дякувати, кошик вже го-тов!“ так, аби показати, що ти мудріша від тих обох жінок?

— Дай єпокій, я не послухаю.

— Але я хочу, аби ти зараз послухала. Жінко кажи: „Богу дякувати, кошик вже го-тов!“

— Жаль мені, що не можу тебе послухати.

— Але я тобі розказую; а пани дому!

— Тепер хотї бїє і просив; нічим не приєлуєш мене, аби я склала губи до єїє єїє

— Чи маю тебе силувати? Людмїла, як будь і ти дурна. В тїй хвилі...

І тут мала вже бути війна, але лікар у-війшов до хати, та перешкодив. Сєй усміхав-чєсь, промовив: „Се дично, що мушу бути в тут євїдком пригоди, яка йно що дучавєє мені в паньскім дворі.“ І дідич хотїв, аби єго пана кавала: „Богу дякувати, кошик вже го-тов!“ Пан начальник обіцяв, що не ме жаде-ти від жєни пїтого веровєдного, а жінка при-рекла, що воля єї чоловіка буде для неї на-всїгда приказом.

Щастє, що лікар сєй був нежонатий, хтє знає, яку рецєнту був би й нин своїй жінці в-нісав; чути бо було, що пін єєла займало єє через те, що жінки не хотїли кавати: „Богу дякувати, кошик вже готов!“

Переклад

Гр. Нискович.

Рідкий випадок. У Варшаві породила Катерина Естмапована підразу чотири діти, всі дівчата. Одна з новонароджених немовлям умерла, а решта трьох дітей цілком здорові, рівно-ж матері не грозить небезпеченство.

Руский дім еміграційний в Новім Йорку powstał za zgodą naszych ludzi. Po trzymiesięcznej przygotowaniu ułożono sprawę tak, że prezydent „Соєдиненія” Шмідт (Росин Женчак) zakładał swój dom w ścisłej z prezydentem „Союза”, głównie dom dla wygody i porady emigrantów, a jeden patriotyczny ruski sędziak osiedlił w Nowym Jorku w domu emigracyjnym, żeby poświęcić swój trud dla dobra roboczego ludu.

Службові премії дістає в Австрії 10,959 підполіцейських, значить таке множення, що з них можна би скласти більше як 7 полків. Найбільше преміюваних, значить таких, що служать більше як три роки, є при галицьких полках; при однім одишівському 80-ім полку піхоти є їх 85. Очевидно дістають ті преміювані підполіцейські по відслуженню 12 літ сертифікати, на підставі котрих можуть дістати навіть місце урядовий державних; коли при обсадженню такого місця має преміюваний підполіцейський і цивільну рівну кваліфікацію, то підполіцейський має першвенство. Це також наслідок надмірного мілітаризму.

Лямпа д-ра Івана Пулюя а проміне Рентгена. Відкриття нового проміння віршбурґским професором понело за собою, що й імя руского ученого, нашого земляка д-ра Івана Пулюя, понеслось широко по цілїм світі. Др. Пулюй, котрого прищі науки містять ся також в „Заневсах“ Наукового товариства ім. Шевченка, єсть професором фізики в німецькій техніці в Празі, а єго спеціальністю єсть електрика. В світі науковим звістний др. Пулюй вже від давна, але ширшим кругам імя єго стало звістне при нагоді відкриття проф. Рентгеном нового проміння, котре при помочи винаходу ученого Русина набравє більшого значіння. Др. Пулюй займає ся вже від давна такими самими розслідами, як і віршбурґский професор. Він і придумав лампу електричну, котра випускає проміне Рентгена, а новою єсть лиш то, що Рентген добавив в тїм проміню силу фотографування навіть і при замкнених плитах фотографічних в дерев'яній скринці, т. є. він відкрив, що то проміне може переходити через такі матерії, через які проміне світла сонячного або звичайного світла електричного перейти не може. Лампа д-ра Пулюя подобає зовсім на т. зв. Круксову рурку, але в ній єсть та зміна зміна, що в тїм місці, де єсть занушений дріт від т. зв. негативної протоки електричної (катоди), знаходять ся плитки вложєна сильно флюорисуючою краскою; плитка та стоїть в дорозі виходячого в рурці проміння. Досвід же поучив, що сила дії лами Рентгенового проміння єсть там більша, чим більша єсть площа, из котру оно падає, і чим більша єсть флюорисованія тої площі. З того виходить, що лампа д-ра Пулюя дає тому проміню більшу силу, ніж Круксова або яка-небудь инья лампа. Се потвердили досвіди роблені сими днями проф. д-ром Євґеном Кляунти в Будапешті, а з огляду на то лампа д-ра Пулюя набравє для Рентгенового світла великої ваги. При помочи лампи д-ра Пулюя робив проф. Кляунти такі досвіди з промінєм Рентгена: На замкнену скринку, в котрій була встановлена фотографічна плита, поклав він крейцар, ножик і ключик, та пустив з верха згаданє проміне з лампи д-ра Пулюя, котра до тих досвідів неклала ся найіншою. Проміне перейшло через дерево, але через крейцар, ножик і ключик не могло вже перейти. Там, де оно перейшло, плита стала темна, а місця, де були згадані предмети остались єдиними. В той сам спосіб відфотографував др. Кляунти і свою руку. При тїм показало ся, що тінь костий в пальцях відбїяла ся зовсім докладно, а тіло довкола костий лишило по собі дуже слабенький слід, значить, са: кости зовсім не перепустили Рентгенового проміння, а тіло перепустило їх більшу часть. При фотографуваню руки пускав др. Кляунти проміне з Пулюєвої лампи через 45 минут з висоти 10 сантиметрів. Але найцікавіше то, що тверде дерево показало ся

на так зроблених з него фотографіях різні свої
як найдокладніше.

Нагла смерть чи убійство матери? Минулої неділі до нас Маврикій Каринський зльвівській поліції, що його 72-літня жінка померла нагло через удар, який свого часу дістала від власного сина Івана. Висланий комісар поліції сконстатував, що дім, в котрім тепер мешкають Маврикій Каринський і його жонатий син Іван, належить сему поєдиному, бо він відкупив на ліцитації дім у своїх родичів. Від того часу були часто сварки між родичами а сином, а підчас одної сварки коннув син своєю мату так нещасливо, що вона від того часу все слабувала, а в неділю нагло вмерла. Комісія сконстатувала у помершій знаки на тілі і тому вважено слідство проти нелюдського сина.

Отроєне на німецькім цісарськім дворі. З нагоди 25-літніх роковин істнованя теперішньої німецької держави, відбуло ся дні 18-го с. м. в Берліні величаве торжество, по котрім різні достойники були у цісари на обіді. По пирі, в ночи в суботи на неділю заведувало багато осіб, що були на пирі, а стая їх недуги показував на мисевь затроєне. При розсідженню показало ся, що гості їли на пирі у цісари устриці, котрі були несвіжі, і ними затроїли ся.

Зміна календаря в Росії. В Росії занеаботи ся понови на дві важні зміни, а то на зміну правопису російської, котра має бути змінена на фонетичну, т. є. прапівнена до лямови, через що випадають певотр бні буквы, як н. пр. : Ъ і другі, а підтає і на зміну календаря. В Росії часлати час все ще після старого сталя або т. зв. Юліанського календаря, котрий ріжнить ся від нового сталя або т. зв. григоріанського календаритим, що припий хлібно обчислене року, т. є. обіг землі доокло сонця, через що генер день нового року посунув ся вже о 12 днів дальше як повинен бути а з 1900 р. посуне ся вже о 13 днів дальше. Російська газета „Новое Время“ предлагає отже такий спосіб зміни календаря: „Есть дуже простий і логічний спосіб — каже она — щоби здогонити Європу о 12 днів без ніяких запущання і трудностей. Достать лиш скоротити на якийсь час домі місяці, що мають по 31 днів, о один день, а до неспокна двох літ діде ся до загально-європейського часу астрономічного. Звістно, що для простого народу місяць значить 30 днів; підставою всіх обрахунків скарбу з урядниками і емератами та госнодари н службою єсть 30-денний місяць; проценти у всіх банках обчислюють ся у відношенню до 30 днів, законедь на день 31 місяця не припадає ніяке велике сльгто. Отже коли би правительство нікало приказ нчеркнути з календаря припусім в роках 1897 і 1898 всі трийцять перші дни місяців, то з початком 1899 р. здогонили би ми Європу неспостережено для простого народу і без ніякої трудности припало би ми числене цивілізованого сльгта. Потерніли би що правда в тих двох роках ті, що обходять свої іменини дни 31. якогось місяця; однаков припускаемо, що в виду справи так великої ваги, вибачили б они Росії ту нину“. — Зміна старого календаря на новий, як в Росії так і в нійших краях, котрі ще держать ся старого календаря мусить остаточно колись настати, бо она єсть потрібна і разумна. А до того як раз надає ся генерішня пора наййніше, бо за кілька літ готова настати ще більша ріжниця між обома календарями а з нею ще більша відогідність і запутання як доси. Чому би не прийняти того, що добре і що нікому нічого не шкодить, а протівно помагає? Що на то скажуть нані москвофіли?

Убив тещу. Селянку в Арборі, селі радощевського повіту, Іванну Ірімеску знайшли у її хаті убитою. В часі убійства не було дома ні чоловіка. Убийник лави в скрині суму 100 зр. Підозріне пало на ніякого Мойсея Ірімескула, котрий від дня убійства щез. Тепер же ставши ся він сам перед жандармерією в Солонці і признав ся до вбивства; убійника віддано окружному суду в Сучаві.

Дрібні вісти. Фільм тов. „Просьніта“ в Ра-
лі підбуде свої перші загальні збори дня 3-го

лютого с. р. в сали виділу понітового. — Загальні збори товариства учителів і учительок в Чернівцях відбудуться дня 26-го с. м. о пів до 3-ої год. ополудня. — Гр. пр. церков в Кешовиц, гурагуморского повіту згоріла до тла вночі в 17-го на 18-го с. м. — Ми подали були вість, що о. крп. Войтович має стати архипресвітером перемискої капітули. Простуємо сю вість і зважаємо, що о. крп. Чехович має бути іменованій архипресвітером.

Померли в Жидачеві начальник суду повітового, судовий радник Адольф Гітлер; — о. Петро Богачевский, гр. кат. парох в Вибодові, бережанського деканату, в 36-ім році життя; — Станіслав Левіцкий, гімназичальний професор при руских паравіальних в Коломиї, в 40-ім році життя; — Марія з Мирецьків Стенпурска, вдова по гр. кат. сотрудинокни в Косова, в 28-ім році життя; — у Альові Іли Цюмчук, урядник при окружнім суді, в 42-ім році життя; — в Кутах о. Михайло Колинковський, парох в 57. році життя.

в день 23. січня 1896 р.

Градець. В соймі інтерв'ював вчера пос. Старикаль в справі розв'язання німецького національного вібраня дня 29-го с. м. Намістник відповів, що не можна владати від намістництва, щоби оно дозволяло вібраня, котрі ігнорують австрійські державні ідеї і славу історію нашої вітчизни представляють в маловажних. Обов'язком властей є зазначити австрійське становище і не допустити нічого, що образило би політичні чутства населення.

Лондон. Князь Генрик Баттенберг помер
дня 20-го с. м. на корабли „Бломис“.

Прага. В соймовій комісії для вярда над внесенням Німціи в справі виборчих курій, заявив правительственный комісар, що правительство готове піддержати кожну ініціативу котра усунула-б або зменшила-б існуючі противенства. Але передовсім мусять поодинокі соймові партії скласти свої ваяззєня, а опісля правительство займе конкретне становище. Пос. Вашатий заявив, що чеський народ не може пристати на се внесення. Пос. Пальфі заявив, що більша посеймсьть гачер як і передтим стоїть на становищі рівности і справедливости без уваги на поодинокі постанови внесення, супротив котрого більша посеймсьть собі становище ще застерігає, але против сего справедливого жаданя Німців она не виступає. Німецький націонал Барайтер заявив ся за внесенням. Молодочей Славик аглолосив внесення на зміну соймового виборчого права і кравової ординації. По дальшій довгій дискусії рішено перейти до спеціальної дебати.

Відень. Долишно-австрійський сойм підняв по довгій бурливій дебаті, в котрій анти-семіти задля своїх нападів на гр. Баденського намісника гр. Кільмассега були пераз покликані до порядку, 34 голосами проти 23 численість внесення Люккера, щоби віденські громадські вибори сейчас розписано. Пресе підносили, що таке поведене антисемітів може лише пошкодити повазі сойму, антисеміти марнують лише час і витягають в дебаті навіть особу цісаря. Так само нетактовно «фальшувати слова цісаря, а власне се поступованя показує, як справедливі були слова цісаря на балах урядників.

ВИДАНЯ ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Стрию, 1887 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 зр.
2. Квітка. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний зійний. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стріха. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗБОРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Сопляний промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На ронігутах) — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

III. ПОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І ОПОВІДАННЯ.

10. Навіжена, пов. Нечуй-Левицького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. Поміж веретамми, пов. Нечуй-Левицького. — У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.
12. За громаду, хрон. К. Т. Подоленка. — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. Художник, пов. Т. Шевченка переклад Ол. Ковиського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.
14. Мій народ, пов. М. Школяченка. — У Львові, 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. Хо, казка Михайла Коцюбинського — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. Облога Буши, пов. Мих. Старцяного. — У Львові, 1894 р. (кінчається друкувати).
17. Грішники, роман хроніка Олек. Ковиського. — У Львові, 1895 р. 192 стор. мал. 8°. Ціна 50 кр.
18. Пани й люди, повість Володимира Левенка. — У Львові, 1893 р. 168 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

IV. ДРАМИ.

19. Лимеріяна, в 5 діях Павла Мирного. — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
20. Титарівна, в 5 діях Марка Кропивницького. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
21. В темряві, в 5 діях Мих. Старцяного. — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.

V. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

22. Руский правотар домовий. Том I. (Закон цивільний). — У Львові, 1885 р. XVI і 432 стор. мал. 8°. Ціна 2 зр. 50 кр.
23. Угорська Русь, її розвій і теперешній стан. — У Львові, 1887 р. 30 стор. мал. 8°. Ціна 15 кр.
24. Юрій Коссован, проба критичного розбору автобіоґр., его поістий і життєписи пана Олек. Колесса. — У Львові, 1893 р. 99 стор. мал. 8°. Ціна 30 кр.
25. Остатні романи Г. Сінкевича. Для відкати М. Прушевського — У Львові 1895 р. 50 стор. 16°.
9. Твори Карпенки Карого. (Мартин Боруля. Сто тисяч. Ветталава. Що було, те можемо поросло. Чабан). — У Львові, 1895 р. (кінчається друкувати).

Всі повисні твори можна набути в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Станіславській.

Котвиця

Liniment. Capsiei comp.

з антики Ріхтера в Празі,
загально признаний знаменитий УСМИРЮЮЧИЙ ЛІК НА ВТИРАНС: по ціні 40 кр. 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх антиках. Просимо жадати сей загально улюблений домашній лік простого під назвою

Ріхтера Linimenta котвицею
і прийняти з осторожністю лише флакони з нашим знаком охоронення „Котвиця“, бо лише ті правдиві.

Антика Ріхтера
під знаменем лавром у Празі.

ПРАВДА,

вістник політики, науки і письменства
ВІХОДИТЬ НА

З НОВИМ РОКОМ 1896
— раз в тиждень кожної п'ятниці —
в обсямі одного аркуша.

Ціна в Австрії річно: 4 р., пірічно 2 р.
чвертьрічно 1 р. на границю (включи значних коштів пересилки) річно 8 рубл., пірічно 4 рубл.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО
„РУСКА БЕСІДА“
в Чернівцях.
улиця Петровицька ч. 2.
для на продажі:
„Ілюстровану бібліотеку“
для молодіжи, міщан і селян, редаговану
Омелянком Попоничем
року 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893,
1894, по 1 зр. 20 кр. за роки, а всі 9 років
за 9 зр.
— З пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр. —

„ДНІСТЕР“
товариство взаїмних обезпечень
у Львові,
улиця Валова ч. 11,
засноване на підставі концесії ц.
к. міністерства справ внутрішніх
з дня 9. грудня 1891 р. ч. 22751,
розпочало свою діяльність дня 15.
н. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, опертий на згоди найменше своїх членів, обезпечує кождо майно довгимо і вихизиски проти всіх огресок під наїяретувальніми умовами і шчасливо виконає найкращі премії.

Всякі шкоди ліквідують ся і виплачують ся сиччас по понарі.

Зголошення о утваренні агенції в жієловоні, де діяє агенція „Дністер“, приймаються на.

ВСІХ НАУК ЛІКАРСКИХ
Др. Едмунд Кароль Фухс
емер. секундар ц. к. публичного шпиталю у Відні і оператор на ц. к. університетській клініці для очей проф. д-ра. Фухса у Відні, осін тут же

спеціаліст для слабостий очий
УХ і ГОРТАНЕН,
та ординує що дня від 10—12 год. перед полуднем і від 2—4 попол. при ул. амьській, ч. 29.
1—3 Для бідних безплатно від 9—10 ране.
Екстеренція агенція П. Гороніка в Чернівцях.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити **ЩОДНЯ** крім неділь і свят. Доси, як звісно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер **БЕЗ ПІДВИСШЕННЯ ПЕРЕДПЛАТИ**, будуть наші передплатники діставати „**БУКОВИНУ**“ **ЩОДНЯ**.

Передплата на „**БУКОВИНУ**“ в 1896 році виносить на цілий рік **10 зр.**, на пів року **5 зр.**, на чверть року **2 зр.**, **50 кр.**, місячно **1 зр.**

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію **ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА**,

з котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що настанеть в лютім 1896 року.

ПЕРЕДПЛАТА

„Буковина“ випускає:
в рік 19 кр. — кр.
за чотири роки 2 „ 50 „
в рік 1 „ — „
або за три роки 20 рублів або
40 франків.

Початок продажів по 6 кр.
в рік 19 кр. — кр.
в рік 2 „ 50 „
в рік 1 „ — „
в рік 20 рублів або
40 франків.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

щодня крім неділі і релігійних свят

Редакція і Адміністрація
„Буковина“ знаходиться в
Чернівцях (ул. Петровська
ч. 2), куда всі листи адресувати належить. — Якщо
редакції отворено щодня
від 8. рано до 8. вечора

Вістник законів державних.

Редакцію вістника законів державних, котра ще від 50-их років завжди знаходилась в руках людей неважких, обійняв тепер др. Александер Богдан Кулачковський, чоловік знаний яко цинічний пародист. О заміщене сего становища пародистом старалися між иншим ще в 50-их роках окремі депутати рускі, що їздили до Відня, таку вагу клали на добру редакцію сего вістника для Русинів.

І не дивно: бо сей „Вістник“ був також одним забором для московських цензурників через те, що языковою мертвечиною несло від него адалека. Стара кирилиця, правопис Бог-знає яка, мова видумана, ненародна, штучно зліплена з ріжних елементів відбирала „Вістничою“ велике значіння. А проте в свій час, обороняючи свої стремління, московські цензурники сходились на редакцію „Вістника“, як на чинник міродатний в справах мови і правопису. „Вістник“ державних законів уживав також мови і правопису як ми — казали колись москвофіли. А тепер уже не будуть могли до своїх махінацій покликувати ся на Вістник державних законів, котрий прийме форму таку, яка йому належить ся.

Рускі видавництва урядові, друк-сорті, формулярі, листи, перекази і т. п. не могли доси обійти ся без похибок проти рускої мови і правопису. А таки за таку довгий час можна було відповісти до рускої грамматики видумати чи прийняти яку готову термінологію для тих всіх друків, в котрих і доси находимо правдині куріоза языкові, граматичні, правописні і т. п. І нагадлі на урядові рускі друки звертало ся за малу увагу, маловажало ся їх.

Н. пр. галицький Вістник законів привів перед кількома літами подавав невірні і неовні переклади уставу: всюди находили ся похибки, випуски, дивовижні зврати, — так що ніхто в потребі не міг покликатися на руский переклад законів кравчих, бо в тім перекладі бракувало пера цілих речень оригіналу.

Все те доказувало, що як у Відні так і у Львові уряд звертав за чужу увагу на свої рускі друки і тому буди лише жалі в Русинах. Коли-ж тепер видко, що правительство не думає надармо вкидати гроші та ще й виставляти ся на сьміх зачерез незнане рускої мови і її духа, а хоче, аби й ті урядові рускі друки, — в тім випадку: віденьські — виглядали „по людські“, то ми певні, що

єї заходи правительства найдуть у всіх Русинів признання.

Найдішшим мірилом значіння рускої редакції Вістника законів державних вистеє скрегіт зубів наших Москалів, котрі вістку про іменованя д-ра А. Б. Кулачковського прийняли злослими насмішками з его особи. Нічого, нехай сьміють ся у своїй підлоті, але одну позицію они таки знов стратили, а ми вискали. Вже через те, що у Вістнику державних законів найде місце для себе дійсна українсько-руска мова, ми знесемо. А по д-рі А. Б. Кулачковським сподіваємо ся, що на своїм становищі найде ся так, як годить ся доброму Русини-народовцеві.

Буковинський красвий сойм.

На п'ятницю зазвичай буковинського сойму (дня 24. с. ж.) підчитано петиції, між иншми петиції о допомогу „Рускої Школи“, „Народного Дому“ і академічного майстра Виктора Іванюка, а підтам підчитано внесення ректора університетського Євгенія Поповича в справі задоволення медичного факультету при тернопільському університеті. Красвий маршалок Луцук відповів на інтерв'ювання пос. Котляревського мов. в справі катастрофи грунтової, що надла красвий тому німі нічого про-

АКАДЕМІЧНА ГРОМАДА.

Дня 26-го с. ж. повстало у Львові нове руске академічне товариство „Академічна Громада“, в котрім відуть ся члони товариств: Академічне братство і Ватра, а значить: ті два товариства переестануть існувати, а в них повстане одне нове, котре буде мати що-найменше сто членів, отже як на студентське товариство буде й чисельно досить помилане. Факт сей ми питаємо дуже радо, аніж оцінюємо ланих їм а не роздроблених, і баскаємо новому товариству як найкращого результату.

В минулий набули оба дотеперішні товариства рускі: Академічне Братство і Ватра немало досвіду, а найбільше досвіду навчили їх люди котра їх розлучила була тому кілька літ. Не хочемо руйнувати життєвої розлуки, що правда, зовсім не шкідлив, але опертій на недію, пристрастній пильованню малих відмін з своїх переконань; сконстатуємо лише тепер, що між нашою рускою академічною громадою у Львові і деінде небагато тих ріжних відмінних переконань, щоб то не ризикувало спеціальному життю. А вишукувати мали ріжницю, роздвинути їх до форм страхоту, робити з них саяз bellі, не тільки не годить ся в огляду на терпимість, але й в огляду на нашу ростучу велику у громаді, яку омитають пошесті пошестів собі за першу задачу.

Наша наша на молодіж не пуста; она-ж сворить та піяніше новіше все у свої руки.

Але саме товариство академічне то ще зовсім не арена для всіх досвідів, потрібних молодим людям на будуче життя. Чого може і повинна вимагати європейськість від руского студентського товариства?

Відповідь на се питання, відповідь, хотіли побіжати, але основана на дотеперішній історії руских студентських товариств, могла би також означити те становище, яке припадає рускому студ. товариству н. н. і, серед тих обставин культурного розвитку, серед яких Русини власне находять ся.

Однак, чи повинні рускі студ. товариства відігравати певний ролі в життю народу? Чи-ж не означені їх цілі, т. є. то, чого від них вимагати можна, в статутах тих товариств?

Одже тут звернимо увагу на те, що студентські товариства, се єдина в усіх форм європейського академічного життя, котра в цілості увійшла в практику у Русинів. Інших форм академічного життя, університета, академії, фахових вишніх шкіл у Русинів нема. А таким чином студентські, напів-наукові товариства виступають в перший ряд, а чергою їх значіння мусить значно підійняти ся. Не змієт діяльності зміняти ся, лише інтенсивність її в виконанні статутних приписів. І хоч студентські товариства наші не мали й не мають мати претензій заступати бракуючі рускі наукові заклади, то все таки власне через брак цих послидних студентські кружки покликані були не обмежувати ся діамантством. В них

вистає приналежність мовно-більше систематичні стремління до серйозної праці.

Такі стремління стрічаємо повсюди в повнішій львівській Академічній кружці (в 70-тих роках), в котрій пробовано видавати часопис напів-науковий („Друг“). З північних часів започаємо виданням діяльності львівського Академічного Братства (в 80-тих роках) і першу пробу на тім полі тернопільського Союзу. Отже зразки видавничої діяльності руских студентських товариств, аби прикладної наукової праці, котра хотіла би й не дуже рідна, а може й недостаточна — але основана на серйозній бажанню служити науці і літературі. Ой діяльність, однак, могла би бути видатнішою, бо любов до діла була. От вприміром і тап як бібліотека Онніковича вийшла не коштом якої академії, але зертвами студентів, і то навіть не т. зв. академічній, лише — гімназистів-бурсаків. І чи-ж можна було винити тих убогих молодців за те, що їм на ринку не стало гроша на давшу роботу?

Уже є факти в видавничій діяльності свідчать про те, якими прекрасними намірами руководила ся в недавнім часі руска молодіж, а наглядно рускі студентські товариства. Коли-ж до сего додати науковий стремління в нутрі тих товариств, як праці над словарями (в 80-тих роках в Академічній Братстві), підчити особливо у Львівських Товариствах і в Віденській Січці критики і етат і справовдань про різні твори — тоді можна буде сміливо, не побоюючи ся дуже великої пересадки, що

бити в цій справі, бо не було до сього правової підстави, не було ймення ще державної установи, а комісія для розслідування катастрофи ґрунтового ще не улагодилась; отже тут нема жадного заведання зі сторони виділу краєвого, котрий все буде освітлено сповняти свої задачі. По приділенні закінчених рахунків панцизничного фонду і краєвого фонду за 1894 р. фінансовій комісії, а внесення виділу краєвого на систематизовані будівничого асистента при виділі краєвих і зачисленні дороги в Йосиф-Фальца до повитових доріг — адміністративній комісії, мотивував пос. Стефанович своє внесення про регуляцію плати краєвих урядників. Міністерство „сильної руки“ хоче тепер урегулювати платню державних урядників, котрі дійсно живуть в нужді. А прецінь они все таки стоять матеріально ліпше, ніж краєві урядники. А ми ставляємо якимогі до краєвих урядників такі, як до державних, і що-до їх підготовлення і що-до їх праці, отже треба їм дати жити. Треба ще й се уважити, що в Чернівцях, де більшість краєвих урядників мешкає, і мешкання дорогі і живність дорога. Вже в той причини підвищено 1894 р. тим урядникам платню о 20 процент, але треба би вже тепер подумати над тим, щоб ті урядники дістали в той сам час, що державні урядники, свою вищу платню. У краєвих урядників нема абиансу і більших шкідлив. І в етановища краєвої господарки се внесення оправдане. Що року приходять ті урядники перед войм о різні запомогі і ми їх давали і тепер то повинно устатити. Внесення приділено адміністративній комісії. — Даліше усаадиював пос. др. Вольчинський своє внесення в справі заснованні волосекіх паралельок при черновецькій вишній гімназії. Бесідник показує на те, що волосекі молодіж не знає при вступленню до гімназії настільки німецької мови, щоб могла побороти труднощі німецького викладу. Для Румунів було би багато легше, коли-б заведено волоску мову викладову, котра споріднена прецінь з латинською. Ми не маємо виділових шкіл, отже в богато аналіфаветів, богато таких, що не мають трохи нішого образования. Що-ж знов до чисельности, то в самих Чернівцях в 8000 Румунів, в черновецькій повіті 20.000, в сторожинецькій 31.000, а в сиретській 15.000, разом около 75.000 Румунів. Учеників Румунів припадало на всі три буковинські гімназії в рр. 1885—1894 пересічно по 113, а сего року в них разом 546 Румунів на 1987 учеників. Яко найліпший доказ потреби волосекіх паралельок наводить бесідник, що в волосекіх паралельках при гімназії в Сучаві виділено 13 учеників задалі недостатчі місця. Зрештою компта заснованні волосекіх паралельок не будуть великі, бо через отворення німецько-руської вищої гімназії в сім році завою-

ють ся число учеників в старій вишній гімназії, отже треба буде властити лише гроші на професорів. Бесідник звертає ся до поодиноких соймових сторонників з просябою о піддержанні его внесення і каже до консервативної нірмено-польської партії, що піддержаннем докажуть голошену вічність для волосекіх народу, до Румунів каже, що мають нагоду доказати можливість вгоди, а Німців-лібералів просить не уважати се внесення ударом на їх і так вже упривілейоване становище. З ерталючі ся до правительства каже бесідник: преидент міністрів казав, що актуальні і оправдані бажання оно завжди буде сповняти. Волосекі парід лише тоді буде підпирати правительство, коли побачить, що правительство се дійсно зробить.

Краєвий преидент гр. Го се заявив на се, що лише тому кабірає слово, бо пос. др. Вольчинський підніє виключення 13 учеників в єврейської гімназії. Справа ся вже досить знана, але не знані навіть пос. д-рони Вольчинському докладно причини. Донесено правительству, що в єврейській гімназії приймають учеників по уланії приписаного закону. Приближні розвідки показало ся, що справді приймають і то так в волосекіх паралельках як та-кож в німецькій гімназії часом аж 10 до 14 дітей нова приписаний термін, а надто відступлено від приписів що-до вимог при іспитах. Тому то, а не задалі браку місця, виключено в волосекіх паралельках 13, а в німецькій гімназії 7 учеників. Що більше, по кількох місяцях показало ся потреба виключити ще 20 учеників в обидвох частин гімназії задалі браку відповідного підготовлення їх в науці. Тут отже годі пошукувати ся на брак місця. Правительство стоїть на тім становищу, що се питає треба осуджувати лише в фактичної потреби і се етане ся. Внесено каже, щоб волосекі паралельки були засновані „як найперше“. Коли Румуні дістали паралельки аж по більше як 10-літніх стараних (не 10, а 20-літніх — Ред.), то годі ждати, щоб домогання Румунів, котре етаново вперше минулого року, так скоро сповнило ся. Судити безсторонно, доходити ся до висновку, що се жадання в задалі далеко посунає. (Опески.)

Відтак за комісією адміністративну здавав справу др. Стефанович про проект устави о нищенні перетенця в конюшні і некого шкідливого бодича.

Уставу про нищення шкідливого бодича і всякої хонти треба уважати лиш одним кільцем в ланцуху тих різних устав краєвих, що мають на цілі піднести наше краєве різництво. Такі установи мають для Буковинців велике значіння, бо наш край се край хліборобів, і его дїкнула тепер загальна криза хліборобства ще більше ніж другі краї. Такі установи є і в инь-

ших краях як в Чехах, в Країні, на Моравії, в Долішній Австрії, в Сирії і т. д. В таких краях як Чехи і Долішня Австрія, де хлібороби самі євїтлі писемні люди справляють свою землю так, як у нас і гради мало хто справляє, не треба було уставу про нищення всяких бодиків, бо самі євїти пишали їх і там бодиків по полях не видати; там отже видати сойм уставу лиш про нищення перетенця і конюшні. Але вже Моравія і Сирія потрібували уставу і про нищення всяких бодиків — людям треба що іню уставою скажати, що їм хліборобстві шкідливе. А яко-ж нашим буковинським хліборобам не досить скажати, що се або то шкідливе в господарстві, що треба і карами загрозити, аби послухали і ходили коло свого поля так, як се належить.

Значіння управи конюшні для хліборобів дуже велике, а особливо буковинським хліборобам повинні як найбільше євїти конюшні; без конюшні не можна і думати, щоб піднеслась у нас година худоби, котра одна тепер, коли не виплачує ся управа хліба, годна поставити наших хліборобів на ноги і виратувати їх від неволі. Конюшні також і в торгівлі більше полатна ніж иньше зерно. З конюшні і велена наша і євї і насін. Аби-ж управа конюшні на Буковині розширилась і збільшилась ся, треба конечно нищити всякого єї ворога — перетенець, а до сего треба устави. Тим більша потреба у нас такої устави, бо у нас також дістати чистого насіння в контрольній естанції ще нема, а як і буде, то ледви чи богато з наших хліборобів схоче удавати ся до такої естанції, аби єму розібрати єго насіння і сівалим насінню, чи оно адале. Тимчасом перетенець нищить конюшні і люди не видать в конюшні того позитку, який она давати повинна.

Перетенець буває дуже часто в нас і насіню конюшні, часто також в насінні, або в гною; через те так дуже зачистити ся всі засіви конюшні, що конюшні без перетенця годі у нас подібати. А що люди самі безпорадні нічого не робить, то треба такої устави, котра-би наиказувала нищити перетенець.

Таку уставу повинатуть певно неі долати хлібороби, бо вона годна буде їх устерегти від шкоди, яку тепер мусїли поносити, хотїби самі добили добре про свою конюшні — як євїди не добили, то і до них перетенець влізе ся, а на се не було доси ради — тепер буде устава. Але уставу треба буде також остро виконувати, устава на папері нічого не варта, як єї ніхто або мало хто буде виконувати. Найбільша відповідальність спадає на старшину громаду — вона буде мусїти добре пильнувати, щоб в той устави була користь.

Велику шкоду хліборобам робить також

руські студентські товариства були певного роду науковими закладами, академіями *in ipse*, в котрих хотї слабо, несистематично і недостатчно але все таки не без хісна виявляли ся зародки руских наукових стремлїнь.

Не без хісна! Бо в тих стремлїнь в 70-их і 80-их роках пішла опісля майже вся иньшїна руска духовна праця; бо переважна більшість иньшїних вірних діячів рускої науки і літератури научили ся працювати в тих студентських наів-наукових кружках — бо, не зменшавши — значіння університетів, при котрих ті кружки і товариства існували тай існують, сказати треба, що для рускої науки і літератури працювати, се було гаслом власне студентських кружків. І нехай би в ся праця мала лишень хвиливе значіння, однак і-д-е-я, любов до праці, набрана в студентських товариствах, найчастіше оставала ся регулятором північного життя — і от, ся одна безперечна заслуга забезпечити, надїємо ся, нашим студентським товариствам добру ягдуку і на північше.

Після сего можна би навіть сказати, що рускі студ. товариства (особливо в прошлїм десятилітї) зробили навіть чи не більше над то, чого від студентів, а надто нині, вимагають. Нинішній бо поезієм, котрий до всякої роботи вимагає секретів і патентів і скорше заперечить ніж признає, може не повірити в

серйозність тої наукової праці в студентських кружках. Буде отже не від річи указати на глибоку причину тої діяльности, на ту животворну силу, котра одушевляла молодих труженників недавно минулих років і помагала їм переводити добрі наміри. Тою силою було почуття важности сучасного становища руского народу. Як відомо, важні епохи в час викликають виконавців свого духа. А Румуні все ще переживають важку, иню навіть трівожну добу культурного, і то головнї літературного відродження, і от, почуття сего становища нашої літератури спонукало і ті студентські уми до праці. Почуття національности в властивими собі пронами благородних поривів, спонукувало гуртову працю в наших наукових студентських товариствах. „Затїм духовне оружжє за поне“ — лунало від уст до уст найбільше слово і тисячу разів доповнювало ся реченнями в Шевченка, зановітами про чоловіколюбство, про волю, діяльність і про любов до вітчизни. І от, студентські товариства стали ся осередками любови до вітчизни, до рідної землі! Вона-ж вродила чистістю національного достоїнства, котре спонукало працю над найважливішою формою національности, працю над мовою і єї літературою.

Любов до рідної землі, до народу і виплавляюча в неї жива умова праця — се гасла діяльности, яку, загалом визнавши, виявляли ру-

ські студентські товариства. Тепер, же черга написати би: Що-ж за нагороду дасть парід своїм вірним студентським товариствам? Як уважать рідна земля, вітчизна їх добрі старани причинити ся до культурного поступу народу? — Найбільшою нагородою для руского студентства буде той час, коли парід, вітчизна, унікаючи серйозні стремлїня руского студентства і унікаючи єго національні симпатії, отворить справдешні рускі академії, вишні наукові заклади. Коли перша така урочиста хвиля наступить — трудно сказати. Руске студентство, в своїх серйозних товариствах, буде й надалі доказувати свою гідність таких закладів, свою гідність в науковій і національній амцї. І от, тут-то має право руска євентальність вимагати від руских студентських товариств видержання на такому становищу. Руска євентальність може і повинна скажати як до всіх иньших акад. товариств, так до „Академічної Громади“: „Любов до праці, любов до народу, се були доси гасла руских студентських товариств. Ми-ж вимагаємо, аби єї гасла остави ся і надалі провідними думками в рускій студентській діяльності, і вимагаємо сего в імї найвищих загально народних інтересів рускої науки“.

неякі шкідливі бодяки. У інших краях самі хлібороби їх винищують, то там установа не потрібна, але у нас стирчать вони по полях якби не знати які єватоші, ніхто їх не докоряє ся; кажуть навіть, що се гріх, бодяки нищити. Для таких хліборобів треба отже установа, щоб їх приєднувати до доброго.

Чому ж то бодяки такі ріш шкідливі? Бо вони витягують з землі що найкращіші і найпотрібніші соки для збігів і через то збігів нидіє а не росте. А що наші хлібороби а бодяками так обходять ся, як би вони Бог-ані не були потрібні, то доконечно треба такої установа, котра би силувала наших хліборобів бодяки нищити; а їх у нас так багато, що перед живими полями не краєують ся асолато-жонками колонами а червоно-блакитним бодяком. Замість їх виривати, люди осталяють їх на полі, через що вони чим раз більше множать ся. Ба, не лиш по полях але і по сніжаних і по толоках їх повно.

Тим доказана потреба установа о нищеню перетенця а соношину і всяких шкідливих бодяків.

Коли тота установа буде санкціонована, тоді по приказу сойму має виділа краєвий видати книжочку також і по руски, в котрій буде сказано, як тотих шкідливих рішництв нищити.

Установа обов'язує всіх власників землі нищити перетенець і всякі бодяки в такій порі, коли вони ще не дозріли, аби не могли ся множити. Хто того не схоче робити, буде караний 1—10 корон, а крім того уряд громадський буде мати право на кошта власників навалака тих шкідливих нищити. Коли-б уряд громадський не дбав про се, то політична власть може его покарати.

Хочемо надіятися ся, що тота установа приєднати ся а свого боку до видатковости нашої землі і тим до ліпшої долі наших хліборобів. — Слїдувало справозданя адміністраційної комісії про ту часть справозданя виділу краєвого, що обіймає публичні недержавні дороги. Комісія підносить, що помімо ще деяких недостатків треба замітити чим раз більший поступ що-до якості повітових доріг; се треба завадити також тій обставині, що не було повенний. В 1895 р. добудовано 44 кілометра повітових доріг. Комітет для будови повітових доріг не все роблять після зисків виділу краєвого, отже треба би пильну увагу звернути на кімполюнський, радовецький і жижівський повіти. Замітне ще й се, що хоч не будовано багато доріг в сиретській, сучавській, гуржуморській і жижівській повітах, видатки таки збільшили ся відповідно; для того повинен виділа краєвий строго наслідати над рахунками комітетів дорогових. Вкінці ставили комісія резолюцію, щоб виділа краєвий всіма способами старав ся виплатити на повітові комітети, аби они приєднували ся приказів виділу краєвого як найефективніше. Резолюцію прийнято.

Фінансова комісія адає справу а предложє виділу краєвого про доходи і видатки краєвого шитало в Чернівцях а 1894 р. Комісія визнає, що виділа краєвий переступив так доходи як і видатки, але се має свою причину в великій числі хорих. З другої сторони не стигає ся як сід видатків на виплате, бо від 1886 р. ще він в одній виплаті не заплачено тих коштів. Отже виділа краєвий має а будуче строгіше наступати при стиганю коштів а виплате. Справозданя прийнято до відомости. Вкінці наступили устні справозданя а петицій.

НОВИНКИ.

Чернівці, дня 24. січня 1896. р.

В справі виборчих надужить виїхали до Жидачева радник замісництва Лавинович, а до Городенки радник Пивовцький. Ходить слухи, що коли оправдають ся звинувачення, які стоять в протестах, то вибрані посли аложать добровільно-мандати посольські.

Пригадуємо, що вечеринці а танцями підбудуть ся в Народнім Домі в Чернівцях а неділю дня 26-го с. м. а 8. год. вечером. Ветун 30 кр. Стрій новім звичайний, нешибаганий. Забава буде мати вид німіку, тому треба "дещо" до їди принести а собою. Пиво і гербату буде можна дістати.

Бережанський Боян устроює дня 9-го лютого с. р. вечерок а танцями.

З Снятина доносить, що тамашні Русини дають дня 4-го лютого с. р. в сали магістрату вечерок а танцями. Коли хто доси ще не одержав запрошення, ажають удати ся до секретаря магістратського п. Данкевича.

На українсько-російський словар виписав свого часу імператорська академія наук в Петербурзі премію імені Н. І. Костомарова. На жаль — як доносить російські часописи — доси ніхто не предложив словари і тому тепер академія вдруге розписує конкурс а речником до 1-го грудня с. р. Премія вносить 4000 рублів, аложених Н. Костомаровим, і народні відомости. Надгроджений словар академія видрукує власним коштом і се перше виданє буде власністю академії. — Нає динє ся ність в російських часописях, бо знаємо, що деякі Українці вже видана ажидали ся аладженням такого словаря.

Нещастя в театрах. Послїдніми часами були дві великі катастрофи нагадуєчи своїм обємом катастрофу у віденьській т. ав. Рінг-театрі. В Катеринівській вгорі сими днями театр. Огонь зайняв ся як-раз в хвили. коли сали була битком наповнена людьми. Ратуюнок був майже неможливий і театр вигорів до тла, а в нїм вгоріло й багато людей. З під вгаріщ видобути доси 49 трупів. Подібне нещастя случилось в театрі Бальморе. Там виставлялося штуку а ливівської історії, отже звідси вібрали ся в великій числі; було їх около 3000 людей. Коли запалювано газове лампи, бухнула в одній лампи полемінь, а хтось крикнув на то: горить! В одній хвили ачали всі атикати до виходу. Одні тручали немилосердно других, розляг ся крик і войк; той галає ажажидя людей перед театром, котрі хотїли дістати ся до середини театру і тим збільшили ще переполох. Жертвою катастрофи упало 24 людей, котрих а товні удушено, а тяжко ранених а значно більше.

Несподіваний посяг. Тими днями случила ся в Варшаві така пригода. Дочка одної бідної вдовиці, швачка, виїхала замуж за тапicerського челядника. Очвидио, що дівчина не мала посягу, а мати адобула ся ледве на малу шпирину. На другий день по вінчаню аголошено ся до молодого пари жовбак, що часто до них заходив. Жебрак аложивши молодим свої желаня заявив, що а уваги на те, що молода о нїм ніколи не забувала, він приносить їй аа то малий подарунок яко він і при тих словах дав їй пильнє стурбовлених банкнотів. Вей зачудовал ся, а старець додав, що по смерті найде ся у него ще трохи грошей, лише щоб о нїм не забували. Жебрак хотїл прийняти араз на етапо до хати і дати ему удержанє, але він нимовив ся і вернуа навад на своє місце під костелом сьв. Александра, де аничайно пересиджує.

Втомаєні житєм. В віденьській дільниці Оттакрінгу забив робітник Урбанек свою любовницю Ольбріхину кількома ударами сокирою, а отже підірвав собі горло. Ціла сцена діля ся в хаті Ольбріхів; родичі хотїли свою доньку ратувати, але було вже аа пізно. — В Білгороді хомів Галле, знавший а своєї подорожі навколо євїта в тачі, повістив ся, ало его намір спостережено ще а час і ураговано его. Ним ааопікував ся французький амбасадор. — В Празі кинули ся дві жєнщини в Молдаву. Перед своїм вчинком они сердечно поцілували ся, і обнявши ся кинулись в ріку. На березі лишили они два листи, а котрих виходить, що обидві дівчини полюбили одного мужчину. Він обидвом обіцяв жєнитьбу, і обі обдурив; отже они переевдичившись о его невірности, рішили ся спільно амерти.

За що карють в Росії. Одна льондонська газета доносить о такім правдивім факті: Управитель книжкої контори державного банку Аносов має двоє синів, котрі аадумали аасновати кружки для ширени освіти між народом. За сєй "алочин" видалено їх в Київ а поставлено під поліційний надір, а надто аборонено їм перебувати в університетських містах. Батько "бунтовників" одержав димісію аа "алочин" своїх синів. Отже так карють в Росії аа самий намір ширени просвіти, ріш аєводи дуже аахвалюваної! Се справді може дітати ся лиш в Росії...

Бог-текі вибаги. В Парижі виплило велике вражєня ажаованє біли американського мільонера і виданця газети New-York Herald, Гордон-Беннера. Він казав собі нищити росіє біла, котрого одна штука коштує 350—450 франків. Біла аробленє а найгарнішого шовку, на який адобули ся льонські фабрики. Мільонер замовив а кожного біла по 12 штук і аановив дальші замовленя, коли ему вибір сподобав ся. В Парижі вже дожили таких ажаовань, але від жєнщин; перший раз допуская ся такої немірної рожакоши мужчина.

ТЕЛЕГРАМИ "БУКОВИНИ".

а дня 24. січня 1896 р.

Відень. Молодоческий посол Герольд жєс — як кажуть — небагом стави міністром для Чехії. Тепер він бавить у Відні.

Відень. При прийнятю урядників нашім міністер звєзвнць рицар Гуттенберг: Урядники не можуть думати, що коли цїсар на чолі міністерства аоставив поїзд, то він упрямити ме головно в військового аостоянця. Для вибєну его особи не був міродатний військовий характер, але головню та обставина, що він яко-доголєтний начальник звєзвнцьного бюро при генеральнім штабі досиє аознакомлений зі звєзвнцьними справами. Головною задачею упрям звєзвнцьної остиє ся й на дальше а першій лінії старанє, щоб публичну аадовольстити що-до безвєчного і відновного особового і тигарового руху, дальше щоб аіддержати сильне торговлю і аіндустрію ааоровою політкою тарифовою, головню для шпирину, і щоб аадовольстити сїть звєзвнць тач, як сего аимають торговельні відносини держави. Що також військові потреби треба уважувати, се при звєзвнцьнім значіню звєзвнць для оборони держави само собою рокує ся і їх а будучині як доси не аавахє ся. Що до руху і тигарє на приватних звєзвнцьних, то й тач, оскільки се можна буде, вплине ся в тач ааиримі, а при аєх рішенях справ між державними і приватними звєзвнцьними треба наступати а надострібною безсторонністю.

Відень. Австро-угорський банк знизив стоноу процентову о 1/2 процент.

Берлін. Німецький цїсар надає генералови Галіано ордер корони 2. класу а мечами і аааааа італійськєй військє а їх відвагою при обороні Макале.

Париж. При наркї від аааччєю для Тонкінгу палата прийала майже одного тосно двєвний порядок, котрий ааказує аравитєльству повне довірє; рішено приступити до спеціальної добати.

ВИДАНЯ ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Оураю, 1887 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 зр.
2. Квітка. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний зільник. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стріха. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗБІРНИКИ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Сонячний промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На розпутьї) — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

III. ПОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І ОПОВІДАНИЯ.

10. Навіжена, пов. Нечуй-Левицького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. Поміж ворогами, пов. Нечуй-Левицького. — У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.
12. За громаду, хрон. К. Т. Подласенка. — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. Художник, пов. Т. Шевченка переклад Ол. Кониського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.
14. Між народ, пов. М. Школицька. — У Львові, 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. Хо, казка Михайла Коцюбинського. — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. Облога Буши, пов. Мих. Старицького. — У Львові, 1894 р. (кінчить ся друкувати).
17. Гнізники, роман хроніка Ол. Кониського. — У Львові, 1895 р. 192 стор. мал. 8°. Ціна 50 кр.
18. Пани й люди, повість Володимира Левченка. — У Львові, 1893 р. 168 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

IV. ДРАМИ.

19. Лимерівна, в 5 діях Панааса Марного. — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
20. Титарівна, в 5 діях Марка Кропивницького. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
21. В темряві, в 5 діях Мих. Старицького. — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.

V. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

22. Руский правопис домовий. Том I. (Закон діяльності). — У Львові, 1885 р. XVI і 432 стор. мал. 8°. Ціна 2 зр. 50 кр.
23. Угорська Русь, її розвій і теперішній стан. — У Львові, 1887 р. 30 стор. мал. 8°. Ціна 15 кр.
24. Юрій Коссович, праба критичного розбору автобіогр. его повістей і життєпису нап. Олек. Колесса. — У Львові, 1893 р. 99 стор. мал. 8°. Ціна 30 кр.
25. Останні романи Г. Сіневича Два підчити М. Грушевського. — У Львові 1895 р. 50 стор. 16°.
9. Твори Карпенка Карого. (Мартин Боруля. Сто тисяч. Бетгаліва. Що було, те мохом королю. Чабан). — У Львові, 1895 р. (кінчать ся друкувати).

Всі повисні твори можна набути в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Ставропільській.

Котвиця.

Liniment. Capsici comp.

з антики Ріхтера в Празі, загально признаний знаменитий усмирюючий лік на втирані: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптеках. Просимо жадати сей загально улюблений домашній лік просто під назвою

Ріхтера Liniment з котвицею

і прохитати з осторожністю лише флакон зі зливним значком охоронки „Котвиця“, бо лише ці правді.

Аптека Ріхтера під позначкою лавон у Празі.

ПРАВДА,

вістник політики, науки і письменства

з НОВИМ РОКОМ 1896

— раз в тиждень кожної п'ятниці — в об'ємі одного аркуша.

Ціна в Австрії річно: 4 р., візничо 2 р. чвертьрічно 1 р. за границею (задня значних копій пересилки) річно 8 рубл., візничо 4 рубл.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях.

улиця Петровица число 2,

там на складі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіжи, міщан і селян, редактовану Омелином Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, по 1 зр. 20 кр. на речник, а всі 9 разок по 9 зр.

— З пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр. —

„ДНІСТЕР“

товариство взаїмних обезпечень у Львові,

улиця Валова ч. II,

засноване на підставі концесії ц. к. міністерства справ внутрішніх а дня 9. грудня 1891 р. ч. 22751, розпочало свою діяльність дня 15. н. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, опертий на засади невідомості своїх членів, обезпечив кожному майно довжеле і недоторкане проти всіх огнених під найвигіднішими умовами і почислює жадати найнижчої ціни.

Всякі шкоди ліквідують ся і виплачують ся сейчас по пожежі.

Зголошення о убізанні агента в місцевостях, де нема агента „Дністра“, приймаються ст.

ВСІХ НАУК ЛІКАРСКИХ

Др. Едмунд Кароль Фухс

емер. секундар н. к. публичного шпиталю у Відні і оператор на н. к. університетській клініці для очей проф. д-ра. Фухса у Відні, осі тут аю

спеціаліст для слабостий очей

УХ і ГОРТАНКИ,

та ординує що дня від 10—12 год. перед полуднем і від 2—4 поноч. при ул. паньській, ч. 29. 1—3 Для бідних безплатно від 9—10 рано.

Експедиційні агенти Л. Гороніца в Чернівцях.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити ЩОДНЯ крім неділь і св'ят. Доси, як звісно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер БЕЗ ПІДВИСШЕННЯ ПЕРЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати „БУКОВИНУ“ ЩОДНЯ.

Передплата на „БУКОВИНУ“ в 1896 році виносить на цілий рік 10 зр., на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр., 50 кр., місячно 1 зр.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА,

з котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що настанеть в лютім 1896 року.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ випишуть:
на півріч рік 10 зр. — зр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно „ 1 „ — „
для заграниччя 20 рублів або
40 фразків.

Виплати числа по 6 зр.
в бюро газет Л. Горюнова в
Чернівцях, у з. головної ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

щодня крім неділі і рус-
ких свят.

Редакція і Адміністрація
„Буковини“ виходить як в
Чернівцях (ул. Петровська
ч. 2), куди всі депіши адре-
сувати належить. — Бюро
редакції отворено щодня
від 8. рано до 8. вечора

3 галицького сойму.

На 12-ім засіданні в день 23-го с. м. ада-
вав виділ краєвий справу про субвенцію на
виплату останній костелі і монастиря подо-
міннянського в Осавітні; справоздане відо-
слано до бюджетової комісії. Над петицією о.
Бобрівича, руского священника при шпиталі,
о стабілізацію і підвищення аго плати перей-
шов сойм до порядку денного. Наступило у-
мотивоване внесення пос. Барвінського,
котре влучить: „Зваживши, що краєві відно-
сини, як і практичні потреби в життю вимага-
ють знання краєвих мов; зваживши, що й про-
світні питання промавляють за тим, щоби
школьна молодь в нашій краю знала обидві
краєві мови, вносять піднесені: Вис. сойм зво-
листь ухвалити: Вважає ся ц. к. правительством,
щоби в середніх школах в королівстві Гали-
чині і Володимирії завести обовязкову науку
обидвох мов рускої і польської“. Бесідник вка-
зав на велику вагу сєї справи для національ-
ного розвитку обох народів і для педагогічно-
го їх виховання. Свого часу др. Поль вказав на
таку потребу і хоч ставляють ся сему питанню
великі труднощі, то все таки можна-би їх
побороти. Вказують на артикул 19. основних
законів державних, котрий не доваляв обов-
язкову науку обох мов, але сего труднощі
можна би так усунути, що краєва репрезента-
ція у Відні постарала би ся о додаткове до-
попнення того артикулу. Коли-би молодь вчи-
ла ся обох краєвих мов, то се безперечно при-
чинило би ся до полегодження відносин між о-
бома народами. Коли-ж протинно Поль не
розуміє рускої мови, то годі йому також зрозу-

міти потреби і вмагання руского народу. Ко-
ристь в сего внесення ясна, отже нехай сойм
розважить его як слід, а певні труднощі да-
дуть ся при добрій волі усунути. — Внесення
відослано до шкільної комісії.

Пос. Поточек мотивував своє внесення
в справі получення двірських обшарів в грома-
дах на основі рівної участі в усіх користях
і тягарах. Внесення відослано до громадської
комісії.

Пос. Барвінський мотивував коротко
своє друге внесення, котре влучить: „Зваживши,
що кожний державний і автономічний урядник
повинен знати обі краєві мови: руску і поль-
ску в писемі і слові; зваживши, що також
кандидати на урядників не мають нагоди на-
бути знання рускої мови в слові і писемі і не
можуть виконати ся потрібною в тім вигляді
кваліфікацією: зваживши, що в того виника-
ють в урядованні великі труднощі і перешкоди,
а обовязуючі законні постанови що-до рускої
мови в судах і адміністративних урядах оста-
ють ся в великій часті неоновненими — пред-
кладають піднесені високому сойму до рі-
шення: Вважає ся ц. к. правительством: 1) щоби
для кандидатів на урядників були на універ-
ситеті заведені практичні курси рускої мови;
2) щоби були установлені іспитові комісії,
котрі би кваліфікованим кандидатам представ-
ли еквідентування знання рускої мови в слові і
писемі; 3) щоби для урядників, котрі не мали
спроможности набути знання рускої мови в пи-
семі і слові, устроювано практичні курси нау-
ки рускої мови по містах, де будуть до того
потрібні умови; 4) щоби визначено речинцеві
в якім мають собі привоїти знання рускої мо-
ви в писемі і слові урядники, котрі доси не

мали спроможности рускої мови навчити ся. —
Вважає ся виділ краєвий, щоби евентуально,
де будуть практичні курси науки рускої мови
для урядників устроєні, поручити урядникам
автономічним, учащати на ті практичні курси і
щоби визначив речинцеві, до якого автономіч-
ного урядника мають привоїти собі знання рускої
мови в писемі і слові“. Внесення відослано до
адміністративної комісії. — Пос. Вахнянин
мотивував своє внесення: „Основою розвитку і
сил кожного народу єсть національне образо-
вання; оно даєть ся освітнути лиш посередством
інституцій, в котрих наука подаєть ся в ширшій
матерії. Майже триміліонний нарід руский в
Галичині для образования молодіжи своєї поби-
дає лиш дві повні гімназії і одну неповну.
Число учеників народности рускої зросло в по-
сідній році шкільнім до позначної суми 2263,
а в того числа ледви 900 учеників побирає
науку в язиці матернім; в посеред гімназій,
існуючих у всій Галичині, гімназії поль-
ська в Станіславові єсть найчисленнішою
(609 учеників), а в ній число учеників-Русинів
від п'яти посідніх літ доходить до 150; в гім-
назії станіславівській треба було закла
численности молодіжи побіч осьми класів головних
відкрити вже сїм класів паралельних — а тіх
причин вносять піднесені: Вис. сойм зволисть
ухвалити: Вважає ся ц. к. правительством до
починання відповідних кроків, щоби в шкільнім
роком 1896/7 при польській гімназії в Стані-
славові відкрито поступово класи паралельні
в руским язиком викладеним“. Бесідник в до-
дній промові вказав на се, що вищу культуру
можна освітнути лише на основі національного
образования. Для трьох міліонів Русинів в Ав-
стрії в трьох гімназій як мало. Русини мусять

ТАНЦІ

— 0 —

Возьмеш тепер часопис в руки, то вно-
винках мало що більше найдеш, як лиш самі
висті, що у Львові, Перемислі, Стрию, Ста-
ніславові, Тернополі, Коломиї, Чернівцях і
всюди, де знаходиться ся більша громада Русинів,
танцюють: ту ввечерок, а там бал. В таку ве-
селу пору може не від річн буде сказати де-
що про танці. Танцюємо перац цілими нача-
ми, по кілька миль накрутимо та наокакаємо
ся на одній лише набабі, а дуже часто навіть
не знаємо, відки танці вийли ся.

Учені кажуть, що перистий чоловік
скорше зміє танцювати, як по теперішньому
говорити. Він рухами виказував свої бажання
і уподобання. Але як там перед потоном сьїта
люди танцювали, то і відгадати ся трудно тай
мало то кого буде обходити. Так само ученим
лиш цілу історію рівною танцю; они вже о
тім досить написали ся. А ми лиш оком кини-
мо на східні народи, на Індійців, Персів, Кан-
каців, Бгитинів і Евреїв, котрі танцями Богу
молити ся; відтак на Греків, що танці уважа-
ли не лиш за добру гімнастику, але й за штуку
(хореографію), на Римлян, що танців не
люблять, а шкідливі на німічно- і західно-євро-
пейські народи (на Кельтів, Германів і Галлівців),
котрі так само як Греки уживали танцю і до
молитви і до забави.

В тих давних часів (2000 літ перед Р.
Хр. аж до 400 р. по Христі) годить ся пере-

досім піднести се, що у всіх народів танець
належить до культу релігійного, так як тепер
це танець належить до релігії неосвячених
народів в Америці і Африці. Давно вже аме-
риканські учені психологи увагу на сїй об'яві ста-
ли его розвідкувати.

Зістна річ, що початки всіх релігій і по-
читання Бога проиявали ся у людей нібухами
страху перед вищою силою і влученням в тим
змаганням, ту силу втихомирити, переблагати. Лю-
ди собі думали, що ті невидимі сили, ті боги не ро-
зуміють їх мови, иніше між собою говорять, от-
же прийшли на думку, благати їх рухами тіла і
мінами лиця. Складали жертви і сьївали пісень
благальних то уже добуток піснотворних, так ска-
зати-б, фольклорних часів і людей.

Ті рухи, розуміє ся, мусяли люди викону-
вати перед богами передовсім рухами і пога-
ми, бо тими членами найлегше рухати. Сама
міміка лица була невіддільною чоловікові
ще невванна.

Спершу ті рухи були очевидно воєм свої-
бідні і неграмотні; але відтак в часом прий-
шли люди на думку, що одному Богу треба
би иніше молити ся, а другому иніше, скла-
дали окремі рухи тіла разом, робили їх пра-
вильними — і так в тіх рухів, по собі насту-
паючих, аложили ся танці.

Коли-ж люди прийшли більше до розуму,
завели в себе вже звичаї і обичаї, між тим і
жертви для богів та молитви мовою, то танці
для молитви стаали ся непотрібні. Але що старі
звичаї дуже помалу уступають ся новим, то
танців і при нових звичаїх уживали більше

або менше. Аж коли на заході народи увіри-
ли в одного Бога — духа в противенстві до
всїх східних народів у різних богах „іма-
ціальних“, танець стратив своєю вартістю яко
молитва. Але й перед тим ще релігійне значі-
ня танців у Греків, а особливо у Римлян ду-
же унало, так що танець подобав ся лише
своїм ритмом і шир бавили людей по театрах
та цирках. Зовсім так само було вже тому
2000 літ, як тепер в балетам, лише не було
тоді лібретта до танцю і дорогих декорацій.
Але проте гарні танечники подобали ся людям
так само, як і нині.

Вандрінки народів, повстання держави
Каролінгів і ширене християнства пошкодило
— розуміє ся — звичаї танцювати, бо всі
ті люди нищили давні звичаї і штуки. Але ко-
ли настав троха спокій і відносини уладнали
ся, збудили ся в людях унаслідження вдачі і
танець знов познани ся побіч музики і сьїну,
так як в такій аудіі находив ся ще й у Гре-
ків. У полудневих і полуднево-західних краях
Європи повстали ті „національні танці“, котрі
потім як познали ся у иніше, лучше товари-
ство, то їх приборкано, об'ято в надмірної при-
страсти, огладжено так, що аж пороблено їх не
скупними але скучними і як мотив музичний
вмішано у різні наші теперішні товариські тан-
ці. І так тепер танці то штука, котра має
свою історію, свої правила, своїх учителів і
своїх гентів так, як кожда инша штука. Зве-
ся та штука „хореографія“ і можна її огляну-
ти на балетах. Але-ж і випадкового сування но-
гами по підлозі, кручення і підкакування треба

домагати ся своїх прав що-до національного шкільництва, бо лиш таким способом стане австрійська Русь осередком цілої Русь-України. Вагу руської справи зрозуміли вже оба законодавчі тіла і від п'ятих літ повіяло теплішим подуком. Тепер вже кінці настала пора, коли оба народи мають не против себе, але побіч себе йти. Русини хочуть бути Русинами, а коли свого часу Смольняк сказав: „Дайте нам бути Поляками а будемо добрими Австрійцями“, то нехай же тепер Поляки дадуть Русинам нагоду бути Русинами. Здобутки Русинів на полі шкільництва не подобають ся деяким партіям, головно москвофілам, але тепер не пора до національних антагонізмів. — Бундний міністер шкільництва відносив ся до наших жадань прихильно, а маршалок сказав у своїй декларації, що сейм буде прихильно відносити ся до опрацьованих жадань руських послів, отже тепер має більшість нагоду доводити свою прихильність. Внесення відослано до шкільної комісії.

По полагожденню дрібніших справ і прийняттю до відомости справовання шкільної комісії із стану осередних шкіл в 1894/5 р. після справовання кр. ради шкільної, наступило справовання комісії громадської а проєктом закону громадського для міст, не об'єднаних законом з 13. марта 1889 р. Комісія предклала проєкт закону і резолюцію, вимагаючи відділ краєвий, щоб розв'язати, які зміни треба би поробити в постановках краєвого законодавства громадського, що-до способу завідування спеціальними справами людности християнської і людности жидівської, щоб порозуміти ся в сій справі а правительством і на с'їдуючій сесії предложити свої внесення.

В загальній дискусії забрав голос пос. Андр. Поточний жадуючи, щоб а уявити на то, що багато містечок не о много різняться ся від громад сільських, поминшено в законі відділ краєвому можливість порозуміти ся а намістництвом що-до евентуального виключення від того закону декотрих малих міст, котрі того зажадують і на відворот на елучай резолюцією декотрих менших міст, об'єднати їх законом. Бесідник закінчив нарештє а імени своїх приятелів політичних, що закон той причинити ся а до розвитку нашого міщанства, котре аж тепер приходить до становища, яке ему справедливо належить ся. — В спеціальній дебаті ухвалено відтак цілий закон громадський для міст і містечок.

Пос. Бойко вносив, щоб его внесення постановлене на передвсїдній засіданні в справі винагородження громад за виконувание чин-

ностей порученого круга діляни відослано до комісії адміністраційної. Сейм ухвалив передати комісії громадській.

Пос. Крамарчик інтерпелював комісара правительственного в справі внесення закону про щення м'яса і солонини а безрог а решетиною. — Пос. Окуневський інтерпелював комісара правительственного в справі надужити старости а Жидачеві підчас виборів. — Пос. Винничук інтерпелював комісара правительственного в справі побору спровидів а пошті етатіславській. — Пос. Менцизький і товариші інтерпелювали комісара правительственного, коли правительством відволить бажаючу сейму в справі трудностей, етатів при реверсах демоліційних і закау будови а районах фортифікаційних. — На тім закінчено засіданє.

НОВИНКИ.

Чернівці, дня 25. січня 1896. р.

Члени читальні „Рускої Бесіди в Рогізіні“ коло Чернівців прислали нам писемо, а котрого цікавіша вістка така: В Рогізіні єсть не лиш читальня, а й Влаєня поміч. Та члени сїх товариств розуміють солідарність між собою так, що допомагають собі взаємно в потребі. Василенко Гаврилович, членови читальні, писавали інші члени дві фалчі (і морги) кукурини; а коли Іван Меленка заслаб, то члени читальні змискали йому его вважало, біб, колопатні, бураки і гарбузи а за один день зачистили, що було, а везли Меленку до дому. Розуміє ся, люди дуже тому дивували ся, а Меленка тишив ся і дякував. Певна річ, що оттака взаїмна поміч буде тримати членів читальні разом.

Друга справа рогізінянських читальниць — то школа. Класи мають такий, як майже всі громади руські. Ніхто перше не постарав ся, аби до ради громадської вибрати своїх людей, а коли потім та рада робить собі по своему а надумок, так як рогізінянська, школу помістити в старім недоступнім броварі геть а селом, тоді селяни крутять ся і падають ся та шукають ради. А нехай би сего року прийшло ся знов вибрати раду громадську, село вибере знов поплечників панських і потім буде плакати само на себе. Такі вже нерозумні люди. Але ми сподіваємо ся, що наша рогізінянська читальня навчить ціле село, як себе

шанувати, тай до того не допустить, аби діти мали нів милі болотами аби сїгати бігати а сїдо до школи, лише дитого, що пан хоче продати сїй бровар на школу.

Читальники рогізінянські описують нам ще свою коліду а сагаурекськими читальниками. Дуже дна їм подобала ся, тільки нарікають, що денки нерозумні панотці, двірники і даскал називають їх а то „уніятами“, а они православні Русини. Виходить на таке, що православний Русин не повинен дбати о то, щоб помудрішав, бо як о то дбає, то він вже уніят. І вже то слово „уніят“ самі православні гонителі Русинів так вимовили в селі, що они тепер і поміж собою говорять: „Коли ми уніяти, то най і так буде!“ Здає ся, не такого кінця сподівали ся вороги читальні „Рускої Бесіди“, воюючи против освіти народної і справді повинні перестати словом „уніят“ поювати, бо то не по християнськи.

Уласкавленє. Цісар уласкавив асуджену львівським трибуналом на кару смерти Грину Бергер, котра в лютім 1895 р. а нужди вбила свою 11-місячну дівчинку. Найвисший трибунал аазинив кару на 15 літ тяжкої в'язниці.

Срібні монети по 10 і 5 кр. а. п. пиходить а днем 31-го грудня с. р. а ужитку, отже приватні особи лиш до того часу муєть їх приймати а ціну 20 виглядно 10 гелерів. Однак всі каси і уряди будуть стару монету приймати до 31-го грудня 1896 р.

Спіє о церквах. Русини в Гасельтоні а пінічній Ажерні вибудовали гарну гр. кат. церкву. Але ся церква стала ся причиною братнього спору. Американиське право жадає іменно, щоб кожда церква була а іпотечних книгах записана на чинає імя; а звичайно записує ся церква на імя єпископа відповідної дієцезії. Тепер же в Гасельтоні жадає одна часть Русинів, щоб церква записана на імя єпископа а Скернтоні, а друга знов на імя кардинала Сембратовича. З того спору прийшло до судового процесу, бо одна часть жадає аверсена 30.000 доларів, котрі аложила на будову тей церкви. Судовий процес підбуде ся в Вайльке-Баре.

Патріархальний звичай. Жінка трансильського правидента Крігера підзначав ся своєю демократичною вдачею. Хто а побачить, думає, що має перед собою товсту кнотичицю, а найбільше проживає пачі президентова а кухні. Недивно відвідла аї одна голландка приятелька, а „танта“, як президентову загально називають, принала аї а заковченим рукавами та

учити ся, хоч мало котрий аранжер має то відомленє, що ціле его „войско“ на балю чи вечерку було до танцю вимуштроване, як належить ся.

Ті штукарі а танцях, або краємо би їх називати: артисти а тактом а ногах, що танцюють на то, аби на них люди дивили ся, муєть такі всі свої рухи обдумувати, обчислити і на розум брати; у них для психолога нема що шукати. Але ті танці, коли то не вважаючи на публіку, танцює ся а серцем чи завнтєм, ті танці вже неодним цікаві для слідителів людської душі.

Коли припинити ся танцем, то найдемо між ними великі різниці. Є так звані конверсійні танці, котрі виконує ся групами пієл означених форм і при котрих найбільше уважає ся на аручну гречність і грєтну аручність, — а відтак а кручені танці, де пара обвиваєть взаємно крутить ся довкола самі. Конверсійних танців уживають дуже мало тай то при них діють ся різні змови чи азамони на кручені танці, а дуже часто і кінчать ся також „крученням“. За те вже „кручених“ танців маємо що неміра, крутять ся парі цілу ніч, як нанятий. Коли а тих обивів зробити „учений“ виводок, то буде він такий: „Ввагал найбільше танцюють люди кручені танці“.

Ті танці а різних національних типах складають ся звичайно а двох, рідко коли а трьох кроків, котрі етагують ся у два; при тих кроках чоловік завжди то піднимає он то опускає ся, так що то „по ученому“ можна порівняти а трохом і дактилем.

Отже хто хоч трохи має музикальне ухо, той етє резонансом, у нїм несвідомо відгукують ся ті симпатичні тони, підносять ся і обивжають ся, і як чоловік іменно а сїй причини а такт музики плаєть руками або пукає рукою а етє, новім так само він „ниже“ ногами на підлозі, що потрібно. Звідси то покійному Орєєви травила ся пригода, що навіть якийсь музикальний камені танцювали; і звідси то також панни і хлопці просто ненаситні що-до танців, крутили би ся без кінця, без міри. У них це той резонанс звичий...

Бувають люди, котрі дивують ся як взагалі танець, що так томіть ціле тіло, що від него нерва і кости і нап'яті і єсерце болить, може бути чимсь приємним? Адже як би смівати вани: „Іди три милі пішки етєненна корсеткою, а атмосфєрі гарячій, нездоровій“, то обриваєть би і сказала би ще яке острє слово, — а прийде ся бал, та сама панна що найменше три-чотири милі на ніч крутить ся та ходить, етєненна корсеткою, а свої дупний, повний винарів, поту, адуху, парфум, пудру, пороку і т. к. Чому-ж она в тім находита відволєне? Чому „підбїл“ гіркий піт обтирає а чоло а працює дальше ногами?

Ваять би до меншійки і сказати, що краєвий пол то одна половина а поганий то друга і они лиш разом етановлять цілієть, тому й себе шукають та а парі танцюють, — таке поясненє новім не аветарчає, бо ми всі нерва бачили, як дівчата зовсім не нерєбираючи, коли „хлопці“ нема, одна другу обивають, і танцюють самі, аж любо. Або знов ко-

ли вже й мають вибрати танчиників, то звичайно не дуже дивлять ся на красу їх лиця або пнїшні прикмети їх чи то моральні чи матеріальні, тільки найбільшу вагу кладуть на то, як „він“ танцює. Танцює він гарно, то бєдай на свої балєй находита велику лєску у панночок.

Коли-ж, як виходить а того, танцює ся для самих танців, то видно, що а натурі чоловіка лежить уже наклін до такого руху — і як центріфугальна сила у мертвих тіл, за своєї правни, так і а живий „м'яє тіло“ викликає музичний ритм всілякі рухи. Розуміє ся до тих природних, хоч не дивно нерва аніадаєть обертасів та підєкоків, прилучує ся також природні, несвідомо охота подобити ся і „деказати ся“.

Бєть то може занадто неестетично поясненє танцю і его мотивів, оно занадто матеріалістичне, але такі оно найбільше оправданє. Розуміє ся а люди, котрі не одушевляють ся танцем аж так, щоб і себе підчас того абули і ту особу, а котрою танцюють, та щоб відчували тоді самі естетичні відволєні а виконували „штуки“, але они не суть правдинні танчинниками, хоч і у них прозивають ся дуже симпатичні для панночок почуті.

Ритмічний рух тіла, а відтак елюкція викликають а чоловіці живийший обіг крові і живійшу діяльність мозку, котрі то обив спонукують нерва танцюючи пару дивити ся на себе тужиними очима, его нахилиють до поцілуку аї руки, й викликають прекрасний

звиняла ся, за се тим, що власне мішає тісто на хліб. Допровадивши свою туалетку до порождку, почастувала президента своєю приємною власноручно кавою, а описав так само власноручно занесла одну «іжманку» кави варті, що стояла перед палатою президента. Ну, се справді по патріархальному!

Процесовичі. В селі Г. спорили два селяни за стежку, котра провадила поміж їх обійстями в поле, а чого нарешті прийшло до процесу; кождий з них твердить, що та стежка то его власність. По довгих короводах і таганинах, котрі не одну сотню коштували, призначено стежку одному на власність, а другому призначено право ужитку тої стежки. Недавно тому хазяїн власність відкупив від свого сусіда право ужитку тої стежки, і при розваді громадського яляну і книг ґрунтових виказало ся, що стежка не була ніколи власністю приватною, а тільки — громадскою. Так ті два селяни страждали за ніщо цілі сотки...

Смерть в службі. Вночі на 22-го с. м. вийти в Добротині, повіту надвірницького, військовий вояка для сконтролювання коршми, а побачивши світло вестунів до коршми, де встав кілька записаних ся селян, а межі нижі і свого брата. Вийти записавши війська, а коли другі відгрозували ся, вийти, побачивши, що йому грозить небезпечність, отворив вікно і вискочив. В тій хвили, коли вискакував, один з військ рубнув его сокирою і убив на місці. Межі убійниками був і брат війська. Слідство веде ся.

Про огонь в катеринославському театрі. О котрий донесли телеграми, пишуть російські часописи отсе: Одна артистка вийшла на сцену крикнула „огонь“! Публика кинула ся товпою до двох виходів в театр. Серед страшного крику і глоти люди душили ся в домі. За пів години театр загорів ся. Дих в напорової маси прикрили множество осіб, старших і дітей. Одна мати кинула ся просто в огонь за дітьми. Трупи цілком спалені. Досяг добуто ві агарниц 49 трупів по найбільше дітей. — Інші часописи подають число погібших 150 осіб, хоч — як пишуть — добуто доси лиш 73 трупи. Кілька групів ають цілком неушкоджених і лікарі експедитували смерть від серцевого удару в нелюдок страху. Публика, що була в ложах уратувала ся, а найбільше погібло тих, що були на галерії, бо огонь дуже скоро розширив ся. Російський цар велів собі вложити справовданя о тім нещастю і прислав для родни погібших 100,000 рублів. Яка глота па-

руминаць на лице — а кінці обох разом ведуть під вінець. Таке поменоване мотинів танцю певно сподобав ся більшости красивих панних читательок, а навіть пересвідчили їх, але... тамте нещастю пошкунувало танцю так має більше за собою. Врешті, як би спитати танцюючих, чому они танцюють, що краснего в приємного бачать у танцах, то показавсь би фатальна річ, а іменно на его ценно девятьдесять осіб не знало би дати якусь обдуману, ясну відповідь в справі вартости і приємности танців. Коли не вірите, спитайтеся самі? Танцюють молоді люди, не даючи собі зважати справу в того.

Одно лиш чудно у панночок, особливо молодих, що їм більше імпонує гордий танечник в цілому кувоні козачоновоїх ордерів на грудях, а притім в парожною головою, ніж якийсь там завзятий в архіві професор, хоч би й молодий, але такий, що не має коли навчити ся грабно крутити ся на гладкій підлозі. Треба їм ті панночки дома навчити, щоб они тих двох „панів“ щонайменше однаково поважали, однаким поглядом на них дивили ся, бо не знати, що до проваїчного життя пова балевими селями більше потрібне, чи танці, чи серйозне пошито життя і праці...

нувала в театрі між публикою, видно в того, що деякі трупи не спалені найдено в понідриваними руками.

Дрібні вісті. Кваліфікаційні іспити для народних учителів і учительок в Станіславові відбудуть ся дні 25-го лютого. Подавати належить до 15-го лютого с. р. — Товариство „Родина“ в Коломиї устроює на дохід будови „Народного Дому“ в Коломиї вечором з танцями дні 3-го лютого с. р.

Наука, Штука і Література.

— 0 —

Перший випуск ілюстрованого „Кобзаря“ вже вийшов. Ширше про него говоримо на иньшій місці. Другий випуск вже почав друкуватись і вийде при кінці жовтня с. р. Обіймати ме ось які твори з рисунками академіка М. Микешина: 1) „Угоптаза стежечку“ з 1 рисунком; 2) „Тарасона ніч“ з 1 рис.; 3) „Перебєдє“ з 1 рис.; 4) „Пустка“ з 1 рис.; 5) „Правина“ з 5 рис. і 6) Один рисунок неопиєних малюнків Т. Шевченка „Русалка“. Ціна 2. випуска в пренумераті 1 карб. Бажаючі набути обидва перші випуски, можуть дістати їх по 1 карб. кождий. Заманити треба в конторі друкарні П. І. Вабкина (Петербург, мала Морська дія, Ч. 20).

„Одесскіє Новости“ пишуть, що перекладниця віршів поези „Товариш Фриц“ з французької на українсько-руську мову під заг. „Пан Микола“ — пані Л. Д. Левітон — недавно переклала на нашу мову поези „Власть тьма“. П. Левітон удався письменно до ґр. Л. Н. Толстого з просьбою о дозвіл надрукувати і виставити на сцені її переклад. В тих днях прийшла відповідь з Ясної Поляни: ґр. Л. Н. Толстой дякує за переклад „Власть тьма“ і з вдволенем годить ся на популяризацію поези его на українсько-руську мову.

Кінчать ся друкувати в Чернігові і небагом вийдуть: „Байки Леоніда Глібова“ і „Байки В. Грінченка“.

„Главное управление по делам печати“ заборонило друкувати книжку В. Грінченка „Маленькі люди“. Вся вона складаєть ся з річей уже друкованих останніми роками в Росії. Дозволено друкувати книжку З. Т. „Санько Музика“. Післяно до цензури рукописи під заг. „Добра поради, оповідає М. Загірної“, а до цензури драматичної комедію В. Грінченка на чотиря дії під заг. „Дітькові впрямі“.

Ілюстрований „Кобзарь“ Т. Г. Шевченко. Ілюстрував М. І. Микешин. Съ малоросійским и русским текстом. Випуск первый. — В Петербурзі, 1896 р. 32 стор. 4а і 9 ілюстрацій. Ціна 1 карб. О тім виданні читавмо в Л. ч. 3 ор і: Заповіданого видавництва саме те першояв ся випуск перший. На 32. стор. 4^а поміщено в ориґиналі і в перекладі Н. Гербеда дві поези: „Засьнів“ („Дума мої, дума...“ і „Катерину“ з 8 малюнками. До „Засьніву“ відносять ся одні малюнок, про котрий каже автор, що его зробив з пам'яті. В останні три роки свого життя наш поет живучи в малій комнаті в будинку Аладей штур, майже що днина бачив ся з артистом, що мешкав о оден поверх вище. Бачив разів бачив артист его в такій задумчаний (як на рисунку) позі, як першою доман руками своє гусаче перо. Сей рисунок прислав артист видавцям „Ілюстр. Кобзаря“ П. Вабкинові. — „Катерину“ ілюструє сім малюнків: Перший (присвячений Петрові Л. Чайківському) відносить ся до слів: „Не слухала Катерина ні батька, ні маму... в садочок ходила“. Другий малюнок ілюструє сцену, коли старий батько на просьбу Катерини о прощєне, відповідає: „Молись Богу та йди собі, мені легше буде“. Третій малюнок (присвячений поетові Анатолію Мик. Майкову) відносить ся до хвилі, коли Катерина розважує чумаків про шлях в Московщину, — а четвертий ілюструє сцену стріли з Іваном, котрого безцільно питає: „Ти не пізнав мене, Іване? Серце подив ся! Йй же Богу, а Катруся!“ Пятий малюнок зображає хвилю, коли Катерина не могла допроситись Москалів, щоб

взяли дитину і віддали старшому за сина, положивши її на шлях. — шестий представляє, як вона кидаєть ся в воду, семий — кобзаря, що сьпіває „Ісуса“; кодо старого стоїть „торбанка“ ма обвішаний його новожатий“ і з сумом споглядає за берлином... Всі малюнки, окрім першого до „Катерини“, на котрім дата вказує 3-го вересня 1893, походять з року 1895-го. Крім малюнків М. Микешина, є ще оден рисунок — портрет судженої Т. Шевченка, дівчини Лукерії, нарисований самим поетом і за життя переданий ним М. Микешині. Побіч сих малюнків, котрі відбиті на окремих картках слоного паперу, поміщено перед кождою поемою більші, відповідні до змісту, мінієти, нарисовані рівно-ж М. Микешиним. Окладника випуска оздоблена також рисунком М. Микешина (в 1893 р.). Зміст его написав заголовок: „Анотеза муз і творів вічного Кобзаря Тараса ґригоровича Шевченка. Скомпонував і зробив всі малюнки до „Кобзаря“ — Тарасів полудзупорожець“. У Петербурзі, року божого 1896 р. Всі малюнки виконані фототипією.

Обидва тексти, підбиті гарним писмом вразним т. зв. „терцєю“, відуть побіч себе — в червоних обвідках. Перед текстом поміщена отси передмова, написана Д. Мордовцем:

„Другу вже тисячу років живе Україна, і за ціле своє тисячрічне життя не мала вона між синами своїми другого такого благодітника рідної мови, як той, безсмертний творець котрого являють ся тепер перед нами у новому виданні, а люди, щасливі й нещасні, великі й малі, добрі й недобрі, котрих він живцем заводив перед нами — перед духовними очима нашими, встають тепер нам у візю, у гарних малюнках талановитого М. О. Микешина, такими, якими вони були дійсно — а їх обличчє, у їх постаті, у своєму власному убранні. Чарівничим словом своїм Шевченко показав нам і цілому мирови душу того самого люду, котрого він сам був найкращим й найбагатішим над усіма своїми духовними силами сином. І се єдина правда. Во Шевченко в самої чистої духовної криниці, з найвищого, святаго жерела черпав своє поетичне нахтєне, молячись і балаючи у одній своїй поезії таке: Благодісловенні в женах, Святий, привідай Мати і т. п.

„І слово те послало ся йому: — душа поета „огненно заговорил“, віще слово його „пламенем запало“ і „серце людям розтопило“, і тає тає серце усього питаючи й слухаючи пламенні речі поета, тає, як віск перед лицем огня, як сьнігочек перед образом“.

ТЕЛЕґРАМИ „БУКОВИНИ“.

в дні 25. січня 1896 р.

Відень. Німецька колонія устроїла в нагоди уродин німецького цесаря і 25-літнього ювілею існування нового німецького цесарства торжественний вечер в присутності німецького амбасадора і аступників союзних держав. На нирі ваношено одушевлені тоасти на австрійського і німецького цесаря і вельмо телеграми до німецького цесаря і Бісмарка.

Букарешт. В парламенті відносив президент міністрів Стурдза на інтерполяцію в справі поголосок про непорозуміння між ним і міністром внутрішних справ Флєва. Палата висказала одноголосно Стурдзі вотум довіри; димісія Флєва поєня.

Париж. Вчєра аранж спиткували ся коло двірця Порт Мельбо два особові потяги; 2 особи вбиті, 10 ранених.

Ково. Бельгійська королева має ся трохи ліпше, але єї стан все ще ґришний.

Царгород. Наказане зменшення уоружених баталіонів редіфів введено задал виступлєня Курдів в провинції Дераін. Доносять о поновних ворогованах між Курдами і турецькими військами. Тут побоюють ся, що усмирєне зможе наступити лише в більшими військами аист на неєні.

ВИДАНЯ ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Стрию, 1887 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 злр.
2. Квітка. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний зільний. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стріха. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗБОРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання). — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Сонячний промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На розпутьї). — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

III. ПОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І ОПОВІДАНИЯ.

10. Навіжена, пов. Нечул-Левіцького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. Поміж воргами, пов. Нечул-Левіцького. — У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.
12. За громаду, хрон. К. Т. Подоленка. — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. Художник, пов. Т. Шевченка переклад Ол. Кониського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.
14. Мій народ, пов. М. Школиченка. — У Львові, 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. Хо, казка Михайла Кенюбинського. — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. Облога Буши, пов. Мих. Старицького. — У Львові, 1894 р. (кінчать ся друкувати).
17. Гейшани, роман хроніка Олек. Кониського. — У Львові, 1895 р. 192 стор. мал. 8°. Ціна 50 кр.
18. Пани й люди, повість Володимира Левченка. — У Львові, 1893 р. 108 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

IV. ДРАМИ.

19. Лимерівна, в 5 діях Панааса Мирного. — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
20. Титарівна, в 5 діях Марка Кропивницького. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
21. В темряві, в 5 діях Мих. Старицького. — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.

V. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

22. Руский правотар домовий. Том I. (Закоп цівільний). — У Львові, 1885 р. XVI і 432 стор. вел. 8°. Ціна 2 злр. 50 кр.
23. Угорська Русь, її роля і теперішній стан. — У Львові, 1887 р. 30 стор. вел. 8°. Ціна 15 кр.
24. Юрий Кассован, проба критичного розбору автобіогр. его новітній і життєписи нап. Олек. Колесса. — У Львові, 1893 р. 99 стор. мал. 8°. Ціна 30 кр.
25. Остатні романи Г. Сінкевича. Два відчити М. Грушківського. — У Львові 1895 р. 50 стор. 16°.
9. Твори Карпенки-Карого. (Мартин Ворула. Сто тисяч. Веттавання. Що було, те мохом поросло. Чабан). — У Львові, 1895 р. (кінчать ся друкувати).

Всі повисні твори можна набути в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Ставропільській.

Котинця

Liniment. Capsici comp.

з антики Ріхтера в Празі, загально признаний знаменитий усмирюючий лік на втиранє: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптеках. Просимо жадати сей загально улюблений домашній лік просто під назвою

Ріхтера Liniment z kotoniecu

і призначати з осторожністю лише фамілію зі значним значним охороном „Котинця“ бо лише ті справді.

Аптека Ріхтера
під захотки Львов у Празі.

ПРАВДА,

вістник політики, науки і письменства

виходить по

3 НОВИМ РОКОМ 1896

— раз в тиждень кожної п'ятниці —
в об'ємі одного аркуша.

Ціна в Австрії річно: 4 р., піврічно 2 р. чвертьрічно 1 р. за границею (заддя значних коштів пересилки) річно 6 рубл., піврічно 4 рубл.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петровицька число 2,
над на синах:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіш, жіщан і селян, редаговану
Омеляном Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893,
1894, по 1 зр. 20 кр. за роки, а всі 9 разов
за 9 злр.

— 3 пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр. —

„ДНІСТЕР“

товариство взаємних обезпечень
у Львові,
улиця Валова ч. 11,

засноване на підставі концесії ц.
к. міністерства справ внутрішніх
з дня 9. грудня 1891 р. ч. 22751,
розпочало свою діяльність дня 15.
н. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, опертий на засади найліпшої своїх членів, обезпечує всім майно движиме і недвижиме проти шкідливих впливів під найвигіднішими умовами і починає можливі найліпші прежі.

Всякі шкоди ліквідують ся і виплачують ся сейчас по пожежі.

Зголошення о укладенні агенції з місцевості, де нема агенції „Дністра“, приймають ся.

ВСІХ НАУК ЛІКАРСКИХ

Др. Едмунд Кароль Фухс

емер. секундар ц. к. публичного шпиталю у Відні і оператор на ц. к. університетській клініці для очей проф. д-ра. Фухса у Відні, осіб тут яко

спеціаліст для слабостий очей
УХ і ГОРТАНКИ.

та ординує що дня від 10—12 год. перед полуднем і від 2—4 понод. при ул. паньській, ч. 99.
1—3 Для бідних безплатно від 9—10 рано.

Експедиція агонів Л. Горватца в Чернівцях.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити ЩОДНЯ крім неділь і св'ят. Доси, як звісно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер БЕЗ ПІДВИСШЕННЯ ПЕРЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати „Б У К О В И Н У“ ЩОДНЯ.

Передплата на „БУКОВИНУ“ в 1896 році виносить на цілий рік 10 зр., на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр., 50 кр., місячно 1 зр.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА,

з котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що настануть в лютім 1896 року.

ПІРІДПЛАТА

по „Буковину“ заповнює
в рік 10 ар. — ар.
по числу стор. 2 „ 50 „
жовтень 1 „ — „
для заручки 20 рублів або
40 франків.

Кореспонденція по 6 ар.
в 6 місяців Х. Герваса в
Чернівці, ул. Гоголя № 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

щодня крім неділі і рус-
ких свят.

Редакція і Адміністрація
„Буковина“ знаходиться в
Чернівцях (ул. Петропав-
ла, 2), куда всі листи, про-
екти, статті, — будь-
якого змісту, надіслані
до редакції.

3 галицького сейму.

На 13-ім засіданні галицького сейму з дня 24-го с. м. підчитано чередовий потицій, опісля ухвалено сейм розширити штаталь в Рахуві. На внесення комісії господарства крайного ухвалено: Учителям крайної вищої школи рішучої в Дублінах надає виділа крайний потиційний додаток після етона, означеної етона платні, скоро они служили на одній і тій самій посаді через п'ять літ без перерви. Додаток потиційний не може бути ухвалений на тій самій посаді частіше як 5 разів т. є. за 25 літ безперервної служби. Додаток той становить часті платні при вимірі емеритури. Служба при інших школах некрайних, хоч би припиня була до емеритури, не буде почислена при вимірі потиційного додатку. До того ухвалено сейм адміністративний етат для урядників в дублінській рішучій школі. Далше надає сейм деякі етати посади учителя при крайних школах і поручить виділити крайному, щоби зібрав потрібний матеріал до уложення програми закладання фахових шкіл та розвадів, чи і для яких категорій промислу можна би залучити вивірених курей. Відступлено відомості крайному потиційного поодиноких громад в справах шкільних, потиційно виділу повітового в Сокалі о допомозі 12,000 ар. на будову повітових доріг, потиційно двадцяти кількох обшарів двірських, громад і властителей більварків коломийського повіту о допомозі на будову моста на Пруті; відступлено крайній раді шкільній потиційно етаринний громадської міста Старого Саєча о вложення в тім місті учительської семінарії.

Последною точкою денного порядку була дальша спеціальна дебата над громадським законом для міст, необхідних законом в 1889 р.

Рішено, що новий закон має обов'язувати в 130 містах.

При кінці засідання підчитано етатувальний інтервенцій: Пос. Дати, чи виділа крайний має докладний інвентар майна громадських в цілм краю, і чи в тім виказана кожда зміна? — пос. Остапчук в справі заводу зборів в Збараві; — пос. Вуйцик в справі заводу есалина Костецкого в Вишнівці, в пов. краківській, на кару арешту комісарів етарства. — Пос. Осеуховський постановив внесення в справі одностороннього даху на докінченні будинку і кошту вказаного „Маріу“ в Ліній в сумі 2000 ар. і для інтернату в Ліній річно 500 ар.

На 14-ім засіданні сейму з дня 25-го с. м. мотивував по підчитанні впливових потицій своє внесення в Осеуховський в попереднього засідання; внесення відомості до бюджетної комісії.

Комісія крайного господарства, адяючи справу о діяльності вивірених учителів рішучо, пропонувала до ухвали такої внесення: Поручити сейм відомості крайному, щоби відомості до кр. ради шкільної о домілі ухвалити будинку шкіл народних в будинах новозбудованих на поучення вивірених учителів, в обов'язком учасності в тім клопці в науки доповідничий, та вивести в життя курей вивірених на науки рішучо і етаринності для учителів народних, — щоби виділа кр. порозуміли ся в правительством що-до кошту тих курей спеціальних; — вивести ся виділа кр. щоби вивірених відомості особливості на посаду крайного інспек-

тора молочної та поставити внесення що-до систематизованні той посади. В дискусії обговорював пос. Кшиштоф ови ч догосподарську науку вивірених учителів, а пос. Срединський виказав гадку, що в діяльності вивірених учителів нема жадного етару, що шкода виділи на ту цілі грошей і лише було би за ті гроші виділити книжочки о рішучості. — Внесення комісії прийнято.

Там само прийнято внесення комісії крайного господарства, що-до піднесення годівлі худоби і внесення промислової комісії, котрим виказав ся правительством, щоби повністю поручило політичним властям примусовувати майстерів до правильного поведіння термінаторів на доповідничу науку промислову. Прийнято також внесення адміністративної комісії, щоби перейти до денного порядку над потиційною міста Коломиї в справі ухвалення громадської потицій на будову касарень і санітарної комісії, що виділа крайний може припинити штаталь в Любачеві загальний і дублінський, коли теж вивірених вивірених рада припинить сей штаталь відповідно на 40 ліжок та забезпечити кошта удержання в першій вивірці.

Відчитано кілька інтервенцій майстерів вивірених, між ними пос. Бойка до виділу крайного в справі спорту о Моресю; пос. Кремля до правительств о примусово забезпечення від огню; пос. Вуйцик о наданні властей при зарадженні холеричних в Краківській.

Як тому три тисячі літ...

Образець.

Серпине сонце, закрито немов серпанком легенькою синьою імлию, що лиш виринуло над далеким-далеким синім-синім видокругом і золотистим промінням обшинуло стрімою, ескапеті верхи Pietrile Doamnei на Рарені, що етаринним, височенним велитом простер ся на самій буквинсько-румунській границі, гордий своєю недоступністю для грабіжливих рук людських, що не позваляти ще одверти его в пишній зеленій одязі.

Нічні гори і мари ще не розвіялись під промінням сонця у лавинах пропасти; наменні стіни їх, порослі корчами і рідкими, слабо-силами квітками, залита чужна глуха тишина, котрої не перебивав ніякий голос ошехит етаринний, собач, ніякий шуми калатала, понавішуваних на шпих барани, вродилив череди — одиноких тут за дні звуів людських заходів.

Мончки походжали они обов'язковою на самім верху Рарені, — ніяк задуманий, трохи де етаринний молодий чоловік; она молодешка, володко уємківна білявочка, на личку котрої чар гірського ранку вивірених ся в тужливий погляд синіх як те небо очей.

Тихо-тихо! кві найлакшого подуву вітру. Гуєтий морік подає ся від ногами, мов подушка; низенька косошеревина так і припала до

него; вигідно їй спочинати на такій загнаний постелі, підняти ся в гору не хоче... А там чи се море залізало долини поміж лісними верхами пишних гір доколя, чи білий світ засипав так високою долиною, що від него тільки округлі, етаринності верхи доїли та гір пишноту ся? То синя імлия занепаля против сонця, залатана білими хмарами провала і при, безпечні зеговниці медведів, та закрила перед оком людським самотний монастир половецьких Калугорів в Румунії і так близько на око а проте так далеко помі етаринних міст.

Обов'язок понад хмарами! У їх етарин там в низу хмари клублять ся, домишуть ся і етаринно піднімаються ся у гору та пишноту в безконечнім просторі... „Сині царини“, а малочислні помятали у своїй середині, а верхи в них обшинують ся сонячним промінням, пошаруючи щораз вивіренише свої дні, неприступні утесні порозадані етарини, обшарані широким етаринним.

Він вивіреним так, як би вивіреним не вивіреним на свою любов товаришу в етаринним усьміхом на устат. Вивіреним в пеналівну ширину, він що хвиля відчував охоту, пишноту своєї одушевлення грішної, радієтним окликом, щоб аж усі етарин залунали і щезли в проваліх ліхотині мари, та чогоось ему так близько було нарушувати ту величану, безконечну тишину, переткану етаринним сонця, поже вивіреним задуми, що неперенні багати чоловік несе в полонині аж ген-ген, де етаринніше небо етаринна ся в синім павом землі...

Опершине о етарин граничний, що діанти

дні державні, діанти етарин немов вивіреним. Сували ся по єтаринній голови думки неологізми, багати вивіреним, а очаровані очі перелітали в синіх долин на великі гори, пони утомлений вір не спочав неперворушно на безконечнім видокругу молдавської рівнини.

— Чи тут росте білотія алялейка? — одіавала ся перша діантина по домілі мончаню. — Я ще не бачила єтарин квітти.

— Росте мабуть, он-там в пишній етарині на етарин провалі. Піти, зібрати нам?

— Е, ні, пане Етарин! ще вивіреним у провалі! небезпечно...

— Не бійте ся, не вваду. Ходім там; ви залучайте, а я вірну квітку, коли найду.

Порешили полонинною на західній етарині і він сарав збіг корчами в шир, щоби дістати ся на етарин пропасти, де мали рости алялейка білотія. Спинув черепак і чинячи корчі та утесні руками і ногами, алялейка етаринно на порослу травною етарин, що майже просто-високо етаринна в шир. Лише корчі та етарини під ним залучували темну пропасть. Один не-оборезаний крок і — смерть готова...

— Панно Галю! — кликнув він у гору.

— Де ви? — відкликнулася діантина в гори.

— Я тут в правого боку етарини.

— Бійте ся Бога! Я не можу дивити ся — крикнула панна Галю — і велику тревогу чути було в голові єтарини.

*) Білотія алялейка з. є. leontopodium alpinum, das Edelweiss.

Перегляд політичний.

—о—

Австрійське міністерство доповнило тепер о двох нових міністрів: для захисників і Галичини. Міністром для Галичини іменований ще яко адіунт урядник др. Рітнер. Тому, що др. Рітнер, в роду Поляк, Німці висказують хоч обережно своє незадоволення. Причину, чому в теперішнім австрійським кабінеті в аж три міністри-Поляки, знаходять дописувачеві Pester Lloyd-a в тім, що іменю Поляки, після снів гр. Таффого, одні розвивають ся політично, а не партійно-національно. Як тепер заявляють, має небагом бути іменований також міністер для Чехії, розходить ся о особу. Ми оногодні донесли в телеграмі, що на се становище по слухам вибрано д-ра Герольда, знаменитого молодочеського посла. Шелі підносили, які тепер панують між гр. Баденім а Молодочехами, та ність адеа ся імовірною, але в другій стороні поветая сумнів, чи схоче гр. Бадені відступити від своєї асади, щоби его міністерство складало ся в самих непарламентаріях. Др. Герольд загально апаній яко парламентарист, отже з сего становища річ виваши, можна сумнівати ся, чи іменю др. Герольд стане міністром для Чехії. Говорить вже о другім дуже поважнім кандидаті на се становище, іменю о університетськім професорі Альберті, знавчій чеськім патріоті. Старочехи мотять ся, що австрійське правительство унажєє лише Молодочехів за законних аступників чеського народу, а старочеську партію нааинає політично мертвою, і тому перейшли в остру опозицію. Їх орган. Politik старає ся докзати, що гр. Бадені досі не сповнив нічого з того, що обіцяв, і каже, що по нім нема й на будучину чого сподіватись. Досить буде, коли се пересвідчення Politik порівняємо з тим, що N. fr. Presse пише. Она анов докоряє гр. Баденіому, що правительством кермуть властиво Молодочехи, чому анав заявлене правительственнаго комісаря в чеськім соймі. Сей аазивив сувротив внесення Німцїм що-до виборчих курій, що правительство аайме аж тоді рішуче становище, коли неї партії аискають свою гадку. Дальше докоряє N. fr. Presse, що гр. Бадені аробив Молодочехам все, чого они бажахи: аніс стан виїмковий в Праї, помилував засуджених омандиїстїв, усунув гр. Туна. Порівнявши аискави Politik і N. fr. Presse ариходить ся до переконання, що теперішнє правительство старає ся справедливі аадани поодиноких національностей по азові ааспокоїти.

З іменованем нових міністрів аайшли також деякі зміни в міністерствах. І так в міністерстві анутрішних справ усунув секційний шеф бар. Ерб, а на его місце арийшов бувший управитель державних аєлішнїв Кербер; в міністерстві просвітї обили секційний шеф Антур реїаню а справах віроїсповідних і справах громадськїх, новоіменованій секційний шеф Гартль справи університетскїх і середних шкїл, а Біляндт народні шкїли.

Рада державна має аїти ся д. 10-го аютого і на першім ааїданю має гр. Бадені предкласти свій проєкт реформи виборчої. Narodni Listy довідують ся про нє таке: Має бути утворена, як вже пераа доаовнено, пата курїв. Управлені до голосованя будуть неї мужескї власновільні громадяни австрійскї, що скїнчили 24 рік аїтї і не були ааранї за алоачин або провину чїх преступленю, сповнені аадї аїску. Отже в тїй патїй курїї будуть голосувати крім тих, що досі аїгдє не мали голосу, також неї ті, що мають тай і дальше аадержати право виборче в дотеперішних курїях. Отже пр. аластители більших поєаостей будуть, як досі, аїбирати собі свого посла, а окремо будуть ще голосувати також в патїй курїї. Але кождїй виборець буде мїг в патїй курїї лише раз голосувати, хоч би пр. і в кількох громадах мали поєаости. Послї а тої курїї має бути 72. З того аїнаде на Галичину 15, на Буковину 2, на Чехи 18, Мораву 7, Шлеск 2, доаїшну Австрію 9, горїшну 3, Сїрію 4, Каринтію 1, Країну 1, Сольногород 1, Форальберг 1, Тироль 3, Істрію 1, Горіцїю і Градієку 1, Трієст 1, Далматію 1. Великі мїста будуть аїбирати окремо, а малі разом в сїльським громадам. В сїльських громадах мають переносити ся аїбори посередно, але сойм може ухвалити для них безпосередні аїбори. Доаовняє ще, що слуги не будуть мати голосу. Narodni Listy ааравом заявляють, що молодоческі послї будуть доагати ся загального безпосередного голосованя, але що они, коли їх доагання перенадуть, будуть голосувати за сєю реформою Баденіого. За сє, що молодоческі послї рішлї ся під певним далекосвітним усїлвям аїддержати правительстві а его амаганях, аакинувлї ся екстрійно опозиційні органи на них, а між ними ааходимо також наше Дїло, котре кєнкує собі в раціонального поступованя Молодочехів і каже їм: о sancta simplicitas! Вїдмо, яка аакоаадність у наших опозиційнїстїв. Молодочехи мали би пераа стати більшє нерозумними як наші Романчуаїсти! О sancta simplicitas!

Між тим радять сойми дальше. В чеськїм

соймі доагують ся Німцї аїняти іх внесення о виборчих курїях, а Молодочехи о тїм і чути не хочуть, але натоїсть предклали для аадреси до цїсаря текет, в котрїм доагують ся чеського державного права. Німцї очівидно на сє не аїрєаають. І так ведуть ся дальше спори, бо ні одна ні друга партія не хоче від своїх ааданї відступити, а де двох аарить ся, там третїй користає — більша поєаість, котра тепер своїми голосами рішає неї аажнїйші справи. — Доаїшно-австрійскїй сойм аїлї тепер ареною для особистих аападів. Ааїнесміти хочуть по аїмїру Молодочехів усунувти свого намістника гр. Кільмансєгга і аааїдують ся на него і гр. Баденіого в бруталний спосіб. Одному і другому аакинувлї они відкуаство, а на послїднім ааїданю дійшло до того, що др. Аюєгер аакинув відкуаство навіть своему товаришови пос. Трольови. Розувїє ся, що серед таких обставин марнує ся лише час, а населєня дармо аїде на хосєнну працю. — Дня 23-го с. м. отворено далматинський сойм. Намістник представлїв новоіменованого маршала д-ра Буаїта і его ааступника д-ра Кєєкнїча. Намістник і маршалок спїмнулї в своїх промовах сердєннимї словами про помершого маршала Кєнїча.

Нїмєцчїна аїраадувала дня 18-го с. м. 25-лїтній ювілей іїтнованя нового нїмєцкого цїсарєтв. З тої нагоди аїдбуло ся в Берлінї велике торжєство. В великій салї цїсарєскої палати аїголосилї цїсар Вільгельм аїсїду, в котрїй підїє аїлчїня великої подїї, котрої ааміатку отєє обходить ся, ааслуги свого дїда і кн. Біємарка і аїзїйшнїй розвиток нїмєцкої дєїаїни; описав аановїлї, що по аїмїру дїда буде без уаїну дбати про розвиток нїмєцкої держави, скріплєна аїван нїмєцких племен і аанобїгати буде грозачим небезпечєнствам; аїсїнци аавєнїлї, що нїмєцка держава буде аавсїгдї сильною підпорою спокою. Аїлї обави адоволєня аїлчїкалї особлївно агадка про Біємарка і аазначєня мирної політїки. Опис аїдбув ся бенкет, на котрїм не обїїшло ся тїкож без тоаєтїв. З нагоди того торжєства ааслужа цїсар Вільгельм єрдер Вільгельм для ааслужених мужчїн і жєнцїн і аадаї їх архїкнїгїнїм і кн. Біємаркїнї. До Біємарка аїслав цїсар окрім того аїсьмю з подякою за его ааслуги і з просьбою, щоби дав аамалювати свій портрет в цїлій поєаатї для палати державних канцєрїв. — Нїмєцкїй парламент віданує аїлїє аїнесєня Канїда, а мов на ааміатку велїкого дня 18-го сїчнї аїсїє канцєр Гєтєльєгг проєкт цивільного кодексу.

Італїянцї в положєнї в Аїрїцї полі-

— Не бїйте ся нічого! ось я аайшов кїлька білоток.

Але панна Галя вже не аїдповїла; она справдї відїїшла, щоб не дивити ся у пропасть.

Тї оксамїтні, аїлїадатї квітки в лєднї чутним жєдовним аанахом аїтутїлїлї ся до окєлі так, що Евгенїї лєднї їх аамїтїлї. Поханцєм аїрїав їх і ааткав у кїшєню.

Нараз вїхонїлї ся єму від ноги камїнь, на котрїм стоїлї і з лєпотом полєтїлї у пропасть. Корч, жотрого вїн держав ся рукою, під вагою тіла подав ся і вїн, в холоднїм потїм на чолї, аєунув ся кїлька мєтрїв в нїлї по сїїї. Істїнїтїонїо розєставлєнїмї сїльнїмї руками аахонїлї спадаячї кїїїїє другїй корч і з цїлої сїлї імїлї ся его. Роздер собі троха на аломанїй галузї праву долоню, але за те нїаїше вже не аїпав. Корч був сїльний і аадержав его.

Хвилєва нестїма, в яку нараз був попав, перемїнїла ся гнєть в аїлумлїнїй усїмїх над самїм собою, що аабажав показати свою відвагу і трохи не перенаїтїлї єї житєм. Тепер уже осторожно добував ся на верх; аайшов по доронї ще кїлька білоток та на жалї покрованїя їх кровїю, що текла в долонї; вїлїлї аїаїлївно в пропасть, обув ся, обїаав руку хуєтїнїкою, і з усїмїхнєнїм аїцєм єтанув гнєть перєд Галєю, що сїдїла на травї та нєтєрпєлїво жєдала на товариша.

— Оє! вам і білотки, панно Галя!

— Яїї-ж ви блїді! — аїлїлїла ся Галя, аїлїнувїши на него. — А білотки покровавлєнїї...

— Нічого... троха долоню аїранїлї собі на

галузї. Ходїм до жєрєла під окєєю, там собі руку обміню...

Галя доаїтувала ся, що єму стало ся, але вїн на сє не відповїл.

Сходячи в полонїнї, мусїлї обоє обмінувати велику череду овєць, котрїх близько тїєнчїку вїгнїлї волоскї чабани на пашу. Кудлатї пєї уаїлїлїлї ся поміж вїпцями та адалєка аавлїлї на чужїнцїв.

Галя все ще оглядала крованї білотки та ласкалїм, аїхїлїлїм поглядом позірала нїшїком на свого товариша, котрїй сїлїма водїл по отарї овєць, по єкєлїх, до котрїх ааближав ся і по далєких верхах мєїлї. Тїха аадума поаїлїла ся на лїцї его.

— Чи аїаєтє, панї пієню пієнє?

— Нї, не аїаю.

— Отєєї наш єхїд в гори, гори, вїнцї, — цїлїй краєвїд нагадалї мєнї єї особлївно одну частїну. Слухайте, Галя:

Ти прєкрасна, подруго моя, ти прєкрасна!

Як платок гранатового аїлчїка таке твоє лїчко під буйнїм волосєм твоїм.

Як в голубкї невїнїлї очї твої вїаїрають від кучерїв твоїх,

А твої буйнї кучерї, мов отара тїх кїз, що вертають в гори аїааадекої.

Як рожєва лєнта, такі твої губи, а мов твої така любя!

Як обєтрїжєнї вїнцї, що вїїїїїлї із купєлї такі твої губи!

Ти прєкрасна, моя ти подруго, уєї і у тобї порока нема!

Гей! ві мїною в Лїваня, мов ти кохана, ві мїною в Лїваня ходї вершїнї Аман, вершїнї Сєїтра й Ермона, лєговїнцїлїлї, лєонардовї гори покїнь і ві мїною ходї!

Голос Евгенїї трємтїлї при тїх словах давнїї пієнї; вїн урвав і аамов...

— А далї? — єспїтала Галя тїхєсєнєко, нє єлїїїїїлї поаїлїнути на свого товариша.

— І далї звїчаїна пієня про любов. Чи аїаєтє, панї, що тїї пієнї вже близько трї тїєнчї лїт?

— Три тїєнчї лїт! — повторїла дїлчїнї ааївїовано.

— Ах! і давнїїше вїлїлї любїти — вїмїтїлї тужїно Евгенїї. — Крємї кїлькїх дїлїлїлї порівнїань, цїла пієня така, як бї єї недавно аложїлї який аавлюблєнїй поєт. Як то гарєє єкзавно дальше в тїї пієнї:

Ти аїаала мєє сєрцє в полон, моя сєстро, кїягїнїє мов; аїаала мєє сєрцє в полон однїм поглядом твоїх очїй і намієтом на шїї твоїй.

Сама аїтїїка канцє ілї уєт єолодєнїкїх твоїх, мов єуджїана! Мїд в молоком під аїанком твоїм, а одєжа твоїм аавашїна, аїчє аанав в Лївану!

Ти мов сад гранатовїй в пахучїмї плодами; в нїм ростуть кїпєрї, нардї, лїлїєранї і цїнамон, алої і калмєє і мїрра пахуча.

Ти мов тє жєрєло в огородї, коло дїлїлї аїмїної водї, що сїлїлїає в Лїваня!

Пробудїсь, тїхїй вїтрє, в нївнїчї!

пило ся значно. Італійські війська були повстанцями намінені в Малак, а саме тепер принесла телеграма вість, що їм вдало ся підтам прирати ся. З другої сторони положення повстанців так погіршило ся, що абенський негус Менелік вже розпочав переговори для заключення мира. Але ему не довіряють, тому генерал Баратієрі поступає дуже острозно і італійські війська суче все готові до битви. — Загальну увагу в Італії зверну на себе тепер спір між Ватиканом а Францією. Франція відкликала свого амбасадора при Ватикані гр. Лефодра. Причину до того дали скарги папи на угодаткованя французских церковних товариств, а вгаданий амбасадор принизив ті скарги надто ласкаво. В тім відкликанню амбасадора добачають загально за виразний знак, що кабінет Буржоа рішив ся провадити ворожу против церкви політику, і сим хоче зробити уступку радикальній партії в парламенті. За сей поступок певно відповість кабінет перед парламентом, котрий тепер вібран ся.

Французька рада міністереква занимала ся на посліднім засіданню анексією Мадагаскару. Повстання там вже цілком придушено і королева згодилась на жадани Франції. Після нині амінено протекторат над Мадагаскаром на анексію, королева задержує свою гідність і буде вариджувати адміністрацією краю, але за те Франція не буде в цлових справах потребувати ріжних трактатів, а у порядку їх просто декретом. Так далеко була би та справа поладжена, рохходить ся тепер лише, щоб для сего нового порядку одержати апробату інших держав. І над сего справою радженю на посліднім засіданню міністереквої ради.

В Іспанії стала ся важна подія: урядуючий вожд на Кубі маршал Мартінез-Кампос уступив, бо ему не удало ся побороти кубських поворохобинців. Він перед літами придушив вже раз одне повстання на Кубі і тоді вчинив іспанському правительству, що порядок може там бути привернений лише через реформу адміністрації і полехші для населення. Але его ради не послухали і тепер Іспанія не може собі дати ради з повстанцями. Генеральним вождом на Кубі іменовано натуралізованого Німця Вайлера, котрий свого часу повоював против повстанців на Ст. Домінго. Тільки було Іспанцям зрештувати з такого славного вождя як Маршала Мартінез-Кампос, і тому хотін его уступленя мотивувати занепадом на здоровю. Але против сего запротестував сам маршал, а его приятель міністер заграничних справ князь Тетуан з тої нагоди уступив, а на его місце іменовано Ельдуана.

Сербська загранична політика старає ся зближити ся до Росії. Цілком зрозуміло, що в часі, коли східні розрухи мають великий вплив на балканські держави, там наступила ценна первовість і що тепер чується потребу, в який небудь спосіб приготувати ся для есентуальної приязни з братом Славянином. Сербська скупщина збрала ся на наради і на однім засіданню внесено інтерпелацию до міністра внутрішніх справ, чи ему відомо, для чого правительство угорське оборонило довія безрог з Сербії, хоч там нема ніякої варази, і чи правительство сербське має намір уважати догонір торговельний і умову в справах ветеринарських між Сербією а Австрією і далше за важні, хоч би Угорщина односторонно викладала ті договори, і як думає вжити в опіку економічні інтереси Сербії.

Болгарії не дає спинокою перехід милого князя Бориса. Доносять, що перехід відложено на неограничений час, а то тому, бо кн. Фердинанд мав прийти до переконання, що перехід его сина на православіє не промостить дороги до приязни Росії. Росія іменно уважає той перехід за щось необхідне і само собою зрозуміле і не уважає се за жадну концесію, а просто покутою за „гріх“. До сего пересвідчення прийшов також кн. Фердинанд і его правна холодна пасивність, з якою стрічають над Новою веніє націями Болгарії. Щоби знайти якийсь вихід з того шибириту, виїхав кн. Фердинанд в заграниччя і гостить тепер у Франції. З того виїде безперечно співняєнню переходу кн. Бориса, а з сего дуже незадоволеній Стоїлов, котрий як се має відповісти яко президент міністрів перед собранием, що виїшло ся тепер на наради. Значить, Стоїлов знаходить ся в безвихіднім положенню, і з сего висить, що він муєнті уступити. Помимо урядових заперечень а певне се одно, що ціла політична ситуація в Болгарії стає безвихідною тому, що покинули дорогу Стамбулова і вадля залишились до Росії, що не хоче задовольнити ся дрібними уступками, до котрих зачинає також перехід кн. Бориса на православіє.

Туреччина ще не впоралась з вірменськими повстанцями. Європейські держави вачали переєсправляти, щоб привернути спокій, але доси ще оно не вдало ся цілком. Але за те ширить ся неспокій між самим турецьким військом, котре терпить під голоду. Побойують ся, що військо силою схоче добути для себе поживу, а з сего виїшло би більше нещастя, як через повстаня Вірменів. — Сензацийну вість принесла телеграма: що Туреччина заключила підпорний союз з Росією; Франція мала до

того союзу прилучити ся. Доси нема потвердження сеї вісти, але она не одне ся надто імовірною.

НОВИНКИ.

Чернівці, дня 26. січня 1896. р.

Віче радикалів Види руского політичного товариства „Народна Воля“ в Коломиї скликає на день 5-го лютого 1896. на 10. год. рано до Коломиї в сали ратушевої народне віче для наради над слідуєчими справами: Справозданє в IV. з'їзду рускої радикальної партії. Справозданє посла д-ра Окуненського з теперішньої сесії сеймової і о тім, як стоить справи хлопекі в сеймі і ухваленє резолюції. Нарада і ухваленє дотичної резолюції в справі загального голосованія реформи виборчої. Нарада і ухваленє резолюції в справі реформи громадської і оборони против введення окружних війтів. Нарада над зміною закона дорожнього і вискаванє гадки віча. Нарада в справі закона ловецкого. Нарада над справами конкуренції церковної і в справі заряду млітками церковними. Нарада над еміграцією і в справах ґрунтових. Нарада в справі видавництва і товариств радикальних. Внески і інтерпелации учасників.

Звертаємо увагу буковинських учителів-Русинів на таку справу: В осени, як звісно, отворить ся в Чернівцях перша класа рускої гімназії. Отже всі ми повинні старати ся, аби до першої класи вивесало ся щонайменше п'ятдесят добре підготовлених учеників. Отже на нове учителі Русини повинні, кождий у своїм селі, випустити одного або й кількох спосібних хлопців і принальнувати їх до осени, аби учили ся і були добре приготувані до вступного іспиту. Треба з родичами тих хлопців обдумати спосіб удержанія їх в Чернівцях, треба й у самих хлопців розширити горизонт знаня так, аби не надто трудно приходило ся їм почати науки. Ми певні, що сеї в екрасної задачі приймуть ся наші буковинські учителі-Русини, котрі доси так гарно виявляли свій патріотизм. Не лезеє то робота, не багато заходу, а користь виїде велика. О заложенє бурси вже тепер старає ся наше товариство Руска Школа.

Спростованє похибки: В ч. 10 Буковини на ст. 1, в шпальтї 3, другий верш знаку у справозданю з Галицького сойму має бути: „Для трьох мільонів Русинів (не Румунів) є трьох гімназій за мало“.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“.

з дня 27. січня 1896 р.

Будапешт. Міністер внутрішніх справ Фляна подав ся в димісію за се, що зганий палату за вступ доірія для президента кінїєстрія.

Рим. Очікують з боляню прибуття підполковника Галієно в Адаґаґамас. Голосить, що Менелік казан зробити нічну дорогу, коли би ему приходило ся підтанутись. Військо Менеліка вже незадоволене.

Софія. Запевнюють, що князь Фердинанд слідуєчими днями приїде до Риму. Сю подорож дучать з переходом кн. Бориса на православіє.

Софія. Умерто удержує ся вість, що міністерство подало ся в димісію, хоч ся вість не здає ся імовірною. — Президент міністрія Стоїлов залиш передичера на засіданню собрания, що перехід кн. Бориса наступить ще підчас теперішньої сесії собрания.

прилеті, тихий вітре, з полудня, на сад мій повій, нехай запах яго ровілаєть ся!...

Ті слова безсмертної пісні пісень кінчили він голорити в лісі, опершись плечем об величезний, мохом порослий камінь.

Галі йшла за ним і минула его мовчки, ще більше румна та роєвішна як перше.

І як пара молодих Маронітів іде нині верхами старого Анвана, на котрім вітер і пустині шевелить зеленим листем підвічних кедрів, а веселі італійки понтають безконечну стару пісню пісень, так та пара молодих людей ішла тепер верхами Гарева в сторону великого нового жерела, з котрого води спадають у темний яр і котять ся у далеке Чорне море.

Сли собі при жерелі.

— „Ти мов те жерело в огороді, колом живної води, що спинає а Анвана“ — приповідая наче до самого себе молодий товариш Галі, обмиваючи анмною водою жарене місце на долоні.

— Пане Еґеній, як ви мене мучите своїми словами! — відповіла ся параз Галі, поклавши свою руську головку над білотками, що їх держала в руці.

— Я мучу вас тими солодкими словами? „Ти ваяла моє серце в полон, моя сестро, княгиню мою; ти ваяла моє серце в полон одним поглядом твоїх очей і намістом на щіці твоїй!“ — промандяв Еґеній горячо.

— Намиста я не маю! — замітила дів-

чина півжартом, але тужливий усміх не щезав з рожевих уст її.

— Але очі у вас, як те небо...

— То ще мало... Ви-ж казали самі не раз, що того за мало.

— Але-ж і „сма патока капле і в уст солоденьких твоїх, моя судиєна“. Та... що я кажу? не гнівайтесь на мене, панно Галі! Чар гір додав мені такої сьмислості... Ми понад хмарами, панно Галі! Он-там далеко на долах іде справдішнє життя, а ми... далеко від земного життя, ми бачиме небо.

Дівчина мовчала.

— Оттут починаєть ся жерело великої ріки. Правда, яке прекрасне місце, повне поезії? Оттут починаєть ся жерело щастя, найиймо ся в него! — говорив молодець далше і несподіваним рухом обняв руками руську головку Галі та на рожевих устах її вложив гарячий поцілунок. А коли засорожлена дівчина відвернула ся і закрила лице руками, молодець одушевлено повтарив слова пісні пісень: „Гей! зі мною а Анвана, мов ти кохана; зі мною а Анвана ходи; вершини Анана, вершини Сеніра й Ермона, леґоніща львів, леґоніща гори покинь і зі мною ходи!... Сьнігав-приповідая щасливий молодець своїм Галі, як цар Соломон своїм Суламїті тому три тисячі літ...

М.

ВИДАНА ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Стрию, 1887 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 злр.
2. Квітня. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний зільник. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стріка. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗБОРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Соняшні промінці). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На розпутьї) — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

III. ПОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І ОПОВІДАННЯ.

10. Навіжена, пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. Поміж ворогами, пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.
12. За громаду, хрон. Б. Т. Подоленка. — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. Художник, пов. Т. Шевченка переклад Ол. Кониського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.
14. Мій народ, пов. М. Школицького. — У Львові, 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. Хо, казка Михайла Коцюбинського. — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. Облога Буши, пов. Мих. Старицького. — У Львові, 1894 р. (кінчать ся друкувати).
7. Грешники, роман хроніка Ол. Кониського. — У Львові, 1895 р. 192 стор. мал. 8°. Ціна 50 кр.
18. Пани й люди, повість Володимира Левенка. — У Львові, 1893 р. 168 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

IV. ДРАМИ.

19. Лиморівна, в 5 діях Памиса Мирного. — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
20. Татарівна, в 5 діях Марка Кропивницького. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
21. В темряві, в 5 діях Мих. Старицького. — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.

У. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

22. Руский правотар домовий. Том I. (Закон привільний). — У Львові, 1885 р. XVI і 432 стор. мал. 8°. Ціна 2 злр. 50 кр.
23. Угорська Русь, її розвій і теперішній стан. — У Львові, 1887 р. 30 стор. мал. 8°. Ціна 15 кр.
24. Юрий Коссован, проба критичного розбору автобіогр. его помістий і жителів пал. Олек. Колесса. — У Львові, 1893 р. 99 стор. мал. 8°. Ціна 30 кр.
25. Остатні романи Г. Сінкевича. Два відчуті М. Грушевського. — У Львові 1895 р. 50 стор. 16°.
9. Твори Карпенка Карого. (Мартин Боруля. Сто тисяч. Ветланина. Що було, те мохом поросло. Чабан). — У Львові, 1895 р. (кінчать ся друкувати).

Всі помістий твори можна набути в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Ставропигійській.

Котинця

Liniment. Capsiei comp.

з ефіру Ріхтера в Празі, загально признаний знаменитий усмирюючий лік на втирані; по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 злр.; можна купити у всіх аптеках. Просимо ждати сей загально улюблений домашній лік просто під назвою

Ріхтера Linimentz котинцею і призначати з осторожністю лише флаш-ки зі знаменитих охоронних „Котинця“, бо лише ті правдиві.

Аптека Ріхтера під кокетом львом у Празі.

ПРАВДА,

вістник політики, науки і письменства

виходить по

з новим роком 1896

— раз в тиждень кожної п'ятниці — в об'ємі одного аркуша.

Ціна в Австрії річно: 4 р., піврічно 2 р., чвертьрічно 1 р. за границею (задла значних коштів пересилки) річно 8 рубл., піврічно 4 рубл.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях.

улиця Петровица чиста 2,

має на складі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіжи, міщан і селян, редаговану Омелином Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, по 1 зр. 20 кр. за роки, а всь 9 разів по 9 злр.

— З пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр. —

„ДНІСТЕР“

товариство взаїмних обезпечень у Львові,

улиця Волова ч. II,

засноване на підставі концесії ц. к. міністерства справ внутрішніх з дня 9 грудня 1891 р. ч. 22751, розпочало свою діяльність дня 15. н. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, опертий на основі надійності своїх акцій, обезпечиває членів своїм діленням і відшкодуванням грошей своїх акцій під найсприятливішими умовами і поточною можливістю найкращої проєкти.

Всякі шкоди ліквідують ся і виплачують ся сейчас по пожарі.

Зголошення з укладення агенції в місцевостях, де нема агенції „Дністер“, приймають ся.

ВСІХ НАУК ЛІКАРСКИХ

Др. Едмунд Кароль Фухс

смер. секундар ц. к. публічного шпиталю у Відні і оператор на ц. к. університетській клініці для очей проф. д-ра. Фухса у Відні, осів тут для

спеціаліст для слабостий очей УХ і ГОРТАНКИ,

ти ординує щодня від 10—12 год. перед полуднем і від 2—4 попол. при ул. паньській, ч. 29. 1—3 для бідних безплатно від 9—10 рано. Експедиція акцій Д. Героніда в Чернівцях.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити **ЩОДНЯ** крім неділь і свят. Доси, як звісно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер **БЕЗ ПІДВИСШЕННЯ ПЕРЕДПЛАТИ**, будуть наші передплатники діставати „**БУКОВИНУ**“ **ЩОДНЯ**.

Передплата на „**БУКОВИНУ**“ в 1896 році виносить на цілий рік **10 зр.**, на пів року **5 зр.**, на чверть року **2 зр.**, **50 кр.** місячно **1 зр.**

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію **ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА**,

з котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що наступить в лютім 1896 року.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ виповнює
на шість рік 10 гр. — 50 „
на чотири роки 2 „ 50 „
місячно — 1 „ —
якщо заграє 20 рублів або
40 франків.

Виплати треба до 6 гр.
в банк плат. А. Герасима в
Чернівцях, ул. Рибачка ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

щодня крім неділі і рече-
них свят.

Редакція і Адміністрація
„Буковини“ знаходяться в
Чернівцях (ул. Петрівська
ч. 2), куди всі донесення адре-
сувати належить. — Для
редакції отворити щодня
під 8. рано до 5. вечора

Перегляд часописий

Посол Романчук і дирекція залізниць державних. Ще в серпні м. р. п. Романчук удав ся був до дирекції залізниць державних і справі руского языка на залізничних державних. Навіть притім декотрі приклади на доказ мало-важності рускої мови. Перед кількома неділями, як читавмо тепер в *Ділі*, п. Романчук одержав відповіди в генеральній дирекції підписану наслідником п. Білинського п. Кербером (іменований тепер шефом секційним в міністерстві справ внутрішніх). В відповіді сказано, що наслідком письма п. Романчука зараджені були доходи, на основі котрих генеральна дирекція має тепер повенення. Отже генеральна дирекція між иньшим констатує, що у західній Галичині і в Буковині все оголошено, навіть, окружники і т. п. призначені для публічності, подають ся в насліді також в рускій мові, і запевняє, що таблиці в рускій мові на стаціях будуть завжди при відношенні уміщені, а іменно, що також „на двірці в Перемишлі, котрий перебудовує ся, на новім будинку адміністративним у Львові, котрий ще має ново будувати ся, у всіх станціях, призначених для публічності, не буде хибувати руского языка“. Далше каже ч. п. генеральна дирекція, що ажовує ся строго завада, щоб рускі подання вишені до дирекції руху в Галичині, залагоджували ся в тій самій мові, і що формулярі, призначені для сторін, суть або уложені в грех напхат, або сторики лишучи по рускій дають відповідь на руских формулярах. Насконець ч. п. генеральна дирекція запевняє, що „адміністрація залізниць

державних старанно дбає, щоб рускому языку забезпечити те становище, яке йому після дотичних привнесів належить ся“. Отже завадити се лиш під Руснію, аби до урядів залізничий писали по рускій.

„Буковинський Відомості“ дорікають руским послам-народовцям, що они своїм внесенням о поділ православної народної школи в Чернівцях на руску і на волоську ікодиють важному внесенню пос. д-ра Волина на заснованя окремої рускої народної школи в Чернівцях і що они тим внесенням служать лише Німцям. Яка в тім правдолюбивість *Буковинський Відомостей*, нехай осудять ині читателі в сім факті: Ще давно перед торішньою осенню сойму, а то 1892 р., подало тов. „Руска Школа“ петицію до чернівецької ради громадецької о заснованя рускої народної школи в Чернівцях, та на зваж дося рада громадецька не полагодила ся петиції. Щоби справу привести, удав ся „Руска Школа“ до крайньої ради шкільної, щоб ся наказала чернівецькій раді громадецькій залагодити кже раз згадану петицію. Про се могом редактори *Буковинський Відомостей* — коли-б лише хотіли — довідати ся в 17-го числа *Буковини* з дня 3-го серпня минулого року. Отже гадка засновати окремої рускої народної школи в Чернівцях вийшла від тов. „Руска Школа“ і послам-народовцям своїми находами старали ся довести справу до користного кінця. Аж нараз, коли справа вже недалека доброго залагодження, виступив ся слашний в свого моніа пос. Волин дня 1-го лютого 1895 р. з революцією про заснованя рускої народної школи в Чернівцях! Читавмо тепер безсторонних читателів, кому належить приписати заслугу в сій справі, чи

„Рускій Школі“ і послам-народовцям, котрі вже від 1892 р. старають ся о руску школу чи пос. Волинові за його революцію, котру арештою також посми Пігулик і др. Стоцкій підняли. Ну, та *Буковинський Відомостей* не били о сам факт, не били о правду, а о напасть на щирих аступників руского народу! — Так само чужими перами похваляв ся в соймі пос. Тимішевський сего року своїм внесенням, бо — як арештою крайній президент в своїй промові означив — сим інше впливає ся під да вна сама рада шкільна правля, а о скільки в тім заслуга пос. Пігулика, що рада шкільна тим впливом ся, нехай сиптають ся *Буковинський Відомостей* свого протектора бар. Мустану. Як совістно вступав пос. Пігулик руске шкільництво в рад шкільній крайній, про се сипдчать найліпше факти, що не діють ині кже більше разні надужити в рускій шкільництві. Треба би лиш бажати, щоб так само совістно вступали рускі інтереси панове „консервативні“ та щоб *Буковинський Відомостей* записали кже раз перекручуваня правди в порівняв свою, ащину!

„Наше Время“ в ч. 7137 в 11 (23) січня справозданя в засіданні імператорського общества любителей древней письменности подає між иньшими вістку, котру подаємо дословно. „Второе сообщеніе принадлежало А. І. Липенку, даншему отзывъ объ издаваемых во Львові общества имени Шевченка „Записках“. Сдѣлавъ обзоръ замѣчательнѣйшихъ статей по древне-русской литературѣ, помѣщенныхъ въ „Запискахъ“, г. Липенко останавливается на статьѣ профессора Грушевскаго, въ которой послѣдній разбираетъ нѣкоторые недавно издаваемые обществомъ памятники письменности. Особенно хо-

ВИНАХІД РЕНТГЕНА.

— 6 —

О промінях Рентгена пишуть, учемі кже від кількох тижнів, а часописи отолонують що дня нові вісти про фотографію Рентгена. Сам же винаходець Рентген, професор університету в Вірцбургу, ще не описав, як він дійшов до того відкриття. То відкриття може мати велику вагу в медицині і тому ним зацікавили ся цілий світ.

Н. пр. остатніми днями др. Пулюй зробив такі два досвідки з фотографії Рентгена. Дня 19 с. м. др. Пулюй в присутності проф. Піка підфотографував туберкульозно хорі часті тіла, а знімки вийшли дуже виразно не лиш скорочені і розвинути хоріх кістий, але також, котрі частини кістий кже зарозені і спорохншали. Фотографія вістка в протом в тілі показвала докладно місце проту і величину проту; трудно лиш зміркувати, як глибоко шріт зайшов. На се, каже др. Пулюй, треба би другого фотографуваня в положенні протом до попереднього. Ігла в тілі виходить з фотографії (після свого положення до напрямку проміння) або як біла точка, або як біла лінія, але після досвідів д-ра Пулюя положення ліній дають ся означити ловеім докладно. Др. Пулюй каже, що катодне фотографуваня без сумніву надасть великі услуги хірургії пригляданню і витяганню великих річок в тілі; особливо річок металічних. За довгий час на вісти фотографії др. Пулюй зновні надієсь значно скоротити через

відповіднийшу конструкцію вакуум-лімпи. Очіпидно трення фотографуваня буде тим коротше, чим більше буде побудован протом на секунду.

Дня 20 с. м. др. Пулюй показав на засіданні колегії професорів прагської німцею політехніки транспарентні образи рівних вітри і предметів, в котрих видко було значний поступ в порівнянню з фотографіями Рентгена. Образи д-ра Пулюя вийшли так виразно і найделкатніших деталей в структурі, що на перший погляд видавались они значнішими фотографіями.

Се два приклади в досвідів нашого земляка д-ра Пулюя в промінях Рентгена. Якже помістити ті дві вістички і чим той винахід новий? О тім хочемо коротенько а присутності нині поговорити.

Представмо собі скляну банку, таку явабильну, як велика помаранча. В ту банку в двох місцях встановлено платинові дротини, на тих дротинах в середній банці примітовані протоплені баночки в глиняку (алюміній). Крім того в банці знаходять ся трубки шийка склянна, через котру можна в банці випомпувати воздух або впускати в ню замість воздуха який небудь газ. Коли-ніці дротів, що висідають на верх банки, клучимо дротами в бігунами приладу, котрий може давати сильну переривану протокку електричну, н. пр. в бігунах т. я. цілий індукційної, то доки воздух в банці гується такий як і воздух поза банкою, побачимо, як в банці за кожною перервою протокки переєкають іскри трієкаючи

від одної баночки до другої. Таке з'являє на-тількимо електричним розв'оронням. Скоро через шийку почнемо поволісно забирати воздух з банки і ині стан чим раз рідший, то се розв'ороння змінює ся. Замість трієкаючих іскер по-зичав ся кжемо немого барвистого світла, як перебігав найкоротшою дорогою від одної баночки до другої; творить ся немов поміст із світла, але то світло коло кожної баночки відмінне. Іменно безпосередно в баночки, котрою входить протокка до банки, зважові тому анододу (з грецького ан-одос, дорога входу). внутрішнє немов наємо барвистого світла, котре однак не сягає аж до другої баночки, катоди, (грецьке кат-одос — дорога виходу), але зичить ся в певнім віддаленні від него. Катоду покривав ся в усіх сторін тьмачим синім малюньким світлом, а поміж обома світлами ли-пав ся темна черерва. Барва немого насма зааєжить від того, який газ ще лишив ся в банці і вель иніша в воздуху, иніша в газлах, а та хмаринка нева при катоді світліть завжди світлом бідо синім.

Таке з'являє на триванні в міру того, як меншає гуєтота ренти газу через поміжане, скорочує ся щораз більше немо наємо в одній стороні, а в другій наче входить щораз більше в катоду се тьмаче світло; темна-ж черерва займає щораз більше частину данної немої дороги. Коли вкінці тьмача остатнього газу стане кількадесяті тисяч разів меншою від лат етоти атмосферичного воздуха, тоді світло при аноді зовсім зчезає, а при катоді лиждо ледви сліди его; натоміць починають вирядоу-

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ за рік — 10 гр. — кр.
на чверть року — 50 „
місячно — 1 „ — „
для заграниччя 20 рублів або
40 франків.

Посилки платити по 8 гр.
в день поштом. З. Гороніца в
Ч. 13. ул. Ткачова ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

щодня крім неділі і ру-
сних свят.

Редакция і Адміністрация
„Буковини“ виходить з Ч.
Чернівці (ул. Петропав-
л. 2), куда всі повинні адре-
сувати вносилки. — Бюро
редакції отворене щодня
від 8. рано до 8. вечора.

Для селян.

В соймі галицькій радили дня 28-го с. м. над кредитом селянським і парцеляційними спілками. Комісія банкова предложила соймові справоздане о організації кредиту селянського і відносинах банку краєвого до парцеляційних спілок. Думки всі комісії такі: Лихви ще між низини селянами не викорінено, бо нема заведень кредитових для селян. На власности селянській тяжить 53 мільонів ар. іпотечного довгу. Хоч виді краєвий каже, що та сума досить низька, все-ж не свідчить она о добрім економічнім положенню селян. А треба знати, що нині селяни мають багато незаіпотечованих довгів, зовсім певно дуже великих, від котрих платять лихву в різній формі. То визнає спонукувало закладати товариства задаткові, але до них належить ледви 100.000 селян з горю. А ту треба, аби ті товариства обняли цілий край.

Двадцятилітня праця організаційна на полі селянського кредиту не довела ще до того, щоби в кождім повіті була відповідно винишована інституція, уділяюча селянам кредиту не в цілях спекуляційних, але для загального добра. Треба отже конче закладати нові інститу-

ції, там де їх нема, а допомагати капіталом ті, котрі потребують збільшення фондів. Комісія банкова переконана, що єсть обовязком репрезентації краю не лиш заохочувати до тої праці організаційної, але підирати єї також грошовими заходами з фонду краєвого. Треба то зробити тим скорше, що в виду наших відносин селяни не можуть користати з дешевого кредиту в банку краєвім.

Досвідчи по укладку рустикального банку, котрого ліквідація ще доси тягнє ся, учать, що не можна жадати від банку краєвого, щоби уділив селянам кредиту іпотечного так само легко, як банк рустикальний. А також і для довжини улекненя кредиту було би небезпечним. Для банку на цілий край трудно доходити і справджувати, на яку ціль селянин засигає позичку і виділювати, щоби він ужив єї продуктивно. Такої задачі може підняти єн лиш інституція локальна.

Що же до спілок парцеляційних, то комісія, покликаючись на торішнє своє справозданє, в котрім виказала хосенність і потреби часткової парцеляції, зазначає яншю, що подоланє більшої поєїлости пригнетеної довгами іпотечними, єсть дуже трудне і часткова парцеляція

в багато случаях була би хосенна, а селянам дала би можливість набути кусень землі.

Над сим справозданєм ради галицької сойм. Притім п. Н. Вахнянин замітив, що рада комісії банкової поможе лиш хвилево селянам.

Інституції кредитові існують у нас від кількатицяти літ, а поміч в їх створенні не показала ся. Протинно, число примусових ліцитацій значно збільшило ся, бо коли в 1867 р. було таких ліцитацій 47, то в 1892 р. було їх вже 620. Процент, на який позичають інституції кредитові, за високий для селянина. Бо коли промисловець може сплачувати 5 процент, то селянин ніяким способом не витягне сего з землі, бо єє річ відома, що капітал вложений в землю не принесє більше як 3 процент. З того виходить, що отворенє кредиту для селян в банку краєвім може бути лиш хвилевою і несправною зарадю. Треба старати ся о зменшенє тягарів податкових, іменно о зниженє податку ґрунтового, бо дорожня тепер продукція не сплачує ся при дуже низьких цінах продуктів. Поміч кредитова для селян найкористийна лиш через каси Райфайзена.

Пос. Мерунович боронив товариства задаткові перед закладами. Пос. Средня-

З ЖИТЯ.

— 0 —

(Власні панни Гені. Брак кавалерів на провінції. Мій проєкт в справі вандрюючих університетів. Тепер тільки часи. Рентієнові промії. Небезпечність. Бурковинський сойм видає листи газети).

Я власиво не повинен того робити, т. є. оголошувати писемю моєї знакомі панни Гені в провінції, але що мені єї дуже жаль і я рад би, щоби она тепер в карнавалі бачила ся, а не сиділа дома, бо пафетрешнійша річдає панни „сидіти“, то я оголошу єї писемю друком, в надії, що в того щось буде. Цікаві лиш для мене місця в листу опускаю, а раджу лишє а того, що панна Гені справила собі прекрасну сукню в балюновим буфами при рукавах, котрі надіють їй вигляд роєкшного метелика, охочого до літани — розуміє ся при звуках палеса. Розповідає своєю віткою задала нової сукні, панна Гені парієсь дальше в листі дуже гірко:

„Та що мені в сукні — вище она — коли нема навіть кому в ній показати ся, т. є. старих у нас доволі, але ані в їх ані они мене не обходять, — за те молодих кавалерів у нас нема аж на літ. Колиєсь то був в С. вечєрок. Панночок було 27, а кавалерів 6, словами жисть, так що і мій Татуцько мусів танцювати, хоть їм уже близько 50 літ і хоть они дуже люблять при тароку сидіти, а все тільки на то аж панни не окрашували собою стін.

А в так вудила ся, що вже по нішочі елати хотіла. Біда нам, паннам, на провінції. Не кождє в нас може піхати на карнавал у столицю, або в яке більше місто, де кавалерів аж за богато, мій Татуцько і говорити собі о тім не дає, а коли ми відемо ся в яке так зване місто на провінції, нема кому в нас танцювати, аж жаль бере. В надію устроюємо ще раз в С. вечєрок. Намовте Ви там „Союзни“, щоби до нас приїхали, бо як ще той раз не їдець ся, то я буду плакати і мої гіркі сльози на їх душу огнем упадуть... По щож я Татуцько молестувала, аби мені справили сукню шєли найновійшої моди?“

Чи нам не жаль панни Гені? А видіте! самі ви також скрикнули єя, бо і нам, так як мені, панни Гені дуже жаль, далого що она так би рада бачити ся, а не має в нїм, то значить нема на провінції відповідин для панни Гені кавалерів. Хоч она дуже високо не неєсьє ся, але таки леда писар від штафрамту то їй не пара, а дискультант судовий в С. вже заручений, ад'юнкт вже жонатий, учитель в С. за малі єнгури, прейнті жадєє в них не ємпатичний — одним словом нема в нїм...

Як би я так міг, як не можу, то відкомєндирував би до міста С. цілу львівську Академічну Громаду (там тепер певно єї єто молодих академіків), відтак половину львівської семінарії духовної, особливо третій і четвертий рік питомців і Союзни, дальше ще з двадцять ідеалістів сулянтів гімназійальних — як відомо — людей дуже охочих до женитьби, щоби панна Гені не вудила ся на вечєрку

і щоби єї Татуцько міг єпокієно грати тарока, а не вигнати свої старі кости до ріжних раз, бо хоч то єго значатяному єєрцю не пошкодило би, а все кости болли би на журбу єго пийдєбродівши. А щоби вечєрок ще дужше шипав, то для прикраси товариства вислав би єго поручників і підпоручників таких, що вложили вже до нас свої хоробрости на салєх блєвєних. Оттоді би моя, т. є. власиво не моя, а татова таї маминя панна Гені звєбавила ся, аж любі, і мала би що в пості аґаджувати або — що подай Господи! — і виїхала би замуж, а в в роєї вуйна потанцювала би собі на єї весєлію, що також подай Господи!

Ох! коби то так можна! Та що в того? Разом зі всім своїм плєсєм і зінусєм, єлєктрикою і войсковю музикою, інтомцими і сулєнтами, культура піхала єя до бєльшєх мієт на превєлку шкоду, жаль і туґу провінційальних панночок. Так що я не нахо- то лишє иншого способу, як лиш є нашних посєлє, аби они янш жадє жівє а соймє янш жадєли від центрального, щоби заведєних краєх „вандрюючі ун- би Сюла, Городешка і Сторожини“

однє карнавал “
ученої інстїт-
дять єя, б
подать

двоє п,
що найм

окий вазначив, що кредит для селян дуже утруднений і тяжкий, а в банку краєвім треба знаходити ся за позичкою мов за якою милостинею. В повітових інституціях кредитових за високий процент. Бесідник повсім згодив ся на виводи пос. Вахнянина що-до кас Райфайзена. — До тих кас радив пос. Скалковский підготувати перше Грунт, щоб було більше освічених і совістих людей, як у нас є. Тепер ще на ті каси у нас не пора.

Нарада скінчила ся тим, що про кас Райфайзена не ухвалено нічого, натомість прийнято внесення комісії банкової, щоб виділа краєвий постарав ся о поправу кредиту селянського в тих повітах, де доси нема цілком інституцій, займаючих ся кредитом селянським або де ті інституції недостатньо ділають в тім напрямі. Виділа кр. має вплинути на репрезентації повітові, щоб засновували товариства задаткові з обмеженою порукою або повітові каси щадничі. Позички в них не повинні перевищати 6 проц. На кошти засполювання і першого устрою таких товариств або кас визначає ся до диспозиції виділу краєвого 10.000 ар. в двох річних ратах. Поручено також виділови кр., щоб уложив норми що-до уділювання товариствам задатковим і повітовим та громадським касам ощадності позичок в облігах комунальних банку краєвого за порукою повітів або громад. Виділа кр. має крім того представити правительству, щоб ухвалило переноси при закладаню громадських і повітових кас щадничих.

Стільки покищо зроблено для улегшення кредиту для селян.

Буковинський краєвий сойм.

(З. сесійне з дня 29-го січня 1896 р.)

По відчитаню вплинувших петицій повідомив маршалок краєвий, що міністерство рільництва заявило свою готовість причинити

10.000 по одній семінарії, та ще в правом відного уживанні часу для питомців, щоб Русь не була така сумна та запалава, тільки аби на справдженя Пеєторових слів веселила ся.

Тепер уже інші часи. Перше ученикам були „наци“ за те, що ходили ховати ся, а тепер професори гонять учеників на від тай самі вганяють на лизках, як хлопці. Гімнастику чинить уже власті обовязковим предметом в школі; де далі кожний ученик буде їздити в літі на ровері, в зимі на екі, кожда шкільна бібліотека замінить ся на склад бічків, лизки, ебжних конаниць (чи як би там всі по нашому назвати), татарики і т. п. шпортових знарядів, а в інтереси здоровля студентів і скажонах хімічного муру, яким наш спосіб виховання відділює аж до молодечого віку дівчат від хлопців, кожда школа буде мати балеку сальо, в котрій мужескі і женескі школи, почавши від виділових або höhere Töchterschule, будуть що суботи гімнастикувати ся танцями. Веселі будуть часи! Чому-ж би в такім випадку і найвишні школи, університети та політехніки, агрономічні і вескі вишні школи, не мали також обовязку дбати про здоровля і житеву радість суспільности? Я думаю, що коли такий яворот не наступить, то й життя не варто будувати. Вже й тепер прикро дивити ся на молоді старців, старих череа те, що їх перед часом приборкує доля, що одинцем блудять до року життя по ріжних школах, не вважачи

ся до збудованя рільничих шкіл в Кіцмані і Радівцях сумою 25.000 ар. З порядку мотивує пос. Тіттингер своє внесення в справі австро-угорської угоди. Бесідник підіє, що вже при угоді в 1867 р. скринджено Долитавщину тим, що Угорщина причинила ся до спільних видатків лише 30 процентами цілих видатків. Тоді се зроблено задля тодішньої господарської немочи Угорщини. Але від тоді обставини змінили ся цілком. В Австрії піднесли ся між роками 1884 а 1893 податок ґрунтийний о 16 процентів, естемленій о 21, від пшотюну о 20, від горівки о 331 (!), від вина о 28, цина о 30, від мяса о 30, а від цукру упав податок о 29 прцент; в Угорщині піднесли ся доходи відновідо о 26, 46, 28, 291, 124, 111, 47 і 278 процентів. Коли вважати новіше ся доходи, то доходить ся до висновку, що доходи посередні піднесли ся в Австрії о 35 процентів, а в Угорщині о 130% процентів! Коли вважати ся, що немощю того Угорщина платить на спільні видатки на голову по 184 ар., а Австрія аж 294 ар., то виходить ясно з того, що тут стала ся Долитавщина безперечно кривда, а сю кривду треба поправити, тим більше, що при веских нагодах Угорщина при закладаню торговельних угод розуміє добре стерегти свої інтереси, а ми яко розумніші не буди податляні! Тепер так даліше не їде, бо инакше ми абляжаємо ся до економічної руїни. Ми не потребуємо страхати ся есентуально навіть ірвати торговельні відносини. Долитавщина на тім азе не виїде! — Внесення відослано до адміністраційної комісії.

Офісак настуило справозданя адміністраційної комісії в справі будови алокальної залізничі Кімполонг-Дорна Ватра. Після того справозданя коштувати ме та залізниця разом 3,755.000 ар., а котрих край має виплатити 320.000 ар. в 16 ратах, а православний релігійний фонд рішув ся дати в своєї еторони 751.000 ар. В генеральній дебаті забрав передовеім слово пос. Стефанович. Бесідник обговорює обширно справу будови алокальних залізниць, котрі рішено поєднаної есесі. Він виказує, що рішений а для краю найкористийний проект виїшов від соймової меньшости і рішений був за помочию деяких членів соймової більшости. Тій соймовій меньшости має край завдячити сю користь. — (Посол Тиміньский кличе: Над тим ми всі працювали, а не лише ви. — Пос. Стефанович впрощує собі від посла Тиміньського пазгалі вескі перерви, а особливо сю, котра не є ані на місці ані відновідо). Бесідник докazuje, що теперішній референт бар. Віктор Стерча тамтого разу помилив ся о цілих 2,500.000 ар., а відки можна тепер думати, що він й есего разу не помилив ся? (Мар-

шалок краєвий припоминає бесідничкові, що тепер має обговорити ся залізниця Кімполонг-Дорна Ватра, а не інші. Пос. Стефанович відповідає, що мується про рішені вже залізничі говорити, бо потребує докazuje, що соймова більшість тоді помилила ся і тепер помиляє ся, що она викадає податок в користь приватних товариств залізничих). Далше обговорює бесідник еінанесаня старих уже рішених залізниць. Цілно теперішній его виводи а дати краєви залізничі за танию ціну: ініція есталаме бесідник внесення відмінні під ни адміністраційної комісії, а заравом визнає тих посла, котрі суть заравом членами зариду тов. залізничого, адержати ся від голосованя. — Протин есего жаданя запротестував пос. Кохановский старший. — Пос. др. Вольчинський вказує, що Волохи в справах економічних не знають партійного становища, що він цілком згаджає ся а внесенням референта. Те саме вказує пос. бар. Сігген Стерча.

Пос. Тиміньский заєвняє, що він буде голосувати за внесенням референта і протестує против того, що пос. Стефанович називає его і его одиомішленників „старорусинами“, бо они суть консерватистами. Пос. Ротт виказує, що внесення пос. Стефановича суть властиво лише додатковими, отже не треба робити такого крику против них. Пос. бар. Сігген Стерча придержує ся есего твердження, що не вдасть ся зменшити капітал будови залізничі. Пос. др. Стоцкий вказує ся за внесенням пос. Стефановича, бо думає, що коли дасть ся щось відторгувати в користь краю, то треба се зробити, бо ми багато грошей не маємо. Після анальоті а рахунками а минушого року дало би ся а суми 320.000 ар. уторгувати около 40.000 ар., а се для краю користь. Подумайте павове, що край має ще інші потреби як залізничі. Коли пос. др. Вольчинський скавав, що Волохи не знають партійного становища в економічних справах, то він сам вихілює тодіше прижусею положене більшости соймової, бо тоді проходило ся о залізничі в повітах, а котрих деїї послан більшости суть вибрані, а за проектом меньшости був також покійний інтроволат Морар-Андрійович. Бесідник має більше довіри до рахунку Стефановича, бо его рахунки а минушого року показали ся правдивими. Волохи тоді твердили, що дешевше не зможуть будувати ся залізничі, а все таки оно удало ся. Дорадчий комітет лише підіоре діяльність виділу краєвого. — Пос. Стефанович вказує, що яму не ішло о „гецу“, але о дешевшу будову залізничі. Твердження пос. д-ра Вольчинського нестійне, бо капіталів край не має, отже нема що добре запроцентувати. Аргумент

привітності товариського життя і гоняючи свій жар молодечий у великоміських позичках...

Ет! вже на поважну річ зійшов я! Свербить мене язык, поговорити хоч би й о тій поважній річі та нехай!... Колись иншим разом! — А тепер що ви скажете на вилахід Рентгена? Чистий клопіт з ним! Та бо тепер, як хто хоче знати, кільки н. пр. приданого має панья Геня, піде до ві дому а прирядом Рентгена, езде собі гарненько перед бюрком „Татунця“ і відфотографує крізь деревно касетку а в касетці неє, що там есть. І буде знати, як має ся річ а есего прижметою характеру прекрасної шпротім панни Гені. Дав самої Гені може то не буде й але, бо в касетці, о скільки я знаю, децо „а, і то самими золотими 20-доронами, котрі татунця ві дуже любити; але таке фотографуваня для иньшої панни може бути дуже небезпечне. Досе отеє велика тайна а приданім надавала панні великого чару, немовного як ві черні або сині очі і дві небезпечні ямки коло усточок, на котрих то ямках неодав спотикнув ся і пнав, але тепер?... Тепер хіба треба буде еспалати самі заліані касетки, заліані портмонетки, навіть заліану одєжу, бо нова залізниця не можна нічого відфотографувати, а за одєжею і деревном все видко.

Відфотографуєш на приклад Рентгеновим способом провідника народоєких опозиціоністів, аж там у его голові побачиш бороду ан-

тора „Буй-тура Весеє-тода“ і зміркуєш зарва, що той чоловік дводушник. А есочеш знати, чи госнодин Трущобин, вертаючи а Петербурга, незе а собою в Австрію деякі пасобія на „надаєльства“, відфотографує его і тоді вже не поможе, хоч би й як Трущобин відірвав ся друком, що не привів нічого.

Одним словом, не лиш в хірургії, а й в політиці вилахід Рентгена буде мати велике значєня. Можна буде пізнати кождого чоловіка „инскріп“. Може тоді й аровуємо Полью, коли они повстануть против еловійної річєвої декларації в Барвіньського; може тоді й наших опозиціоністів аровуємо, чому їм русей клоп в галицькій соймі нічим не подобав ся і чому Молодечехи естратица нарав у них лаєку! Відтак тоді певно пізнаємо і посла Тиміньського, що в чужє піра вбірав ся і чванити ся в соймі, і наших приватів Волохів, що бажали би в імі „справедливости“ втопити нас в ложці води — одним словом пізнаємо всіх тих, що навіть підчас веселого карнавалу затрепють нам житє і пригадують, що єсвіт не такий красний, як би кому здавало ся.

Але таки найнебезпечийший вилахід Рентгена для панночок безгрішних, не тих, що гріхів не мають, тільки тих, що гроший не мають. Тепер нема иньшого спосєбу, лиш тільки, який заподить ся в буковинськєм соймі, котрий иньшоє панни. Управитель червоєцького шпиталю видає доньку і поивчає собі

Ціни збіжжя і других продуктів.

Дня (17.) 29. січня 1896.

	Львів.	Чернівці
Пшениця . . . від 7.20 до 7.40 від 7.10 до 7.20		
Жито 4. — 6.40 6. — 6.10		
Гречка 5. — 6. — 5.50 5.75		
Овс 5.20 5.40 4.90 5.10		
Ріпак 8.25 8.75 8.75 8.75		
Горюх 5. — 8. — 7.50 6. —		
Вівс 4.75 5. — — —		
Львівка — — — —		
Біс — — — —		
Вівс 4.75 5. — 4.90 —		
Конюшина черв. 30. — 40. — — —		
Конюшина біла 40. — 55. — 27. — 20. —		
Конюш. шведск. 30. — 38. — — 30. —		
Няни — — — —		
Ажик — — — —		
Кукуруза . . . 5.20 5.50 5. — 5.10		
Хміль 30. — до 60. — зр. за мішко у Львові і околицях на 10,000 літрів 14. — 15. —		

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО
„РУСКА БЕСІДА“
в Чернівцях.
вулиця Петропавлівська число 3,
надв. на сходах:
„Ілюстровану бібліотечу“
для молодіжки, жінок і солон, редактовану
Олександром Поповичем
року 1896, 1897, 1898, 1899, 1900, 1901, 1902, 1903,
1904, по 1 зр. 20 зр. за рік, а всі 9 років
за 9 зр.
— З пересилкою поштовою 9 зр. 30 зр. —

ПРАВДА,
вістник політики, науки і письменства
затверджені на
З НОВИМ РОКОМ 1896
— раз в тиждень кожної п'ятниці —
в обсязі одного аркуша.
Ціна в Австрії річно: 4 р., підрізно 2 р.
чвертьрічно 1 р. за границею (задня запла-
тка коштує пересилки) річно 8 рубл., пі-
різно 4 рубл.

ВИДАНА ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Стриж, 1887 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 зр.
2. Квітня. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 зр.
3. Рідний зійшли. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 зр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 зр.
5. Рідна стріха. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 зр.

II. ЗБОРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 зр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Сопляний промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 зр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На розмугті). — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 зр.

III. ПОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І ОПОВІДАННЯ.

10. Навіжена, пов. Нечужа-Левіцького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 зр.
11. Поміж порогами, пов. Нечужа-Левіцького. — У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 зр.
12. За громаду, хрон. К. Т. Подольска. — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 зр.
13. Художник, пов. Т. Шевченка переклад Ол. Кониського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.
14. Мій народ, пов. М. Шагалевича. — У Львові 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 зр.
15. Хо, казка Михайла Кониського. — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. Облога Бучи, пов. Мих. Старицького. — У Львові, 1894 р. (кінчає ся друкувати).
17. Гетьманки, роман хроніка Ол. Кониського. — У Львові, 1895 р. 125 стор. мал. 8°. Ціна 50 зр.
18. Пани й люди, повість Володимира Лещенка. — У Львові, 1893 р. 168 стор. мал. 8°. Ціна 80 зр.

IV. ДРАМИ.

19. Лиморівна, в 5 діях Іванна Миколюка. — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 зр.
20. Титарівна, в 5 діях Марка Кропивницького. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 зр.
21. В темні, в 5 діях Мих. Старицького. — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 зр.

V. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ
ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

22. Руский правотар домовий. Том I. (Закон двірний). — У Львові, 1885 р. XVI і 432 стор. мал. 8°. Ціна 2 зр. 50 зр.
23. Угорська Русь, її розвід і територіальний стан. — У Львові, 1887 р. 30 стор. мал. 8°. Ціна 15 зр.
24. Юрій Коссович, проба критичного розбору акти-
біої, его повістей і життєпису на Ол.
Колесса. — У Львові, 1893 р. 99 стор. мал.
8°. Ціна 30 зр.
25. Твори Карпівки Карого. (Мартин Боруха. Сто
тисяч. Бєсталаїна. Що було, то нинішнє пер-
сло. Чабан). — У Львові, 1895 р. (кінчає
ся друкувати).
Всі повісті твори можна набути в Книгарні
Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові,
ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Старицького.

Котвиця
Liniment. Capsici comp.
з м'яким Ріхтера в Празі.
загально признаний знаменитий усмирю-
ючий лік на втиранні: по ціні 40 зр. 70
зр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптеках.
Присильте запитати собі загально улюблений
домашній лік просто під назвою
Ріхтера Linimenta котвицею
і принахити в аптеку, де знайдете фла-
к з написом знаменитого «Ріхтера».
60 ліній в коробці.
Аптека Ріхтера
вд. аптеки в Празі у Празі

„ДНІСТЕР“
товариство взаємних обезпечень
у Львові.
вулиця Водна ч. II,
встановлено на підставі моніторів п.
з міністерства справ внутрішніх
в дні 9. грудня 1891 р. ч. 22751,
розпочало свою діяльність дні 15.
п. ст. вересня 1892 р.
„Дністер“, «перший за своєю значимістю свій часо-
пис», «об'єднує в собі всілякі друкарські і видавничі про-
дукції, «отримує від найкращих українських
і польських письменників найкращі твори».
Всіх шкідливих ліквідують, ані і ви-
плачують ся сейчас по наказі.
Власники: у Львові «Дністер» і «Дністер», а в Києві
«Дністер», «Дністер» і «Дністер».

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити **ЩОДНЯ** крім неділь і свят. Доси, як звісно, появляла
ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер **БЕЗ ПІДВИСШЕННЯ ПЕ-**
РЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати **„Б У К О В И Н У“** **ЩОДНЯ**.

Передплата на **„БУКОВИНУ“** в 1896 році виноситься на цілий рік **10 зр.** на пів року **5 зр.** на чверть року **2 зр.** **50 зр.**
місячно **1 зр.**

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року як в премію
ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА.

в котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що настане в лютім 1896 року.

Отже що властиво консервують ті три рускі госпітанти поміж Волохами? — снітали би ми, так як пос. Стефанович. П. Стефанович не вдавав ся в розбір сего питання; а відповідь на него легка. Видиним апостолом консерватизму сєї трійці суть „Буковинський Відомості“, орган спомоганий грубо „консерватиста-ти“ і може ще деким, як на се маємо деякі позначки. Що згадані послі піднірають свій орган, се річ похвальна, але що они позивають редакції в той спосіб виявляти їх консерватизм, що він приймає форму, якої н. Тиміньський піднімає ся, т. є. московізьску, то нам що найменше чудно.

Коли вже молодша генерація московілів причисляє ся зовсім без обиняків до Москалів і лютить ся на своїх старих за безобразна „общерусскої“ мови, за мертве лянчів, орган наших консерватистів все ще ширить хибні поняття про нашу народну мову і уживає сам якогось свого спеціального подвійку. Ти наших Москалів, що пишуть по московськи, ми розуміємо; ми не годимо ся виправді на такий спосіб, але ми їх таки розуміємо. Але ті лоялістичні лані в інтересі не лише нашим, але й Москалів повинні цеснути. Або — або, посередної дороги нема!

Коли в самій Росії цілком поважно появил ся проект введення фонетичної правописи в російській мові (ми писали о тім в ч. 151. „Буковини“ 1895 р.), орган консерватистів по приміру газетних московілів довгі часи розпинали ся тай що буде розпинали ся за „тиселізмізм достонієм“.

Тепер „Новое Время“ подало було проект прийняти в Росії західного календаря. Коли-б такий проект появил ся був у „Буковині“, то ми присягли би, що „Бук. Відомості“ назвали би се замахом на православну церкву і ширем латинізації то обурили би своїх читате-

лів против нас. А се писали російська часопись, ширителька православія!...

Що-ж еще консервують консервативні Русини? Чи свої шкільотські привідеї, котрих не мають, але за котрими декотрі з них тужать? чи свою добру славу, що против народу ідуть? чи карність поміж рускими послани, що відлучали ся і йдуть разом із знашими противниками? чи консервують своє серце щоб оно їх не заболіло за ніяку руску кривду, заподіану Волохами? — взагалі чим же они „консерватисти“?

Нічим! хіба тим, що консервують тепле місце коло Волохів, а на зверх ідеали чисто московізьські. Бувшого народовця н. Тиміньського ми тепер не розуміємо, коли він у своїм органі позиває ширити чисто московізьські шкідливі тенденції.

„Консервативний“ Русин — то міхит компроміс з дрібні знаці, великої амбіції, ще більшої недостачі серця для своїх і — найбільшої недостачі принципів!

Буковинський красний сойм.

(Продовження 4-го засідання з дня 29-го січня 1896 р.)

Вчора о пів до 5-го години пополудня тягло ся дальше соймове засідання. Справоздання адміністраційної комісії що-до зачинення дороги між Драгомиштами а Ступинкою до повітових доріг прийнято без дискусії. — Ставили учасники різнити школу в Чернівцях принако титула „про-гесорія“ по трилітній задовольночій службі. — При справі віднесення долги за чини оцінки при виді краєвий Станіслав Гоміоні в сумі 364 ар. абрав голою пос. др. Ротт і зисе, щоб ся справу ни таким справу задатку на чини для управителя краєвого шпиталю в Чернівцях Едварда Найштайла в сумі 1600 ар. відложено на коней засідання, щоб довірено над нами радено, бо годі родинні справи урядників обговорювати публічно. Висесне прийнято. — Шкільку громад Іванів Діверць перенесено до другої палати палати учителя. — Замовано виді краєвий,

щоби в справі будови краєвого шкільку акушерського пороби відповідні кроки і уділено ему в тім цілі кредит в сумі 400 ар. — Пос. Зотта дивував ся, чому треба аж 400 ар., коли фінжер до краєвого шкільку коштує найбільше 1 ар., а плани предінь вже є. Пояснені дали пос. бар. Мустаца і др. Ротт, що тут треба справді дати робити нові плани, а на се 400 ар. не є за багато. — Принято до відомости замкнених рахунків публічного шкільку в Сучалі за 1894 р. — Принято до відомости замкнених рахунків пенсійного фонду для учителів за 1894 р. — Принято справоздання фінансової комісії з бюджету для краєвого шкільку в Чернівцях за 1896 р. Видатки внісуть разом 84.570 ар. 59 кр., а доходи 84.468 ар. 58 кр., значить недобору буде 202 ар. 31 кр., а то череє се, що у видатки зачислені вже заломки для оцінки при др. шкільку Соколина і дорожничий додаток для лісара д-ра Гербола. Недобір буде покритий опадженими грінжми з видатків на сей рік. — Принято до відомости справоздання фінансової комісії з замкнених рахунків краєвого фонду за 1894 р.

З справоздання фінансової комісії про бюджет шкільний за 1896 р. виїмаємо отсі цікавіші дані: Краєва рада шкільна по відомости виді краєвий, що сего року буде подавати ся в 20 школах науку повторючу, задля сего видатки на сю позицію доходить до суми 9.200 ар., а минушого року були преліміновані лише 6.800 ар. Видатки преліміновані такі:

Пакті для учителів	214.000 ар.
Доповнення до пакті	100 „
Додатки «функційні»	9.000 „
Додатки витратні	23.000 „
На помешкання	100 „
Панішлі для школи	5.200 „
Панішлі на средства науки	6.200 „
Для місцевих шкільних має	1.000 „
Заномоти	13.000 „
Непроцентові видатки на будови або відновлення шкіль	16.000 „
Видатки на учительські бібліотеки	400 „
Субвенції на закупку шкільних средств	100 „
Намешности за перепровадження	600 „
Кошти учительських конференцій	3.000 „
Реконструкції і заномоти	6.000 „
Дорожничі додатки	17.000 „
Реконструкції за доповнючу науку	9.200 „
Реконструкції за удіювані науки редції	7.000 „

прийшов господар, заложив на бокхосенно обертаюче ся колесо колесо ремін і нем металіка пішла в рух.

III.

Нині чиним погібля пакти, що збула ся на мої очі і зворушила моє серце, почала вибирати а мисл нагромадження якого дорожних вранійш випливно вранія так знамих родинних ромадів, ринучо не можу почити в сій хилі. Знаю лише, що ледки „прийшов господар і заложив ремін“ а зле кині почала пригадуватись нещасна мнотга лежкожального рода родинних страдань, до глибоких дум болоних і до глибоких душ обржаючих. „Нагнав, уки другу, жини з двома. Дити зинув. Кинула дити, пішла. Тарахнув сі з балюном“. А все те на якого мого роду парсонах, — і зі сміхом і зі сльозми, серед найривондівніших обставин, в найривондівніших станах євоніальности. Все же почало збігати ся в мої паміти в одну точку, в одну стенову чоринни рамими картинку, на котру дивлючесь і осплюючи в собі почуття гори і відради, а зноє мнотгів, залізнах думати, так як наш лінцальний господар гоствини котроку пішла жінка: „Чоловік, брате мій, злого хочи, та не виходить на те, ось я чім лихоті. — І зараз по тім, як у мені наднула та г. дити, а жиноті і ще з більшою увагою, ніж перше, ширим ся вір на шкільку і почує «а-а-а»:

IV.

— Не виходить! Ах жині! усього

іх давай! Однакно нічого не виходить, ось як треба паміти, а не, що всього! Що готово замидити!

Властиво в коней нічого не чує: він не босідував ні з жини, він зі жини нікого не босідував: пакти, розуміє ся, мотала не вірше від жини. Але під ці вранієм і під вранієм мотідуми між нами заходило прось подібне на ромажу, ані іноді збувають ся у сій рескому доводі лок у пору твердого, неперожидного сну чути чинсь ромажу, чинсь інолім долгу скарку; ні шинте твердо і в той час, як сторонний, ести, при чинсь ромажу, відмукуючи за ним з напруженною увагою; тоні голосів ніколи не зтривують ся в нашій паміти; ромажу падеть ся, так спикати-би, без голосу, навіть собі ніколи не можна уловити, та здебільше їх і нема при такій ромажі, — але слона, хоч і без голосу, як чуєть вранієм, точю, а прожинучнсь, можеть диню пригадати з ті ромажі. Щось такого заходило й тепер: а був зинсь як сторонний, чужий чоловік, чоловік, що назирає з боку, при ромажі, котра жини, без голосу відбуває ся з жини самі, але котра замиди пакті чуєть ся зини з пром жини.

— Палетла смора з градом, обржаюча, поклична — чин з дальше і з прелімінованою циністоту — і жині, приходить смерть. Що й пакти! пресутний мнотгид, несправедливості! А хіба-ж не те саме було-би, як-би ми дожили до кінця жини?

— Хто жині?

— Та жини з жинією.

— Та де-ж жині?.. до жини, се жуж?

— Та ми тут, обон, ось на тому самому місці, де нас градом жинило. Обон ми тепер передчасно гинемо, — та як би, кажу, і до старости — літ дожили, до жини, до жини, — то би вгадати нічого було. — Жили, жили, страждали, страждали. — а поведі жини — відного жинило!

Ні с утан.

— Та! Поки ми з жинією були діане дини, жини і я, — су, то все ще нічого. І жини і з жинією надивались від жини. Ну, а жини жинило одно. — Але з про себе ромажію подрібно.

— А ти-ж хто?

— Тепер з ніто, а колись з був один, з був, цинітом палітні.

— Цинітом палітні — то жинієвого роду і не можна паміти „буй“.

— А Дини — мнотгид жини? — якого роду? Аж-ж з таким жини, лише жинієво.

— Ну, гаразд! — перервав з ромажу про граматичні тонности. — Так що там було, як ти був один?..

(Далі в наступній частині)

Ціни збіжжя і других продуктів.

Дня (17.) 29. січня 1896.

	Львів.	Чернівці
Пшениця . . .	від 7.20 до 7.40	від 7.10 до 7.20
Жито . . .	6.— " 6.40	6.— " 6.10
Ячмінь . . .	5.— " 6.—	5.50 " 5.75
Овес . . .	5.20 " 5.40	4.90 " 5.10
Ріпак . . .	8.25 " 8.75	8.75 " 8.75
Горіх . . .	5.— " 8.—	7.50 " 6.—
Вівка . . .	4.75 " 5.—	— " —
Львівська . . .	— " —	— " —
Сіб . . .	— " —	— " —
Бобик . . .	4.75 " 5.—	4.90 " —
Коншинська черв.	30.— " 40.—	— " —
Коншинська біла	40.— " 55.—	27.— " 20.—
Коншинська тьма	30.— " 38.—	— " 30.—
Кані . . .	— " —	— " —
Анж . . .	— " —	— " —
Кукуруза . . .	5.20 " 5.50	5.— " 5.10
Хліб 30.— до 50.— згр.	за мішко у Львові і околицях за 10,000 літрів 14.—15.—	

ВИДАНЯ ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Стрию, 1887 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 згр.
2. Квітня. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний візник. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стріха. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗВОРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Сеняшинський промінь). — У Львові, 1893 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На розв'язці) — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

III. НОВІСТИ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І ОПОВІДАННЯ.

10. Навіжона, пов. Печуя-Леніського. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. Поміні воягів, пов. Печуя-Леніського. — У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.
12. За громаду, хрон. К. Т. Подоленки. — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. Художник, пов. Т. Шевченка переклад О. Кониського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.
14. Мій марод, пов. М. Школотенки. — У Львові, 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. Хо-хата Михайла Конюшенського — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. Облога Буш, пов. Мих. Староцького. — У Львові, 1894 р. (кінчить ся друкувати).
17. Грешники, роман хроніка О. Кониського. — У Львові, 1895 р. 192 стор. мал. 8°. Ціна 50 кр.
18. Пана й люди, повість Володимира Левицького. — У Львові, 1893 р. 168 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

IV. ДРАМИ.

19. Американа, в 5 дійх Памела Міранго — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
20. Титаріона, в 5 дійх Марка Кропоткинського. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
21. В темряві в 5 дійх Мих. Староцького — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.

V. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ
ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

22. Руский правотар домовий. Том I. (Закон цивільний). — У Львові, 1885 р. XVI + 432 стор. мал. 8°. Ціна 2 згр. 50 кр.
 23. Угорська Русь, її розвій і теперішній стан. — У Львові, 1887 р. 30 стор. мал. 8°. Ціна 15 кр.
 24. Юрій Коссович, проба критичного розбору автобіоґ. его повістей і життєписи нап. Олек. Колесса. — У Львові, 1893 р. 99 стор. мал. 8°. Ціна 30 кр.
 9. Твори Карпенка-Карого. (Мартин Боруха. Сто тисяч. Безпалани. Що було, та могом вероло. Чабан). — У Львові, 1895 р. (кінчать ся друкувати).
- Всі повисні твори можна набути в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Отавоні-ґійській.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО
„РУСКА БЕСІДА“
в Чернівцях.
улиця Петровнича число 2,
над на околиці:
„Ілюстровану бібліотеку“
для молоді, міщан і селян, ридитовану
Омельником Поповичем
року 1896, 1897, 1898, 1899, 1900, 1901, 1902, 1903,
1904, по 1 згр. 25 кр. за річник, а всі 9 років
за 9 згр.
— З пересилкою поштовою 9 згр. 30 кр. —

ПРАВДА,
вістник політики, науки і письменства
з новим роком 1896
— раз в тиждень кожної п'ятниці —
в обсязі одного аршина.
Ціна в Австрії річно: 4 р., відрізно 2 р.
чвертьрічно 1 р. за границею (надля зли-
вних злиств пересилки) річно 5 руб., ві-
дрізно 4 руб.

Котенци
Liniment. Capsici comp.
з аптеки Ріхтера в Празі,
загально признаний знаменитий усмирю-
ючий лім на втиранні: по ціні 40 кр., 70
кр. і 1 згр.; можна купити у всіх аптеках.
Просимо надати сей загально улюблений
домашній лім просто під назвою
Ріхтера Liniment з котенцею
і прикласти в осторожності лише фла-
кон зі зливним шклянкою «Лотос».
60 літок її практики.
Аптека Ріхтера
під знаменем лавки у Празі.

„ДНІСТЕР“
товариство взаїмних обезпечень
у Львові,
улиця Валова ч. II,
засноване на підставі концесії д.
к. міністерства справ внутрішніх
в дні 9. грудня 1891 р. ч. 22751,
розпочало свою діяльність дні 15.
в. ст. вересня 1892 р.
„Дністер“, перший на землі український банк
кредитний, обслуговує всім своїм банком і банківським
прагнєм своїм клієнтам під відповідальним управлінням
і виконанням банківських обов'язків.
Всіх шведи ліквідують ся і ви-
пачують ся сейчас по пошлі.
Із запискою в універсальній в книжковій, де зли-
вний „Дністер“, купувати ся.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити **ЩОДНЯ** крім неділей і свят. Доси, як звісно, появляла
ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер **БЕЗ ПІДВИСШЕННЯ ПЕ-
РЕДПЛАТИ**, будуть наші передплатники діставати „**Б У К О В И Н У**“ **ЩОДНЯ**.

Передплата на „**БУКОВИНУ**“ в 1896 році виносить на цілий рік **10 зр.**, на пів року **5 зр.**, на чверть року **2 зр.** **50 кр.**,
місячно **1 зр.**

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію
ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА,

я котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що настанеть в лютім 1896 року.

DEFEATILATA

на „Бунташу“ заключить:
на 15-ый раз 10 пр. — пр.
на 16-ый раз 2 „ 10 „
на 17-ый „ 1 „ — „
для загранич. 20 рублей або
40 флорин.

Посетительница: Анна, 60 лет,
ж. С.-Пб. горад. Ж. Проживает в
Челябинске, ул. Гайдара, д. 17.

ВЫХОДИТЬ:

зодня крім неділь і рух-
них свят.

Реданция і Адміністрація
"Бунівими" календарі не в
Чернівцях (34). Поступили
з 23, куда він доклав надр-
судати календарі. — Бюро
редакції "Сторони" від 21

БУКОВИНА

Академічна Громада

(Письмо „Громадянина“ зі Львова до „Вірності“).

Я ще й доси переховую собі Ваш бейзетон при 134-ім часі „Буковини“ з мин. року, де Ви помістили „Письмо до мого молодшого ніком товариша, слугача права“. Письмо се з цитатами Драгоманова, Франка і Павлича, зробило бudo на нас молодих велике вражіння. Оно немов наближувало нас, щоби ми не ширили розбрату, тільки лучили ся разом і їм любови до свого народу. А й друга Ваша стаття про нас н. з. „Академічна Громада“ у бейзетоні 9-го звала „Буковини“ с. р., котрою Ви привтали Академічну громаду, вистила між иньшим таку добру раду: „Між нашою рускою академічною молодіжкою у Львові і деінде нема таких різних відмінних пересвідчень, щоби то перешкоджало спільному життю. А вившукувати малі різниці, роздунати їх до форм страхобудів, робити з них сивоє бейлі, не тільки не годять ся з огляду на терпимість, але й з огляду на нашу ростич велику у громаді, яку оминати ми повинні поставити собі за першу задачу“.

інтересують ся, котра дуже часто не
осмія шукає дороги і рівночасно трем-
тять в свої гадки, читає такі Ваші слова
радо і не без того, щоби не брала собі
їх до серця. Отже не остали ся без у-
спіху заохоти і ради всіх нам значливих
людей, щоби ми злучили ся в одно то-
варство. Ватра і Академічне Братство
се зблизил.

Коли у Львові поїхав старшою інтелігенцією рускою науку, аксес, напруги, аксес, недоліки до себе і головне бракує, ми молоді дали початок до збудування рускої громади і сподіваємося, що ми у нас від молодіжних виходили не раз добрі почини, та і тепер не лишилися наша збудування без сліду і без доброго впливу на ширшу громаду. На кождий випадок зрозуміли ми, що організації народна повинна обіймати і нас і що ми повинні підперти її зібранням своїх сил в одну цілість.

нашої молодіжці" на два товариства, з нерозлучною при тім єдністю, — думав, думав наву, що ми підемо в ліс і жилине на собі-шеня обопільної виробові. Адаже обетивним, толеранцій уважалися як прикметами інтеграції, бо чим інтеграційніший толеранцій, тим краще представили собі, що це переконання і погляди — то інші призначено розуміти правди, дійсності і не відносять насної правди і поглядів відмінних. А молодіжці академічний, що стоїть, що отороп від реального життя, світлої борби, і прищого коло правдивих і розширення свого світогляду, особливо належить мати обетивний, який погляд на справи, а даний як найбільшу виробові. Відмінні в погледах і в будувати і пошукати бути, але вони власне мають слухати до розширення світогляду, а не вести до відмінності, не закривати очей на далеко важливі моменти, що вказують товариства, при всіх тих відмінностях, в одну цілість. Адаже всі признають себе єдиними одного й того самого народу, починають себе до одної і той-же жати народний, бо-же українство і демократизм — то єдиний, всі признають свої обов'язки перед народом і бачать йому слухати. Ще найважливіше — єдина мета для всіх: приготувати себе як найкраще до всієї служби народові — виробити собі міцні підвалини моральні, згуртувати в собі волю, розвинути енергію, здобути як найширшу освіту, аби з усіма цінностями правди й добра в обетивних жати з найбільшою згуртованістю. В цьому жати великого академічного товариства — допомогти в тім приготуванню своєю товариству, поставити на своїй рівень моральний та культурний і нести до нього, а також славу і з гордою

НЕ БИЛИЦЯ АЛЕ Й НЕ КАЗКА

19

[illegible][illegible]

— А. СЕВЕР, КТО ТАКИ?

— Та земля! Господи Боже мій, спаси мене
від неї!...

47

— Якоже не подобно ли е това?

Ціни збіжжя і других продуктів.

Для (17.) 29. січня 1896.

	Львів.	Чернівці
Пшениця . . .	від 7.20 до 7.40	від 7.10 до 7.20
Жито	6.—	6.40
Ячмінь	5.—	5.50
Овес	5.20	4.90
Ріпак	8.25	8.75
Горіх	5.—	8.—
Висп	4.75	5.—
Львівська . . .	—	—
Вів	—	—
Вів	4.75	4.90
Копишнічери .	30.—	40.—
Копишнічери .	40.—	55.—
Копишнічери .	30.—	38.—
Вів	—	—
Вів	—	—
Кукуруза . . .	5.20	5.50
Хміль 80.— до 50.— зр. за мізю у Львові і околицях на 10,000 літрів 14.—15.—		

ВИДАНЯ ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Стрию, 1897 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 зр.
2. Квітка. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний зільник. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стріла. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗВОРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 60 кр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Соняшник проміж). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На розпутьті) — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.

III. ПОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І ОЦОВІДАННЯ.

10. Навіжена, пов. Печуза-Левіцького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. Поміж вогонь, пов. Печуза-Левіцького. — У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.
12. За громаду, хрон. К. Т. Подольця. — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. Художник, пов. Т. Шевченка переклада Ол. Кошиского. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.
14. Мій нагод, пов. М. Шалютинського. — У Львові, 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. Хо, який Михайло Кошиского. — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. Облога Беш, пов. Мик. Стерняного. — У Львові, 1894 р. (випустити ся друкувати).
17. Грішники, роман хроніка Ол. Кошиского. — У Львові, 1895 р. 192 стор. мал. 8°. Ціна 50 кр.
18. Пам'ять людя, повість Володимира Левенця. — У Львові, 1893 р. 168 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.

IV. ДРАМИ.

19. Лимеріна, в 5 діях Панааса Моранго. — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
20. Титаріна, в 5 діях Марка Кропівницького. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
21. В темряві в 5 діях Мик. Стерняного. — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.

V. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ
ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

22. Руский правотар домовий. Том I. (Закон цивільний). — У Львові, 1885 р. XVI і 432 стор. мал. 8°. Ціна 2 зр. 50 кр.
 23. Угорська Русь, її розвій і теперішній стан. — У Львові, 1887 р. 30 стор. мал. 8°. Ціна 15 кр.
 24. Юрій Коссован, проба критичного розбору актобін, его повістей і життєписи мал. Ол. Колесса. — У Львові, 1893 р. 99 стор. мал. 8°. Ціна 30 кр.
 25. Твори Карпенка-Карого. (Мартин Борула. Сто тисяч. Ветхання. Що було, то мохом поросло. Чабан). — У Львові, 1895 р. (випустити ся друкувати).
- Всі повні твори можна набути в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Станіславській.

Котинця
Liniment. Capsici comp.

з аптеки Ріхтера в Празі,
випускає признаний знаменитий усмиря-
ючий лік на витранс по ціні 40 кр. 70
кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптеках.
Просто жалати цей загальнолюблений
домашній лік просто під назвою

Ріхтера Liniment з котинцею

і прикладати в потрібних місцях. Цей лік
як і всі інші ліки випускає „Лікарня“
бо лише ці ліки.

Аптека Ріхтера

вд. вулиці Львівської 11.

„ДНІСТЕР“

товариство взаємних забезпечень
у Львові.

вулиця Львівська ч. 11.

засноване на підставі кооперативу
к. міністерства справ внутрішніх
з дня 9. грудня 1891 р. ч. 29751,
розпочало свою діяльність дня 15.
ж. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, перший за величиною кооперативний
лік, об'єднує всілякі ліки і випускає
ліки під назвою „Дністер“.

Всі ці ліки лікують ся і ви-
пущають ся саме по потребі.

Замовити в „Дністер“ ліки і випустити їх
можна в „Дністер“, випустити їх.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити ЩОДНЯ крім неділь і свят. Доси, як звісно, появляла
ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер БЕЗ ПІДВИСШЕННЯ ПЕ-
РЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати „Б У К О В И Н У“ ЩОДНЯ.

Передплата на „БУКОВИНУ“ в 1896 році виносить на цілий рік 10 зр., на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр. 50 кр.,
місячно 1 зр.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію
ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА.

в котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що наступить в лютім 1896 року

ПЕРЕЧИСЛАТА

из "Бунтарей" — 100 руб.
из ст. 100 руб. — 100 руб.
из ст. 100 руб. — 100 руб.
из ст. 100 руб. — 100 руб.
из ст. 100 руб. — 100 руб.

Повідомити читачу № 6 кр.
в 6-й часті Л. Гарніна в
Часописі, зв'язаний з, 17.

БУКОВИНА

ВЫХОДИТЬ:

щодня жерні неділя і руб-
них сьвіт.

Редакція і Адміністрація "Бунівни" знаходяться в Чернівцях (ул. Петропавлівська, 1), куди всі дописи адресується на ім'я редакції. — Письма редакції отримують щодня від 8 годин до 8 вечора.

Промова п. Ол. Нарвіньского.

в північній частині дня 23. січня 1896 при змові
випалої погоди, щоб призначити в школі
середній Гадяччині місце обласного шкільного
директора Губина, російського і українського.

Harcourt's Column!

Справа, якої дотикає моя книга, не є зовсім нова. Займала вона і займає уми душі поміркованих людей, мужів державних і педагогічних, стільки вона на порядку денним в державних і приватних, де робить собі зими дні або більшу народностий і як айде в порядку денного, поки не буде відправлено полагоджено. Бать се справа жінкова, та голубина підвалена іде націоналізму і аадя того має вона для кожного живучого народу таку незамінну цінну. Нині єсть першим і найважливішим способом духовного і морального розвитку національності, познати виходить в душі народу і найближче знаєме і ширеємо його душі і чутства. Справа жінкова належить отже до найважливіших але непростих і найтрудніших питань націоналізму.

На 4-му дадено сизгати і мизгати тут да-
жиком довго думав, починаючи прикладати свій спра-
ці, як Шинайдриш, Бемлі і ін. проти в міша-
нню людськості, а обмислює як до наших кроків
астрономічних.

ціональних суперечок. З часом однак ще раз більше набрав значиня і ваги цей погляд, що національні суперечки відіграють значні сили під роботі повитавної, сприяють полагодуванню важких робіт парламентарях, здержують економічний і культурний розвиток країни і держави і ослаблюють її становище і могутність.

Свій здоровий погляд пропіння і обговорення раз-раз широкі круги і інші ідеї суспільства собі табори годять ся з собою, що широким вишколу треба справедливо і скоро полегшити, щоб сполучені сили, чи то краї чи держави звернути на інші нагоди і важні справи.

Впливом свого здорового погляду була голова віандних посівів в Чехословаччині: Рудольф, і молодоческа д-ра Пацака, внесена пок. в Вебера в моравський сойм на введення обов'язкової науки обидвох шкіл краєвих і школах реальних, а саме топер поставлено і в сойм чеській і в буковиньській зновом такого змісту як мов і моїх товаришів, на введення обов'язкової науки шкіл краєвих і школах середніх.

І в сій В. Палаті порушувалося своє справу від кіляманайцяти літ при різних нагодах, хоч в рішній формі. Нагадуємо тут добре відоме внески вільни поманьного ученого д-ра Маліцького, а також розслідування резервиста комендантського в р. 1888 д-ра Цолла, в котрий до жасно се заведати об'явлення науки об'явленням красноті в шкільних середніх в такім інструменті, щоб діти на вірніше ждали родити увільнювано ученими від науки другого зинна красноті.

спів, яка ще певно живо остає в пам'яті бодай давніших членів В. Союзу. Се укажу я в по-
трібних нагадати для донаву, що важність по-
лагодження книжкової справи відчували завжди
і в нашій краї, що над нею поважно за-
становляли ся. Се зовольте В. Союз прийняти яко
книжництво, для чого я з моїми товаришами,
відчуючи велику жагу і потребу вполагодже-
ннн справи книжкової в нашій краї, поставши
внесени на заведення в школах середніх нашо-
го краю обомовковсі науки обидвох мови кра-
сних, руского і польского.

Предкладаючи В. Соїзови це інтерв'ю, був у нього емоційний великий трудностей, як може стрітати перенесення свого інтерв'ю в життя. Однак при тих же умови і з обов'язком обшарпаними, моральним дилемою для краю, зробити цей пост до подальшого міжнародних відносин краю, до заведення національного своєю. Я сподіваюся, що з В. Пасяка являюся і однієї далекості цього інтерв'ю і прилаштувати радо руки до усеуника цих: трудностей.

Підношено вже й давніший в дискусії над сесією справкою в сій В. Палаті, що арт. XIX основних законів стоїть в дорозі введенню обов'язкової науки середньої школи в Україні, і указувано на те, що не можна вводити примусу до науки другого януса українського. При тім роблено також замітку, що перше треба би перевірити зміну цього основного закону, а така зміна не на часі і спонукала до сесії зміну не віддаючи повинно би виходити.

Отже на це дозволяє собі зазначити, що XIX. артикул закону основних не підпадає під оприлюднення внаслідок відсутності народності

3) НЕ БИЛИЦА АЛЕ Й НЕ КАЗНА

Keywords

IX.

надвичайно роздранило, та й в такім громад-
стві і ось треба було кватири на сонці, пере-
кид на двох одиноким міщанинах і мені тре-
ба було жити з цією жорстокою залицялою жінкою-
мачихою... Я бігав і шукав як кагоріній; моя
проблема надвичайно, в одну ніч з про-
кинуту зміню, від міщанина — а жінка на мо-
єх дівцях тут уже не бу... чути людської
мани — не до того мені було, треба слухати,
що „жінки там“ балакають. Мені самому того-
роши, мені потреба було кватири на сонці;
йі, мойи дити, треба було жити з нею як скорі-
ше вийти з цього проклятого місця і в під кінець
врятувати здобути средства на нагадування на
оплату одного дуже важливого червона, до
бершого квіткового в проміж у між: був
розмовний, старий дати старий, котрий багато
напружував ся, як я читав у Дарвіна, для чор-
нокожу. Смертю я вивинув ся на чорнокожу, але
страх перед суцільною жінкою змусив мене при-
ступити і до самого старика. Толком знеси-
вом з обличчя його шинерек, промовили повід-
го жінці здалу, узявши з нею в свій шкідливий
прихильності, підняв ся встати з нею прощай і
стеняючи обшарпавши з нею здалу через
требу, так опрутавши шинерек, так узявши з
его долі, що він уживався з нею жінкою
свій жисток т. є. протіснув, виступав, розколюва-
ся, впринципі з нею жінкою, той чорнокожу, а
жінка перепрошувала ся в свою кватиру „на
сонці“ т. є. швидко піднялась жінкою промис-
логого мисля і зачала почувати себе жінкою.

Німа тогдi й тріба було родити — жінці
гачіше вистромили на в'язні, бачили вони...

стапчука до правительств, дячого віта в Бутинах, жовківського повіту, доси не уручено під уридвання.

НОВИНКИ.

Чернівці, дня 1. лютого 1896. р.

Два збори наших товариств відбули ся у Львові, а то дня 30. с. м. збори Народної Ради а дня 31. с. м. збори Просвіти. На зборах Народної Ради зваля ся після Діла 300 осіб, після Галичанства лише 100 (значить осіб було певно з 200) — головню духовна і санітська інтелігенція.

В рефераті о політичній положенню руского народу порівняв — як читаємо у справозданні Діла — пос. Романчук наше теперішнє положення з тим перед 10 роками, коли звязували ся Народна Рада. Результат сего порівняння був такий, що не можемо говорити о поліпшенню нашої долі як під виглядом політичним так і економічним, бо що-до першого, то страти наші перевищують (?) всі здобутки, а що-до другого, то мусимо числити ся з нечуванним доси у нас фактом — еміграцією. Референт не ставив широкіх програм діяльності, лиш рад би був, щоби члени Народної Ради, а зглядно загаль руского народу, придержувались і виповняли отсі три революції:

„Загальний збір Народної Ради у Львові визнає всіх своїх членів а також всіх добре мислячих Русинів, щоби лжно і зміло все і всюди визнавали і виконували народну програму, а особливо: 1) щоби все і всюди, як в приватнім так і в публичнім житті уживали рускої мови в слові і письмі; 2) щоби заховували безоглядну солідарність і карність в справах народних, а також щоби солідарно підпірали руских людей і рускі інституції, як руских купців, ремісників, рускі школи, руску асекурацію, рускі каси задаткові і т. д.; 3) щоби по всіх громадах руских старали ся о добру управу громадску яко підвалину всієї самоуправи.“

П. Ярослав Коритовский з Калуша говорив про слідства в справах виборів, а др. Олександр про еміграцію. Пос. Телишевский мав мав реферат про економічне положення народу, але з незваної причини не явив ся на зборах. Принято залив до виділу Народної Ради, щоби устроювало віча по краю і ведено докладну евіденцію роботи на провінції та щоби зорганізовано безплатну оборону праву в справах політичних. До нового виділу Народної Ради вибрані: Юл. Романчук головою, о. Ал. Стефанович, Вас. Нагірний, Гр. Белей, др. Ів. Франко, др. Ник. Лагодницький і Мих. Струсевич. — заступниками: Ром. Цегляцький, о. Ал. Темницький і Мих. Петрицький.

Загальні збори тов. „Просвіти“ відбули ся 31. с. м. при великій участі (до 300) членів. Наради тривали без перерви від 10-ої до 4-ої години пополудни. При голосованню до виділу вибрано одноголосно пос. Юліана Романчука головою товариства, а на прочих членів вибрані: Іван Белей, Олександр Борковський, Григорій Врецьона, Володимир Гнатюк, Антін Дольницький, Др. Ярослав Кулачковський, Др. Коств. Левіцький, Василь Нагірний, Петро Огонюк, Коств. Паньковський, о. Олександр Темницький, о. Алексей Торонський. — На заступників членів вибрані: Роман Цегляцький, Філарет Гладилонич, Іван Копач, Др. Никола Лагодницький, о. Стефан Лежигубекій, Михайло Струсевич.

З ухвал важливіших зазначити треба, що поручено виділові: розділити поміж членів реферати — скликувати наради в справах економічно-торговельних, — змінити постанови статута що до приймав членів, вагаючи що до права відклику до загальних зборів на слушай неприйняти.

Прислали нам з малого села Давиден-Зруб справозданнє із зборів тамошньої читальні „Рускої Бесіди“ дня 1-го січня с. р., в котрім читаємо, що на зборах явило ся 21 членів. Збори отворив голова Георгій Думенко, здан справу в діяльності виділу читальні і закінчив

до вибору нового виділу. Члени вгодили ся, аби і на сей рік 1896-ий лишив ся той сам виділ, значить: Георгій Думенко голова, Григорій Ташук секретар, Георгій Гладчук касир, Василь Кміть бібліотекар, а заступниками виділових Теодор Каблон і Василь Оленюк. За рік минувший зібрано вкладок 10 зр. 50 кр. — Касир Гладчук візнав членів, аби залозили собі касу поличкову. Бувало давнійше, кілько то гроший лишало ся за горінку в коршмі! А тепер біда, треба ратувати ся, скинути ся по кілько хто може, потому через рік збере ся більша сума і буде можна в потреби запозичити ся на маленький процент; не треба буде кланятися жидам. — А виділовий Василь Оленюк радив, аби всі старали ся о власний дім для читальні, щоби не потрібно було тулити ся в читальню в комірній. — Бібліотекар Василь Кміть казав, що потрібно шафи на книжки, щоби не мівчили ся.

Красне слово сказав заступник голови Григорій Ташук. „Панове члени — читаємо промову Ташука у протоколі із зборів — маєте кожний фамілію. Чому-ж би ви не заохочували своїх фаміліянтів до читальні? Кожний в вас може привернути до читальні багате лютий. Таке вже раз пробудіть ся, розгорімайте ся, розберіть у своїй голові, до чого читальня, бо це не дурниця та не пусте, бо це нам на добро пішло. Кілько вам ся набиває у голову, тай ви не можете раз ся спам'ятати; так до вас не приймає ся, як горох до стіни. От би-сте собі роздумали, що то за наші упоминання ся сніглі брати Русини? Чому-ж би ми за ними не ступали і за їх словами? Они за нами вступають ся, они нам кажуть тримати ся разом, аби Бог дав, аби їм за одно прибуло здоров'я в сто разів!“ Чей собі такі красні слова новимуть члени читальні до серця. Збори закінчили ся окликом: „А тепер, панове члени, воскличаймо нашому Татови Монархови многая літа прожити і нашому міністерству і нашому президенту Гюсеу і нашим делегатам, цим особам многая літа прожити, що вони нас пробудили із сна!“

Се справозданнє ми вивали в протоколу зборів читальні. Писав его селянин.

Нову читальню „Просвіти“ отворено дня 26-го січня в Махноні, равского повіта.

Міністри у Львові. Дня 30-го січня урядили воймові послы бенкет в честь президента міністрів гр. Баденіого і міністра фінансів д-ра Біліньського, в котрім взяли участь майже всі послы соймові між ними польські селяни і Русини, кілька послів до ради державної, члени палати панів, кардинал Сембратович, єпископ Моравський і Ісакович, князь-єпископ Пузина, намістник, маршалок крайвий і достойники краю. Дун а в с е к и й ніс тоает в честь президента міністрів, агаджуючи ся на програму правительства „вести, а не дати ся вести“ до сего потрібні певні предмети, котрі теперішнє міністерство посідає у високій мірі. Бесідник бжжєє гр. Баденіому щасливого осягненнє означеної ціли. Президент міністрів гр. Бадені дякував за прихильність і заповняв, що й на дальше буде кермувати ся почутєм обов'язку і ширим придержуванєм принципів. Провід мусить бути такий, щоби більшість добромисличих повірила себе в пересвідченитому проповідови. Вибє тоает в честь краю. (Лялі олександр). За а с е к и й тоастував в честь міністра фінансів, агадавши похвально о его прикметах характеру. Біз а н і с е к и й никавав в олександрованій промові потребу, поносити жертви в користь державних інтересів. — Вночі відіхали міністри до Відня; на двірці попрощали їх намістник, наставтед урядів, багате послів і достойників.

Справа наслідства престолоу в Австрії. Недавно тому подало Deutsches Volksblatt, анти-семітський орган, вість, що в Австрії мають змінити право о наслідстві трона. Тепер же Politische Correspondenz і Wiener Ztg. заперечують рішуче сї поголоски. Pol. Correspondenz визнає ту поголоску дитячим вигислом, цілком безпідставним, і бачить в ній злочинні тенденції. А твердження антисемітських часописів, мов би в сій справі міністерство заграничних справ

мало вже перепроводити урядову переписку австрійськими амбасадорами і посольствами, визнає та часопись безглуздою пробою підверти одну неправду другою неправдою.

Моравський сойм рішив одноголосно серед одушевлених окликів засновати в нагоди 50-тиного ювілею нашого цїсаря краєвий заклад для 200 невилічлих хорих. Намістник висказав слово вітху про сей великодушний доказ привязаности.

Велика буря злила ся вчора і сьогодні в наших місті. Вітер віє з заходу і стоїть сїй так, як би на весну заносило ся. Сьогодні край знов зміг ся так сильний вітер, що позирив багато лишок, а подекуди навіть дахи. Пр: тім мело сїггом.

Нові проби з промінем проф. Рентгена. Лондонська часопись медицина The Lancet доносить о такім припадку в лікарській практиці, де послужено ся підкритем проф. Рентгена. В однім лондонським шпиталі лежав під кількох місяців якийсь моряк в цілком надерев'яніні ногами і руками. Не міг ні стояти, ні ходити, ні вжити нічого в руки. Перед кількома місяцями доставлено его до шпитала цього, в при лікарських оглядинах побачено, що на хребті коло хребетного стовпа в у него мала рана; в рани текла кров. По кількох днях рана засохла ся, однако недужий не міг від того часу рушити ні ногами ні руками. Всі лікарські средства показали ся безуспішні. Др. Віліамсон, оператор на хірургічній відділі того шпитала, вичитавши в часописях о досьвідах проф. Рентгена, понав на гадку відфотографувати в кількох місяцях хребет недужого. І дійсно рентгенівська фотографія привнесла успіх. На образі, між послідною хребетною костою а першою костою стовпа, був кусини якогось предмету, котрого не можна було в фотографії розвінати. Отже др. Віліамсон розрізав в агаданім місці тіло і найшов між кістями хребетного стовпа шпиральножа так сильно вбиту, що треба було его азі вирізати. На другий день по операції міг вже недужий ходити. З того видко, як велике значіння має для хірургії відкриття проф. Рентгена.

Найвищим домом на сьвітї був доси будинок, збудований коштом американських лжєк масонських, під назвою „Масонська Сьвятиня“. Той будинок є 170 стіп довгий, 114 стіп широкий, 265 стіп високий і має 20 поверхів. Але тепер сей будинок уступити своє первенство новому будинкови в Невім Йорку, котрий буде таможнє товариство підморского телеграфу. Будинок сей на самім передмісті буде мати 21 поверхів, високий на 305 стіп і коштувати ме два міліона доларів. На будову того колосьу буде ужитий виключно матеріал огнетривалий. Навіть рани лїкон і дверий будуть металені. Люди будуть могли шістьма елеваторами спускати ся з високих сфер на нолойорський брус. Американці називають такі будинки „драпаками небес“.

Щедрий дар. Латинський архієпископ у Львові Моравський жертвував на промітований інститут ім. св. Йосафата 1000 зр.

Смерть на ловах. Старий стрілець Рудольф Сімадер в Гурагуморі ранив на ловах дика, але сей вітх до свого лежовища. Два дні опісля пішов Сімадер его шукати і по кропавих сїдах винайшов его. Два рази стріляв він в дика, але не застрілив его; ва те шивув ся дик на стрільця, ранив его також в коліно, так що Сімадер в наслідок впливу крові помер на місці.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“.

з дня 1. лютого 1896 р.

Відень. Wiener Ztg. оголошує, о цілком лешо цїсаря, щоби університетскому профессорови архимандриту Василю Рєалі вписавно в нагоди его увітльєннє під єуніцій місяця шкільного інспектора найнижше задоволеннє в его успішнім труди.

ПЕРЕПЛАТА

за „Букетину“ платити
за цитат риз 10 ар. — ар.
за чару риз 2 „ 50 „
александр . . . 1 „ — „
за чару риз 20 рубља або
40 френка

Получено: книга № 4 экз.
в Библ. № 12 Л. Горюхиной
Число экз.: 1 экз. хранения ч. 17

ВЫХОДИТЬ:

щодня вранці неділя і рус-
них свят.

Редакція і Адміністрація "Буковини" висловлює їй у Чернівцях (ул. Петрукача ч. 2), куди виїжджали одружені військовики. — Бюро редакції отримало від редакції 9. листопада 1940 р. наступне:

БУКОВИНА

Промова п. Ол. Карвінського

в галузях соціалі для 23 січня 1896 при ланці
описано інфекції, щоби критично-лінійно в школах
середній Галичини описано обставини нагору для
досягати країн, різними і відносин.

Можна почути і такі голоси, що не дозволять примушувати учнівські до науки другого янтра кривого. На це передовим замітити мушу, що єсть велика різниця поміж примусом а обожанню і коли а ставля внаслідок на виведення науки обидва кривих янтра в наших школах середніх, то жай а на душі обожанню науку а не примусу, як се поділя один тутешник чашоник польськи. Примує науки єсть заредений лише в школах народних, до шкіль середніх ніщо не єсть примушаний вказати, отже скоро ученик летує до шкіль середній, прийняв обожанню, приписані плани науки.

Руска молодіж в усіх передніх школах (нинішні академічну гімназію у Львові, П. Лінянську в Перемишлі і руску класичну гімназію в Коломиї) училася обов'язково польською мовою, крім того училася ще майже без винятку мовою материнською і ніколи для себе раду в таких предметах і з великим часом годни. Коли-ж би молодіж польська училася так само обов'язково рускою мовою, чи бачи хоч щастя! тепер училася би, чи зайшла би з того думи на тіло ніколи нікогда, а протини навіть зачинає горіти.

сеєю, а питаньом руским і польським. Знання обидвох мов, одного і другого писання, дає їм спроможність сповістити свою надчу, як належить. Знання обидвох мов і краєвих мов не тільки домаганням справедливости, але нимогою дійсною потреби, уменшення і прискорення певної роботи. Огню та обставина, що в краю майже завжди або хоч в значній частині маємо діло з обидвома мовами краєвими, ті практичні потреби життєві вимагають знання обидвох мов краєвих і слов і писанні, а се дасть се доказом і справедливо порадити і осигнати лише обовязковою наукою.

Можна однак хто замітити, що в західній частині краю нема до того витримки. Замість єдиного поверхонний і не видержує основної критики. Передовсім єсть в західній частині краю лише 7 замків між середніх, до або новітнім нема русичів ученим, або дуже незначно чис-лом, а вже-ж молодіж і з той частині краю, відійшовши до практичних замків, займає дуже часто становища в східній стороні краю, а незначне руського звичка і ніяких справлях їх нема ні труднощі і перешкоди.

і видала такі твори, які в величезній кількості можна читати і молодіж польська, а завоювання інтеграції рускої мови і літератури в університеті ігальонським вишійшо неперетично в однієї паси і значіня сего предмету. Отже далшого-ж би не жала той мови учити ся вся молодіж з школах середніх ?! Лише признавши рівновартності обидвох лінгів кравних мовица довести до успіхів і поступу, до сполучення національного в країю. Все давнійше одем з поважаних поетів польських висказав в сій П. Палаці гадку, що тоді добре буде в країю, коли кожний Русин буде вміти по польськи, і кожний Поляк по руски. (Я обмешкав би ся до інтелігентної верстви в суспільності). В сій висказі жетить ся багато правди, бо одною з важних причин до національної суверенети єсть та обставина, що за мало себе обопільно знаємо, а польській суспільності особливо трудно пізнати поглядів, думки, амаганя Русинів гадля мовица руского писемца, рускої мови і літератури. Заведення обопільної науки обидвох мовица кравних в школах середніх було би найпростійшою дорогою до обопільного оізнання. Бать се справа трудна але дуже важна. Не диваймо ся її порушити і довести до справделивного і успішного полагождення, бо тим повинно великий і важний обовязок для країю і держави. Суспільність руска не і польська не заважестий перед потрясеннями, які можуть тяжко дістати обидві народности; зтайм же зкуплять свої сили і полагожденням міжнародних відносин зможуть ся на чорну годину громи, які може нас заважчити.

КЛОПОТИ САВЧИХИ

Він собі, що хоче казати, а ринчик Са-
вчинка Савчина, а з паньки Савнова, такі
свої господарини не обби-ли, слава на цім мі-
сті, тай жати дідки одні з найлучших. Казу-
ють люди, що в ній трохи мінки за острі-
мий обманити люба — ну, не велика то ще
хліба, бо от Малиніти, також ринчик і такі
цїла пані, дві каменни хм і полн з пята-
кми моріа, а доньки зі то вже казати не при-
яжжеть ся до мішанок і на Велиадонь гали-
рабон з ними грали не козуть, а проті обмо-
нати люба, та ще й як! так що то заре-
цїла місто знає, з сїмці каменного середмі-
стя аж по рогами малого середмістя. А ринчик
Савчинка собі проста жінка, не пані, на жі-
ті вже проданати не стала ся, з хлопцями
ж треба, а голіе вкварити ся, і безрогу са-
жа до дому на шпурі пришеда, вони чолові-
кунуть, — одним словом, ів — як простій
жінці — і не гріх і не сором, якого обман-
ти. А хліба зі сїмю не обманяють, не призна-
ють? Ну, от чоловік зі сїмю ся у ві-
дїмкам Петро Савка, а чогож, кїд там вісто
не має, тільки все Удан тай Удан? Коли-
вгада, служки Савка при уданні — їа, але-
то ще не вичина, цїла жінка жати его Ула-

ном, а що жінку Уланових! Як-би она улан-
ства, коли при війську не служила тай за Ола-
ну виїхала зауж тоді коли вко той знаду-
ване свої діти при війську?

А друга жінка — коли пішла на то прийшло, чому вона скуча — самі знаєте, що часи тепер такі. От пішла заради на безработи, граючись нахвосту, продавати безработи нема кому, отам й купувати нема потреби, зарібку нема, а — так дома що зробіш? З поля жити? Та який там прохитон а тих кількомайцевитих жартів поля, що Сашка жва?!. З готових грошей? Або їх так багато у куєрі? Сашка тричі щеза нікно в великих куєрі, але ніяк, то один тільки Господь та й Сашка жва, бо людям тим не знають як і до шадини й

А вже коли ти, то це й третю прихину ми в Савича рахувати ся в грейдаров. У нас ж тутешеро дітокоч! Найстарший Михайло, чотирнадцятилітній син — Бог знає, що з него буде? Таке то жмені німає, слабе, — до ремесла не придасть ся, до латинських шкіл посилати дорого коштує, — от хлопці тай тімко! Хоружав, бідачиско, довгі літа, аж мати на Каміариню на віднуєт ходила і постановила собі, терпа ілає життя в помедлаж скорочити не їсти — тай жмені дитини помогла. Але все нє сила у нього не богато, хоч і контошний собі. А друга дитина, дочечка Галкина, як малювання, така гарна кдала ся, що люди єї вже кілька разів урєкли тай Савича мала хлопці. А третя дитина, то жмені син, Стасю „байний“ хлопчик, вже до першої жмені ходити — єїм літ минуло єму на теплого Олексія. Бутний вдал ся, як тато. Все жмені тато знає і приїде до хати, то Стасю товче єї під ліжко і кричить: „тато німа!“ а Савка тімко рече єї. Любить хлопчика і єї єму то режєнє кєнєть, то бомбонєк або помарінчу принєсє. А людям гвалить єї: „Нєма, каже, як мій Стасю мудрий! Так то вам штурдерна голова! Що єїє кому, а єїм жмені каже: „Тато німа!“ А жмені, кажу вам!“ — І є ще у Савки трилітній син Янє, за котрого мама суботу постить, з того часу, як єї жмені хорєвало цілий жєнєц.

з задоволенням до правительству, щоб внесено
силу за доручення судових інспекторів.

На вчорішній засіданні адала дорожню
комісія справу з внесеною пог. Жардецько-
го в справі збирання дорожнього закону
і поставила внесення з задоволенням до видку
кравального, щоб на найближчій сесійній сесії
поставити внесення до поправки і доповнення обо-
в'язкового закону дорожнього, однак без зміни
основ розкладу дорожніх тигарів. В дискусії
представив пог. Срединський, щоб підки-
нути внесення комісії, а прийняти лише внесення
пог. Жардецького. Пог. Щепановський пред-
ставив об'єктивні унесення до зміни слова "без
зміни основ розкладу", а додати слова "на
основ рівності розкладу дорожніх тигарів".
За сесію поправкою залишає такий пог. Бод-
ко. — По доповіді дискусії прийнято внесення
погі. Жардецького з поправкою пог. Щепановського.

Погоджені вчорішні рішення виконувати пети-
цій, між іншими відступлено петицію з у-
творення повітового суду в Підкамені, брідко-
го повіту, видку кравальному до розкладу.

На 20-й засіданні з дня 1-го лютого с. р.
відбулося справляння видку кравального в спра-
ві збирання ухвали по-до будови льо-
вської залізничної. Делатин-Полонин-Городиш-
ка залізничної комісії.

Прийнято до спеціальної дебати над
законом дорожнім. Адміністраційна
комісія ухвалила деякі поправки, статистичні
дані посилає, між іншими згодилася на ко-
місію на сесію, що властиво виконання му-
нICIPALITETU, зроблену дискусію, коли
буде доказано, що він на своїх об'єктах годув-
лять та не виконують відповідно свого обов'яз-
ку виконати дії. — Належні також і другим
членам без дискусії.

Правничка комісія адала справу з вно-
сеною пог. Жардецького збудови резолюції.

Висновок з правительством: 1) щоб на
найближчій засіданні проект закону о зби-
ранні приміт, одностайний, який, проку-
ратури, систематично оброблений, ухвалюють всі
об'єктивні члени, а також і розпорядники о
статистичні і статистичні, а ухвалюючи
при тім потрібні повноваження населення — щоб
в ухвалі проекту ухвалено також збуду
що складний проект 300 ар. картонів, єсть
красно мійні від складу експертної: — 2) щоб
сесія 4-го лютого проект або резолюція ви-
магати бути довершеною, прийнято даліш мі-
ти з залізничної від переміщення залізничної
міжків залізничних і залізничних: — 3) щоб
визначено в більшості над реформою
процедури судової в справах нотаріальних, імен-
но процедури судової, а в законі з тим над
реформою нотаріату і внесення проекту закону

гласності та з добре читав. А коли не вірите,
то самі перечитайте.

— Як жоден з не каже! — так Савица
ему — і одні поклали на крило.

— То дайте йому вишньому перечитати, а
перечитайте сам. Я не знаю причини, на ду-
мку. Кажу ствердно, що з такою складністю
можуть Михайла і не прийняти до закону. Ду-
маю, що жоден з них не каже! Отже зго-
димося об'єктивно самі читати.

Виступав на Савица думу.

— Отже що ви самі радите робити? —
питав сам думу.

— Я бачу, перше читати сам о тій: чи
ви хочете хочіть Михайла покласти даліш до
школи?

А Савица так питає як школяр.

— Та жоден — жоден — жодного тата ста-
ти бачу на то, щоб ми давати до школи, то й
жоден став.

— Не в тих реч, востро Кавица, то прав-
да, що ви бачите від жодного тата, алетж бо ту
жоден каже, що жоден о тій жоден. Прокля-
тий чоловік хоче бути школяр?

— Таке так.

— Ну, а ви самі знаєте, чи до того тре-
ба віднести жоден школяр?

— Все каже жоден, як сам. Він не мо-
же не казати: Оу ви самі сам будите.

Михайла сім ухвалюють сам.

Далі сам

на зменшення татарів, подучених зі справляння
спадкоємств при магістратських сесіях: 1) щоб
внесення проекту до закону о літні в тім
напрямі: а) щоб внесення доповнень до поста-
новки, що нарізана літня заходить лише то-
ді, коли стверджено наведення або присвоєння
руїни магістратської похитачого, б) щоб роки-
рено новати літні таном до літнярського ви-
писку в торговлю, в) щоб підписано під при-
писи о літні внесення літнярський при винуватій
грунті селянських.

В дискусії представив пог. Карат-
ницький, які крики дують на селам і спад-
кових сирах і які різноманітно змінюють се-
лани видку-літняр, надаючи своєму поступовому
законні повори. По промові резервиста пог.
Пініцького прийнято всі резолюції.

Адміністраційна комісія, адала справу
з внесеною пог. Стихи по-до збирання льотерії,
поставила внесення, котрим змінює сам прави-
тельство, щоб всім силами старалося о зби-
ранні чисельної льотерії. Прийнято резолюцію
банкової комісії з задоволенням до правительству,
щоб при відношенні прийняти австро-угорсько-
го банку ухвалено кредитні інтереси різ-
них.

Відчитано інтерв'ю пог. Новаков-
ського в справі незаконного поступовання по-
літкового секретаря Саонедого в жовтневій
повіті.

НОВИНКИ.

Чернівці, дня 3. лютого 1896 р.

Шанс знай своє шевство, а в краєвцтво
не мішай сам! Отже знамениті і глибокумні про-
мови нарізати, так гарно (зострожена витчи-
на "Салатинський портрет", призначав сам і
нагоди читати збірні збірки "Народної Ра-
ди" з дня 20. н. ст. січня, а іменю промови
купці калуського Прослава Коритонського, про со-
тру "Дію" нити, що вона була "замітна".
"Потім сам мови (говорив літні експертний "М-
ла" в. К.) в ротах лист, датований 22. лютого
1892 р. до якого відноситься (на складі наріз-
ки: пог. Іра Василь Пиджик Р. 2.) з
підписом в. Александра Баранського. В листі
стоїть написаний: "Нам ситуація в дітях виклу-
чала сам. Петербурзького сирах. В ті дітях збере сам
или кружок двірничий, на котрим буде: "х і ж і
А і ж (пог. Савица). Препитав сам мови і пас-
ується сам вірвати з той діра." — З того письма
бачимо сам, що в. Баранський організував на
своє рота кружок, а в котрих сиріт сам. Адам.
Отже на таких кружках мови мови сам бесіди —
чи о справах руських? (Голос: 18!). Се на в-
літній думка, що від таких людей, як в.
Баранський, треба сам ротах і мови відриба-
ти сам."

Отже та "замітна промова" в Коритонського,
що сам сирітати "найближче доказам", що від
таких людей як в. Б-го, треба сам ротах і мо-
вами відрибати сам! Шанс знай, що в. К. не
сирітати в своїй "замітній промові" не покла зар-
ном адреси "одного адалама" — сам то сам.
Мішав, що жоден з незастатку в Бучині (з
підписом в. Баранський, котрого "замітати з той
діра" казав сам в. Баранський з своєю то-
варництво, щоб сам об'єктивні мови з Дією, де
міг бачу віддати самі преслуги самі сирах
самі знавом в. Баранський. Очевидно, пребралася
підписати дію сирах і зробили з сего жау-
зостро творення кружок, а в котрих з с. Г. і ж (2)
сам. Адам Савица, написав сам в. К. страшу на-
рину народної праці і викладав з того внесення
на викладач сам. В те з помір руської суспільності.
Отже тут мови довголітня прилюдна діяльність
в. Б-го, відав дія, на які жоден казати справ-
но-що прийдіть для руського народу заходимо, в.
Б-го, — але в. Коритонський відноситься прихиль-
ний лист, в котрім впрочіт розповідає сам о мо-
віх сам сам. Діюшка, але критерієм, після в-
ного написати казати осуд на самітату стій-
вість себе в. Б-го. Було так, що свого часу Ст.
Кавата не тільки стояв сам в. Палам, а й був
збірничий в західній Галичині носом і х. і ж і ж
з польським сам і котрим жоден мови-жоден відто-
не мови-жоден мови, сам сам жоден, адалама

думка або зияння, позаяк его діяльність прилюд-
но наслідчала про его характер. Було так і то
ще дуже відкину, що в. Романчук з а. і ж і ж
на хомічних нарадах, де був і сам. Адам, а
нікому не приходило на думку з сего висловува-
ти літні справляні зияння. Аж найшов сам чоло-
вік, котрому жоден не повело сам добре в крам-
стві і пустня сам на волі політики та жоден трати
ролю ментора і суди. Не знаючи ні об'єктивні,
ні сирах, про яку розходило сам, виступав перед
збіркою Народної Ради іко пропавав остра-
хому і казати "разили его!" Ні! Ма залиш за-
далено в розвіді суспільності руської. Перший
літній крик (чи жоден потрапить крикати
— тим "замітній" его промова) казав сам
на ментора, казав суд про людей, що жоден від
своїх тяжко наприццали сам для народної сирах
і політики на с. досвід, написав збірки, щоб ру-
жам і пог. сам відрибувати сам від того або сего!
На с. сам мусимо сказати: Пале Коритонський —
шанс знай своє шевство, а в краєвцтво не мі-
шай сам! Пильнуйте літні свої сирахні, а по-
літику казати людям, що троха більше до того
мають від нас зосібностей і казати!

Маленька відповідь. В 3-й числі з дня
2-го с. ж. старав сам Бурманський Відноситься
самі нашу відповідь в справі руської народної
школи в Чернівцях і діяльності п. Броватен
Пігуляна в кр. раді шкільній. В полянку ав-
гуєвати сам ми не думаємо, лише відповімо по-
ротно: Що-до самостійної руської народної
школи в Чернівцях, то пог. др. Стодний і
Пігуляк віддержали допитну резолюцію пог.
Волана, бо с. резолюція не в нічого змінює,
як лиш казати "Руської Школи" в дії петиції
з 1892 р. Коли окрім того що пог. Стодний
заказав подіти т. як православної народної
школи в Чернівцях на руську і польську, то
сам ще казати не відто резолюцію п. Волана,
а противно с. доказує лише довіряє повлі-
народовці про руське шкільництво. Чому-ж не
мали бач чернівцях 10,000 Русинів казати двох
русинів народних шкіл для себе, коли на 30,000
Німців казати 9 німецьких народних шкіл! Що
повлі-народовці старали сам довести с. справу
до ухвалення — казати, с. доказують іх допов-
ніши казати і доказують тимсам іх казати в
своїх. А коли Бурманський Відноситься тому не-
речать: то ширять самі доводою ширяють! — Що-
до діяльності посла Пігуляна в кр. раді шкіль-
ній, то годі нам сам казати. Нехай редакція
Бурманський Відноситься казати сам о с. свого
інспіратора і покровителя, то може дати до-
відки сам, коли у того покровителя урядова тай-
на не доско казати. А ми казали, що го-
ді сам від п. Пігуляна казати інформаций в
сиріх сирах, бо сам мови не казати ні одніх
саміх наради над об'єктивним казати шкіль-
ного інспектора в Чернівцях, ні про політні
казати народних учителів ні про свої казати
для добра руського шкільництва. А коли с. ка-
де-що не повело сам, то легко догадати сам чо-
му, коли казати сам на ухвалу, що сам казати
о самітоті Руськи против ніх. Волан
(созависів сам. Галицького!), котрі не то
що противлять сам великим оправданним казати
Русинів, а поступують навіть агресивно! (Гл.
Розвештати, Інтерв'ю і т. п.) А як казати
п. Пігуляк руське шкільництво в кр. раді шкіль-
ній, нехай редакції Бурманський Відноситься
розказав сам. Мустаха, Савица сам!

ТЕЛЕГРАМИ "БУКОВИНИ".

з дня 3. лютого 1896 р.

Відень. Президент міністрів гр. Бадені від-
тан вчора вперок, а міністер фінансів др.
Біліньський по полудні до Будапешту. Міністер
религійна гр. Ладбур відже туди у вівторок.

Софія. Князь Фердинанд прийняв вчора
полудні міністра війни Петра, офіала Сто-
лов на кількогодній аудієнції. Кають, що
міністри Столов, Начичев і Петров були в по-
ч. разом в палаті князя.

Софія. Сьогодні князь Фердинанд казав
Фердинанд вівторок Григорі, а полудні

ПЕРЕДПЛАТА

за „Буненку“ платити
на один рік 10 кр. — кр.
на чотири роки 2 „ 50 „
вперед „ 1 „ — „
доп. за доставку 20 рублів або
40 франків.

Почесний член 6 кр.
в білоруській І. Гершвіц
Чернівці, ул. Галицька ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

щодня крім неділі і рую-
них свят.

Редикція і Адміністрація
„Буненки“ знаходяться в
Чернівцях (ул. Петропіль-
на ч. 2), куди всі листи адре-
сувати належить. — Боже
редакції отворено щодня
від 8. годин до 4. вечора.

3 галицького сойму.

На 21-ім засіданні з дня 3-го н. м. відпо-
відно на інтерв'ювання комісар на інтерв'ю-
вання пос. Пашинського в справі про касаци
громад, що вже зібрано статистичні дані о
громадських пасажисках і небавом буде зли-
шати аніта в тій справі. — На інтерв'ювання
пос. Поточна в справі випорочування між дво-
ром а громадою Невістця, галицького повіту,
відповідає гр. Лось, прогосет ради громадської,
котра заперечує всієї неправоту. — На ін-
терв'ювання пос. Срединського що-до дегра-
дацій податкового адмінта в Ярославі Васи-
ля Кузьмича відповів гр. Лось, що Кузь-
мичий донос не є в 19 випадках деградаций,
а в 12 випадках відписано пошкодженням за-
платеної податок; крім того правительство не
є відповідальним за провину громадян, коли сто-
рони не виповняли своїх зобов'язань щодо скла-
дання своїх податків. — На інтерв'ювання пос.
Окунаєвського в справі наведення староости
страйського з відмінним впливом відкохних,
позначив на руські відомості комісар, що ви-
минично розширено в 6-го липня 1893 по-
винило староостям, що вплив можуть инго-
товлятися в обох випадках країнних або латин-
ських, а в випадку случаю староости страйський
виражає як переступає зі своєї сторожі і вже
направив свою потягу.

Пос. Михайлівський мотивував своє
внесення в справі відкохних впливів: внесення
відомості до прохильної комісії. — Шкільні
комісії здавали справу з діяльності Ш-го де-
партаменту віддає правого і поставила ви-
снов, щоб було стипендію виплачувати

місцевими ратами і щоб індія красний при
удаленню стипендій більше уважалося сту-
дентів університетів, політехніки і фахових
шкіл. В дискусії ради пос. Щепанівський,
щоб не виключувати молодіжні стипендії
до шкільної ереквенції політехніки, доки нема
кредиту удержання і заміти для пошуків тех-
ніки. Посли Романович і Хамець боро-
нили способи дотеперішнього роздавання стипен-
дій, щоб при стипендіях без ближнього озна-
чення цілий фондаторів уважалося учени-
ків шкільних середніх, а не лише студентів уні-
верситетів і політехніки.

Комісія еміграційна, здаючи справу з ви-
несення пос. Вахняніна, постановила внесення:
Поручити ей видати кр. закладати рух емігра-
ційний, збирати дані статистичні і в порозу-
м'ях з правительством випорочувати вплив шкід-
ливо діяльних впливів; — поставити репрезента-
ції повітові, щоб викладали кредити, як про-
тивляти руху еміграційному. — Постави ей
правительством, щоб викладали і карало над-
ушита агентів еміграційних, щоб викладали ко-
вело до виконавчого, в котрій би постав-
лено кари за порушення посередництва в
еміграції, щоб додало консулам в Генуї Ріо
Жанейро функціонерів, котрі би могли з емі-
грантами порозуміти ся в рідній мові. — В ди-
скусії ради пос. Незабитовський, щоб
еміграційний рух звернути до північної Аме-
рики. Пос. Бернадіковський зазначив,
що крім матеріальної нужди про слани до е-
міграції повинна адміністраційних властей
при виборах і при виданню паспортів. Бес-
тин постановила внесення, щоб виді краєвий по-
старив ся о інформаційне бюро для емігрантів
і щоб правительство виділо еміграційний за-

кон. Пос. Срединський ради не еминяти
еміграцію, а вташувати їй лише як найбільш
дорогу. — Правительственный комісар гр.
Лосєв пояснив справу видання паспортів,
якщо, що посліди громади емігрантів зверне-
но в італійської границі закла браку фондів на
дорогу, та заперечив, монби правительственный
організм але обходили ся з емігрантами. Пос.
Окунаєвський предетавив невалидну долю
селанців почавши від внесення паспортів. Ав-
стрійці однією не має жальності. Селанці тир-
палі навіть за подорожні до цесаря і платити
за се кари. Нехай правительство управильняє,
а не спина еміграції. — Виїзди прийнято всі
внесення комісії, а відмінно поправив пос.
Бернадіковського і Окунаєвського.

Вибрано шістьох членів ви-
ддає правого і статистичного впливів: в
курій більшої посильності вибраний пос. Едмунд
Биднейнський; в курій ліній і даят торговельних
пос. Тадей Романович; в курій менших пос-
ильностей пос. Антон Хамець; в цілого сойму ви-
брані пос. Пасєн Верещинський, др. Франц
Гомард і др. Даміан Савчик (97 голосів
на 119 голосуючих.)

При кінці засідання постанови пос. Оку-
наєвський інтерв'ювання в справі надушати при-
вибори до сойму в еміграційного повіту комісар-
ем староства Вагнером.

НЛОПОТИ САВЧИХИ.

Оповідання в маломісного життя.

ОСНІ МАКОНЕЙ

(Далі.)

— Такого важетва я би нікому не ви-
чив. За молоді в невиноті і недостатку чоло-
в'як стратити здоров'я і несебість, а коли вже
доробив ся хліба, їди нежко гримати, або ходи
по сьвітні як снохода! Подивити ся на мого бра-
та тай на мене. Я ходив до школи, тай який
ж? як тріска! А брат лишин ся на господар-
стві — хлоп як дуб! А у нашого Михайла і тей
здоров'я нема. Думаете, що школа помаже
здоров'ю? Як би лишин ся дома, даябрав би
ня ськази, киро би, був би добрий господар чи
рабник, міг би бути далеко щасливіший, ніж
лишн що школах та науках.

Така мовля він тріска не подобала ся Сав-
чихи, але не порозуміла її. Зайти закла її она,
не балакучи довго, гноті попрошала ся і
пшла. Не пішла-ж она до дому, а повернула
по дорозі до своєї сестри Христини Дутчич,
той що на старірок. Тут бач довгих заходів
владдав весь свій гнів на Михайла.

— Він хотів, щоб тільки сам був пан, а
мій Михайл ні! Радить мені, аби я его дома
лишила! Нїби то мене не стати на школу!
Люди діти які бідні а кутуть ся, а мій що?
Та я его прибору як паніча, дивлярок му
справляю, заплату професора — і тили буде

пан! Чи чувала ти тале, Христино? Завдиріс-
ний! — що нині, тільки завдирісний! Тай
проца твоя сина. Хвалить ся своїм сином: „а
мій син! а мій син!“, — а коли я такого хо-
чу, то он нічо! „Най тоби Микола поради-
ть!“ — так она до мене — „лінь то ліньше шак!“
Ні, не буде оно так, дам Михайла до школи!
Мій Микола вчить ся, що ему мама не мала
часом що їсти післати, то буде і мій учить ся;
и ему не дам голодувати.

А сестра Христини того слухав, слухав і
нічо. „Та що — ніже жалієно — ти паві, по-
сильти хлопця можеш. Ти не то, що я. Мій
Андрій до лапінських шкіл не піде“. Тай в
тих словом обернула ся, нїби то думки сестри
ж нічо не обходять.

Посидів Савчиха в сестри що тили,
мудмула ся. І не думала она нічо о тім, чи
посилати Михайла до Львова чи ні, бо все рі-
шила ся поспішати, тільки нагадала собі слова
Михайла, що свідокство Михайла кеска, що мо-
жуть его не прийняти до школи. Ану-ж то
призда? Треба його шийшого ськазати.

Іде Савчиха з тою думкою до дому, аж
одібує дива в передміській церкві. Не старий
чи той див, що лиш недавно прийшов з Льво-
ва, де в ськази ся. Юрі вчав ся на дива. Ду-
же він розумний див; і голос у него красний і
такі вчений, прикату ськазавши; як Дутчичі на-
писав до суду експерт на Вороничу, що є
остатинні словами на мій шкільний, то Дут-
чича в суді виграва. Отже провоті его Савчи-
ха до себе, переріхати свідокство.

Приходить обов до хати; Савчиха ськази на

„башкетам“ — шийн ути диво — а слуга
дів багать. Михайл десь нема.

— Іди, Ганко, до кухні, а я вже сама за-
бавлю дитину — крикаю Савчиха старій
служі.

Слуга виходить, а Савчиха годі шиймає
свідокство і подив дивови. Див читав, читав...

— А що? — каже — свідокство добре!
до школи приймуть. Чому би не мали прий-
няти? Мій брат не мав нішого тай его прий-
мили.

— А наш брат в потрібний хліб?

— Вже до нїтой піде. Знаєте, що би я
маж поради? Вонам'яти мого брата, най тро-
та Михайла приймуть, буде пенсійна. Давте
ему римський-дик тай приймуть хлопця.

Ся думка сподобала ся Савчихи так, що она
варя тили замовила дикомого брата, щоб при-
ходити учити Михайла. А ще й успокоила єї та
думка так, що она крім жалю до тітчинного
сина Михайла, не чула нічого влого, тільки са-
ме удоволені. Що більше, такий замовний на-
мір навія єї на думку, що годі тепер нести
Михайла, а треба до него добре павти ся, щоб
не пустував і в хатом по армарках не ходив,
тільки вчав ся. Лише десь там на дні серця у
Савчихи сидів припавна ськазною волею туго,
котра все будила ся на думку про розлуку з
Михайлом.

Див відійшов, а Савчиха нагодувала дів
і стала варити воду, щоб запарити ськазу для
худоби та дещо приготувати також для ськазу
шкільних, товстих безрот, котрі, не знаю-
чи своєї ськазної долі, емоційно ськазували ся

Ціни збіжжя і других продуктів.

Дня 3-го лютого 1896.

	Львів.	Чернівець
Пшениця . . .	від 7.20 до 7.40	від 7.50 до 7.60
Жито	6. — " 6.40	6.20 " 6.30
Ячмінь	5. — " 6. —	5.30 " 5.75
Овес	5.20 " 5.40	5.05 " 5.15
Ріпак	8.25 " 8.75	8.75 " 9. —
Горіх	5. — " 6. —	5. — " 6. —
Вика	4.75 " 5. —	— " —
Львівка	— " —	— " —
Біб	— " —	— " —
Вобил	4.75 " 5. —	— " —
Конюшина черн .	30. — " 40. —	— " —
Конюшина біла .	40. — " 55. —	27. — " 31. —
Конюш. шведск .	30. — " 38. —	— " —
Камн	— " —	— " —
Аніж	— " —	— " —
Букурман	5.20 " 5.50	5. — " 5.10
Хміль 30. — до 50. — збр. за мізо у Львові	— " —	— " —
оконити за 10,000 літрів 14. — 15. —	— " —	— " —

ПРАВДА,

вісник політики, науки і письменства

видається щодня

З НОВИМ РОКОМ 1896

— раз в тиждень кожної п'ятниці —
в обсямі одного аркуша.

Ціна в Австрій річчю: 4 р., півріччю 2 р.
чотиріріччю 1 р. за границею (задня знач-
них коштів пересилки) річчю 8 рубл., пів-
річчю 4 рубл.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО

"РУСКА БЕСІДА"

в Чернівцях.

вулиця Петровича число 2,

над на околиці:

"Ілюстровану бібліотеку"

для молодих, жінок і оліан, редакційну
Омеляном Поповичем

року 1896, 1897, 1898, 1899, 1900, 1901, 1902, 1903,
1894, по 1 ар. 20 кр. за роки, а всі 8 років
за 9 кр.

— З пересилкою поштовою 9 ар. 30 кр. —

ВИДАНЯ ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Стрию, 1887 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 збр.
2. Квітня. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний зівнік. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стріха. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗВОРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Сонячний промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На розв'язку) — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

III. ПОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І ОЦОВДАННЯ.

10. Навіжена, пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. Поміж порегами, пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.
12. За громаду, хрон. К. Т. Подольського. — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. Художник, пов. Т. Шевченка переклад Ол. Кониського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
14. Мій народ, пов. М. Школицького. — У Львові, 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. Хо. казка Михайла Конюшинського. — У Львові, 1894 р. 34 стор. в 8°. Ціна 20 кр.
16. Облога Бучи, пов. Мих. Старинського. — У Львові, 1894 р. (вміщує ся друкувати).
17. Гр. динки, роман хроніка Ол. Кониського. — У Львові, 1895 р. 195 стор. мал. 8°. Ціна 50 кр.
18. Пам'ять і люди, повість Володимира Левенка. — У Львові, 1893 р. 168 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

IV. ДРАМИ.

19. Американа, в 5 діях Памаса Мирного. — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
20. Титариона, в 5 діях Марка Кропанинського. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
21. В темряві, в 5 діях Мих. Старинського. — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.

У. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

22. Руский правопис домовий. Том I. (Закон писання). — У Львові, 1885 р. XVI і 432 стор. мал. 8°. Ціна 2 збр. 50 кр.
 23. Угорскі Русь, сї роки і теперішній стан. — у Львові, 1887 р. 30 стор. мал. 8°. Ціна 15 кр.
 24. Юрій Коссович, проба критичного розбору автобіоґ., его повістей і життєпис на Ол. Колесса. — У Львові, 1893 р. 99 стор. мал. 8°. Ціна 30 кр.
 25. Твори Карпенки-Карого. (Мартин Борула. Статуси. Безталанна. Що було, те могом поросто. Чабан). — У Львові, 1895 р. (вміщує ся друкувати).
- Всі повисні твори можна набути в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Станіславівській.

Котинця

Liniment. Capsici comp.

з антики Ріхтера в Празі,
загально призначений знаменитий усмирю-
ючий лік на втираніє. по ціні 40 кр., 70
кр. і 1 збр.; можна купити у всіх аптеках.
Просимо надати сей загально улюблений
домашній лік просто під назвою

Ріхтера Liniment з котинцею

і призначити з есторичности свою функ-
цію зі збереженням «оригіналу» «Котинця»
60 літній лік призначений.

Аптека Ріхтера

під назвою «лік» у Празі.

"ДНІСТЕР"

товариство взаємних обезпечень
у Львові,

вулиця Валлен ч. II,

засноване на підставі концесії ц.
к. міністерства справ внутрішніх
а дня 9. грудня 1891 р. ч. 22751,
розпочало свою діяльність дня 15.
н. ст. вересня 1892 р.

"Дністер", створений на заклад взаємності своїх членів,
обезпечує всім членам життя і здоров'я про-
ти всіх небезпек від найнещасливіших випадків
(пожежа, крадіжка, вбивство тощо).

Всіх шкідливих ліквідує ся і ви-
плачує ся сейчас по помарі.

Згадані в урядових актах і ліцензовані, як і всі
акції "Дністера", гарантовані ся.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити ЩОДНЯ крім неділей і свят. Доси, як звісно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер БЕЗ ПІДВИСШЕННЯ ПЕРЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати „БУКОВИНУ“ ЩОДНЯ.

Передплата на „БУКОВИНУ“ в 1896 році виносить на цілий рік 10 зр., на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр., 50 кр., місячно 1 зр.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА.

в котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що настануть в лютім 1896 року.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Бунівину“ вноситься
за рік 10 гр. — гр.
за чверть року 2 „ 50 „
за місяць 1 „ — „
для закорони 20 рублів або
40 франків.
Виплати членів по 6 гр.
в банці г. г. А. Герасіма в
Чернівцях, за. т. ч. ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

щодня крім неділі і ро-
жних свят.

Редакция і Адміністрация
„Бунівина“ знаходиться в
Чернівцях (ул. Петрівська
ч. 2), куда всі дописи адре-
суються наперед. — Ціна
редакції отворено щодня
від 8. ранку до 8. вечора

Діяльність „Просьвіти“.

На зборах товариства „Просьвіта“, що відбули ся 31-го ж. н. у Львові при участі яких 300 членів, до справоздання з діяльності товариства надав інтересні замітки директор канцелярії д-р. Кость Левіцький. З тих заміток хочемо коротенько познайомити читачів.

Діяльність відділу розширилась в двох останніх роках через заложення часопису „Читальня“ адміністрацією власного дому і більший рух читальні. До піднесення видавництва товариства причинилась фундація Стефана Дубравського, з котрої першу премію дав Андрієви Чайковському за оповідання „Образ гонимого“, а другу премію В. Федоровичеві за написання популярної ветеринарії. Видано також вибрані поезії Шевченка для людей, а Календар Просьвіти розійшов ся торік в 5.500 примірників. До друку готувались книжки: Про насіку і спільні господарські — а вже готова карта Руси, що багато коштувала товариству.

Загальне число членів товариства виносить 4000. Притім замітна річ, що небагаті члени „Просьвіти“, пера убогі зарібники, старали ся найправильніше сплачувати свої сплади, пера частинани вилачувувати тих сто крейцарів вилади.

Д-р. К. Левіцький підніс на тім місці патрістичну діяльність декотрих священиків, котрі приєднали Просьвіті по кілька десятків членів і пригадав притім, що подібне до Просьвіти товариство: Матиця хорватська в Загребі має понад 12.000 членів, а товариство св. Могорія в Целонці понад 70.000 членів. Коль у нас так буде? А повинно так бути, бо се лиш від нас залежить.

Читальні Просьвіти розвиваються ся внаслідок добре і свідомість народна піднімає ся у сезони. Читальні, що мають також крамниці, книжні і каси позичкові, мають зацвинути будучість, бо викликають поміж громадянами інтерес господарний. Н. пр. читальня Просьвіти в Микуніцях має касу позичкову з річним оборотом около 10.000 гр. Громада Сосниць заложила три крамниці, Путищинці крамницю і касу позичкову з оборотом понад 10.000 гр. і т. д. Для робітників у Львові рішено закласти читальню Просьвіти. Внесено петицію до сейму краєвого о призначенні значнійшої суми на утримання безпроцентних позичок з фонду краєвого крамницям і касам позичковим, заложенням заходам Просьвіти.

Першим ворогом читальні є темнота; скоро читальня повстане, зараз і во-

роги являються. Відтак читальні не мають своїх хат і тому не можуть розвивати ся. Стараються містити ся в домах громадських, в чім не повинні знаходити перешкод.

Філії Просьвіти розвивали ся слабо. Товариство думає, що винний на себе видатки філій причинили ся до їх розвою. До розбудження руху можуть дуже причинити ся господарені віча Просьвіти, такі, як одно було в Перемишлі. На тім вічу (за радою п. О. Барвінського на останніх загальних зборах) була мова про заложення окремої рускої інституції кредитової. Справа та ще не дозріла.

Вкінці діждала ся Просьвіта свого власного дому за 130.000 гр. Заплановано около 30.000 гр., а 100.000 гр. єсть довгу. Але се не так страшно, коли знайти ся, що 70.000 довгу в банку краєвих сплачує сама реальність чинишми — так само і решта довгу. Очевидно дів ще довгий час не буде данати виділити гроші на видавництво і т. н. Виділ мусить так як досі обходити ся членськими виладами, продажем книжок і т. н.

До справоздання К. Левіцького висказав п. Петришин своє відношення, що виділ Просьвіти перший раз широко напитував за мазу діяльність філій і читальні Просьвіти. Між ворогів читальні

КЛОПОТИ САВЧИХИ.

Оповідання в маломіського життя.

Начальник
ОСНІ МАХОВИЙ.

(Далі.)

— А я — каже — і швидко професорам не мрнула і на віно їх не просила, так як Улац, а от самодостатко добре.

— Так уже Бог дав — каже стара Сторонська. — Або я за своїм носила? І сама не знаю, як він ті шпони світив.

— Коли то мені Бог так дав! — витан валила Дутчина.

— Посидітьте і ви! — радить коротко старий Сторонський, що читав якусь книжку від сина тай не рад тому, що йому вербівалось. Тільки він відважний хазяй, що в неділю, тай то перебивають.

— Та я бо того страх не хотіла, мамі каже як що! — відповіла мати Андруся.

А „дан“ Микола Сторонський слухав то- го тай думає.

— Маме бо Андруся до бурси прийшла? — каже. — Самодостатко має добре.

Але Дутчина промовила ся, як сонце. Ова приїдає ся більше до Миколи і давай его винитувати, як то з тою бурсою, чи би сина цілком даром приймали, чи треба доплачувати — все винитувала ся до чиста, бо розумна була жінка і знала, як і про. Стало на тім, що Микола Сторонський має написати

прохву до зараду бурси о принагте Андруся Дутчині коли можна за дармо, а як ні, то за малою доплатою.

— Ви у Львові маєте знайомих панів, то вже якось зробите! правда, пане професор?

А „пан професор“ на то: „буду старати ся“ — каже. І Дутчині зокри-що більше нічого не треба; ова тала швидко і рада, як би ві хто її, его коний поладив. А що ві найбільше гіштів, то се, що буде могла естері Касюши позичити ся і своїм Андрусем; не лиш ві Микола піде до „лафривенки“ шкіль, але й Андруся. Андрусьє самодостатко добре, не таке, як Микола, его приймуть до бурси а там уже — Боже поможі! — якось то буде.

І коли ова о тім думала, верталося до дому, ві коний хотіла ся витанити до сестри Савчихи і сказати їй все а все. Але ні! Ова, як розумна жінка, не витанала, бо мала в тім свій рахунок. Ще Савчиха пішла би до Сторонського і казала би подати і свого Микола до бурси, а то могла би вийти ві на мам, бо естері приймуть сина, коли заповіді голосять ся до бурси жінки.

Вечером ще поговорала о тім ві своїм чоловіком — той казала, що сам мам таку думку — і обі сестри, Савчиха і Дутчина, в оту ніч в неділю на поведомок думали довго про своїх синів, вони не заснули.

І не було би в того всего видішло жінки, як би була Савчиха не довідала ся враз на другий день від тієї Сторонської жінки, що й Христини хоче позичити сина до Львова та що Микола обіцяє мамі подати

ві Андруся до бурси. Не знали, від чого зробило ся ві дуже гірко і хоч як ві було меншучо покидати роботу дома, пішла таки ввечері на хазяй до своїх родичів, стареньких понажаних жідан Чупенків, що поновинили трьох синів і поновинавши чотири доньки ажуж доживали ніку ще при двох синах неможнатих. Ахто надало, що там в ту саму пору були в гостях: Микола Сторонський і — Дутчина. Прийшла видно на тім самим, що й Савчиха.

Сіла собі Савчиха коло печі і слухала, о чім мова. Дутчина змовчала також, розмалюючи тільки старі Чупенкі про своїх синів, Микола і Андруся, винитували ся, а тім відповідала або поспіхом віраку Сторонський. За бурсу мамі нема. Слухав-слухав Савчиха і бере ві віста.

— А з бурсою що? — каже парад, обертаючи до Сторонського. — Хіба я не знаю, що ви Андруся хочете до бурси за дармо дати, а свого Микола не хочете? А що то, чи жий син гірший, як Христини? Або чи я гірша мам сестра, як Христини, що ви ві сторону тримаєте?

Сторонський здибував ся дуже; кже міграв ся відповісти те випередила его Христини Дутчина.

— Що-ж ти кажеш, Касюню? Та чюм ві сторону тримає? Знає, що я бідна, тай хоче помстити мені і Андрусині.

— Або я богачка? — обурилась ві Савчиха. — Найшли богачку! більшої не виділи...

— Але-ж, Касюню, адже то ві видіти,

Ціни збірок і других продуктів.

Для 3-го лютого 1896.

	Львів.	Чернівці
Пшениця . . . від 7.20 до 7.40	від 7.30 до 7.60	
Жито 6.— " 6.40	6.30 " 6.30	
Ячмінь 5.— " 6.—	5.50 " 5.75	
Овес 5.20 " 5.40	5.05 " 5.15	
Ріпак 8.25 " 8.75	8.75 " 9.—	
Горох 5.— " 6.—	5.— " 6.—	
Вика 4.75 " 5.—	— " —	
Львівка — " —	— " —	
Вів — " —	— " —	
Бобик 4.75 " 5.—	— " —	
Конюшинчаря . . . 30.— " 40.—	— " —	
Конюшина біла . . 40.— " 55.—	27.— " 31.—	
Конюш. шведск. . . 30.— " 38.—	— " —	
Кман — " —	— " —	
Апик — " —	— " —	
Букурда 5.20 " 5.50	5.— " 5.10	
Хміль 30.— до 40.—	зр. за мішко у Львові	і окреша за 10,000 літрів 14.—15.—

ВИДАНА ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В. Стриж, 1887 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 зр.
2. Квітла. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний візник. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. Левида. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стріха. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗБОРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Соплатний промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На розв'язці) — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

III. ПОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І ОПОВІДАННЯ.

10. Навіжена, пов. Нечул-Левіцького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. Поміж ворогами, пов. Нечул-Левіцького. — У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.
12. За громаду, хрон. К. Т. Подиляка. — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. Художник, пов. Т. Шевченка переклад Оз. Кониського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.
14. Мій народ, пов. М. Школицького. — У Львові 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. Хо, казка Михайла Кониського. — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. Облога Бухи, пов. Мих. Старицького. — У Львові, 1894 р. (випустити ся друкувати).
17. Грешники, роман хроніка Олек. Кониського. — У Львові, 1895 р. 192 стор. мал. 8°. Ціна 50 кр.
18. Пани й люди, повість Володимира Левенка. — У Львові, 1895 р. 166 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

IV. ДРАМИ.

19. Американи, в 5 діях Памала Марго. — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
20. Титаріани, в 5 діях Марка Кропивницького. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
21. В темряві, в 5 діях Мих. Старицького. — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.

У. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

22. Руский правотар домовий. Том I. [Закон на міський]. — У Львові, 1885 р. XVI і 432 стор. вел. 8°. Ціна 2 зр. 50 кр.
 23. Угорська Русь, її росіяні і теперішній стан. — у Львові, 1887 р. 30 стор. вел. 8°. Ціна 15 кр.
 24. Юрій Коссован, проба критичного розбору автобіоґ. его поістий і літератур. чин. Олек. Колесса. — У Львові, 1893 р. 99 стор. мал. 8°. Ціна 30 кр.
 25. Твори Карпенка-Карого. (Мартин Боруза. Сто тисяч. Бетталіана. Що було, те мохом поросло. Чабан). — У Львові, 1895 р. (випустити ся друкувати).
- Всі повисні твори можна зайти в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Станіславських.

ПРАВДА,

вістник політики, науки і письменства

видається щодня

З НОВИМ РОКОМ 1896

— раз в тиждень кожної п'ятниці — в обсязі одного аркуша.

Ціна в Австрії річно: 4 р., місячно 2 р. чвертьрічно 1 р. за границею (включаючи кошти пересилки) річно 8 рубл., місячно 4 рубл.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО
„РУСКА БЕСІДА“
 в Чернівцях,
 улица Петропавла число 2,
 має на складі:
„Ілюстровану бібліотечку“
 для молоді, міщан і селян, редаговану
 Омеляном Поповичем
 року 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893,
 1894, по 1 кр. 20 кр. за рік, а всі 9 років
 за 9 зр.
 — З пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр. —

Liniment. Capsici comp.

з антики Ріхтера в Празі, загальнопримісний знаменитий зсмирюючий лік на втигання по ціні 40 кр. 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптеках. Просимо жадати собі загальнолюбимий домашній лік просто під назвою

Ріхтера Liniment z kotwicy

і прикупити в односторонню знову флакон з цілком знаменитим описом „Котвиця“.

Антика Ріхтера
 зліх в аптеках Львова у Празі.

„ДНІСТЕР“

товариство взаємних обслуговувань у Львові,

улиця Валова ч. II,

засноване на підставі концесії ц. к. міністерства справ внутрішніх з дня 9. грудня 1891 р. ч. 22751, розпочало свою діяльність дня 15. н. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, створений на засадах взаємності своїх членів, обслуговує всім майже домашнім і господарським промислом, зокладає лік найкращих і найкращих умов і починає життям найкращим промислом.

Всіх шкідливих ліквідують ся і виплачують ся сейчас по повній.

Зголошення — у відомій агенції з міжбанків, де нема агенції „Дністер“, прикупити ся.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити ЩОДНЯ крім неділей і свят. Доси, як звісно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер БЕЗ ПІДВИСЦЕННЯ ПЕРЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати „БУКОВИНУ“ ЩОДНЯ.

Передплата на „БУКОВИНУ“ за 1896 році вносить на цілий рік 10 зр., на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр., 50 кр., місячно 1 зр.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА.

з котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що вступить в лютім 1896 року.

докладно зазначена ролі і функції делегатів. Отже статут мусить ще раз прийти до ради міської і союму, а опісля піде знон до жін-стерства.

В справі еміграції оголосив др. О. Олександріч таке писмо: „З уваги на те, що мною багато людей приїждить тут до мене, надаючи непотрібно гроші на подорож до Львова, по такі інформації, котрі знаходять ся впрямно подані в мій книжочці „О еміграції“, (в котрій ми подали були звіт в ч. 7. *Дружину*) зазначаю, що інформацій в справах еміграційних урядом тільки листовно. Увіdomляю заразом всіх, що вільний переїзд до Бразилії цілковито і на все вивезений, що емігрувати на ґрунт до Канади можуть лише ті, що мають на родину що найменш 1000 (тисяч) ар., так що для бідніших не остає нічого іншого, як їхати на зарібки до Сполучених Держав поодинокими робучим людям; на то потреба о-коло 150 ар. на особу. *Др. Йосиф Олександріч.*“

3 РУСИХ ТОНАРМСТ. Новий виділ „Промислів“ уметитиував ся в той спосіб, що заступником голови вибрано о. Ал. Тороньского, директором канцелярії д-ра К. Левичного, редактором видавництва дир. о. Боринського, касиром о. Темницького, контролером Петра Огоменського, економіком А. Дольницького, бібліотекарем К. Паньківського, секретарем академіка В. Гнатюка, реверантом для «ілій і читальні» Гр. Врецьову. — Виділ „Народної Раді“ уметитиував ся, вибравши заступником голови В. Нагірного, секретарем д-ра М. Лагодницького а касиром о. Ол. Степановича.

Підземні дроти. Електричний трамвай у Львові, котрий досі носився за протоками що йдуть понад улицями міста, одоронить неротці проводи підземні. З уваги на естетичний вигляд улиць, а заразом з уваги на конв'юкти з телефонами і телеграфом, буде усунути дротиної сіті в повітря дуже пожаданою зміною для столиці Галичини. Як відомість, починає зацікавувати радних міста Чернівці з так-

ли, коли власно має накладати ся електричний тиск на стеліці бумажні. 11

3 биковицького сойму. В доповідню до вчорашнього з'їздовданя додано, які заможні одержали червоноцкі рускі товариства від сойму. Отиж сего року без підмх сун-речок (таких як торк були) товариство „Народний Дін“ одержало субвенцію в сумі 300 ар., „Руска Бесіда“ 200 ар., „Руска Шко-ла“ 200 ар., а „Товариство руских женщин“ 400 ар., разом 1100 ар. Тільки-ж заможні одержали і волосні товариства. Окрім того ді-ставили землі малар-артист Микола Івасюк субвенцію 500 ар. для дальшого обрадованя.— Слудуюче засіданя сойму підбуде ся для 7-го с. м. На вороду днешнім ототі між иншими з'їздовданяк відділ красновго з'їз. діяльности

Електричне освітлення в Чернівцях буде всім надійним цілком скоро введено. В суботу дають в театрі п'єсу „Мікадо“, і того вечора буде театр перший раз електрично освітлений. Також музичне товариство зробило йому з вкладом електричним уму і можна надіятися, що ще сего року відбудуться вичерки при електричній освітленні.

Новий статут міста Львова, ухвалений вже радою міською і галицьким сеймом, вернув ємністерства невідкладношений. бо в статуті не

потреби виступи „дизайнер“ на сцені, коли сам
має новий, а дитині жодна іграшка занадто?

Михась, хоч і як рад дитяринки, почу-
єся вираз безпомічності, побачив, що яку вистру-
пу нема. Перед від'їздом то він ще виштов-
пав місто, то зараз вертає, смутний-смутний,
як Савчині жаль було дитини ся на дитину;
що виганяє у хліб до Зіриного, анос вибде не-
веселай. І не могла яку іншої радоники дати,
так дитина виструпає ся. Бачить то Савчина
і постійно сльози витирає, як перед хлопцем
то перед чоловіком жалю не покаже, аби й не
мало не зацікавити.

На вкраді у старих Чусиків рішили всі, щоб сам Сашка відніс єдина до Лавона: не він у Лавоні боргів виннає є, він там усе бу-
дальний, а Микола Стороньський що треба то
покаже, як і куди. Що чоловік то не баба;
баба собі ради у Лавоні не дасть; ще загубить
є в дитиню, або кі хто обкраде, тал як об-
крали раз Дутчику. А до того Сашка, має ще
в інтерес до заміжних ривників, то єму і на-
ручно. Дутчику мала вибрати є до „мала“ на
другий день разом із Стороньським, бо сєз Ан-
друшені сорочок не шпирятувала і шовці чо-
решкині не зробив на час — то прикинула є
троха.

На вечірній з танцями в Червонозбірському оафірській частині дня 8. с. м. заповні свій приїзд Архипович Петро Фердинанд. Варад оафірського класуна просить нас повідомити запрошених на вечірній гостей, щоб були ласкаві прибути до класуна надійшлиште о год. 8. мін. 43.

Вдівни гріш На виборах черновецької читальни польської рішенням що року поминати богослуженням пам'ять Петровелі Коритиньскої, котра померла торік у вересні. Була то 80-літня старушка вдова, котра — хоч сама була неграмотною — могла звести свій чоловіка, який

робом сідав уже на вія, так глибоко занепадала, що вже хлопцям не було ні струнку ні розвади. Діти собі в плач, Сашка тільки очима кліпав (випити уже дещо), бабуся благословить вину, а він усеїх по руках цілує таї плаче глибоко також. Вже паробок тріснув багатом і Сашка прикистив си на очі, а мати ще стає на сиріхих колеса, та обсертає сина, аби не перестудив ся, кинє чоловікові помацувати що в очі, а бабуся в табукоці кашени витягає дві шістьи і дає їм Михасеві „на сріху“

— Ну, идѣ ужѣ раз! — приказуе старик Чупский погоничевымъ нетерпеливо.

І погонити рушав. Влі випочув ся скоро з подорож, на котрим остануть ся капітани жінки і діти, мончати якийсь час, а потім зникнуть разом з нею і піти до кати. Лише мати дитини, як ще з дороги донго за від'їжджаючим німом.

Слова закурив собі „сиріжину“ і їдло мис-
ток гордо: „Куди? — питають ви його зна-
вони! — До Лавона Михайла беру — відповім
Слава. — „До шкіль? — Аніж! — „Дай
Боже щасливо!“ — Дай Боже; дякую ви до-
бре дякую.

А коні жнуть швидко; от уже й рогачку жинають. Миталь сидить залланий проти батька, на сина, що в собою почати. Бере він, вишмак відомо в кишені, шть тай кинсе і плакати збубає. Все їде тото шть мало него, то ему зана он так, он би дима був.

И як отаць Савик німірував, то все сподівалося придивляти ся захради жинки коло кнпрани для Михася. А маміть сам виліз з мішка впроважений старий „дентарок“, саміс до одиноким, для направити, а по напрям дартуваго Михася, аби его удобружити, щоби не боти ся ітиму до Альова. На що еку, Савик, буде бо

єністю убитого Шуцмана. На вид трупів
привняв ся Сулима, як убив цілу родину. Б'є
відведено до суду в Чорткові, але там він
дознали від своїх земляки. Б'є вина є майже ціл-
ковито доказана.

Помер у Львові Йосип Овчак, директор
руської народної школи ім. Маркіана Шашке-
вича, в 50-ім році життя.

0

Друге число „Зорі“ з сего року багате звістом таж як перше. Складає ся з таких статей: Поезії В. Сивинського п. я. Україна (журн). Оповідання Мих. Коцюбинського: Для загального добра (продовження). Поезії Якова Щоголева: Зіновий ранок. Повість Д. К. п. я. Даремна надія (продовження). Поезії Т. Галина: Убогий край. Василь Чуйченко, котрий тепер виступає вже в своїм дійстві як письменник Б. Гринченка, почав у сьм числі подавати переклад Шьєррової: Марії Стюарт. Богдан Левикий подає тут свій переклад поезій Кемоніської. Василь Аукунч подає переклад статі і Розле: „Жінки при Чотириньсьім дворі в другій половині XVII віку“. Далше читаємо інтересні листи О. Я. Кониського з Криму, конець статі В. Щурата про Франца; оповістки і критичні замітки, фейлетон В. Щурата п. я. „Світля й тіні“, коротку згадку про Миколу Сумцова (до портрета), багату хроніку і бібліографію. Ілюстрації в сьм числі такі: прекрасний малюнок Ос. Брандта з козацького життя: Пісня побіди, портрет Миколы Сумцова і хата в Турадах коло Жидачева. Передплата на „Зорі“ вноситься на цілий рік 7 ар. Адреса адміністрації „Зорі“ у Львові, ул. Академічна ч. 8.

маку і зробив на нму дуже жаль. А як нагадав собі про вчорашній Аляск, то до того і страшно йому стало. От він, не багато думаючи, як дурний хлопчисько, тихцем пішов так собі гайда на гостиницю, одягнув як рані і другий, чи батько не бачить або погонич, сховався у ріді і давай чинити свою справу до дому. Бачить, бачить, як відійшов він. Ту і страшно йому перд батьком, а вертати ніяк не хоче сі, як німкі гроші. Там дома щиро німа плаче на нїм, а Михайло жаль і за нїм і за Геленкою і за Олександром, — ой! треба вертати сі до дому. Може то ще впаде мене сі; як прийде до дому, як старе просяти, то жаль зробить сі жаль і німа его німа не встать до Аляска.

Так те думи ввійла хлопчини в голову, що він як той біс, не прибожикаючи, аж до біс до Нового Явниа. А нині було смерило на і ніхто его не бачив, а золь і бачив, то нині там було йому дль до хлопця? Михайл що відбавить кудись доросл, все оглядає ся, чи не адогоник его батько вийши, але батько не їд нині не видно. Одний страх таки бере хлопця і він їде такии кроком, як старий. Минув уже Новий Явни і вийшов в поле. На дворі щорча темнїли. Михайл добічує ку і там нїби зна їд, нїби знаєся страхотудн, аж муршино їдуть ему золь влиці, але він не такий боєзли кой, шоби востером золь ся ходити.

Тако і подібні думки снують ся йому в голові, нінають ся одна з другою та підганяють його в хвіст. Втомив ся залицтвом, він по-

в день 6. лютого 1896 р.

Будапешт. Міністер Голуховський і всі австрійські міністри вернули вчора ввечері до Відня.

Прага. В комісії для внесення про-до узго-
рена національних журій заявили втера наступ-
ник правительства, що правительство годит-
ся на принципіальну сторону внесення пос.
Шлаєнбергера і візьме участь в нарадах. Спра-
вонадаєць пос. Рує підносить радо прихильно
становище правительства і вносить прийня-
ти 1-го артикулу. Пос. Герольд зазначив, що Мо-
лодочехи в самого початку відкинули цілий
проект. Пос. Шлаєнбергер дуже задоволений
заявленим правительством комісаря. В спе-
ціальній дебаті вінє правительственный комі-
сар стисливішим зміни. Висновок прийнято арт.
1 і 2 проекту.

Ковч. Вчора відбули єм похорон князя Баттенберга з військовими почесностями.

Атени. Парламент избрал Займиса новым президентом.

Софії Болгарській засвоєний „Мір“ і „Пиріс“ підтверджують ність, що російський цар буде хрестиним батьком при переході ки. Бориса на православні; его буде виступати як бути, російський генерал. Вей ність пророкує, як до великого торжества.

а — йому виступили на чолі. Але хоч уже до дому
і не далеко! От у вітальні сидів в горіху сестри-
ца в міській, ще в пів години і Михайло буде
вдома.

Минає пів години і втомлений Митася стоїть перед вхідними свої хати. Дивить-ся, що мама робить. Сидить під печею, надмозолотий син на колінах, тай від часу до часу обтирає очі. А Галенка коло неї. Щось говорить, але на дів не чути. Що тут робити? Чи влізти до хати, чи ні? Ану-ж мама буде бити?...

Дунак так Михась хныло-доу (неодмінно в ефірі).

— А что там? — спросил он в хауи. Сад

А Михась і боць ся відносіти і боць е
досрі относіти.

— Подивино се, Ганно, там щось в синах рушило се, чи що таке! — каже Савчик до дати.

Отпираше Ганна вратите, а Михаил шусти
и скочил си за бочка. А в Ганни имаше душа за
хотина.

— СЫНТ-СЫНТ-СЫНТ! — НАЖЕ — СИ И
Милос, то?

Ціни збіжя і других продуктів.

Дня 3-го лютого 1896.

	Львів.	Чернівці
Пшениця . . . від 7,20 до 7,40	від 7,50 до 7,60	
Жито " 6.— " 6,40	" 6,20 " 6,30	
Ячмінь " 5.— " 6.—	" 5,50 " 5,75	
Овес " 5,20 " 5,40	" 5,05 " 5,15	
Ріпак " 8,25 " 8,75	" 8,75 " 9.—	
Горох " 5.— " 8.—	" 5.— " 6.—	
Вика " 4,75 " 5.—	" — " —	
Льнянка " — " —	" — " —	
Вівс " — " —	" — " —	
Вобик " 4,75 " 5.—	" — " —	
Конюшина чрв. " 30.— " 40.—	" — " —	
Конюшина біла " 40.— " 55.—	" 27.— " 31.—	
Конюш. шведск. " 30.— " 38.—	" — " —	
Квиц " — " —	" — " —	
Анаж " — " —	" — " —	
Кукуруза " 5,20 " 5,50	" 5.— " 5,10	
Хміль 30.— до 50.— згр. за жальо у Львові	і оковата на 10,000 літрів 14.—15.—.	

ПРАВДА,

вістник політики, науки і письменства

заснований на

3 НОВИМ РОКОМ 1896

— раз в тиждень кожної п'ятниці —
в обсямі одного аркуша.

Ціна в Австрії річно: 4 р., піврічно 2 р.
чвертьрічно 1 р. за границею (задня знач-
них копій переказки) річно 8 руб., пів-
річно 4 руб.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях.

улиця Петровича число 2,

як за адресою:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіжн, міщан і шлях, редакційну
Омеляном Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893.

1894. по 1 зр. 20 зр. за рік, а всі 9 років
за 8 зр.

— З вересня по початок 9 зр. 30 зр. —

ВИДАНА ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Стрию, 1887 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 згр.
2. Квітка. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 зр.
3. Рідний вілний. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 зр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 зр.
5. Рідна стріла. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 зр.

II. ЗВОРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 зр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Соняшний промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 зр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На роздутьї) — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 зр.

III. ПОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І ОПОВІДАНИ.

10. Навіємна, пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 зр.
11. Поміж порогами, пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 зр.
12. За громаду, хрон. К. Т. Подоланка. — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 зр.
13. Художники, пов. Т. Шевченка з переказу Ол. Конисського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.
14. Мій народ, пов. М. Школицького. — У Львові, 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 зр.
15. Хо, казка Михайла Коцюбинського. — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. Облога Буши, пов. Мих. Старицького. — У Львові, 1894 р. (кінчить ся друкувати).
17. Грешники, роман хроніки Ол. Конисського. — У Львові, 1895 р. 192 стор. мал. 8°. Ціна 50 зр.
18. Пана й люди, повість Володимира Левицького. — У Львові, 1893 р. 168 стор. мал. 8°. Ціна 60 зр.

IV. ДРАМИ.

19. Амиреїна, в 5 діях Паласа Мираго. — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 зр.
20. Титарина, в 5 діях Марка Кропивницького. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 зр.
21. В темряві, в 5 діях Мих. Старицького. — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 зр.

V. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

22. Руский правотар домовий. Том I. (Закон на вілний). — У Львові, 1885 р. XVI і 432 стор. мал. 8°. Ціна 2 згр. 50 зр.
23. Угорська Русь, сїроній і теперішній стан. — У Львові, 1887 р. 30 стор. мал. 8°. Ціна 15 зр.
24. Юрій Коссован, проба критичного розбору автобіогр. его помістий і жетписи нап. Ол. Колесса. — У Львові, 1893 р. 99 стор. мал. 8°. Ціна 30 зр.
9. Твори Карпенка-Карого. (Мартин Борула. Сто тисяч. Бехталання. Що було, та жолом коро-сло. Чабан). — У Львові, 1895 р. (кінчать ся друкувати).
Всі повисті твори можна набути в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Станиславській.

Котини

Liniment. Capsici comp.

з аутяки Ріхтера в Празі,
загально признаний знаменитий гомирю-
ючий лін на тирани: по ціні 40 зр., 70
зр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптек.
Просимо надати сей загально улюблений
домашній лін просто під назвою

Ріхтера Linimenta котинцею
і призначити з остерожливістю лише фаль-
ши зі зміною значення отримання „Котини“,
бо лише ці пралажи.

Аптека Ріхтера
під знаменем ланки у Празі.

„ДНІСТЕР“

товариство взаїмних обезпечень
у Львові,

улиця Волова ч. II,

засноване на підставі концесії п.
и міністерства справ внутрішніх
а дня 9. грудня 1891 р. ч. 22751,
розпочало свою діяльність дня 15.
и. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, створений на основі взаїмних обезпечень членів, обезпечує вони всіляк: дожиття і віджиття про-
тив шкідливих іх захворювань іх улюблених і вичинає вичинає всілякі зрощі.

Всякі шкоди ліквідують ся і ви-
плачують ся сейчас по пожарі.

Земельні і улюблені агенси і вичинає, де вони
всїляк „Дністер“, зрощуєт ся.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити ЩОДНЯ крім неділь і сьвят. Доси, як звістно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер БЕЗ ПІДВИСШЕНЯ ПЕ-
РЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати „БУКОВИНУ“ ЩОДНЯ.

Передплата на „БУКОВИНУ“ в 1896 році виносить на цілий рік 10 зр., на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр., 50 зр.,
місячно 1 зр.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію
ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА.

з котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що настане в лютім 1896 року.

ITEPELILATA

на „Бучиницу“ вносить
каждый рік 10 ар. — ар.
на четверть року 2 „ 50 „
всего . . . 1 „ — „
для закупки 20 рублей або
40 франков.

Найдено 1 череп из 6 вр.
в долине реки Л. Горюхины в
Чу-шань, на расстоянии 4. 17.

НИХОЛИТЬ:

щодня крім неділь і рус-
них свят.

Редисний і Адміністрації
«Буровини» казали, що в
Чернівцях (ул. Переміш-
на, 7), куди він повинен адре-
сувати відповідь. — Поу-
редисний отримав від «Бу-
ри» лише дві копії, а не

Буковинський краєвий сейм.

(В-ые исследования в дни 7-го зимнего 1896 г.)

Сфера застосування нових позитивних і оцінювальних судів на Експертній і загальному суду кращого в Чернівцях.

По переработке полученных петиций судного секретариата административной комиссии (референт швейцарского судного секретариата Цирговер) продалась запись правого и левых судных. Секретариат не имел никаких данных и потому не мог дать никаких сведений относительно правого и левых судных.

З огляду на вище сказане новою цивільною про-
цедурою заліскав ся люди красивий вібранок ста-
тистичного матеріалу, здебільше нічого не зри-
бля, 60 персонал судейський буде вже заде
самого вищого новою цивільною процедурою по-
білшенні. На се не згодил ся комісія, а ро-
внбрала справу докладно, головни зясована
нових повітомих і окружних судів і нешто-
го крайного суду в Чернівцях. Вже постійна
комісія ради державної сказала, що „ходів
судів обох галицьких округів вищого крайного
суду“ „стало менше до числа судів даного повіду
малших країв“. Круг вищого крайного суду у
Львові має 4,534,752 мешканців, а має о пать
округи і 95 повітомих судів менше як
Чехів. Сана Буковина, що обіймає простір
10,441 квадратних кілометрів а 646,591 ме-
шканцями, має менше повітомих судів як
Дальмація о 17, як Країна о 14, Каринтія о
12, Шлез о 8, Сальцбург о 4, а Тироль а
Форарльберг о менш ніжше шість разів (5) біль-
ше повітомих судів як Бельгія. Коли до то

го знаєш, як, що бухгалтерські записи більші прихильні до процесів, як певні люди в західних країнах, то приходять до переконання, що тут хоча і є політична, Букочина є двома вищими і 16 повітовими судами має рішуче полігоджувати (пересічно вищих) 540.692 актів, а пр. Солиного, од на один вищий і 20 повітових судів лише 114.888-актів; є статистичні дані виходить, що повітовий суд на Букочині має п'ять разів більше роботи як пр. суд в Тиролю.

До тої надмірної роботи судових урядників не варто в жодній порівняльній числах судів і видатки держави на ті суди. Надто ще в 1850 р. при організації судів мали на Буковині створити як чотири нові повітові суди, а тепер передо нами правий суд в Чернівцях надіслано одиннадцятьох нових судів на Буковину, зокрема в Чернівцях, Божих, Галац, Чудині, Веретинці, Бергометі, Студилинцях, Натрі-Молдавиці, Ланештах, Босанці і Василів. Виком та засновані двох нових окружних судів в Радніцях і Вишнів. Комісія мусить з обох сторони сі жадати як найгоршеїші по-рушити правительству до узагальнення. Що потрібне також відновлення нових окружних судів, се докazuje з одної сторони потреба більшого числа повітових судів; з другої сторони се обставина, що в пр. окремим в Пу-тиловка має до Чернівців, а в Селитина до Су-чави туди 100 до 200 кілометрів: через такі довгі подорожі страшно ростуть кошти про-цесу, а се не дозволяє ні для позивача, ні для відповідача заасудження. Зрештою му-сить се ще знаходити, що зростаючи в край-індустрію дасть зростаючи судам багато ма-териалу до процеси.

Випади говорять про і справозданні о потреби замінованні зовнішнього кращого суду в Чернівцях. Сторони, котрі сачуть по введенню нової цивільної процедури переводити свій процес у Львові, мусили би передовсім підняти та коштовної дороги туди. Згідною новотою з галицьких судих є польська мова, а коли прийде буковинський Русин чи Волох і зазнаде пересуджана в латерній мові, то вийдуть на верк невозборки перерони. Дальше перерона вийде з шуктуванням адюнкта, котрий в Галицький думк мало знає по німцях, а по польски таке нічого. Таким способом не було би безпосередности в процесі, котрої жадає нова цивільна процедура. Зрештою мав би зовнішній кращий суд у Львові й на дальше предложувати судини до аману на підставі із праці в суді; а праці протів виробляють си в німцях, в Галицький неманій мові. Окрім того треба ще на увагу зяти, що в Галицький є урядовою мовою польська і руска, а на Буковині німецька, польська і руска. Коміта замінованні такого зовнішнього кращого суду в Чернівцях не будуть певно менші, як коли би при замінованні зовнішнім суді заложено особливий сенат. Для Чернівців потрібно би що найбільше одного президента і двоох радників, а за те зменшило би си число радників у Львові з чотирьох. Комісія ставила дві ремації в записках до президентства, щоб 1) засновано в нагоди введення нової цивільної процедури в життя 11 повітових судів після внесення кращого суду в Чернівцях, 2) засновано з Чернівців зовнішній суд коасний.

Заступник кр. маршала д-р Ротт під-
держує резолюцію комісії і подає ще дані,
після котрих сойм уже від 1866 р. старався о

КЛОПОТИ САВЧИХИ.

— Що тобі Бог дав! — запитала Савиця, але садити дитину на лавку і сама йде в кухню в їм.

Аж тут Микась виланить на бочку, скри-
ниш на та до мамн; бере на віз руху цілуна-
ти. Скрипка динить на і очам своїм на вірити.

З великої досади Савиниха вдарила Митаси кулаком по плечу, але в той же мить пошкощило її серце; вона добула з кишені пензлик і дала синови їсти. Їсть Митася вчеперу, трохи сириний си, а мати годить то сюди ту туди; ту кинь лавку, ту миску постоїть; от сиринчить на стару сауту, поміряє, що не було того. І розсудить як на наймолодшого сина, що поплакати стужонку. Така її вчеперилася вона, що страх.

Аж ту чух, на подіорі в'їждить він. Чуті
гомос парубки. Бать! приїхав Свояк! Приїхав!
вистапаний приїхав в хату.

чужі, а її сестра Савчиха, Дутчиха, велику радість чула у своїх серцю; як довідала ся, що Митясь утік до дому.

— Правда, що ти не втієш? — питала
се свого Андрюка.

— Ні, не втечу — так Андрусь. — Я сам
втечу до школи йти.

Не стерпівши, Дутчиха мовчати і розмовляти зусіднім на Михайлів і на Андрушен, який то Михайлів не відказався до школи, а ві сямі відказав.

Самчиків синому і дівчарки впралани і ко-
ніриці, як-би якому заличили, а вона, Дугинія,
того нічого синому не дає, бо не може, а про-
те в Бачі надію має, що хілонця буде учати
ти. А сусіда не така, жила той респекта то
дальше.

Вовно то певна річ, котра би каториським
серце не радитало єм доброго дитинию, а про-
те хоч би в як, і Савчиня єня не такий уже
недостатний, аби до шкѣла не міг ходити. Їїм
раді, а тимор уже не втече, бо Савчиня сама
повела єго до Альона. Видно, годі спустити
єм на таловища, треба самієм відвезити. Дитина
їде дошкѣти зі своїм єнієм до Альона, а нем-
іде Стороньєнєв, то єня також єйде. Не во-
єм на Нєлє до Альона, а до Судовєл Вєнєм
на „єлєєє“. Так лєєєє. Дорєєєє троєє — то
єєєєє, та єєєєє єєєєє єєєєє єєєєє. Єєєєє
до єєєєє єєєєє, то єєєєє єєєєє єєєєє єєєєє.

архискрипаль Марія Йосефа, різні достойні диякви, міністри, намістники, генералітти, планта і принисловці. Цісари витали іном і радістнизи оскісми. Цісар розмалит в ботато людми. Побувши годину, опусти баль серед радістних оскісми.

Намістники Навиці Австрії вияви, що вибори до віденської ради громадської відбудуться на кілька днів перед ульним означеного ретини, значить в послидних днях лютого.

Відень. В усіх сторін потверджують мість, що рада державна буде скликана вже 15-го лютого.

Петербург. Розійшлася ся поголоска, що радні російського консульства в Берліні Чарімов стане російським дипломатичним агінтом в Софії.

Генерал гвардії царської Голенищев Кутузов має зараз виїхати в письмом ціннім Фердинанда в Софії, щоб бути в письмом царя при перехрещенні Бориса на православні.

Софія. За радою лікарів княжна Марія Любова, жінка Фердинанда, котра хорувє від кількох місяців, виїхала нині до полудневої Франції.

ВИДАНА ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Стрию, 1887 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 зр.
2. Квітка. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний візник. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 15 кр.
5. Рідна стріла. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗБОРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Сонячний промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. в мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На розпутті). — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

III. ПОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І ОПОВІДАННЯ.

10. Навіжена, пов. Нечух-Левіцького. — У Львові, 1891 р. 64 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. Поміж порогами, пов. Нечух-Левіцького. — У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.
12. За громаду, проз. К. Т. Подольска. — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. Художник, пов. Т. Шевченка переклад Ол. Кониського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.
14. Мій народ, пов. М. Школицького. — У Львові, 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. Хо, казка Михайла Кониського. — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. Облога Блши, пов. Мих. Остриського. — У Львові, 1894 р. (зібрання ся друкувати).
17. Грешники, роман-хроніка Ол. Кониського. — У Львові, 1895 р. 192 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
18. Пани й люди, повість Володимира Левицького. — У Львові, 1893 р. 156 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.

IV. ДРАМИ

19. Амеріана, в 5 діях Памела Мирного. — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
20. Титаріана, в 5 діях Мірза Кривиницького. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
21. В темряві, в 5 діях Мих. Остриського. — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.

V. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

22. Руский правопис домовий. Том I. [Зібрання візників]. — У Львові, 1885 р. XVI і 432 стор. мал. 8°. Ціна 2 зр. 50 кр.
 23. Угорська Русь, її розвій і теперішній стан. — У Львові, 1887 р. 30 стор. мал. 8°. Ціна 15 кр.
 24. Юрій Коссован, проба критичного розбору автобіографії, его повістей і життєписи нап. Олек. Колесса. — У Львові, 1893 р. 99 стор. мал. 8°. Ціна 30 кр.
 25. Твори Карпентія-Караго. (Мартин Каруза. Остання. Ветпалана. Що було, те мохом поросло. Чабан). — У Львові, 1893 р. (кінчать ся друкувати).
- Всі повісті твори можна набути в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Станіславівській.

Котинця

Liniment. Capsici comp.

з аптеки Ріхтера в Празі, загально признаний знаменитий усмирюючий лік на стирани по цілі 40 кр. 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптеках. Просимо жадати сей загально улюблений домашній лік просто під назвою

Ріхтера Liniments котинцею

і прикупити в аптеках лікні флакони з написом на етикетці «Kotince».

Аптека Ріхтера

вд вулиці Львівської у Празі.

„ДНІСТЕР“

товариство взаїмних обезпечень у Львові.

засноване на підставі концесії ц. к. міністерства справ внутрішніх

з дня 9. грудня 1891 р. ч. 22751, розпочало свою діяльність дня 15. п. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“ овертай на основі закладених членів, обезпечує членів від усіх ризиків і виплату грошей на підставі від страхових істрахуваних ризиків і виплату грошей на підставі страхових істрахуваних ризиків.

Всіх шкідлих ліквідують ся і виплачують ся сейчас по померлі.

Знамениті — усіх агенти в містечках, де нема аптеки „Дністер“, прикупити лік.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО
„РУСКА БЕСІДА“
в Чернівцях.
вулиця Петровича числа 11.
має на складі:
„люстровану бібліотеку“
для молодіжк, жінок і оскіс, редаговану
Омельком Попоничем
року 1896, 1897, 1898, 1899, 1900, 1901, 1902, 1903,
1904, по 1 зр. 20 кр. за роки, а всі 9 років
за 9 зр.
— З пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр. —

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити ЩОДНЯ крім неділей і свят. Доси, як звісно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер БЕЗ ПІДВИСЦЕНА ПЕРЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати „БУКОВИНУ“ ЩОДНЯ.

Передплата на „БУКОВИНУ“ в 1896 році виносить на цілий рік 10 зр., на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр., 50 кр., місячно 1 зр.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА.

в котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що настанеть в лютім 1896 року.

DEFEHLATA

из „Кривотопу“ износила
из кланџ риб 10 вр. — вр-
на мерица рибу 2 „ 50 „
марица „ 1 „ — „
из марица 20 рибџа оди-
40 домина.

Подписано: Ченца на 6 стр.
в Европски Л. Грегорија и
Не. 1000. 11. 1000. 11. 17.

ВЫХОДИТЬ:

шодня впроді надбав і рус-
нах сьвіт

Редация і Адміністрація
„Бунівник“ нахвалює як і
Червоного (д. Петрухича
ч. 1), куда всі дівчата хди-
сують нахвалює. Ред.
редації отримав як і д.
д. М. нахвалює. М. нахвалює.

БУКОВИНА

Буковинський краєвий сойм.

(Продолжение 7-го издания к дню 7-го мая 1896 г.)

Народне шкільництво на Буковині.

В генеральній доробі над справлянням адміністраційної комісії вибрав перше слово пов. П'югук. Бесідник не ждав сего разу нічого нового, а мосторен лише торішню резолюцію з мавною до «ранителістича», щоби оно відповіди дор-ї постарало ся о заснованні 4-класової народної рушкої школи через подя теорішньої гр. пр. народної школи. Сю резолюцію ставили бесідник вже кілька разів, але й не відбудувано, а принцип потреби до сего лише тріхх організаційности зі сторони молодости посил. Справа подля гр. пр. народної школи «дуже важуча, а принцип ей потреби досить важкй, отже бесідник не буде їх подрібно наводити. До теперішних причин прилучує ся ш. звид, іменно що сего року будуть засновані рушкі парамкляні при черномовній гімназії. А було би як-просто абсурдом, коли би була гімназія, а не було рушкої народної школи. Мавна би гімназія не закінчити, що істота з рушких поштів достаруєтьх достаточне число учеників для рушкої гімназії; на сей захід досить буде відповісти, що рушкі школи в поштвах «мають виключно однокласові, а в таких годі отбувати відповідного матеріалу для гімназії! До сего того прилучує ся ще одна важка причина, іменно ся, що гр. пр. народна школа в Чернівцях дійсно порожнява. Ця школа обчислена на найбільше 200 учеників, а прироста життєвого шкільного року уміщено в ші

аж 357 учеників! Але як? Велике число учеників мусить сидіти на лавці, а друга ще більша частина стоїть через 3 до 6 годин дивно коло стола учителя і слухає натин. Серед таких обставин переживаєш шкільні на кару й наказ! Окрім того ціла будова не підводили, коридори і входи вузькі і тому можуть дуже легко лучити ся несправний випадки. Отже і з уваги на здоров'я дитин потрібний є поділ годин школи. Минувшиши роками закидували безднішники, що сойм не є компетентний в свої справі щодо ризикати. На се безднішні відповідає, що просять нікому кождому, отже й соймиши. Той сам сойм прецідя просять правительство відняти на се, щоб дати їм, пр. релігійного фонду на школи відняти з 50,000 гр. на 80,000 гр. і се стало єв. Коли ж сойм був компетентним в свої справі щодо ризикати, то безперечно він змагався так самі єго рази просять правительство о відняти у відомий дорой. Ба, в нашім обов'язком сойму щодо зробити, коли викришити єв змисл відомості в народних школах. А прийняти висловити безднішник революції не змисляє єв знати про Вольхія ані жого іншого, а хоче єв лише, щоб православний релігійний фонд старав ся також о добродієх рухити дитин єв євд. Принятим постановлені революції змисл не прислуж єв гр. пр. фонд відняти гр. пр. змисл отримати, она змислє навіть ризикати революції не уявлядити. Відсея змислє єв безднішні до волосних носів і цитую їм слова нос. Вольчійського змислєчі до змисл.

Пос. Вота ухвалені за резолюцією особливим рішенням і сталим рішенням, щоб в відомості до адміністративної комісії, однак при голосуванні за рішенням перешкодило. — Пос.

архимадрит Калітеску обговорив з донькою примою релігійної пр. народної школи, котру на чолі цесаря Йосифа II. оснований його національно-волоську школу. Висіда безіменних договорився з до того, що є школою «чисто віроосвітній і приватна школа, котрою закладу приватний фонд, іменно гр. пр. релігійний фонд. Пос. Пігуляна віддавав до червонової громади, котра повинна дати «до добре руських своїх мешканців. Очевидно безіменних буде голосувати проти встановлення релігійної.

[illegible]

Слово избранное. Др. С м а л а - С т о н и ц а й

КЛОПОТИ САВЧИХИ

— А де си ту моина блат кунати? —
пита си ша.

Поклавши «ку, де кунити: він кунив, бо
жін троші від мамки, і за людьми йдучи він у
вагон та й просто поїхав у Судову Вишеньку.
Такий був загудерний! Пригада й то, що на
такий уже був молоденький, чотирнадцять літ
минуло «му на Слеса, то років уже маа. При-
їхав у Судову Вишеньку, ще й розпитав «а, чи
не маймає хто жінбама, та не відитанним «а-
ріднимма злогома славнимма, що їхав до Віном-
ка, приїхав собі з ними, а від Віномка знов з
ними другим добрий куском дороги проїхав,
решта йшов: так перед полуднем був уже
дома. Іде він загуманками, аби «го люда не
бачили, приходять на подвір'я, а ту з ту саму
Хеню мати находити з жінка: що йно та-
ком приїхала зі Лисова.

Дружба са Савином и не бави нипи емоци
0728

— Чи то ти, Митасю? — питає ся він з
острахом.

[illegible]

— Ты не же ти приїхав? — дивує ся Савчик, а ту в дива аж руки опустила.

— На колѣи — каже Михайло. — Досытѣ
побѣди се.

— А куда тебе нужно?

— Она не знала, що я хоту Ілани.

— Що-ж тобі стало ся? — питає ся Савчиха, а голос у неї тремтить з нервового та жалю.

Али тут на те надходить Салма з міста.

— А що? певно не ади? — питає ся. — Коли не ади, то ще адиш. Він мені потріб-

Второй вариант — это когда человек не знает, что он болен.

— Та ахое итін? — дивує ся Савка.

Справа есть колоннада из 10 колонн, по-
гибавшихся троих, наветь титана их, по его сти-

такой мудрецъ: диннаа отъ снѣ, анъ ба не
знати снѣ.

Михаил, иному жидову годин дома, оглянувшись раз своего Заркатого, ала на жито не шло, бо мати его не пустила. I так уже люди бегуть мати о чім класати.

Але під натиск Савки казав випустити коня, катая у Судову Нічшину, а звідтию зеленимцем підняв знаву Михайла до Альона, до естради-ної душі утіти. І мусів уже генер Михайла оста-ти се в Альоні.

V

Гей Боже! як він то у Святих чоловік
такий, як в інших жінок, був він і руками
палав і голімі розрада. В інших жінок чо-
ловік і господарствна догляни і худоби і в по-
де шде, всього оном мина. А Святий же! Та

десь інше Чисел на торг, купити що або й не купити, верне запитий і дарма. А ти, Сави-
хо, дотрадай дітей і худоби, пар, печи, пера,
коло жолобляничих ходи, бузьбу конай, на мі-
сті мого проданай, везди сама ходи та доми-
рай, бо Саша — пан, кому не хоче ся. І ще
за твою роботу Савиха ні ємти ні їти
— така стала як „сотирина“. Подивити ся не-
рав жана Чисел на що і жале:

— Ты бо, Казюню, пильнуй ся грохи.
Найди ще слугу! Той на свого покличе!

А Савроха бачила слугу на хаті, каже, що й в тиг, які жде, користи нема, бо дарма їм перекодиць. Петрошка-ж хоч кричи або й не кричи, нічо не поможеш; а того часу як Михайло під'їхав, що гірше як. А ту де того всього жури ся ще й Михайлом, що він там робить, у тім Лавоні, поїхати би треба, а нема коли. Вже поїждень-жину, а йому би ще і те: се відвезти треба, бо не жми.

І хоч як Євчиха часу не мала, а поїхала до Микаса. Приїздила, привітала, що треба, розвідала ся, що Створосинів учить в німних класах, а не в тих, до Микаса і Андруся, похвалила трохи цю міст, і що «ї майбачка» подобало ся, то ті мундурні, що їх студенти носить в гімназії. Далініше їх не було, а генер настали. Ходить собі студенти, як би які ка-дети; подивили ся на кожного з них і варає пі-знати, з якої класи. У того три срібні погонки на мовчирі, видно, що є третій клас; а в сего три золоті погонки, варає видно що є 7-й клас. А шанка з німних класом чь орлом — класом

до довшої промови. (Ми сю дажну промову подамо за два браку місця дословно аж сідуючого рау. — Ред.) Бесідині заважало, що справді від двох поєднаних літ багато зроблено на полі шкільництва, але ще багато « роботи. Дальше йшла, що справу підвищення платів учителям не доведено вже сего року до кінця. Описав обговорення недостатків при удіюванні науки релігії, брав руских більшовицьких шкіл і їх наслідки в того. Що крамва рада шкільна і ще більше виділа крамвий не інтересують ся руским шкільництвом як слід, инак тому найвище Інституту, де кр. рада шкільна проти арт. 19, основних державних законів присилувала руских дітей учити ся волоскою мовою. Що-до податків на школи, то рускі повинні платити найбільше, а їх гроші іде на розширення волоських шкіл. А проте відзначив ся один волоський посол и рад державний (Шуркан) ще жалувати ся на буюковинську управу шкільництва. Бесідині жадала, щоб політики не вносили до школи; революцію в справі стабілізації поєднаних інститутів не ставила, бо ту революцію відзначено вже в адміністраційній комісії. Бесідині відповідав їй на запити пос. бар. Мустаци, що гр. пр. народна школа справді є приватна, але се не шкільство, щоб жонна її поділити на руску і волоську. Гр. пр. руска школа мала би бути для дітей в провінції, а основана червоно-вещною радою місцевою для червоно-вещних дітей.

По сій промові, котра зробила на слухачів велике враження, перервано засідання до 4-ої години.

На востірній засіданню забрав перший слово пос. Вольтинський і заважало ся проти резолюції пос. Пігуляка, бо бачить в тім велику заважність Русинів, котрі теж хочуть мати як двох руских народних шкіл. Бесідині обстав за системою данних пропозицій, щоб для національних меншиностей реорганізувати особні школи. Коли пос. др. Стоцький скаржив ся, що Волохи більше мають більшовицьких шкіл, то нехай також скаже, що Русини мають більше однокласових шкіл як Волохи. Бесідині жадала, щоб в кр. раді шкільній сидів такий самий шкільний референт, яким для Русинів є інспектор Попович, котрого становить ся виробило ся на щось тако, що то Волохи не може подібати ся. — Ректор черво-

вещного університету о. Едесей Попович заважало ся також проти поділу гр. пр. школи, бо бачить заважність церкви в тім, щоб она оба народи вчила розуміти себе обоюдно, щоб они держали ся разом і жили в згоді. — По ній забрав слово пос. Вежап, щоб іменем „консервативних Русинів“ (2) заважало ся також проти резолюції пос. Пігуляка. (В радах послів і на галерії дали ся туті голоси обурення на таку враду руским народної справи. — Ред.)

Знов забрав слово пос. др. Смаля-Стоцький, щоб відповісти на різні запити. Пос. др. Вольтинський заважало ся за Русинів в шкільництві загальною, але доважав на се зовсім не подая. Др. Вольтинський скаржив ся, що не встоєда уважиди ся волоську мову в школах, а тимчасом в рускі села, де зовсім не вчать по руски. Волохи вказують на школи у Вольтинцях і Камені. Знаєте, панове, як там річи стоять? у Вольтинцях в 1886 Русинів в 434 Волохів в Камені в 1873 Русинів в 42 Волохів (Волохи посли кличуть: „не Камені, але Камені“). Добре, нехай буде Камені, там в 1847 Русинів, а лише 615 Волохів. (На лівниці голосні брала і вистівать, волоські посли мовчати). І серед таких обставин Волохи ще скаривать ся на несправедливість! Дальше звертає ся бесідині проти вказів ректора університету Ед. Поповича. Церква не має завади вчити своїх вірних одної чи другої мови; а коли пос. Попович скаже, що в Русинів і Волохів держали ся разом, то се вже політичний момент і належить в шкільну дебат. Зрештою бесідині рад тому, що православний евангелістичний приваг, що гр. пр. кон-венторія не старала ся достаточо, щоб для руских сім були священники, котрі уміли би по руски, а до того бесідині додасть ще, що на Буковині в 70 руских сім, де гр. пр. священники не вміють по руски. Супротив завади волоських послів бесідині ще раз заважало, що особна червоно-вещною громадою основана руско-народна школа має бути для червоно-вещних руских дітей, бо лише в тіх має червоно-вещна громада обов'язок діяти, а гр. пр. руска народна школа мала би бути для гр. пр. руских дітей в краю.

Ректор університету Ед. Попович заважало, що єго слова, щоб гр. пр. Русини і Волохи держали ся разом, не були свідомі в політичній свідомості; а єго замислює, що часто

в руских громадах є священники, котрі не вміють по руски, не вміють в собі жадного добору для конвенторії. — Пос. др. Вольтинський в той гадки, що культура поступає лише помалу, отже не дивно, коли Русини мають багато однокласових, а Волохи більшовицьких шкіл.

Вийши забрав слово крамвий президент г. Гоєє і в довшій промові підпер постановлені адміністраційною комісією резолюції. В справі рускої народної школи сказав президент, що передоєм мусить ине раз червоно-вещна рада громадема остаточно рішити ся, а тоді в правительството займе ся сєю справою. Що-до резолюції пос. Пігуляка на поді гр. пр. народної школи, то вранді правительството не має рішучого впливу на релігійний фонд, але правді не можна єму довгого впливу відмовити. — Пос. др. Стоцький скаржив ся на несправедливе удіювання науки релігії, але се були лише провадні випадки, загально не можна би так казати. Що діти не ходять до школи правильно, то правда; правда в се, що в сім вигляді власно Русини стоять найгірше, але сему винні не лише повітові інспектори а також в Русини. Жадала пос. д-ра Вольтинського на заведемо народних шкіл для національних меншиностей в справедливості, але на се нема грошей. Вийши знов президент в оборону інспектора Поповича.

Коли ніхто більше не забрав голосу в генеральній розправі, закрито є і прийнято в спеціальній же резолюції адміністраційної комісії. При поєднаним голосуванні над резолюцією пос. Пігуляка голосували за нею 11, проти 13 (між ними консервативні „Русини“ др. Воля, Тиміньський і о. Вежап), значить революція перемогла їх голосами! (Коли голосували завади три „Русини“, на галерії дали ся почути голоси справедливого обурення. — Ред.)

На виступе пос. д-ра Смаля-Стоцького змінено динаний порядок так, що будуть правітій прийде під обрану аж ині.

Погоджено ще без дебати справедливе фінансової комісії над заваженим ратуванням в крамного фонду за 1894 р. і дані антици.

так як у кадетів молоденцях. Так собі Савичка той мундур угодобала, що вела тій за-монула для Митася такий самий. І так як ин-жу треба буде єму „буржуа“ — май же має такий, як инші студенти. І вже собі жергвала, як то буде красиво, коли Митася приде у такий мундур на Різдво до дому. Перейде ся по жеті сюди-туди, а мамі буде гітла.

Зорудувала Савичка, що жала, і відіхала. А на другу неділю знов приїхала. Не могла вийти дома, мусіла своєю дитину хоті раз на тиждони бачити. А потім за два тижні ще раз приїхала. Стрітня зі Стороньським і питає ся:

— Чи не за часто ви, сестро, приїждате? Хлопцями все тільки дів пригадуєте, а єму сивихна не в голові.

— Хіба він не вчить ся? — питає ся Савичка.

— Аж не вчить ся! Ліжох твоя, на цілу класу перший. Єму Віркатий в голові. Не вника до нас про Віркатого?

— Така писав.

— Ну, бачите; єго то обходять, а що вівала трійох обірман, то єму байдуже.

Закуриває Савичка, питає ся, що робити. Поради Стороньський висті домашнього учителя до Митася. Добре! виває учитель.

Поїхала Савичка до дому і поспустила Стороньського: не навідувала ся до сина цілий місяць. Але на Покрови такий післала своєю маму Чупську до Антона, щоб то на відпуст, а власнико до сина подивити ся, чи єму чого не бракує. А в Чупську поїхала і Дутчиха до свого Андруся. На Покрові-ж і сам Савка при нагоді відіхав таком Митася і ровнові єму, що Віркатого вже якогось там дня немо за-ріже. Стрітня Стороньського і виває в ині де-

що. Стороньський нарікає, що в Митася але, не вчить ся; за то Андруся пильний хлопець. А Савка то і голови не брало ся; коли, каже, не вчить ся, то верне до дому; він і там потрібний. От амарий лише хлопчик.

Савка відіхала!

І як би там то було даліше заважало ся, знати не знаю, але стало ся так, як Дутчиха і не сивіло ся. Якогось там дня приїхав до Савки писмо зі Львова від самого директора бізнесу і господаря класи. Не знала Савичка, що в ній написано, дала перелітати домі Геленці. Геленка читала, читала, і Савичка не розуміла нічого. Пішла она в тім до дна і той нечитав, що Митася не вчить ся в латинсько-го, німецького і руского мови і математики і обичай має літ. Сутну-ж мій!

Порухувала Савичка все, що доси вивала на сина і жала в робити ся великий. Та бо то ині до сего доходило, не рахуючи того, що в дому вивала. Пішла она до родичів, і застала там Дутчиху.

— Чи ти дала ині писмо за свого в Львова? — питає ся сестри.

— Ні, не дала — каже Дутчиха. — Або що?

— Та ніщо. Як би в так мій підкинува-ти ся тітчині Миколі, то він би і за мене Митася дбав, а так то тільки про твого дже — вивала Савичка сестру, ні за що ні про що.

— Чого-ж ти мене чиниш ся? — питає ся сестра в жале.

— А бо в нікого ласки не маю; мій Митася і дурний і не пильнує ся, а твій і добрий і вчить ся; за ним не, за моїм ніхто!

— Та що-ж в тому вина? — боронить ся Дутчиха, а ині голос у неї тремтить.

— Єї сина до бурі, як пидармо, а в за вного плати тій плати — і ще не знати чи варто.

А Дутчиха розсердила ся і каже:

— Плати, коли хочеш нама жати! Виває мо в того великого кура востонку і потре-и нею трохи. Не пошодить тобі; жани досить! А мені не кажи, що в підкинує ся.

А в Савичка крок замирила і мов горозу вивала, таке наговорила, вивала:

— А тоді на мій до него ти куби не ширила! А на Покрови в ним на півно не ходила! Хіба в не знала!... А до моїх грошей тобі вист! Вуй собі порухуй, а не мої гроші, дурна столарко, в своїм сивом, такий дурним, як ти сама.

А в Дутчиха заболіло серце, не так за себе, як за Андруся і она відірвала ся, що страх!

— З мого — каже — Андруся будуть люди; а в твого... май не кажу! Бо мій вчить ся, хоті і диварка не жала і мундур не носить, як фантерист, а твій.

За багато то було Савичка; прискочила розлючена до сестри і підкинула свій постистий кулак ині під єї ніс. І не висті, щоб в тото було кийшло, але надійшли на той крик старий батько Чупський і розборонив сварливий довил. Тоді обі розважались ся, а повлажши розважались ся, постановили собі твердо в сер-прі своїм ніколи до себе і слова не промовити.

ПРОМОВА

з. Ол. Бизинського, викладена в соймі для його
жовтня 1896 в інтерв'ю до бані над будівництвом.

(Далі.)

Комісія вибрана в справі еміграції на-
звук на одну в таких випадках тоді а іменно на
адміністративні органи автономії. Се річ та-
кож неперечна, і се признає і сама комісія в
своєй справі, що наші ради повітові ка-
надо «не апаратом бюрократичним а при-
тім дорогим. І тут налягло-б розвинути біль-
шу і докладнішу контролю що-до самої ад-
міністрації, виконувати не тільки і ради по-
вітові до роботи в користь хліборобів, щоби
людність бачила в них правителів повітот.
Для прикладу користної діяльності рад по-
вітових дозволю собі звернути увагу на хліб
на культуру деревини сивої і лісової. Край
наш в багатьох повітах і громадах носить на
собі нитку некультурної нустарі. Тут розши-
ряє се для рад повітових широкі поля дія-
льності, а то, що в тім напрямі робить неоди-
н дідич, священник, учитель, або сільська
задача громади, — се пішло-б ширше і би-
стрійшою струєю, коли-б розвинула діяльність
в сім напрямі рада повітова. Заради дорожч
при своїх чинностях могли би контролювати
громади що-до класів і охорони лісової,
край наш по 10 роках представляє би якийсь
образ, а ради повітові причинили-б се до до-
бробуту своїх повітів і громад. Гадую що на-
даю на основі широго прийняття народу в над
Січу. При тім налягло-б споводувати ради
повітові до найдавнішого і дучого обміну по-
вітів їх удержанні. Утримання адміністрації і о-
глядність нехай і тут будуть відповідно прило-
жені. То саме можна і треба віднести і до рад
громадських. І в прикладі автономії
устрою, одні рішучі противники такої
автономії господарки, яка дорожала се такої
літкої класи, що вже відійшла в приноді, та
що звичу недбалу адміністрації налягло-б
автономією. Треба отже повітові виставити
тільки автономію господарку, наприклад і
класу а можна се перенести лише тим спосо-
бом, коли по громадах буде встановлений лад
осадності і строга контролі.

На кільках літ відноситься в сім В. Палаці
закінчені проекти при вірні громади, про лічуну
обшарів деревини з громадами і виконання
свих проектів робить собі на свій основі. Коли-
мі надії, що аж тоді по наших громадах буде
добре, що аж тоді буде лад і настане гаразд
і добробут. І признаю се шире, що вже не
тільки не можу повірити в ті надії, що не
тільки не можу додати нічого для громад
в такий проектований перестрою їх на новий,
адаєть се мені, нашим обставинам, невідомо-
ний лад, але противно бою се, що буде гірше,
що на наш і там вже немірно обтяжений гро-
мади налянуть ще більші тягари, що між ра-
ди повітові а громади встановлено лише новий
апарат адміністративний, котрий буде більше
власним бюрократизмом, а автономія ще біль-
ше буде відомана і обмежена.

На мій погляд дотеперішній закон гро-
мадський при всіх своїх хобах і недостатках мож-
на би а деякими поправками і надалше удер-
жати, се говорю на основі інформацій орга-
нів політичних і автономічних адміністрацій, а не
дідич широкі і добре обізнані в потреби краю
і народу, але треба лише звичити економіку,
розвинути над громадами строгу контролю, а
тоді вони і при найвищій устрою будуть до-
грі сповняти свою задачу. В тім бо лежить
іменно головна хоба і вища пр. повинна на-
се звернути увагу бачити, і тим піддержати
довір, що до него мають наші громади. Ме-
нє відомо, що багато громад удавало се і у-
дає се до вищої пр. домагатиш якийсь мо-
даторатори задал контроль і провіреку громад-
ської господарки, орудувати громадські маси
і що такі демонстрації дуже користно впли-
вали на уладність громадської господарки і у-
смирили якийсь нелад і розтрата громадського
сумиш якого неладу і розтрата громадського
сумиш. Однак і се мені відомо, що вища пр.
поводуючись в таких випадках не добре зро-
зуміючи осадності (бо самі громади зами-
отримати повржити нитку адміністрації) жаль коли-

ристан в такої нагоди і тільки в надзвичайних
випадках нисили адміністрації. Осадність в
таких випадках не тільки не потрібна, але на-
віть шкідлива. Тому уважно уважу Ви. мар-
шалла при відкритті В. сойму, що особного
буде старан се, стикати се в вищах повіто-
вими і звертностями громадськими, яко задаток
літкої будучини, яко поруку, що вища пр.
найвищим оком вглядати буде в автономію
господарку, а се певно вийде в користь по-
вітів і громад, в користь краю, в користь від-
навшого хліборобства.

Коли-ж я не тільки встерігаю се против
обтяженні наших громад дальшими тягарями,
але домагаю се більш а дотеперішних тягарях
і осадності в тім цілі в господарці автоно-
мічній, то не можу поминути лише тільки раз
і при рішучих нагодах виконання якого бажання
до правительств.

Поручений круг діяльн викладає на наші
громади тяжкі обтяження, котрі викликають ви-
сокого наляду і великих коштів від наших гро-
мад, а на се не одержують вони ніякої вина-
городи. При наші економічній руїні вать се
велика пригода для громад і правительств по-
винно вже раз се приладу узнати і принаго-
дою надати поневених з того титулу грома-
дами подати їх більш. Тому правительств
повинно так ширше революційно поставлену в
свій справі комісією громадською виконати а
вища пр. в свого боку повинна рішучо о се
узнати се у правительств.

(Далі буде.)

НОВИНКИ.

Чернівці, для 8. лютого 1896. р.

Хіба поголовна. Червонока Galata Polska
а за нею вища Galati правили були вісти, що
директор бухгалтерської фіскальної дирекції літ-
ської раліки Шімідлер має нит до Відня, а на
того місця прийде брат міністра фінансів, тепо-
ричний директор літської дирекції в Жовані,
Вітницький, до Чернівців. Як дозвусю се з
добрим інформувати трупа, се нит з безод-
ствани.

Скандал в галицькій соймі. Для 6. с. м. в
галицькій соймі між нашими сиривами провіро-
вано також вибір Адама Савицького з пов. гор-
лицького. Підчас дебати над сею справою, сказав
сказавши нит 1-о й 2-о між вищих, що не буде
ширше займатися се по, бо аж би й не поста-
вить виконати се бідишність его не ухвалити — ко-
ли-б навіть вищих виконати на відбудову Пол-
щі, то не би, напевне, се виконати. Слова сі
наказали страшно обурити в соймі; настав крик
і почулися голоси: То відста! Безстидність!
Маршалл вистав безлічності, щоби говорити до
предмету і не оскаржувати нікого. — Поблиз
відста нит. Абрамович, а підчас его бесіди
відста нит се вже голоси против Бойка: Гань-
ба! То безстидно! Худоба! Слова „худоба!“
звучали прошепотом краківського університету др.
Вордан. Наговорили собі таких звинувачень
вотім всі перепросили се.

Проміні Рентгін. Др Іван Пулюй, як доно-
сить нижній часовий Elektrotechnische Zeit-
schrift і National Zig., робить великі дачні
досліди а рентгенівським промінням і доходить до
ширких результатів. І так сами дачні ухало се
ему здобити освітлений а частий тім зараже-
ний туберкульозом. Фотографії удали се многи
і показують дуже точно не лише скорочення і
скривлення костей, заражених тою недугою, але
також і ті місця востей, котрі а наслідок неду-
ги вже струпилися.

**Гр. Аня Толстой про днівникарство і бес-
тристий.** Названо тому слазний російській ві-
дмоч і писатель Гр. Аня Толстой розбалажила се
з одним московським днівникаром про днівни-
карство і безстристий. Гр. Толстой заявила, що
вона вразил а життя-буття днівникарів не за-
пинала се, але що від неї не була відста днівни-
карів і закладав ім. Бо днівникар не потребує
ніде своє душевне життя викладати а свою роботу,
ні не потребує з душою і тілом відставати об-

своїй ідеї, переживати всі ті труднощі, які спо-
лучені з виправданням самостійного твору. Не-
залежно від того впрабили собі днівникар свою
техніку, якої він, Гр. Толстой, не має. Не хоч
о тім говорети, що а їх найвищійше перера-
блю кожну стрічку своїх праць, мені навіть тяж-
ко написати якийсь лист і часом мушу его
плати або шість разів переписувати. І пишу ли-
ше тоді легко, коли забуваю саме писати, а від-
даю се цілком своїм гадям. Течер а так затруд-
нений переробленням і поправкою якої найви-
щої нити, що а се дуже відстаю. Богато
роботи, а малу часу. Старість жадає свого, а
близька смерть дає се чути; косар вже неале-
ко. Значайна арифметика показує, що мені оста-
ся лише короткай час до життя. Про найвищій-
ший напрям а літературі — про декадентів —
сказав Гр. Толстой: „Декадентами називаю тих
штукарів, котрі не мають власних гадів і зна-
ючі, що мають славити, стараються се зробити на
читателів вразити через зіставлені ряди слов
або просто слів, котрі однак не містять жадної
гадів, що тагува-б се моє червона нитка кри-
пів праць. Декадентим є далеко сильніший і
необудійший, ніж ми думаємо. Наші критики
дизають се за декадентів а горя, а насмішати,
але они здогадують се, що той напрям показує
се вже у всіх відах літератури“.

По американо. Читасю в „Свободе“
таку новину: „Руска церква в Штуттбургу
дає великий бал в Turner Hall на 13. лютого
8. с. для 11. лютого 1896. Хто лиш дає — дає!
Найліпша музика. Вступ 50 цт., дама сама 25
цт.“ — Церква дає бал — правда, ах то там
дають дає се?

Ночасливий випадок. В Солині заважала
се стола при будованні кінноті і убави робітни-
ка Лавора Кречинського, а вищого робітника
тільки раліка. Карне слідство веде се.

Убийство єпископа. Турецьким урядом в Ко-
лерум доносили, що Вірменин Ахемат і три
інші Вірмені відходять перебрані аж з ви-
данах до се. За ними виласно шийні. Коли-
даль день пізніше прийшли відомости, що че-
тери дачні єпископ монастир Марієвський коло
Гіссакли і убив єпископа. Наслідний прави-
тельственный комісар дозвас се вразку від бо-
женіального, котрий має гадок тити, коли ему
намає вергас і він говорить тоді цілком ро-
зумно. Отже той боженіальний розповідає, що в
одній ниті прийшли чотири дачні і вприсли о
вразити. З початку єпископ не хотів їх пусти-
ти, але описи велі їх таки пустити, бо
они говорили по вірменськи. Они їли і дачні
з єпископом, потім все було тихо. Нерас вистав
крик і галас. Они убави єпископа, а коли той
боженіальний хотів вразити єпископа в поміч,
они в него стріляли і ранили в руку. Він ско-
нав се в ставні і бачив, як описи монастир го-
рін. Дачні не забрали з церкви монастир нічо-
го, з чого видно, що то не були справдішні
розбійники, а лише євнатизм-Вірмені. Єпископ
був іменно противником тероризму, а дачні в
деяких сторонах Малої Азії виступають Вірме-
ни. Може слідство вяснити ту дачну вразку.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИН“.

з дня 8. лютого 1896. р.

Відень. Судовими секретарями іменований по-
вітовий судья Валя а Селетані для Чернівців,
ад'юкта Флан а Сучаві для Сучави, Прункус а
Сучаві для Чернівців, Вахін а Чернівців для
Чернівців і Ісупоскул а Радичах для Чернівців;
повітовим судью а Селетані іменований ад'юкт
Вомеф а Кішинеу.

Відень. Болгарська княгиня з малюм князем
Кирилом вразбула сьогодні вранці а товаристві
літського маршала Станіслава і одного офіцера.
На двірці очікали їх болгарський посол і персо-
нал болгарської амбасади.

Відень. Wiener Zeitung оголошує скла-
ти рад державної на день 16-го с. м.

Тропає. Соєм вчора закінчив свої наради.

Софія. Цар повідомив князя, що при перекрещенні ки. Борнеа его буде виступати генерал гр. Голенищев Кутузов.

Прага. Соєм прийняв вчора одногласно внесені комісії на зібранні членів і торговельних угод з Угорщиною і для відновлення тих угод на підставі підготовчої охорони економічних інтересів Австрії.

Берно моравське. Соєм прийняв внесені проєкти Пресковена з наміром до правительств, щоб як найскорше предположило раді державній проєкт закону що-до збудовання каналу між Дунаєм і О-дрою, котрий став би відною пам'яткою зв'язку 50-літнього панування цесаря.

ВИДАНА ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ВІБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Острах, 1887 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 зр.
2. Квітня. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний зілляни. — У Львові 1891 р. 138 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стріха. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗБОРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 297 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Соняшній промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На розпутті) — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

III. ПОПІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І ОПОВІДАННЯ.

10. Навікина, пов. Нечу-Левицького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. Поміж порогами, пов. Нечу-Левицького. — У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.
12. За громаду, хрон. К. Т. Подолонка. — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. Художник, пов. Т. Шалюшка переклад Оз. Кониського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
14. Мій народ, пов. М. Шалюченка. — У Львові, 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. Хо, казка Михайла Кониського. — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°. Ціна 20 кр.
16. Облога Буши, пов. Мих. Старинського. — У Львові, 1894 р. (квітень с. друкувати).
17. Грешники, роман-хроніка Олек. Кониського. — У Львові, 1895 р. 192 стор. мал. 8°. Ціна 50 кр.
18. Пана й люди, повість Володимира Левицького. — У Львові, 1893 р. 168 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

IV. ДРАМИ.

19. Анжеріна, в 5 діях Памаса Мирного. — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
20. Титиріна, в 5 діях Марка Кроніковського. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
21. В темряві, в 5 діях Мих. Старинського. — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.

V. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

22. Руский правитель домогий. Том I. [Закон цивільний]. — У Львові, 1885 р. XVI і 432 стор. мал. 8°. Ціна 2 зр. 50 кр.
 23. Угорська Русь, її розвій і теперішній стан. — У Львові, 1887 р. 30 стор. мал. 8°. Ціна 15 кр.
 24. Юрій Носович, проба критичного розбору автобіоґр. его повістей і життєпису мал. Олек. Козесса. — У Львові, 1893 р. 99 стор. мал. 8°. Ціна 50 кр.
 9. Твори Карла Карого. (Мартал Карго. Сто тисяч. Бекталені. Що було, те маюмо шорсто Чабані). — У Львові, 1895 р. (квітень с. друкувати).
- Ней повиси, твори можна набути в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Старописьменній.

ПРАВДА,

вістник політики, науки і письменства

видається по

3 НОВИМ РОКОМ 1896

— раз в тиждень кожної п'ятниці — в обсямі одного аркуша.

Ціна в Австрії річно: 4 р., піврічно 2 р. чвертьрічно 1 р. за границею (включая значних коштів пересилки) річно 8 руб., піврічно 4 руб.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях.

улица Петровська число 2,

мал. на 1892 г.

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодих, жінок і селян, редакційну Омелію Поповича

року 1896, 1897, 1898, 1899, 1900, 1891, 1892, 1893, 1894, по 1 ар. 20 кр. за рік, а всі 9 років по 9 кр.

— з пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр. —

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити ЩОДНЯ крім неділей і свят. Доси, як звісно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер БЕЗ ПІДВИСШЕННЯ ПЕРЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати „БУКОВИНУ“ ЩОДНЯ.

Передплата на „БУКОВИНУ“ в 1896 році виносить на цілий рік 10 зр., на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр., 50 кр., місячно 1 зр.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА.

з котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що наступить в лютім 1896 року.

ПЕРЕПЛАТА

за „Буківину“ платять
за рік (12 кр. — кр.
за чотирьох років 2 „ 50 „
за шість років 1 „ 10 „
за вісім років 20 рублів або
40 френків.

Платити треба за 6 м.
вперед гот. Г. Гербіда в
Ч. 11. 11. 11. 11. 11. 11.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

щодня крім неділі і рус.
них свят.

Редактор і Адміністрація
„Буківини“ знаходяться в
Чернівцях (ул. Петрівська
ч. 2). Тут же можна одержати
копії газети. — Пере-
раханні отримують щодня
в 8. ранку до 8. вечора.

Промова пос. д-ра Смоль-Стоцького

виповнена на засіданні брацтва вчорашнього дня
7-го лютого с. р. при відкритті сесії.

Ваша Палата! Коли в овогди при роз-
праві над шкільним бюджетом на 1896 р. казав,
що він чинив для мене ніщо, то я спав
спраду і в тім же не поспівав ні бар. Му-
стаца ні тодішній справознавець, др. Готта.
Види були такі чималі донго, поки ми не
мали можливості вилізти в стан народного
шкільництва на Буківині, що стало ся аж те-
перішнім справознавцем. Що край на цім
шкільництві має 22 1/2 кр. від кожного громадянина
податку платити, значить о 6 1/2 кр. більше кож-
ного року, се я так само вичитав із
справознавця як і н. бар. Мустаца і др. Готта —
на стільки читати в тихих книгах — але у мене
не є головною річю платити, а хоту і мушу
знати, на що я плачу, і чи то, на що я отримув-
аю плату, варто того гроша. І саме о
стільки були чималі в бюджеті шкільнім без
справознавця про народне шкільництво для на-
шої школи.

І то, що мені н. бар. Мустаца відповів
на мою другу увагу щодо управління плат-
ні учителя, не було грішним. З наведеного в
бюджеті числа на платні учителя можна нарав-
ді видіти, що ся рубрика піднесла ся значно;
але він не тому піднесла ся, що підвищено
платню учителя, але тому, що ми маємо те-
пер більше сил учительських і мушню їх пла-
тити; він-ж цілком не дотримує більшої плат-
ні. А тут розходить ся о управління і по-
лішення умов біту нашого учительства; се
управління рішуче минулого року на зна-
мені н. бар. Мустаца; але йому рішуче не
сподобав ся виділ краєвий, бо по зналі виділу
краєвого потреба би в такім разі 30.000 кр.,
котрий то тигр край після гадки н. бар. Му-
стаца не хотів повести. Але в сін не дам ся
заманяти, що мені відсувають, мов би в на-
шому бідному населенні хотів наложити ця
більші тигри, коли заступаю ся за підвищен-
ням платні для нашого учительства. Я уявляю
дбаєість, подати нашому народови можливість
користувати ся правильною шкільною наукою,
найважливішою справою краю, уникати аламо-
ний в освіту народну грін найближчим умі-
щенням капіталу, котрий опісля принесе кра-
єви ліхтарські проценти; а глибоко переконан-
ний, що в розширенні народної освіти
більшиться ся податкова сила краю, відносє ся
оборона его сила, значає підіймає ся культу-
ра, а се принесе країні в будучині найбільш
моди. Щоби се освітлюти, треба передати у-
чителям зробити его біт зносини, аби він не
цілком посвятив ся своєю обов'язком, і в не-
можливість се піднести свою руку на підвищення
платні учительської, хоч би край зникав сей
тигар дуже тиско відчував. Сі 30.000 кр. при-
несуть країні певно більше тісна, як пр. той
одні мільон кр., який ми вважали в аламо-
ний. Нехай буківинський народ хвилює спарити
на тій жертві, як допомогти для шкіль-
ництва, а помяне того глибоко переконаний,
що він свого часу. Коли знаєть добродієство
доброї школи, благополучити не тих, котрі, хоч
проти его волі, поклав его чорні школи до
жньої освіти. Се мене переконувало, котрего
принципу не налякає ся навіть в такім разі,

коли-б мене хотіли надати більшого податку на
шкільництво наменувати, як се мені преджа-
чували. Дякую а і тепер гарячо поширюю ро-
зширення поліції адміністративної, котрею ви-
знає ся Виділ краєвий, аби остаточно розгляну-
ти справу управління платні учителя і пред-
ложити якийсь конкретні вносини.

Предложення високому войови справоз-
дає Раді шкільній краєвої показує, що
виділений на школи грін не був просто ви-
значений. Вачимо, що народне шкільництво на
Буківині значно піднесло ся. Число шкіл і
класів збільшило ся незначально від 1873 р., ти-
сячі дити нашого вітчини впритак рік-річно
школа і в тут теж, хоч не можна анов за-
вершити, що треба ще багато зробити, аби
завершити у нас на Буківині в тім огляді евро-
пейські відносини. Однак в глибоко переконан-
ний, що наші теперішній шкільній влади,
ні владомому ціл і енергичному провадженні у
шкільних справах удасть ся вже в недалекий бу-
дущині освіту має значно підвищити, в освітах
і туних, без властної волі має зробити добрий
обивателі нашого держави. На точку знеси-
вати туніх познати, але мушу сформулювати,
що наше народне шкільництво за послідні
два роки значає величезний поступ завдяки
мушам, в котрих рухи аламо-на судиба нашу
школу і котрі для школи і народної освіти
мають горіче серце.

Коли-ж я повиню того тепер хоту ви-
знати на доки недостатки в нашій шкільній,
то роблю се лише dlatego, бо хоти би в тих
чиним звернути на них увагу шкільної влади,
а переконаний, що тота влади, так дуже
шкільництву прихильна, осудити прихильно сі
мої замітки і зробити, що треба, аби усеунути
недостатки. До замінки сформулювати мене де-
які дані в справознавцю краєвої ради шкіль-
ної і адміністративної поліції.

В річній справознавцю краєвої ради шкіль-
ної нахожу твердження, що науку росій-
ську дітям без винятку в їх рідній мові.
Я вже минулого року знавав про се твер-
дження, іменно що-до руских дітей, мої сумніви
і тепер також думаю, що се написано лиш
в добрій вірі, що так оно аби має бути. Бо
по перше є спла таких шкіл, як в Ауді Горе-
чи, Дорні-Ватрі, Острі, Смі, Ідмані, Радініч,
Новім Соломари, С. Ілі, Сучаві, Карачеві
над Серетом, Короні, Володимирівці —
не згадуючи вже таких шкіл, як в Ісгулені,
Кішолоні, Чреші, Новоселіч, Боніях, Пе-
трівці шкіль Сучаві і Новій Гуті — де ру-
ські діти ні на показ не побачать ніколи ні
одної рускої букви. Як же они мають читати
руський скитини? Чи може в тих школах не
уважають до науки росій-ї жадної книжки?

Може бути, що учитель росій-ї обходить
се добре і без книжки, але мені знаєть такі на-
падки, що учитель росій-ї служить руским ді-
тей говорити Отче наш по волоні, що учи-
тель росій-ї уважають призначеної для науки
росій-ї годити на те, щоб руских дітей учи-
ти правильно волоні жоні, як се пр. Ді са
в Маністерскал. Я би так дуже просив се
справу предіти вже раз урядувати.

Що-до науки росій-ї нахожу в головнім
річній справознавцю ще одну замітку, котра
мені, правду казавши, дуже не подобає ся.
„Після справознавця поліції інспекторі уді-
ляє ся науку росій-ї в більшій часті

иній досить правильно“ — каже ся там.
Кому багато залежить на російно-моральнім
вихованні нашої молодіж, сего мушть, отпер-
то пашучи, сей знаменитий доір, припро-
вирити. Не можна би щось тут зробити, аби
наша молодіж одержувала російно-моральне
вихованне правильно у всіх школах?

А тепер щось иншого. В переглядній
таблиці головного річного справознавця подано
число шкіл в підданню наукою 189. а в по-
часті ціло- а почасті підданню наукою 40.
Однак порівнявши поодинокі повіті від сін
поглядом, то побачимо, що в підданній рускій
часті краю найбільша частина шкіл має під-
данню науку. І так є в підданній повіті ли-
ше 3 школи в підданню наукою, надали там
є 43 в підданню і 6 в почасті підданню а
почасті підданню наукою. Більше або менше
ше подібні відносини панують також в єврей-
ській повіті (5 : 20 : 1) і в єврейській повіті
(10 : 20 : 3). Натомість в підданній і
радовецькій повіті цілком инше. В підданній-
ській повіті є 18 шкіл в підданню наукою, а
лише 17 в підданню і 4 почасті ціло- а
почасті підданню наукою. Так само і в ра-
довецькій повіті шкіл в підданню наукою є
18, а підданню лиш 7 і в почасті ціло- а
почасті підданню наукою 4.

Се донаюк наглядно, що про школу не
дбає ся у нас рівномірно і що влади
руську часті замедлює ся; а се для мені бо-
гато до думати.

Також инша дуже інтересна рубрика до-
казує те саме. Коли пр. в підданній повіті
є 1 трикласова і 3 чотирокласові, в ра-
довецькій повіті 3 трикласові і 4 чотирокласові
школи, то в підданній повіті маємо лиш
1 трикласову і 2 чотирокласові школи. Се за-
небудь спеціально підданній повіті видно
також в рубриці що-до повторительної науки.
В підданній повіті заведено повторитель-
на наука в 15 школах в 16 курсам, в
підданній в 14 школах в 26 курсам. Учени-
ків було в підданній повіті в початку 638
а в підданній 706, а те в підданній учени-
ків 385 а в підданній лиш 164. Коли до
того додамо замітку, що причина, тому успіх
повторительної науки в поодинокі повітах
заним наді, повинна є тим, що багато єре-
вентантів повторительних курсів дуже сла-
бо підготованих, то се головню відносить ся
очинидно до підданнього повіті і зразом до-
казує, як заведи там була свого часу
школа. Я сін не хоту докорати теперішнім
шкільним функціонарам, бо се прецінь плоди
повереної господарки. Однак шкільна влади
жукнуть головню на ті повіті звернути свою у-
вагу, щоб як найкорше напирити повторит-
ської школи.

Також що-до уважати до школи бачимо
між поодинокі повітми великі різниці. Бо
коли до школи ходить в Сучаві 83 проц. ді-
тей обов'язаних до школи, а в підданній по-
віті 80 пр., Іде підтан Кішолань в 75 пр., Раді-
ніч в 69 пр., Гургушора в 63 пр., Серет в 62
пр., Вимини в 58 пр., Стороноць в 47 пр. і
чернівецькій сільській повіті в 45 процентами.
Іменно впадає тут дуже в очі се, що черні-
вецькій сільській повіті стоїть на послідній міс-

браний головою пранник Лев Сх, а заступником пранник Олександр Коблянський. — Заг. збори тив, Шейна Поміч в Коломиї відбулись 15. лютого о год. 6. вечером в ампітатах «Родина». — Ресолуційні думки для священників всіх трьох руских дієцезій галицьких відбулись 15. диях 24. до 27. лютого у Львові в семінарії думки. Удержане контує Адр. Згодошувати ся належить до о. ректора Льва Туркеша. — Другий баз в президента краю Гр. Гомса відбув ся дия 16. с. ж.

Поморки в Перемисли Юліан Добрянський, н. с. судний ад'юкт в пенсії, в 47-ім році життя: — о. Григорій Поліський, гр. кат. парох в Нижній Висоцькому Турин, в 68-ім році життя, в 61-ім священства; — о. Михайло Візницький, гр. кат. парох в Сурожі, православного духовства, в 81-ім році життя, в 64-ім священства; — Антоній Антоновичський, бувший артист руско-національного театру, в 46-ім році життя; — в Чернівцях Яків Гольдштейн, дідич села Доброшнів, в 79-ім році життя.

ТЕЛЕГРАФИ „БУКОВИНИ“.

в дия 10. лютого 1896 р.

Вальс. Сюди прибув цісар в гостину до архієпископської пари Франца Сальватора.

Берлін. Бушій редактор Кренц. Ztg. Гамбургштайн відіхав відли під надзором відділу поліції до Берліна, куда прибув у ніч-городок.

Льондон. Президент трансильванський Крігер приїде до Львонду в гостину і обговорить в англійським призначенством трансильванську справу.

Царгород. Султан вийде в нагоди переходу ки. Бориса на православіє до Софії мабути одного високо поставленого урядника-християнина і свого прибожного ад'юкта.

ПРАВДА,

вістник політики, науки і письменства

НАСМІСКИ 1896

З НОВИМ РОКОМ 1896

— раз в тиждень кожної п'ятниці — в об'ємі одного аркуша.

Ціна в Австрії річно: 4 р., піврічно 2 р., чвертьрічно 1 р. на границю (зада значних контих пересилки) річно 8 рубл., піврічно 4 рубл.

ВИДАНА ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Сирію, 1887 р. 215 стор. в 6°. Ціна 1 згр.
2. Квітня. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний візник. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стріла. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗБОРНИ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання). — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Соняшні промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. в мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На розквіт). — У Львові, 1892 р. 210 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.

III. НОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І ОПОВІДАННЯ.

10. Навіжена, пов. Печу-Левіцького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. в мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. Поміч вогонь, пов. Печу-Левіцького. — У Львові, 1893 р. 180 стор. в мал. 8°. Ціна 40 кр.
12. За громаду, хрон. К. Т. Подольска. — У Львові, 1892 р. 94 стор. в мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. Художники, пов. Т. Шевченка переклад Ол. Кониського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. в мал. 8°.
14. Мій народ, пов. М. Шолохевича. — У Львові, 1894 р. 92 стор. в мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. Хо, князь Михайла Кожубинського. — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. Облога Буши, пов. Мих. Старця. — У Львові, 1894 р. (кінчить ся друкувати).
17. Гейшники, роман-хроніка Олек. Кониського. — У Львові, 1895 р. 192 стор. в мал. 8°. Ціна 50 кр.
18. Пани й люди, повість Володимира Левенка. — У Львові, 1893 р. 168 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.

IV. ДРАМИ.

19. Лимерівна, в 5 діях Панааса Мирного. — У Львові, 1892 р. 67 стор. в мал. 8°. Ціна 20 кр.
20. Титарівна, в 5 діях Марка Кропивницького. — У Львові, 1892 р. 63 стор. в мал. 8°. Ціна 20 кр.
21. В темряві, в 5 діях Мих. Старця. — У Львові, 1893 р. 91 стор. в мал. 8°. Ціна 20 кр.

V. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

2. Руский православний домовий. Том. I. (Законом при візничі). — У Львові, 1885 р. XVI і 432 стор. в мал. 8°. Ціна 2 згр. 50 кр.
21. Угорська Русь, віршовий і творчий стан. — У Львові, 1887 р. 30 стор. в мал. 8°. Ціна 15 кр.
24. Юрій Носович, проба критичного розбору автобіоґ. его новістий і життєвий мал. Олек. Колесса. — У Львові, 1893 р. 92 стор. в мал. 8°. Ціна 30 кр.
3. Твори Карпенки Карого. (Мартин Борза. Стислий. Ватпаліна. Що було, то виходило. Чабан). — У Львові, 1895 р. (кінчить ся друкувати).
Всі повисні твори можна набути в Кантарії Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, уз. академічна ч. 8 і в Кантарії Скарбівців.

Котинця

Liniment. Capsici comp.

в аптеки Ріхтера в Празі, загально призначений знаменитий усмирюючий лік на витранс: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 згр.; можна купити у всіх аптеках. Просимо ждати сего загально улюбленого домашнього лік просто під назвою

Richtera Linimentum котинцею

і призначати в остримостях лік фактично в аптеки значить «остримості» «Котинця» 60 ліків в аптеках.

Аптека Ріхтера

визначена лік у Празі.

„ДНІСТЕР“

товариство взаїмних обезпечень у Львові,

улиця Палаца ч. 11,

васноване на підставі концесії ц. к. міністерства справ внутрішніх в дия 9. грудня 1891 р. ч. 22751, розпочало свою діяльність дия 15. н. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, «перший на всьомі взаїмності своїх членів, «обезпечує кожному члену» домашню і віддалену грош наліх «сплати» від найкращих умов і «виплати» «виплати» «виплати» «виплати».

Всякі шкоди ліквідують ся і виплачують ся сечас по пожезі.

Власники в усіх випадках в міністерстві, де вони «виплати» «Дністер», «виплати» ся.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити ЩОДНЯ крім неділь і сьвят. Доси, як звісно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер БЕЗ ПІДВИСШЕННЯ ПЕРЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати „Б У К О В И Н У“ ЩОДНЯ.

Передплата на „БУКОВИНУ“ в 1896 році виносить на цілий рік 10 зр., на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр., 50 кр., місячно 1 зр.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА,

з котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що маєстунуть в лютім 1896 року.

„Повіляю собі в сій справі забрати слово, передовсім аби повторити мої замітки у виділі крайнім, іменню, що для становища правительств супротив засновання волосних паралельок а і буде міродайним лише справдішня потреба, що отже ані політичні ані національні стремління тут не йдуть на увагу. Головно міродайною не буде для правительств та обставина, що в Чернівцях має оснувати ся гімназія з рускими паралельками. Се піднести уважаю тому потрібним, бо жаданя волосних паралельок аж тоді підношено в натиском, коли вже було рішено, що в Чернівцях буде основана руска гімназія. — Сю нагоду хочу ще використати, щоби висити непорозуміння, яке викликало моє заявлене в попереднього засідання. Іменно пояснювано мою замітку, що жаданя руских паралельок довгі літа не сповнювано, так, мов би те саме мало стати ся в волосних паралельках. Мушу зазначити, що дословний склад моєї мови не дає причини до такого розуміння. Мій добре арозумілий намір був піднести, що зміст первісної резолюції, аби волосної паралельки по змові вже в 1896/97 р. основано, вже в технічних уваг був неможливий; але сям ще не сказано, що розвади і переговори для засновання волосних паралельок відкладав ся на довгий рад літ.

Однак правительство не зможе ніяк епутити з своєї уваги, що при сучасній гімназії вже існують волосні паралельки і що для засновання і розширення існуючих середніх шкіл міродайні не лише чисельність народу, але також скількість відповідно приготовлених учеників. Протинне-ж не було би в жаднім вигляді користним, і то ані для школи ані для народу. Для школи ні, бо такі ученики є лише тягарем в школі; для народу ні, бо ті, котрі без відповідного підготовлення ходять до гімназії, після досвіду не можуть скінчити студій, не адібно опісля ні до ремесла ні до рільництва, ані не можуть належати до інтелігенції і збільшують лише ту верству населення, котра готова суспільний порядок в небезпечний спосіб загрозити. Тому вне. міністерство шкільництва наказало вже давно директорам середніх шкіл поступати при вступних іспитах з більшою строгістю. Сі мною подані погляди будуть для правительств міродайними і в них маєте певну забезпечку, що правительством буде питане о засноване волосних паралельок розбирати справедливо і безсторонно.“ (Славно!)

Іменем німецьких послів заявив пос. др. Ротт, що они будуть голосувати протин волосних паралельок, бо не уважають їх ані в загального становища ані в становища Волохів конечно потрібними. Пос. др. Волчинець

схий заявив, що нехай Німці лишуть Волохам рішене питання, що Волохам потрібне а що ні. По сім забрав слово пос. Пігулак і в гарній промові (котру ми задля браку місця подамо дословно в сідуючих числах), довів, що жаданя волосних паралельок в Чернівцях є лише звернене протин руских паралельок, азначить оно має політичну підтану, і тому руско-народні послы будуть протин того жаданя голосувати.

Пос. др. Волчинець схий боронив жаданя Волохів, а пос. Тиміньский заявив, що „консервативні Русини“ будуть голосувати за засноване волосних паралельок в Чернівцях. Пос. др. Цуркан уважає спротивлене руских народовців лише простою завистю; тому не мали би в Чернівцях бути волосні паралельки, коли будуть рускі, котрі дуже добре можна було оснувати в Кіцмани. Вишніци або Вашківцях? Бесідникови відповів краєвий президент гр. Гоєє так що рускі послы не потребували більше голосу забирати.

По кінцевій промові резервента прийнято при голосувані резолюцію більшістю голосів. Помагаючи ще кілька петицій.

Для закінчення сесії забрав слово краєвий маршалок Лупула і підніс в своїй бесіді, що сесії сесії наради вели ся вже спокійніше і більше річево. До руских послів відозвав ся по руски: „Одна мета, одні цілі лучать нас всіх в тій палаті, а то: ким чином посеобити і піднести добробит краю і его мешканців. Тоту ціль можна лише осягнути в згоді, для того агода най буде околиком нашої діяльності тут і поза стінами сесії палати.“ Вишніци вище в честь цесаря трикратний оклик, котрий послы з одушевленням повторили. Іменем всіх послів подякував пос. Кохановский старш. маршалкови за безсторонне веденє наради. Іменем правительств попрощав послів краєвий президент гр. Гоєє і підніс також спокійнийший тон сесоричних нарад і залепив всіх послів о своїй підпорі в національних справах, о скілько они опирають ся на конечности і можуть бути осягненими.

Сям закінчено питу сесію осьмої виборчої періоди буковинського сойму.

ПРОМОВА

п. Ол. Барейського, виголошена в соймі для 5-го лютого 1896 в генеральній дебаті над бюджетом.

(Конець.)

Між причинами громадної еміграції селян наводять комісія також значне роздро-

бленє ґрунтів з тим самим споводовану мало-земельність в меншій посілости і се на мій погляд одна з найважніших причин еміграції. А стверджує се обставина, що іменно господарі власителі 8—12 моргових господарств виходять на море. Не буду перензти, що і в тип випадках подекуди грає ролю т. ин. горячка еміграційна, або жадоба збільшення майна. Але чому? Наш хлібороб, що має 8—12 моргів, а на те 4—6 дітий починає думати, що буде з его дітьми, коли між них роздробить ся се невелике господарство, він бачить, що тут нестане їм землі, щоб могли в неї вижити. А щож казати про дрібніших господарів та халушників-варіанців? Для тих всіх дотеперішня акція поміщицка, хочби до неї втягнути і ті підприємства, про які я що лінно говорив, не вистарчає; тут треба акції ширшої, яка достарчила би нашим хліборобам землі. А се можна би осягнути лише в підпомогою парцеляцій, про яку вже стілько говорило ся і писало. Однак щоби така парцеляція дійсною допомогою хліборобам набути землі, розширити і поправити свої господарства, забезпечити собі і дітям дальшу будучину, треба би її вести раціонально, систематично, а добре обдуману наперед пляном, а не доривочно і спекуляційно. Не пора тут розводити ся над пляном такої акції парцеляційної, однак се мушу сказати, що успіх і користь її лише тоді можливі, колиб ся справу взяв у свої руки виділ кр. від проводом свого енергійного маршала. Тут міг би і банк краєвий сповнити свою задачу і віддати великі услуги країні, бо можна би подвигнути і наших хліборобів і більшу посілість. Зволить отже виділ кр. над сею дуже важною і наголою справою вірло аветановити ся і як найкраще розвинути таку акцію, а сям придбав собі певно щире признанє всіх верств нашої суспільности.

А тепер нехай мені буде вільно перейти на поле національних і культурних потреб руского народу і звернути бачність на деякі недостачі і домагання. Передовсім мушу в признаніи зазначити, що виділ кр. від кількох літ в зносинах своїх з рускими сторонами уживав рускої мови і руского письма, а сего року на руску інтерпретацію дав відповідь в рускій мові і тим зазначив, що яко найвища власть автономічна в краю не хоче в признаваніи прав другому низкоши краєвому оставати поза краєвим правительством. Так само мушу в признаніи зазначити, що так комісія бюджетова як і В. сойм тепер що раз більшу увагу авертають на національно-культурні потреби руского народу і в розумінні і обективності оцінюють ті потреби і не жалуєть в краєвих

А тимчасом в кухні надійшла Савчиха і мовчки поставила перед сніа кусень ковбаси з канустою на тарілиці.

Побув Михайл дома два дні, бо нікому було его відвести до Львова, в Савчихи була дитина хора і сама не чула ся здорова, а Савка не хотів їхати. Пустити-ж самого хлопця мати не відважила ся, не вірила, що верне до школи.

А в суботи на неділю їла з жидами, що їхали до Львова, і на Янів поїхала разом з сином, хоть стара Чупека остерігала єї, аби не їхала, бо она теж... і в дорозі може трафити ся — борони Боже — яка пригода...

Не послухала Савчиха, поїхала.

VI.

Як би-ж то она була знала, що їй таке у Львові трафить ся, була би і не рушала ся з дому. Але она собі рахувала, що хоч би їй як, а їй таке трафити ся не може, бо ще час... Але чекайте, то треба вачати в кінці.

Прийшла она до Львова така змучена, як би цілх тих єїх зиль пішки йшла а не їхала. Але що могла зінти була, то не піддала ся. Відшукала Стороньського і попросила его на вино. Не хотів Стороньский їти, отаган ся, казав, що не має тепер чаю, що прийде потім до титки кондукторки тай таке инше. Але Савчиха его спитала ся;

— Хіба ни може встигаєте ся, що я в конюшину?

На таке питанє Стороньский каже:

— Добре, ходім!

Пішли они до Нафтули до тих комнат, що від подвіря, єїх собі за стіл, казали дати вина і сидять. Михайл не було, бо мама казала єму їти до дому; якусь важну річ мала казати Стороньскому, то аби хлопець не чув; що то его обходить?

Пють они собі вино, лише Савчиха дуже маленько, бо не може тай Стороньский видить, що наманяли єї годі...

— То ви а Михайлем приїхали? — питає ся Стороньский.

— Та приїхала — каже Савчиха. — Прийшов, аякже, а Вишні пішки і не вчати по що? по другу голову та по третій мозок! Але я єму дала! Відхоче ся вже єму їткати!

— Мушу вам, сестро, сказати, що не подобає ся мені ваш Михайл — замітив професор поважно. — Лінюх нїх великий тай голова слаба...

— Я вже й сама не знаю, що в ним робити, напе професор — варікала Савчиха. — Я єм а остатнього тигнула єн, аби тільки вчини єн, коли-ж інді годі ни а казати! Не мало цдоты... Людей дитя о голоді і холоді до школи ходять, вчуть ся, знанням стають, а мій...

І Савчиха трохи не заплакала в жалю.

— Ви дїстали єї школи нїсьмо? — спитав ся Стороньский.

— Та дїсталам, дїсталам, бодай я его не видїла...

— І аякже, що там навісано?

— Знаю!

— Щож ви думаєте робити? Михайл учити ся не буде.

— Муєнть учити ся! — відповіла Савчиха рішучо.

— Але-ж він не може, бо тупий і лінний — замітив професор — натури не аміните!

— Зміню я єму, так що посинів від снїцїв і такий буде учити ся!

— Ні, сестро, моя рада щира: не тратьте ся дальше надармо, возьміть собі его до дому, буде господарем, різником, купцем, буде щасливим чоловіком, — по що его сляувати до школи, коли до того не адав ся? А я бачу, що не адав єн.

Болить Савчиху тама мовна, страх ни бо-лїть, аж серце ріже, але она стримує єїх жалє і з запнетію питає ся:

— А як же Дучишина Андруєв?

— Учїть ся дуже добре, порядний хлопець, такий слухняний...

— Але правда, що єи аму помагаете? — питає ся Савчиха і дивить ся допитливо в очі професора.

А професор нічого не адогдує єн.

— Ні — каже — а мало коли до него й заходжу; найду ани єттак деєє колись ни до него, та і до вашого, а так то подю їх обох закінчати деколи до себе. Часу, аякже, не маю; роботи по самі уха...

Але Савчиха не вірила єїм словам; то

НОВИНКИ.

Чернівці, дня 12. лютого 1896. р.

фондів виділяти на ті цілі що раз значніші засоби.

Але при тім мушу також звернути бачність на деякі недостаті, які можна дуже легко усунути і справедливі домагання заспокоїти. Маю тут на думці школи промислові, до котрих узагалі також немало молодіжки рускої. Належало-б о тім подумати, щоб і духовні потреби цієї молодіжки були заспокоєні і щоб катехити того-ж обряду уділяли там науки релігій і щоб та молодіжка могла учини ся своєю рідної мови. Так само і в школах рільничих молодіж могла би докладніше навчитися рускої мови.

Прошу не дивувати ся, що ми так намагаємо на те, щоб в школах наших як найширше була переведена наука рускої мови, що ми поставили навіть внесення, котрим займає ся комісія шкільна. Вправді в сій В. палаті (приватно) і в часті праси польської обіжували ся голоси, що ті наші домагання ідуть за далеко, що се непотрібний примус для польської суспільності. На щастя, ці голоси не так численні і обіжували ся в простого непорозуміння. В дебаті над внесеном п. Ротера відозвав ся вчора голос поважного речника польської суспільності, що назвав „таними патріотами“ тих, що не хотять учини ся чужих язиків і виражає вирик ся такого патріотизму. Правда, що бесідник мав на думці передовсім науку німецького, французького і англійського, але в переконаний, що він той сам погляд приложити і до рускої мови. Бать се неперечна хліба суспільності польської, що не любить учини ся інших славянських язиків в особливому руського, не тільки, яку кривду робить сама собі, відгороджуючи себе від найближшого їй світа. Я знаю дивенників польських, що про життя культурне інших слав. народностей пишуть свої спрощення на основі німецьких газет, знаю істориків, що не вміють рускої мови і писемна і тим мають зачинений приступ до жерел, які довело би до значно відмінних дослідів наукових. А таке зашикарплене не тільки шкідливе для практичного життя, для наукових дослідів, але наносить велику шкоду навіть польській суспільності в життю політичній.

Згаданий бесідник наткнув в своїй речі, повний блисків помічель і думок, про політичну будуччину, про нелиску боротьбу між Заходом а Сходом. Не забуваймо-ж, що руске племя єсть як раз тим помістом між Заходом і Сходом що воно стоїть на пограниччю тих двох світів, тих двох цивілізацій і приймаючи культурні придбання Заходу, має в собі і багато свого власного, питомого, оригінального і в музиці, і в промислі, і в поезії і в цілій світогляді, що може неперечно бути жерелом

оживляючим для культури західної. Тимчасом таким відроджуванням, ізолюванням польської суспільності зачинає ся вікно, скрізь котре вона може виглянути в свій інший троха, може бути не вовеім ще культурний світ, але повний життя і свіжих засобів. Отже треба конечно станути на сей ширший видокруг і арозуміти, що не ізолювання або затирання національних індивідуальностей може подвинути нарід до сили і значіння, але як раз свободний і як найширший культурний розвиток національних індивідуальностей в державі, чи в краю витворює ту красну гармонію, а вовеім не діє ся се на шкоду другої національності, бо тут не о експансивність іде а о інтензивність.

Бесідник промовив про змагання народності польської до придбання висшости на полі просвітнім, позаяк годі тут думати про такі придбання, які дістали ся в часті Англичанам і н. народам. Ми раді всім таким змаганням, але і ми хочемо добивати ся значіння на полі просвітнім. От в ту сторону звернені наші слабі змагання і тому ми виступаємо з щораз новими домаганнями дальших засобів для тої роботи культурної в школах, університетах, в наукових товариствах. Декому можуть вони здавати ся пересадними, передчасними, дехто знов перад би того або сего нам привнати, побоюючись, щоб се не вишло в користь москвофільства (хоч се погляд вже застарілий і фантазм збитий). Як раз показало ся в життю, що всім придбання Русинів на полі національно-культурнім зміцнюють руску народність, а підтинають корінь москвофільства. І можу Вас впевнити, що все, що тут діє ся, знаходить відгомін і над Дніпром і над Віслою, всеке заперечення потрібних нам до культурного розвитку засобів дотикає вельми болючо і наших і наших братів за кордоном, бо в того кують над Неполом для Вас зброю і кайдани. Культурна спосібність руського племені не дасть ся заперечити, а можна указати на заграничних університетах Русинів, що здобули собі славу в європейській науці.

Щире підпомагання повного розвитку руського племені не тільки не буде втратою для краю, не тільки потрібне для самих Русинів, але сего вимагає інтерес політичний краю і держави, а прикладаючи руки до користного і прихильного порішання наших домагань і потреб, можете бути певні, що сповнієте добре діло не тільки наглядом нас але і свого народу і краю. (Славно! Оплески!)

так було видно йй зараз в очий. Подумала троха, а потім прилеунала ся, нахилила ся і хоч у комнаті в таку ранішню пору нікого не було, хіба кельнер один, стала півголосом говорити.

— Я би до вас мала просьбу.

— Яку?

— Просьбу таку, що ви в нею не будете мати клопоту, тільки аби ви схотіли.

— Та чого би я не хотів для вас зробити, аби тільки все можна — відповів професор.

— То, чого я хочу, можна легко зробити, бо ви собі в Михаєвських професорах колаві...

І при тім Савчиха дуже значучо, а Сторонський, адогадливо усміхнувся.

— Ну, то що в того, що колагі? — спитав ся Сторонський.

А Савчиха між тим синула в кишеню і так як би приготувала ся, повід столом стала вувати Сторонському в руку який папер.

— Возьміть ви ту пиятку — шептала она — і заирейте. Михаєвських професорів ви добре знаєте, а притім їм дещо щеміть, як сини, най би на него око мав...

— Але-ж то не можна, оєстро. Бачиш? — говорив роздратовано професор, оглядаючи бачиш.

— Та коли то за мало, то я ще пиятку додам — поспішила сказати Савчиха і вже рукою свгала в кишеню.

— Не давайте, сестро, нічого і ту пиятку возьміть собі назад; ми професори присягаємо на справедливість і нікого не кривдимо навмисне. Підкупетво гріх...

— Присягаєте, присягаєте... — повторила трохи розгнівано Савчиха — а чо від мене професор Венгерський дві шинки прийняв, а масла, а ковбаси?... Також за Михає — тай му класу дав!

— Такі ваші професори, як Венгерський, можуть собі приймати, що хотять і за що хотять, але куче би зробили, як би таких Михаєвських шильнували більше а шинки не брали! Нам не вільно приймати.

— Вже як би ви хотіли, то взяли би і ніхто о тім не потребував би знати... Адже они не потребують знати, що за мої гроші пють — замітила Савчиха.

— Коли так, то я їх за свої гроші погощу, а ваших не прийму.

— Возьміть хоч пиятку.

— Не прийму, оєстро, не намагайте; шкода заходу.

— Виджу я, що ви мені і лому Михаєвських не раді — жалібно закінчила Савчиха і похитилась.

— Але-ж, сестро, як же я маю до вас говорити? Кажу вам, що так не можна і вже. Ми присягаємо перед Богом...

(Далше буде.)

Вимоги при вступних іспитах до будучої гімназії з рускими паралельними в Чернівцях і до-тичний приготавляючий курс. На запитання з різних сторін повідомляємо родичів і учителів, що наміряють записати дітей до черновецької гімназії з руским викладним язиком, яка має увійти в життя з сльдоющим шкільним роком 1896/97, що при вступних іспиті буде вимагати ся: а релігій таке знане, якого можна набути в перших чотирьох класах шкіл пародних — ученики, котрі викажуть ся свідомством народної школи в доброю або дуже доброю нотою в релігії, уміленні від іспиту ів сего предмету — ; з рускої мови вправність в читанні і писанні, елементарне знане науки у всіх частях мови, вправність у розбиранні поєднаних розширених речень, зикомість з правилами правопису і правильне їх уживане при писанні диктації; з рахунку вправність в чотирьох операціях рахункових цілими числами; шінди з мови німецької механічне читане і писане без вгляду на правопис. — Заразом подаємо до відомости, що в цілі підготовленя дітей до того іспиту отворяем з початком марта с. р. безплатний приготавляючий курс, котрий буде тревати до 1. речинця вступного іспиту перед ваканціями а потім від половини липня аж до 2. речинця вступного іспиту по ваканціях; тож просимо тих, що загалують записати дітей до рускої гімназії, згодосити ся в льокалі нашого товариства (ул. Петровача ч. 2) чим скорше а найдалі до кінця лютого, аби потім без проволочи з початком марта можна розпочати науку. І дітей з сего приймаємо радо до курсу приготавляючого; треба лиш родичам постаратися о їх уміщені в Чернівцях на тих кілька місяців, позаяк бурса, яка заходом нашого товариства і товариства „Народний Дім“ має заложити ся, увійде в життя аж по ваканціях. Від товариства „Руска Школа.“ С. Школярівський голова, А. Клим секретар.

3 Станіславова пишуть нам: Сих місяниць урядила „Руска Бесіда“ в своїх гарних комнатах два вечерки а танцями — 21. січня і 1. лютого. Хоч аранжерів не спроваджувано в столиці, хоч не було ніякого протектора і ніких, а не то вже шумних і неоправданих, реклам а тим стереотипним „Пригадуємо“, — обидва вечерки удались дуже добре і на повне вдоволене вібраних гостей, котрі під проводом проф. Масляка бавились знаменито, раз до 3-ої а другий раз аж до 5-ої год. рано. Таким способом в остатних чотирьох місяцях забавлялись станіславівські Русини-народовці в своїй „Бесіді“ кілька разів немов одна родина. Тепер же в часі посто будуть, як зачуваємо, відбуватись вечеринці получені в відчигах, деклямаціями, сьвітами, хорами і домовими забавами. Надто в саму річницю смерті Т. Шевченка відбудуть ся урочисті сходини членів „Бесіди“ получені в домовим концертом — також у власних комнатах. Читальня міщанська „Просвіти“, завивана за почином місцевої філії, розвиває ся гарно. Що неділь відбувають ся правильно в „Рускій Бесіді“, при котрій містять ся Читальня, о год. 6-ій ввечером відчити для членів, котрих слухати приходять завжди 25—35 ос. Варто-б, щоб хто про сї відчити — коло котрих пильно заходить ся др. Коцеба — подан в „Буквині“ ширшу вістку. Хоч вправді сьмішно, наком про великий навіть мимий рух або якийсь невдашний ся вечер, подає ся шумну рецензію заграшену фантазією, однак про такі щирі заходи станіславівських народовців для пробудженя етан. міщанства випадало-б познакомити ширшу громаду. В четвер, 6-го лютого с. р., відбулись в комнатах „Рускої Бесіди“ збори товариства дітків. Треба сказати, що в цих дітківських того рода товариств — станіславівське рівняє ся найкраще.

Для сьвященників. В сьвященній комісії галицького сойму домочає ся руский посол о. Небиловець, щоб сьвященству признано при їдї сьвященників ті самі права, що урядникам, іменно, щоб за вітків ІІІІ і ІІІІІ членів сьвященників

Хати П-юю класом. Члени комісії признали, що таке змагає цілком оправдане і поручено пос. Шенковському, щоб він будучи членом ради зазначив, підписав постанова на найближшій засіданні ради державної і старан ся его перевести в діал.

Тов. „Русна Бесіда“ в Чернівцях просить нас повідомити наших читателів, що згадане товариство має ще 50—60 календарів на розпродаж. Коли хто хоче замовити собі, нехай зголосять ся до товариства.

Зміни і аванси в судництві. Міністер судництва верне рішення суду кримінального. Подана в Тернополь і Подля. Любомирський в Коломиї обид до Садбери. — Секретарі ради при суді: Михайло Іванович і Іванович: Анд. Алексеевич в Кузнецов в Володимир, Федорик. Товари в Сидихини в Сидихини, Анд. Духай в Кут в Сидихини; підпис ад'юнкта Ів. Лоскоцький в Березині і Володимир в Сидихини обид в Березині. Анд. Чубатий в Коломиї в Коломиї, Кал. Сидихини в Володимир в Володимир, Мих. Кошарини в Ланьку в Ланьку, Анд. Губинський і Анд. Прохоров обид в Тернополь в Тернополь, Ів. Демидович в Ланьку в Ланьку, Артур Жебровський в Переміш в Переміш, Миколай Сидихини в Ланьку в Сидихини, Вас. Кошарини в Сидихини в Ланьку, Мих. Губинський в Ланьку в Ланьку, Віктор Губ в Тернополь в Тернополь, Ів. Губинський в Переміш в Ланьку, Богдан Кошарини в Коломиї в Коломиї, Едм. Собор в Переміш в Сидихини, Грем. Ху в Сидихини в Ланьку, Ів. Лоскоцький в Ланьку в Ланьку, Миколай Кошарини в Сидихини в Ланьку, Ів. Лоскоцький в Ланьку в Ланьку, Ів. Лоскоцький в Сидихини в Сидихини, Франц. Шинкевич в Березині в Переміш. — Судові помічники Іванович ад'юнкта: Грем. Харин в Володимир в Кузнецов, Франц. Кошарини в Коломиї в Сидихини і Йосиф Кошарини в Коломиї в Кут.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“.

в дні 12. лютого 1896 р.

Відень. Управитель лісів Оттокар Давидович іменований старшим управителем лісів гр. пр. російського воєводу в Чернівцях.

Прага. В далній буджетній лобаті залишає пос. князь Фредрих Шварценберг, що ніхто стоїть на становищі державного права і більше, аби імпер, коли ему се вдасть ся добрим, для се коронувати як король Чехії. Молодочка К. Б. в умілі се знає дуже симпатично, але не бачить ні сторуни ніхто відповісти на се.

Софія. Agence Valcanique доносить: Власно діставо болгарське товариство урядову відомість в Царгороді, що султан признав на. Фердинанда сувереном Болгарії і наказав туркам амбасадорам при великих державах, аби у дотичних притягальстві постарали ся о призначення на се.

Люблін. При кінці соймового засідання відчитан красний проєкт імперського рішення, котрим крайній сойм лише відхилено.

ВИДАНЯ ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Страні, 1897 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 зр.
2. Квітня. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний зійник. — У Львові 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стріха. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗБІРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Сонячний промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На розпутті) — У Львові, 1893 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

III. ПОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І ОПОВІДАННЯ.

9. Наваїна, пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
10. Поміж ворогами, пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.
11. За громаду, хрон. К. Т. Подольського. — У Львові, 1893 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
12. Художник, пов. Т. Шевченка переклад Ол. Кониського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.
13. Мін нагод, пов. М. Школяченко. — У Львові, 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
14. Хо, казка Михайла Коцюбинського. — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
15. Облога Буши, пов. Мих. Старицького. — У Львові, 1894 р. (сінчать ся друкувати).
16. Гейшники, роман-хроніка Ол. Кониського. — У Львові, 1895 р. 192 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
17. Пани й люди, повість Володимира Левченка. — У Львові, 1893 р. 166 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

IV. ДРАМИ.

18. Лимарівна, в 5 діях Панаса Мирного. — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
19. Титарівна, в 5 діях Марка Кропивницького. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
20. В томряві, в 5 діях Мих. Старицького. — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.

V. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

21. Руский правотар домашній. Том I. (Закон кримінальний). — У Львові, 1885 р. XVI і 482 стор. мал. 8°. Ціна 2 зр. 50 кр.
 22. Угорська Русь, етнографічний і теперішній стан. — У Львові, 1887 р. 30 стор. мал. 8°. Ціна 15 кр.
 23. Юрій Коссович, проба критичного розбору атеїзму, его повістей і життєпису мал. Ол. Колесса. — У Львові, 1893 р. 99 стор. мал. 8°. Ціна 30 кр.
 24. Твори Карпентар-Кавого. (Мартин Боруха. Сто тисяч. Песталанна. Що було, то жолом поросло. Чабан). — У Львові, 1895 р. (сінчать ся друкувати).
- Всі повисні твори можна набути в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Старобібській.

Котинця

Liniment. Capsici comp.

з аптеки Ріхтера в Празі, загально признаний знаменитий усмирюючий аін на штирні: по літі 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптеках. Просимо жалати сей загально улюблений домашній аін просто під назвою Ріхтера Linimentu kottinceu і призначити в аптеках-спец. дано флакон з написом аптеки «Котинця» та зображення котинця.

Аптека Ріхтера
вд. аптеки дано у Празі

„ДНІСТЕР“

товариство взаїмних обсянень у Львові,
улиця Валова ч. II,

засноване на підставі концесії н. к. міністерства справ внутрішніх в дні 9. грудня 1891 р. ч. 2275, розпочало свою діяльність дні 1. н. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, котрий на засаді взаїмности своїх членів, обсянчає всім членам: дровами і вогнищами, а також і всім членам під наглядом і підтримкою усього товариства.

Всіх шкідливі ліквідують ся і виплачують ся сейчас по помарі.

Визнання — у Львові агенції в містечках, де в них агенція „Дністер“, призначать ся.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити ЩОДНЯ крім неділь і свят. Доси, як звісно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер БЕЗ ПІДВИСШЕНА ПЕРЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати „БУКОВИНУ“ ЩОДНЯ.

Передплата на „БУКОВИНУ“ в 1896 році вносить на цілий рік 10 зр., на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр., 50 кр., місячно 1 зр.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА.

з котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що наступить в лютім 1896 року.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“.

з дня 17. лютого 1896 р.

Відень. Вчора закінчено наради союзу в Ліну, Інсбруку, Герлаф, Кайсенаурі і Солюс-горді.

Відень. Ред. Сорт. довідує ся, що виступили Туреччина при державних, котрі підписали берлінський трактат, вже сповняли наказ, аби просили о згоду на визнання болгарського князя Фердинанда. Також віденський кабінет одержав вже таке повідомлення.

Прага. Союз прийняв 130 голосами проти 45 голосів Німців резолюцію бюджетної комісії, щоб союз на будуче при скінченню річної сесії не займався лише відрочувано.

Рим. Парламент селився на день 5-го марта. Негатески о домісті візних міністрів не потверджують ся.

Софія. Agence Balcannique доносить: Своя прабра вже доміст султана. Дезегит Каратеодорі папа передав на Фердинандові відручно писмо султана, котрим утверджує ся его видатчачим амбасадором при князю Фердинанді.

Ціни збілки і других продуктів.

Дня 12-го лютого 1896.

	Львів.	Чернівці
Пшениця . . .	від 7.10 до 7.40	від 7.50 до 7.60
Жито	4.—	6.40 — 6.20 — 6.30
Ячмінь	5.—	6.— 5.50 — 5.75
Овес	5.20 — 5.40	5.05 — 5.15
Ріпак	8.25 — 8.75	8.75 — 9.—
Горох	5.—	8.— 5.— 6.—
Вино	4.75 — 5.—	— — — —
Львівська . . .	—	— — — —
Вів	—	— — — —
Вівня	4.75 — 5.—	— — — —
Коньячна чн . .	30.—	40.— — — —
Коньячна біла .	40.—	55.— 27.— 31.—
Коньяч. шведск .	30.—	38.— — — —
Квас	—	— — — —
Лук	—	— — — —
Букурда	5.20 — 5.20	5.— — 5.10
Хліб 30.— до 50.—	зр. на кіло у Львові	оповіст за 10,000 літрів 14.—15.—

ВИДАННЯ ВАСИЛЯ ЛУКИЧА.

I. ЛІТЕРАТУРНІ ЗБІРНИКИ:

1. Ватра. — В Стриві, 1897 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 зр.
2. Квітня. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний зійня. — У Львові, 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стріха. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗБОРОВІ ТВОРИ:

6. Твори Василя Чайченка. — (Оповідання) — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. Твори Василя Чайченка. Том II. (Сонячний промінь). — У Львові, 1892 р. 174 стор. в мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Твори Василя Чайченка. Том III. (На роздутьї). — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

III. НОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ І Оповідання.

10. Навістона, пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. Поміж ворганим, пов. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1893 р. 166 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.
12. За грімид, хрон. К. Т. Нечуя-Левицького. — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. Художник, пов. Т. Шевченка, переклад О. Кошарського. — У Львові, 1894 р. 101 стор. мал. 8°.
14. Мій нагод, пов. М. Шаманченка. — У Львові, 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. Хо, пов. Михайла Коцюбинського. — У Львові, 1894 р. 84 стор. 8°.
16. Облога Бучи, пов. Мих. Островського. — У Львові, 1894 р. (випустити як друковану).
17. Гейшма, роман-хроніка О. Кошарського. — У Львові, 1895 р. 192 стор. мал. 8°. Ціна 50 кр.
18. Памі й люди, повість Володимира Левицького. — У Львові, 1895 р. 165 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

IV. ДРАМИ.

19. Американа, в 5 діях Паміля Маринес. — У Львові, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
20. Титарівна, в 5 діях Марса Кропивоцького. — У Львові, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
21. В темряві, в 5 діях Мих. Островського. — У Львові, 1893 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.

V. ПІДРУЧНИКИ І ТВОРИ ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВІ.

22. Руский правотар домовий. Том I. [Закон цивільний]. — У Львові, 1885 р. XVI і 432 стор. мал. 8°. Ціна 2 зр. 50 кр.
 23. Угорська Русь, сі розвід і теперішній стан. — у Львові, 1887 р. 30 стор. мал. 8°. Ціна 15 кр.
 24. Юрій Коссович, проба критичного розбору автобіографії, его повістей і життєпису пана Олек. Колесса. — У Львові, 1893 р. 99 стор. мал. 8°. Ціна 30 кр.
 9. Твори Карпенка-Карого. (Мартин Боруля. Статися. Веттазілля. Що було, то мохом піросло. Чабан). — У Львові, 1895 р. (випустити як друковану).
- Всі повні твори можна купити в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, у Львівській вулиці 8 і в Книгарні Староградській.

Катання

Liniment. Capsici comp.

з аптеки Ріктера в Празі.

загальноприменний знаменитий усмирюючий лім на втираніс по цілі 40 кр. 70 кр. і 1 зр. можна купити у всіх аптеках. Просимо жадати сей загальнолюблений домашній лім просто від назвою Ріктера Liniment's котницію і примітити з остражкою слово флакон зі змалюванням острівця „Лонгос“, бо тільки зі правдиві.

Аптека Ріктера
визначена тільки у Празі.

„ДНІСТЕР“

товариство взаїмних обезпечень у Львові.

з дня 12. лютого ч. II.

висновок на підставі концеві д. и. міністерства справ внутрішніх з дня 9. грудня 1891 р. ч. 22751, розпочало свою діяльність дня 15. и. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, котрий на випадок необхідности своїх членів, обезпечує їх: відомі пенсії і відшкодування за всі витрати від надзвичайних випадків і кожним членом відомі вартості.

Всіх членів ліквідують ся і виплатять ся сейчас по помарі.

Залишок — усім членам з відшкодуванням за всі витрати „Дністер“, примітити ся.

БУКОВИНА

з новим 1896 роком почала виходити ЩОДНЯ крім неділь і свят. Доси, як звісно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком; тепер БЕЗ ПІДВИСШЕННЯ ПЕРЕДПЛАТИ, будуть наші передплатники діставати „БУКОВИНУ“ ЩОДНЯ.

Передплата на „БУКОВИНУ“ в 1896 році виносить на цілий рік 10 зр. на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр., 50 кр., місячно 1 зр.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА.

в котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню, що настане в лютім 1896 року.

в яких се питання у високій палаті траншує ся, єсть цілком неоправданим.

А тепер приходжу я до третьої частини предложенного питання, т. є. до питання що-до місцевости для базисних паралельок. Тут зараз знадає в очи, чому місце для цих паралельок вибрано як раз в Чернівцях? Чи лежать Чернівці у волоській частині краю? І чи нема для них відповіднішою положеною місцевости в краю? Прийдіть ся дотичним відносинам трохи ближше.

Міродійними для Чернівців повітами є: Черновецький сільський повіт прав в Чернівецькому має 66.546 Русинів, 27.542 Волохів, німанинський повіт 79.638 Русинів, 23 Волохів; серетський повіт 22.849 Русинів, 14.688 Волохів; сторожинецький повіт 26.584 Русинів, 30.670 Волохів; винницький повіт 48.888 Русинів, 168 Волохів; разом 244.506 Русинів і 73.981 Волохів. Отже черновецька околиця є переважно руска. До того треба ще замітити, що 30.670 Волохів сторожинецького і 14.608 Волохів серетського повіту є під Чернівцями через Русинів відокремлені, отже відокремлені і граничать до переважно волоського радовецького повіту, так що для тих волоських громад радовецька гімназія бачить або певно не дальша як черновецька.

Пригляньмо ся тепер дотичним відносинам коло Радивця. Там представляє ся справа так: Радовецький сільський повіт прав в Радивцях має 8837 Русинів і 58.080 Волохів; серетський повіт 22.849 Русинів і 14.608 Волохів; сторожинецький повіт 26.548 Русинів і 30.670 Волохів; разом: 58.270 Русинів, а 103.358 Волохів. Так отже є радовецький повіт прав в німанинських сільських серетського і сторожинецького повітів переважно волоський. Супроти него стоїть черновецька околиця по відлученню волоських громад в серетський і сторожинецький повіті майже цілком руска околиця.

Коли розгляньмо ці ті обставини, то мусимо ся адогдувати, що нагла жадає д-ра Вольчинського на об'єднання волоських паралельок в Чернівцях має ще менше річної жистки. Тому мусимо ся частину «го» внесення рішуче або безвідступно відкинути.

Вибравши все доки сказане разом, приходимо до висновку, що проти жаданих волоських паралельок в краю принципіально не можна нічого закинути і як, як вже сказано, радо годували б ся внесенням уменшення в такім жисні: а протинно жалість і для тих паралельок жадану жиснієть треба нагадати жаданець, про-

тре виходить з чисто політичних мотивів, і тому проти него треба як найбільше рішучо виступити.

Коли жисни звязкимо національну нетеримість намів тоширинів волоської народности, котра так далеко отає, що панове Волохи хоч, що правда, лише за помістю своїх трьох гостей (Волина, Тиміньського і Бекана — Ред.) на засіданні в п'ятницю відкинули внесення, котрего здійсненне для культурного розвитку гр. пр. Русинів є необхідним і безпородочно потрібним, то ніхто не може Русинам знати за все, коли Русини до предложенного, передовим політичним цілям служачого питання ваймуть відпорне становище. Зрештою не потребують панове журити ся голосованем, бо ті самі панове „Русини“, котрі мали сумні відвагу, тут гр. пр. руску народну школу довести до упадку, ті самі панове „Русини“ певно допоможуть до обиди внесенню на замінення волоських паралельок, котрі єть ворожим підступом проти буквинських гр. пр. Русинів!

Промова пос. д-ра Смоль-Стоцького

виголошено на засіданні буквинського сойму дня 7-го лютого с. р. при відкритті сесії.

(Голоси.)

Гго Мати-сценариста п. ректор Попович зніс дебату на цілком инше поле. Він зніс іменно в дебату момент, котрий — сначав бач — не є чисто церковний, а вже більше політичний, хоч п. ректор хотів справу обв'язати в церковного становища. Він сказав, що церков мусить базисати, аби оба до неї належачі народи себе розуміли, а собою жили в угоді і держали ся купи.

Протину, відкину приходять церков до того, дбати, щоб до неї належачі народи себе розуміли, іменно що-до мови розуміли? (Промови.) Церков має цілком иншу задачу, ніж рідити мови! (Промови на старій Волох.) Цілком безперечно, мої панове! Се не діє ся і у католицькій церкві, де для різних народів до неї належачі, як пр. в Чехії, де є Чехи і Німці. Оно жисне як сьвіт, що священники мають цілком инші задачі, як своїх вірних жити одної або другої мови. Правда, їх задачею є старати ся, щоб вірні той церкві себе обов'язали розуміти, але в значінню: жили в угоді.

— Не пид, то не буде спарки! — замітив батько Чупак.

— Ти ж то ж сам виджу, що біда мені з тим питанням... Мусу відкинути, аби нагадати це.

А Михайл той ровжови слухав і шось хоче сказати, а бойть ся. Але жисни набрав відваги і каже:

— Маме повідать, що на мене дівка тридцять роківних видана. А за мого Вірхатого жисне сто роківних хто забрав?

— Який він той був, той Вірхатий? — питає ся батько. — Чисо-ж то мусю ти его годувати? га? Ади! який мудрагаль!

Михайл замовк і не знав, що сказати.

В ту хвилину надійшла в залу стара Чупак. Прийшла така рада, аж старі очі сьвітять ся.

— Дутчине — каже — дав Бог тепер сина. Такий инук як цванцигер?

А та жисни дуже сподобала ся старому Чупакові; він зів'язав ся і каже:

— Знаєш що, стара? То ми тепер жисне двайцять поті инути разом. Цікарий нумер...

І гімнали ся, всі, що Дутчине дав Бог сина, гімнали ся хто більши, хто менше.

Шість співів жисне тепер Дутчина. Коли то вистопати? де на них гроші зати? Дай Боже, аби той наймолодший і всі зтили ся так, як той найстарший, Андрух, що жисне за всіх думи в собі не чує, так его любить.

Чернівці, 4 лютого 1906 р.

бо се єть засади, за яким повинні устоювати ся священники, засади, котрі випливають з науки Христової. Однак гімни мене дуже, що тут з такої авторитетної сторони прецідь раз експонатовано, що церковна власть православна доси не постарала ся, аби гр. пр. священники на Буквині вміли обі мови. Там, се для нас іменно дуже важливої ваги, бо кілька разів ми сю справу порушували, кілька разів ми те саме казали, тоді панове казали, що то просто неправда, а тепер чуємо панове з певною компетентної сторони, що гр. пр. церковні влади на Буквині дійсно не постарали ся о те, а до сего часу і сьогодні додати, що 70 руских народів мають такі священники, котрі по руски не розуміють.

Що-до виславу, аби оба народи держали ся купи, що п. ректор в своїй промові поставив яко базисне периз, то се вже є момент політичний і не сьміє ся стати задачею церкви, бо се церков нічого не обходить. Для різних народів можуть до одної і той самі віри належати, а в національних або в инших причин себе не „розуміти“, як з другої сторони є народи, котрі хоч різного віросповідання таки в собою дуже добре агадують ся; так також буває.

Привітаю, що церкві мусить багато в тім належати, аби засади християнської науки негайно використовували ся, аби всі народи без різниці віросповідання жили в угоді, і коли церков о те дбає, то сначе сповнила свою задачу.

Я тепер вже бачу, що панове Волохи хочуть конче революцією лозла Пігуляка покрити; в їх становища мовля би се зрештою розуміти. Але не можу ніяк зрозуміти, чому не хочуть инші „Русини“ астанити ся за рускою школою.

Нам казано, і се нічо контрарію, що вредно в Чернівцях має оскулати ся руска народна школа. На се я вже сьогодні зрани відомо, що се цілком инша річ, а перед нами стоїть — инша річ. Черновецька громада має дбати о черновецькі діти, а тут виразно віднесено, що гр. пр. школа має дбати о діти із сьї, головнн-ж о гр. пр. діти, до того черновецька громада з віросповідного становища жисне не асвоєвана. Зрештою внесла адміністративна комісія і таку резолюцію. Панове єть в більшості і знають жисне тепер, що ся революція буде прийнята, отже до що властиво все з тим агадвати. Панове знають також, що ми за сию революцію голосували мусимо, бо тут розходять ся о руску школу, і казано тому жисне становище инших „Русинів“ що-до революції жисне. Пігуляк жисне не зрозуміє.

Мусу ще дещо сказати про приватний характер гр. пр. школи. З випадів о. архієпископа Калинського виходить, що та школа була раз приватна, коли-ж є прилучено до публічної, стала ся она публічною школою. Коли-ж опісля засновано учительську семінарію, стала ся она жисне приватною школою. Так само як гр. пр. жисне реальна школа і учительська гімназія мають публічний характер, може тепер стати ся, що гр. пр. школа в Чернівцях стане ся такою публічною школою.

Коли однак пос. д-р Вольчинський каже, що ми сию революцію дбаємо лише для себе, то мусу ему відповісти, що ми тепер безперечно лише для себе маємо дбати; ми жисне жисне року поставили революцією, що жисне на оді оба народи, а номинно того панове Волохи є не піддержали і она ушла. Сего року ми поставили революцією, котра гімни ся лише нас. Протину, жисне панове, також о себ дбати, а ми будемо дотично Вашої революції певно піддержувати. На стільки приватності ми жисне не жисне жисне, де розходять ся о культурні потреби волоського народу, що ми жисне не виступали проти культурних жисне Волохів. (Голоси.)

Вітливо зробило ся за сина. Она обернула ся, щоб догосє шукала, а то лиш на го, аби дальші бєди Вороничин і Ковачен не чути. Замушала губи і шила до дому.

На вечірню не пішла, не хотіла. Просиділа дома коло дітей, а між людей жисне бо-ла ся. По вечірній прийшли до хати тато Чупак, прийшов Савка, надів одягень Митася, сьїл собі балакають. А про кого балакають? Про Михайла. І не рад би чоловік его жисне, а мусить, бо серце болить.

— Я на него дівка тридцять роківних дотерувала! — каже Савчинка з жалем. — Нині обраховалам.

— Але ж то хоч найдила ся ти до Альона! — каже вєско Савка. — За всі часи найдила ся і ти і всі ми.

— А бодай він знав ся той Альон паскудний! — ажикала Савчинка.

— Чого кленеш. Казано? адже ти ж Альона ще ж до дому прийшла — ажартував собі батько Чупак, жисне з жисне дитину і сьїл гойдати на руках та прикомити: „дівка-сь панна! жисне панна!“ А та панна так до дїда умілає ся любов'ю! Гарна буде дитина!

— Як би вітчим провєсор був доті, то Михайл був би добру класу дїстат — говорив ла пан Савчинка, чуєчи жисне до всіх.

— Не жур ся, жисне — каже Савка — най собі журить ся, що велику голову має. Що Сторонський жисне? Тепер жисне жисне буде. Маєш ти Геленку для себе, а я буду мати Михайла для себе. От жисне жисне жисне ми з жисне жисне жисне, а то без того би могло було обійти ся.

Прага. Союз замінено. Перед палатой союзнакою заграла жідацька музика гни наредній. — Комісія адресова відкинула внесення на укладання державно-правної адреси до цесаря і поставила певні державно-правні принципи, на підставі котрих комісія має далі працювати.

Свѣѣ. Помазаніи или Вѣнчаніи відбуло ся вчѣра « 10-й год. краини » катедральній церкві в присутності російського генерала Головинцева и заступництві царя яко хрестного батька, наданцихайних заступництв султана, Франції, Греції і Сербії. По церковній церемонії відбула ся військова парада. З цілого краю приходять численні телеграми в вітаннях і подяках.

София. Заступник цари генерал Голенищев-Кутузов притиха етоди. бго встало на дурца дужа торжественно. Ико заступника Росии предстанил Чарикова.

Союз. Собираюсь рішуче дарувати мн. Борисови ціл мільона «р», потім вложуся я в національний банк — на проценти аж до пошкодження мн. Бориса.

Царгород. Австрійський посол бар. Кампе повідомив перший урядовий, що віденський кабінет погодився на підтвердженням. Фердинанда.

Ціни збіжжя і других продуктів.

Два 15-го, августа 1896

	Листопад		Червень	
Пшениця . . від	7,20	до 7,40	від 7,50	до 7,60
Жито	6.—	— 6,40	— 6,20	— 6,30
Ячмінь	5.—	— 6.—	— 5,50	— 5,75
Овес	5,20	— 5,40	— 5,05	— 5,15
Рпиза	8,25	— 8,75	— 8,75	— 9.—
Горих	5.—	— 8.—	— 5.—	— 6.—
Вика	4,75	— 5.—	—	—
Линина	—	—	—	—
Біб	—	—	—	—
Бобик	4,75	— 5.—	—	—
Коншинна чра. .	30.—	— 40.—	—	—
Коншинна біла .	40.—	— 55.—	— 27.—	— 31.—
Коншин, шовков. .	30.—	— 38.—	—	—
Книш	—	—	—	—
Аниш	—	—	—	—
Букуртка	5,20	— 5,50	— 5.—	— 5,10
Хміль 30.— до 30.—	зр. на кіло у Лавов і			
осередка за 10,000 літрів	14.—15.—			

YASSI, I. 1999. *Water Pollution and Health in the Mediterranean Region*. WHO Regional Office for Europe, Copenhagen.

І ЛІТЕРАТУРНІ ЗЕРНИКИ:

1. Ватра. — Н. Стриж, 1897 р. 215 стор. в 8°. Ціна 1 зр.
2. Квітня. — У Львові, 1890 р. 128 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
3. Рідний збічник. — У Львові, 1891 р. 136 стор. в 8°. Ціна 30 кр.
4. Левада. — У Львові, 1892 р. 103 стор. в 8°. Ціна 25 кр.
5. Рідна стріла. — У Львові, 1894 р. 120 стор. в 8°. Ціна 25 кр.

II. ЗВОРОВІ ТВОРИ:

6. Творч. Василь Чайченко. — (Опошляння). — У Львові, 1892 р. 207 стор. в мал. 8°. Ціна 80 кр.
7. Творч. Василь Чайченко. Том II. (Соняшні оркестри). — У Львові, 1892 р. 174 стор. мал. 8°. Ціна 60 кр.
8. Творч. Василь Чайченко. Том III. (На розпутьті). — У Львові, 1892 р. 210 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

ІН ПОВІСТІ, РОМАНИ, ХРОНІКИ
І Оповідання.

10. **Навініона**, пов. **Печуа Лавинського**. — У Львові, 1891 р. 84 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
11. **Поміні воюгоами**, пов. **Печуа Лавинського**. — У Львові, 1893 р. 180 стор. мал. 8°. Ціна 40 кр.
12. **За геомаді**, хрон. **К. Т. Подольки**. — У Львові, 1892 р. 94 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
13. **Худоник**, пов. **Т. Шевченка** зображає **О. Коновського**. — У Львові, 1894 р. 161 стор. мал. 8°.
14. **Між народ**, пов. **М. Школицьки**. — У Львові, 1894 р. 92 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
15. **Хо**, казка **Михайла Конобинського**. — У Львові, 1894 р. 34 стор. 8°.
16. **Облога Бучи**, пов. **Мих. Старицького**. — У Львові, 1894 р. (друкать ся друковати).
17. **Гейцаники**, роман-хроніка **Олек. Коновського**. — У Львові, 1895 р. 195 стор. мал. 8°. Ціна 50 кр.
18. **Пани й люди**, повість **Володимира Левицького**. — У Львові, 1893 р. 168 стор. мал. 8°. Ціна 80 кр.

IV. ДРАММЕ

19. Амерігіна, в 5 клас. Паласа Маріно — 7
Львів, 1892 р. 67 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
20. Титаріна, в 5 клас. Марка Кролявського.
— 7 Львів, 1892 р. 63 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.
21. В темерні, в 5 клас. Мах. Ступницького — 7
Львів, 1892 р. 91 стор. мал. 8°. Ціна 20 кр.

22. **Русский правотар домовый.** Том I. (Закон и
наказный). — У Львова, 1885 р. XVI і 432
стор. вел. 8°. Ціна 2 згр. 50 кр.
23. **Угорська Русь, її розвід і теперішній стан.** —
у Львові, 1887 р. 30 стор. вел. 8°. Ціна
15 кр.
24. **Юрій Коссович, проба критичного розбору авто-
біогр. его новістей і життєписи пана. Олек-
сандра Козесса.** — У Львові, 1893 р. 99 стор. вел.
8°. Ціна 30 кр.
9. **Твори Карпенка-Карого.** (Мартин Борухів. Стя-
гисич. Биталанина. Що було, ти можеш диро-
пати. Чабан). — У Львові, 1893 р. (кілька
св. друкувати).
Всі новісти творів можна набути в Книгарні
Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові,
ул. академічна ч. 8 і в Книгарні Станисла-
вській.

ПРАВДА.

вісник політики, науки і письменства

3 НОВИМ РОКОМ 1896

— раз в тиждень кожної п'ятниці —
в обсязі одного врання.

ДНІСТЕР

засноване на підставі концесії п.
к. міністерства справ внутрішніх
а дні 9 грудня 1891 р. ч. 22751,
розпочало свою діяльність для 15.
к. ст. вересня 1892 р.

Всі ці шкоти ліквідують ся і за-
позичують ся тільки на потреби.
Вказівкою з уряду вказано, що всі
шкоти, які будуть ліквідовані, повинні бути

Б У Ж О В И Н А

з новим 1896 роком почала виходити **ЩОДНЯ** крім неділь і свят. Доси, як звісно, появляла ся наша часопись чотири рази в тиждень з недільним додатком: тепер **БЕЗ ПІДВИЩЕННЯ ПЕРЕДПЛАТИ**, будуть наші передплатники діставати „**Б У К О В И Н У**“ **ЩОДНЯ**.

Попередплата на „БУКОВИНУ“ в 1896 році виносить на цілий рік 10 зр., на пів року 5 зр., на чверть року 2 зр., 50 кр., місячно 1 зр.

Крім того без ніякої доплати одержать наші читателі в протягу 1896 року яко премію
ТВОРИ Ю. ФЕДЬКОВИЧА.

• котрих перший том станемо зараз друкувати, скоро тільки урядимо власну друкарню. Це настане в лютім 1896 року.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Бухарину“ наносить
на 10-й рік 10 ар. — ар.
на чергову року 2 — 50 —
місячно — — — 1 — — —
для нагартині 20 рублів або
10 аркадів

Походження: чиста, не 6 кр.
в брані сизот А. Героніма в
Червоному, 92, розмова 8, 17.

ВЫХОДИТЬ

подня вроні веддлы і ру-
ских о год. 5, понолудни.

Редакция і Адміністрація
„Бунівник“ знаходяться в м.
Чернівцях (ул. Петрушича
№ 2).

Оголошення прийняте на загальних зборах 6 кр. від створення / в «Надієміж» по 10 кр. від створення.

Картини з сойму галицкого.

Джонс, Брюсмен* и Лаван.

Радники в соймі.

Вид союму галицького був того року величезним в стілько зміснений, що в склад його увійшли вперше елементи радикальні, руські і польські. Однак ні для союзу-радикали руські під проводом мещанина Окунишевського, ні ність союзи польських під проводом лісвара Вернадського не розвинули в часі згодом союмових мітингів чи то радикальної чи соціалістичної програми. З усіх їх не виникло ні одної партії, хоч би лиш і легонько заляманею програмою соціалістичні європейських. Радикали навіть домієродні обієшвили ся в пастунах своїх лиш на гребиний тон, докори, дорієзана, а в часті на інвективи і інсинуації. Хвилювало ся, що ті радикальні елементи не дорієли до палачів, яку півсоната поручили їм численні піча радикальні, аристократи в часі передвиборчій. Радикали навіть пішли в адвоті тогого, що не придержувать ся соціалістичні європейські. Окунишевський ся у союму в оборону інтересів ардестаритату селяньського, замієнь робити так, що селяньський пролетаріат не дотав нічого, та поби через те росло та ширилось несподіване в тіх верстках. Тактичн соціалістичні західних златеє зирал до поєрієння ладієнь, котрих інтереси они буди-то заступають. З того можна і висновувати, що той галицький і на сіддуючих роєньх не буде зрушений в своїх основлах. Нані елементи соціалістичні зближєся не дуже то страшний, про-

найвище не такі країни, якся їх представ-
ли деякі їх дивники в своїх справданих лабо-
рін передвиборчих. У наших домашніх соці-
алістів мають більше серця, чим студеного розу-
му, а до соціалізму європейського голови їх ле-
да чи ледь дозріють. Се окремий, добродушний
рід соціалістів славянських і се прояв дуже під-
радиний. Азия їх буде мають і на даліше об-
межуватись в більшій мірі на слова і фрази. Коли
етнолози розрізняє племінні народи пасивні і ак-
тивні, то історія соціалізму дає нам подвій-
ні свої картини, що в 1896 р. на Христі в краю
нашим жили соціалісти, на скрізь добродушні,
соціалісти — пасивні.

Щодо радикальних послів руских в софії галицкій і їх діяні спеціальної, то она не представляє ні найменшого інтересу. Акція їх була, просто свідання, ніяка. Посли Новаловский і Перемисля і Остапух з Збаражчини, не визнавши, ні краєпорочності ні широкия знанси потреб селянства руского. Они забирали головноі верифікації двох виборів, тое, Остапух доказав ся навіть зина з 30 українським виборцям. Однак ріш їх були дуже слабкі. Сили аргументаційної не було ніякої, з другими послами рускими не могли радикальні селяни єдиногитиє, бо на таку єдиноку не припадали їм генеральний штаб радикалів руских. Радикали рускі бажали як неку іншу показати — може навіть Європі — що у них є так євнє вступити в софії галицкій. До усеїху того градуєлось їм від серія. Очине чи селянство руске зможе бути здоволене з економічної і політичної акції своїх євнє.

палких заступників — це питання велике. Свідомість русів в Галичині єсть ще на тіллі квінне і ретроградне, що єму більше до смаку і шкідливіше хліб насущний, ніж велика теорія соціалізму європейського. Радикальні єсники русів не представляли собою навіть доброго матеріалу інформативного. Они не змігли докладно сказати, що єсництву руському на потреби, що людям на свої досудки, що їх болять, що приносять, а тим менше змігли они придумати средства до усунення зла. З їх сторони не вишло ні одно предложение до союзу, що жало би на цілі поправу чоготолітичного, чи національного, чи навіть економічного положення народу руського. Свої справою не інтересував ся також і провідник їх, др. Окуневський. А всеж ніхто не годен завершити, що др. Окуневський повинен був зайнятиь своєю елементами і біланою реальністю. На їм тилин обозначок повести дію так, щоб радикалізм руський завжди повинн блеском в свої єйменій, щоб воєм край избран переслідченя, що аж тепер Русь галицька „необлагоденствувє“, повинн побіч ретроградних поємів руських и своїм галицьким заємлім трійни „наброднишиє“ сториювати, що одна дива і рідужє, куди треба вести недродумізу, бездугату диваєть. Ну, але нічого! Що з коєм вишло, те не не пропало. Пов. Окуневський зредоїмозував на тепер терєн, а злима дієтєна почне ся на другий рік, на новій сесії. Пови-ць органи радикалів руських думіють, переслідити своїх людей, що герей їх спразу великої єподеїєй єуєнієвої боронили — добре.

3 ЖИТЯ.

Се очині Букочини друшание нє у ва-
нїй племїй друкарїй, першїй рускїй друкарїй на
ново Букочину. Поминати она в вєрємї днїх, що
належати до реалности Народного Дому в Чер-
нівцях. Току, що она нє становити масток на-
решиї, а не ость приватним підприємством, то
була друкарїй повинна обхотити всіх букочин-
ских Русинїх. Так як в трєх тисячах др. в ро-
ках кунїи ми мали Народний Дм, вартостї
18.000 др. тепер тако значно бїльше, а значим
жертвованости букочинских Русинїх та доко-
ди в числїх несплати ємїмусьмо правдиню на
11 лїт лїтєчїх ратїх в банку, так тепер і маємо
готовїшмо приступати на др. Степан Сказ-Степ-
сий, пров. Єврей Шкули і радник Василькир
Мєшинїай до кунїи друкарїй, лїючи в поруху
на правдиню ємїтату ратї сїй масток. Разумом
простїй такий: Друкарїи ємїтату нє 7000 др.
на ємїтату на три роки. Кажь бє Букочина
мала друковати се і далїше в чужїй друкарїї,
то сїм друж ємїтатува бє рїчно вонка 7500 др.
У власнїй же друкарїй друж Букочини мали
обєднати ємїтатїи двїиїх бєди ємїтатувати 5000
др. або мала що бїльше, отже ємїтатїонїх грошї
мїгуть на ємїтату друкарїї. Таїни чїном друкар-
ня на трєх лїт бєди ємїтатїи, а тїм перєїдї

они на власність Народного Дому в Чернівцях, через це мають кардинальну значимість ст. Віхтан, розуміє ся, весь чистий дохід з друкарні буде йти також на Народний Дім, через це по-знаємо як той інститутний до розвою.

Ми воєні, що не саму пістку про немому
наше рускої друкарні в Чернівець, прийшли було
бачили. Русини дуже радо на це мають чисте
векати, так тепер і доводиться нам до сплати
є. Булавицьки Русини своїми подруги склали
на на Наротний Дім злих гарний, вони історію
тільки; це наше майже несподіваний час і Дім се
було воєні сплечений, а коли ми не в силі
простого, на що єсть немом відді, то поставили
на місці старого дому воєні великий поперек
для всіх руских народних товариств, буржуа,
карні і т. д. Мише на будову, як історію, мають
чужини: три фронти до трьох слонів, слонів і на
будову будову і знову кримам єсть доман.

основана рускої друкарні в Чернівцях прийняв кинизми. Книга собі з того навіть та руска газета у Львові, котра стійло має задовольнити рускій друкарні Тодаринцян із Шевичина, котра без той друкарні — напевно отворто — знало прийняв би і свіду з нею як було би, де хоч партия, яку та газета виступає, дуже горюхити ся, але она цитра тільки на слови і навіть власного обличчя не відіграє ніякого.

Книги свої з того, що виходив у руській друкарні в Чернівцях, доки той, потрібна друкарська товариства ім. Шевченка бачили, що она значить, до чого она вивела. Не та заслуга була, що у Львові поновилася друкарня тов. ім. Шевченка, лише заслуга Українців, які користали з неї добре тільки они. Вет ми то знаємо, що не була своєї друкарні у Львові, то більша половина наших видавництва, не була би побачила світла божого, багато в самих видавцях арешато би, не було би наукового товариства ім. Шевченка, не було би Запорож, Зорі, антикри і багато інших. Нехваж не підтримали ті всі видавництва, свої цілий наш рух літературний в Галичині та, не тільки свої руські друкарні, не обмежена на ніякі матеріальні засоби, лише на своєму широкого розвитку.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ вчинити
на цілий рік 10 ар. — ар.
на чверть року 2 „ 50 „
вперед 1 „ — „
для заграниччя 20 рублів або
40 франків.

Подання членів по 5 ар.
в борі гасет „Горніца“ в
Чернівцях, ух. редакція ч. 17.

ВИХОДИТЬ

щодня, крім неділі і ру-
ських свят в год, 5. по пол.

Редакція і Адміністрація
„Буковина“ виходить ся в
Чернівцях (у.д. Петровича
ч. 2.)

Оголошення приймає ся за
оплатою 6 ар. під стрічку;
а в „Надєслові“ по 10 ар.
під стрічку.

БУКОВИНА

Картини з сойму галицького.

Доповіс „Буковина“ від Львова.

II. Польські сторонництва.

Побіч радикалів польських і руських, котрим задля новости дали ми перше місце в наших картинах, засвідчать в соймі галицькій перепалкою сторонники більшої польськості. Число їх зросло по трохи в теперішній соймі, позаяк деякі мандати, що були досі в їх руках, припали або демократичній лінії польській або просто селянським польським, іменом в західній частині краю.

Маже того сторонники більшої польськості поєднують ще замісць в соймі обов'язкову більшість. Число їх доходило до 85 на 151 посіл. Їх всіх можна би назвати консерватистами, хоти не всі становлять один-єдиний клуб. А розпадають ся они на сторонництво правісено, числячи над 20 посіл., аграристів, до котрого входять посли з різних сторін краю в числі 43, по найбільшій частині властивої землеміри з руської частини краю. Суть то давнішні „Подільці“. Сторонництво консерватистів бере собі ще задово право до промови в соймі. Оно уважає себе і найбільше компетентним чинником до роблення поганих в краю і в раді державній. В тій мірі сполучились навіть всі ті три сторониництва консервативні в одну цілість під назвою: „Унія консервативна“, котрої головою єсть давніший міністер фінансів, др. Думажевський.

Консерватисти галицькі, хоч діють ся на три клуби, мають підля одну програму, а то програму консервованя давнішого свого становища в тілі законодавства галицького. Они не раді нічим новостям. Придбаве старають ся удержати за собою як найдовше, поки дасть ся. Тому і не дуже приязно дивлять ся они на змагання чи то демократичної лінії, представителів місцевих інтересів, чи то сторонництва селянського, чи навіть послів руських. Тільки-ж не можна сказати, щоб наші консерватисти були ультра-лівими. Годуючи духа часу, розуміючи і правду внутрішньої еволюції народів під впливом теперішніх сильних струй, консерватисти галицькі уміють уступати в деякій мірі користь другим сторонництвам, виходячи з того становища, що краще уступати самим, як историчносправді додержувати протиположних до рішучих виступів і навіть боротьби. Бачи за єм правилом, яке старий сойм пристав найкраще охотно на вирішення тигарів конкурентів на посади народні. Тепер не робили консерватисти великої опозиції при реформі землі давнього, а хоч і як не схотіли були для них проставити реформу державну, то таки пристали они на резолюцію, щоб в майбутньому законом тигари проставити були розділені „рівномірно“. Консерватисти галицькі, здає ся, стали і більше чутливі для нужди селянської. Давнішими літами не любивши они і скупити про ту нужду, правлячи, що нарікання на несприятливе положення селянських земель безпідставно. Нині свої говорять вже на той темат

не лиш у Львові але і у Відні. Хто би їх підозрівав, що они роблять се для популярности, той може би і не був радий. Одиний приклад менше бачать асно, що селянство наше дурно-новіше. Тільки не кождий з них має свідомість сказати собі, що причина лиха лежить по частині і в тих тигарах, які наложили давнішні сойми на так звану автономію галицьку, іменом на удержанні рад повітових. Консерватисти наші стверджувать вже вносять, щоб призначити дрібні по-сілости земські умішати до всіх від належностей спадкових, щоб селянам відкупити кредит в банку державній, щоб для селян засновувати агрономічні школи, та прилучувати їх раціональній господарки поєднанням напіврільних учителів. Навіть і до справи подучено домі учителів народних віднос ся теперішній сойм призначити їх давній. Одно лиш сподується громаді сільській з дворами в громаді катрастрали не припадо ще кині до шподоу нашім консерватистам, бо з тим сполучений і рівномірний розклад тигарів на всі вітуди такої громади, а се неможливо річ. Тому просять консерватисти, чи би сполучено дворів з громадами не було ся заступити на разі так званими збірними громадами? Але як єсть так єсть, то таки годі не признати, що консерватисти наші перебувають під метар-морфозою і що в слід за тим они швертають вже більшу увагу на загальні інтереси краю, а не лиш на свої станови.

Про лінійну демократичну пользу не буду вам широко писати, а то по тій простій причи-

Камінь з неба.

— 4 —

То діяло ся 10 с. м. в столиці Іспанії, Мадриді, перед полуднем. День був гарний і сонячний, а на небі не було аж одної хмарки. О ніч до десяти години рано додано параз з метеорологічного інститута вимірю у повітрі над містом кілька білих хмарок юби з диму, що вислизали з великого вежіного на південний захід. Нараз змістилися ті хмарки синімим світлом, а відтак майже в самій середині стала червона, подібно, як то бувають хмарки при заході сонця. В мінуту опісля вистав страшний гук з жаром по всьому місту в біліла друтих. Все то тривало не більше як дві мінутки, по чім хмарка стала по-зати, але ще в три години пізніше над місто було з тим міном, як она стояла, слабу тину, як би летючий диск.

Від того гуку затрясло ся ціле місто. В багатьох домах похитали шибки і зашуміли ся тонкі стіни; недалеко Мадриду зашуміли ся навіть цілий дім. В місті вистав страшний переполох, бо всі думали, що то настало землетрясення. Люди стали утіпати і в хатині багати з них посміхали ся. Були стали замикати скрині. В сородинській наліт думали, що хтось бачить тинук, але гветь всі пересвідчили ся, що то унаш лише величезний камінь з неба, метеор.

Ми кажемо просто, що упав камінь „з неба“, але він Бог знає звідки упав. Коли ввечері

деки бачать такий спадковий метеор, то кажуть, що то камінь паде. Кождий чоловік має собі то свою віраду на небо і коли вирає, тоді его змищає спадне в безмісті і тале. А то по правді не ціла зміща паде, тільки великий камінь або земляна брала. Звідки-ж они беруть ся? То певно не знати. Можна, адже, лиш то напевно сказати, що суть то тісь розбитий тіл небесних — після заміщаря Скінарського те части розпавших ся комет — що кружати в просторі світовий. Скоро они на своїй дорозі дійдуть так близько до землі, що она їх притягне, то они тоді спаднуть на землю. Перелітаючи через повітря з дуже великою швидкістю, труть ся об што так сильно, що зашуміють ся і остаточно розпадають ся на білілі або менші куски, причім повстає страшний вибух, котрий потрясає повітрям так сильно, що той не лиш ширмає віки, але й розвалює стіни та цілі доми. Метеори спадють з такою швидкістю, що роблять на секунду 40 кілометрів (5 мил.), а зашуміють ся при том у висоті 30 до 60 кілометрів. Обчислено, що річно спадєє овало 2,000 метеорів на землю, але з тих можна зедити посто-часті добачити, бо багато з них спадєє раз в нечі, а відтак і на море, через що тоді їх нечі добачити.

Отже той мадридський метеор був подібний, як і всі інші, тільки невичайно великий. Чотирь миль над землею пія у повітрі нашої землі сивили ся, зашуміли ся і тріс. Тріс через то, що поверхня его дуже розірвала ся, а в середині був

ще ливий. Через то всі метеори тріскають. Вибух метеора в Мадриді був такий голосний, що єго чули в 50 миль в місті Сарагосі. Під час вибуху барометер майже підскочив вгору, відтак сипи і землю підняв ся, а світло сяєтрянне в паниках на хвилю повисло і знову згасило. Камінь той, що летів з простора світового, розвалюю ся на дрібні куски у повітрі і розсипав ся по землі. Мусів то бути величезний камінь. Один кусок з него, що важив він ціло, знайдено в приквітній околиці коло школи ідти в Мадриді; другий кусок, ваги 150 грамів упав в Кастелані коло Мадриду вкопує чоловікові саме під ноги. В селі Вальєро коло Мадриду на-дольний кусок того каменю повалив вогонь антишаря саме в чозо і звалив его.

Що камінь спадєє із простора світового, се було вже з давно-давна знати, але приби то діяло ся з такою силою і з такими наслідками, як тепер в Мадриді, того ще не було. Одне-ий случай дав би ся з ним порівняти лиш той з швітня 1803 р. в Л'Егзі. Там упав був в горах роні такий метеор при подібних обста-винах, зашумі так само доми і розвалив до-дин; але під час того коли камінь з того метеора розвалилось було лиш на просторі 9 кілометрів довгий а шири 4 кілометрів широкій, то мадридський метеор своїм вибухом залив простір 330 кілометрів довгий а 200 кілометрів широкій, отже мидо що не так великий, як порадити Чехія. Судачи по просторі можна догадувати ся, що мадридський метеор був найбільший із всіх

своїм ми подали вже ширші листи у справозна-
них об'єднаннях: тут сказано лише, що за оборо-
ну сиріт учасників народних н. Стоїкий одер-
жав з різних сторін писем з подякою. Проводи
обох тих посли, які подали ми попередніх чи-
слах нашої газети, співчати найлучше, як ширі
і розумно боронили ті посли нашу справу в
своїм.

НОВИНИ.

ЧЕРНІВЦІ, дня 18. лютого 1896.

Микола Вітвицький. В Ягті 26. січня
ст. ст. (7. лютого) помер антрепренер однієї з
українських труп, Микола Вітвицький. Родом він
був з Баневоградського повіта в Херсонщині,
син військового офіцера. Скінчивши реальну школу,
Вітвицький подав ся був в Ригу, де брат его
редагує якусь російську часопис, гадаючи тут
заробити собі на життя; але, як ширій украї-
нець, небагом отаманів ся, що йому не пришло
служити „обрусовію“. Він мішов „мшюю“ на
якось крамарське судно. Закам судно пришло
до Беневата, молодий Вітвицький заведений
ся, що така праця йому не відповідала его сла-
боку здоровку. Він лишив ся в Копенгагені.
Але без праці, без заробку та ще й на чужині,
тут за рідним краєм так само обгорнула его. Тим-
часом вернути ся було ні з чим: він грози не
випав в розпуть і раз шось прийшовши до перши
почав плачучи жалити ся. Его помітив славе-
ник, розпитав ся і дав ему 10 корон. Одначе
его було за мало на дорогу. Він почав шукати
судна, яке би без грошик казало его, плинути в
Ригу; дошк шукав, на нього напала поштан і як
людину без пристановища, що вдоволю, зава-
нула в арешт. Добрі люди випустили его і дали
кошти доїхати до рідного краю.

Вернувшись, Вітвицький мішов в якусь ро-
сійську трупу. Тут показав ся з нього добрий
талант, але разом з тим почув він, що не тут
его місце, що его татко в українську трупу; він
перейшов в трупу Василья. Перегнали органі-
зував своє товариство з 12 чоловік і їхав з
ними на німеччині границю Угорщини і по сусідніх
містах поширював. Серце ему тямало: він
грав тільки роль, грал добре; публіка добре
сприймала его, але на превеликий жах восту (су-
хоті) робити своє діло і привести бідолаху в
листовак лічити товариство, а з жіноцю при-
йти на змилу в Ягті. Не судило ся ему пе-
реміжувати. Немож на лихо йому в Ягті впала
люта, холодна, пріємні дощі, а часом і морози
б до 7° Р. Васильякий організм не міг — і
28. січня невеличкий гурток прихилившись таланту
прощів Вітвицького туді, де новіть ся в Ягті
другий талановитий Українець, Степан Рудан-
ський. На подорожках був ним іншеменик О. Я.
Ковальський, що перебував зему в Ягті. На трупу
востанію пішов з єдиним: „УКРАЇНСЬКОМ
АРТИСТУ ОТЪ ПОЧИТАТЕЛЕЙ“. Помер Ві-
твицький на 32. році свого віку. Земля ему пером!
— І. Н.

Юлія Паєр, славний єдинець, прирід,
востро підкорю, до німеччини бігуна стала ся
таким талантом, приїде дня 4-го марта до Чер-
нівців, і буде єдинимого дня, 5-го марта, жити
в місті в єдині музичного товариства.

**Вибори до віденської ради громад-
ської мисливці** для третьої курії на день 27-го
лютого, для другої курії на 2-го марта, для
першої курії на 5-го марта с. р. Радних ви-
бирає ся з першої курії на два роки, а другої
курії на чотири роки, а з третьої курії на
шість літ.

Новий намістник Чехії. Урядова Wiener
Zeitung з неїдня привнесла два цікаві відручки
писем: єдині звідомляє ся намістника Чехії гр.
Франца Готенштайн-Туха від его уряду і ви-
сказує ся ему найлучше: задоволені з его доте-
перньої діяльності, головне на культурній і е-
кономічній плані, а другий іменує ся єдиного
президента Шленку гр. Барона Куделічове наміс-
ником Чехії.

Народні віча відбудуть ся дня 19-го с. р.

в селі Устимовій (а не в Устриках, домішних
завдя браку місця) і в Самборі дня 5-го мар-
та с. р.

Вечером академ. товариства „Ватра“ у
Львові, устроений дня 6-го с. р., приїде доходу
374-90 ар., з того 30 ар. добровільних жертв;
роходу було 230-61 ар.; значить лишило ся чи-
стого зиску 144-29 ар., котрі передано тов.
„Пресвітері“ на єдинецький фонд ім. Тараса
Шевченка.

Дотення ім. В новітніх числах німеч-
ких часописів знаходимо дотення ім. для бол-
гарського князя Фердинанда: его називають Фер-
динанд Христитель!

Відерите німеччини бігуна. Описи
написи телеграми „Російської Агенції“, котра
линоєть, що знаний німеччини подорожник Нав-
сен відкрив німеччини бігуна. Сю відомість одер-
жаво від достави Навсеня, Кушарова, а Нав-
сені Болоньку. Се є осада, що має 400 мешкан-
ців і лежить при горі ріки Колми, що вилітає
до Леговато моря. Посиди відомість о Навсе-
ні, котрі дійшла до Європи, походить з дня 3-го
серпня 1893 р. Він відбував тоді подорож від
берегів Сибіру до гирла ріки Омельск і від берегів
острова Нового Сибіру жав намір звернути ся на ні-
меччини і вертати потім навадом Грейландії. Тенер
же нахолодити ність з просто протиних сторін
їх ті, котрим він віддавав вертати. — Др. Фрітс
Навсен родив ся 1861 р. в Христині; 1882 р.
відбув першу подорож на німеччини, 1888 р. узяв
ся в подорож до Грейландії, а тенер англійно
его для відкрити німеччини бігуна. Коли се ему
справді узяло ся, він Навсеня стане славно на
всїм чині.

400-літній ювілей. За почини дїбон-
ського товариства географічного ринило порту-
гальське правительство обходити торжественно
в р. 1897 четверті столітній роковини виїзду
котра під проводом адмірала Васко де Гама від-
крила дорогу морем до Індії. Та виїзда ру-
шила в дорогу з Лисбони дня 8-го липня 1497
року. На честь тих роковин мають бути устроє-
ні в Лисбоні різні виставки і кілька наукових
конференцій, на котрі запрошено учених всїх
країн.

Нен на услугах жандармерії. Після
донесення німеччини Deutsche Volkshalle намі-
рак міністерства військової оборони запровадити
т. зв. пошкі нен для ужитку жандармерії. Се
ново придумане має успішні зацарям таку
і востанію верал службу в лісних і гірських
оклицях, де верал вострой жандармерії успіш
застави лизалих звичина.

В Києві ліриі оперний театр в неділю
з люди на німеччини не втратив нікого життя. Таку
смерть ність привнеси телеграми вчора. В востро-
нім часі єдиного місяця ліриі се вже третій
театр на Україні: нахмарив в Катеринослав,
де загинуло 21 людин, востра в Житомирі, а те-
пер в Києві.

Проміне Рентгена віддає що раз то нові
прислуги. І так доводять з Віни: В ліриі
музю штучи, а єдинітєм віддає єсть музю
з лизалих єдинітєм, доси востанію, о котрій
думано, що єсть лизалию музю єдинітєм у Віни-
тані птахів дієти. Така музю уходить за дуже
шину, бо відомітєм доси не відомо, якже лиза-
ти у Віни не лизати єсть розширати і пересла-
чити ся, що лизати о ній проваляти. Коли пром.
Рентген лизати лизати до єдинітєм предметів,
не отираючи їх, востанію розширати музю,
щоби ділати ся, що в ній єсть. Описано про-
міне Рентгена ті міся, котрі віддавали лиза-
тиєм голови і лизали лизали єсть і пересла-
чати ся, що в єдинітєм єсть дієтиєм лизати птахів,
а не чоловіка. В той єдинітєм Рентгенієм проміне
віддає лизати лизати прислуги лизати.

Най-старша лизомотина на єдинітєм
генер 62 літ і називає ся „Абраїма“. Така лиз-
омотина лизати перший востра в Єдинітєм
Державі в єдині 1834 року. Перед 12 роками
єсть перший раз лизали і доси лизати она
безпастанно лизати не лизати Балдіморе-Огайо.

Помер з Чернівців на Буковині бар. Еміль Стари-
к 86-го році життя — з Львові др. Іван Гроше. Помер

буковий професор права на львівській університеті, з 84-го
року життя — Наталія Ольга Євдокимовна в Кутах, з 13.
року життя.

Телеграми „Буковини“.

— 0 —

3 дня 18-го лютого 1896 року.

Відень. При нараді над пильним вно-
сєнем пос. Крайса що-до стоваришєня о-
безпечєнь. „Австрия“ дальши заступник
правительства, що ані помершого директо-
ра ані адміністративну раду ані прави-
тельственного комісари не можна винувати.
Правительство принципіально протівле
держаний законом, але готове з уваги на
незначайні обстанини, не допустити забез-
печєних слуг єдинітєм до якої страти. За
кілька днів буде оголошене нове правило
для забезпечєнь. При голосованні прийато
дні перші точки без дебати, а третю точку
що-до держаний законом відхилено. —
При нараді над пильним вноєнем пос.
Кайцля що-до мншого незаконного за-
снованні міністерства єдинітєм, лизали пре-
зидент міністрів гр. Бадєні, що прави-
тельство мусить рішучо придержувати ся,
що заснованє міністерств є виключним
правом корони. Се має свою підтану в
законних постановках і дотеперішній прак-
тиці. Після конституції іменує і відпускає
цесар міністрів. Міністер єдинітєм Гут-
тенберг простувал зацар Кайцля, що в
новій прості привано державному міні-
стерству німеччини особливий вплив на упр-
ву єдинітєм. Влия востані упрани в ній
не змінив ся. Супроти пос. Стран-
ського дальши міністер, що в Галичині до-
да німеччини урядової мови на державних
єдинітєм не зроблено жадних виїзків. Ні-
мечку урядову мову треба придержати у всїх
краях. Пильність вноєня Кайцля відхи-
лено. — До пильного бюджету говорили Гре-
горич і Свобода. Слідуюче засіданє в че-
твер. На порядку деннім перше читанє
реформи виборчої.

Відень. Супроти востанітєм, які ма-
ють походити з востанітєм кругів, що в
теперішній сесії має окрім бюджету бути
поданоєся лише реформа виборча, а опи-
сли наступити розширане ради державної, так
що австро-угорська угода прийде під наряду
нового парламенту, лизали Reichsrath що в
інформаціях кругах о тім нічого не знають.

Рим. Переговори між Баратіорім а аб-
синьським негусом Мевеліком застановлені.
Велику битву очікують зєда дєні.

Софія. Ходить слухи, що кн. Ферди-
нанд оголоєть себе не перед коронним
російського царя болгарским королем.

Пам'ятайте на Народний Дім в Чернівцях!

„Дністер“

товариство взаємних обезпечень
у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і єдине руске товариство аскураційно, припоручене Вс. Духовенству і воїм вірним через Виродка, Митр. і Протаса, Еп. Ординариати всіх трьох галицьких Епархій, обезпечує будинки, емот, господарські знаряди, збіжжя в зерні і содомі, сіно в стоглах і будинках против шкідливих вогнів за можливо найнижшою оплатою.

Шкоди ліквідують ся і виплачують ся вичасно по вимозі, а доходи аскурації в перших Товариствах контролюються і підлягають „Дністрові“ місцевій обезпеченості і виплатується і найвищої суми.

Платити „Дністер“ приймає банк встановлений у Львові при онкологічних банках.

На жито можна обезпечити ся через „Дністер“ цілими всіма можливими комбінаціями в товаристві взаємних обезпечень в Кракові, отримувати для за вибачення угод і виплати платити і виплати в руській мові.

Товариство взаємного кредиту „Дністер“, створюючи аскураційне і обезпечуюче поручення, приймає від своїх членів і третих осіб вкладки до аскураційного на 5 процентів. Гарантією обезпечення. Удільно по 50 коп. Платити укладають ся тільки аскураційні реалізації, аскурації всі третини, за порушенням двох членів. З кожним вкладають ся дві частини на р. 100.

Згодження в укладенні агентами в містечках, де „Дністер“ не в аскураційній, приймають ся.

Ціни збіжжя і других продуктів. Для 17-го липня 1896.

	Львів.	Чернівці.
Пшениця . . .	від 7.20 до 7.60	від 7.60 до 7.70
Жито . . .	6.25 - 6.40	6.25 - 6.35
Ячмінь бров. . .	5. - 6. -	5.50 - 5.75
Ячмінь простий . .	4.75 - 5. -	0. - 0. -
Овес . . .	5.20 - 5.40	5.10 - 5.25
Ріпак . . .	8.20 - 8.75	9. - 9.25
Горіх . . .	6. - 8. -	5. - 6. -
Вино . . .	0. - 0. -	0. - 0. -
Львівська . . .	0. - 0. -	0. - 0. -
Біб . . .	0. - 0. -	0. - 0. -
Бобик . . .	4.25 - 4.75	0. - 0. -
Гречка . . .	0. - 0. -	0. - 0. -
Композитна черн. .	30. - 40. -	0. - 0. -
Композитна біла . .	40. - 60. -	27. - 31. -
Конюшня шведск. .	35. - 40. -	0. - 0. -
Кукуркуза нова . .	5. - 5.50	4.55 - 4.65
Хміль 00. - 00. -	дир. за кіло у Львові	оплачується за 10.000 літрів 12.50 - 12.75

Літературне Товариство „РУСКА БЕСІДА“ в Чернівцях,

улиця Петропавлівська число 2,
каб. за схід:

Ілюстровану бібліотеку

для школярів, міщан і селян, редакційну
Омелієм Поповичем

року 1896, 1897, 1898, 1899, 1900, 1901,
1902, 1903, 1904, до 1 ар. 20 кр. за рік,
а всі 9 років за 9 ар.

З пересилкою поштовою 9 ар. 30 кр.

Добрі Ради.

Часовник ілюстрований для господарства, домістна і забави. Виходить в Рогіні що місяця. Передплата, пакти в Рогіні, виноситься на рік 1 ар. 50 кр. Адреса: „Добрі Ради“ в Рогіні, пошта Салагура.

В редакції можна ще дістати давні речинки Добрих Рад.

1. речинка „Д. Р.“ містить до 200 журнальних уступів з зображ. 120 забавних прикладів і много рисунків. Ціна цього речинка 1 ар. 20 кр., без 2. числа 40 кр., а без 2. і 3. числа 40 кр.

2. речинка „Д. Р.“ містить до 200 статей, дуже жито прикладів і одну довгу повість, що каже про всі часті життя ся: „На то в Василь Диркачів зроби ся Василь Диркачів і всі він пригоди має, що ся ємо року відлучив.“ Ціна цього речинка 1 ар. 20 кр., а без 2. числа 40 кр.

3. речинка „Д. Р.“ містить так само як і другий речинка дуже много повчальних для господарства і забави, много образів і одну білку повість: „На аскураційній Сорока і Гречка своїх синів з кобачка“. Ся повість була початком вже 4 разів (3 разів по руську і раз по українськи). Ціна цього речинка 1 ар. 20 кр., без 2. числа 40 кр.

4. речинка „Д. Р.“ містить як і попередні дуже много повчальних і забавних для всіх і всіх тих много дуже практичних уступів. Ціна цього речинка 1 ар. 40 кр., а без 2. числа 70 кр.

5. речинка „Д. Р.“ містить перші українські поради для всіх як і в дуже забавних повістях як зр. „Адам і Єва“, „Романовий жидок“. Ціна 1 ар. 20 кр.

6. речинка „Д. Р.“ містить забавну повість „Петро Фостак і сніг сніг Фостак“.

Ціна 6 речинка разом з реч. передплата 5 ар.

Видання „Буковини“.

Перші Вері, оповідане Тогода Галина, сторін 110, містка, ціна 30 кр., з пересилкою 35 кр.

В день сьвятої волі. Оповідане О. Н. Бонисаго, сторін 42, 16-ли, ціна 10 кр., з пересилкою 12 кр.

Для передплатників „Буковини“ обі книжки контують лише 30 кр. разом з пересилкою.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейського годинника.

Приходять	П о ї з д и						Відходять	П о ї з д и						
	поштові			особні				поштові			особні			
до Чернівців							з Чернівців							
3 Відня, Бривола, Львова, Станіславова, Коломиї і Сигети	1254			620	1024	620	До Сигети, Бривола, Станіславова, Львова, Бривола і Відня	204			948	947	312	
3 Бухаресту, Яс, Сучави, Гайбун	240			920	904	508	До Гайбун, Сучави, Яс, Бухаресту	1244			604	1044	620	
3 Новоселів, Салагури						1140	904	До Салагури, Новоселів					800	620
до Львова							зі Львова							
3 Відня, Бривола	142	510	840	720	900	900	До Кракова і Відня	840	250	1100	450	1000	642	
3 Бухаресту, Сучави, Чернівців, Станіславова	960			142	720	612	„ Підмолочек		100	540		900	1020	
3 Підмолочек	225	1000		840	500		„ „ з Підмолочек		210	600		1044	1044	
3 „ на Шидмече	213	944		840	400		„ Чернівців, Сучави, Яс, Бухаресту	612			1000	240	1000	
3 Стрий				1200	800	140	„ Стрий				520	900	720	
3 Белз				800	440		„ Белз				910	710		
3 Солового і Стрия				910			„ Солового і Стрия						300	
3 Відня, Кракова (т. ж. близькозвичний потяг)							„ Кракова, Відня (т. ж. близькозвичний потяг)	840						

Підчеркнені числа означають вік поїзду від 6 год. вечором до 5 год. 50 мин. рано. — Середно-європейський час різняться ся від львівського о 36 минут, а від чернівцівського о 44 минут; так на Львівський « 12 год., то на Львівський годиннику « 12 год. 36 мин., а на чернівцівський 12 год. 44 минут.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ кожен рік по 10 кр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно „ 1 „ — „
для заграниччя 20 рублів або
40 франків.
Подання чисел по 6 кр.
в бібліотеку І. Герасимів
Чернівці, ул. Гоголівська 17.

ВИХОДИТЬ

щодня крім неділі і ру-
сних свят і год. 5, по под.
Редакції і Адміністрації
„Буковина“ виходить по 4
Чернівціх (ул. Петровська
№ 2.)
Оплатити: приймає се за
оплатою 6 кр. від стрічки;
а в „Наддніпрянській“ по 10 кр.
від стрічки.

БУКОВИНА

Справа мов на Буковині.

— 0 —

Нема нічого дивного на тім, що в те-
перішнім „націоналістичнім“ столітті кожний
хоч троха свідомий своїх прав наріз ста-
раєся здобути належне ему становище.
Через те в кождім краю виходить на перш
трудна справа мов. На Буковині є на
646,591 мешканців 268,000 Русинів і
208,000 Волохів, а на решту йдуть Поля-
ки і Румуні; проте все урядовою мовою є
німецька. Деякі громади почали вже уряду-
вати в своїй мові, але ту і там стрінули
перешкоди. З такої нагоди поставили по-
др. Зотта і тин. в буковиньській союзі ін-
тереселю до правительств, послікуючи
ся на міністерське розпорядження з дня
4-го липня 1860 р. ч. 2166 і розпорядже-
ня буковинського крайного правительств з
дня 15-го лютого 1866. ч. 699. На се кра-
сний президент гр. Гесс дав довгу відпові-
дь, з котрої видно, скільки воно було усту-
пів, якої послід правительств на справу
мов на Буковині.

Наведеним в інтерв'ю, лише для
Галичини призначеним міністерським роз-
порядженням з дня 4-го липня 1860 р., ко-
тре аж пізніше розширено щодо рускої
і волохів мови також на Буковину, по-
становлено головню, що сторонам ніхто не

дані до урядів подавати в німецькій, рускій
або волохівській мові, що ті подання мають бу-
ти подані в тій самій мові, в якій
они написані, і що протоколи з сторонами
мають писати ся в матерній мові кождої
сторони в одній з тих трех мов.

Сам розпорядженням мало ся зирнати
нізкопито з дотеперішнім законодавством, пі-
сля котрого на Буковині була в урядовій
зносині між сторонами а урядами майже
виключно німецька мова в уживанню, і за-
провадити нізкопиту законку рівнопра-
вності німецької, рускої і волохівської мови, ух-
вадних за крайні мови.

Нема річ, що ся повинна мусіла стрі-
нути ся з труднощами, бо навіть без ува-
ги на се, що тут інше о нагріє усунення
довголітньої практики, урядники тоді лише
в малій часті орудували крайніми мовами
і таке широчине знання знане, яке по-
трібне було по переведенню розпорядження з
1860 р., не можна ніяк мерси ні собі
здобути.

Але навіть пізніше не інше пере-
ведення того законного розпорядження як слід
наперед, бо ще в 1866 р. треба було се
постанови пригадувати урядам. На се до-
внесено з кількох сторін писаних властям,
що не нема достаточного урядового ма-
теріалу, котрий би відповідно знав всі кра-
ські мови, і що зрештою також старші, по-

части дуже важкі закони, як загальне ви-
нічне право, лише в німецькій мові видане,
а се знов утрудняло видання: вироків і рі-
шень в інших мовах.

В тій справі не мали зміни також но-
вий державний основний закон з 1867 р.
про загальні права кожного обивателя, ко-
трий то закон, як збітно, постановили в
арт. XIX. правило рівноправності всіх у-
живаних в краю мов у школі, уряді і пу-
бличнім життю.

Німецька мова остала ся й на даліше
найже виключною урядовою мовою в пись-
мених зносинах урядів а населенням, проти
чого не протестовано; се дасть ся тим по-
яснити, що тоді лише мала частина сіль-
ського населення знала читати і писати і що
для великої маси аналь-фетів не могли
письменні зносини в їх матерній мові мати
жодної партості. Аж в останнім часі змі-
нили ся відносини задля зростаючої осві-
ти народній; поодинокі громади постанови-
ли руску або волохівську мову яко своєю ури-
дому мовою, а поодинокі партії, головню-ж
товариства, почали в своїх поданнях до у-
ряду уживати сих мов.

Се постанови не спитнувало ся на
жодній перешкоді сторони уряду, тим мен-
ше, що знає крайні мови збільшило ся
в протязі літ між урядниками значно.

Не буде на сьм місці без інтересу по-

ПРИВАТНІ ЛИСТИ.

(Начало в редакції).

— 0 —

Причину до сього писма для мене а. Пре-
сний Коритовський, єдинок з Калуша, котрий на
зборах Народної Ради у Львові відчитав при-
ватний лист, писаний до жінки В. Деміана.
Чи Деміан, коли би жив, змінив би ся був на
так, не знаю; але се доволі повесела річ, чи
н. Коритовський так прямо робить такий у-
житок з приватного листа. Ми не викинули
зборам, де відчитав сей лист, жодні права ні-
читав се приватно — а через те зробив немо-
ральний, брудний вчинок, що засудує на при-
дану кару. Справа приватних листів мають
Русини не зна, коли на зборах Народної Ради
ніхто не називає учинку Коритовського немораль-
ним; тому хоча сказати в тім кілька слів.

Здає ся, я не помилю ся, гадаючи, що ко-
ждий хоч трохи освічений чоловік розуміє, що при-
ватні листи се єдиний захистом людської интим-
ної закритості, до котрої не має права заглядати
ніхто чужий око, окрім того, що у лист приватно-
вий. Приватний лист — се ті слатки, до ко-
трих не може проторкати ся ніхто рука, окрім
того, до кого лист писаний. Приватний лист се
те „світляк світлиці“, куди заходити може тільки
„пересвіщенник“, а таким пересвіщенником
ніхто не може бути, лише той, до кого лист
писаний.

Се зовсім елементарна моральність люд-
скі і щоб розуміти її, треба бути чоловіком

неморальним, або темним і закрито вже „хо-
робним“.

Ще глибша друга причина, що листів при-
ватних ніхто, навіть той, до кого вони писані, не
має права розголошувати без волі і згоди авто-
ра їх. Навіть на смерті автора з листів его ко-
ди й можна що розголошувати, то єдине тільки
те частку їх, котра говорить про справу гро-
мадську, публичну, нікого не ганьблячи, нікого не
ображаючи. Та й тут знов треба нагадати і
добре уважати, що єдине інтерес грома-
дний вимагає такої огласовування; а крім се, треба
в жодному разі ні просто, ні напівомовою не
було казати їм злибляючи в листі чоловіка,
або того, кого те оглашення може скомпроміту-
вати. Тут вже не тільки заходить моральність,
а інтелігентарійна чесність вимагає, щоб ого-
лошувати лист повністю не дозвиста ні для
кого ні з яких ні з жодних відомостей дво-
ма.

Без такої уваги листи приватні, що най-
святіша тайна, не можуть бути оголошені жод-
ним способом. Інакше просто жите ставе немо-
жливим! Інакше ми не можемо права такійби
інтимної розкошності, бо приватні і людські „світ-
ляки“ про світ оглашати. Коли ми обурює ся і об-
урює ся зовсім справедливо на всяку урядову
перекрутку листів і мірку а навіть не можна
се виправдати, то тим більше повинні ми об-
урювати ся за перекрутку, за оглашення
приватних листів жодним приватником! Перекру-
татор урядовий, читаючи чужі листи, робить
се констатуючи чужою інтимною тайною, а чужою
і з перекручує, що він чинить те саме чужою

то „добра“. Однак уряд дуже строго береже
тайну чужих листів і а повинні, що жоден пер-
екрутатор, жоден жадаря в Гесі навіть не
підмазати ся розголошувати хоч би й „дід се-
кретом“ лист жодного приватного пересвітеного
листа.

А коли так, то щож треба думати про ого-
лошення приватних листів жодній моральній,
бажачи збітно оголошеної, чужої приватної а
середньої фрази скомпромітувати жодного з лю-
дей, що невинно тому, хто оглашує лист? Що
читатися, ми лише зрештою свідомі при-
ватних листів і нехотуємо їх оглашувати, ми
ради інтересу дійсно громадському, а єдине а
підмо писати, відомою такою можливістю напади.
А згаданий в нагоду дичину В. і бажачи
відбрати ся з нею, просить свого приятеля В.,
що добре знає дичину, написати до него свою
щирі думку про неї. В. написавши его лист,
доде ще, жартуючи, який вигляд не на користь
В. А. сказав се до В. і бере гарбуза. Перестав
дичина стала учительною, а В. номер. Та й А.
оголошує з того листу за який будь приватом
тільки ті фрази, що на користь В. і каже їм
жодні інтимні значина, між те, жеро казав
би небажати!

Випадок такий можливий; жодній жодній за-
ходити часом ще далі. Випадок сей був би що
більше оглашаний, коли би А. розголошав ті фра-
зи, якіні іх а листу писаного не до того.

Істинно таку річ може сказати чоловік
або з знання, не обурюючи, не розгадуючи
жодного свого інтимного і ніяк інтимного

Пам'ятайте на Народний Дім в Чернівцях!

„Дністер“

товариство взаємних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. II.

перше і одинокі руске товариство аскураційне, призначене Вс. Духовенству і всім вірним через Вироски, Митр. і Провеск. Еп. Ординариати всіх трьох галицьких Епархій, обещане будинок, ємост, господарстві знаряди, збіжжя в зерні і солоді, сіно в стогнах і будинок проти шкідливого огня вих за можливу відповідну оцінку.

Шкоди відбувають ся і виплачують ся тільки по вказівці і завіренню відповідної з перших Товариствах контраскураційними людьми „Дністер“ товариство, обезпечують і виплачують і найменші суми.

Цей „Дністер“ прийняв банк християн у Львові при монастирі Іоаннітич.

На жито можна обезпечити ся через „Дністер“ тільки всіх можливих конфіскацій в товаристві взаємних обезпечень в Кракові, котре має як найвищу юридичну угоду і кожен може і хоче в рускій мові.

Товариство взаємного кредиту „Дністер“, створене спеціально з метою забезпечення порятунку, призначено від своїх членів і третих осіб закладати за порученням до 5 процентів. Товариство виплачує, Удільне по 10 років. Платити зобов'язують ся тільки члени товариства, віддаючи від часу до часу, на поручення двох членів. А кожен може віддати ся згоді на рік.

Згадане в згаданій агенції ч. місцевостях, до „Дністер“ не вступати, приймати та.

Ціни збіжжя і других продуктів.

Для 17-го лютого 1896.

	Львів.	Чернівці.
Пшениця . . . від 7.20 до 7.60 від 7.60 до 7.70		
Жито 6.25 . . 6.40 . . 6.25 . . 6.35		
Пшениця брова . . . 5.— . . 6.— . . 5.50 . . 5.75		
Пшениця проста . . . 4.75 . . 5.— . . 0.— . . 0.—		
Овес 5.20 . . 5.40 . . 5.10 . . 5.25		
Ріпак 8.20 . . 8.75 . . 9.— . . 9.25		
Горіх 6.— . . 8.— . . 5.— . . 6.—		
Вино 0.— . . 0.— . . 0.— . . 0.—		
Львівська 0.— . . 0.— . . 0.— . . 0.—		
Біб 0.— . . 0.— . . 0.— . . 0.—		
Бобів 4.25 . . 4.75 . . 0.— . . 0.—		
Гречка 0.— . . 0.— . . 0.— . . 0.—		
Конюшина черн . . . 30.— . . 40.— . . 0.— . . 0.—		
Конюшина біл . . . 40.— . . 40.— . . 27.— . . 31.—		
Конюш. шведск . . . 35.— . . 40.— . . 0.— . . 0.—		
Кукурмаз нов . . . 5.— . . 5.50 . . 4.55 . . 4.65		
Хміль 00— 00— 12.50—12.75		

Літературне Товариство „РУСКА БЕСІДА“ в Чернівцях,

улиця Петровна ч. 2,

на 1-й кат.

„Ілюстровану бібліотеку“

для молоді, жінок і дітей, редакційну
Олександр Попович

року 1896, 1897, 1898, 1899, 1900, 1901,
1902, 1903, 1904, по 1 ар. 20 ар. за рік,
з всі 9 разів по 9 ар.

З пересилкою поштовою 9 ар. 30 ар.

Добрі Ради.

Часовий ілюстрований для господарства, домашнього і садиби. Виходить в Росії щомісяця. Передплата, платна в Росії, вноситься на рік 1 ар. 50 ар. Адреса: „Добрі Ради“ в Росії, пошта Садгур.

В редакції можна ще дістати „Добрі Ради“.

1. річник „Д. Р.“ містить до 200 наукових статей і зображень 120 ілюстрацій, проклади і інші матеріали. Ціна річника річник 1 ар. 20 ар., без 2 часта 30 ар., а без 2 і 3 часта 40 ар.

2. річник „Д. Р.“ містить до 200 статей, дуже багато ілюстрацій і одну дуже велику, що займає третю частку річника: „На те в Росії Даринська проба, як в Росії Даринська і всі інші проба, що ся сяють роду містур“. Ціна річника річник 1 ар. 20 ар., а без двох часта 30 ар.

3. річник „Д. Р.“ містить ще одну як і другий річник дуже багато ілюстрацій для господарства і садиби, дуже багато ілюстрацій і одну дуже велику, що займає третю частку річника: „На те в Росії Даринська проба, як в Росії Даринська і всі інші проба, що ся сяють роду містур“. Ціна річника річник 1 ар. 20 ар., а без двох часта 30 ар.

4. річник „Д. Р.“ містить як і попередній дуже багато ілюстрацій і садиби для всіх і садиби ще одну дуже велику ілюстрацію, що займає третю частку річника: „На те в Росії Даринська проба, як в Росії Даринська і всі інші проба, що ся сяють роду містур“. Ціна річника річник 1 ар. 20 ар., а без двох часта 30 ар.

5. річник „Д. Р.“ містить ще одну ілюстрацію, що займає третю частку річника: „На те в Росії Даринська проба, як в Росії Даринська і всі інші проба, що ся сяють роду містур“. Ціна річника річник 1 ар. 20 ар., а без двох часта 30 ар.

6. річник „Д. Р.“ містить ще одну ілюстрацію, що займає третю частку річника: „На те в Росії Даринська проба, як в Росії Даринська і всі інші проба, що ся сяють роду містур“. Ціна річника річник 1 ар. 20 ар., а без двох часта 30 ар.

Ціна 6 річників разом з рек. пересилкою 5 ар.

Видання „Буковини“.

Перші Ларі, оповідки Телести Галиць, сторін 110, містам, ціна 30 ар., з пересилкою 35 ар.

В другій частині Ларі, оповідки О. Н. Кошарського, сторін 42, 10-ам, ціна 10 ар., з пересилкою 12 ар.

Для передплатників „Буковини“ обидва книжки коштують лише 30 ар. разом з пересилкою.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейського годинника.

Приїждять	П о ї з д и						Виходять	П о ї з д и					
	посилки			особи				посилки			особи		
до Чернівців													
З Відня, Брно, Львова, Станіславова, Кошиць і Сигети	1244			630	1034	630							
З Бухаресту, Яс, Сучави, Гайбик	240			920	100	500							
З Новоселів, Садгур						1143	943						
до Львова													
З Відня, Кракова	122	510	840	700	900	900							
З Бухаресту, Сучави, Чернівців, Станіславова	900			180	700	617							
З Підляшчя	220	1000		820	500								
З „на Підляшчя“	213	944		843	400								
З Стри				1200	810	143							
З Белзи				800	440								
З Садгур і Стри				910									
З Відня, Кракова (т. зв. „Александровий потяг“)													
з Чернівців													
До Сигети, Коломиї, Станіславова, Львова, Кракова і Відня	304			940	943	513							
До Гайбик, Сучави, Яс, Бухаресту	1244			630	1044	500							
До Садгур, Новоселів										800	635		
зі Львова													
До Кракова і Відня	840	200	1100	430	1000	643							
„Підляшчя“		100	500		900	1000							
„на Підляшчя“		210	900		1004	1044							
Чернівці, Сучави, Яс, Бухаресту	617			1000	200	1004							
„Стри“				510	943	700							
„Белзи“				810	710								
„Садгур і Стри“						300							
„Кракова, Відня (т. зв. „Александровий потяг“)	840												

Підчеркнуті числа означають ширину між 6 год. вечора до 5 год. 50 хв. рані. — Середно-європейський час. Різниця між львівським о. 36 хв. і між чернівським о. 44 хв. і між львівським о. 12 год. та між львівським годинником о. 12 год. 36 хв. і між чернівським 12 год. 44 хв.

Видане товариством „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Руска Рада“ в Чернівцях під керівництвом Осипа Мановей.

За редакцією відомого Осип Мановей.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ виповнює
на цілій рік 10 кр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно 1 „ — „
для нагаданні 20 рублів або
40 франків.

Подорожні чекан не 6 кр.
з факт гасет 3. Гасетна з
Чернівців, у д. гасетна 17.

ВИХОДИТЬ

іншим крім неділей і ру-
сках святку в год. 5. по год.

Реданція і Адміністрація
„Буковина“ знаходиться в
Чернівцях (у д. Петровна
ч. 7.)

Особливі привілеї є на
оплату 6 кр. від стрічки:
в „Нахріданні“ по 10 кр.
від стрічки.

БУКОВИНА

Справа мов на Буковині.

— 0 —

(Начальник)

Роспорядження з 1860 р. в поодиноких своїх частих в нашій країні так само не можна перевести, як наведений в інтерпелляційній арт. XIX основного державного закону про загальні права обивателів, аж до своїх остаточних наслідків. Варочім ставити сей артикул, як то вже кілька разів найвищі інстанції висказали, головним принципом рівноправності уживаних в країні мов, але зовсім не різне незначайно трудного і запутаного проблеми лінгвистичної справи, а навіть не старає ся рішати, як се стало ся в пр. що-до поставленого в тім самім основнім законі принципу про охорону особистості свободи і домашнього права, права товариского і зібрань через спеціальні закони. Чи рішення сего питання можливе в доріж законодавства і о скільки, се обговорювати не моя річ; але позвольте собі писати на те, що часто наводжений арт. XIX сьогодні дає судивництво в конкретних справах дуже нещепну підпору; притім, навіть у наших найвищих інстанціях про уживанні в країні мови єсть цілком притинні гадки; одна інстанція уважає лише ту мову за уживану в країні, котрою говорять у відповідній громаді, а инша інстанція кожну де-небудь в країні уживану мову уважає за красну.

Коли вже, як ми се кожного дня мо-

жемо спостерегти, рішаво лінгвистичної справи на принципі рівноправності навіть в таких краях, де лише два народи один коло другого мешкають, сполучені з найбільшими трудностями і часто не дає ся зовсім поладити; то мусимо снитати себе, чи се взагалі на Буковині аж до подрібностей коли небудь буде можливе, де — хочу лише о трьох найчисленніших народах говорити — ті три народи в країні, в повітах, в громадах, а навіть в поодиноких місцевостях помішані між собою, так що ми не маємо ані одного судового повіту з одноцілим населенням, але за те заступлені в найбільшій часті судових повітів а навіть в богатіях громадах всі три народи.

Серед таких обставин перевести лінгвистичну рівноправність, то значило би, що має бути правилом знання всіх трьох мов в писемі і слові у суді, і адміністративного урядника, адвоката, коротко сказавши більше-менше у всіх, котрі стоять з народом в урядових відносинах: адвокат мусів би своєю поданню писати з рівною старанністю і докладністю у всіх трьох мовах, судовий прокуратор мусів би у всіх трьох мовах оскаржувати і заступати суд, судія мусів би у всіх трьох мовах видавати вирок, а адміністративний урядник мусів би своєю нераз дуже запутані розправи з рівною певністю у всіх трьох мовах перевести і свій о-суд видати.

Я позвольте собі вже попередньо висловити мою гадку, що просто неможливо

зробити у сих кругах урядових знань всіх трьох мов правилом. Може мені скажуть, що се для переведення лінгвистичної рівноправності навіть не чимале потрібне, бо вистартає знання двох краєвих мов; можна би потім придбати до повітової влади одного або більше урядників, котрі вміють ті мови. Та на се а мусів би відповісти, що для службового ужити урядника міродайній перевеленням його лінгвистично, до чого належить також можливість устного знання з населенням, его вірності і літа служба, а аж в другій ліній більше знає мов, і що серед таких обставин, коли надто знаве краєвих мов зовсім не рівномірне що-до руского і молдавского, цілком не можливо кожний уряд заосмотрити урядниками там, щоб він був певний що-до знання краєвих мов в писемі і слові.

Але навіть і сям не бува би лінгвистична рівноправність забезпечена, бо службовий інтерес жадає вже дано при великім розмірі наших агенд, а при трудності поодиноких агенд, щоб також при повітових урядах агенди розділювати після рефератів; начальник уряду не міг би отже придбати урядовий акт, котрий привинуватиме мало-б ся поладити по руски, власне тому урядника, котрий по руски знає, але ймовірно тому, до котрого реферату той акт належить.

Можна би легко доказати ще даліше недовідності ідеальної лінгвистичної рівноправності в уряді; але я не хочу уданати ся

Листи з села до редактора „Буковини“.

— 0 —

На що Русини працюють?

Не так ти давно заживали Ви, поважаний пане Редакторе, в своїй часописі додай, щоб писали Вам до відомости, що роблять в наших вілках від землі земледіли. Та ледве чи найшлося багато таких, щоб зовсім роботою похизувались? Бо-ж, знаєте, між Русинами має водити ся? В одних нема вілочно часу від заводних занять, тах і инх їх що робити, другі ж у вілках землі нічим не займають ся, бо на те ж і є вілкі землі, особливо у руских землях. Русини працюють, трудяться, роблять нераз дуже приростаючи до себе, щоб потім жити не робити, відпочивати. Се ідеал руского життя, а сиреж до сего ідеалу наближені а собі вже з молоді. Учать ся шкільно, з відбою, що скінчивши школу, більше вже ніколи нічого не буде ужитися. Трудяться ся, працюють кожний чоловік в свій завод, з трудом і можливо люблять ся жити, ставлять а наді, що на нім не можна аби й нічого не треба було уже працювати; а і смерті мабуть Русини не дуже страшні думкою, що сплять ся з наною своєю, з наміром ся вечній спляти. Тому ти писали, що у нас ледве так рада на міліцію і землеміру службу в урядах державних, або в землі ду-

хавноку, де сам завіз без огляду на личку працю, запевняє вже тако удержані, — а так мало повсякчас ся знаєда практичним, а инших при повсякчасній праці і енергії чекати-б да жодна світла бачити. Та бо! Ту тоді бачи власне, що заповнює світло будучини спочиває не в землі чи в грішній винагороді, а в тій праці і енергії. Наш Русин хоче бігати, гукати карі і карити, щоб лише не дуже мовчати ся, а инша річ, що християни наші не починають ся на найближній заробок, а як є на в кожній зарплаті, при котрій може спокійно, хоть не дуже достатньо та сито, на вечір дожити. Се власна відмінність ся і в нашій народній роботі. І тут нема у нас замишляти чи почути той безнастанний, неуспішний праці, а що лиш акція, дивлені, дивочини. Ледве роблять щось, рахують ся нераз до роботи з терпінням, але все лиш неминим дивного, щоб потім жити спокій, що і она наша проблема, все лиш для інтенсиву, урядничено та інтенсивніше не робити. Тож і не слід догадувати ся від Русини, щоб знаходились зовсім роботою з вілочною землі, бо тої они або не не виробляють, або виробляють гірше не на те, щоб і тоді не працювати.

Що Русини люблять?

За те саме Русини люблять у вілках землі побачити. В вілках на „Бослах“, а на со-

дах люблять жити ся з сусідами чи знайомими, щоб в який разомі розвести душу тим, що его бачить і через що він рад. Тут для він вдово розбудуванню радості і прибитому горю серцю, дають ся з другом відбою від відрадики про-ектами нашого життя духовного, тінить ся добутокками нашого майна матеріального, або сучасні спільно над нещастями. Тут укладають ся нераз тинячі плани народної роботи, котра як жаль, найчастіше не на тих планах і вичить ся. Все-ж се гарна річ — ті друзі товариські поговори, особливо коли поставити на широкого та розумного судю, обговорюванню таких проєктів, ся справи народні, а їх така сила! — та не такі попутні, що сям думати, думати та між тоді не розбереть.

До чого ми додумались?

Ось в вишійших частях, побачили виші думи, що годі вже за поштівку братися, та що вишій не така то думка та поштівка річ в вишійших частях. Прийшли поштівку доли до переосмислення, що то і напрям в вишійній властивості не виступаючи дієти думи, вілочно, а сила економічного розвитку народного. До того ж найближній сумі проєктів економічних — це землі землі, виробничі, гуманні і наші, тинячі стрічки, на виступу в руси простих економічних-виступів, не маючи дивити до своєї інтелектуальності.

так і в селі виродком селянина буває не лише жид, лірник або хто инший, але такий і свій чоловік, темний селянин. Як боре ся день з ночью, так і прозорий селянин мусить перемагати ся з темними, неосвіченими своїми сусідами, а боротьба та важайша далеко тяжша, ніж з чужими верстами. Тому то ми мусимо жалити тих павотів і учителів по селах, проби мали серце до селянина, проби не підтримували темних людей проти таких, що горять ся до науки. Тому то ми такі раді, що селяни з таким довіром відносять ся до червоношкіх Русинів-каропатців. Це до динного, а не до гіршого, наша добра справа вже перемогла.

З Лужан дістали ми таке письмо від одного господаря: „Дня 18. с. м. була в нас соборна служба божа в каплиці, котру відправляв уніатський павот: Малишевський з Киркани і Добрянський з Чернівців. О. Добрянський казав проповідь дуже гарну. Наші люди через півт години чули від о. Дана ніякої проповіді; тому проповідь о. Добрянського запала нам всім до душі. По службі божій зайняли оба павоти до Петра Мадая на обід, причім було з орою людей. Притім діти дістали від павотів дуже красиві образи і тепер дуже тішать ся. Ми дякуємо тим павотам красиво за їх труди. Тепер ми маємо вже на місце о. Митра Дана нового павота о. Кавтиса, за якого ми дякуємо і правительству і новостарості. Богу дякувати, що о. Дан вступив ся; тепер наша громада буде спокійна; будем Бога просити, аби настав в селі мирний час.“

В справі руского „Союза“ у Львові, про котрого загалом збори ми писали в 26. числі новинку, щиро нам пром. Роман Петлиньский зі Львова, що зміст его проповіді називає в „Буковині“ невірною. „Я — лише він — закликає іменем факт, що Союз не може розвивати ся правдиво з причини партійного роздору Русинів півдня, спираючись же з браку єдності і єднородності між членами. Що до демократизму, о котрім я говорив, то справді мені бачить ся, що мене зрозуміли Ваш доповідач не хотів. Зовсім я о ту точку тому, що наші члени розійшлися не раз мені жалували ся, що деякі бундівці Союзу з інтенсивною німю твердять або їх похваляють при різних нагодах: отже з лавина, що таких людей, котрі так собі поступили, годі числити до інтелігенції. Ті слона викликали справді велике вражіння у слухачів і оповески, а не подобали ся лише Вашому доповідачові“. Далше писав пром. Роман Петлиньский посланчене доповідом що до доповідача і не простувє нашої новинки в нім.

Чуюсь ся обов'язаний відповісти на слова п. професора. І ми і новий наш доповідач, котрий у своїм житті зложив багато доказів на те, що єсть ширим демократом і ніколи не поважає ся твердити ремісничими, тільки ся з духом п. П., що справді треба жалити тих інтелігентів, котрі поважають ремісників. Справді може бути перебільшено для розвою такого товариства, як Союз. Для утворення такої єдності майже жиди Союзу у нас як найбільшу підпору. І нема такої найкращої підстави відмовити нас і довести, що ми не би то не бажали рівно Союзу. Притим, це нам так добре, як і австрійці Союзу о єдності і єднородності між членами сего товариства. Різниця ся в поглядах мають лише в тім, що жиди Союзу мають ся утримати разом з товариством Москвитин і Русинів, а ми в то не приємо. Згадав нашу так, що Союз мусить стояти на народнім ґрунті. В обороні сій засади приходять ся нововоди захистити фуніонарні Союзу навіть в тій мірі, проби подумати над дальшим розвитком товариства. Не див гарна єдність єсть перешкодою до розвитку Союзу, але що більше то, що у нас нахилить ся москвитин, єврей і русини товариствам застали розладовані. Тут треба гадати причини неспокій і уступити є. Москвитин до свого товариства народів не приймають, а деякі народів замість несе не думаять, що з розвитком дійдуть до гад. Чудна річ, аби політичний розлад партійний мав вплив на гімнастичне товариство, але коли з товариства більше домашній павот як гімнастичний, то не дивно, що ми гімнастичне товариство сего не могли добре розвинути ся. Сподіваємо ся, що заходам пром.

Ром. Петлиньского і підду Союзу удасть ся поставити товариство на чисто-народнім ґрунті, а тоді ми неми, що наші Союз стане тим, чим єсть Союз у Польщі. Ми нічого більше й не бажали собі.

Вераз у нас гонорить ся, — каже „Посланик“ — що наші селяни дуже тяжко до науки та не радо бере ся до читання різних книжок і часописів. Так ото що не єсть. Все залежить від розумного „проводу, заохоти або й принути. Малисьмо і такі случаи: Було село велике, де не розходилось і одна книжечка місячно. Умер євangelіст, прийшов завістатель на короткій час. За той час розходилось в тім селі аж 100 книжечок місячно. По тім євangelісту прийшов на тое місце другий і знов не розходять ся ніч. Там де той завістатель пішов, не бачили жидів даниїше, аж коли він встав, знов розходять ся велике число. Чим се не ясно? Не кажемо вже о селіх примірниках, але чей з книжечок могло би всього розходиться? Не павуємо отже у нас наріз! До б. п. Ігнатія Рожанського в Калуші прийшов був раз піпчик один селянин як з під Унівляру за книжечкою о св. В. М. Георгію. До 30 коп. зробив селі селянин, проби дістати до рук малу книжечку! Котрий наріз такими примірами поведичася?

В річницю смерті архієпископа Альбрехта дня 18. с. м. відбуло ся в рускій церкві катедральній в Станіславові повномасштабне богослужіння, відправлене військовим духовенством о. Касіаном Кумициним в присутності єпископа Буковинського, цілого єпископського корпусу і урядових військових, з ФМН. Ламбертот і генералом Кравцом на чолі. Були також представителі урядів і членів міри.

Сего року в Галичині будуть дальше вести ся роботи щодо урівняння берегів Дністра між Романовом з Журашном, Залотої Липи, Буга, і осушення стовпівних болот. Задумують також направити береги середньої частини ріки Гнилої Липи від Руди до Буриштина і забудувувати нотоки Дністра. Та робота має тягнутися ся 15 літ. Великих грошей на то треба.

Електричне освітлення завело у себе від кімнат до місто Чернівців, що в попередні часи своєю розвитком ся. Що до електричного освітлення вперше в Львові і вперше єсть першим містом в Галичині, котре завело у себе ту новітність. Дня 25. с. м. вступили торжественно підпалює електричний станції в парку міста вірною Симоні і Галією, котра переноса всі технічні роботи. Волонтери на освітлення для місту бачи гіпотетичні. В Галичині приготують таке освітлення не міста: Радів, Станіславів і Тернопіль. Крім того намірає Станіславів забудувувати у себе електричний трамвай.

Про пожеар Київської опери, о котрім ми вперше доносили, нахилить тая близькі відомості: Отже пожеар ся очинив 4-ої години, як раз по виході з театру численна згрупа жидів публіки, артистів і служби по освітленю опери Чайковського „Вісний Овсін“, дані на таке знає райшине представили. Вечером того-ж дня мало відбутись посидіння в тім сезоні представлення російської опери (бо на під часів сій вистав опери італійської). Імовірно зацікавлені і заклали ся куліж від стражу, який в останній акт опери дав Овсін до Ланського. Отже розширив ся з який хвилю. В четверть години амфітеатральна зала загорілась в море огнених явищ. Пожеар тривав цілу ніч. Інтереса богата бібліотека, всі декорации і інструменти музичні. Артисти потерпіли великі шкоди, а п. Машута утратив в огні дорогі костюми. Театр був освітлений електричними світилами. Будинком театру, збудований в 1856 р. і обнесений на суму 162,924 рублів, не мав залатених виходів, отже коли би пожеар був вибух трохи старіше, в часі представлення, катастрофа була би страшніша! Дякото пройнятий був лад, коли тави народу громадянські мав пожеару жаліти, ахали на воїни і відносини руни до неба дякували Богу, що зборі людей під небезпечній смерті. Ратушок будинку пожеар ся безуспішним; театр згорів до тла.

„Асеміти“. Давно вже не подобало ся бо- татом людям вступити антисеміти зупити

жидів. Є люди такі, що вправді неприхильні до жидів, але не можуть годити ся на тактику антисемітизм. Така група людей займала ся у Львові під назвою „асеміти“. Они хотять усежити жидів а життя публічного, товариського, літературного і артистичного, одні в своїй роботі не будуть голосно виступати проти жидів, лише будуть їх на кождім місці ігнорувати. А антисеміти роблять свої поступованні з жидів немов мучеників в очіх жидів. Чи асемітизм походить від жидів більше як антисемітизм, се покаже ся пі- нійше.

Виставу пам'ятників по віденським конгресі 1815 р., устроєну в австрійській музее для sztuk і промислу у Відні, відкрив імпер в суботу, дня 15-го с. м. Вистава виглядає дуже інтересно. В ній зібране множество цінних річий, картин, сервісів і т. д., котрі були в руках тих, що брали участь в конгресі або в тім часі займали видатні політичні становища. Цілий ряд християн новозів заповнює одну залу. Найбільшу увагу звертає на себе стіл до писани, подарований Наполеоном І. імператору Марію Люїзі; золоті маршалівські бузави, передані генералові Волфгангові по побіді під Ватерлоо обоженими монархами; мундур австрійського генерала, котрий зібрав на себе Наполеон І., коли йому підчас его подорожи на Ельбі грозила загроза від селі, що хотів пожити ся на уланській імператору. Той мундур дав імператору австрійський генерал Коллер. Далше виставлений жидур, в котрім в'їхав наш імператор Франц І. до Парижа, і устроєно також кабінет імператорський для шлюбних праць. Самом, на виставі зібране величезне число портретів, картин, статуй, рисунків і манускриптів, дуже гарних і інтересних.

Померли: Антон Баранський, купець в Бережанах, в 25-літ році життя; — Михайло Євдокимовський, заслужений кобзарь уряду надвірний, у Львові, в 65-літ р. життя; — Адам Омаровський, пенсіонерний надвірний, в Станіславові; — о. Іван Пречинський, гр. так. завістатель протеста Горішній Берег в Івано-Франківській, в 23-літ році життя; — Євдоким Колесницький, урядовий передній школяр в Новій Пречні, в 43-літ році життя.

Телеграми „Буковини“.

— 0 —

3 дня 20-го лютого 1896 року.

Відень. Тутешний заступник Болгарії Станіслав обійме теку міністра закордонних справ в Болгарії.

Відень. Канцлер імперський Готенбача від'їхав вчора до Берліна. — В гірничій анкеті сійчиси ся вчора наради. Міністер різництва поділював євентуал за ради, думав, що вже через ті спільні вради інтересовані групи зближні ся до себе.

Прага. Чесна шляхта вручила гр. Тувоши прощальну адресу, в котрій вишало ся дуже і високо бажали, що вперше побачити в руках сторонництва. Гр. Туві відповів, що висланим буде, коли зможуть спосібності працювати для сторонництва, а се значить, що прийме заклад посольський, аби стати провадирем сторонництва і звернути его на військові дороси та сні уменювати угоду з Чехами.

Царгород. Говорять, що викрито заговор, котрий мав на ній євнути Абдул Гамід з трону і оканити его брата Рехадом Євандого султаном.

Мадрид. Потверджує ся, що поставили на Кубі лавали дуже важкі і зористі повстання.

Царгород. З Лондону наслідно також призначено князя Фердинанда князем болгарским, чорез що він уже загалом призначений.

Лісбона. В Сантарем, провінція Естремадура підчас великого бала танцюального збору

артистів либух огонь. Богато мужики і жінкици новискасували піснями на удичю. Дося пинали з пожарища 34 труни. Страшні річі дала ся, коли родини і своємк глядали в руновицу та у огню останків своїх рідни.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові др. Волошич. II.

перше і єдине руське товариство аскураційне, припоручене Всч. Духовенству і всім мирним через Виробель, Митр. і Превель. Еп. Ординарнати всіх трьох галицьких Епархій, обоємче будинки, сент. господарств зирати, збіже і зерні і солоді, сіно в стогах і будинках протин швид огнену і з можливо надійним опалотом.

Школа виховує як і зацікавлення, так і любов до науки, а дитини залучені з перших днів навчання до інтерактивних форм роботи. Дітям неможливо відмовити в цікавості і наполегливості.

Boletis „luteipes“ species found sporadically in Japan and northern Siberia.

На жито вивозити обсягалися як через "Дністер" після всіх можливих проблематик в товаристві азіатських обласностей в Країні, куди до як найкращіший уряд і задовільний і навіть в руках людей.

Товариство взаємного кредиту „Доброут“, організоване американцями з обмеженою порукою, працює на основі закони і готує акції взаємної інвестування на 5 центів. Товариство ліквідовано. Удільні на 50 акцій. Нарахунок ухвалені на тімчасовий адміністративний комітет, який має замістити, за порукою двох членів. Їх повноваження не досягли кінця на 1911.

Брошюры - 7 штук (строго) в соответствии с "Положением" № 1 (приложение), опубликован в:

Ціни збіжжя і других продуктів.

Ans 17-to before 1890.

	Львів.		Чернівець.	
Пшениця . . .	від 7.20 до 7.60	від 7.60 до 7.70	від 7.60 до 7.70	
Жито	6.25 „ 6.40 „	6.25 „ 6.35 „		
Чечільн. брнж. . .	5.— „ 6.— „	5.50 „ 5.75 „		
Чечільн. простий . .	4.75 „ 5.— „	0.— „ 0.— „		
Овес	5.20 „ 5.40 „	5.10 „ 5.25 „		
Ріпак	8.90 „ 8.75 „	9.— „ 9.25 „		
Горих	6.— „ 8.— „	5.— „ 6.— „		
Ваша	0.— „ 0.— „	0.— „ 0.— „		
Львівська	0.— „ 0.— „	0.— „ 0.— „		
Бібі	0.— „ 0.— „	0.— „ 0.— „		
Бобик	4.25 „ 4.75 „	0.— „ 0.— „		
Гречка	0.— „ 0.— „	0.— „ 0.— „		
Конюшина чорн. . .	30.— „ 40.— „	0.— „ 0.— „		
Конюшина біла . .	40.— „ 60.— „	27.— „ 31.— „		
Конюш. шведск. . .	35.— „ 40.— „	0.— „ 0.— „		
Кукурудза нова . .	5.— „ 5.50 „	4.55 „ 4.65 „		
Хміль 00.— 00.— збр. за місто у Львові	всього за 10,000 згрів 12.50—12.75			

Літературне Товариство
„РУСКА БЕСІДА“
в Чернівцях.

„Ілюстровану бібліотеку“

3. переключено почтовыми 9 зр. 30 зр.

Добрі Ради.

Часовник ілюстрований для господарства, домашства і забави. Виходить в Росії, не мовлячи. Передплата, платна в Росії, відноситься на рік і ар. 50 ар. Адреса: „Добрі Раді“ в Росії, ноща Салаура.

В редакції можна ще дістати халви речовини Добрих Рад.

1. речники „Д. Р.“ містять до 200 загальноїх речу-
нів з мови 120 найближчих країн до Києва. Інші
цілісні речники 1 пр. 30 пр., без 2. числа 80 пр., а без 2.
і 3. лише 40 пр.

2. речник „А. Р.“ містить до 300 слів/фраз, дуже
красно вражає і одразу дає можливість, що майже через всі
члени такої см.: „На те в Німечці Дюрингера пробає на
Німець Дюрингера і всі він пробає на, що на єврей
року відсутній.“ Крім цього речника і пр. 20 пр., в бач
дані члени до пр.

2. речка А. Р. "біжить так само як і Друга речка дуже м'яко викручується для теплодітання і забиває, м'яко обриває і єдиного біжить м'яко". На заповнення Середньої і Гірської своїх сил і вільності". Як м'яко була довжина між 4 рив (3 рив по дну і 1 рив по поверхні)". Шлях річки речки 1 кв. 30 кв., довжина між 60 кв.

4. речник „Д. Р.“ містить як і попередні думково-модельні і збалансовані для мови і мислення моделі думково-практичних розуміння. Цей мікро-речник і тр. 90 стр., а без додат. понад 100 стр.

3. речник „А. Р.“ містить чотири таблиці порад для всіх вік 1. 8 думок найбільш необхідних на ког.: „Адреси“ в м-ді „Результативний журнал.“ Школі і пр. 70 стр.

6. річка Д. Р. містить забавну легенду: „Петро-Фостик і його син Фостичик“.

Видання „Буковини“.

Для передплатників „Вузовник“ обі книжки
констатують лише 30 кр. разом з пересилкою.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейського годинника.

Приходять	П о ї з д и						Відходять	П о ї з д и					
	пасажирів			товарів				пасажирів			товарів		
до Чернівців							з Чернівців						
1 Відня, Бразова, Лявова, Стайсава, Коломий, Сигетина	1244	-	-	620	1044	620	До Сигетина, Бразови, Стайсава, Лявова, Бразова і Відня	204	-	-	947	947	513
2 Бухаресту, Яс, Сучави, Гайбана	240	-	-	100	901	500	До Гайбана, Сучави, Яс, Бухаресту	1244	-	-	604	1044	620
3 Новоселанд, Садгуря	-	-	-	-	-	1135 935	До Садгуря, Новоселанд	-	-	-	-	-	870 620
до Львова							зі Львова						
3 Відня, Бразова	123	510	840	700	900	900	До Бразова і Відня	840	250	1130	455	1035	645
4 Бухаресту, Сучави, Чернівців, Стайсава	960	-	-	180	745	615	" Шидловича	-	150	545	-	900	1000
5 Шидловича	285	1000	-	800	500	-	" " і Шидловича	-	210	600	-	1014	1044
3 " на Шидловича	213	944	-	812	430	-	" Чернівців, Сучави, Яс, Бухаресту	615	-	-	1020	240	1035
36 Стрия	-	-	-	1250	800	140	" Стрия	-	-	-	525	985	710
4 Белз	-	-	-	800	440	-	" Белз	-	-	-	915	710	-
36 Сколього і Стрия	-	-	-	910	-	-	" Сколього і Стрия	-	-	-	-	-	300
3 Відня, Бразова (т. зв. білоруський потяг)	-	-	-	-	-	-	" Бразова, Відня (т. зв. білоруський потяг)	640	-	-	-	-	-

Нискоје товариство „Руска Рада“ у Чиркину.

За редакцією відомого **Осип Мановей**.

ПЕРЕДНІ ЛАТА

на „Букмарину“ заносить на ИСЭИ р/с 10 ар. — кр. на чистоту р/с 2 „ 50 „
исполн. 1 „ — „
для оплаты 20 руб. 25 коп.
10 коп.

Посадковий ґрунт: по 4 кг.
в двох ґрунтах 3, Гербіцид: 1
Чеснок: 12, ґрунт: 4, 17

ВЫХОДИТЬ

шодня крім однієї і гру-
пи єлят в год. 5. по від-

Реданция і Адміністрація
„Бухарини“ шлюдиць ся ж
Чернішова (ж.д. Пестричівка
ж.д.)

Оригиналы прилагаю с 2-м экземпляром 4 кр. від стрічки;
а в „Надземніа“ по 10 кр.
від стрічки.

БУКОВИНА

Щоденне: питанє.

— 11 —

До тої знаменитої характеристики важкої інтелігенції, яку читалимо в „Ізвісті з села до редактора „Вуковани“, друкованим і нашим фейлитою, хотіли би ми додати кілька слів від себе.

Писав сей лист сьмщенник, щирый патріот з Галичини, що нашу інтелігенцію (а сь-ж становить найбільше сьмщенників) знає дуже добре. До чого ми додумали ся? — читає ся він. Додумалися ми тепер до того, що за 30 літ народного життя не зробили того, що повинні, не поставили народу сповоміною на ноги. Се гірка правда. Приписує ся, і не без рації, еміграцію селян різним постороннім впливам, малій оцінці правительств над селянами і т. п. але того ми не хочемо признати, що еміграція в Галичині то також велике вогум недовіри руській інтелігенції, котра 30 літ „дела“ варіє і довели до того, що сьму-рідний край не змітив.

Оно, пента ріх, і соромно до чогось подобового признавати ся, але по правді, то не гріх, сказати це треба. Видно, жили собі на євнатій Руса своїмъво таскці інтелігенції, жили з селян, не дбаючи про них, і забрали ся на другий євнат. позинивши потомкам поправляти ксездіа не

простимої байдужності батьків. Там у селі, де пощастило ся дістати розумного і щирого провідника на довгі зліта, там і до-ся є гаряда і зах у селі і сміраппи ві-кому не в голові; деж село вели люди бай-дужі, самозоби, там більшізача нужді до-водять людей до розуму.

Мабуть, найбільше оправдане парісане Русенів єсть се, що не було і тепер нема а радше завжди мало є, людей до роботи. До красивих пливів люди є, але до викона-ня тих пливів робітників нема. Кілько-ж то і найкрасне обдуманых проєктів пішло тим чином в забуте?

Де нам галюно о роботу по сезонах. Праця, село — то справді могла для живого інтелектуального чоловіка. І природа і класоти господарські і недовстача інтелектуального тинариства, книжок, часописей і т. п. — все те немой нарочно так дібране, щоб інтелектуального чоловіка, сьнашеняка, учителя, успати, приборкати, притупити ему нерви, зробити его байдушкан на все; праця й ти, що аби серед сільських обставин задержати живість, енергію, діяльність до загального руху і снзу до роботи у селі, потрібно багато запалу, потрібно відсадижувати того запалу і великої терпеливості, але проте все мусимо собі раз сказати, що без того годі! Нічні, і найціаріші заходи провідників в центрах політичних, не аро-

блять того, що повинна і може зробити велика фазинга діячів по селах. Робучий оцікує і приятель селян на свої зовсім не менше парт, як добрий посол; а наліті, можна сміло сказати, без его роботи і заходів посля лишати ся без хісна.

На що Русин правде? Працює якийсь час на то, аби потім довгі часи лише користуватися з даваної своєї праці. Се незвичайно нірне спостереження. Докази на се бачимо на кождім кроці. Праці не уважаємо повинністю, обовязком і цілю тужемного життя; она в нас є тільки дорогою до довгого спочинку. А в спочинку ми нарікаємо, що нам нічого нема. Се-ж єсть велика правда, що ніколи не тратять надії той, що сам прикладає рук до роботи; лише в роспуку упадає чоловік байдужний, лінивий.

Ухвалила зливівська „Народна Рада“ дуже пайну резолюцію, котру можна би перекласти словами: „Русини! будьте Русинами!“ Тієї резолюції з боку формального не можна закинути нічого, але вона єсть, іменно лише одним з тих безчисленних наших проєктів, котрі забувають ся з нашої власної пини. Ми (певно не без сорому на лиці) мусіли замітити, що сам провідник опозиціоністів свої резолюції не держать ся: щож думати о інших? Нам прислали зі Львова спис тих Русинів, що свої

Листи в сѣла до редактора „Букорини“.

И так же,

Як би було найліпше.

першим товариством з такими людьми в управі, хоча не без того, щоб буди глибоко зчиталися злученим. Протин дучена читальни з класами поживленнями говорити ще і казати на можливість розширення читальни, що потягнуло би паралель і розширенню класи поживлення. В інших часах збудувати ми зграю трохи зручнійшої почитальни, та розширення їх, але річи на сьогодні потягнути ся, то можуть вернутися і величю минули часи. Та розширення читальни не дуже велике менше; за який місяць може нова повстати. Не так мало важко річ з інституцією такою, як класи поживлення, а додому, коли ще подучени з наданнями. Люди тратили би дозир і не хотіли би уміщувати своїх очальностей, а і розніи самих класів би значно, через монотроїне часове зберігання їх діяльності, на случай розширення читальни. А яка ж замінавання і змінювати застосування роботи повстала би в цім хазі, коли би не дай Боже розширено само товариство „Прогресу“. Річи се зграю змінювати, але можливі і з ними читати ся треба.

Снілки Райфайзена.

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові н.д. Валова ч. II.

перше і одиначе руске товариство
засураційне, припоручене Вєд. Ду-
ховенству і всім вірним через
Вирєськ, Митр. і Прєвєськ. Еп.
Ординарият всіх трєх галицьких
Епархії, обезпечє будинок, сьог, пош-
дарєвє шкєл, збіжє в зерні і солоні, стєп
и стєгах і будинках против шєдї огнє-
вих за можливиє надійливиє заськоє.

Шкода йнакдують, та і запитує на собі на
модарі, а дачеюра підключені а переток Тимар-
станим епоптрехурондівним наданія "Дейстрою"
модарі, обмечетати і запам'ятати і найкращі сумо

Полков „Истреба“ приймає банк грошей у Лінолі при наданні інвойсу.

На жито можна обробити як через «Добитер» після всіх можливих конфігурацій в товарній графічній оболонці в Кранії, куди це на найкращий спосіб зведе майже і жито з усіма видами.

Товариство акційного кредиту "Дністер", створене зареєстровано в офісній мережі, призначено для здійснення банківських операцій з грошима в національній валюті України. Товариство акційного кредиту "Дністер" є банком, який здійснює банківські операції з грошима в національній валюті України. Товариство акційного кредиту "Дністер" є банком, який здійснює банківські операції з грошима в національній валюті України.

Ціни збіжжя і других продуктів.

July 17-th August 1896.

	Львів.		Чернівці.	
Пшениця . . . від 7.20 до 7.00	від 7.20	до 7.00	від 7.50	до 7.70
Жито	6.25	6.40	6.25	6.35
Ячмін. врод. . . .	5.—	6.—	5.50	5.75
Ячмін. простий . .	4.75	5.—	0.—	0.—
Овес	5.20	5.40	5.10	5.25
Ріпак	8.20	8.75	9.—	9.25
Горех	6.—	8.—	5.—	6.—
Вівс	0.—	0.—	0.—	0.—
Львівка	0.—	0.—	0.—	0.—
Біб	0.—	0.—	0.—	0.—
Бобик	4.25	4.75	0.—	0.—
Гречка	0.—	0.—	0.—	0.—
Конюшина черн. .	30.—	40.—	0.—	0.—
Конюшина біла .	40.—	60.—	27.—	31.—
Конюш. шведск. .	35.—	40.—	0.—	0.—
Кукурудза нова .	5.—	5.50	4.55	4.65
Хміль 00.— 00.—	зар. за сіно у	Львові	око-	
виста за 10,000 стрів	12.50—12.75			

Литературне Товариство
„РУСКА БЕСІДА“
 в Чернівцях.

„Ілюстровану бібліотечку“

Добрі Ради.

Часопис, ілюстрований для господарства, земівства і забави. Виходить в Росії щомісяця. Переказується, платиться в Росії, відноситься на рік 1 р. 50 кр. Адреса: „Добрі Раді“ в Росії, пошта Східна.

В редакції можна по дістати дані розрахуку. Любошу Раї.

І. речинка „І. Р.“ містить до 300 позначених речу-
нів з понад 120 названих прізвищ і імен, а також 120
сільсь речинка і пр. 29 пр., до 2. Чотирь 80 пр., а до 2.
і 3. дати 40 пр.

2. речник „А. Р.“ містить до 300 слів-баз, дуже часто прикладів і одну дуже важливу, що майже через всі частини тисне всі: „На це в Васильє Діоринський пробав як Васильє Діоринський і всі він працює між, що є в нього речу віддурює.“ Цяка цілого речення і пр. 20 ар., а без двох чинів 50 ар.

В. речник „А. Р.“ містить так само як і другий речник дуже багато висловлювань для товариств і клубів, різних образів і одну Мадонну молитву: „Як заступниця Сирот і Проклятих мамів та вдовок“. Як молитву буває читати ще 4 рази і 3 рази на утреті і раз на відпочинку. Цікаві також речення: „Як 20 ар., без грош чини 20 ар.“

4. річка «Д. Р.» містить як і попередні дві
многоповерхові і побічні для неї і єдиної такої
дуже простежити річку. Шлях цього річка і пр. 40 км,
а дов. цієї річки 70 км.

А. речка „А. Р.“ миста варіювання мови, однак це не є її єдиним варіантом на місці: „А. Р.“ є мовою „Речка“ миста. Ця р. є м. 20 м.

В. речка Д. Р. жезка, казану жезка: „Петра
Фотка і его на Фоткава“.

Видання „Буковини“.

Для перешакування «Букшени» обидва виконавці використали лише 30 хр. разом з перешакувачем.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середньо-європейського годинника.

Приходять	П о ї з д и						Відходять	П о ї з д и					
	поїзди			особи				поїзди			особи		
до Чернівців							з Чернівців						
3 Відня, Браїлова, Львова, Станіславова, Ізяслав і Сигітін	1244			622	1044	622	До Сигітін, Ізяслав, Станіславова, Львова, Браїлова і Відня	394			948	947	511
3 Бухаресту, Яс, Сучави, Глибок	940			920	931	500	До Глибок, Сучави, Яс, Бухаресту	1244			634	1044	622
3 Новоослав, Салгури						1140 945	До Салгур, Новоослав						820 622
до Львова							зі Львова						
3 Відня, Браїлова	122	510	840	700	900	900	До Браїлова і Відня	840	290	1100	433	1000	643
3 Бухаресту, Сучави, Чернівців, Станіславова	900			133	733	611	« Підволочиськ		130	540		900	1000
3 Підволочиськ	215	1000		823	500		« « з Підволоч		230	600		1004	1004
3 « на Підволоч	214	914		822	435		« Чернівців, Сучави, Яс, Бухаресту	614			1000	240	1004
3 Стрия				1200	800	140	« Стрия				515	900	700
3 Волокна				800	440		« Волокна				913	700	
3 Складого і Стрия				915			« Складого і Стрия						300
3 Відня, Браїлова (т. зв. близькозичний потяг)							« Браїлова, Відня (т. зв. близькозичний потяг)	840					

Видеа товарищеского „Русна Рада“ и „Чернівці“.

На русском языке: **Осип Моконей.**

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ наперед
на цілий рік 10 кр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно 1 „ — „
для закордонних 10 рублів або
40 франків.

Поодинокі числа по 5 кр.
в бері газет Л. Горюха в
Чернівцях, у д. Голонка в 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

щодня крім педля і ру-
ських свята о год. 5, по пол.

Редакція і Адміністрація
„Буковина“ знаходиться в
Чернівцях (у д. Петровича
ч. 2.)

Отримання праймає ся на
платою 6 кр. від стрічки;
а в „Наддніпрянській“ по 10 кр.
від стрічки.

Вандрівні учителі рільництва.

—0—

На останнім засіданні буковинського сейму красавого дня 10-го лютого с. р. більшість сеймових, т. зв. волоскіх послів разом з рускими так званими „консервативними“ послами д-ром Волянцем, Тиміньським і Божаном (котрі власниво хіба дало того називають себе консервативними, що напосідали на те, як справедливо сказав посол д-р. Стефанович, консервувати і всіма силами утримувати руский наріз в вузді) не допустили до того, аби на Буковині устанавили сталих фахово-образованих учителів рільництва. І волоским і тим т. зв. консервативним руским послам захотіло ся чогось иншого, захотілось устанавити інспекторів для годівлі худоби, бо се для дичин потрібніше, а по друге таким чином гадають вони дати хліб двом збанкрутованим панкам.

Не дивуюсь ся волоским послам. Они власноруч знали добре дбати о свої власні інтереси і о інтереси збанкрутованих панків, аби їм на конта краю дати утриманє. Але що за інтерес можуть мати Русини в тім, аби, скажім, якому там Мікульскому або Васильковичу дати на конта краю утриманє? Чи в тім може лежати консерватизм наших консервативних послів? Та

нигода властиво кожного слова, бо горбатого й могила не випростує.

Оба наші цигонародні посли д-р. Смал-Стоцкий і Пігулик промовляли горячо за тим, аби таких учителів рільництва устанавити, та надаремно. Але що справа та дуже важна, то хочемо ся тут обговорити докладно, аби наші хлібороби пізнали самі хосси таких учителів і истицинами з кожного села з цілого краю домагали ся на слідуючій сесії устанавлення таких учителів, а заперестували проти устанавлення інспекторів годівлі худоби. Справа не не пропала, лиш відвогнала ся, а як наші хлібороби улічуть ся о цю, то безпечно змийнуть наші „консервативні“.

Найблинше повенить ся річ промова д-ра Смал-Стоцкого, котру він виступив в обороні вандрівних учителів рільництва дня 10-го лютого с. р. в сеймі.

„Не перший се раз, сказав д-р. Смал-Стоцкий, займає ся наш сейм справою устанавлення двох сталих учителів рільництва, бо вже на засіданні сейму дня 30-го червня 1883-го р. ухвалив сейм записати Вадзі красний, аби він в порозуміню з центральним відділом товариства культури красної рошавки, чи не устанавити-б на Буковині одного учителя рільництва, і аби предложив підтак сеймови свої внесення. Наслідком тої ухвали було, що сейм по-

чавши від 1884-го р. давав рікрічно запо-могы для тих учителів народних, що мали відити від села до села і держати науку про рільництво. Тепер маємо на Буковині 5 таких учителів, що більше або менше до такої науки спосібні.

Хоть Вадзі красний тай більшість комісії адміністраційної хвалять собі успіхи тих вандрівних учителів, то чей кождий може добачити, що тоті вандрівні учителі рільництва в особі кількох учителів народних, хотьби они мали і найблинші наміри, сповнити докладно своє завданє, не мають ані доста фахового образования в рільництві ані часу на стілько, аби на тім полі щось дійсно доброго зробити. Коли тим теперішнім учителям мало-б рільництво щось завадити, то хіба се, що они бодай в часті проложили леді недобрія у наших хліборобів супроти учителів рільництва, що они бодай трохи розбудили цікавість для викладів про рільництво, а се можна особливо добачати в тім, що різні наслідки, котрі вперед товариство наше для культури красної землі надаремно могло роздати поміж наших хліборобів, бо ніхто не хотів брати, тепер розходять ся поміж хліборобами за гроші і то в десатеро більше. Отже тоті теперішні учителі приготували поле для діяльности дйетних вандрівних учителів рільництва, они в великій часті по-

Для науки і забави.

—0—

Сон на дні. Визнати через очі чоловіка образи природи, життя людей, відібраних від нас великим простором і часом, показати, як море бунує, колине ся дрізкий дів, дати нам змогу в кожну хвилину жити двома ділами, як сказав на волі і кидас ся на добуту, бере ся і побіжжє, — відити у себе в комнаті дорогі особи, або повернуті або нахиличі ся за горами, за лісами, як ходять, працюють, сміються ся, або яку історичну подію, від народне торжество з тисячною толпою, котре діало ся тому сити дит, — чия же єсть та воля, як не мріє, як не мучить, але солодким сном? А тимчасом той сон тепер уже не сон, але факт. Нехай тепер до ся знає всяка дитя, то є по сего дїлах можуть наші потонки також оглядати, як намальовану на вертня образ, але живу — все від печатку до кінця. Можна завадити ученикам сідхуючого стоїти, они при помічї такої машини і відповідної дитя будуть бачити життя того народа, котрого історія або етнографія будуть учити ся, а коли до того учителя залучить маленький етнограф, то в шкільній шкільній можна буде дати ще театральні виставки, де на сцені будуть виступати найлуччі студенти автора. Пантоміми (які сцени) уже тепер можна дати, ані хто доче. Чоловік, котрий при помічї того апарату захотів би по-дорозувати на містах і селах, не лише завадити би багато людей, але ще й зог би стати правдивим пісником шкільників.

На Кінуцінських будівлях в Парижі — як описує І. Яковлев в часописі „Новое Время“ — над дверима одного дому повисла велика вишивка з написом: „Кінематограф, вступ 1 фр. Представляє що він годину“. Відходимо в сідло, котрої стіни покріті етнографіями і стрічавою на крилах прилітну публіку. На одній стіні знаходять ся великий екран з білого полотна. Нараз появил ся на екран етнографічний шкільник. Фабрики з великою злітною брамою. За хвилину отворилось брама і тонка робочниця вилетіла ся з брами: єсть їх може 400 або 500. Віжати собі, розжовляють, сміються ся, попракляють собі в холі водос, кланяють ся, працюють ся і шикують. За ними виступають другі. Війня з брами відбавжє хари, завадити доброту кінома. Видимо, як відірає дитя дробить, і они рухають ся.

Або ось другий образ. Знаходимо ся на дитині злітників. Залезла надхалить півід, збавжє ся скоро і немал дитить на нє. Коло перо-на заважить ся, і з отворених воші вишкують подорожні. Топлять ся, тручуть ся один о друге, сміються ся і несуть свої пакунки. Відбавжє злітників їх міста. От який обшарпанець війнон не в свою кіну. Випросили єго і він тую півідать ся на платформі. Подорожні понаїхали: кондуктор для жак і півід рушник з міста. Чоловіки аж страшно робить ся, хавжє ся, що півід їде просто на нє, бо сидить ся в поперек єго дороги.

Або ось півід гужовеска дїт ся виступив на образ. Огородини відлимає етанкою цвіт: і залу відходять хлопці-обитники, ставного на тинку синяки і вода перестав течь.

Огородини оглядає консьє кишка. В ту хвилину хлопчик відносить ногу і вода обливася нагладити огородину. Огородини митарь оглядає ся, і дитить ся на хлопця, відбавжєго з уст сідли. Віжати ся на нє, лапав єго і починав бити. Хлопчик виривас ся і втікає. — Один образ представляє уміло в великій місті. Цілий рух і життя місто перекупав ся перед нашими очима.

Але найблинше і найкрасше виглядає образ розбурзаного моря. Фабі морські бють о себе, доганяють ся, витягають свої довгі пролори півід і пошавують білі хребти. Море півиди ся, бо є сніг в бороти. Купальники біжуть на містках на високіх стовпах, кидють ся в воду, ще й перевертають ся у водусі, або сидять у воді пошаву з острахом; війня напавують з води і відбавжє. Лише одио при тім виглядає не-натурально, що світло не тав, як євтинне, а більше похоло на світло місяця; тоник пред-мети, які бачимо, не мають краски. Є недостат-ки без сумнію дадуть ся усунути. Автором сего шикладу єсть знаменитий Едісон, а відосновали єго тепер етнограф Лоді. До образів в живих красках єсть всего один прок, а дити собі уми-ти, які чудесні результати дасть кінематограф, коли крім рухів буде показувати ще й краски натурані!

Фотографованє в красках. Вже в ч. 23. „Буковини“ доносили ми, що д-р. Вадзі і Браденбург в Німеччині винайшли способ фотографувати річ в красках, не вигладити в природі. О тім винайденю має оглядати д-р. Най-гвал в Берліні виклад і наші рільнично відрі-

уєвали перепопи для устанонлени таких учителів так, що такі фахові учителі різниці найшли-б тепер богате і вдичне поле для своєї діяльності. По тім всім подинали ще і надальше теперішніх надірих учителів різниці а не заступити їх дійсними фахово-образованими учителями, значило-б, інституцію тоту просто дискредитувати, а на сімх виставити.

Розважання се як найдокладніше і бажавчи добра і щастя для нашого краю, поставив минулого року пос. Пігулик внесення на устанонлени двоох фахово-образованих учителів різниці, одного для рускої часті краю а другого для польської, а сойм замінив для 1-го лютого 1895 р. одноголосно Видіз красний, аби він на слідуєчій сесії предложив соймоні докладні внесення в тім огляді. Окрім того сойм дав ще наказ Видізю красному, аби він в порозуміню з центральним відділом товариства для культури рускої і з дирекцією школи господарської в Чернівцях постарався о двоох підходящих людей, котрих для їх дійсного виображення мати післати до тих країв на науку, де такі учителі вже є.

Але ледви Видіз красний сповняв наказ сойму з минулого року, ледви виробив статут для тих учителів, то вже пос має бути інакше. Одноголосно ухвала сойму з минулого року — кози-б се був хоті який інший сойм, а то той самий — сего року вже нічого не значить у близькості комісії адміністративної. Тим людям забаглося знов чогось дивного, аби нарік знов сказати, що тоті їх нинішня забаганка відом пушта річ і т. д., і т. д. Як тільки у нас щось доброго зробити: Раз вже ніби то і хочуть добре зробити, але скоро лиш того добре прибере бажаву вперед і приправу форму, скоро воно має стати сідлом, то вже що не хочуть, а знов чогось іншого. Аж ніхто дивно і не помітно, що люди поважні люблять ся в таких забажках, бо що-ж така робота іншого, як не забажанка? І так крутять ся немов в акім заклятім колесі і не можуть з него

вийти. Дують накази Видізю красному: зроби се і се; ледви він се зробив і то добре зробив, то зараз кажуть ему: руйнуй се, щось зробив! Се хіба примхи! Але чи-ж примхи повинні мати місце там, де треба щось доброго зробити для краю, щось доброго для найбільшої часті мешканців нашого краю, для хліборобів? А прецінь інституцію дійсних фахово-образованих учителів різниці на Буковині сьогодні тут похоронять і то вже по раз другий похоронять!

Не дуже то присматриваючи до грібну прощу, але треба се зробити. Може і не удасть ся мені потішити тих, що бажали-б собі мати таких учителів на Буковині, але всіма силами буду старати ся бодай показати, що спадкоємці по похоронених надірих учителів різниці за всім негідні той спадщини.

(Далі буде.)

З Т И Ж Н Я

— 6 —

(Що нового в світі?)

Австрійську прасу займає тепер головним апаратом правительством проект реформи виборчої. Кожді часовні розбирає і пише свого ставлення, одні прихильно, другі нещільно прихильно, а знов ніхто зовсім не гадає ся на ньому. До сих належать іншим робітничі часовні. Хоч більшість ради державної безперечно ухвалить передати сей проект комісії, то вже тепер подвійні сторонництва готувать деякі закли проти него. Консерватисти мають найменше будуть заважувати, бо на заклані консервативного клубу сказав бурний міністер гр. Фалатен, що до загалного тайного права голосування треба лише поступовно іти вперед. Німц-ліберали вже тепер побоюють ся о свій стан шкідлив, бо після обчислень вадових даних проект гр. Баденіого значить скріщене одностороннього елемента, а прихильні на німці краї нові маляти готуві дістати антигеміти. Тому відносля *Neue fr. Presse* одну донть важку справу, а іншею таку: надхвильний сенат, котрий є підставою права голосування в міській і сільській турі, містить ся в виборчій організації, а сего можна

зміняти самоза більшістю голосів. Побожуючи ся о свій статус quo, виникає гадання часовні інтенсивно діяючи, нехай постарася о се, щоб до зміни того сенату треба двоох третин голосів. Розгадаючи ся ліберальна думка напугала ся втрати свого впливу! До неї прилучили ся — як доносить телеграми — одна часть польського кола. Чи на таке жадані входить ся правительством, можна сумнівати ся, хоч з другої сторони правительством не спротивлять ся деяким змінам, як о сьм записав в своїм внесенні гр. Бадені.

На першій засіданні ради державної поставлено і прийнято пильне внесення всіх більших сторонників, котрим вплив ся правительством, щоб в час виконання житоку і торговельного угоду з Угорщиною. Се внесення дуже не сподобало ся угорським лібералам, а *Pester Lloyd* добачає в ній грому, що Австрія готує зривати з Угорщиною, та завоюючи, що тільки Угорщина того не боїть ся. Та все таки уважає гадання часовні, то рішене лише викликати кінчалочі ся сесії і віддати нові вибори. А коли б те рішене не було викликаним заваж, так тоді — грому *Pester Lloyd* — виступить розрив ширше не думають. Ну, нема причини брати таку грому серйозно, бо Угорщина рада б не своїм тишачітним торжеством мати неспарушений сойм, а знов австрійське міністерство мусть вислухати голосу всіх соймів і одностороннього рішення ради державної. Одно є вже тепер певне: що угода не піде гадю, бо, як видно, Угорщина не має наміру направити дотеперішню несправедливість.

До досить старих новогосек про передачу гірської кріпости Малак італійським відновлюючим Італією дають тепер деякі поважні часовні ще вість, що своїмий штиф заложив основно за закладу 500.000 талірів, котрі віддано австрійському вступу Мемеліном. Такі новогосек, котрі мабуть не суть безістотні, компромітує у великій мірі ному і силу італійської армії і стає ся причиною віддалення грот димувателів італійських часовних. Ті димувателі назвали режисером дуже впертим критиком вступу австрійського командира Паратієрі, даючи его зустрічу з відновлюючим Ароном і т. п. Щоб жити австрійським, плаз ся одна чинилась як спосіб і вступ до кордонів однієї нагоди, котрою торонить через віддалення его поволіла вступальність — а треба знати, що італійський парламент лише відмовив, а не закликав. Чим раз частіше показує ся несприхильна критика, а між тим правительством висилє до Аврії нові сили, бо воно не праїде до головної битви, котра рішати о судьбі Австрії.

того фотографування. Точність відбиття і живість красок всіх предметів, особливо втригані кліматів, вистав і бансучих квіток, що жодна передання краскою. Система д-ра Бейліго основує ся на трох красках: карминовій, жовтій і синьо-зеленій — і викаже не а який більше захочє як вигадана фотографія. Др. Бейліг довів з багатьох предметів три відбиття, одну червону, одну жовту і одну синю, на тонких пагачених вальдівонієвських металічних, відтак укладає ті панти дуже докладно одне на другий і в той спосіб дістає відбиття в природних красках. Він уживає краску змішану, але їх добір єсть досі его тайною. Др. Бейліг каже, що найбільшим его успіхом буде то, коли зможе відфотографувати в природній красці чоловіка. Головна трудність при такій фотографуванню лежить в тім, аби захопити так скоро гадані три відбиття, щоб лице фотографуваного не зміняло ся за той час.

Новий лік на сухоту. Др. Кир Елсон в Новім Йорку винайшов новий спосіб лічити сухоту. Він знауєв хорошу від шкери вестеодіну, котра складає ся з 97% води і 3% есенції і вальдівонієвської. Часовні наукова *Medical Record* доносили, що нова метода, пробована 50 літерами, дала такі наслідки: 23 хворих відлечено повністю, 67 по часті, 91 поглинило ся, а 3 зинахали не було ніякої зміни, і помер. Не знати, чи так в тім правді. Тимні, а може в жіночій суїцидній на жоді ждуть дивенно на який лік для себе.

Критическая. З Перуді в Італії доносить, що такийши промисел Саломіні відумав такий

приклад, при помочі котрого буде можна бачити кромі Рентгена тільки очима, так що не треба буде фотографувати тіл, аби бачити вості. Той новий приклад називає пром. Саломіні критическою. Іже таким способом оглядали вості руки і бачили. Доклади удають ся дуже добре.

Керма для баллонів. Бувший авіар пруский, гр. Пенсаль, по сьмх літах праці дійшов до результату, котрі уважає за свій новий. Приводя він дальше роботу французького хіміка Ренарда. Вис 1888 р. німецький авіар Ренард літав своїм баллоном *La France* і за секунду виступав ся о висота метра наперед. Баллон мав ще деякі недоліжки, але вже можна було ним керувати. З того часу вироблено спеціально керма, але Француз о тім мовчить. Пенсаль каже такий спосіб, що керма баллону мав не керувати газу. Баллон Ренарда складав ся з шара або з реба; човен мав з переду мотор з гвинту (алюміній), спосіб міний, а газу зривав зрив. Баллон відносить ся на 1100 метрів висоти, може спустити 1500 кілограмів і літати на висоті відносно дов. Газ, розширюючи ся від сонячного тепла, не втікає, але холє ся у резервуар; баллон не може спустити, а газу не тратить. Треба лише відновити устаткування човен, а баллон підійде, або зважє. Німецький міністерства оглядає сей метод баллону, приймає, що керма добрі, але каже, що баллон пробить лише 5 метрів на секунду. Пенсаль же каже, що підніметь відносно 12 метрів на секунду, що не спускаючи на деякі вступачі шари тільки літати по 100

літ на довж і десь відносно титрок. Свою баллону ще не збудовано, але вже збирають 300.000 марок на него. Не кожді міг би собі похвалити на такий баллон, хоч воно рад бє політати небосами.

Новий спосіб балонів. Гіла авіар др. Вермелі ді Ланго в Мехіко. При тім балонівонієв не потрібна "дотримувати" човен, лише тіло мовить ся в який шари, що котрий викликає до тепер не сказав нічого; не каже. Небальдівонієв в той спосіб дітина по широті виставляв так, як бє гадані, тільки шари троту змозгла.

Мікрофон. А се що це? Се такий прилад, що разом з телефонним шнуром дуже довго. Дов 7.5 м в театрі в Одесі давляв енергію. На сцені уразливо мікрофон, а з театру шнур телефонний майже о 10 миль в одні Буришні Петровські. То в тім селі, тільки жоді від театру, чути десь докладно слова артистів, музику, крики "браво" і сльозки. Цей шнур чує так як бє бути в Одесі. Лише сльозки не видіти.

О причинах болю голови у дітей. На міжнародній конгресі в Бамінгемі мав др. Дай шкільні відомі о болю голови у дітей. Схвильний лікар представляє річ так: Коли дитина є тілесно здорова, вона жадані неощущає, каже ні до чого, але літє слабій і нервовій слабкості на дитині через ту причину, що не може підняти такти. Уважає, що триває часто на білі голови, звичайно повільно і ушкодження, а жадані вступачі дають виснажливість. Висна

Францію можна справедливо назвати краєм вічних скандальів. Ще не виснена як слід справа нападена, що не єдиний ся процес з Артоном, а вже зайняв цілу Францію скандальний процес про похульну злочинство. В доповідях наших телеграм і тій справі додано ще се: Сю злочинство відбувалося за підмогилого правительств, хоч наперед вже можна було знати, що не принесє сподіваних користей. Радикальне міністерство Буржоа хотіло доклати свою безогляду енергію і чистоту і заридило судити. Сю передано судні Рамієрова. Сей покликав перед суд також бушеного президента міністра Рувієра. Нараз міністер судівництва Рікар відобрав ему самотно під записом, що провалить его дуже помалу, і передав справу судні Пуатвенону. За се інтерпелювало міністра в палаті послів, але там одержав він потуж дівіра. В тій самій справі інтерпелювало міністра в сенаті, котрий в усуненню Рамієра добував винуватне міністра в судні роєррала. І тому дано цілком міністерству потуж медовіра. В своїй обороні сказав міністер Рікар, що предбів сам судня Рамієр не протестував против свого усунення. Та тут порохував ся міністер, бо Рамієр має одного сенатора за тестя і на суді вчинив засідання доважало міністра, що згаданий судня в листі протестував против свого усунення і що міністер мусів о тім звесті знати ще перед своїм повешним записом. На тій міставі дано міністерству кінчик потуж медовіра. Велі думали, що міністерство надасть ся в дивісію, однак вчерашній телеграма довела, що в палаті послів розбиралося заново ту саму справу і дано міністерству великою більшістю голосів потуж дівіра. Чи справді палата послів була пересвідчена о правдивім поступованню міністерства, чи може дано з оновини против сенату дано то потуж дівіра, тоді на разі сказати. Однак зі снів президента міністра Буржоа виглядає, що він готов провадити далі захисту борбу з сенатом, котрого повалити старе ся тим, що робить его невинуватим.

Болгарія щини заспокоїла ся. Молодий князь Борис став православний, а ки. Фердинанд узяв вже всі держави, котрі свого часу підписали берлінський трактат. На Київське Царство князь, князь ки. Фердинанд сей у свій чиник ки. Лобанова, котрий вже сто злочинів у Віна прихилив був настроєний для болгарського князя, а щини міністром загрозливих справ перенів свою галуз в діло. Що ки. Фердинанд потуває ся до глибокої відни для Росії, се жона рік, питання дано, як він доклате свою відчиність... З другої сторони треба запієкти реакційне рішення обрання, котре рішало,

що кождий редактор якої небудь часописи мусить мати що наймощніше гімназійне образование. Опозиція голосно протестувала против сего, але єї голос не змінив справи. Ще внесено інтерпелюцію в справі убиства Стамбулона, та на се відповілі президент міністра Століні, що після справовання судного судні всіма причинами виступати судово против двох урядників!...

На далесім Востоді знов занурнуло ся. Минувшого тижня вибухло в Корей повстання. Першого міністра і сім високих урядників убито, а король схоронив ся зі своїм жалю сином в в російській амбасаді. Відділ російського війська хоронить російську амбасаду, а Англія вислала також свої війська, щоби хоронили безвечність англійських колоністів. Цілу порохомню приписують батальон королів, честиводивому чоловікові, котрий хотів би виче панувати. Ему приписують також убиство королеви. Тенер король схоронений в російській амбасаді; як він туди дістав ся, ніхто не знає. Японці дуже обраді, що російській вплив в Корей більший, але вони ще улають байбужних.

НОВИНИ.

ЧЕРНІВЦІ, дня 22. лютого 1896.

Конкурс розписаний на посаду учителя при однокласовій народній школі в Низьких Сивинцях з рускою вишадною мовою. Речення до 10-го марта с. р.

На Народний Дім в Чернівцях дожили: о. Мелетій Галц, парох в Бріку, 6 зр., Мих. Сиротенко, учитель в Давидівцях, 2 зр. і Еміль Якубович, учитель при закладі кари в Станіславській, 3 зр. 70 кр., зібраних на іменинах д-ра Мих. Коцюби. Відділ Народного Дому в Чернівцях і складає сим Добродійни щирю подяку.

В прицинку до „Звєтїа з осад до редактора Буковини“ можемо поділити ся з читателями зброю вістю, що п. Іларій Окуничевий з Чернівців, чоловік дуже у нас заслужений на полі спомогів, по віднох місцевих урядів, виробив для буковинських Русових статут на підставі системи Рийвільсона, але припоровлений до різних обставин. П. Окуничевий чинив ся дуже з тим, що ним карі не тиний, і що в нас в ділі віднох обставин. Над сим статутом нем ся диний час в тугинім „Народнім Домі“ відради і як тенер уже автографує ся. Сим диним буде вже статут готовий і его розіда-

ся небагом некоторим людям до перегляду. Певна річ, що статут о. Бачинського з Милована зі статутом п. Окуничевського треба буде порівняти і виробити так, щоби потім поодинові громади, думаючи заложити у себе закон, не мали богато заходу. В Чернівцях думаємо оснувати таке товариство сего року.

Телефон Краків-Відень, отворено вже для 20-го с. м. Розмова за кожні три минути коштує 1-50 зр.; менше як 1-50 зр. не можна платити.

З причини тифу і шкарлатини, що викують епідемічно в Тернополі, замкнено тамешню видільну школу на необмежений час.

Власний дїм думає будувати Наукове товариство ім. Шевченка у Львові на підставі ухвали виділу з 10. лютого с. р. До загальних зборів, котрі мають відбути ся дня 4. черня с. р., виділі має виробити всі вступні приготування до закладу місця під будову власного дому Наукового товариства імени Шевченка. Мотивом до сєй ухвали було то, що доси мають дуже недовіжно поміщенє друкарня товариства, котра значно розширила ся і ще мусить розширятись, бібліотека зростаюча з дня на день, архів і книгарня, а до того ще мусить товариство відповідно використати свою кошицю на книгарню. Отже рішено одгинути ся за місцем в часті міста найближчійшій під будову дво-поверхову, виставлену після всенародного вибору, де містяться би вигідно друкарня, книгарня, бібліотека, архів і книгарня товариства. До комісії для справи дому товариства вибрано з виділу ки. Сид. Громинського, Анд. Давидовського і К. Павловського. Сєть в проєкті виділу, що дїм має би бгти готовий уже в році 1897-ім. Та вістка дуже має радує.

Рослину сьміху відкрито в Арабії. В одній арабській часописи даченное Генрих Паркль, що бачив у Кассі і Оман рослину, котрої окові спонукують найпоказальніших дачей до сьміху. С то малий корі з блискучим листом, котрий родить стручок, що містить в собі два або три зерна залізаних на горох; ті зерна мають іменно ту особливу розповсюджену прикмету, они мають дачей імені сьміху і с сьміхотворні, ми би носили їх духом; треба з них зробити порошок і пролинути дуже жалу сьміхотворні, а тоді вибухне чоловік потаховання сьміхом. Посадка росте: особа, котра захлила того порошку, такий, спав, сьміє і через цілу годину сьміє ся беззастовно. Оніла сьміхотворний ся засидав і сей тривав цілу годину: коли обудить ся та особа, не знає о вісім, забуває ісковитого, що з нею діало ся. Але та рослина європадує також нерви напад і єї не можна дачей чаче уживати.

Машини до танцю. Зі всіх сторін дають ся чути скарги горного поля на нечистість „шляхи землі“, котрі замість на бачих танцювати, воліють підперати стіни і критикувати тоалети танцюерів або відпочивати від часу до часу по тій провід в буеті. Наші пляшні той гадки, що дини бувають якнайменш дини, і що власно тенер мають в тім випаді повне право жалувати ся. Однак не все так є. Бо вже перед 70 роками наші сружик жінки в Польї Пореу, щоби залобити прихиль шовчності „продавати втрупи“, застали ся цілком поважно над спосібом вклучання жінки до танцю. Випадково навіть в тій цілі певну грошову нагороду. Взагалю, щоби машини були прости мужики, убрала елєгантско, і мила поручувати ся і танцювати з грацією. Йовік мєлємєтє зголосив ся вибавом і представив вишадкову ним машину до танцю. Однак винахідник не одержав нагороди, бо недовік показав ся в практиці дуже недолітний. Ну, немо...

Телсграми „Буковини“.

З дня 22-го лютого 1896 року.

Відень. (Палата послів.) У вчерашній зараді над проєктом реформи виборчої системи Львів зійшлися вислови і зазнач ся за віднесення

нім тратити зветит, а біді галузів ставля чин раз дітківщини. Др. Трайлер пишав, що третя часть учеників в Дармштаді і Парижі творить біді голови задля тижної науки. Через надмір науки збав ся сказав кров, енергія і чинність мозку диниляв ся, і дитина тратить здібність до науки. Пров. Бюстрон огдавав через чаче дт 7.478 хлопців і диник в петербургських школах і диницих у 868 вишадках, отже в 11-3%, дтій, біді галузів. Сей процент зростає враз з чиним учеників і учениць та з часом годин на дт, бо між 8-літними дтима творить на біді галузів 5%, а між дорослими школярами 25%. Подібні студії перепроводжував др. Кортель і вишадков, що частин біді галузів заложити від гласи, в котрій знаходять ся ученики: в двох низьких класах творить на сєй 5, а в висшій наліть 28. Індивідуально творить при бачі голови що кров з мозку, а се докладає, що надмірна духова праця впливає на мозок крові до мозку і забу-она у всіх ділах тіла. Індивідуально причиною бачі галузів є відсутний мозок вишадків мозку, а сему можна залобити перепроводжені класи.

Душа дитини. Се певна річ, що дорослі люди різно бачи або й зовсім не мають справовального поняття о душі дитини. Про се знаходимо в одній німецькій газеті цілком оговідне сьмітє хлопця, як він динить ся на старших людей. Він каже: „Перевірає старші люди є ростом білий: они не дооблять сьмітєх річок: не дають во деревцях і не гадуть рази на сьмітє, бо дооблять кінці річок. Они вичуть шикли, ходять на кінці збори, але не зможуть мати дтій

все коло себе: бо єї ддержувати їх в праці. Далі рішав ся в тім, що они все хочуть бачи праці і не дооблять важілок. Я бачив, як они пероз динили ся, значить: они не все є добрі. Часом кажуць они дтїм робити то, чаче не повинно бути: не дооблять, як ми ідені на конях, бо бачи ся, що кіні вже спав, але ми тин не турбую ся, як то бачить. Они богато старші, дині два рази так за старі, як другі. Треба мати 21 дт, щоби бути вже дорослим, а потім чоловік диник ся вже танки. В одній жона збав: Дорослі думают, що дтїм широкі, а дтї знов думают, що то старші широкі. А потім ще широкі: з старших жона богато вичасти, а з жона ві: они вичасти гроші на потрібні річі, однак дтїм не зможуть ті річі потрібні, отже як не вичасти гроші на дуринці? Та, а на що старші курати? Оу, які они недобрі, то они не такі! Ні, не всі: в тім віді особу, що жона дини для дтїм: то є бабуся. Она вже так дооблять, купув нам диниці, жона вже бачить, а про себе не дбав, але як се она така красна як всі жоні! Бачав рішав ся не знає“.

Також уряд! Питавть ся одного селаника, чач він займає ся.

— Я — каже селанин — в громадській службі.

— Чач же на єї.

— Я ширітінки від громадської дини...

То в червоносійм суді стало ся так.

За редакцією літературознавиці Осипи Маноюк.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буківник“ вноситься
на рік 10 ар. — 10
на чверть року 2 „ 50 „
місячно „ 1 „ — „
для поштом 20 рублів або
40 аршинів.

Почесний член по 4 ар.
в борі газет „Горині“ в
Чернівцях, ух. голосом 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

щодня крім неділі і ру-
ських свят о год. 5, по пол.

Редакція і Адміністрація
„Буківник“ знаходяться в
Чернівцях (ул. Петропільська
№ 2).

Оплата приймається за
полатом 4 ар. під стрічку;
а в „Наддніпряні“ по 10 ар.
під стрічку.

Вандрівні учителі рільництва.

— 0 —

(Далі).

Вже в справозданню Виділу красноводського повіту, що в Австрії вандрівна наука рільництва в останніх десяти літах дуже розширилася; а що чим раз більше стали цінити добродійний вплив її на господарку рільничу особливо у посідачів дрібних господарств, то вважали її дуже підшпирати всім, так правительством як і союми і товариствами рільничими, як також і особні рільничі корпорації. З розширенням і розгалуженням вандрівної науки рільництва іде рука в руку і розвиток інституту вандрівних учителів. Після справоздання міністерства рільництва було в Австрії в р. 1894-ім не менше як 314 вандрівних учителів рільництва, межі ними 29 сталих учителів, а 285 нових осіб (директори і учителі господарських шкіл, урядники товариств рільничих, учителі народні, міщанські, селянські), ветеринари і т. д.), котрих уживано до вандрівної науки рільництва.

*) Навіть ми не чули, щоб рускі селянські займалися вандрівною наукою рільництва, а навпаки знаємо, що в у нас знамениті до того сільсь. У наших краях, як бачимо, єсть духовний сему зовсім не стоїть на перешкоді. А ну-ж і ми! Л.

Із тих 29 сталих учителів рільництва припадає на Австрію довшину 4, на Словенію 1, на Тироль 3, на Сирію 2, на Каринтію 1, на Крайну 2, на Побережжя 4, на Далматію 2, на Чехи 3, на Моравію 2, на Галичину 5. Лише в Австрії горішній, Форальбергу, Шлеску і на Буківині нема сталих учителів рільництва. Все сама та обставина може служити найліпшим доказом, яку ціну прикладають вандрівній науці рільництва греки не у всіх краях австрійських. І не диво. Після § 1. статуту пропанського Виділу красноводським. Союми мали-б стати учителі рільництва на Буківині дбати про піднесення рільництва таким чином, що ширити-б і розносивши-б знане і розуміне рільництва і словом і ділом піднімали-б рільничі змагання. Після § 4. того статуту ставилося їм ось яку задачу: впливати на розвиток рільництва і всіх галузей його впади, а особливо ширити знане рільництва, бути по-радником хліборобам у всіх справах рільничих, словом і ділом наставляти на те, аби хлібороби наші ліпше дбали про рільництво і його плекати.

Особливо-ж мали-б они після §. 5-го:

а) учить хліборобів про землю, про її склад і значіння яко жерела дорічки, як її справляти, як сіку родючу в ній утрима-

ти; показувати, як в кожній околиці з особна повинно ся ходити коло землі, аби піднести її родючість; а особливо унагу звертати на гноєне, на вапність обривку, на користь розумного обриву, складання, роблення і уживання гною; навчати, як закладати пірцеві добрі гноївки і наставляти на те, аби їх хлібороби заводили у себе;

б) розбуджувати змисел хліборобів, аби интворювали собі якусь господарську систему, змисел для меліорацій, комасонування, для піднесення господарського будівництва, для заведення добрих і потрібних машин і знарядів, доброго насіння, пшучиною гною і т. п. і в тім всім помагати хліборобам словом і ділом;

в) впливати на те, як можна без побільшення контів продукції добутти із землі і що-до скількості і що-до якості далого більше плодів, а то через ліпший добір насіння, через вчасне і старанне справляне землі, через ліпший засів і старанні життя; розширяти користь ручних робіт в господарстві і їх значіння;

г) всіма силами впливати, щоб наші хлібороби розуміли ховати гурну худобу, її плекати, держати, кормити і то всю домашню скотину (товар, безрого, міну, коф, дріб), і науці з тим навчати, єсти добру паншину, справляти єнождати, инхисову-

Українська літопись.

Далі „Буківник“.

— 0 —

Доброді Іваненко і Бродський.

Починаємо нашу літопись, звісткою дуже радісною і беручи її з Харківського „Южного Краю“ щодо бажаю, щоб вона була виставою. Річ відома, що між Катеринославським містом і не великим багатим містом з демократичними думками. Відома знає і те, що російський уряд, відбивши від себе єсть Запорожської Січ, щедро роздавав їй і влади і чужинцям-зайдам, мовлячи: Пилип. Нарешті знаємо, що хоча по Катеринославщині чимало ще земель „проказаних“, а проте християни там там бідують на землі, що велика сила людей переселилась в Азію через недостатку землі в рідній країні. Віднама те й та річ, що віднові зайди останнім часом (до року 1893) великі накупували купувати землі у Катеринославських землях, к. пр. у громаді Імператорської Катеринославської (генерал-губернатор) вони купили за одних заходів білях десятків тисяч жорів землі. Шлях Катеринославська була злилася на інше місто, що вважалося до пр. Олександрівського з просябою, аби заборонити Пилип купувати землі у влади на Катеринославщині.

Не відомо, що сталося з тією просябою, але стріпалося вист, з якого можна гадати, що довго панувалося на єдино до відкидання зайди.

Тим от к. пр. зайди Пилип заставили були в харківському банку за купівлю 3450 десятин землі в Олександрівському повіті, та — чи наумисне чи ні — і не оспорожили ся викунити. Банк пустив ту землю на літання і продала її поладарени великої власності земельні. О. О. Іваненко. Про нас такий вист байдуже-б; нема чому тут радити, нема чому й жалувати. Але радити наші починають ся з того, що д. Іваненко купують землю передала воззавиці християнського батька, з умовою, щоб християни не сироможности і тоді, коли їм то буде зручно викупували сю ті грони, що їм заплата в банк!

Тут тільки й можна сказати: паненко, Боже, сторицею таких Іваненків! От тільки вони би християни не трапили ся на такі „закони“, як та, що трапила ся у Києві з поларуном Бродського. Київський міщанин Лазар Бродський, який накупив 120000 карб, щоб міг дати радю закупаючи на ті грони позичений банк для убогих ремісників. Дума уложив статуту банку і писала до міністра євangelіа, щоб затвердив. Але д. Бродський статут, не затвердивши і неможливо деяких переків. Про нас байдуже переків чисто євангельного змісту; але не можна нам не звернути уваги, що міністер, відповівши бажаю київського генерал-губернатора, до євangelіа доброго і гуманного для прикінця „обручів“ і відмовив. Град Імператорський: рад, щоб директором банку, єго помічником і радниками були тільки християни (які не бідні жиди); і друге, щоб на кандидата на радника допускалиось бути прийняти тільки одного

жиди. Дума євangelіа у Бродського, яко головного і єдиного євangelіа банку, мав він про се думати? Бродський для євangelіа тільки відповів і так, що з нашого погляду надлеє єму великої пили і поваги. „Я — відповів Бродський — сам жид, так чи можна-ж мені згодити ся, щоб на мої грони жиди отак обложували їх праця? Досить було, щоб статуту вимагали, аби до банкового уряду вибирали жиди, не вважючи на їх релігію, але з тих тільки, яким не заборонено жити в Києві...“

Не відомо, що було далі, але вже й досі велика шкідливість адміністрації білях двох років такиму добре діло, не даючи єму перейти в життя. А що-до відповіди д. А. Бродського, то ми рекомендуємо нашим Українцям роздумати її і запам'ятати. Заріпці за!

Здається, не треба вказувати вистів, з яких ми вважаємо потрібним зробити таку рекомендацію: таких вистів стало би і Дніпро пере-гнати.

Як дві московські часописи сперечали ся про галицьких Русинів.

Терів адна з Київських обрусительних часописів дикунула була такий „вист“, що леді ледієвній справі вносили були віри, що „Київське Слово“ стане боронити потреби України з національно-культурного погляду. Причому до тих євangelіа і до забути про те, що часопис „Лівонська Антологія“ була таким же верою восте українського, як і батько П. „Київський“, стало ся от що:

Прелімінар міста Чернівців на 1896 р.

Після проведеного бюджету вносять значайні доходи Чернівців 382.595 зр., а надзвичайні 29.125 зр., розходи значайні вносять 462.615 зр., а надзвичайні 23.700. Недобір 73.965 зр. має покрити ся через підвищення міських податків. Фонд водопроводів вносить 59.500 зр., а фонд канізаційний 22.700 зр.

В черновецькій міській раді питає ся др. Штрахер на послідній засіданню, як стоїть справа нового театру і електричного трамваю. Бурмістр відповів, що досі не намієн ще кон-спект з міністерства на трамвай, отже також передвизити, чи до означеного речення (1-го червня с. р.) будова трамваю буде готова; однак поспіш до ради державної др. Ротт обіцяє сю справу прийняти в міністерстві. Що ж до нового будинку театрального, то обіцяв бурмістр сю справу дати як найшорше під раду батьків міста.

Тиф у Чернівцях. В одній з найліпших закладів домі черновецьких, в готелю „під чорним орлом“, думали ся сими днями чотири нападні захворювання на тиф. Коли в сій справі запитано бурмістра, він відповів, що справді око так є. В стразах найдено багатьох, але то треба припинити відношення до хворого, бо при чиненні сїм хворим ті бактерії на повітря і так дістали ся до стриж. Міські лікарі піддали закладний готель докладній дезинфекції і зарядили всю можливу обережність.

Цукор подорожжє. Сими днями зробили чоткі цукроварення картель (амон), і піднесли ціну цукру в одну корону (50 зр.) від 100 метричних сотників. За 100 метр. сотників платять ся в Празі в сїм місяці 34-50 зр.; в місяці марці буде платитись 34-75 зр., а в квітні вже 35-25 зр. Від початку сего року се вже четверте підвищення ціни цукру. Ще в листопаді м. р. платило ся за цукор 29 зр. від 100 метр. сотників, а тепер по раз то підвищил ся та ціна і нема навіть надії, щоб вона на сїм спинил ся. Характеристичне се, що коли недавно так голосні скарги на уряди цукроварення умикали, не чути нічого, щоб виробники цукру підвищили ціну за бурею різницям.

Туга коня за військовою службою. Незвичайно цікавий випадок думи ся недавно в міщанській кріпості Мецу. З форту Мозель приїхав старого коня, котрого купив солдатин, мешкаючий 36 кілометрів (до 5 миль) від міста. На другий день рано згодив ся кінь ірландець коло двірної стайні в Мозель. Дезертери не подобало ся цивільне житє, отже втік зі стайні свого нового

го вийшла ціла лава робітників на ніші вулиці, писменства і мистик. В нашому краю пам'ятають Бока... (на сїм місці України мабуть, аж дух притих, сподіваючись почути найменши свого великого Бока, Шевченка! Ой! Марія надія!) — просявний пісню, немов далі оратор, в полку Ігореві!...

На сак новень м. Науменко вказує, що задання нового товариства є „об'єднати своє разв'язє на совершенствання всіх тїх добрих начал, що складають нашу родню, самобитне в області літератури и искусства, приймаючи нем у все то, що складаєть приобретєніе общечеловеческой мысли.“

Добре! на віки добре! чого б дїше! — ладен був гукати кожє Українець, обіймаючи оратора. Але ж після сїєї промови читали тілїх російські твори і ні одим з них рідного! немов на тїй мові, якою співав Бока своє „Слово“, не було б жєна нічого казати. Грали на ринці музичні, співакали арії з опер, та не українських. Про жинку Лаврент, про народні українські пісні й згадки не було.

(Контрабас)

визителю, перебіг вночі 36 кілометрів дороги, щоб вернути до старих квітень. Сей случай є доказом, що коні при кавалерії знають добре шлях, а видно, що з тим новим обходили ся добре.

З Київ на нас пинуть, що Київ не дуже то пинуть за погорілим театром. Всі они були на пожарі і розглядаючи нажему радян, що наредити по 40 злїх свого істнованя „про-клята пореба“ згоріла. Справді радян можна. Заме ся, не було нічого небезпечного для людського життя, як київський театр. Коли б він зайняв ся 15 хвилини скорше, то з 900 людей, що були в театрі, більша половина була би згоріла; може би лиш 10 проц. вартувало ся. На цьому Київ, як каже ся театр, в нїм був один тільки сторюк. Тепер — нині нам дошукувателі — жєна надїю, що в нас буде кращий театр. Справді, дума вже міркує, де би его строїти і як він мав би. Чотири роки назад французи товариство брало ся збудувати Київський театр, але Київ не хотів. Тепер кажуть, щоб збудувати театр на власній коні (городі), не розійняй, але безпечний.

Страшний вибух динаміту думи ся з походу 19-го с. м. в Петропавловську, головний місті американської республіки Трансиль. На двірні залізничні стаяли поїзд товарний, до котрого мали причепити вісім вагонів з динамітом. Наріз динаміт у всіх тих вагонах вибух, а на тїм місці вчинила ся яка на тридцять стїл глибока. Всі хвилі в орудій піднялися зрівняли ся з землею, ціла частина міста знищена, число жертв має бути велике. До вечора добуто сорок пошираних трунів, а більше як дві сотні людей поранених лежать в шпиталі. Вибух мав наступити в наслідок довгого виставлення динаміту на сонці.

Через неосторожність. Минушого четверга, дня 29-го с. м. згоріла в Салаурі стара гр.-пр. церква до тїа. Нічого не можна було спасти; а що церква була із старого дерева, то годі було щось з внутрішнього урядженя уратувати, бо кождї хвилі жїт спорохнавілий балон вишєт конусу на голову і убити. Церква була обнесена, але лише як вказу ціну. Як кажуть, став ся причиною огню напавар, котрий диниш мабуть нехотівому сїмству. Огонь сїм випалює особливі моменти шїльну. Став ся м. пр., що крик про огонь дійшов до класи учеників м. Степані Огуменови, де було 110 малолїтних дїтей. Команда класи така мала, що частина дїтей мусїть все стояти, переказу доброго жєна, а дїтий з класи треба випустити до однок. То дїти в сїй класі на крик про огонь кинули ся втікати і лише критомості м. учеників треба задержити, що не стало ся вони неспрости в стиску. Ії удамо ся напавар дїтя задержати і поклади випустити з класи.

Дрібні вісти. Бока, як пишуть з турчанського повіта, поїхали ся в великій шїльності в таманських горах в хрестовині Линої і Лютовик. Они вїдвєть ся цілий громадами, а в нїм заходять до сїї нїх хати, так що дїти боят ся випустити на двір. В сїмх забирають хилі напастини найбільше всїа. — Команди-том буковинської красної кавалерії в Чернівцях (мешкаючий майор Людвиг Балашевич фон Гаммербург з Перемишля. — Поштовими 45-го полку піхоти Розуль. Учасників нїредїнок в сїмх сталого сунечнїку. — Поверли в Чернівцях міській інженер в пенсії Іван Зєдзичий в 69-їм році жита; — в Стрию м. Володимир Пушпа, властитель дїб в стрийській повіті, стрийськ м. єпископа крайнього.

Наука, штука і література.

— 4 —

* З товариства ім. Шевченка. „Записки Наукового товариства імені Шевченка“ нїредїнено з початком сего року на видавничтво періодичне (дво-місячне). В минулому році вийшло „Записок“ чотири книжки, в сїм же році має вийти шість, кожда в обємі 12 аркушів друку. З огляду, що „Записки“ нїскажуть ся члєнам товариства безплатно, утїаєннє нїкїз

видаєку річну піднести з 3 зр. на 5 зр., а нїкїзити одноразове вписове з 2 зр. на 1 зр. (Розу-міє ся, таї зміна єсть лише проектом видлу, а порїшенє належить до загального збору члєнів товариства). — Крім „Записок“ має товариство в нїкїні видати в році 1896-їм два томи збір-ників матеріалів етнографічних, один том апо-крифів і один том правничих теоретичних студій від редакційно д-ра Костя Левинського (в обємі 10—12 аркушів, на жєне „Часопис правничий“), два томи Жерел до історії України-Руси і один том пам'ятників історичних (monimenta). — Етно-графічні матеріали, приєдані доє наук товари-стау ім. Шевченка, порїшено вїслати до обра-блєня зїстному етнографічно-зоологічному Фе-дореві Вонсови в Парижі. Крім періодичних виданнїв товариства („Записок“ і „Зорі“) дру-кують ся тепер накладом товариства: Пам'ятки українсько-руської мови й літератури, том І. Апо-крифів стародавніх, уложєні д-ром І. Франком; — Жерела до історії України-Руси, том І. Люстра-ції земель Переяславської й Сїноцкої уложєні М. Грушевський; — Етнографічний збірник, том ІІ; — Історична бібліотека, том XVIII, (доєнєне Ко-стємарової монографії „Мазєпа і Мазєнини“) і студія В. Антоновича „Останні часи Козацьчини на правдї банд Дибиря“.

Тї шкєні вїсти подє „Зоря“ ч. 3.

* Число третє „Зорі“ з сего року міститє такі статї: Поема В. Мазєпа: Поклик, переклад слова в полку Ігореві Панаса Мирного, переклади поезій Кобилянської — В. Шурата, вїсєна М. Воронього і Богдана Лєвєго; вїдтєк предвїсєнє оповїданє М. Колябінського „Для загального добра“, продовжєнє новїсти Д. Б. „Дарємєна Надїа“, переклад Грінченка (Чайченка) Шїлерової Марїи Стюарт; Жїтєня на чигиринсь-кій двірї в другій половинї XVII. віку — д-ра Ролє (Лєвєча), Лєсти з Криму О. Конїського, Світлєна й тїа В. Шурата, вїсєрїєт Мисєнїна з портретом; записки, вїстєки і замїтки, хронїка і бібліографїя. Незвичайно богато і інтерєсно єє чїсло має ще такі образи: портрет Хмєлїнсь-кого робїти Матєйєка, рїсункє І. Івасєнка: Хмєлї-нський по зборївській битві, рїсункє К. Лєбєдєнєка: Бєлєри бунтують ся протїв Івасєні, повїрїнїєж, Ярослав Оємєнєвєла.

* Українська irredenta, по поводї ємі-гранції європейсько-полїтичний ємї, написав Юліан Бєлєнєвський. Лєвїа 1895. Сторїа 149, 8-їм. Цїна 90 зр. — Від такої загальної поїсїла ся мї-нувшого місяця в Лєвїа, що четвертий випуск універсальної бібліотєки, виданїє Лєвїєном Лу-їїнєвичєм, прїає молодого нїтєлєвїєка, з ко-трою ми познаєомїємось нєбєльшє чїтатєлїм ширїє.

Neue Beiträge zur Ethnologie und Volkskunde der Huzulen. Von Dr. Raimund Friedrich Kaiml. Са нова праця заслужє-ного етнографа вийшла європейською з чї-сла 5. і 6. часописє Globus (сторїа 10, вїсєнїа 4-їм). В нєсєтї вїсєнїє рїсункї: бурдой на по-лонїї, хрєст горївчїний у Франції, гуцулєвський дїв в Шпїлєтї і в Ієсєлєві, Гудула з Уєсєрє, нар-бї на вїсєнїа сїмх рєхуба, єрїаємєнт (рєба) на вїсєнїа і Гудула з Шєсєнїа на конєх. Праця та єсть доповнєнєм до давнїх студїй д-ра Р. Кай-єла про Гудулєк. Відбитєк конїтє 40 зр. в кнї-гарїі Парїї в Чернівцях.

Телеграми „Буковини“.

— 5 —

З дня 24-го лєтєго 1896 року.

Вїдєнь. Цєсар вїдїхав поїздєнєм єлїзїв-нєю на Кап Марїї в гостїну до цєсарєви.

Софія. В добрє поїнєрємєнїєх вртєх гувєрат, що прїєзїєнт єбраниє Тєлєрєв єтєлє міністрєм сїравєдїлївєстї. Нєвєнїє міністрєм рїзїаїнїтїа, а прїєзїєнт міністрїв Єтєлєнєк порє-бєрє в вїнтрїїнїєх сїрєв нєє упрєву заграїнї-нїєх сїрєв.

Ціни збіжжя і других продуктів.

Дня 22-го лютого 1896.

	Львів.	Чернівці.
Пшениця . . . під	7.30 до 7.80	від 7.90 до 7.70
Жито	6.25 „ 6.50 „	6.80 „ 6.25
Ячмінь бров. . . .	5.— „ 6.— „	4.80 „ 4.90
Ячмінь простий . .	4.50 „ 5.— „	5.50 „ 5.75
Овес	5.30 „ 5.90 „	5.10 „ 5.25
Ріпак	8.20 „ 8.75 „	9.25 „ 9.50
Горох	6.— „ 8.— „	5.— „ 6.—
Васа	0.— „ 0.— „	0.— „ 0.—
Линик	0.— „ 0.— „	0.— „ 0.—
Біб	0.— „ 0.— „	0.— „ 0.—
Бобів	4.25 „ 4.75 „	0.— „ 0.—
Гречка	0.— „ 0.— „	0.— „ 0.—
Ковшівка черн. . .	25.— „ 32.— „	29.— „ 33.—
Ковшівка біла . . .	45.— „ 65.— „	0.— „ 0.—
Бонкит, шведск. . .	30.— „ 40.— „	0.— „ 0.—
Кукуруза нова . . .	5.— „ 5.50 „	4.55 „ 4.65
Хміль 00.— 00.—	збр. за кільк. у Львові	опи- тає за 10,000 літрів 12.50—12.75

Літературне Товариство
„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петровицька число 2,

жов на ескі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для малолітніх, міщан і селян, редакційну
Омолоним Поповичемроку 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892,
1894, по 1 ар. 20 ар. за річник, а всі 7
разом за 7 ар.

З пересилкою поштовою 7 ар. 30 ар.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. II.

перше і одиначе руске товариство
застрахованне, приурочене Веч. Ду-
хобильству і всім вірним через
Виресоль Митр і Пресель Ен.
Організати всіх трьох галицьких
Епархій, обезпечити будинок, сніг, госпо-
дарські знаряди, збіжжя і зерні і овочів, стои-
ти в стогнах і будинках проти шкідливи-
х за можливо найнижшою оплатою.

Шкоди обходяться за і виплати за обідче по-
шкоди, а договорні закладені в товариство
сталих контрахураційних шкоди „Дністер“
можуть обезпечувати і виплатувати і найкращі суми.

Плати „Дністер“ приймає банк хрещий у Львові
при поштових листках.

На жито можна обезпечити за „Дністер“
всіх своїх власників закладені в товариство
взаїмних обезпечень в Кракові, зокрема для їх майно-
радянської угоди і виплати за збитки в урожай
жита.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, спеці-
ально організоване з забезпеченням вірності, при-
ймає від своїх членів і тримає їхні вклади за
порученням по 5 процент. Товариство виплатить
уділи по 50 злотих. Члени можуть закласти
кредитові речовини, віддати від грошей, за по-
рукою двох членів. З плати виплати за збитки
жита по уділі.

Згадані в уділі вірності і містичності, до
„Дністер“ не вступати, проклади за.

Добрі Ради.

Часовий ілюстрований для господарства, до-
мініума і забави. Виходить в Рогініні що місяць.
Передплата, платня в Рогініні, виноситься на рік
1 ар. 50 ар. Агрос: „Добрі Ради“ в Рогініні,
пошта Салгура.

В редакції можна ще дістати давні річки
и Добрі Рад.

1 річка „Д. Р.“ містить до 300 поручень усту-
пи і зокрема 120 забавних прикрас і жовтих ілюстрацій. Ціна
цього річника 1 ар. 20 ар., без 2. члена 80 ар., а без 2.
і 3. члена 50 ар.

2. річка „Д. Р.“ містить до 300 статей, дуже
красно прикрас і одну дошку жовтих, що мають червоні
члени тити си: „На то з Паска Дімитрука пробав за
Паска Дімитрука і всім вірним жовтих ілюстрацій“. Ціна
цього річника 1 ар. 20 ар., а без 2. члена 50 ар.

3. річка „Д. Р.“ містить так само як і другий,
річка дуже багато жовтих прикрас для господарства і забави,
красно оформила і одну дошку жовтих: „На виплату
Сороса і Гречки своїх угод з жовтих“. Ціна цього річника
платня жовтих 4 ар. (3 ар. по річці і 1 ар. по виплаті).
Ціна цього річника 1 ар. 30 ар., без двох членів 60 ар.

4. річка „Д. Р.“ містить як і попередні дуже
красно жовтих прикрас і забавних для всіх і зокрема жовтих
дуже прикрасних річків. Ціна цього річника 1 ар. 40 ар.,
а без двох членів 70 ар.

5. річка „Д. Р.“ містить зокрема жовтих прикрас
для всіх по 5 дошк жовтих жовтих як збр.: „Азбука
и жовтих“ „Гречки жовтих жовтих“. Ціна 1 ар. 20 ар.

6. річка „Д. Р.“ містить жовтих жовтих: „Петро
Фостик і всім жовтих жовтих“.

Ціна 6 річків разом з рек. пересилкою 6 ар.

Видання „Буковини“.

Перші Зорі, оповідає Тодоса Галік,
сторін 110, міський, ціна 30 ар., з пересилкою
35 ар.

В дошк святості жовтих. Оповідання О. Н.
Комисаренко, сторін 42, 16-см, ціна 10 ар., з пе-
ресилкою 12 ар.

Для передплатників „Буковини“ обидва книжки
контують лише 30 ар. разом з пересилкою.

Рух поїздів залізничих

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейського годинника.

Приходять	П о ї з д и						Виходять	П о ї з д и					
	поспівні			особни				поспівні			особни		
до Чернівців							з Чернівців						
З Відня, Брашова, Львова, Станіславова, Коломиї і Синтина	1224	.	.	630	1004	630	До Синтина, Коломиї, Ста- ніславова, Львова, Бра- шова і Відня	394	.	.	940	940	510
З Бухаресту, Яс, Сучави, Галаці	240	.	.	980	980	500	До Галаці, Сучави, Яс, Бухаресту	1244	.	.	630	1004	630
З Наміслави, Салгури	.	.	.	.	.	1140 940	До Салгури, Наміслави	.	.	.	.	.	800 630
до Львова							зі Львова						
З Відня, Брашова	122	510	840	700	900	900	До Брашова і Відня	840	240	1100	400	1000	610
З Бухаресту, Сучави, Чер- нівців, Станіславова	960	.	.	140	700	610	„ Підволочиск	.	130	540	.	900	1000
З Підволочиска	220	1000	.	800	500	.	„ „ з Підзамча	.	210	500	.	1014	1044
З „ на Підзамче	210	940	.	800	400	.	„ Чернівців, Сучави, Яс, Бухаресту	610	.	.	1000	240	1000
Зі Стрия	.	.	.	1200	800	140	„ Стрия	.	.	.	500	900	700
З Болоня	.	.	.	900	400	.	„ Болоня	.	.	.	940	700	.
Зі Сняного і Стрия	.	.	.	940	.	.	„ Сняного і Стрия	.	.	.	.	.	300
З Відня, Брашова (т. зв. блискавичний потяг)	.	.	.	.	.	.	„ Брашова, Відня (т. зв. блискавичний потяг)	840	.	.	.	.	.

Підчеркнені числа означають ширину між 6 год. вечором до 3 год. 30 міх. рані. — Середно-європейський час різниця зм від
зальського о 36 міхут, а від червоногородського о 44 міхут; коли на зальщині о 12 год., то на зальщині годиннику о 12 год. 36 міх., а на
червоногородському 12 год. 44 міхут.

Видне товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З другої „Руски Ради“ в Чернівцях під редакцією Осипа Мановей.

На редакцію відправляти Осип Мановей.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ коштує
на цілий рік 10 кр. — кр.
на чверть року 2 „ 10 „
місячно „ 1 „ — „
для заграниччя 20 рублів або
40 франків.

Поданої кошти по 4 кр.
в бокі газет „Горизонт“ в
Чернівцях, у д. Гоголя № 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

щодня, крім неділі і ру-
ських свят 6 год. 5. по пол.

Редакция і Адміністрація
„Буковина“ знаходиться в м.
Чернівцях (у д. Петровича
№ 2.)

Односторонній проклам. се за
накладом 6 кр. від стрічки;
а в „Наддніпрянській“ по 10 кр.
від стрічки.

Вандрівні учителі різництва.

—0—

Вісник.

Із статуту виробленого Виділом крає-
вим для сталих вандрівних учителів різни-
цтва видно, яке важке діло мали-б ті
учителі сповняти. Чи-ж можна думати, що
се годні зробити теперішні наші вандрівні учи-
телі? Чи можна сказати, що они годні
хоть-б одну частину той задачі сповняти?
Нинішнім чином. Правда, більшість комісії
адміністративної каже в своїм справозна-
нню, що і інституція сталих вандрівних учи-
телів різництва не має певної поруки,
що осигне ся тому цілком. Але се каже ся
так собі, без всякої підстави, бо досвід
всіх країн, де такі учителі є, ніразом
промавляє в користь таких учителів. Зреш-
тою, якже-ж инакше треба-б нам брати ся
до того, аби різництво підняти, як не че-
рез науку різництва? Але очевидно, біль-
шість не хоче мати таких сталих, факто-
образованих учителів в краю, то-ж старає-
ся хочь-б і пустими витратами не допу-
стити до того. Так пр. каже ся, що лиш
в шкільних місцях могли-б ті учителі
розвинути успішну діяльність, хоч при на-
раді над сею справою в комісії оба зна-
вці, і радник краєвий Захар і директор
школи господарської Гаєр, котрий сам че-

рез цілих 10 днів був в Далній Аустрії
вандрівним учителем різництва, цілком ви-
разно заявили, що попередше і теперішні
вандрівні учителі держать свої виклади аж
до півного дня, і що во друге в дні для
такого учителя є дійсно дуже багато
праці. Хто инакше говорить, той зазначає
цілкомити завдання вандрівних учителів різ-
ництва. Але-ж бо учителі різництва не
на те, щоб перед великою громадою людей
держать виклади; виклади се річ побіжна,
виклади се лиш спосіб, як дійти до цілі;
головна-ж річ се тісні знання такого
учителя з поодинокими гадками, котрі
дають учителеви можливість, кождому по-
одинокому гадці шось такого доброго нара-
дити, покарати, через що сто господарство
могло-б підняти ся. За тими одиницями,
скоро їх привідає ся, і скоро они розма-
кують в якійсь річці, підуть другі і то
без науки. А таких кількоро людей за-
свідки можна і в дні в кождім селі вийти,
щоб з ними поговорити; 10—20 людей
завжди вистарчає, а навіть більше для спра-
ви, чим менше людей, бо тоді можна лі-
пше докладно поговорити і більше навчи-
ти. Вандрівний учитель не може отже виїз-
вати просто і безпосередно на маси наро-
ду, а мусить через поодиноких гадців ви-
робляти собі вплив.

Окрім сего прешащеного завдання, про

потре ми вже говорили, мали-б ті учителі
ще дуже багато праці. Після §. 6-го
предложеного нам статуту мали-б они до-
кладно розслідити і описати го-
сподарські стосунки придислової їм ча-
сти краю, а на приказ Виділу краєвого
збирати статистичні дані що-до
різництва. — Без таких даних ми
просто не можемо рушити ся. А хто-ж сю
роботу тепер зробить? Ба, в інших кра-
ях кладуть велику вагу на зібране статисти-
чних дат що-до різництва, у нас, нид-
ко ся, нема ще до того змислу. — Дал-
ше мали-б они при нагоді своїх вандрівок
по краю оглядати всі заводи і підприєм-
ства господарські, які доставлять запомогу з
фонду краєвого, а особливо закунде-
ні із годопельного фонду краєво-
го бугаї, переслідити ся, як їх дер-
жать, обходять і уживають і всікі посте-
реження подавати Виділові краєвому до ві-
домости. — На отсю їх працю кладу
особливий паток, бо більшість комісії
адміністративної так як-би не добачала сєї
постанови в статуті; та до сего я ще по-
верну.

І що-до коштів не мають виробити ко-
місії жадної рації. Комісія каже, що ті
кошти ніби то заведуть супротив того, що
можна осигнути. Після введеного Виділу кра-
євого треба-б річно на утримане двох учи-

Українська літопись.

Дописк „Буквини“.

—0—

Вісник.

Вийшла або велика вага, відомою про-
мові Науменку, або останній під „різном“ і само-
битий в сфері шкільництва і штуки“ розумів во-
те, що можна було слушачам розуміти з його
промови. Може „різном“ він розумів російську
мзуку і літературу; може й мову Божественного
„Слова“ він уважав за мову російську. Шось
ново да не так. Якийсь тукан, якийсь фалс
бренить.

Так глумили на отсю рости і дивні Укра-
їни і одні з них дотикали ся навіть до нас
між иншим от-що: „Інакше не можна було:
сего кималась обережність. Тримайте! на все
свій час; прийде слушний час і нове товариство
справить поминки і нахлість в даш Тарасових
родини“.

Добре! будемо ждати. Ми йнакше віри, що
Літературно-артистичне товариство а дема Шев-
ченкових речини сего року поширює Шевченка
панхидією і зібранням з промовами і читаннями
мислою українською. Надію нашу годув той веч-
рок, який товариство тімало що справило при-
дислово на честь і на славу Достоєвського, та-
кого-ж мученика, як і Шевченка. Коли на вечеру
Достоєвського п. Науменко виступив з промо-
вою, то тим намі виступити він повинен з про-
мовою по українській на вечеру Шевченка. Річ

відома, що по промові Пестрашевського Достоєв-
ського заслали в каторгу і там его били різка-
ми; адже-ж се п. Науменко не знає. Достоєв-
ського потім помилували аж за царя Олександра II. Так само й Шевченка дано амністією,
хоч трохи й пізніше. Відома дия, що на похорон
Достоєвського цар Олександр дав одіасть
ся, в січні р. 1881, 2000 рублів. За Шевченком,
правда, сего нема. Так шось з того? Але чим
чепати ся до дрібниць, так хай от до них:

В „Дописку писателя“, що видав Дос-
тоєвський, можна найти деякі думки супроти-
ложні думкам Шевченка і виприхдили до ідей укра-
їнської можна найти депо таке, що становить
Достоєвського панхидією. Але-ж яке діло „лі-
тературно-артистичному“ товариству до думки
політичних? Ми неві, що п. Науменко аби ті-
ки відійшов з промовою, стояти не на ґрунті лі-
тературно-артистичного творін Шевченка, як се
вже зробив і в промові про Достоєвського.

От тілія... українська мова... Але я тут,
коли-б на перекір нашої думки, оратор стів по-
минати в Київ! Шевченка перекладом мовою Ше-
вченка, а російською, то я тут можна виправди-
ти, сказавши: „Хай Шевченко не писав мо-
вою російською?.. Звістно, в сему раї треба
уже забути про те, що саме прихитило Шевчен-
ка писати перекладом мовою, треба забути Ше-
вченкові думки і погляди на мову різну і на ро-
сійську.

Піджмамо, дасть Бог, до „слушного часу“,
той побачимо, як воно буде.

Український словар.

Заведимо до літописі добру і недобру звіст-
ку про український словар. Сказав нам відомо
з листів наших знайомих в Київ, український
словар закладали ся „випрацювати“ ще року
1874, коли в Київ був ще побіжчик Драгоманов,
і тож працював коло словаря. Року 1882 словар
доручено п. Науменкови, щоб зробив останню ре-
дакцію его і віддав до друку. Але п. Науменко
обтяжений урядовими і приватними ділами,
авже не мав часу доложити до словаря потріб-
ної праці, а „мисль лукава душа“ пустила тутірку,
бути то шурі діли з того словаря убі слова на
А і Б... Отже й не правда, бо п. Науменко, не
маючи сам часу великою мірою хвилюючи до праці п.
Тимченка і тепер Словар писати не має дола-
ти до „Києв. Старини“.

Щиро питаємо отсю дияно бажав, да-
но сподівали і дано потрібне видали. Разом
з тим читавмо і недобру звістку про український
словар. Побіжчик Минах Костомарів, який у
себе гроші, зібрани по Україні на видане народ-
них книжок, не спроможен був через урядову за-
борону, ужити ті гроші відповідно меті. Чуючи,
що в Київ складеть ся словар і який основу
сподівати ся, що словар буде складений відпо-
відно загальному мові, Костомарів і приміркував
соби ті гроші повернути на словар. Він поїхав іх
до академії наук, щоб вона повернула їх на пре-
мію за словар.

Мабуть побіжчик сподіває ся і сподіває ся
на безбач, що на пресію словар прийде з Києва,

мудрости сего ероку правительства, бо в теперішній хвили не можна стій дикій нім підсунути політичних мотивів. Гр. Бадені відповів, що й він хотів би такому зрозумінню змирити, тим більше, що деякі часописи на жалі випускають таку звязь з політичними цілями. Вінши сказав президент міністрів, що одержав вже від імператора дозволені на внесення закону о унітарній платні урядників і бажаю як найшвидше позагодити сї справи в парламенті. Президент міністрів попросив депутатів як найвиправильніше.

Будавент. Сейм прийняв одностайно проект що-до виставлення корою Стефані і її міністрів короняційних відзнак під час ювілейної вистави. — Даліше прийнято великою більшістю голосів лавітане до президента міністрів, щоби послав до депутатів свідальних виїзд членів сейму. Против того голосували ерарійці Угроні і Кошута.

Кан Мартен. Цар прийняв вчора сюди і ходив разом з імператором на довгий прохід.

Літературне Товариство „РУСКА БЕСІДА“ в Чернівцях,

улиця Петронича число 2,
хоч на саку:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодих, міщан і селян, редакційну
Омелянтим Пилипичем

року 1880, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892,
1894, по 1 ар. 20 ар. за рік, а всі 7
разом за 7 ар.

З пересилкою поштовою 7 ар. 30 ар.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. II.

перше і одностороннє руске товариство аскураційне, припоручено Веч. Духоуєнству і веім вірним через Виробу Митр. і Превосв. Еп. Ординариати всіх трех галицьких Епархій, обезпечує будинки, скот, господарські апарати, збіжжя в зерні і солоді, сіно в стогах і будинки протин шкідливих вогнів за можливо найнижшою оплатою.

Шкоди ліквідують ся і виплачують ся сеймом по пожарі, а доплата зазначені в першому Товаристві аскураційному видати „Дністер“ можливість обезпечувати і виплачувати і найнижші суми.

Платити „Дністер“ приймає банк краєвий у Львові при місцевих іпотечних.

На жито можна обезпечити ся через „Дністер“ цілою ціною збіжжя, збіжжя в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котро дає як найвигідніший уклад і задоволення і збіжжя в руській землі.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, створене одностороннє з обов'язком порятку, приймає від своїх членів і третіх осіб вклади до аскураційного на 5 процент. Гарантією збіжжя. Уклад на 50 років. Платити укладають ся цілою кількістю речизацій, збіжжя від татарів, на поруки двох членів. І повною мірою ся дають часті на укл.

Згадані в укладі агенти в місцевостях, де „Дністер“ не встановлений, приймають ся.

Добрі Ради.

Часопис ілюстрований для господарства, землі і садиб. Виходить в Рогіні по місяці. Пересилка, пактом в Рогіні, вноситься на рік 1 ар. 50 ар. Ахрост: „Добрі Ради“ в Рогіні, пошта Садгурі.

В редакції можна ще дістати давні роки-ни Добрих Рад.

1. роки „Д. Р.“ містять до 200 зображень устатку і варті 120 збіжжя краєвий і місце. Ціна цього роки 1 ар. 20 ар., без 2. части 30 ар., а без 2. і 3. части 40 ар.

2. роки „Д. Р.“ містять до 200 зображень, дуже багато збіжжя і одну дошку виїмів, що виїмів перш всїх чинах так ся: „На те в Василь Дібровацький пробив ся Василь Дібровацький і всім він вигадує жито, що ся вигадує роду відурат.“ Ціна цього роки 1 ар. 20 ар., а без 2. части 30 ар.

3. роки „Д. Р.“ містять так само як і другий роки дуже багато збіжжя для господарства і садиб, багато збіжжя і одну дошку виїмів: „На збіжжя Сороки і Громи своїх сків з збіжжя“. Ся містять в початку сїм і рази (3 рази по руській і раз по збіжжя). Ціна цього роки 1 ар. 20 ар., без 2. части 30 ар.

4. роки „Д. Р.“ містять як і попередній роки дуже багато збіжжя і садиб для всіх і варті того жито дуже прикритих збіжжя. Ціна цього роки 1 ар. 40 ар., а без 2. части 70 ар.

5. роки „Д. Р.“ містять саркі вставляє поряд для всіх по 11 в дуже збіжжя виїмів як пер.: „Ада-мів в шкід“, „Ротоманів шкід“. Ціна 1 ар. 20 ар.

6. роки „Д. Р.“ містять садибу виїмів: „Петро Фотка і сїм сїм Фотков“.

Ціна 6 роки в разі в разі, пересилкою 6 ар.

Видання „Буковини“.

Перші Зорі, оповідане Т. Г. Галка, сторін 110, міром, ціна 30 ар., з пересилкою 35 ар.

В десь сьвітоті варті. Оповідане О. Я. Коваленко, сторін 42, 16-ти, ціна 10 ар., з пересилкою 12 ар.

Для пересилки „Буковини“ обі книжки вносять лише 30 ар. разом з пересилкою.

Рух поїздів залізничих

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейского годинника.

Приходять	П о ї з д и						Виходять	П о ї з д и					
	посилки			особи				посилки			особи		
до Чернівців							з Чернівців						
З Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Сиктина	1244			622	1044	622	До Сиктина, Коломиї, Станіславова, Львова, Кракова і Відня	904			948	947	512
З Букарешту, Іс, Сучави, Глоби	940			920	901	500	До Глоби, Сучави, Іс, Букарешту	1244			622	1044	622
З Новоселиці, Садгурі						1141 901	До Садгурі, Новоселиці						830 429
до Львова							зі Львова						
З Відня, Кракова	122	510	840	700	900	900	До Кракова і Відня	840	200	1100	400	1000	610
З Букарешту, Сучави, Чернівців, Станіславова	940			100	700	610	„ Шидловська		100	500		900	1000
З Шидловської	200	1000		800	700		„ „ з Шидловської		200	600		1000	1000
З „ „ з Шидловської	200	940		800	400		„ Чернівців, Сучави, Іс, Букарешту	610			1000	200	1000
З Стри				1200	800	142	„ Стри				500	900	700
З Бездна				800	400		„ Бездна				900	700	
З Сидлового і Стри				900			„ Сидлового і Стри						300
З Відня, Кракова (т. зв. близькозалізничний потяг)							„ Кракова, Відня, (т. зв. близькозалізничний потяг)	840					

Підчеркнені числа означають пору між міст 4 год. вночі до 5 год. 30 міх. рано. — Середно-європейський час різиться ся від лівонського о 36 міхут, а від червоногородського о 44 міхут; між на лівонський о 12 год. то на лівонський годинник о 12 год. 36 міх., а на червоногородський 12 год. 44 міхут.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ за рік 10 кр. — кр.
на чотирьох роках 40 „
кількість — 1 „
для закордонної поштою 40 кр.

Поданої ціни на 6 кр.
в Києві газет „Горького“ в
Чернівцях, у д. Галицької в. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

щодня крім неділь і ру-
сних свят 6 год. 5. по пол.

Редація і Адміністрація
„Буковина“ знаходяться в
Чернівцях (у д. Галицької
в. 17.)

Однимчасно приймаєся на
платню 4 кр. від стрічки;
в „Наддніпрянській“ по 30 кр.
від стрічки.

Картини з союму галицького.

Дружес „Буковина“ і Львів.

III.

Посли рускі.

Супротив так значної а для справи рускої лани в дрібній частині прихильної біл-
шости соймової, становище послів руских
в соїмі галицькій було досить трудне. Вєх
послів руских приїз з кардиналом було 15.
Для владики рускі не діялись на теперіш-
ній сесії соймовій. Неповищення послів
руских спонукало їх заран на пернім за-
сіданні соймовім до зложення декларації, в
котрій виражено не лише глибоко відчутий
жал до центрального комітету виборчого
польського, а послідку акцію виборчу, але
і застережено ся против можливої майори-
зації через більшість соймову в справах
чисто національних. Крім сей був доконче-
ний. Меншості політичній можуть знести
майоризацію більшості парламентарних.
Меншостям національним не вільно підпи-
натись під більшості національні, бо пата-
шій слухай заступництво справ народних
стаєть ся досім історичне. В другий
соймах меншості національні вистеріга-
лись против майоризації посередством тво-
рення курій національних а правом veto.
Наші послі, не надбачи ся безпосередно

майоризації, вибрали лекну форму засто-
реження. Мимо того деякі діяники польскі
і за той докончений акт із сторони
послів руских нахилює ся на них моцним
радиом, а на диво не кайшли послі рускі
нижній оборони в руских діяностях у Льво-
ві. Тут, але ся, чи не радувано ся навіть,
що ось вже і „Бариньчухи“ не сподоба-
лись Полькам.

Мимо трудного положення послі рускі
по змоді випадали з задачі своєї добре.
Дві великі справи мали они до виконання.
Раз треба було їм подбати о розширенє
прав національних народів свого, а в-друге
мусіли они змагати до того, чим би мож-
на було поправити економічне положення
селян. В одній і другій справі зроблено
все, що на разі було можливе до переве-
дення. Завогуєм тут, що послі рускі уні-
муєть ся засновати четвертої гімназії ру-
ської в краю, а попри те внесли, щоб
лике руский став ся предметом науки обо-
в'язковий у всіх школах середніх всеї Га-
лицчини, та щоб правительство устроїло по
більших містах практичні курси науки ру-
ського языка для урядників державних. Чи-
сло рускої молодости в школах середніх
виносало в 1895 р. понад 2,200. З тих
могло вибрати науку в матерій лий не
більше як 700—800 учеників. Прочі му-
сєть учинити в школах польских. Аномалію

ту представив пос. Вахнянин в своїй річ.
а комісія шкільна піднеслась до сего ине-
сеня досім львівсько, поручаючи прави-
тельству, щоб оно в часі року підготви-
ло справу на стільки, щоб вже на сїду-
ючій сесії соймовій можна було приступи-
ти до ухвали. Таке саме припорученє дала
комісія шкільна правительству і що-до
внесєня пос. Бараньського. Се послідне має
велику вагу на будучність. Антагонізм на-
родний родить і змагає ся у часі в краю
головно по тій причині, що сїліт урядни-
чий так правительствений як і автономі-
ний, не знаючи языка руского, не в силі
на рускі писма відношати сторонам ру-
ским в їх лий, а чого і повстаєть бепа-
стийні жаргани на непониманні найпри-
родийного права народу руского. Як би
власти не кричали прав народних Ру-
си галицької, то вже і відпадала би головна
причина до невдоволення Русийн з свого
положення. Побіч того унімує ся також
пос. Вахнянин о то, щоб в школах різ-
ничих лике руский був предметом обов'яз-
кової науки та щоб і практичні учителі
рішантись в тих школах викладались зна-
ням языка руского.

Рівно-ж діяли були послі рускі і в
другій справі, іменно що-до економічного
двигення наших селян. Тут треба залоту-
пати, що з почини їх вишло внесєне пос.

З ЖИТЯ.

— 9 —

(На бигуї і на Марє. Кілька дуже цікавих листів з ріж-
них сторін).

Віра була в з годину на північній бігуні
землі разом з Нахменом, а потім поїхав ся з зо-
вні гоним на Марє. Іван Марє Сімареді і дирек-
тор міської бібліотеки Павло вказали мене
на Марє; кажуть, що то дуже добре так часом
завантажити ся на свою кріпку. На бігуні
в не бачи нічого, тільки від і сїлі, через що й
змерз і змот; але з Марє бачи в великі пла-
ми із Русі. Мешкає Марє антили ся мене,
що се „Темнота“ кажу в ти — „паріх бугасу
тїм“. На Угріні лише досі не досі близько то
близько то мешкає сїліт, але за те на застрі-
єній Русі було значно весіліше, лише часом
вітер з півночі наносив томі жару, що перед
оком людським старали ся звертати білшості
сїліт.

І золи в тє блукає по північній бігуні,
котрий на хвилю сїліт на теор відкрити
Нахмен (чи справді відкрити, а чи не захити) і
очиреваний онисом Марє походжав собі по тій
платнї та не без наслідком дивив ся на дрібні
ліхоти людськості на землі, — наразилась хтось
в дзері свої хати. Прощу! Водить земний де-
стонец. Приїжді пакує листів і забрав ся. Просто
з Марє в тїм! на землі і сїліт, як значайно
при своїм стилі. Ану що нове?

Перший лист. Як Львів виступ, що
експлуативні комітети, котрі взяли ся організу-

вати Русі, аби при другій виборі виокре-
сїліт, що на є, сїліт собі. По що сїліт
ся? На оправданє того сїліт подати, що члени
тих комітетів цілий день мають лишню роботу,
то до їм організації в годині? добре, що мож-
уть годину своєї. Тимчасом угода з моско-
віями, ведена куляним патріотом у Львові, до-
водить народниців до підкопного укладу і не-
мозливість, аби самі сїліт сїліт. Ох, нехотіла
пошир!

Далше пишуть, що з того часу, як до Па-
рижії Раді наїзять радикали Іван Франко, у
членів цієї товариства цілим підкопним
віра в патріотичні цілі; вже навіть вистав-
лять ся тїм резолюції, як вимагає Романчу-
ка. Кажуть, що те безсмыслє. Ну, і поїм
завісць радикальний вітер. За головства в.
Романчука в „Проглосі“ мають прийняти всіх
радикалів в члени, та що товариства „Поступу“
не буде потрібно, тим більше, що „Поступ“ і так
не поступив досі лїт зокрема. Далше, аби
наші діла не вислизували ся зокрема, і з
уваги на те, що поміж радикалами а опозицій-
ними народниками великий різниці нема, ка-
жуть, що в Львові, що в Франку мають вийти на
редактора дїяльського руского діяльника і що то-
му їм раді. Кажуть, що такі опозиційні по-
требують відраження, бо задоволені.

Вінні радують ся у Львові тим, що то-
вариство ім. Шевченка думає будувати власний
дїм. Се щось нечуване! Ах, то зовсім не
задоволені сїліт! Сего року має се товариство
вкласти як мінімум томім научного змісту,
значить: ті біди, поневірає Русийн можуть уже

на рік доставити кілясот дубованих аршинів
научного матеріалу! Коли ж прийшов перший том
Зашеєк? 1892 року! А тепер вже по чотирьох
літах каже том ім. Шевченка 11 томів за рік,
та ще й про свій дїм думає! Чи не чудно? Хто-ж
тепер посміє сказати нам, що наше наукове то-
варство не розвиває ся?

Вінні пише Львовани, що у Львові таки
ще надїють ся з теперішніх галицьких Москвіт
поробити народниців і що в тій цілі народни-
опозиційности бережуть у своїх відданостях
етимологічну правоту більше, як самі корені
Москвіт, котрі думають про заведенє у себе во-
дичини правоты. П. Романчук і „Дзєл“ дума-
ють уживати етимологічної правоты аж від 1950
року, родуєть ся, коли доживуть. Смішно ні!

Така воля в Львові. Ну, не всі з них
можна назвати пошлями; деякі вже давно зна-
ні, особливо та про організацію та про життя
до у дїяльських опозиційности.

Другий лист: „Проглосіте, будьте за-
ставі, редакції „Буковини“ се поезію, але без
мого підпису, може приїдець ся.“

Ану! на „молитви“ цілком прочитати в
поезію:

Панні В.

Ти мене не розумієш,
Мого серця не згаєнеш!
Ти так любиш, як улюб,
Але дїше ти не згаєш,
Ти заводиш у стрєм,
Гарно суми в тебе рай.

Вахнянина в справі еміграції і що при сій нагоді порушено багато справ, ілюструючи економічне положення селян галицьких, як і подано средства, змагаючи до дингених хліборобів наших. Виради позитивну поміч не міг сойм галицький подати селянству, бо се не лежить в великих розмірах в его компетенції. Але сойм підпер тим самим змагання послів руских в раді державній, де пос. Вахнянин вже три рази упоминав ся о: 1) переведенні реформи податкової з облігченням тигарів ґрунтових; 2) облігчення контингенту податку ґрунтового для Галичини; 3) справедливе переведення ревізії катастру ґрунтового і о 4) реформу належитостий правних, що виконати — ниразво кажемо — прирік міністер фінансів п. Бізівський в своїй річі при розправах бюджетових, відповідаючи пос. Вахнянину.

Справу еміграції о стілько позагожджено, що дано правительству поручення на строге переслідування несовістних агентів та що і зазначено правительством до правної опіки над емігрантами, виходячими з колючости, як в часі подорожжя їх, так і в Бразилії на місці.

При нагоді, як пидз красний постанив внесено на удіювання дешевого кредиту селянам з Банку красного, забран з поручення послів руских слово пос. Вахнянин і розпинує мысль творення в краю кас позичкових системи Райфайзен, або інституцій, котрі одинові можуть помочи селянству. Посл Вахнянин підпер також внесено пос. Стан. Дідушицького, що змагає до підвищення ціни збіжжя, а має на цім усеунути впливові впливи на ціну через біжжя збіжжя. Підперли посл рускі і внесено пос. Шибельського в справі цілювеного у впливненні від належитостий правних дрібних евацій селянських. Підперли они і внесено пос. Абанкура на внесено оплат (17

і пів кр.) за доручення судові, котрий то тигар зріє в краю нашім в послідних літах на яких 130.000 зр. річно. Підперли посл рускі і евантуальне внесено нотаріатів, а заступлено їх урядниками. Взяли они підтак участь в довершенню нового закона ловенного, після котрого шкідливі звірота (лиси і медведі) можна кождому убивати і забирати для себе і після котрого признано пошкодженням нинагороду шкоди на полях. Виступили посл рускі і против проєктованого закона о збірних громадах, представили устами пос. Вахнянина безхосеєвності проєктованої організації а навіть шкідливості, по причині, що нова організація наложила би на край новий тигар над 4 міліони зр. Посл рускі піддержали і підвищення плати народним учителям, го-тінкою, хоти радше були би бачили улучшенне дотаций учителя через наділені їх землею, бо тоді і скорше могли би учителя відновити своїй задачі яко віршені національній господарі по селах, а і вигідніше було би їх жити на селі. Піддержали посл рускі і новий закон конкурснийний що до будови церковей, котрий то закон аменшав значно (до третини всієї суми) преставній фінансних громад, пообіцяючи власні церкви, на церкви матерні, а громади, що мають свого селіщеняка, уніліти зовсім від всякої конкуренції на будову матерних церковей. Ухвалюючи норми для будовного закона дорожнього, посл рускі піддержали внесено пос. Щепановського, змагаючи до рівномірного розкладу тигарів на будову і удержання доріг. Посл рускі еспротивились зміни і посесию виділу красного, змагаючи до запровадження до виділу позичкових справді дуже уніаліфікованих, але в дорожніх урядників.

Отже важливі точки з діяльності послів руских в минулій сесії. Рішення питань, чи посл рускі довершили свою за-

дачу совістю — линаємо нашим об'єктивним читателям. Замітимо лиш той дивний прояв, що львівське „Діло“ не тільки не піддержувало нічим акцій послів руских, але майже у кождім числі свого видавання тва просто з загідушністю хлосця відносилось до всего, тарифікуючи справодани свої для лучшого ефекту, пранильно еплетавши і вістани, черпавши з дуже мутного моря. „Діло“ відносилось до послів руских з великою нетерпимістю і з недоіреж. У него, здає ся, fix idee: де нема пос. Романчука — там добра бути не може.

Що нового в сьвітї?

Ватра відбудуть ся у Відні ґромадські вибори з третьої курії. Їх унікають антисеміти своєю терпимістю і яко сумнію, що коли не вийдуть самі антисеміти, то певно більшість їх. Коли вже є сумніє, чи антисеміти побідять при теперішніх виборах так, як минулого разу, то треба ся обетавити принести передовість їх в домі нестактовному поступованню: інакше они еспротивились ся ішварській волі, а се безперечно наведе неодиких з уміркованих сторонишніх антисемітів на великі гади. До того же організувала ся окрема соціал-демократична партія і в домі дівниці зможуть ся галоси довести антисемітського кандидат до урядку. Міжтім відкинув адміністративний трибунал жалобу провідиря антисемітів д-ра Лавсера против розважання віденської ради ґромадської. В мотивал віддані, що коли вибранна рада ґромадська бере ся до вибору бурмистра, то се жувить ся після закону уніаліти норми акції діяльності ради, значить, вже сій перний акт діяльності може дати правительству нагоди розважати ту раду, на підставі істкованого закону, як се ісечно в сьм випадку стало ся. Не можна казати розуміти так, як розуміють жалібники, бо иншемо можна би раз-по-раз вибирати несприятельського бурмистра, правительством не могла би розважувати ту раду ґромадську, а она знов не могла би ніколи розважати свою діяльність. При відитанню сего рішення сивили ся на галерей гамір, але не по-

Та якого она кров,
Ти у мене не питай!

Всі припрася ті чужині,
Ті роздуті руки,
Витребовані ті бодатки
Не для твої голови!

Будь та ехня і новінок,
Будь она і заплата, —
Не она, а ти чужинка,
Моя горлиця муста!

Гарно! Се очевидно єсть з карнавалу! Вак-жон муж, котрому в зознати єхня не змилується і котрий на роздуті руках не розуміє ся. Та, приду сказавши, хто з мужики уніаліти, як так котра казка казавши? Але... ніст настало, оскільки лежить бодом і дивить ся одним оком, не віра тепер змилується ся ділами Амора. Потоме динно, що автор поновив свою любов до єхню, свить візнає, що котра єхня поштує і золотих або в поновних справах не буде, хоч би в хоті. Та нехай уже прочитав собі паник В., що динно зобачи „не віне“, а против того не маю нічого, і ошнім...

Третій лист: Пишуть із Ставоблава: „Динне вже віні застидили! В нас дуже трудно, щоб руска чашовик утримала ся нирозично персипативішани. Наміть замарні, як Учитель, Душпастир борють ся в сьм істнованні. Отже з не-малом радостю дивидуюсь ся, що заводний містичний „Динський Глас“, котрий виходить в Ставоблаві під 1. жовтня 1895 року під редакцією п. Гизта Палатюка, католіканського папа, на сій рік має вже свою істнованіє закінчено, бо 325 листи отримав вже номере правдику переддату. Факт на Русі мобілізаций і витинковий, дай Боже, щоб був і гре-

калий. Сидячи за припиняючи того факту, мусимо признати, що п. Палатюк в великій мірі сам до того причинив ся, бо коли ся зручно до справи. Переддату вказавши мовляку і жарко, матеріал відом режирований і шкідлив, оброблений дискусіями з інтелектуальних духовних і світських, а також левих дів, розбавив справи, котрі динно жини обхадити, иншемо жарливого і кристичного — отже в не динно, що найновіший у товаришів. Ми з того дуже раді.“

Четвертий лист з майструє єхня, бо „Динський Глас“, хоч і припинив, але нирозично дитарювано в значках на Русі. Беру справодани руского несприятельського товариства у Львові за 1895 рік і вказую так той човда, що настронить човонка левих на „він волі“.

На газету „Учитель“ прийшли торік 197 зр. з переддату; в другарій іншо товариство за „Учитель“ 182 зр. 75 зр. „Персипативішан“ как учитель 290.

На „Динське“ прийшли торік з переддату 91 зр. 70 зр. В другарій іншо товариство за „Динське“ 956 зр. Редакції задалено за півний рік роботи 20 зр.

Претраса і несприятель! Иншав для учителя сивиту, коли она без віні обхадить ся! Вказав для руских дитий газету, коли разич так дитий тва єхню дитий жаруть ся, де в товаришів сивитом... 91 зр. переддату за півний рік, а у Русі дитий тивончани, жини у жині!

Прас і стили! Нема по бинане баласати. Коли Русіня обхадить ся без тивих сивит, то не що для них вказати?

Ще дин дин три човда для товаришів Русіня: Маломе жинтовиків продали товариство сто примірників, Подорожжя динида жині Верес 20 зр., Лавс Милити Гете-Франка 17 зр., Ма-

ни Русі-Урабан 19 (х то роздарили 855), відканої повноти „Робинзон на Мисіні“, динидай не бері (х 80 зр. грубешний тов!) роздарили ся 5 примірників і т. д. Портіть тивончани в жиніні товариства несприятельського (він цин) преддату єхню 3830 зр.

Заме ся жині, де тив човда иншентаріє не потрібні, она дуже неучасні. Шовда тивончани, що прочитавши їх прихадить ся човончани єхняти при Русіні дуже иншентаріє „жовончани“. Редакції преміє в сьм 1000 зр. на найліпшу відитові, як ученик Русіня нирозично читати? Я иншав, що місто на то не найде добри відитові. Редакції другу премію в сьм 1000 зр. на найліпшу відитові, як еспротиви тиві відитові. Русіня жині човончани жині заховати ся? Чи віні нирозично жині жині жині, чи єхняти ся, чи нирозично, чи жиніти на все русіно?

А торік писав дин Русіня в Діло, що віні Русіня є жиніти тив дин, котрі она бачити, акції і тивончани на сивити не зможуть, котрі разич жиніні міліони жиніти у сивити бачити. Чи бодий ті дини не годі єхняти русіні нирозично? чи она нирозично не читати?

Але жиніти в тив! Чи ви не жиніти єхняти?

Пятій лист вказаний з Савиурі про сивити в перелі, або про старосивити дини. Киронка в перелі — а се не за бачити дини? Послухайте, що в тив жині сивитовий, розумний жиніти!

Не жиніти, нирозично у нас нирозично до тив. Була варті з вініні уніаліти 8500 зр., а обетавили ся дини на 1200 зр. і тив ин стратили за вініні тивні близько 7000 зр. Дини ми, що в старій нирозично жині до жині нирозично жиніти, дини уніаліти, а тивончани жиніти тивир все жиніти сивити, а не жиніти, жиніти

3 дня 26-го лютого 1896 року.

Відень. Цесар затвердив закон, котрим основує ся в Чернівцях німецьку гімназію з рускими паралельними.

Відень. В наші дні після закінчення в далішній дебаті між міністерством міністер Ганч супроти твердження проф. Кінжика, що т. зв. Вагнерівський Кінжиківський не має на собі ознак ознак свободи науки. Що до честного на університетах в товер, коли правительством вносить проект урядового плану університетських професорів, англичани на успішно налагоджені. Міністер вгадує на доповнення чужого університету в Празі, але протинить ся другому чесному університету. Техніки вистежують в сідуючих роках особливий опис шкільної уряди. Що до словникової заповіді на університет в Градах, ведуть ся переговори. — По прийомах генерального бідника „претин“ Тучка, і „за“ Яса та речення Бера правити титулу „університет“ і розпочато дебат нах середнього пікодами. — Сідуюче закінчене замітра.

Любляна. При всерозданім демократичнім виборі до ради державного вибрано Словінця Кабала проти консервативного Словенца.

Буданецт. Ї собі просив міністер тур-
тоді не прийняти рішення на відрозі урядовит

переговорів з Австрією як протиприродного, бо право на самостійне поступання належить як не мущі перемовин. Виступаючи Адам'ом Лінном, бо правительство єдиного своїх захит, границ і наслідків переговорів і зробило та не зробити без нагоди - неє потрібне. Рішення застрайковий ради державний в той випадок не буде жоду какому намісту на поступковий приналежності.

Ментона. Цар прийняв вчора транк візиту російського наслідника трону, з пошлудом віддав йому візиту.

з антика Рітера в Празі, загальнопризначний знаменитий усилюючий лік на втирання: по 120-40 гр., 70 гр. і 1 гр. можна купити у всіх аптеках. Просимо ждати цей загальноулюблений лік просто під назвою

Pixtera Liniment a cotinuienno
 i ginecologia e ortopedica: sono comu-
 ti il nostro modo di curare „Pixtera“
 da anni si applica
 Anche Pixtera si applica anche a Piloni

„Ілюстровану бібліотеку“

В переслідуванні неуставною 7 ар. 30 ст.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середньо-європейського годинника.

[illegible]

Публикация подготовлена редакцией "Руска Рада" в Черновицах.

За редакцією відомого **Осип Маною**.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень.

перше і останнє руське товариство
аскураційне, призначене Вис. Ді-
лоуванству і всім вірним чер-
воним, Митр. і Пресв. Еп.
Ординариту всіх трьох галицьких
Епархій, обличчя будинку, стовп, посто-
лених іконостас, зображення і картини, ста-
ти і статуї і будинки протви шкід ста-
ни і на місцях каменних іконостасів.

На мате можна обличчати на чергу «Діти»
вона їсть мамини кашки і в таємності їсть
мама обличчати, в Києві, вони аж на світі
розлучили улюблені і мамини кашки і жовті в груді
груді.

Древности в ялтинском крае и окрестностях, в
Ялте и в окрестностях, в окрестностях и в

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

ПЕРЕРУКАТА

на „Бучиницу“ заплата
на дана 10 в. — 10 в.
на четири роти 2 в. 10 в.
плоча 1 в. — в.
128 зарплати 30 роти по
10 в. — 10 в.

Полуденний майдан, по 6 кв.
в бібліотеці Д. Герасюка в
Чернівцях, зя. релігійна «ІТ»

ВЫХОДИТЬ

щодня, крім неділя і ру-
сних свят в год. 5, по пол.

Редакция і Адміністрація
„Букварем“ знаходяться в м.
Чернівцях (ул. Петрівська
№ 2).

Оскільки деякі працівники не отримують 6 кр. від строки: а в „Надзвичайні“ по 10 кр. від строки.

БУКОВИНА

Реформа пшарча.

І як динити ся на проєкт виборчої реформи, предложений недавно палаті послів до парад? І як становити звязи рускі в силі в раді державній супроти сего проєкту? Ще в декларації з дня 24. жовтня м. р. з упоминання руского клубу застеріг собі посол Барвінський, означити ніякімне докладно становити сего клубу до проєкту виборчої реформи. І він се зчинив на заступу раді державній дня 21-го с. м., сказавши так:

„Перед нами лежить проєкт реформи виборчої і він відповідає в своїх головних нарисах реформі виборчої, заповіданій перед кількома місяцями газетами і проєктований в публічній промові С. Е. п. президента сей палати. Предложений проєкт реформи виборчої не може нікого задолжити, а тим менше одушевити. Сямо правительство свідоме того, бо С. Е. п. президент міністрів приймає також одну слабу сторону сего проєкту. Недостача его лежить головню в тім, що він задержав існуюче заступництво інтересів без відповідних часовим обставинам поправок і до того прилучив добудову в модернізованім стилі. Таким способом хотіло правительство з одної сторони не наразити собі консервативних

прихильників дотеперішньої виборчої системи а з другої сторони догодити жаданням людей виключених від права вибору. Тон коло старого будинку новаю добудовою не створено органічної цілості; бо, а не можу навіть добачити жадної гармонійної зв'язи між давниим способом виборів і жаданнями теперішності, яку добачає н. президент міністрів. Нова курія виборча — так називає ся то нове добудоване — властиво лише механічно долучена до існуючої куріальної системи, і коли приглянемо ся ближше тім так злізевім цілостям, то побачимо в ній кілька слабих сторін.

Уповаданню сіл супроти заступництва великої посілости і торговельних палат по-лишено на дальнє. Несправедливий похід на виборчі округи, котрий вже перед заведе-нням конституції Шмерлінга показав ся невідповідним до обставин, остає ся й те-пер незміненим. Несправедливість, яку на-вела конституція Шмерлінга Галичини на-самі і сільським громадам тамонним зорідна, остає ся на дальнє. Не хочу шукати палату мучити числами, але треба лише порівняти число призначених ему в існуючій виборчій системі мандатів з мандатами інших ко-ролівств і країн, а прийде ся до перекона-ня, що Галичину в тім відносі трактують по мажоритарному. Ще нескрайніше впадає не-справедливість в оця, коли порівнає ся та-

мошніе заступниці сільських громад а нинішніх верств.

Коли отже німецько-національна преса твердить, що в проєктованій проєкті виборчої реформи дано Галичині першорядність, і коли та сторона жадає підсилювання становища Галичини як нинішнього за це, то таке твердження опирає ся на цілковито фальшивих обчисленнях.

Іменно Галичину скорочено в порівнянню до німецьких країв даною положення держави й так вже в конституції Шмерлінга при розділі мандатів. Тепер же бере ся при розділі мандатів з нової курії виборчої на поодинокі краї за підставою не числа мешканців, як би се відповідало принципові загального права голосування, але має ся передовсім на увазі теперішні відносини що-до числа послів і окрім того також високість податків. Тим способом має ся верховенство н. пр. Горішній і Дольній Австрії і Тирольови що-до числа послів з нової курії виборчої, протиполож Галичина якої дізнає уносіть зменш.

У вступних замітках до проекту витра-
д підноситься ся, що число управиених пі-
сля дотеперішнього виборчого права до
вибору шноєть до 1 $\frac{1}{2}$ мільонів, а підви-
щає ся проєктом на більше як 5 $\frac{1}{2}$ міль-
онів, значить осдає ся прирієт о більше
як 3 $\frac{1}{2}$ мільонів, що дальше після існую-

ОЛЮНЬКА.

(Описание и жизнь подкаменной шкатушки, написанной Андреем Чижиковым, написанное редактором "Дом. Острога" 1988, 16-й том, 1988 г. 1-й кт.)

(Наши́те ии́нъ ии́нъ).

Коли я подивлюся на, як у культури наших людей інтелектуальні здобувають собі своє розголом у своїй суспільності і навіть, потрібну до спокійної роботи, а порівнюю свої стан з ними, мене бере все великий жал до Румунів. У нас інтелектуальні жие серед суспільності — можна сказати — як на самоті; єго закладені і вращено інтересу ся так маде доний, що він за свій труд не має ніякої нагороди, він морально лиж задоволення.

думав, що їх бради будуть мати на вигляд бляшаний метал, як уграбністі, котрі в значній частині — як се він відомо — не можуть і нас прийняти ся задовільно навіть нам російським відносиним, чужоземним і сих помістках, і задовільночій для нас мінні (наказали лише Старичинічові).

Знаючи австрійсько-руських письменників, о-
статкових двох-трьох літ звернув на себе велику
увагу тих, що інтересувалися письменством,
березнянський адвокат доктор Андрій Чайковський,
втілого їм стало голосом у нас особливо торі-
ваних на конкурсі Зорі узяли его новість
„Однокласу“ найкращою з надісланих праць. Се
новість, чи не хитрою дого; оновітине — відізна
редакція „Пис“ у свій бібліотечній найвишмарити-
тих новітній.

Се було 1862 і 1863 року, коли я в Бережках перебував по місяцю на вірках військових і частенько заходив до гостинного дому руського мешканця. Близько ся там про весну вечорку, між иньшим і про рух літературний, критичний чи мистецький — як рідко критичний инший руский чоловік (а часом їх уже і 40!) — живо інтересував ся, о чім співчивал і бібліотека — «та і рішкі часини», що у него можна було дома все застати.

Заслужили немалімі часи, а йовина свій побут у родині аж резервований оскільки у Києві нічого злих розривів, оповідав мені др. Чайковський свої пригоди з того часу, а оповідав так гарно, що я поразився яку те все спокати і відчувати. Тут знову мені нас почав озвучувати як в собі, як мотавати, «по літератески» спокати свої спокати. Боліли там і гімніали в Самборі то писав драми і оповідає, по натурі в р. 1877 хотів навіть записати як на фальшивий вінді та записати як оповідає руської літератури — аж чоловік рад би так, а доля зародити оповідає, те-пер за адвокатески «ремеслом», а «такім нім» в. мені нас родився 15 жовт. 1857 р. літератури з него не виробити, як... Приїжди, а «Дні» 1888 р. помістив був величезну замітку статтю про причини зубожіння наших людей через судинніцтво і так брешуть адвокатески би з свої студії — аж то рід адвокат, то що оповідає, то не адвокат літератури... Тамі озвучив мені немалімі що як-то... «Оповідь».

Ціни збіжжя і других продуктів.

Дня 27-го лютого 1896.

	Львів.	Чернівці.
Пшениця . . . від 7.30 до 7.80 від 7.00 до 7.70		
Жито 6.25 „ 6.50 „ 6.20 „ 6.25		
Ячмінь, бров. . . 5.— „ 6.— „ 4.80 „ 4.90		
Ячмінь, простий „ 4.50 „ 5.— „ 5.50 „ 5.75		
Овес 5.80 „ 5.90 „ 5.10 „ 5.25		
Ріпак 8.20 „ 8.75 „ 9.25 „ 9.50		
Горіх 6.— „ 8.— „ 5.— „ 6.—		
Вівс 0.— „ 0.— „ 0.— „ 0.—		
Львівка 0.— „ 0.— „ 0.— „ 0.—		
Біб 0.— „ 0.— „ 0.— „ 0.—		
Бобик 4.25 „ 4.75 „ 0.— „ 0.—		
Гречка 0.— „ 0.— „ 0.— „ 0.—		
Конюшина черв. „ 25.— „ 32.— „ 29.— „ 33.—		
Конюшина біла „ 45.— „ 65.— „ 0.— „ 0.—		
Конюш. ниведк. „ 30.— „ 40.— „ 0.— „ 0.—		
Вукурма нова „ 5.— „ 5.50 „ 4.55 „ 4.65		
Хміль 00.— 00.— збр. за міло у Львові око- пшта за 10,000 лугрін 12.50—12.75		

Добрі Ради.

Часопи́сь ілюстрована для господарства, до-
мівства і збави. Виходить в Росії щодня.
Передплата, платна в Росії, випливає на рік
1 гр. 50 кр. Адреса: „Добрі Ради“ в Росії,
пошта Садзуга.

В редакції можна ще дістати давні речни-
ки Добрі Рад.

1. речник „Д. Р.“ містить до 200 наукових уст-
нов і зображень 120 забавних прикладів і багато віршів. Ціна
книжки речника 1 гр. 20 кр., без 2. книжки 60 кр., а без 3.
і 4. книжки 10 кр.

2. речник „Д. Р.“ містить до 200 статей, дуже
много прикладів і одну довгу повість, що каже через всі
часи таке ось: „Мама в Баска Дюрантука пробає на
Баска Дюрантука і всі він пригадає як, як єх свого
решу відлучка.“ Ціна книжки речника 1 гр. 20 кр., а без
двох книжок 60 кр.

3. речник „Д. Р.“ містить так само як і другий
речник дуже багато наукових для господарства і збави,
много віршів і одну довгу повість. Ціна книжки речника
Сорока і Гречка своїх есеїв з віршів. Ціна книжки речника
печатана ще 4 рази (3 рази по руски і раз по німецьки).
Ціна книжки речника 1 гр. 30 кр., без двох книжок 60 кр.

4. речник „Д. Р.“ містить як і попередні дуже
много наукових і забавних для всіх і віршів та багато
дуже прикладних рисунків. Ціна книжки речника 1 гр. 40 кр.,
а без двох книжок 70 кр.

5. речник „Д. Р.“ містить віршів збіжжя, віршів
для всіх ще і в дуже забавних повістках як, напр.: „Аз-
оке в квіти“, „Ретельний жидок.“ Ціна 1 гр. 20 кр.

6. речник „Д. Р.“ містить забавну повість: „Петро
Фостак і сніг сніг Фостаків.“

Ціна в речнику речник в рос. перекладом 4 гр.

Liniment. Capsiei comp.

з ефіром Ріхтера в Празі,
загальнопризначений знаменитий усми-
рюючий аїс на втирання: по ціні 40
кр., 70 кр., і 1 гр.; можна купити у всіх
аптеках. Присможе ждати собі загально-
удоблений аїс просто під назвою

Ріхтера Liniment з котвицею
і призначити в екстремних випадках
як і в інших випадках екстремних „Екстрем“,
бо дуже їй призначити.
Аптека Ріхтера під знаменем якоря в Празі.

Літературне Товариство
„РУСКА БЕСІДА“
в Чернівцях,

улиця Петронича число 2,

книж. на складі

Ілюстровану бібліотеку

для наглядки, мішани і селен, редакційну
Омнібусом Поповичемроку 1896, 1897, 1898, 1899, 1900, 1901, 1902,
1904, по 1 гр. 20 кр. за речник, а всі 7
разом за 7 гр.

В перекладом шестинами 7 гр. 30 кр.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одинок руске товариство
аскураційне, кримінально Вск. Ду-
ховності і всім вірним через
Виробск. Митр. і Преосв. Еп.
Ординариати всіх трьох галицьких
Епархій, обезпечує будинки, сніг, госпо-
дарські знаряди, збіжжя і зерні і селен, і
в стінах і будинках проти шкідли-
вих за можливі найвищих ошадок.

Швидко лікується як і захворює на збіжжя
і зерні, а до того ж наслідком з товариства
ааскураційного лікується відомо „Дністер“
можливість обезпечувати і захворювати і захворює суми.

Наймен „Дністер“ приймає банк, крески у Львові
і в інших містах.

На жито можна обезпечити як через „Дністер“
сіма всіх можливих захворювань і товариства взаї-
мних обезпечень в Країні, котре для всіх найви-
рощеної устак і може найбільш і краще з усіма
книж.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, створе-
нимею зареєстроване в офіційному порядку, крес-
кима від своїх членів і протих для знаходки до
перекладом на 5 процент. Гарантією ліквідації.
Усім по 10 кр. Попович укладає як тільки
кваліфікація рекламистів, збіжжя від товариств, на по-
рушені двох членів. З можливістю ліквідації на двох
книж на убо.

Згадується в усіх вісниках і вісниках, до
„Дністер“ як в зареєстрованій, крескима на.

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейского годинника.

Приїждуть	П о ї з д и						Віхляють	П о ї з д и							
	жовтень			особни				жовтень			особни				
до Чернівців							з Чернівців								
З Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Сикстини	1204			620	1014	620				204			945	947	512
З Бухаресту, Іс, Сучави, Глобоні	248			520	944	500				1244			614	1014	500
З Новоселів, Садзуги							1145	900							
до Львова							зі Львова								
З Відня, Кракова	122	515	845	700	900	900				800	200	1100	400	1004	612
З Бухаресту, Сучави, Чер- нівців, Станіславова	900			142	707	612					100	500		900	1000
З Підволочиска	225	1000		825	500						200	600		1014	1014
З „ на Підволочис	214	944		812	400								1000	940	1010
З Стрия				1205	810	142							500	900	710
З Бездна				800	440								915	710	
З Сидлого і Стрия				915											300
З Відня, Кракова (т. зв. бандажний потяг)													800		

Підчеркнені числа означають ширину ширину від 6 год. поперек до 5 год. 50 хв. рази. — Середно-європейський час рівняється до під-
дніського в 36 хв. і від червоного в 44 хв. рази на експресі в 12 год. то на дніських експресі в 12 год. 36 хв. і на
червоному в 12 год. 44 хв.

Видане товариством „Руска Рада“ в Чернівцях.

За редакцією відоміть Осип Мановей.

З друкарні „Руска Рада“ в Чернівцях під надзором Осипа Бучалюка.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буханину“ занести
на ліній рік 10 ар. — ар.
на черт. року 1 х 30 х
абсолют 1 х — х
для заготовки 20 рубль або
10 гривен.

Подружжя: чоловік, по 6 ар.
в бібліотеці А. Герасіма в
Чернівцях, у д. Голубина Ч. 17.

ВЫХОДИТЬ

щодня крові поділять і ру-
сних єврей о го х. 5, на под

Редакция і Адміністрація
„Буковини“ знаходяться в м.
Чернівцях (ул. Петрушина
ч. 2.)

Оригиналы прилагаются на
оплате 5 коп. из строчки;
а в „Надбавку“ по 10 коп.
из строчки.

БУКОВИНА

S MICT I CIL

С е л о.

Коротенько зачислили Ви в числі 31-ім *Горюхи*. — село, а радше села, в котрих приходять ся жити більшії частині найної інтелігенції, священників і учителів. Позвольте мені докинути кілька слів на сю тему.

Коли ми у містох пішли не в школах
укладаємо собі свої будучинку, село має
для нас свій особливий чар. „Неначе ше-
сбанка село“ зі своїми білими хатками
вишневими садками, зі своїм ручаєм і га-
єм, з білолицем місяцем і солов'ями — так
і нерешить ся нам в очах, своєю поезією
тягне молоду душу до себе, своїм патріар-
хальним нилом очаровує очі, своїм спокоєм
і тишиною немов утихомирює гучним місько-
життям розбурхані нерви, чудерначчю прироста
кличче світомирю чоловіка, обієти на сі долі
— одним словом дзатка, на піснотній лаві,
навіть і на університеті або в семінарії,
село має для нас більше поезії як проза.
Іде нам передовсім — як справедливо за-
мітив автор „Листу до редактора *Вісника*“
— о спокій і о спочивок, а то досягнути
своєї має ся кожний з нас найшкворше на
селі.

Аж тут, коли поселишся на селі і
приглашені са всім докладно, то виїде аж
страх погано.

У тім хорошому еслі:
Чорайше чорної землі
Взускають злоде; поносили
Сади зелені; погнали
Віснські хати, понализись;
Стани бурнимом поросли і т. д.

— як каже Шевченко, Може й не
всюди так страшно, як описано в сій по-
емі, але — цінна річ — молодечі мрії ку-
ди то й дивуться, імовірно візьмуться у тім
„хорошому“ селі.

Чи ми придивалися си вперз молодому сьвященникови, що, прийшовши із семінарії і оселивши на селі зі всією молодією енергією бере ся реформувати громаду на свій лад, після тих ідеалів, які виробили в нїм кілька лїт сьвідомого життя? Він рне ся до роботи, певний доброго успіху, він не шитає на різкі перешкоди і дуже часто перемагає їх, але притім не замічає, як одно і друге розчарування або невдача поволає надомлює его енергією наповнює его отруєно байдужістю.

Села наші — адже ви знаєте, в ким приходять ся у них бороти ся євангелістам і учителям? Найгіршим ворогом їх заходів бувають темні селяни, неписьменні

для освітити і — як часто буває — адморалізація страшенно. Цілі десятки літ складали ся на се, щоби село так підняти, стали такі відпорні на промінь освіти. І напразні же тут до кількох літ се, що тільки літ хилилось до упадку, а кінці й упало! Пудого жити одного енергійного чоловіка не раз на мало, щоби село двинути з заведбаня. І дивуй же ся тут, що нещадні захопи у селі розмарюють інтелігентного чоловіка, а мучені з клопотами домашніми і значайно з матеріальним недостатком приборкують чоловіка так, що він осідле, опущає криза, покидає переводити своїмодолечі із села в місто, стає чоловіком байдужим. Він буде ще радувати ся успіхами інших громад, або цілого народу, про котрі вичитає в газеті, але вже резигнує на успіх своєї роботи в селі, стає у своїм заводі ремісником, — він „спить“.

А видати ви таких павотнів, що на довгий час побуту на ослі зонсін „схлоні-ли“ (приму не брати оєго слона п образ-инім значіню), то значить: стали немоне-ротивни і тілом і думками, так едмо всь-біру покіршии супроти виставиників, як селани, так едмо байдужими до загально-народних інтересів? Люди з університет-ською освітою — а тимчасом по літах з тої освіти у них остає ся трохи чи не са-ма штуча писати і читати. Се факт! Фак-

ОЛЮНЬКА.

Основи дано у животу подготвио наставник. Написао: Андрей Б. Чубинский. Писао: редакциј "Док. Студија" 200-
милежа. Штампа 1. 00.

ні один розумний шахматиста Шенка, та коли сам узирів, як Озюмкін виставляє знов — гірша година. Райони заважають Шенка, який гірко поминув са, близько Озюмкін доброй долі, виходить за-муж за пирюха Дмитра, який гадить са знів на клітку нехитрицю, та у него материнським запамував від тілом і душою. Нема у него ані одробини серця: одну лиш заважає на жисток бездівного Шенка, у якого служить, і на жисток Озюмкін виставляє у него на кожнім поступку. Життя за-мужом стало ще більшою мукою для безжизненного, сердивого, а при тім хитрого Озюмкіна. Мало того, она й тим з рив свого чоловіка, який є в темноті, бурю нім знає у своїй Дмитра. — Оце порогіваний зміст повісті.

З нових Андріха Омоніка попадає в нову сферу Полонинської. Та жінка Дмитра ще гірша сім'я, як Андріха. Андріха помігала своїм чоловіком не помолоді, поки той не любив її, а Полонинська такі замучила свого чоловіка; відтак дала сина Дмитра до безлітного війська Шенка на службу лише в тім віці, аби звести собі єго і на нім дістав єго маєток. Обое парано бажали собі смерти Шенка, обое змислюють єа нині Омоніка і замучують її відтак на смерти. Все лиш казав маству. У Дмитра та захланність на маєток переходить в хворобливий стан і прокидає єа навіть збоченими фізіологічної натури. Єго удання доброго і посприного перед Шенком доходить до трагічних розмірів. А всі троє, Андріха, Полонинська і Дмитро, хоч всі захланні, казав важким ускорюють єа, коли треба перед Шенком, сирітцють зубами, але мовчать. Всі троє мають таї божіє воїнське між собою, ще тоді їх звичати троєх відмінними тинами: єє один таї неконвентности, захланности і війшинних інстинктів. Они єуть моторичні чиністи.

У тих то „моторах“ вдобачує деякі прикраси, котрі далися би знести на заміл, що фальшує повісті в деякій разить несправданимністю. Неправданимність є в добачує в тім: Погоди ми автор від себе аж до ст. 204 повісті (всіх сторін « 203), що Дмитро злий чоловік і що він своєю різноманітну істоту удаючи доброго перел. Шен-ном доміє лише до такої досконалості. Незай- так, що є неможливо. Дмитро має рахувати такій, щоб в смерті Оленки відстав четвертийму прохиту. Лише після того живи міняти, жовтий

Кариїн. Змста гірничий знаєдє ся; доси
недокоєне во зміненє.

Берали. (Палата послів) Щене народи над шкідливим бюджетом відносив міністер шкільництва на змійки пос. Надзвичайного про висновки польських жидів, що крайні національно-польські агітації правительство ніколи не може терпіти, бо они мають на цілі підбурити Польщу. Агітацію в Галичині перевозять до Гурічного Шлезку, а против сего мусить правительство з цілою енергією виступити. Правительство має сильний обов'язок цілу свою силу використати на охорону німеччини і виступити против агресивних стремів Польщі. Як довго міністер займає своє місце, він свій свій обов'язок виконує самостійно.

Часопись ілюстрована для господарства, земництва і казани. Виходить в Росії по місяцях. Передплата, плата в Росії, вносять на рік 1 р. 50 кр. Адреса: „Добрі Раді“ в Росії, м. С.-Петербург.

В редакції можна ще дістати двічі річник
«Добрий Рад».

І. речник „Д. Р.“ містить до 300 найменувань устатків в межах 170 сабжантів класифікації і мають відповідно. Шкала цінової речівки і кр. 20 кр., дов. 2 чинки 80 кр., а дов. 2 і 3, знову 40 кр.

2. речник „Д. Р.“ містить до 300 слівобол, дуже часто прикладом і цілу добру масу, що майже вери всі члени тави сит. Не то в Василья Давидовича пробає на Василья Давидовича і які він пригада жва, що за свого роду відсутня.“ Ціна цілого речника і пр. 20 ар., а без двох цілого 10 ар.

А. речинки „Д. Р.“ містять так само як і другий речинки дуже багато позитивного для господарства і наближ, багато образів і одну білгу мовить: „На зимовоїм Сирчані і Гринко своїм снім і водням“. Си погляд був позитивний як і раз (3 раз по утлі і раз по білмю)“. Шлях білго речинки і ар. 50 ар. білго мовить 60 ар.

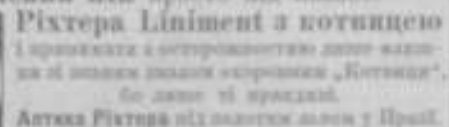
4. речник „Д. Р.“ містить як і попередні дуже багато вижиткових і заборонених для всіх і окремі того жного дуже критичних рисунків. Цього цілого речника 1 ар. 60 кр., а без двох жного 70 кр.

5. рішення „Д. Р.“ містить окрім встановлених норм для всіх ще і 2 дуже важливі положення як напр.: „Азбуку в школі“, „Розсудливий вчитель.“ Ціна 1 ар. 20 кр.

6. річчии Д. Р. жітєтє зданнє нїмєтє: „Петро
Фостан і єго син Фостанн“.

Плюс 4 процента годовых и пок. переплате 4 кв.

з антики Ріктера в Празі, загальнопризначений знаменитий усмирюючий лік на втирання: по ліній 40 гр., 70 гр. і 1 лр.; можна купити у всіх аптеках. Просимо жалати собі загальноулюблений лік просто під назвою

„Ілюстровану бібліотеку“

рыбу 1896, 1897, 1898, 1899, 1901, 1902, 1904, по 1 ар. 20 ар. за речник, а по 7 речник за 7 ар.

3 вересильною листивною 7 гр. 30 гр.

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейського годинника.

Призначення	П о ї з д и						Відправити	П о ї з д и						
	поїзди			особові				поїзди			особові			
до Чернівців														
З Відня, Кракова, Ланова, Станіславова, Коломиї і Сукитина	1224	.	.	630	1034	630								
З Бухаресту, Яс, Сучави, Галаці	249	.	.	980	981	500								
З Новоселиць, Садыри	.	.	.	.	.	.	1145	945					800	600
до Львова														
З Відня, Кракова	122	510	840	700	900	900								
З Бухаресту, Сучави, Чер- нівців, Станіславова	960	.	.	131	745	611								
З Підволочиська	255	1000	.	805	500	.								
З " до Підзамче	253	944	.	812	430	.								
З Стрия	.	.	.	1204	830	142								
З Волоки	.	.	.	800	440	.								
З Сваляги і Стрия	.	.	.	918	.	.								
З Відня, Кракова (т. зв. банківський потяг)	.	.	.	.	.	.								
з Чернівців														
До Сукитина, Коломиї, Стані- славова, Ланова, Кра- кова і Відня	304	.	.	948	947	513								
До Галаці, Сучави, Яс, Бухаресту	1244	.	.	654	1044	630								
До Садыри, Новоселиць	.	.	.	.	.	.							800	600
зі Львова														
До Кракова і Відня	640	250	1100	455	1005	605								
" Підволочиськ	.	134	500	.	900	1000								
" " з Підзамча	.	210	600	.	1004	1044								
" Чернівців, Сучави, Яс, Бухаресту	638	.	.	1010	240	1004								
" Стрия	.	.	.	505	900	710								
" Волоки	.	.	.	918	710	.								
" Сваляги і Стрия	.	.	.	.	.	300								
" Кракова, Відня (т. зв. банківський потяг)	640	.	.	.	.	.								

Видна творчество „Руска Рада“ и Чернишев.

За редакцію відповіли **Осип Манокей**.

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Володи ч. 11.

перше і одинокі рускі товариство аскураційне, припоручено Всч. Духоуєнству і всім вірним через Вирєськ. Митр. і Прєсьв. Еп. Ординариати всіх трєх галицьких Епархій, обєсєчє будинки, скот, господарскі шари, збієє в зерні і солоді, сієє в стєгах і будинках протия шкід огнєвих за можливо найнижшоєм обєзємом.

Школа дізнається як і кандидат єк особче по
визнач, а досвідом викладачів з Сергієм Топор-
євським, автором українським мови, „Дієстрою“
мислитель, обговорюють і кандидатів і кандидатів суми.

Політичний "Діалог" вийшов без крапів у Києві
ідеологічного інструменту.

На пути к новым обозначениям из черес "Действительный" каталог новых наименований компаний в товариществе знаменитых обозначений в Краснодаре, которые для нас являются обязательными условиями и являются основой и основой в работе нашей.

Товариство козівного кредиту „Дайстер“, створене зареєстроване в обласному суді, крім того від своєї діяльності і третій раз **вважає** до скорочення на 5 процент. Товариство обласного, Удільного і 50 акцій. Понесення удільного на тім же кошти і на реалізації, відомості від товариства, на порушення двох членів. З початку відкрито на дванадцять на чл. 10.

Изражение «хорошо» адекватно в микромотивах, но «хорошо» не в мотивационной, особенно в эк.

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

ПЕРЕДПЛАТА

на „Бунинику“ каменце,
из шпект риз 10 ар. — хр
из червн розу 2 „ 30 „
мислени . . . 1 „ — „
За наградни 20 рубља абс
10 аманте.

Подарков: 4422, из 6 эк.
в фонд науки А. Герасимов и
Чепулинга, у.д. рукопись к. 17.

ВЫХОДИТЬ

щодня крім поділу і ру-
сних сьвітотод. 5. по под.

Редакція і Адміністрація
„Буковини“ знаходяться на вул.
Чернівецька (б.в. Петропавлівська)

Отримані зразки проймалися за опалотом 6 кр. від стрічки; з «Надісланим» по 10 кр. від стрічки.

НОВИЙ МИТРОПОЛИТ

I

Буковинська православна дієцезія під виглядом національним не єсть одноцелівна; она складає ся з 250.000 Русинів і 200.000 Волохів. Оба народи стоїть на різних, примітивних степенях культури, і тому першою єсть для них першорядним чинником культурним, а становить митрополита серед таких обставин набирає такої ваги, якої в інших, високо культурних краях ніколи не має. Від особистих прямих притомностей православного митрополита залежить не лише спокій і мир в різноцелівній архидієцезії, вигляд і в краю, але і дальній росій, а налість — можна сказати — доля руського народу на Буковині.

Способи, розвиваючі культуру, і культурні потреби єуть у різних народів, відповідно до їх степеня культури, різні; але вони виходять одні з других, інші з давніх. Поміж всіх культурних інституцій належить першою до тих потреб людськості, без котрих жадань нарід не може обійти ся, чи він високо чи мало культурний. Розуміє ся, жадань нарід не може бажати собі таких інституцій, котрі не способні підтримати і утримати, але найменше жадань, яке кожний нарід серед всіх можливих обставин може і повинен

станити, єсть се, щоб єму вірно було не-
обмежено узятии багатий червон. А се
можливе тільки тоді, коли червонна єрар-
хія разом з настанниками розуміє жите і
могу народу і марі їх розуміє.

На Буковині за 15 літ панована пок. Морара Андрієвича вигналися і православній церкві відносини, котрі єлисту залучу перени супротив більшости її вірних, т. є. Русинів, роблять не лише ілюзорною, але навіть спивають з усіх сил культурний розвій Русинів. Священники, Волохи по народности, встановлені парохами по руских громадах, не можуть і рускій мові споняти таких доконечних функций, як сповідь, проповідь і катехизація; через те не служать інтересам і потребам Русинів, а ще гірше! они відсечать всіні змагання рускій світській інтелігенції до морального, економічного і культурного підвищення Русинів і піддержують ворожніам змагання москвофільські, обчислені на погірбу нашого народу.

Такі сувої відносять замість поп. мітроналіт за 15 літ свого не душпастирства, але — політика. Задачу церкви брання не із становиска єї духовного, тільки із становиска румунізаторського. Витворити відносять такі, що з нашої сторони треба буде відкалесити літ краї, аби нанесену нам шкоду ми могли усунути і навіявати.

З того можна зрозуміти, які надії ми покладемо на нового митрополита Аркадія Чувєрковича. Але при тій нагоді трудно нам не сказати, що серед буковинських підносня над і спокій в церкві православній не залежить від самого митрополита. Ми таммо, які агітації веда партія волоських боярів проти національно індиферентного, а навіть Волохів спомалаченого митрополита Євгенія Гашмана. А з того часу національний антагонізм поміж волосян а руским народом не лише не ослаб, але ще зміг ся незвичайно. Сего антагонізму митрополит не в силі усунути. Коли бй новий митрополит і не схотів дати не волонцяти духовенство і громада, то волоські бояри, покладаючись на теперішню більшість священників-Волохів в краю, будуть ставити найбільші перешкоди добрим змаганням до справедливості, будуть підтримувати волошене церкви і духовенства, або ситучно заціпляє на буковинській Русі московіфіцество. На доказ сего досить пригадати бучу, яку звели торіс Волохи проти теперішнього митрополита за его виступ проти Кунчанка і задля приміненн Кільмассегових принципів для урядників до православного духовенства на Буковині.

Втім, на жаль, нема чудового способу до поправки наших невідрадних відносин, як поділ православної дієцезії на дві частини, на руську і польську в той сам спосіб

МОЇ ПРОХОДИ

11

Hymene.

[illegible]

збожженими на жийт, та робили милою досмоту на лежачитовім хівищу своєю величями, драбини черешкими. Передоні задержались і заглядан у візна, задержались навіть ті, що спарили см з жонками. Пориналима роти і без світу думки вніи на матюки липих онцали очима цілий „ху-лі“; аж коли перейшли мина, почали ся між ними розговоры привади, але голосні. Сунули ся так ще адож піли Газової уліди, аж зайшли „а батареке касино“ на рені Галичот. З тих людей, думки и іхучи за ними, все адна доза, нема в них мінї нушених, затра вооту, у них все піст.

Ціни збіжжя і других продуктів.

Дня 2-го марта 1896.

	Львів.	Чернівці.
Пшениця	від 7.30 до 7.80	від 7.60 до 7.70
Жито	6.25 — 6.50	6.20 — 6.25
Ячмінь, бров.	5. — — 6. —	4.80 — 4.90
Ячмінь, простий	4.50 — 5. —	5.50 — 5.75
Овес	5.30 — 5.90	5.10 — 5.25
Ріпак	8.20 — 8.75	9.25 — 9.50
Горих	6. — — 8. —	5. — — 6. —
Вина	0. — — 0. —	0. — — 0. —
Львівська	0. — — 0. —	0. — — 0. —
Вів	0. — — 0. —	0. — — 0. —
Вовки	4.25 — 4.75	0. — — 0. —
Гречка	0. — — 0. —	0. — — 0. —
Копишнина черв.	25. — — 32. —	29. — — 33. —
Копишнина біла	45. — — 65. —	0. — — 0. —
Копиш. шведск.	30. — — 40. —	0. — — 0. —
Кукуруза нова	5. — — 5.50	4.55 — 4.65
Хміль 90 — 90 — здр. за відом у Львові опити за 10.000 дгтрів	12.50 — 12.75	

Добрі Ради.

Часовий Ілюстрований для господарства, домашності і забави. Виходить в Росію щомісяця. Передплата, платня в Росію, вимірюється на рік 1 р. 50 кр. Адреса: „Добрі Ради“ в Росію, поштою Салігура.

В редакції можна ще дістати давні речинки „Добріх Рад“.

1. речинка „Д. Р.“ містить до 200 наукових речунок з описом 120 забавних прикрас і много інших. Ціна цього речинка 1 р. 30 кр., без 2. чинка 80 кр., а без 3. і 3. чинка 40 кр.

2. речинка „Д. Р.“ містить до 300 статей, дуже много прикрас і одну дуже цікаву, що каже про те, як треба жити. Ціна цього речинка 1 р. 30 кр., без 2. чинка 80 кр., а без 3. і 3. чинка 40 кр.

3. речинка „Д. Р.“ містить так само як і другий речинка дуже много цікавих для господарства і забави, много прикрас і одну дуже цікаву. Ціна цього речинка 1 р. 30 кр., без 2. чинка 80 кр., а без 3. і 3. чинка 40 кр.

4. речинка „Д. Р.“ містить як і попередній дуже много цікавих для господарства і забави, много прикрас і одну дуже цікаву. Ціна цього речинка 1 р. 30 кр., без 2. чинка 80 кр., а без 3. і 3. чинка 40 кр.

5. речинка „Д. Р.“ містить дуже багато цікавих прикрас і одну дуже цікаву. Ціна цього речинка 1 р. 30 кр., без 2. чинка 80 кр., а без 3. і 3. чинка 40 кр.

6. речинка „Д. Р.“ містить багато цікавих прикрас і одну дуже цікаву. Ціна цього речинка 1 р. 30 кр., без 2. чинка 80 кр., а без 3. і 3. чинка 40 кр.

Ціна 6 речинки разом з реч. передплати 6 р.

Котинка

Liniment. Capsici comp.

з дитини Ріхтера в Празі, загально признаний знаменитий усмирюючий аїк на итиране: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 р.; можна купити у всіх аптеках. Просимо жалати цей загально улюблений аїк просто під назвою Ріхтера Liniment з котинкою і прикласти з осторожністю до місця, куди він занадто сильно болює. „Котинка“ — це лише ті приклади. Аптека Ріхтера під загальним аїком у Празі.

Літературне Товариство

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петровича число 2,

або на складі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для малодіти, міщан і селян, редаговану Омеляном Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892, 1894, по 1 р. 20 кр. за речинку, а всі 7 разом за 7 р.

3 пересилкою поштовою 7 р. 30 кр.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. II.

перше і одиное руске товариство аскураційне, припоручене Веч. Духоуєнству і воім вірним через Виресєв. Митр. і Преосв. Еп. Ординаріати всіх трех галицких Епархій, обезпечє будинки, скот, господарскі знаряди, збіжє в зерні і ослимі, сіно в стоггах і будинках протів шкідливих вогнищ да можливо найнижшою оплатою.

Шкоди ліквідують ся і виплачує ся тільки по пожарі, а доходи закладені в нерухомі Товариства аскураційнікх платять „Дністер“ виплатить обезпечення і виплатити і виплатити суму.

Платить „Дністер“ крайнім суму прямих у Львові при пожежах і вогнищах.

На жито можна обезпечити ся через „Дністер“ після всіх можливих виплати в товаристві взаїмних обезпечень в Україні, котре дає як найкращий усебік і виплати і виплати суму.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, створення акронізоване з обезпеченням нерухомі, крайнім від своїх членів і третих лиць виплати до акронізоване по 5 процент. Говориться виплати. Усіх по 30 кр. Платить виплати ся після виплати реалістичної, після від титора, за порукою двох членів. В виплати виплати ся двох членів на уба.

Згоджені з усіма акроні з місцевостях, до „Дністер“ не з виплати, крайнім ся.

Видання „Буковини“.

Перші Зорі, оповідки Тодота Галія, сторін 110, відом, ціна 30 кр., з пересилкою 35 кр.

В день святкої нощі Оповідки О. Н. Книжальне, сторін 42, 16-ка, ціна 10 кр., з пересилкою 12 кр.

Для пересилатників „Буковини“ обі анкетам виплатить лише 30 кр. разом з пересилкою.

Рух поїздів залізничих

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейского годинника.

Приходять	П о ї з д и						Виходять	П о ї з д и					
	посилки			особи				посилки			особи		
до Чернівців							з Чернівців						
З Відня, Брацлава, Львова, Станіславова, Коломиї і Сиктина	1234			620	1044	630	До Сиктина, Коломиї, Станіславова, Львова, Брацлава і Відня	304			948	947	518
З Бухаресту, Яс, Сучави, Габови	949			900	901	590	До Габови, Сучави, Яс, Бухаресту	1244			604	1044	630
З Новоєлзів, Садатур						1145 900	До Садатур, Новоєлзів						800 620
до Львова							зі Львова						
З Відня, Брацлава	123	510	840	700	906	900	До Брацлава і Відня	840	900	1100	433	1025	645
З Бухаресту, Сучави, Чернівців, Станіславова	980			102	707	617	„Підволочиска		104	540		940	1020
З Підволочиска	925	1000		805	500		„ „ з Підволочиска		210	600		1004	1044
З „на Підволочиска	215	944		812	433		„ Чернівців, Сучави, Яс, Бухаресту	615			1000	240	1000
З Стрия				1205	810	142	„ Стрия				525	603	700
З Бєлжця				800	440		„ Бєлжця				915	710	
З Сялкого і Стрия				912			„ Сялкого і Стрия						300
З Відня, Брацлава (т. зв. „Бєлжцький потяг“)							„ Брацлава, Відня (т. зв. „Бєлжцький потяг“)	840					

Підтвержені числа означають пору міну від 6 год. вечором до 5 год. 59 мін. рані. — Середно-європейський час рахується від лівківського о 30 мінут, а від чернівецького о 44 мінут; час на залізницю о 12 год. то на лівківській залізницю о 12 год. 36 мін., а на чернівецькій 12 год. 44 мінут.

Платить товариство „Русна Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Русна Рада“ в Чернівцях під керівництвом Осипа Мановей.

За редакцією відомієм Осип Мановей.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ вносити
ка щоріч рік 18 кр. — кр.
на чверть року 5 „ 50 „
місячно „ 1 „ — „
для поштом 20 рублів або
40 франків.

Посланий чек на 4 кр.
в першій часті „Горноста“ в
Чернівцях, р.а. голланд 4. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

щодня, крім неділі і ру-
ських свят в год. 5. по пол.

Редация і Адміністрація
„Буковина“ знаходяться в
Чернівцях (ул. Петровська
ч. 2.)

Оформлення прийнятих на
оплату 6 кр. від стрічки;
в „Наддніпрянській“ по 10 кр.
від стрічки.

НОВИЙ МИТРОПОЛИТ.

II.

З іменовами оо. А. Чуперковича і В. Рентя перенісся на Буковину звичай, що на становищах митрополита і генерального вікарія находилися на перемиї Русинів і Волохів. Тепер оба ті найвищі достоїнства перенісся православної єв. Волохів. Оба они — мужі високоповажані і становища своїх гідні, але они нам Русинам чужі і вони безоглядно справедливість не буде поводити їх річимами, то чверть міліона вірних православної церкви, Русинів, не буде й на будуче мати пристою до митрополита і консисторії, не буде відносити ся з пошани довір'ям до своєї єпархії, так як не мало довіри до нїх до нок. Морари. Тимчасом справедливість, якама, щоб більшість вірних православної церкви мала також в єпархії першорядні своїх вірних наступників, бо „свій як не заплаче, то хві скринить ся“; свої люди, що найменше в консисторії, об'явлені з рускими потребами, потраплять боронити ті потреби і поагоджувати їх в користь Русинів. Тимчасом тепер ми не маємо в консисторії ані одного нашого чоловіка, в тім значині „нашого“, щоб він тішив ся загальним довір'ям Русинів, щоб про рускі парохії і сам був щирим Русиним.

Коли по смерті нок. Морари обійняв управу архидієцезії архимандрит о. А. Чуперкович, він певно знав більше неприязноту зі сторони своїх країн Волохів, ніж із сторони Русинів. Спешливо ми відносили ся до о. Архидієцезії з пошани довір'ям, підтримували его розпорядження і навіть промовчували деякі ухвали консисторії (в. пр. в справі катехитів) в тій надії, що по інтегрованні наші справи возьмуть свій, користливий оборот. Коли проти теперішнього митрополита пішла боротьба і колодзі волоски і часом не по-зосі разом з митрополітськими, ми, не упереджені до нікого, ждали передовсім на дїла і після них судили чоловіка.

І тепер ми не маємо упередження ані до о. Архидієцезії Чуперковича ані до о. В. Рентя. Бажаєм правительству було, щоб они оба займали найвищі становища в єпархії православної церкви. Коли-ж они цих достоїнств не досягнули, то ми сподіваємо ся, що і розуміють свої обов'язки супротив Русинів, будуть пам'ятати, що під своєю властю мають два народи, котрі церквою православною повинні мирити і дучити, а не розбивати і сїяти між них роздор. Нам не йде о особи; нам іде о річ, о дїла. А тих дїл ми ждемо від цих двох наших достоїнств. Вже в найближчій часі будуть они мали нагоду показати, як розуміють справедливість, а після їх дїл бу-

дуть їх Русини судити. Можемо їх запевнити, що по тій „невозі євangelічній“, якої вже назвали Русини в минулих літах, і во тих суперечках з церковною єпархією, які були доси, Русини раді би жити з євangelіями мирно; але по таких гірких досвідках годі від нас ждати довіри; ми ждемо лише на дїла і ласкавими словами звести не дамо ся.

Замінивши таке становище супротив обох достоїнств, ми проте кажемо рішуче, що правительству нас скринило. Ми маємо жаль не до теперішніх достоїнств православної церкви, але до правительства, котре допустило до того, що звичай обсаджувати престол на перемиї Волохів і Русиним завезало, що показало рускому духовенству дорогу, якою доходить ся до високіх становищ. Маємо жаль тим більший, що на престолі митрополітський, а що найменше на становищі генерального вікарія ми мали свого власного руского кандидата, о. І. Физиневича, чоловіка під кожним оглядом на ті становища відповідного.

Може бути, що правительству бажало собі мати на тих становищах лише євangelічників, без огляду на їх народність, бачили лише о добро церкви, та чи такий погляд правительства був вірний, покаже майбутнє. У других народів правительству може держати ся тої засади, що на єпархії церковну призначає ладий,

Для жінчин.

(Жіноче питання в австрійській раді державній.)

Питання жіноче має вже цілу окрему літературу на різних мовах. Ще-раз нові появляються ся брошури, статті то показують то жартують, що розбирають ся справу. Не лише жінчини стоять за спадковини; они перетягували на свій бік і чоловіки, щоб не сказати більшу частину „поганого поща“.

Денні жінки дивлять ся на цю справу з великим скептичним духом; від часу до часу питають ся в своїх брошурах, що звертає увагу на ріжницю між мислю у чоловіків і жінок, остерігає ся, що всі жінки від конкуренції, мала жінка допусти-

мо до уразу*. Що більше! побачимо ся, що чимло суверенітету знає а любов жіноче життя. Ті добродії доказують, що тільки до чогось та-сминого, від нас нема віддалення може про-явити ся чистота любові, а коли жінки стануть схвалити з чоловіками на полі шоденого жити, то любов та й пропаде. Нічого казати, гарний аргумент, та жінки ж неслухає ся чоловіки на таку, що в таких случаях найпершійшій любов існує в Туреччині, так як там жінки віддалені від чоловіків! Нехай говорять шери! В Австрії, після показів статистичних, приміром, перестало 21—22 жінок на двайдять чоловіків, або на 1000 чоловіків 1050—1100 жінок. В найлуччій отже ситуації, коли-б ці чоловіки похитили ся, 50—100 жінок остало неабаченими! Що ж они мають робити? Виступити на дачі роздани! Ні! держава повинна кожній одній дати нагоду забезпечити своє існування! Що-до конкуренції, то самі найменше хотять собі добре співзвуччя. Коли се правда, що жінки остали неспокійно живити чужі жінки — ну, то чого тоді боятися конкуренції? А вже найбільш жінками віддають ся нам ті, що уявляють собі, маючи любов чоловіка до жінки, а навіть суверенітету над жінкою. Любов одного вола до другого — се право природи; его не

змінити жодне законодавство, так як не змінити права гравітації.

Отже се питання, що займає нині майже всіх — навіть тих, що его не розуміють, — перестало вже тепер поріг нашого парламенту та найшло в грудні м. р. в комісії бюджетової горючого заступника в особі речерента п. Беера. При нарадах над статтю шкільництва пішло д. Беер справу жіночої освіти. Він сказав, що урядова школа ся жінкам дає лише в обсягу шкільної народної; всі вища освіта концентрує ся лише в приватних пансіонах. Тимчасом в інших державах дають не такі В Пруссії від часу звісної акції, експансивний міністр Фаль-лом 1873 р. існує більш ніж 200 вищих шкільних жіночих шкіл. В полібний спосіб уладжено й в Баварії, Саксонії, Віртемберзі та Бадені. Справа знаведена тих вищих курсів для жінок є нехорошою справою для Австрії. Не менше важна справа, щоб уможливити жінкам об'являтися на учительні до таких вищих жіночих курсів. Так в Пруссії при вищих жіночих школах є 976 учительок а 896 учительок. Погляд, як треба жіноцтво виховувати, сказав європейський, зазначити все від того, де бачимо між, призначені жінки. Так як тепер річ представляє ся, має виконане дивити на приклад жити дожити. Задля того однак не треба шукати становища жіноче чимось відради. Коли ждемо собі ясно справу зі значінням родини для національного і культурного життя народу, тоді про-явимо і значіння жінок. А вже-ж при тім не тре-

*Справу жіночої освіти шкільної розбирали на конгресі в чотирьох 86-х Буковині 1895. року і після так само ріж-них жінчин і тієї справи. Після ж конгресу ця справа зна-ла, як в Австрійській парламенті, то сподіваємо ся, що для наших читачів була цікава довідка ся конгрес, що в тієї справі в раді державній розглядали ся. Тим-то для євangelічності жінчин, так заради від цих справ ми не в грудні м. р. в бюджетовій комісії, і що в тім випадку жіноцтво представляє барон Гайк для 25 депутатів ч. р. в австрійській раді. Чей як справа буде об'явлена для кожної Русинки. — Ред. Буковина.

*Тоді прохали жінки Шкільну в раді державній, щоб не допускати жінчин на посади державних вищих шкіл.

З заздрості. В Бучуроні великій жила молода красавиця Олена Морозан, в котру старалося багато паробків, а вона вибрала між ними Петра Морозана. Та він підозрівав свою жінку, що вона вийшла за нього лише на те, аби з друтинами красавицями від нього паробками забавляти ся. З того походили зазиди, сварки а війни білки. Минулої п'ятниці вночі вернувся Морозан підпитий до дому з горілки, де его те парити дражнили его жінкою. Він застав жінку вже сплячу. Не багато надумуючись, пірвав сокиру і одним махом побивав її життя. Спочатку відносуювал ся він до жінки, але описав признав ся. Его віддано до кримського суду.

Сумний кінець любови. В Виталиї служив Дмитро Костриба, паробок з Южнина, а одним дуже порядним дому, і мав зносини любови з Євдеевою дівчиною, що також в академії домі служила. Тому що брати дівчини були задоволені на перепони, хотів згрішений молодець сучайши собі і дівчині життя відобразити. Дівчина, приобіцявши ему, що ніхто їх не потрапить розділити, виратувала ся від смерті, а він сам пробив собі ножиком черевко. Початок романтичний, а кінець — глухий. То дізнав ся і с. м.

Жиди убили. 40-літній швець в Тернополі Тодор Гавесний давав собі минулого тижня в воріт грохи духа і зачепив на ринку кількох жидів. До суперечки вийшло ся кілька жидів і так також побив Гавесного, що він від одержаних ран вкорті помер. Вивозників арештовано.

Коли чоловік буває найслабійшим? На питання, в котрій порі дня чоловік є найслабійшим, відповість більшість на певно, що зранку, зарано по пробудженні. Тимчасом не годить ся так ніби справді відповісти з вислідом, як роблено на людях при виміри силіміра. Протинно, безпосередно по пробудженні ліжає буває чоловік найслабійшим, значить его мускули можуть в тім часі сповнити лише найменшу працю. Сила мускулів росте дуже помітно по сніданню, відносить ся найбільше по обіді, потім слабше по вечері, а зноженим, востаточно аж до ранку. Найслабійшим ворогами сили мускулів є ослабність і вадливість натури, значить: найлучше уникати мускулів в міру. Праця аж до виступу ослабляє значно силу мускулів; різко шкідливою єсть праця перед сніданком.

Кілько людей на землі. Після найвдальніших обчислень відносить число людности земної кулі 3.000 мільйонів мешканців з 1000 різних вірами і 3.064 мовами. Кожного року умирає не менше як 333.333.333 осіб, або 91.954 осіб щодня, 3.739 на годину, 60 на хвилину, і

внесність докупити жінок на університет. Випадає обсягати єсть нинішню культурного поступу. Коли жінки змагають до неї, то се примане єсть великий викладок і камінь не годить ся против того поступати. Прагнучи жити для нас багато примірив вивести особливостей жінки. Докупити їх до наших університетів єсть, зі зважкою на велику слабкість незалежних жінок, особливою занепокоєністю. Для рідниного життя не вистарить з того кілька шкіл. Що жінки доросли до певних віку, про се вистарить прагнучи не жити, перешкоди діяльності дивити за границю.

На останку Чех др. Байца показав резолюцію д. Петра міністарства і ставив дальше (сучу резолюцію): „Питав ся правительство, щоб ті дівчата, котрі осити єсть європейські в гімназіях, докупити в характері значимих студенток на викладки вільнової та мовної а також до риторичної“.

Резолюція справді прийнята, і в той точці і і в одностайності, а точку другу, по вільнової резолюції д. Байца, значною більшістю голосів.

(Голоси Буди).

один чоловік на секунду. Пересібно жие чоловік 33 літ, однак четверть часть умираючих не доживає і 7 літ, а половина 17 літ. На 10.000 людей припадає один, котрий жие сто літ, на 500 один 80-літній, а на 100 припадає один 60-літній. На увагу заслуге обставина, що жонаги люди живуть довше як чоловіки і що люди високого росту рівнож живуть довше, як люди низкого росту. Жінки, котрих число на землі перевищує значно число чоловік, взагалі живуть довше як чоловіки і мають все вигадки, жити ще найменше 50 літ; по тих літах є смертність у жінки і чоловік вже однакова. В Європі на сто людей допадає 70 року життя: з духовних осіб 12, рільників 40, купців і торговельників 33, військових 32, урядників 32, адвокатів 29, артистів 28, професорів 27, лікарів 24, а редакторів 12. Відні редактори! У Русинів они ще коротше живуть, бо нема з чого. Безперечно мають тут свій вплив також різниця раси; між Європеїдами живуть найдовше Славяни, що показує ся найліпше в Австрії, де процент стаїтних старців є значно більший в славянських провінціях, як в німецьких і угорських. Найбільше сиріть довголітності жите на гірських островах і півостровах, котрі мають чисте морське повітря. До таких місцевостей належить зачислити: Норвегію, Грецію, Ірландію, гірські місцевости Англії і Швейцарії.

Дрібні вісти. Відпочи пром. д-ра Гандли, на котрий зібрав ся вчора множество людей, а ще більше не могли достати місць, повторить ся завтра, дня 4-го с. м. в сали вільного інституту університетського. — Німецький консулат у Львові входить в жити з дня 15. марта с. р. добра консула бар. Спексгарта будуть містити ся в палаці Затишя при ул. Голубий. — В міській північній і середній Італії падають замети сніжні; місцями перерваний рух поїздів залізничних.

Померли в Станіславській адміністративній буріоту др. Валерій Шидловський; — в Дрогобичі Клемент Соловйов, головний редактор Газети Наддністрянської.

Наука, штука і література.

Народна карта України-Руси д-ра Гр. Величка показав ся вже в книгарних Львова вже як єсть вичікували, як вийде „Простітута“ при значних жертвах патріотів Стефана Качала і д-ра Якова видана єсть. Тепер ми сподіваємо ся, що за стінами руских замків, бачити читальні і на стінах коніат руских домі — виступи будуть бачити карти Руса-України. Випадає карти етнографічний складом А. Андрійки на у Львові побачити ся і знаходити призначено, хоч більшим числом, як він ставить ся до цієї картографічної ова відповісти не може.

Карта єсть на 132 км. ширини а на 80 км. висоти і єсть малювана в 19 расах. Представляє розселення руско-українського народу, як і прилежних і в суміш мешканців народів. На тій карті є не призначені чотири менші мапи, з котрих три показують розселення Русинів в Сібирі і Оренбургській губернії, в Приамурській крає, а малюється Угорщини і Славонії — та гістографічну карту України-Руси. Не стало вже жінки, щоб показати простір розселення руского народу в Європі, як се єсть на меншій народописній карті руского товариства підготішеної. Припадає би є і показати числа Русинів в кожній з провінцій.

По малюнку єсть карти вивчає ювених потреба книжки о етнографії українсько-руській, котра би служила до вивчення єсть карти і давала виступу до популярних вісників. Подібні обчислення до етнографічної карти Австро-Угорщини подає др. Альфонс Фішер (1895 р.), до етнографії європейської Туреччини Лежака, до етнографії Росії Петерман.

Добір трісок для означення народів випадає на карті трісок білий. Сетійські краєти і різко відзначають одна від другої дучим показували би „острови“ чужих народів і взагалі розміщення. Також треба було границь держав відзначити від границь провінцій вивченням знаками.

Даліше єсть на тій великій карті, занятий

українсько-руський народом, а означений на карті жонтою краскою, і на число єтого народу, не можна обійти ся від гадки, що як би європейської народна ішла в парі з численністю, то наша культура ніякне би стояла. Богато ще праці потрібно! А така карта дома певно нагадувала би кождому що дума, що він не єдиний Русин і що треба загальної праці по всіх далеких окраїнах нашої вітчизни, щоб він 20-тий зачислив нас до народів культурних.

Телеграми „Буковини“.

3 дня 3-го марта 1896 року.

Відень. (Палата послів.) Підчас розправи над шкільництвом зайняв міністер Ганч, що шкільна управа не залишить нічого для єврейства розбіжно-морального виховання в народних школах і що на брак книжок для науки резій шкільна управа все звертає велику увагу. Міністер признає потребу засновати нових учительських семінарій, особливо в Галичині. Шкільна управа єврействує дуже з закладанем інтернатів (бурс) і займає ся виображуванем учителів. Учителі, а іменю в різних краях, потребують знати різництво, датиго розбирає ся тепер, чи не повірити би при учительських семінарійх ту науку професорам а різних краях. Про виображуванє учителів дбає ся достаточо через видані і чашові курси. Обговорюючи малір шкільний, вступив ся міністер за стабілізацією повітових інспекторів. — До шкільної дбати говорали ще пос. Криваветер, Функо, Шайхер і Доберіт; на тім перервано дбату. — Пос. Пернер-сторфюр вис і мотивував своє паданє внесення про речини для книжки гірничих. Міністер різництва др. Ледебура-замінив, що правительство перелічить потребу загальним гірничим законом виразити неправильні відношення щодо книжки гірничих. Дотичні проєкти попередних правительств ждуть на погодженні зі стороною парламенту. Теперішнє правительство не протавить ся шкільному внесенню. — По бесідках пос. Качала, Мороса і Беррайтера прийнято те паданє внесення і відослано до гірничої комісії з наказом, за 48 годин дати євразу з него.

Відень. На вчорішній засіданню ради державної промовали пос. Кави і Цурка, генералні бесідники „протин“ Шидловського, „ш“ Фурнієр, а описав прийняти титул народних шкіл. Пос. Цурка ж має резолюцію, котрою випадає ся правительству, щоб перевело прийняте палатною внесення на заснованє др. пр. виступу дичної школи в Чернівцях ще в 1897 р. — Сіданню закінченє сьогодні.

Відень. При вчорашніх громадських виборах з другої колою вибрано 32 антиєсєїтів і 14 лібералів. Лібералів вибрано в єврействі, Леопольдта і Альбертуса. Проти діявших вибрано антиєсєїтів.

Карніа. Положенє страждуючих політиків єсть; більшість гірничих повернула до роботи.

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

0000-0001-9000-0000

Випробовані новості:

ЕРНСТ БАЛЬЗЕН

в Кракові (вулиця Пам'ятки 9).

Какая контрольная ставка для машин, жонг-
тронами не машин.

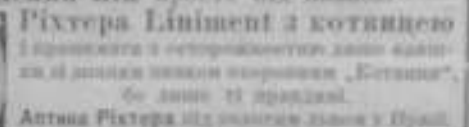
Тисячі прикладів, подібних і т. п. може
покласти у мене перед очима.

Принимать, получать и оказывать культу-
gratis i franco.

Адрес для писем: Галлов и Кооператив

Liniment, Capsiei comp.

з жити Ріхтера в Празі, загальнопризнаний знаменитий усьмирюючий лік на втирає: по 40 пр., 70 пр. і 1 пр.; жовка туштин у жовт ліпках. Проте жадати собі загальноулюблений лік просто від назвою.

Дни 2-го марта 1896.

27010

Черныш.

Пшениця . . . від 7.30 до 7.80 від 7.60 до 7.70
Жито 6.25 6.50 6.20 6.25
Ячмін. бров. . . . 5.— 6.— 4.80 4.90
Ячмін. простий . . 4.50 5.— 5.50 5.75
Овес 5.30 5.90 5.10 5.25
Ріпак 8.20 8.75 9.25 9.50
Горих 6.— 8.— 5.— 6.—
Ника 0.— 0.— 0.— 0.—
Львівка 0.— 0.— 0.— 0.—
Біс 0.— 0.— 0.— 0.—
Бобин 4.25 4.75 0.— 0.—
Гречка 0.— 0.— 0.— 0.—
Конюшина черв. . 25.— 32.— 29.— 33.—
Конюшина біла . 45.— 65.— 0.— 0.—
Конюш. предек . . 30.— 40.— 0.— 0.—
Кукурудз ніва . . 5.— 5.50 4.55 4.65
Хмід. 00.— 00.— здр. за місто у Львові ови- ната за 10,000 літрів 12.50—12.75

Литературне Товариство
„РУСКА БЕСІДА“
в Чернівцях.

улиці Петрівська, число 2.

1999

„Ілюстровану бібліотеку“

годы 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892, 1894, по 1 эк. 20 эк. за речные, а по 7 раз по 7 эк.

В порошковой пистолы 7 гр. 30 гр.

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одинокі руске товариство аскураційне, призначене Веч. Духовенству і всім вірним через Виресль, Митр. і Пресв. Ек. Ординаріати всіх трех галицьких Епархій, обезпечити будинки, селг, господарські заводи, збіжжя в зерні і солоді, сіно в стогох і будинках против шкідливих і за можливе найближчою опікотою.

Шкода йдемо зовсім не вперед, а догори, і догори йдемо з першим Твором, створеним вогняно-кисневим життям. «Дійство» життя, об'єднаність і взаємність і взаємний сум.

Номен „Делта“ означава брзо, споро и лако и на нивоу интуиције.

На свете можно обещать что-то через "Дейстер"
после всех мировых конфликтов и товарищеских
имен обещано в Кракове, где до сих пор нахо-
дятся условия и виды людей и жизни и удачи
жизни.

Товариство взаємного кредиту „Дейстер“, створене на зарозумілість і обманом народу, крадікам від своїх членів і третім лицю вважали дозволеним від 5 процентів історичної відсотка. Усім на 50 років. Навіть усіма не тільки класичними реальностями, ніколи від товариства, за поруку двох членів. З новими містами це друга частина на УМД.

Згадана в удільні акції в містечку, де „Дністер“ не в заступників, прийняв її.

Видання „Буковини“.

В дачі сільської ради. Окремість О. Я. Кошицького, сторін 42, 16-ка, ціна 10 кр., з нерешкою 12 кр.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середньо-європейського годинника.

Приходять	П о ї з д и						Підходять	П о ї з д и					
	поштові			особові				поштові			особові		
до Чернівців							з Чернівців						
3 Відня, Кракова, Львова, Станіславона, Коломиї і Сигітйна	1224	.	.	650	1034	630	До Сигітйна, Коломиї, Станіславона, Львова, Кракова і Відня	384	.	.	948	947	513
3 Бухарешту, Яс, Сучава, Глибоки	249	.	.	920	931	500	До Глибоки, Сучава, Яс, Бухарешту	1244	.	.	654	1034	630
3 Новоселний, Салагури	.	.	.	.	.	1143 933	До Салагур, Новоселний	.	.	.	.	.	800 620
до Львова							зі Львова						
3 Відня, Кракова	122	510	830	700	900	900	До Кракова і Відня	840	250	1100	450	1000	630
3 Бухарешту, Сучава, Чернівців, Станіславона	950	.	.	132	731	612	„ Підмолянська	.	156	540	.	900	1000
3 Підмолянська	205	1000	.	800	500	.	„ „ з Підмоляна	.	210	900	.	1034	1044
3 „ на Підмоляні	233	944	.	812	430	.	„ Чернівців, Сучава, Яс, Бухарешту	615	.	.	1000	240	1030
36 Стриж	.	.	.	1200	800	142	„ Стриж	.	.	.	550	900	720
3 Бездія	.	.	.	800	440	.	„ Бездія	.	.	.	910	710	.
3 Сколього і Стриж	.	.	.	910	.	.	„ Сколього і Стриж	.	.	.	.	.	300
3 Відня, Кракова (т. зв. близьколінійний потяг)	.	.	.	.	.	.	„ Кракова, Відня, (т. зв. близьколінійний потяг)	840	.	.	.	.	.

Видео журналиста "Руска Рада" в Чернівцях.

За редакцією відомого **Осип Мановей**.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ випускати
на щодня рік 10 кр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . 1 „ — „
для заграниччя 20 рублів або
40 франків.

Подружній числа по 6 кр.
в кожній статі Л. Героніма в
Чернівцях, у л. тавою № 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

щодня, крім неділі, і ру-
ських свят о год. 5. по пол.

Редакция і Адміністрація
„Буковина“ знаходяться в м.
Чернівцях (у л. Петровича
№ 2.)

Оголошення приймає ся за
оплатою 4 кр. від стрічки;
в „Поліссі“ по 10 кр.
від стрічки.

Що ви собі думаєте, Москалі?

(Отверто писав до України до Москві).

Що ви собі гадаєте, Москалі, коли ви
уєбма силами хочете нас винародонити, вини-
пити наші ім'я на своїй землі, там
густо політій нашою кров'ю? Чого ви так
ваносітесь на нас, що-б ми були Москаля-
ми? Чи розвешли ви, що вам з того
прийде, як ви нас винародоните? Який
наріз півторите ви на нашому місці?

Доки Україні були Українцями, доти
їх народне „українське“ почуте завжди
кадало їм триматись разом з нами і під-
няти одного з нами парю і одну держа-
ву. Поміркуйте тільки, чи ви самі півто-
рили півторили державу Росію, чи може й
ми причинились до вибудовання її? Хіба
Україна у самі тяжкі доби для Росії не
горнулася під прапор її царя, як один чо-
ловік, вставши до бою з найтяжчими поро-
гами і боронячи її, що мали сили? Тепер
же ви докладаєте усіх сил, щоб винищити
нашу мову і наше народне почуте; а чи
гадали ви о тім, чи у силах ви винищити
у нас наріз разом з нашою мовою і наше
почуте народне? Руйнувати все легше, як
будувати. Роздиріть ся динька по тих мі-
сцях і по тих людях, що вже вичинили,
як кажуть наші селяне, ламати ланка. Ні
користи для себе, а тим паче для нашої
і нашої держави, сподіваєсь ви одерака-

ти під таких недоліжках? Які чесноти під-
шукаєте ви у них, які ції змагає, які
правдині почування знайдете ви по таких
людях? Чи такий „просвіщенний“ чоло-
вік захоче, як би настала у тім якесь по-
треба, поступитись де хоч трохи на ко-
ристь держави або загальному власному добру?
Та ні бо! він думає тільки о власній инку-
рі і о нічім більше. Чи підшукаєте у та-
ких людей прихильність до чого иншого,
окрім такої собі самої власної инкури? Не-
вже ви гадаєте, що народна самосвідомі-
вість не парю нічого? Чи ви може справді
думаєте, що сила державна держить ся
тільки на одній державній силі, а не та-
кож і на живій силі народного духа? Не
вгайайте духа! — казав Той, хто краще
нас з вами знав цієї справи, як правди
так і кривди, що були і що ще будуть.
Не вгайайте-ж духа, а тим паче духа так
сприного вам!

І казав, чи розмірковували ви об тім,
який наріз півторите ви на нашої землі,
який нам поведеть ся винародонити нас.
По сям зразкам, що вже маємо їх досить,
яке видко, яких патріотичних півторите ви.
Та не дозвучили до них жадні, німці і
всіх инших, так як у мішаних півторче
йде „обруєбать“, бо — як каже та квітка
пісня на жовтень магдабурского прака: „а
півторились із жидками всі походи на на-
пів“ — то вже можна продумати, який здо-

буток ви будете мати. І бачу, що в таким
разі з нас мають зробитись якісь нові „Ле-
вентини“, наріз, що не має власного на-
родного почуті і не хоче мати нікого, на-
різ без чести і совісті, наріз самодлюбний
і невірний, наріз невірний і невірний.
Але що в а м виїде з того? Чи з такого
добутку ви будете мати користь? Доси
наш наріз склав одну з підвалин росій-
ської держави, але коли одна підвалина спо-
рохнає, чи не покритиє ся агодом, або
при першій бурі і не в будова?

Та ще й ось що. За що ви власне
так ваносітесь на нас? За що ви тиснете
так нашу мову і нашу славу і наші сян-
тонні народні? Одн першонай достойник
казав тому 174 роки:

Всё с нами нашей уналок последний,
Чего в силе диким еси, воюм блудный!
Честь и славу и враню нашу обрадуют,
Ковальское потребитъ имя поминувать.

А хіба тепер не те саме дите ви нам,
хіба ви не поминувате, як би й ім'я наше
стерти? Але знов питаєсь, за що се, за
що така ваність? Що ви диводили нам?
Які злих учинки наші проти нас маєте
ви на об? Чого, наші, Полікам, котрих
ви так любите, ви несеж дите більше нізги
ніж нам? Все-ж таки Полікам ніяко хоч
до Бога промовити по своєму! Все-ж таки
їм ніяко хоч видавати сімнадцять часо-
писів на рідній мові! Але се Полікам ви

Для женщин.

(Жіноче питання в австрійській раді дер-
жавній.)

(Австрія.)

Тепер щавно подумати, що в своїй на-
дії після генов про справу жіночу міністер
прослїти бар. Імч. При дебаті бюджетний на
серединам школами поручили дати послі тавою
справу вченого образования підданого жінки.
На ті заміти відпові міністер прослїти, а сло-
ва сто треба уважати поглядами правительства
на т. зв. жіночу школу.

„Приступаю — генов міністер Імч —
до справи жіночої. Може було би відповісти
сказати до образования жіночого, бо вимеє сло-
ва „жінки жіночі“ містити в собі більше ніж
се, що входить в жіночий resort. Все в комісії бу-
джетній в шавній переломі, що міністер-
ство прослїти не гадить ся засно-
вувати гімназії для жінки, а тепер
мушу ще раз те саме з всею рішучістю повто-
рити. Розуміє ся, що не моя річ запускати ся
при тім нашім з шавнім освітнім прикладом жін-
ки. Уважам можливим, що повільно жінки
ні суні в силі винищити з усім студію, при-
писави для мужиків і відповісти нимчим всім
інструментам і шавнім: а все таки міністерство про-
сїдїти не може не уважати на те, що жіноча обра-

зована жінка, як і тепер загальн повинає, має
паче жінки також від освіти економічний.
І вказави вже в комісії бюджетній, що рух
жіночий містити в собі загальну необхідність
економічну — хоч для повільних жіночий мо-
же бути, що ось приватно потребую економі-
чний — бо через надмірну конкуренцію
жіночу жінка би зменшувати платня заробо-
на мужиків і тоді як раз її обставини, котрі
причинили ся до змистрив в нашім часі жіночої,
се ось невідомі вигляди сиротності, а
тим самим і відносно рідний муси би потер-
піти. Ми чим раз більше віддавали би ся від
смаку рідної платні заробленої, від собі виро-
ти заробку, на котрій заробок мужик має виста-
ти на утримані рідних.

Мавши те все на увазі, гадаю, що жіно-
че питання прослїти значиме ся в тім напрямі де-
яким підготовляючим студіям. Найважливіша
річ — після всіх гадан — старатись о се, що мож-
на вказати шавно наукою жіночою, старатись
о науку, котра виходить з нас оберт народної і
відданної шавні і котра містити в собі не тільки
норме захоче образования, як раніше відповіли
підготовляючим жіночий до її будучого дала жінки
і матері. Заслужило тихих висхідних шкіл ді-
вочих (höhere Töchtereschulen) в повільних
краях після підміняти типів, відповіли місце-
ним відношенням — ось як раз так, до чого му-
симо в першій дит дивити. В тім містити ся
докума потреба державності нашого середнього
стану: учителя, урядники, офіцери, котрих

потребляючим дошколами, треба дозволити прий-
ти з жіночою поміччю і в тім напрямі жіночий
ство прослїти буде підняти всім способам
заслужити таких шкіл. Але й в шавній напрямі
принесуть такі шавні шавні. Тим відносно се спо-
собності до заробку жінки, буде можна для по-
вільного числа кандидаток, для котрих будуть у-
становлені спеціальні комісії іспитів при уні-
верситетах, утворити при тих школах посади
учительок і в собі способи бути могли від-
повідно сподівати при шавній образованню шавно
власного пола.

Розуміє ся, що при тім всім треба по-
дбати о тих, котрі справді шавні приватно
ті заслужили наукою, котрі в уважам повільно-
ним для жіночого пола, а то наші гімназії. До-
тепер у нас в тім напрямі не має сталої практики.
Ті кандидатки допускати ся, що вказав, до і-
спитів, але тим іспитам не можна приватно за-
растеру шавно іспити зрілості. Хочу постаратись
о се, щоб була подана можливість також
жінкам кандидаткам складати іспити зрілості
в кожній краї, в кожній мові, в гімназійних дер-
жавних під державним вказом іспитатора, розу-
міє ся цілком після тих самих умов, що і для
мужиків кандидатів, бо після всіх гадан було
би цілком неоправданним, класи для жіночий
кандидаток відсе левіш услів, як для мужиків.

Повільно жінки мають ся при виро-
вності приватно собі з власним вказом де-
яким дитерсний в заграничних університетах,
а вказави кандидаткам, котрі майже так само

даєте: „на своєго великодушія, не взираю на їх криволи“ — а чого-ж нам не покажете ни слога „великодушія“? Того, що ніяк? Правда наша, ніяк! — а через що? Через те, що ми, власне ми, а ніхто инший і навіть не ми саме зробили нинішню велику державу, нинішню „необъятную“ Росію... Але що-ж се шкодить? Так! се шкодить, і дуже! Ви нам повинні дякую, але нема нічого тяжшого і найнеобъятнішого, як ся идлячість. То ви-ж нам тепер і віддячуєте! Та, брати, всі ті утиски, увесь сей гнів, всі ті слухи і гноблення — се наша дяка! Дяка за те, що ми при кожній пригоді ставали не тільки разом з нами, але навіть поперед нас, дяка за усею ту кров, пролиту нами в славу Росії! Та, ніде правди діти, ся дяка й геть-то походить на кару. Кара за те, що ми все горисмося до одного з вами царя, кара за те, що ми осмілюємося покладати на нього і тільки на нього одного свої надії... Той самий просявниник (Теодор Прокопич) казав ще:

Не бачиш, Полаче, хто на тебе илаче,
Кого обиджав, кому досаждав?
Славу ти отворив, побіди породив,
Та ти ся істребав, славу ісправив.
Де-ж услуга там, еда всім благам
Свої оталяв, тобі похваляв:
Горю не жалів, крові не шовдів,
Тебе охраняв, тебе прославляв.
Що-ж ти ожил, як мить чезав,
Як за благах володів аж?
О ний, люте криво, о ний, тяжке бремя,
Пошло на ти вкорі судай правду сорі!

Так, брати, історична Неминда є і му-сити бути! Адже-ж ми саме так любимо розписувати ся о „австрійській неблагодарности“ і о тім, що „Австрія за свою черну неблагодарность повесила висторію, покараніє“, що певне на міркували й о свий! Чи може ми занемилися, що для нас ся Неминда не існує: і що ми можемо самітньо насміхатися з Божої правди? Скажіть, є і повинніє наші наміри, яке поширювати, бо ми нічим не заслужили на се під нас і вводити ті невеличкі бажала наші, бо... бо як каже народна пісня о правді і кривді:

Сам Господь правду
І свирить горішню.

уражені, як наші факультети медичні. Не розсуджачи тут якості, чи жінщина надала се на дора, думаю, що сега виникла слушність і справедливість, аби такі кандидатки на будуче, по звичайних умовинах, могли мати освітлені призначення згідно з докторським званням і для чинного краю, скоро звикли до історії істини при таких самих умовах, які обумовлюють мужських кандидатів.

Найтруднішою справою з підняттям наших лисних шкіл. Виправді жінщини вже й тепер можуть ходити до тих шкіл, але в незначній кількості. Вони можуть бути допущені за згодою загального дирекції или годинників на кожній школі, і справді значне число жінок ходять на лекції в університетах. Рішучі і від тим випадком старася міністерство просвіти вибрати іншу форму, щоб жінщинам мати нагоду придбати собі наукове освітлення в наших університетах. Безперечно, що їм се зробити без певних застережень і дачого узаконення, виступити найперше опіні всім жінчиних шкіл. Така опіні не доречно по даси міністерству прояснити, тож і мені пошлю годі тут зазначити, як справа буде наладжена. На кожній школі мені здає ся, а надія чейка сега припадає, що міністерство просвіти зробило в тій справі все, що відповідало є теперішньому стану.

Вокружить неправду,
Вознесе святиню.

Українець.

Що нового в світі?

Два важкі факти стали ся сими днями в Австрії. Як велике значіння має виборча реформа для установа внутрішніх відносин в кожній державі, се знає кожний, хто має хоч епектасе повноте про нагу конституційного народного представництва. Конституція наша, уложена перекр 30 років Шмералієм, тепер вже пережита, не відповідає ніяк теперішнім відносинам, бо за той час зросла значно громадянська свідомість в австрійських підданых. Успішні до-си перетини народу домагають ся права вибору, на їх чолі робітники. Тому напором мусило виникнути піддати ся й австрійське правительство і 1893 р. вийс гр. Таае проект реформи виборчої. Великим парламентарним сторонником зда-ван ся той проект знаходив на їх стан посідає, і так повстала з протиних собі сторонництв коаліція, котра подала міністерство Тааевого. Наступило коаліційне міністерство кн. Шанді-Грета — а з ним зачала ся таганина і нові до-говідки поступовань в справі виборчої реформи, вистали комітети і субкомітети з тайними нара-дами. Хоч покладено на се міністерство великі надії, оно показало ся неспроможним до таких великих задач і внало. Провізоричне урядове міністерство не могло на так важку справу, яке є виборча реформа, мати ся. Наступило нове міністерство гр. Валленберга, а оно прирехло з са-мого початку оспро предявити новий проект виборчої реформи і дилерало ту обітницю. Яку доріту перейшов доси сей проект, наші чи-тателі знають: довга війна в нахліт носів, відносане до виборчої реформи виборчої, і знес-довга генеральна дебата. Показало ся, що між вогадками двоєсторонності є такі великі різниці, що здавало ся, що би й се нове міні-стерство поклало ся при сій реформі: бо, дали ся туті голоси, що такий спроби нема надії на ухвалення того проекту. Отже обидва поклали ся пустою, бо комісія для реформи виборчої при-зла вже в спеціальній розирні перший і найго-лосніший артикул проекту, котрий установає ся пету сирію з 72 мандатами. Се рішене то великий крок вперед, оно мінує успішно на-ладжене важке справу, даєть ся і енергій-теперішнього кабінету.

Друга важка справа, се громадянські ви-бори у Відні. Велику твориву перекр тим про них, особливо удержувала ся чутка, що лі-берали відбудуть собі за повноту правительствна більшіе мандатів, як попереднього разу. Але рахунок на повноту правительствна більшіе ся тайним, бо

ово до сих виборів зовсім не міняло ся, а поли-шило їх віддай волі народу. Показало ся отже, що антисемітський рух не лише справді заворі-ни ся, але навіть що раз більше росте. При виборах з третього кола здобули антисеміти всі 46 мандатів. Дуже цікаві суть статистичні дані з голосовань: На 56,682 урядованих до голосо-ваня голосувало 45,249 виборців, а з тих голосів унало на антисемітських кандидатів 33,538, на ліберальних 9,123, а на соціал-демократичних 1,073. Минушого року голосувало на 54,680 урядованих 43,076, а то 30,544 на антисеміт-ських, а 11,125 на ліберальних кандидатів. Ва-що більше, в ділянках Сімерінг і Ортаурінг дістали соціал-демократичні кандидати більшіе голосів, як ліберальні! Се чей добре докazuje по-степенний упадок ліберальної партії. В другім кола здобули антисеміти 32 мандатів, а ліберали 14, значить вже тепер мають антисеміти біль-шість в громадянській раді. Чи відбудуть ще анти-семіти тільки мандатів в першій кола, як мину-шого року, се вараді не можна наперед озна-чити, але оно дуже правдоподібно. Вирішав тепер питання: чи вибери антисемітська більшість знов свого проводира д-ра Лосера бурмістром, чи прийме він мандат або схоже посади на своє місце кого небудь, а коли прийме вибір, чи швар-го затвердити? Про се різно толкують, та щось певного годі тут сказати.

Німеччина готує ся святкувати тор-жественно дни 21-го червня ювілей 25-літнього існування парламенту. Сей рік назавді багатий для Німеччини на ювілеї, але они не можуть знов перейти без різних несприятливостей. На такі ювілейні згадки ся знов тепер при новім ювілею. Творним виборного парламенту був кн. Бісмарк, а ніхто як той сам Бісмарк знаважав парламент і знов се садю на віщо. Навіть тепер, де кн. Бісмарк давно вже усунено, не має ні-можливий парламент той поваги, яку повинен мати, на доказ сего донте буде гадати згідні слова шека Вільгельма II. про него. Отже як же-ж опинити на ювілейному Бісмарка? А що, коли соціалісти на торжестві зазначити, що при-кладу в честь шека, як они се при шкідлив когаді робити? Ціаю, не схоже парламент опини-ти ся ювілейні трудності при сьом ювілею.

Між «райдуским» кабінетом Буржон а умірнованими республіканцями, котрих твердимо є сенат, пронасть збільшав ся з кожним днем. Щоби нікстати ся за наскрізь соціалістичну промову міністра торгівлі Мейєра в Шаллен, вибрано до комісії для правительственого про-екту о доходах позату на 33 членів 29 про-тивників того проекту. Як правительство фран-цуске з сего вишло, не знати наперед, бо так кожний день де ся знає незначна. Пошири-лих Буржон з президентом республіки Ферон до Німеч. Для характеристичного політичного по-ложени у Франції позату слова визначного полі-тика кн. Валле-Рюа, котрий майже що не стає президентом республіки: він не питає, де по-кувати синоєні в парламенті, сказав: „Хіба у Вер-сайлі?“ (значить на контренті паризькій).

Англія тепер в клопотах. З Парламенту виникла дипломатична нота, в котрій вимане султан Англію до політичного справу в Сьвіт. Але з той ноти виходить так, що Англія по-нимає зречи ся свого впливу в справу над Німеч-а навіть Туреччину, вказано вимане сиреб-них держав. На тие вимане відмовила англійська преса гордо, що Англія не зречи ся своїх прав, бо вона, що майже між сиребніми державами соціалістичні, котрі вже перекр просто вказували ся їй з оновими. За так безлітателю уваж-ність дістала англійська преса напередку віспрану від всіх англійск прас, бо правдою є, що він стоїть Англію зади своїм торговельним політич-ним відносинам. Ово дивок при тім, вимане як могла Туреччина вказати ся на такий рішучий крок? Тут мимовіль виступає ся гадка, що до того спо-рувала є якась інша держава, Тепер як втра? Росія, Франція чи Німеччина? Над сего зага-дані розбитав собі тепер англійська преса голову і не може прийти на певний слід. Мусю отже тепер знов знов важку справу, котра закладає політикам і прасі чимало роботи, поки она буде наладжена.

Бельгія має нове міністерство. Доче-рішний президент міністра де Бірк, котрий був парам міністром заграничних справ, подав ся

Значить, коротко сказавши, наше творіння правительство не думало виходити гімнати для жінщин, але за те вже кандидатки зовсім не мали дора (т. є. з нашою науковим жінщинами) такий же у відносинах пошлах. Але проте пра-вительствна кола внало і се розвинути, щоби дорвати жінкам освітлені також гімназійний істині зрілості і вчити ся на університеті; тільки не знає, чи виманити нашім вчити ся разом з чоловіками.

Так тепер та справа стоїть. Шкало було би довідати ся, що про ту справу думают Ру-сська, а ще більше бачити, що мають думок. Чи они все ще тие переконали, що у жінок довгий мозок, а короткий розум? В жінчиних відрізках усе-давно верстали вчити ся се поспішаво.

Після цього кають Гету:

Was die Frauen haben und haben,
Wollen wir doch geben haben;
Was die aber wollen und wollen,
Das will uns ebenfalls anhaben.

Але той сам Гету сказавши відав такий жінчині (Левонка, Оттіа, Шварцга), що самі-чати жінки протів се верна. Дать Біг, що діждемо ся, як учениці гімназійний і учениці гімназійний будуть вчити ся товариством сло-вом: сирію! — як різний з різним.

в дивісню задля слабого здоров'я. Він (неповний) амбасадором в Лісабоні; президентом міністерів став дотеперішній міністер фінансів Смет де Нас, а міністром заграничних справ де Фалеро. Кажуть, що з сего зміною в міністерстві має наступити завзята боротьба з соціалістами.

В Болгарії наступила тепер перерва по давніх коровах. Ми вже зазначили, що тепер їде годиною о се, як поведе як Фердинанд Болгарію по мирному з Росією. В міністерстві поминали ся деякі міністри ресортів, а президент собраний Тодоров став міністром, мов в нагороду за успіх якогось провадира збітної депутата до Петербурга. Але кажуть, що політика міністерства зовсім не змінить ся, а буде дати йти до удержання європейського миру. Са постановою справді дуже похвалена, але чи має як Фердинанд достаточну до сего силу? Росія удає, що її зовсім не залежало і не залежить на тім, аби зробити з Болгарією заборону російської політики. Проти цього, урядом і нікурадом преса твердить, що Росія стоїть на становищі берлінського трактату. Болгарія досить добре організована, щоб поступати самостійно, а сего бажає Росія, котра хоче миру, і всі її змагання йдуть до того, аби в Болгарії вистав внутрішній і зовнішній мир.

Загальною вигадкою поведене на дачі в Неході, в Корей. Король втік з синам добродієм до російської амбасаді, а порохобильний батько короля, котрому приписують повстання, пішов принуждено до того самого амбасадора — значить, ціла порохобильна родина пішла в гостину — до російського амбасадора. Тепер приїхав корабель з 200 кошами і ті пішли в сторону голландського міста Корей, Сел. Можна бути певним, що приїждючої той корабель з кошами не прийшов, лише після певного, добре узгодженого плану Росії. Та на се не зможе Японі тихо сидіти. З того може прийти до калітвечі, котра немало займе навіть цілу Європу.

НОВИНИ.

ЧЕРНІВЦІ, дня 4-го марта 1896.

Нова руска школа у Львові. При жовтійській монастирській Виспіванці у Львові має шкоро відкрити ся приватна виспіванська школа від нинішньої до осної класи з викладачою мовою рускою.

Товариство буковинських друкарів і складачів в Чернівцях вибрало на своїх загальних зборах дня 1-го с. м. нового вибіра, до якого виїхали як голова Іван Духнерт, секретарі Голови Денис Пашинський, касир Клементій Кинтовський, а як відомі Іван Вітчек, Сидір Віткер, Олександр Костриж і Іван Хроменський.

Не все те правда, що на побіг снігують, і не все те правда, що румунізаторські газети пишуть. Ще як би писали снігують з невідомості, то можна би їм простити, бо ж на жаль та „моральна“ преса, котра приписує собі право, друкувати проповіді в моральності, сама скаржиться на невідомість. Гріх той то не що інше, тільки снігують і неправда. Не подобає ся їм тоді танцювати на мітроніах Чувреніні, вивести зарок проти нього справу бенефіціального монаха в Дрогобичі і остаточні спокони закласти его в Газ. Вас., коли товариство Лівішес мусило лабирати ся з даремної хати в редакції. Не подобає екзотизаторам край Гого, піти в куре різні екзотизми телеграм про его перенесення, на котрих не було ані слова правди. Бажаючи собі мати свого кандидата мітроніах, обдурили екзотизаторами одну відому газету в Чернівцях для змірвання, який мітроніах. Неодолані розсудом справи гімніали в Сучаві і Івотиніах, констатують сі в другі і треті то в снігують то в раді державній, очиняючи в тім переслідування, що хоч би в їх босідах не було слова правди, то все в раді державній пишуть ся хоч слабше переслідування, що переслідування Волохм де се як Буковині крах. Тепер н. пр. зовсім, що крахного інсигатора Тумайра, котрий задля своєї об'єктив-

ності єсть снігую в очах Волохм, покликаний міністер просвіти до послухання его опрацювання. (Як звістно, бар. Василько ждав в парламенті уювання Тумайра). Отже довідуємо ся від певних осіб, що се просто вихудка і напасті. Інсп. Тумайра міністер зовсім не покликаний до себе. Сегодіння урядом Скегновіткер Зіг. доносить, що інсп. Тумайра виїхав з власної волі ще дня 24-го лютого, отже ще перед промовою бар. Василька, до Відня.

А вже що говорити про напасті такої Вах. Рот, Газ. Висоціні і їх невідомого товарища, „Бук. Відомостей“, на наші читання, на наших послів, на всі наші старання! Тут они себе взаємно спонмагають: надрукує одна газета брехню за Лужани, друга передруковує, а третя надрукує просто, безліччю надумку за скаржеских читальників, то знов ті другі передруковують. Інакше, таке дивало! Тепер в Вах. Рот читаємо, що в президента краю була депутация з Лужан з просьбою, аби посол Пігуля не жав виїхати на громадські вибори в Лужанах! Ми з того були би тільки раді, коли би наші посли жали виїхати на вибори громадські, оно дуже пришло би ся їм, — але в тім випадку знати лише бажання румунізаторів, аби н. Пігуля ослезветати і поїхати ся як навісирне. Сподіваємо ся, що дотеперішні чини „дуже моральні“ возмозког праси доводили навіть людий брати всі їх місти осторожно. А ми значить докладно тутоні відповісти, кажемо снігую, що нема на Буковині так неморальної праси, як орґани румунізаторів і їх слуг, руских ренегатів. Розуміє ся, з такою прасою і борба єсть немозлива. Добре то Гайне сказав:

Doch das Schrecklichste auf Erden
Ist der Kampf mit Ungeheuer,
Dem Gestank als Waffe dient:
Das Duell mit einer Wanze.

Нові гроші в Австро-Угорщині. Правительством австрійським і угорським порозуміли ся вже що-до емісії нових папероних і срібних гриний. Срібна монета буде мати вагівність 5 корон а величину таїрив з часів Марії Терези; нові банкноти папероні в ціні 10 корон заступлять теперішні „пяти“, котрі поволі виходять з обороту.

Віче селянське в Самборі, скликане на день 5-го с. м., не відбуло ся з низького сямбірського староства.

На шибеницю засудив суд присяжних в Самборі Василь Миславський за вбивство власної жінки Розалії. Она ще перелазує не мала зброї слави, а шоків жила в чоловіком в негоді, так що Василь мігши піти до двора на службу. Коли одної ночі — так розповідає Василь — вертав він до дому і перелазив через шибеницю, знала Розалія на него і тріснула его убити. Він підозрівав вже давно жінку, що она хотіла его отруїти, отже щоб снігують ся, пішов сі тепер в рік, де она згоріла ся. Однак вони витягнули трун Розалії з води, були очі і уста закладані хустинкою. Миславський перечесть, мов би він казав ту хустку. Суд присяжних признав его одиноким винним і на тім підставі засудив его на шибеницю. Він прийняв сей засуд з релігійною і сказав лише слова: „Най віршають!“

Десять разів замужня! В селі Сент-Поль на Угорщині умирал один дивом Стефан Пілі, який по деяких членах. На похороні сі знали ся майже цілі села, бо Пілібон була через своїх десятих чоловіків споріднена майже з цілим селом.

Сніг жінок в церквах. Паризький мітроніах кардинал Гінгард видав новою розпорядженням, котрим забороняє ся жінкам снігати сніг і в хорах церковних в Парижі: виняток становлять богослуження жінки. Таке правило усталено ще в XIII віці, але тільки жінки Клементія XIV. позваляли жінкам снігати в церквах; від того часу задержав ся той звичай. Однак в останніх часах виїхав з того агітаторіа іншаді. В великій церкві Нотр Дам в Парижі снігали артистки танцю Сандерсон, а від час сі снігую прибувала публіка мов на яке задоволення і залюбувала ся мов в театрі; в цих перших паризьких приймах навіть до того, що ослезували артистку і кричали „ще раз!“

Така профанация снігують спонукала кардинала Гінгарда писати загальну заборону. — В наших перших с подесуду зорґанізований сніг і той справді причиняє ся до величності богослуження, однак на жаль треба сказати, що не раз приходять ся з перши відкати, лише задля „снігую“ різних снігую і снігуюч, у котрих — що правда — перши здорові і гарні силні, але що снігую, то не конче мусить бути красне. А як не раз див снігують! Треба мати здорові перши, аби їх слухати довго.

Телеграми „Буковини“.

3 дня 4-го марта 1896 року.

Відень. Вчера привезено тіло архиміа Альбрехта Салаатора і виставлено в двірській муніцип.

Відень. В палаті послів почали ся наради над бюджетом міністерства фінансів. Міністер Біллінісх і в підході потребу обороту касового і законів, що в сідуючій бюджеті буде податкована справа надвинув елевих. Правительством узиме нагу податкової реформи, котра буде у відноднім часі податкована; потрібна також більша правительствена акція для різників, але треба передовсім дбати в опрощеноване капіталу. При нагоді податкової реформи прийде під наряду також стаття податків. Правительством мусить жалати підвищення податку від горілки і вина, але з того прийде користь головню для граєних податків. Удержання не тільки західної землі виїхало на користь держави. В справі австро-угорської угоди треба значати на справедливості і одностайності держави. Тут є мірадаїні три унати: австрійські інтереси, угорські інтереси і дуже важний загально-державний інтерес в задержанню основничої одностайності. При коїзній інтересів обох держав треба знайти виїх на підставі справедливості, а до сего потрібно часу, снужною і терпелівості, бо прецідь справедлива угода є важною природною законністю для цілої держави. Правительством думає лише про обовязок, якости інтереси Австро-Угорщини справедливо разом. Міністер відказав ся до довіри парламенту до правительств, котро старати ме ся дійти до справедливої угоди.

Будапешт. Угорський сейм відвинув всі обвинувачення проти австро-угорської угоди.

Катовиці. В ночі вибух огоні в заліні Катовас: доси виїхено 21 мертвих; доли ренції 100 людей доси незнає.

Рим. Генерал Баратієрі пішов на абессинську армію, але мусів ся відквітнути перед перемогучою силою протиница. Стратя Італійців доси ще не знає.

Льондон. Вчера відбули ся в Кінгсвель великі збори в користь мирового суду в англійсько-американській справі; на зборах було багато Американців.

Мадрид. Головний командит на Кубі Вайлер надіє ся, що не буде потреби рішати шось важного супроти рішення американського сенату.

Новий Йорк. Herald доносить, що президент Клевланд є протиний рішенням резолюції.

Рим. Після Рорело Романо ріши кабинет підати ся в дивісню. Обіцують справедливий генерал Бальдессера, щоб покликати міністерство до одностайності за невідомість в Авриві. Баратієрі мають відквітати з Авриві. З нагоди вістий з Авриві урядом відквіт міст навісостали.

Весна! 1896. Весна!

Пиллявисті, пильнявисті вирощані

2000 КОРОН

вирощані

Яре насінне на засів,

чиста конопина (пильнявиста і жовта), чиста
на трава, мішанка трава і трава з конопинами, для
домашніх і дитячих парків і городів.

бураки цукрові і настівні.

Випробовані новості:

Замовляйте у нас (хочу вказати), найкращий
в світі бронзовий ячмінь, картопля „Agnes
Jewel“ брадний, яку також в мене можна
замовити.Остерігайтеся перед заміною продуктів,
називаючи певні певні конкурентів на брадний!Важко, навіть за тривалий час зібрати і по-
шукати спеціальні культури насіння огородин,
далеко від Львова, однієї і кращої подати най-
кращої якості і найбільш дешево відрізняє.

ЕРНСТ БАЛЬЗЕН

в Кракові (вулиця Пальська 9).

Коли заміняти старі для нових може кон-
тролювати нові нові.Тисячі привабливості, подяк і у. н. може
кожний у мене передати.Циновки, замінені для заміни культур
стабілі і франко.

Адреса для телеграм: Бальзен в Кракові

Бальзен

Liniment. Capsiei comp.

з антимонію Ріхтера в Празі,
загальноприменою знаменитий усми-
рюючий лік на витримку: по ціні 40
кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх
аптеках. Прокремте жадати собі загально
улюблений лік просто від назви:Ріхтера Liniment з хатинією
і прокремте з антимонієм і хатинією
з антимонієм і хатинією „Бальзен“.
60 літрів і 10 літрів.

Аптека Ріхтера від аптеки Львова у Празі.

Ціни збіжжя і других продуктів.

Дня 2-го марта 1896.

Львів.

Чернівці.

	від 7.30 до 7.80	від 7.60 до 7.70
Пшениця	6.25	6.25
Жито	5.—	4.80
Ячмінь, брод	4.50	5.50
Ячмінь, прістий	5.30	5.25
Овес	8.20	9.50
Ріпак	8.—	8.—
Горох	0.—	0.—
Нас	0.—	0.—
Львівська	0.—	0.—
Вів	4.25	4.75
Вів	0.—	0.—
Гречка	25.—	32.—
Конюшина черв	45.—	65.—
Конюшина біла	30.—	40.—
Копиш. висок	5.—	5.50
Кукурудза нова	00.—	00.—
Хліб 00.— 00.— зр. за хліб у Львові оп- нота за 10.000 літрів 12.50—12.75		

Літературне Товариство

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

вулиця Петрівська число 2,

намає на складі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіжних, жіночих і чоловічих, религиозних
Спеціальних Публікаційроку 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892,
1894, по 1 зр. 20 кр. за рік, а всі 7
разом за 7 зр.

З порескою почткою 7 зр. 30 кр.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. II.

перше і одинокі руське товариство
асураційне, приурочене Рес. Ду-
ховенству і всім вірним через
Вирески. Митр. і Пресви. Еп.
Ординариати всіх трох галицьких
Епархій, обезпечує будинки, снот, госпо-
дарські знаряди, збіжжя і зерні і соломі, сіно
в стогох і будинках протів шкідливої
огоні за можливо найнижшою оплатою.Школа замінує се і замінує се тільки по
пожарі, а дотепері замінені в чернівцях Товари-
ством взаїмних обезпечень „Дністер“
можуть обезпечувати і замінувати і найкращі з них.Найбільш „Дністер“ приймає банк кредит у Львові
при лінійних інструментах.На жито можна обезпечити се через „Дністер“
всіх своїх можливих можливостей в товаристві вза-
їмних обезпечень в Кракові, котре для їх найпо-
риятливішої угоди і віддає найбільш і краще в усякій
книзі.Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, створе-
ниме зареєстроване в офіційному порядку, при-
ймає від своїх членів і третих осіб закладу до
поручення на 5 років, Галицьких цінових
Указів по 30 зр. Цінових указів се тільки
заступити реальності, віддає від товариств, за по-
рукою двох членів. З жовтня віддає се до кінця
жовтня на удрі.Згадане в удрі асесорі в жовтності, за
„Дністер“ не в заступлений, приймає се.

Видання „Буковини“.

Перші Збір. оповідань Тодота Галія,
сторін 110, ціною, ціна 30 кр., з порескою 35 кр.В день святкої воли. Оповідань О. Я.
Винишного, сторін 42, 16-ти, ціна 10 кр., з по-
рескою 12 кр.Для передплата „Буковини“ обі книжки
коштують лише 30 кр. разом з порескою.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейського годинника.

Приходять	П о ї з д и						Відходять	П о ї з д и						
	поспільні			особові				поспільні			особові			
до Чернівців							з Чернівців							
З Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Синьця	1234			620	1034	630				940	947	513		
З Бухаресту, Яс, Сучава, Гайбоси	240			920	1011	500				634	1044	630		
З Новоселів, Салагури							1145	902					830	630
до Львова							зі Львова							
З Відня, Кракова	122	510	840	700	900	900			840	200	1100	430	1033	603
З Бухаресту, Сучава, Чер- нівців, Станіславова	950			130	731	611				100	500		900	1000
З Підмоличин	201	1000		835	500					210	600		1014	1014
З „на Підзамче“	213	914		812	433				611			1000	940	1000
З Стрия				1200	830	100						500	900	730
З Белки				500	400							910	710	
З Скольного і Стрия				910										300
З Відня, Кракова (т. зв. Блакитний потяг)									840					

Підчеркнені числа означають часу їзди від 6 год. включно до 5 год. 30 мин. раніше. — Середно-європейський час різняться се від
дальшого о. 36 минут, а від чернівецького о. 44 минут; тож на залізницях о. 12 год., то на львівській залізницю о. 12 год. 36 мин., а на
чернівецькій 12 год. 44 минут.

Найбільш товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Руска Рада“ в Чернівцях під редакцією Осипа Буковини.

На редакцію відповісти Осипу Маковей.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Вукинуку“ коштати
на малај риб 10 ар. — кр.
на чирча риб 2 „ 50 „
на чирча „ „ 1 „ — „
за наплату 20 рублив або
40 аринка.

Повідомити числа по 6 кр.
з флорі сент А. Горюшка и
Червоних, у д. Голубини в. 17.

ВЫХОДИТЬ

шодня крім неділі і ру-
сних свят в год. 5. по пол.

Редикция і Адміністрація
„Бунівки“ знаходяться в
Чернівцях (д. Петровича
8, 2)

Отримані приклади є за
оплатою 6 кр. від студентів;
а в „Надісланій” — 10 кр.
від студентів.

БУКОВИНА

Наші дрібні господарства
і Їх доля.

L

Рівня господарка не починає, унаслідок?
І дійсно, розібравши точно виняткові
різничі обставини і ту поступову звичку
цеї землеродки, мусимо признати, що для
вашого мужика виходу майже нема. Добре
ще, коли господар зможе зі свого гадя-
ства як-так прожити себе і родину, а
то звичайно буває таке, що більша частина
селян наших терпить вічний передивок
та ледя животі а дня на день. Не зна-
ючи, як поправити свою долю а не маючи
нащо допомогти ні звідки, опускає селянин в
розпуці свою батьківщину та йде шукати
таляну в краї чужі, далекі.

Де-ж причина того невідрадного стану? Причини багато, як: великі татарі податкові, великі кошти судові і нотаріальні, коштова ахвізстрація автономізма, часті школи елементарні, роздроблені ґрунти, брак промислу фабричного і т. д. — а вже-ж найважливіша, аде са нам лежить тая в самій натурі теперішньої селянської господарки. Мужик наш живе і миві ще, як его батьки перед сотками літ: захован не тільки їх пошу, мову, обичаї, виображення і пересуди, але і в шоденнім життю его, в его занятях і працях господарській нічо майже не змінилось ні

ріків. Відокремлюючись і не стикаючись з ніким, хіба з сусідами свого села, єсть він майже зовсім лишений на свої сили і до них же сам задоволює майже всі свої потреби. Спосіб такого життя та господарини був би може і на дальше достаточним для нашого мушкетера, коли не зміня обставин. До нас завітала жеманщина а ємист її був сиваком смерті для дрібного галіцизму. Жеманщина позурила Галичину а західною Європою, котра находилась тоді в висшій фазі культурно-економічного життя, в фазі капіталістичної господарини. Рікні винайдення і удіпшення технічні, множество і різнородність, котрих ставалися знами нашого століття, знайшли широкє застосованє на поли різної продукції. Узекплені средства комунікаційні зближили до себе продуцентів плодів різнячих навіть з найдальших заморських огнищ продукції і розвинули в нечуваній спосіб світову торгівлю продуктами різнячими; заграниця зблизла і далека, почала наємнати Европу своїм збіжєм. За помічю тих винайдень і удіпшень, технічних знаємчала свободна конкуренция всі галузи продукції, котрих господарює силою став ся інтерес особистий, а господарним средством капітал. На тлі свободи і рівности правної розвинуло ся жите економічне, яко безоглядна борба о бит (істнованє), проваджена нерівними силами, бо з гори рішавєча побіда

для тих, що узброїлись в більший капітал. Капітал ґрунтовний подає ся притім під перевагою капіталу грошового і то задля его рухливости і гнучкості. Сталось то тим лекше, що до обороту капіталу ґрунтового застосовано законні правила, оперт на прикметах капіталу рухомого, не увагаючи відрубних знамен, які під виглядом ужиття і простої вартости поєддав капітал ґрунтовний. Перевага капіталу рухомого над ґрунтовним показалаась передовсім в чим раз більшим задолженню постійної земельної, в чим раз частійших змінах власности і інших подібних явищах. Наслідки же таких умов продуктивні підтун найтизніше наш неперворотний мужик. Дістав ся він під млинське колесо, під вплив великого капіталу і великої світової конкуренції, а був за слабкий, щоб до тих умов застосувати ся або мати на них який-такій вплив. Дрібному рішачикови брак того всього, що дає можливість вести господарку інтензивну після природних вимог, а природний наслідок того такий, що він хіба мусить гинути, — коли обставини природні не змінять ся, або мусить утікати в світ за очі, щоб бодай спасти своє життя. І дійсно найвивись землі економісти, що вже засліпвали „півкан паміть“ для нашого мужика і для его дрібної господарки, другі ж його пророкують ему красну будущисть. Де правда? По середній.

ИЗ-ЗА МОФЯ

Лист нину и до нас, мої сердечні,
З тремтливим серцем, з мисливим очима,
А нині ями поди бездомних,
Що дати нас, як мій, нещоборних,
Страшних горі, прайде нещаси
Між мною тут і вами там, сохливі.

Тому й блукають они лиш гором,
Туди влітаючи півноччю і ранню,
Де душі наші заперені з росом,
Де вітер хадить колосистим ланом,
Буди-б рад півноччю лінувати з тій злини,
Буди-б рад з вітром, та ще маю очам!

[illegible]

Та мість про вид до мене не доходить
Через такі селіти й широкі воли!

Тож і від туди вже нічим не можу,
А з жалю тутім мало що не гину...
І щільно бачу маму огорезу,
І журавля, що сипер ся о нембрину,
І переліт горі чум, через море,
На тамтін життя задал шлю і простору

На образці хто в відпустку добуде,
І дивить ся і мішче на шні,
Там в н ту хату, малюч сн, жеман
Давно сн наче в образці Марні.
На слякотні шні в стінні мні
В поріг і бундні на стінні тм, білі

Недуг на жене мина, што ђ мѣ не рину,
Наше доброй за грѣх не жале гни;
Дити мабуть небадом в змале мину
Без чотырох дощик и без мотила,
По тисно тут на недуг той гинути,
Котрых не в грѣб, а в рѣз оми нечистоти.

Жаль, той невидиши моті, що плаче
І силзе слюди на панірі той білій,
Котрий із жорі впривело в тій хвилині.

Водя я злинути в твоїй утробі,
Чим жай діждатись тутки той долі!
Бо й виходом тамало ся я в харобі,
Жа вода Гли рабі зчукало в полі,
І розливалось ся, як італося в каліти,
І вода злипаєсь, щоб як все той злити

Пропиш би я нас я, проб жєні аз морє.
Перевчались, як зима минулась,
Чи не дібралась часом до обори,
Чи ще жорна там, чи жосна вернулає.
Та тішиє — затиш як таку оужину
Забрав наш злит, то я сєй сєдїт пошнє

Тож має приїхати й клясти ся вам, любі,
Вам, отче й мати, у своїй клятині.
Козли-ж вночі там пітер зайшли в гущі
І згасли біженуть ікрами полїзів,
Або що рушати загинув тиїсїля,
То буде в я в вас, дїт мій буде, неїзго.

І нас, сусідні ширі, я прошу
І тебе, худішо, я про, що є лиш в волі,
Всі мені, душі й нас, садочку, таво,
Всі обороти й ласки в стодолі
І тебе, коє, працюю кме.. як пачина,
І сибета без нас тут і гиніти.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ вносить
на цілий рік 10 кр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . 1 „ — „
для заграниччя 20 рублів або
40 франків.

Одностій чила по 6 кр.
в білорусі та 2. Гроші в
Чернівцях, ух. голівки ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

щодня крім неділя і ру-
ських свят о год. 5. на год.

Редакция і Адміністрація
„Буковина“ знаходяться в
Чернівцях (ул. Петровича
ч. 2.)

Одностій крайнос ся на
сплатно 6 кр. з 12 стрічки;
а в „Надєснїх“ по 10 кр.
з 12 стрічки.

Наші дрібні господарства і їх доля.

(Анонім.)

Коли-б ми могли на гектарі землі про-
дукувати тільки пшениці, що Франція, от-
же 1200 кат., розуміється, при тих самих
цінах, що платимо нині, в такім разі не
контувала би нас продукція 100 кат.
пшениці 6 ар. (як тепер контує), але тіль-
ки 4-55 ар. Конкуренція з Росією пока-
зується, однак і при тих обставинах немов-
ливою, бо (як ми виказали висше) конта
продукції 100 кат. пшениці не можуть
більше виносити як 4 ар., оскільки конкурен-
ція мусить видержати. Виходить з сего
ясно, що навіть при найбільш інтензивній
господарстві конкуренція з Росією показу-
ється неможливою, а дуже далеко ще до то-
го, щоб ми 100 кат. пшениці могли про-
дукувати по 4 ар. В подібній спосіб ціна
нашого збіжжя залежна від урожаю на
Угорщині або в Молдаві. — Припустім
однак, що ми зможемо 100 кат. пшениці
продукувати по 4 ар., то і в такім слу-
чаю нічого не візьмо, бо торги німецькі за-
чинає вже засипати пшениця з Канади і
Аргентини. Край ті посідають немірені за-
ни жиної, плодотворної землі, котра до своєї
управи потребує ледки $\frac{1}{2}$ часті тої праці

що нам, а надто робітників там неспичайно
таних. Збіжжя в тих краях зазнає неспичайно
таної продукції, по нимо далекої дороги
через океан, засипає торги німецькі, а о
конкуренції з ним з нашої сторони нема і
бесіди. Дальшим незвичайним наслідком то-
го єсть ще і те явище, що земля дешевіє,
що її вартість спадає. Так отже і при
найбільш інтензивній господарстві нема ви-
ходу для нашого галузства, а оскільки де-
яких економістів: продукують більше, а до-
ля різниці мусить поправитись — пока-
зується недостаточним і не доведе до ціли.

III.

Коби ще хоч промисел фабричний був
у нас розвинений, в такім разі різництво
знайшло би в собі силу підпору. Звістна
бо річ, що різництво і промисел вістать
до себе в такій тісній зв'язі, що тільки ра-
зом і спомогаються взаємно можуть роз-
винуватись. Першою причиною тої взаємної за-
в'язаності єсть те, що продукти різні, і
завжди стануть ся способні до ужитку, му-
сять бути перероблені у вартатах і фа-
бриках. І на відворот — різниці потребу-
ють до праці своєї шкідливості, котрих самі
зробити не можуть, але закуповують їх
від промисловців. Так отже різниця має
залежене збуте своїх плодів у фабриках,
а робітники фабричні потребують надто жи-
вності. В наслідок того ціна плодів різни-

чих не єсть підчинена наглим змінам, але
удержується через довгий час менше біл-
ше на тій самій високості, а різниця має
залежений сталий дохід, відповідний до
ого праці. У нас на жаль так не єсть.
Промисел фабричний у нас що бив в пе-
рших, зазвичай тільки ремесла наметатні
животів, тож і не диво, що край наш
переважно різничий мусить упадати. З
далеком бачимо, як країна наша убожів,
міжким коли промисел в західній Європі
громадить багатства. Земелька наша бо-
гата на несе, чого нам потреба, та що з то-
го, коли ми добуваючи з землі сирі плоди,
мусимо їх продавати тано, а за те купу-
вати дороге виробу фабричних заграниць.
Чужі роблять на нас інтереси, а ми пере-
ходимо на бідаків.

Так отже засуду смерті дрібному
різничикові не минути, розходить ся вже
тільки о его економії, котра скорше чи
пізніше мусить наступити, нахили обста-
вини нинішні не змінять ся. Се не жарт,
а гірка правда. Численні матеріали ста-
тистичні, зібрані систематично державними
і приватними борами статистичними про від-
носини господарства сільського, отворили
правительству очи на поважне небезпе-
ченство, що загрожують загальному людству
різничої. Чорне марено нужди понасло
над нашим бідним народом. Не хотіли ви-
жити своїм смерті, утікає він в роз-

МОЇ ПРОХОДИ.

Написав

ДЕНИС ЛУКІВОНЧИ.

IV.

Наставник над робітниками.

Щі сама полудне горючого літнього дня все
падало від сонця. Самий кіх під голим небом
нескінчно мучив мене. Ші, мало того! снігти, на-
віть дожди в не був годин, жемі дивлять тільки
було. Над тою „добою дня“ думав я лежачи
під воріть в рокишних „Лугах“ ставіславських
над Бистрянкою.

А робітники мучуться працювати. На яких
тисяч кроків від мого літництва бачу я „ба-
бою“ відпочиваючи у бістрій Бистрянці, ста-
влять сонний кіст.

Ганя ішов а мими них і пригладив ся їх
роботі, тій часто талішій „вирині“. „Ба-
ба“ то двайцятьсотрічна жінка зліта з ухом на
верху, як у дівочі; се ухо прибите сном, а під
губи ідуць мотули дивовидні нитки сталіх блях
на поперечній балці, підперті двома дубовими
стовпами, не вимовними а землі, але заперчені
в колішнікі платки, примочені до поносу з
старих ще дівочі, підпертіми зі шти бочів. Під-
порами рівниці, короткими. До тих стовпів, чи
радише до калубів, якими они обляпані, ідуць
замідушки, котрі послідом жінки вимов, гру-
бе, пробіло золоту добу і тас її аніма, як

була, котрому ще з мата запускать в підра-
док. Тому она тиска, зліта покуриває
зуби і спорта на довжкий пал, закінчений в
обруч мов бочка, тисне его, тисне в дно ріди
много сні золотим вістрем зааранжований поше.

Жалкі руки робітників враз з окликом
„Гей руб!“ спляють в діл випружені посторонні
від блях, добува відпочиває за одну пал і
сплять. Гей руб! Довбля за пал пошпизалась, та
не спорше малюм підпочинає підпочинає нагло
потини руток, хитавчесь. Гей руб! гей руб! і
довбля, що пошпизалась ся трохи, то зраз підки-
дає ся напружено в гору, мов равона у борбі з
людьми, що спляють її, не знати за що.

Все тисне дукає ниски „Гей руб!“, борби
нема вже, дивовидна „баба“ сонє, тисне за со-
бою ниски ті замідуючи з калубками, аж жінка
завела під сніми бляхами, під круглими бляхо-
ми, нима, гріла своєю енергією потенціальною.
Але оди знала, оди удар ниски, а та ниски
з „ей уха і зиралась з пригною замучена
довбля та підли своїм величезним татаром ге-
нузи в довжкий стон мов бочка, в обруч за-
кінчений і за коротким пошпизом вистав-
тий, повільний тоні з ниски Бистрянці аж під
злабострові ноги злітлого Волчани. І знов двай-
цятьсотрічна жінка зліта лежить супочийна, знов
жизні рути простотанься, знов джонить по-
дух від пошпизу „Гей руб!“, знов баба дре ся
в гору.

Кали то наш руский задробучий, осямідна-
дний, бул точ тас вже працювати над сво-

єю скарбачкою, як тепер бє стоні під вели-
чезний кіст, спляючи посторонні за кожним о-
кликом „гей руб!“ О, прийди, прийди, пророче, і
сплячи тої ниски, за котрим підмала-б ся пє-
рути сніви Руси. Прийди, прийди, пророче! І ми
збудуємо кіст для себе тис, як батки наші сні-
сми підмалажи кріпай набути і не діли млати
прапора з німцями. Батки наші татили нис-
кні багні, а на їх вістрях парі скарбачки горіх
Петра Великого, Потенціально енергію нашого
луду бачили наші вороги, хоч тоді, як скарбач-
его наймалась вже під бляхами. О, прийди,
прийди, прийди, пророче!

Затодомали на неки ратунерів, в лонну
застуку котрийсь з наставників, не раз унала
довбля, аж застогнала земля — і тислі, ниски-
несті руки робучі плали дупати лоб, печений з
нузи і групу. А в аж тепер завважал, що по-
шпизе мові лежачи на тисім заперті, під вер-
бою садік найстарший наставник під роботи при-
ності і... довів рубу. Знаю я того Венчанина з
маленького бєшчару: у нього найлиа а сватирі і
часто бував скарбач, як він приходить робітни-
ків. Знаю і его роботу: в підмалістра, що „йде
ему під руку“ спляти, чи записав всіх робучих,
довів рубу, а в суботу під вечер виплатити.
Він бере в трєх бляху плату, а от тисер ниски
до корони рубу на скарбач: а скарбач сто очима,
дові не промис під підмалі. Горе луду тої
доби, коли підмалію луду суєспільного а такі під-
малі!

Я лежав горішній, пригладив знов скарбачиком

Ціни збіжжя і других продуктів.

Дня 5-го марта 1896.

Львів.

Чернівці.

Пшеница . . .	від 7.30 до 7.80	від 7.60 до 7.70
Жито . . .	6.25 . . . 6.50	6.20 . . . 6.25
Ячмінь бров. . .	5.— . . . 6.—	4.80 . . . 4.90
Ячмінь простий . .	4.50 . . . 5.—	5.50 . . . 5.75
Овес . . .	5.30 . . . 5.90	5.10 . . . 5.25
Ріпак . . .	8.20 . . . 8.75	9.25 . . . 9.50
Горох . . .	6.— . . . 8.—	5.— . . . 6.—
Вина . . .	0.— . . . 0.—	0.— . . . 0.—
Львівська . . .	0.— . . . 0.—	0.— . . . 0.—
Біло . . .	0.— . . . 0.—	0.— . . . 0.—
Бобик . . .	4.25 . . . 4.75	0.— . . . 0.—
Гречка . . .	0.— . . . 0.—	0.— . . . 0.—
Конюшина черв. . .	25.— . . . 32.—	29.— . . . 33.—
Конюшина біла . .	45.— . . . 55.—	0.— . . . 0.—
Конюш. шведск. . .	30.— . . . 40.—	0.— . . . 0.—
Кукуруза нова . .	5.— . . . 5.50	4.55 . . . 4.65
Хміль 00.— 00.—	зр. на мішко у Львові оп- тата за 10,000 літрів 12.50—12.75	

Літературне Товариство
„РУСКА БЕСІДА“
в Чернівцях,улица Петровица ч. 2,
над на ч. 2.

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіж, міщан і селян, релігійну
Омолвлюю Поповичемроку 1886, 1887, 1888, 1889, 1891, 1892,
1894, по 1 ар. 20 ар. за річник, а всі 7
разом за 7 ар.

З пересилкою поштовою 7 ар. 30 ар.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і єдине руске товариство
аскураційне, припоруочеке Всч. Ду-
ховенству і всім вірним через
Виревів, Матр і Пресов. Ен.
Ордианаріати всіх трох галицьких
Епархій, обезпечує будинки, скот, сено-
дарей знаряди, збіжжя в зерні і соломі, сіно
в стогох і будинках протів шкідливи-
х за можливо найнижшою оплатою.

Шкоди ліквідують за і виплату за сільське по-
шкоди, а дощови залізничні в першій Товари-
стві контрагентівської оплати „Дністер“
можуть обезпечувати і виплатувати і найкращі суми.

Підпис „Дністер“ приймає банк краєвий у Львові
при наявності ліквідувача.

На жите можна обезпечувати за „Дністер“
підпис всіх можливих конфіскацій в товаристві взаї-
мних обезпечень в Кракові, котре для нас найпо-
риятеліший устан. і котре надає і котре в урочні
книж.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, ство-
рене застроювати в „Області“ поручення, при-
нявши від своїх членів і третих осіб закладу до
персентування по 5 процент. Галицькою „Області“.
Уділь по 50 років. Попечує убувають за цілком
капітальною реальністю, віддають від тегорів, за по-
рукою двох членів. З закладу віддають за двох
членів за убу.

Згадані в ухвілюх „Дністер“ в містечках, де
„Дністер“ не встановлений, приймають за.

Видання „Буковини“.

Перші Зорі, оповідані Теодора Галіна,
сторін 110, мішкит, ціна 30 ар., з пересилкою 35 ар.В дельскагої волі. Оповідані О. Я.
Коваленко, сторін 42, 16-ми, ціна 10 ар., з пе-
ресилкою 12 ар.Для пересилання „Буковини“ обі книжки
коштувати лише 30 ар. разом з пересилкою.

Liniment. Capsici comp.

з антипи Ріхтера в Празі,
загально признаний знаменитий усми-
рюючий лік на итираме: по ціні 40
кр., 70 кр. і 1 ар. можна купити у всіх
аптеках. Просимо жадати сей загально
улюблений лік просто від назвою

Ріхтера Liniment з котвицею
і прискоти з осторожністю дано від-
ки і анані знаменитого „Котвица“
бо дини її прискоти.

Аптека Ріхтера від назвою лікми у Празі.

Добрі Ради.

Часопис „Ілюстрована для господарства, до-
міств і садов. Видають в Росії по місяц.
Переходить, кінця в Росії, виводить на рік
1 ар. 50 ар. Адреса: „Добрі Ради“ в Росії,
почта Салітур.

В редакції можна ще дістати давні річ-
ки Добріх Рад.

1. річник „Д. Р.“ містить до 300 наукових
іх з зорів 120 збіжжя краєвий і жито анані. Ціна
цілого річника 1 ар. 20 ар., без 2. чина 80 ар., а без 2.
і 2. дано 40 ар.

2. річник „Д. Р.“ містить до 300 статей, дано
жито краєвий і дано дану анані, що найкраще член
члену хити сел. „Ма то в Паска, Діагностика краєвий
Паска Діагностика і всі анані краєвий жито, що сел. сел.
ріді відрава.“ Ціна цілого річника 1 ар. 20 ар., а без
дану чина 50 ар.

3. річник „Д. Р.“ містить так само як і другий
річник дано жито краєвий для господарства і садов,
жито краєвий і дану дану анані: „Ма анані краєвий
Сиротка і Грива селіх чина і анані“. Сел. жито жито
жито жито 4 рана (3 рана анані і рана анані).
Ціна цілого річника 1 ар. 20 ар., без дану чина 80 ар.

4. річник „Д. Р.“ містить як і попередні дано
жито краєвий і анані для всіх і краєвий жито жито
жито краєвий річник. Ціна цілого річника 1 ар. 40 ар.,
а без дану чина 50 ар.

5. річник „Д. Р.“ містить жито краєвий краєвий
для всіх анані і жито краєвий анані за жито: „Ан-
ані в жито“, „Ремонтант жито“. Ціна 1 ар. 20 ар.

6. річник „Д. Р.“ містить жито краєвий анані: „Віс-
Фестив і жито сел. Фестив“.

Ціна 6 річників разом з ріді, пересилкою 6 ар.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейского годинника.

Призначить	П о ї з д и						Відходит	П о ї з д и					
	поспінні			особні				поспінні			особні		
до Чернівців													
З Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Снятина	1224			620	1034	620							
З Бухаресту, Не, Сучави, Гайбана	240			920	931	500							
З Новоселів, Салатурі						1145	935						
до Львова													
З Відня, Кракова	122	515	640	700	900	900							
З Бухаресту, Сучави, Чер- нівців, Станіславова	920			122	737	627							
З Підмолическ	220	1020		803	500								
З . . . на Підмолическ	213	941		803	420								
Зі Стри				1220	800	142							
З Белзи				800	440								
Зі Скольного і Стри				916									
З Відня, Кракова (т. зв. близькозвичайний потяг)													
з Чернівців													
До Снятина, Коломиї, Ста- ніславова, Львова, Кра- кова і Відня	304			940	947	513							
До Гайбана, Сучави, Не, Бухаресту	1244			604	1044	620							
До Салатурі, Новоселів											820	620	
зі Львова													
До Кракова і Відня	840	220	1120	420	1020	640							
„ Підмолическ		120	540		900	1020							
„ . . . і Підмолическ		220	600		1014	1044							
„ Чернівців, Сучави, Не, Бухаресту	613			1020	200	1020							
„ Стри				525	900	710							
„ Белзи				940	710								
„ Скольного і Стри						200							
„ Кракова, Відня (т. зв. близькозвичайний потяг)	840												

Підчеркнені числа означають пору міну від 6 год. до 5 год. 50 мін. рані. — Середно-європейський час різниться від мі-
дльвівського о 36 мінут, а від чернівцівського о 44 мінут; від Львова на відстані о 12 год. та на відстані галицькою о 12 год. 30 мін., а до
чернівцівських 12 год. 44 мінут.

Видать товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Руска Рада“ в Чернівцях від редакції Осип Мановей.

За редакцією відомості Осип Мановей.

ПЕРЕНУЛАТА

из „Буквару“ вынести на цілий рік 10 ар. — ар. на чверть року 2 „ 50 „
лічачих 1 „ — „
для записуванн 50 рублів або
40 копійки.

Походный список по 6 эк.
в библиотек Л. Гиронца и
Чернышова, ух. редный к. 17.

ВХОДИТЬ

щодня крім неділя і ру-
ска святого рока, 5, по пол.

Редакция і Адміністрація
„Бундес” знаходяться в м.
Чернівцях (с.д. Петровська
в. 2).

Осуществляя продажу на из-
мещение 6 кв. м. стрижки;
а в „Надежды“ — по 10 кв.
м. стрижки.

БУКОВИНА

Шестий з'їзд різнинчий.

Попри справи національні нам конче-но треба звертати всю нашу увагу і на справи економічні. Наша „Буржівка“ за-всіди лийно слідить за тими справами, особливо за справами різьиндства, бо вони має Русьинів яко парід хліборобський найбільше обходити.

Про значіння і вагу з'їздів різнихчих писали ми в 32-тім ч. минулиного року, де подали ми справозданнє із нарад нитого з'їзду різнихчого. Тепер хочемо познакони ти наших читачів докладнїйше з тими спра вами різнихчими, які були предметом на рад на шестім з'їзді різнихчїм, що відбув ся у Відні на днях 20-го до 23-го люто го. В нарадах взяли участь заступники майже всіх країн (відпоручники товариств господарских, Рад культури красної, а та кож сам мїністер різнихчтва гр. Ледзбур і по одному заступникови мїністерства різ ничтва, торгшїв і суднннчтва); з того видко, яку вагу прикладає тим нарадам само правительство; се видко також із слів мїністра гр. Ледзбура, котрий відпо відачи на позитаннє, сказав: „Бажання і порушенї гадки з'їзду прийму з подякою. Обязком мїністра різнихчтва є, старати ся пізнати як найдокладнїйше обстанни култури красної і той настрій, який заля

тих обставинах серед хворобливих паную. Моя повинність вести там поміч, де є потреба. А в тих справах, що залежать від цілого правительства, буду рішучо заступати інтереси рільництва і лісництва і можу заповісти всіх тут вібраних заступників рільництва, що у моїх товаришів інтелігенції повсім не бракує впродуманості, діяльності і живчливості для справ рільництва і лісництва, а се покаже ся і при підписанню угоди з Угорщиною*.

Три важкі справи були предметом нарад і ухвал з'їзду, а то: 1) відновлен-
ня угоди з Угорщиною (референт пос.
до ради держ. проф. Кайзер), 2) убезпечення
пенсії на старість і убезпечення
посагів (віна), і оскільки тим способом
дасть ся здекнати повільність земельну з тя-
гарів доживуть і сказати співснадкоємців
(рефернт пос. сойм. Ріхтер), і 3) конпер-
зия довгів гіпотечних і заведемо за-
сади покрити при екзакуннах (реф. др.
Ліхт).

Очевидно справа відомостях угоди з Угорщиною тепер найбільше всіх обходить. Погляди безсторонні лише в одній точці були тут не цілком. Одні, як др. Фершт і Мантаніла, промовляли за тим, щоб цілком зійшло відлучити ся відкрито від Угорщини, бо це далеко більше відповідає інтересам різниці австрійських; а другі, як Гавше, Урбан, Чех, Мілевський, Гуде-

нве, гр. Атеме, проф. Охенковський, гр. Цедтлін були більше умірковані і вникали за спільністю в справах господарських з Угорщиною, але тільки в таких разі, коли-б udało ~~се~~ зробити з Угорщиною справедливу угоду, внаслідок і вони будуть за тим, аби цілковито відійти ся. Зате всі згідно твердили, що в теперішнім стосунку між Австрією а Угорщиною лежить вся причина економічної нужди Австрії і що певня спосібам треба старатися, аби цей стосунок поліпшити в користь нашої половини держави. Уряд ріднанич поставив проте цілком виразно жадати аби Австрія лиш в тій разі пристала на відновленя цілої і торговельної угоди з Угорщиною, коли через ту угоду інтереси різниці а тим самим і інтереси держави будуть більше обезпечені ніж дотепер. Так само треба-б при відновленю угоди подбати про відновіня заворуку, щоб постанови угоди цілої і торговельної не були лиш на папері, але щоб їх Угорщина докладно дотримувала. В кождім разі жадють австрійські різниці, щоб угоду цілу і торговельну з Угорщиною занчасу виконісти, аби тим чином промостити дорогу для справедливійших підстав угоди.

Найгірше давало ся австрійським ріш-
никам в знаки те, що Угорщина не до-
держувала угоди і скоро лиш відійшла для
себе десь якийсь хосен, то знала угоду

Э ЖИТЯ

(Черешковий баклаж з ефірні електроніди. Швидко розпадається. Дуже по м'якшій. Натрітійна шкідлива. Тільки час із м'якшій. Аліон у вигляді в Галісійській. Карпачевська Рута. Голланд, яка Та інакш 1967? Складні стабілізатори. Давно 812).

Від гори до низини дорога трудна,
Надій ся і жли і мови ся,
Аж випиє всю чашку гірку до дна,
А потім — смаком обійди ся...

Утоплений вийдемо, ти з хми берези.
Пройти си по денний роботі:
На узинні багря і води течуть.
Все місто снігів у багаті.

Два пилота погибли на улицах. — Так в тех Черноморских постройках, — Болоту рде, же считая, в это Особое и мае одобрительно.

Поганий свій сьвіт, все чогось не стає,
І дещо стаєш ти поганим;
Для ока — електрика, для ніг — шин баран,
І ти са ставишся ти до ніг!

Каждому магистрат даром не дан,
На улицах жалко кланяться...
О солнце несомне, пройди к нам до нас,
Зробит в Чортівних раз порадити!

Тимчасом надутий у хаті сичин,
Душею, як треба у поеті,
Над жарністю сльоті, над людським життям,
Бою вже весня прийде в гості?

Близкий той муж, но в жизни женился,
 Ему за воевою не тужно,
 Та, чужо: не мило малому все жить.
 И вдова, и вдова не вдова.

Маякний мигує, ще й не було,
Панни тілоє сириними губа...
А на щок жіночі товариства в нас?
А на щок жіночий хліб?

Ми мали надії, що краще ті всі
Залишають в жовтій і синій повзівці.
А ту, як блукали, так блудять і дорослі.
По сонячних самотніх вістках...

Сидіває про добуку Іван селянин,
А жіночку бере і погану:
Нехай лиш маеток хороших найде,
Він хоче найкрасішу ботану.

Сидіває і мчить про вічну любов,
І покладом в хмарах блукає;
А сниться на прагмат жінки всім він,
Богатий жінки шукає.

Поєдна в піснях спод, мавити,
 Не світло яроє, контрастне:
 Життя ж, наші речини — несправиті всі,
 Не наше бачити ставити.

Ми народ великий, ми любимося всі,
У слонів, у слонів, у слонів;
На діл-ж наш дитин і всіх забере,
Щоб тілом ми були здорові.

Най кинуть, кричуть і б'ють усіх,
Щоб разом держалися куни,
Они голівками поливають криз
І вмирає в свої інкарнації!

Ах, Боже! коли то настане у нас
Визволя і тріумф воляни!
Коли уже зникнуть з нашої землі
І Росія все візний і Русинів німа?

д-ра Порнера і Штробаха. Очінувши не останути, єї події без впливу і на будучий склад парламенту.

Прецінь раз! Хто тепер перебуває в Чернівцях, той натерпить ся досить від болота, що справді в місті розлило ся мор'я море. Щоби сему лиху запобігти, зробила одна загранична спілка зарядови міста пропозицію, вибрукувати місто на власні кошти, котрі оцілила місто мало би сплатити в 10—20 річних ратах. Магістрат відмовив сей проект до будівничого віддачу. Майже надію, що невдовзі не будемо більше потопати в болоті.

Знаний подорожний др. Юл. Пасер мав вчора, в с. м. в Чернівцях відчит в своїй товариства музичного про свої прикраси з научних експедицій до німичного бігуна. Ми подамо лише на одіуючий раз і з відчиту Пасера і про експедицію Навсона. То дуже цікаві річі; варто прочитати.

Славинське благодійницьке общество відбуло своїми днями в Петербурзі торжественний свій збори. Голова общества гр. Ігнатен в своїй промові говорив з радостями о чині політики в Болгарії, а кількаох членів державо відчитали о Івані С. Аксаклові, померлиім перед 10 роками, і о Федорі М. Достоевскім, померлиім перед 15 роками. Стан кося общества з липня минушого року вивівся 256,393 рублів. Дуже замітною річю на тих зборах був уступ промови, в котрім гр. Ігнатен сновствувала, що „риди членів, дивителів завітів і ідей общества, радуть“, отже закликав та запрошував „на поміч молоді руки і молоді сили до спільної роботи в користь цієї общества“. Чи багато знайдеть ся „молодих рух і сил“, котрі подуть ся на поплив гр. Ігнатен, ми сумніваємось; заскоруніше-реширшия програма общества не спосібна заманювати в собі молоді сили, розумієсь розумні і чесні, бо гдуні або загубили та кар'єрешні люди самі піають ся, не треба їх залучати. На збори насліді кілька телеграм — між ними одна від Бенедикта М. Павловського з Вильни. Сарма наш земляк, колишній редактор „Слова“, забутий людьми, старав ся бодай телеграмою на який збори того общества пригласити „великій Росії“, що він не житиметь на арктичній складі „у Імалі, горіст прозаний“.

Понини з Тернополя. Дні 1. марта відбула ся в Тернополі в комітетах товариства

„братів сирей“ номіт відправити патріотичну „до-рогу“.

І знов не думає дозвлати до сего листу свої улаги, нехай собі кожний, що хоче нірне, а з маю не один лист із Станіславина, як там Русини ест-ними бувають ся. Тамонні жостіоніли дивують ся, що в „Буковині“ вже досить давно не було нічого про станіславинську руску конемісторію. Думають очинидно, що нема нічого нильнішого, як тілаи все про них писати. Притім здогадують ся, хто то перше писав до „Буковини“ і граждали притім, як кулю в янт. От радше би сиділи тихо, бо во Імня можемо назвати москвофі-лік, котрі хотіли відлучити криволиці, мимик дошкучували панів, аби не сміли дубидино їх москвофіліські соміти. Тепер для ріш-вородності из одного дного показаного „наро-довла-савинича пустки сплетено, що він хви си улобрузати і немове москвофіліи стали де-кавом. Нема в тім ні слова правди; чують пустя-ли тільки на те, аби люди дували, що „Барвін-чухи“ вже сповили. Можемо уявляти станісла-винських москвофілів: ми маємо про них листів тільки, що з того можна би ся грубий том. Бо-лись они прихлудуть ся.

Ще кілька віданих листів маю, та про них на другий раз.

„Бесіда“ конференція, котру скликала вілія руского товариства недовічного. Явило ся злиш 30 членів. Відчит „О вихованні дівчат“ мали ний Солтисова. По відчиті вела ся велика по-учаюча дискусія. — Дня 3. марта відбув ся ви-бір бурмістра в Тернополі. На 32 голосуючих одержав др. Лучинівський 27 голосів, а 4 картки віддано порожні. Адвокат Тинненський дістав 1 голос. Сей пан сильно агітував за собою, але має надзвичайне шесте до одного голосу, бо при виборі до сесії дістав тільки один голос на посли. Dziennik polski мабуть чи не з іміти-типа може сего пана дуже перостерігав перед вибором Русина, а нотар Проміський на перед-виборчій нараді досить делікатно, але досадно жарував, że на kresach trzeba wybrać Polaka, а не. Інтер постанови жаліли, щоб др. Лучи-нівський віднесла декларацію, że nie będzie peiskim Polakom, хоч Полани бурмістри ніколи не віднесували декларації, що не будуть „ме-скамі Респіоні!“ — У нас в Тернополі це одна новина. До комітат „Бесіда“ скликала вілія то-варства Качковського загальні збори. Було з десяти священників і з двайцять селян. Черніхівський Месия о. Курциди мав відчит о радикалах і доказував, що те, чого радикали хо-тять, се правдиво було би нещасте для сьвіта! Закликав ся сердешний! Сму хотів доказати один селянин, котрий аж з під Збаражя прийшов на ті збори, що о. Месия минає ся з правдою. Він не був членом, отже з початку не дали ему слова, а потім на жаліне селян позволили гово-рити. Ба, але як почули, що він не в їх хулу грає, то не дали докінчити, а викинули гостя за двері. От які гостинні москвофілі! А які патріот-и?! Запрошені до членів адресували по польськи!

Милый поголовка. Своєю часу подали одна львівська газета вість, що адвокат др. Се-верин Данилович переносить ся з Коломиї до Косова. Ся поголовка показала ся хибною, бо як др. Данилович закликав, він остає ся й на даль-ше в Коломиї.

Женщина еміграційним агентом. В Тернополі арештовано Візюмівськ-дочку, жену спешіонерового офіцера катэстрального, під за-платю що витримувала від селян різні суми грошей, аби — як казала — постарати ся для них в нічний переїзд до Брюкселі. Наві спільно-воинська укладено також єї чоловіка. Они мали в Тернополі транку, а окрім того провадили під довшого часу еміграційну агентуру еміграційну. Візю-мівська має 60 літ, був офіціалом даних в як. урядів катэстральних, а боки ті уряди перед ро-ками знесено, нішов в повсю. Він є родом из яко урядник ширетости ся, а епіоди переїти до своєї старої віри. Небагом потім залюбив ся в арештантський дівчині, знов ширетости ся і оженив ся з нею. По вілках літах умерла ему жін-ка, отже став знов жидом, а доля в друге залю-бив ся в католічку, то знов ширетости ся. Але та дівчинка не вислухала его бажань та небагом або-жоводила, в характерній Баконівській вертун на-стало — до католічеської віри. Маючи вже 60 літ оженив ся з 18-літньою жінкою, своєю теперіш-ньою жінкою. Дітей має четверо.

По 33 літах. В одній конкани дуга коло Вільні в державі Західній Вірджінії був старий, дивний дідко. Коли ото перед ним чини-сом очинило і одишено, нагло по він труїли чотирох сірників. Один сидів майже просто, шерсті о „салу. На жемлі найдено вашику, а в ній зерну з тією савоною: „2. подолства 1863. Не би тога картка мала кожна побачити сьвітло денне, то нехай сьвіт ліжме ся, що нас тут чо-тири, бо миші застали ся. Не маємо нічого ні їсти ні пити. Сидімо тут вже літм рік. — 4. подолства. Іван і Евлімон убили Ірбого і хотіть ся. Я з'їм вже одну хмалу. Одним в нашій дитині ось жовіше, а водух дуже нездоровий. — 5. подолства. Іван убив Евлімона і відти ему ноги та тепер їсть їх. Тиниче як божеский з вожем. — 7. подолства. Я тепер сам з убитим. У азастій обороні мусіи з убитя Івана. Як раз з'їм в другу хмалу. Встаю то мос инею до азастія, щоб про мене дало дивати ся люди. — Поше Олівай“. — Стари мешканці у Вільні не забули ні загубеного пилика чотирох гірля-нів. Двох з них було Анкайи і тодішній ан-кайський консул жарував за ними сьвітло, та

оно не дало успіху і аж тепер стало звістим, де нади ся загині робітники.

Складки: На Народний Дім доносили Осни Григорук уч. з Чарторий 1 ар., Л. Войчук уч. в Доромініях 1 ар.; змичаєсь, що учитель Воло-димир Григоровича Вигілівки дав 1 ар. 5 кр. на Народний Дім (а не як було полагано, на нашу друкарню). На друкарню доносили Осни Григорук уч. з Чарторий 1 ар.

Пам'яті: о. Лаврентій Духовник, гр. кат. народ Ту-ринця, колишнього деканату, в 71-ім віці, а 44-ім сьмі-помістю; — в Чернівцях постійний асистент Володимир Загородняк в 28-ім році віку, — в Станіславині Олек-сандер Чоловчий, директор банку, в 61-ім році віку.

Телеграми „Буковини“.

3 дня 7-го марта 1896 року.

Ментона. Цар приймав вчора князя Монаха на $\frac{3}{4}$ годинний відвідини.

Відень. Палата послів прийшла в другім і третім читанні проєкт закону, який пропонує гірничу комісія з нагоди внесення пос. Пернер-сторфера що-до винят гірнякам. Міністер ріш-ничства гр. Ледебур залуки, що новелізаціяє вмінування в часі змови мусить всякий міністер рішничства рішуче відкинути. Вислови пос. Пер-нерсторфера про несправильности в Остраві і Кар-піні суть з вибівою двоох випадків несправильні. Міністер просит як найскоріше узяти проєкт ор-ганізації етоварителів під наряду, а ємк зробити ся ще більше соціально-політичне діло, як ухва-ленням законом.

Відень. В бюджетній комісії маючи про-дидент міністрів гр. Бадені відчас дальшої на-ради над законопроектом міністерства земліни, що може в сій сирмі лише констатити свої вигоди в палаті послів. Законодавчі міністри і постанови що-до їх обов'язу маючи казати до виключних прав короля, а се утвердили 30 літня практика. Отже правительство мало не лише право але також обов'язок поступати після законів і прак-тики. Правительство поступало отже коректно і не може притиши нії отвертих нії сиритих законів німці, сиритих іменно тим, що ебену-халио комісія хотіла би правительство дати відліку из будуче. Пошмо того правительство признає відновити неварушине право парламен-ту що-до бюджету і того права не вкортити нії не варушити. Що-до будучих постаново вгля-дом законодавчі міністерств, то рохадало би ся о зміну конституції, а воюєи мусить ся заста-новити над тим, чи при одній бюджетній точці можна ставити так далеко ситаче внесення. Правительство мусіло би собі застеретти право викласти свою галу в сій сирмі аж тоді, ко-ли таке внесення предложено би. Хоч як безліччя того бажав, та не може в комісії про се дальше розводитися, а може хіба сказати, що прав-ительство не думає обмежувати бюджетних прав парламенту. Пос. Бадені кате резолюцію, котрою — не обмежуючи прав короля — визнає ся пр-вительство, щоб оно при зміні ресортів і від-ді істнуєчих центральных місць, котрі мають вплив на державний бюджет, ухвалило бюджет-тине право парламенту. Гр. Бадені закликав ся проти сєї резолюції, бо мають на вишкел при-няти офіційною правительство буде поступати, як сям разом; прешті оно не думає обмежати бюджетних прав парламенту. Вільні прийня 17 голосами против 9 правительствений проєкт бу-джетний, а відкинуто резолюцію Бадені і внесе-ня пос. Барайтера і Байцла.

Ціни збіжжя і других продуктів.

Дня 5-го марта 1896.

Львів.

Чернівці.

	Львів.	Чернівці.
Пшениця . . .	від 7.30 до 7.80	від 7.60 до 7.70
Жито . . .	6.25	6.50
Ячмінь бров. . .	5.—	4.80
Ячмінь простий . . .	4.50	5.50
Овес . . .	5.30	5.10
Ріпак . . .	8.20	9.25
Горех . . .	6.—	5.—
Вина . . .	0.—	0.—
Львівська . . .	0.—	0.—
Біло . . .	0.—	0.—
Бобин . . .	4.25	4.75
Гречка . . .	0.—	0.—
Коншинська черв. . .	25.—	32.—
Коншинська біла . . .	45.—	65.—
Коншин. шведск. . .	30.—	40.—
Кукурудза нова . . .	5.—	5.50
Хміль 00.— 00.—	зар. за мішко у Львові	опи- вити за 10.000 літрів 12.50—12.75

„Дністер“

товариство взаємних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одинокі руске товариство акскураційне, приурочене Веч. Духоуєнству і всім вірним через Вировеса Митр. і Пресєв. Еп. Ординариати всіх трьох галицьких Епархій, обезпечує будинки, скот, господарські знаряди, збіжжя і зерні і солони, сіно і стогови і будинки проти шкідливого вогню за можливо найнижчою оплатою.

Шкоди зводяться на і наказує та робить по наказу, а договори заключає з першим Товариством акскураційним під назвою „Дністер“ якийсь обезпечувати і викладати і записати суми.

Підпис „Дністер“ приймає банк кресний у Львові при місцевих банках.

На жито можна обезпечити як через „Дністер“ після всіх можливих обставин і в товаристві взаємних обезпечень в Кракові, котре дає як найкращий уклад і найменше вартість і збитки з руської мови.

Товариство взаємного кредиту „Дністер“, створене акскураційне і обезпечує купівлю, продажі від своїх членів і третих осіб вкладах до акскураційного по 5 процентів. Грошова відплата у день по 30 років. Платити укладачі за ціною акскураційної реалізації, мішок від тугарів, за порукою двох членів. І новітні відплата за двох членів як укла.

Згаданий в укладі акскурації в акскураційних, де „Дністер“ не в заступальній, приймає та.

Видання „Буковини“.

Перші Нері, оповідані Теодора Галіка, сторін 110, мішок, ціна 30 кр., з пересилкою 35 кр.
В друга згадана мова. Оповідані О. Н. Конисельна, сторін 42, 16-ка, ціна 10 кр., з пересилкою 12 кр.

Для передплатників „Буковини“ обидві книжки констувати лише 30 кр. разом з пересилкою.

Liniment. Capsici comp.

з антики Ріхтера в Празі, загальноприманий знаменитий усмирюючий лім на втирання: по шні 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптеках. Просимо ждати сей загальноулюблений лім просто під назвою

Ріхтера Liniment з котвицею і прикласти з осторожністю лише адже-ка зі змішаним маслом оліївним „Котвицею“ бо лім зі крадіжкою.

Антика Ріхтера під золотом ланцюга у Празі.

Добрі Ради.

Часопише „Ілюстрована для господарства, дітвора і забави. Виходить в Ротині по місяць. Передплата, плата в Ротині, пишуть на рік 1 зр. 50 кр. Адреса: „Добрі Ради“ в Ротині, неття Садугура.

В редакції можна не дістати давні роки-ки Добріх Рад.

1. роки „Д. Р.“ містять до 200 наукових уступів і зобра 120 забавних краєвидів і інших малюнків. Ціна цілого року 1 зр. 20 кр., без 2. числа 80 кр., а без 1. і 2. числа 40 кр.

2. роки „Д. Р.“ містять до 200 екскурсій, дуже багато краєвидів і одну дощу малюнків, що майже через всі числа так як: „Як то в Васильї Діришукі пробає та Писані Діришукі і які всі краєвиди, що є в роки року містяться.“ Ціна цілого року 1 зр. 20 кр., а без двох чисел 10 кр.

3. роки „Д. Р.“ містять так само як і другий роки дуже багато наукових для господарства і забави, багато екскурсій і одну білку малюнків: „Як оповідає Серван і Грива своїх екскурсій в роки“. Ціна цілого року 4 роки (3 роки по другі і раз не обидва). Ціна цілого року 1 зр. 20 кр., без двох чисел 10 кр.

4. роки „Д. Р.“ містять як і попередній дуже багато наукових і забавних для всіх і всіх роки дуже практичних рахунків. Ціна цілого року 1 зр. 20 кр., а без двох чисел 10 кр.

5. роки „Д. Р.“ містять дуже багато малюнків для всіх як і дуже забавних малюнків як зобра: „Акскурації в роки“, „Ретельний жидок“. Ціна 1 зр. 20 кр.

6. роки „Д. Р.“ містять забавну малюнку: „Потрофотки і що єв Фототки“.

Ціна 6 роки 1 зр. 20 кр., з пересилкою 6 кр.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середньо-європейського годинника.

Приїждять	П о ї з д и			Віжають	П о ї з д и		
	пошійні	особові	мішані		пошійні	особові	мішані
до Чернівців				з Чернівців			
З Відня, Кракова, Львова, Статіславова, Коломиї і Ситини	1244	600	1004	До Ситини, Коломиї, Статіславова, Львова, Кракова і Відня	304	940	947
З Букарешту, Яс, Сучави, Гайбоси	240	500	901	До Гайбоси, Сучави, Яс, Букарешту	1244	604	1004
З Новоселиці, Садугури			1145	До Садугури, Новоселиці			800
до Львова				зі Львова			
З Відня, Кракова	122	510	860	До Кракова і Відня	840	250	1100
З Букарешту, Сучави, Чернівців, Статіславова	950	100	707	„ Підляшчак	134	300	900
З Підляшчак	220	1000	800	„ „ „ Підляшчак	210	600	1004
З „ на Підляшчак	210	914	810	„ Чернівців, Сучави, Яс, Букарешту	610	1000	240
Зі Стрия			1200	„ Стрия		300	900
З Белжи			800	„ Белжи		900	710
Зі Свободного і Стрия			910	„ Свободного і Стрия			300
З Відня, Кракова (т. зв. блискавичний потяг)				„ Кракова, Відня, (т. зв. блискавичний потяг)	840		

Підчеркнені числа означають пору міну від 6 год. вечором до 5 год. 50 мін. раніше. — Середньо-європейський час рівняється як від літнєлітнього « 36 мінут, а від червонолітнього « 44 мінут; коли на літнєлітньому « 12 год, то на зимовій годиннику « 12 год. 36 мін., а на червонолітнім 12 год. 44 мінут.

Видане товариством „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Руської Ради“ в Чернівцях під надзором Осипа Бугацького.

За редакцією відомого Осип Мановей.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ вносять
на рік 10 кр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно „ 1 „ — „
для одержання 20 рублів або
40 франків.

Почесний член по 6 кр.
в Європі пані Л. Горенська з
Чернівців, уа. голлова н. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

щодня, крім неділі і ру-
сних свят в год. 5. по нол.

Редакція і Адміністрація
„Буковина“ виходить в
Чернівцях (уа. Петропавла
н. 2.)

Оголошення приймає ся
оплатою 6 кр. від стрічки;
а в „Надєлєнє“ по 10 кр.
від стрічки.

Шестий з'їзд рілляничий.

Далі жадає з'їзд рілляничий, щоб цілком знесено оборот млина*, бо при тім діють ся великі надужити на шкоду наших продуцентів і млинового промислу.

А також реформу биржі збіжжя докладо обговорено. З Будапешту виходить тота нещасна гра биржова, котра найбільшу шкоду приносить нашим рілляникам; треба проте, щоб при відновленні угоди наше правительство стало в обороні нашого рілляництва і спинило всі нереальні тешифти термінові. Далі жадає з'їзд, щоб

*. Оборот млина се так річ: На заграничній збіжжі особливо на пшеницю назначено у нас ціну, котру треба при ввозі до Австрії оплатити (від 100 кр. 1-80 зр.). Великі млини, що мають на вивіз за границю млин такої ціни, що можуть, зловивши певну кількість, вивезти заграничну пшеницю до Австрії без ціли, млини обов'язують ся до року вивести за границю відновлені еквіваленти млину (за кожних 100 кр. зерна 70 кр. млину, і се повинно викликати се оборот млина Mahlwerksteu або навіть Veredelungsverkehr, бо се іх найбільшій сироти матеріалом і жемлом і т. д.) буває, що дозволено без ціли вивезти їх до Австро-Угорщини, або відтак, перетворивши їх вбиржову, в тій економії еквіваленту вивести за границю. Можна била в нашій колонії держави своєю постановою млини строго заборонити, то угорські млини не держали ся її; вони вивозили пшеницю заграничну (особливо, по-

при відновленні угоди забезпечено Австрії спободу що-до монополії сали, або Австрія могла цим рілляникам дати дешеву сіль для худоби, а то тепер Австрія не може того зробити без особливого дозволу Угорщини.

І що до квоти, латини причиняють ся обі половини держави до спільних видатків (військо, міністерство справ заграничних) замиш з'їзд рішуче становиско, бо се властиво найважливіша точка в цій угоді. На спільні видатки державні дає тепер Австрія 68-6%, а Угорщина лише 31-4%. Так установлено ще тоді, як повстан дуалізм в нашій державі в р. 1867-ім, тоді, коли Угорщина мала характер краю кочо-

ди і там можна було дешево набути, але муси не вивозити до року за границю, а збувати її в Австро-Угорщині; мігав як тоді, коли у нас була пшениця дешева, закуповували млину і вивозили млину за границю; і в одній і в другій разі тиснули ціну млинової пшениці в долину, бо млини завжди дешево продавали млину ніж австрійській млини, таким чином вивозили млину нашого рілляника і млином, а також і скарбони державному, бо давали за цілі з'їзд і еквівалент ціли за пшеницю пшеницю. На рішучі скарби застрягли застрягли в свою свою року правительство сі постанови так, що від тепер має до вивозу пшеничний млину від року, а за кожних 100 кр. пшеничного зерна треба також вивести 100 кр. млину вивести. Коли б се строго виконано, то воно б мало добрі наслідки для рілляників і для наших млинів.

шів. Але тепер Угорщина і культурно і матеріально так піднеслася, що стала лон-сім на рівні з Австрією, тож і повинна причинити ся більшою квотою до спільних видатків. На підставі теперішніх економічних, державно-скарбоних відносин і числа людности доходить референт проф. Кайзер до висновку, що Австрія повинна не більше як 55-60% давати, а Угорщина 40-45%. Саме тепер вибрала наша рада державна т. як квоту депу-татів, котра на підставі матеріалу доста-пленого її найвищим трибуналом раху-юним має тото квоту означити. Мимохо-дом треба сказати, що ідеар, як би не дійшло до порозуміння в тій справі, має право на оден рік сам квоту означити.

В банківській справі жадає з'їзд рілляничий, щоб в такій разі, як би мала ся удержати і на далі єдиність австро-угорсько-го банку, управа державна мала відповідний вплив на господарку банку. Особливо-ж повинні потреби кредиту рілляничого виступати там більше угляданням як до тепер, так держава повинна мати якусь більшу пайку із зиску. Нарешті треба б відділити відділ гіпотечний банку від відділу банківного і поставити его самостійно, яко державний банк гіпотечний. По тій дебаті ухва-лено резолюції постановлені до правитель-ства одногласно.

Ухвали з'їзду рілляничого в справі у-

Ковнірець.

(Повідають нам старий хазяїнчик.)

Був собі раз паніч. Цілий інвентар его складав ся із млини і хлопця до чобіт. Та паніч, — в него ще й конірець був. Не абиякий конірець! Послухайте, що каже про него історик.

Той конірець, каже уже такого віку, що поставили собі вжити ся. І в тім то саме він свого життя він прикладом показав ся у багатьох разів з підвизком.

— Слово чести! — крикнув. — Не живу, не бачив я ще нічого прикладного! Це за чар! Як хвоста будова з'їзд! Як очі, що так скажу — дивляться!.. Показуйте, пані, єстаті, з ним жай присягається?..

— Того жай не скажу, — відповіла підвизком чечю.

— А з'їзд ви можете бути, пані? — при-сказав ся конірець.

Одним підвизком, з природи вже потрапили со-родинка, і на се питання не відповідала підвиз-ком.

— А, знаю вже, — говорила далі, ви абиякочий з паштилку, конірець, — ви, пані, найправдолюбивіше будете шукати від естатів. Дуже мені приємно бачити таку допитливу осо-бу, що рішуче йширсько слухає.

— Приму вас, не ошануйте ся вже до ме-

не! — сказала підвизком. — Я, здасть ся, не дала вам причини, щоб мене з'їздали.

— Ах, пані, чи-ж не те не досить вже ва-шої красі?

— Геть від мене! — здалося: як-ж муч-чина мабути!..

— Бо-ж і справді хвостик з мене кава-дер; накі хлопця до чобіт і нитку — освідчив конірець.

Брешли хазяїн, бо жадні річі були влас-ністю его пана.

— Здалося, здалося від мене, мій шав, — говорила підвизком — я не привикла до такого.

— І ви за поганя незаступили? — спа-вля конірець, змолочений вже. Тепер вишпани его і бачі вкорохмалити і пшениці до сонця, щоб ласох. Потім пшени его просувати. Коли горіче з'їздає почало по їм позитися, він звернув ся до него:

— Букуюно, моя любя кумакуно! Ах, як же мені тепло! Цимом відмалювати ся, — мор-щив кім с'їду вже. Ви, пані, ласох розпазете мене, а що найменше признали, ух!.. Рішучо!.. — освідчив ся пані.

— Це?.. такий з'їзд? — запитала з'їздо і гордо профхалось по шовній, маючи себе що наймощніше за законотину, котра тини казона.

— Кайт! — повторила.

Конірець вистріпав ся трохи на крак; прийшла конірець, щоб пооблизати нитку.

— Фі, е! — сказав конірець, — ви по-не, пані, в тини коралка. А як ви зробите во-

гани! Най в в крохмалі шовно ся, коли бачив що шовнийного! Того й чоловік хвоста не вітне вже з'їздо!

— Знаю! — відповіла конірець.

— Слово чести! ви паші граминею бути! — жибоні конірець. — Мій шовний мосток скла-дасть ся з хлопця до чобіт, шовні й з'їзда до запілля волос. Шовна!.. Чому а не грає!..

— Що-ж се, він освідчив ся? І такий вахить ся!.. — примудри конірець і зі злости так поганя з'їзда конірець, що не лишало ся нічого з'їздо, як викинути его на біс.

— Га! — подумав конірець. — треба хи-ба конити ся до тоалетної шовні.

— Гм, — сказав — але в нас, пані, гар-но волос, чудове! Чи признали вам волос на гадку, от-так, заручний?

— Ви мене шовнали — сказала ся шовна, — а що він до заручних з хлопцем до чобіт.

— По заручних? — крикнув конірець. Отже шовна не хотів прийняти его освід-чан. Тим то конірець шовни рішав ся закину-ти найважливіші проекти.

По з'їздах з'їзда конірець, знайшов ся в міху шовнали, серед чоловічого товариства захів і шовний рішав д'їсний і гадунів. Тоніні держали ся остероно, грубіші з грубішими трима-ли конірець, а все те мило що освідчати! Од-нак перед в розмовах він конірець, правдивий чечю!

— Кілька то в мене було любовних істо-рий! — говорила він. — Коритко скажу, — сир-

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ записати
на щоріч рік 10 кр. — кр.
за чверть року 2 „ 50 „
місячно „ 1 „ — „
для заграниччя 20 рублів або
40 франків.

Продати числа по 6 кр.
а щоріч лист 3. Гроші платити в
Чернівцях, ул. Гоголя ч. 17.

ВИХОДИТЬ

щодня крім неділі і ру-
ських свят 6 год. 5. по пол.

Реданція і Адміністрація
„Буковина“ знаходиться в
Чернівцях (ул. Петровська
ч. 2.)

Освоєння прибуток за на-
годом 4 кр. від стрічки;
а в „Наддніпряні“ по 10 кр.
від стрічки.

БУКОВИНА

Шестий з'їзд рілляничий.

(Довіда).

3. Аби можлива була конверсія таких довгів, що задля них ірритель вже прона-дих ексекують, треба-б §. 141-ий нової устави про ексекцію так змінити і розширити, щоб дозволено було їх експропріувати (замінити) на претенсії невиннодіяльні і амортизаційні, скоро їм доходів нерухомості можна правильно оплачувати проценти і амортизацію довгу.

4. При реформі права гіпотечного треба-б перевести засаду, що довжники гіпотечарні мали-б право, позички гіпотечарні сплатити кожного часу (що найбільше за 6-місячний винновідрахов). Такі постанови в умовах довжних, після котрих при нерідчасній сплаті довгу має ся платити іррителем ще провізій або інші якісь дані, повинно-б ся виразно назвати неважними. Висказує ся бажання, щоб правительством а) киндо ся в відношенні хвилі але як найскорше до конверсії довгів державних, б) вкладах почтової шкідливості і фонд резервовий ужило в більшій мірі до ліквідації в листах заставних великих публичних гіпотечних закладів.

5. Стадому видловні з'їзду привадує ся, щоб дозволила всіх старань у правительстві і в устаткованих тілах, аби тогді

жасани в інтересі різляничства як найскорше перевести.

В інтересі різляничства і его кредиту лежить, аби узгоджено і консеквентно переведено при реформі устави про експропрію отей засади:

1) щоб можна було при примусовій ліквідації якоїсь посілости що їно тоді прибити, коли всі претенсії, які заінтабульовані вперед ніж претенсії того іррителя, що веде ліквідацію, дадуть ся із добутої на ліквідації цінні покрити; 2) щоб рішуче, і спосіб сплати тих претенсій, які заінтабульовані перше ніж претенсії, задля котрої грунт ліквітує ся, остав і далі той самий; щоб покупець перебрав їх на рахунок цінні купна, і щоб їх не треба було зараз при ліквідації платити.

Посілана справа, над котрою ради з'їзд рілляничий се справа забезпечення пенсії на старість і забезпечення посегів, оскільки тим чиним дадо-б ся зменшити посілости земельну з татарів, які тижать на ній задля доживоти і сплати спадкоємців. Рефератом в сій справі був пос. Ріхтер. Він промовляв гарячо за тим, щоб якнайшкоро забезпечити хліборобський стан на старість, а особливо щоб завести забезпечення пенсії на старість, і ради, щоб в кождім краю з осіб завести на те краєві заклади забезпечення на зад державного краєвого фонду забезпечення.

Крім забезпечення на старість хліборобського стану повинен кождий край дбати про се, щоб через сплату спадкоємців не обтяжалося земельна посілость, а крім того треба вжити ся до організації забезпечення посегів і забезпечення на доживоті. Народні жасав, щоб завести обов'язкове забезпечення хліборобів на старість, а рішуче щоб установою обмежити або цілком звести право на доживоті, бо уважає сеє спосіб найліпшим до того, щоб установити здорові господарські відносини в стані хліборобському і виключити его з економічного занепаду.

На се предложене референта, за котрим він промовляв дуже довго з'їзд рілляничий і письмом, не згодив ся з'їзд рілляничий. І так протязь скасована доживоти висказало ся багато бездіяників. Др. Четч указав на се, що установа доживоти вжила ся у нас уже від нікія і що тут наде на вагу також і моральний вплив. Доживоті лиш тоді прикрі, коли музик мусять своє господарство продати і через те власитель доживоти їде на чужі руки. Треба стан хліборобський економічно скріпити, а се буде найліпша охорона для власителів доживоти. Далшого він не може згодити ся на постановлені резолюції. Др. Гайніш висказує думку, що забезпечення розширене на найнижші верстви народу мусять-б вжити в руки лише такі заклади, що не походять на зиски. Коли-б мали ся музикни забезпе-

Звєстия українська в світлі критики соціалістичної.

(Горішні Голубини. По новому виданні. Сувальсько-литовський світ. Вильно Юліан Петрович. Листо 1895.)

Звєстия, що становить головне тло брошури під назвою звєстия загальною, така нізкая, що ви з цілою сміливістю можете поставити розбір студії п. Галицького на отей місці нашої читачини. Хоч безпосереднім товчком до появи сїєї студії, як каже сам автор (ст. 129) була сміливість селян східної Галичини до Росії, хоч початок сїєї статії повини ся в „Народі“ ще 1893 р., вибором за дїєткою, мушню капітаном мушню галицьких за кордон, однак шовет розвідки сїєї далеко ширший а в своїх екскурсіях починає автор тільки важких для української суспільности звєстий, що варто над сєю книжечкою зупинити ся трошки довше, ніж над якою-б брошурою пересідного газетарного фейлетюїста. Експозиція мушнів ставить автора перед питанням, де лежить відповідна причина а відповість на се питання виводить его до ідеї ланку розпорядних звєстий, дотикаючи руско-українського народу в Австрії і в Росії. Він більше не може годати ся на се, що матеріально мушні галицьких селян з різного краю, але не всі годати ся на те, де лежить причина сего з'явля. Стадому першій темі, що мушні є причиною еміграції, нічого не повисло,

а саме еміграційне обмужує ся на дуже багату правду. Причини упадку мушнього господарства треба шукати в першій господарстві натуральної, серед обставин капіталістичних, цивілізаційно-економічних в господарстві грошовому, капіталістичному при умові новочасного життя суспільно-політичного.

Мушні, живучи в новочасній державі, звичайний тимчасовий мушні з тим круговоротом товарів, грошової продукції, котра господарку на свою потребу робить можливою ілюзією.

Нашини держави є житвором інтерес культурних і економічних настанов добу — і тия то й не диво, що „господарство“ сїєї держави, мушні галицьких патріархальних часів, єсть той потіп, що владарює тріомаючого Цезаря капіталізму. Татарі держави, татарі, звичайні з засновкою его потреб культурних (нахили на „боже“ і рідна євизитова з боку репрезентатів ліквідованого капіталізму — все те консеквентний сїєї переміни, що відбуває ся в організмі набожнотного господарства. Коли востро культурних євизитових чинів був домок шкідливості і селя, то востро вострої культури є — город. Город новочасний, з промислом, фабриками, високою розвинутими средствами комуналізації, з концентрацією доживоти, з надзвичайною технікою продукції — то цивілізаційна цивілізація новочасної буржуазної. Город єсть ині відповідною національного життя, з промислом, розвій сего як ширшу сферу — question d'être важкої ваги. Тут кажемо доживи корін галицького духа, галицького

„духу“, про котру тільки говорять і пишуть. Галицький — то край, де цивілізаційний лідер починає ставити чергу проти а візантійської конкуренції не дає ему розвинути, спинає его і викликає сего лідера мист галицьких, що в сфері політичній цивілізація найкращий вираз в безбарвній, безсильній, немічній т. з. „лінійній соціалістичній“. Парадоксально зі збільшенням розвою мист переважає у нас в житті суспільно-політичній вплив шкідливості, ослаблені цивілізаційні часописи „господарства шкідливості“. Хоч одразу ж капіталізм, спинаючий величезним центральним, не виходить, коли першій початку, то все таки сего деструктивні наслідки проявляють ся в цілій певній. В сїєй, різній господарстві каже се в економічній багаторозній одній частині шкідливості з а просперанції другої, тої, що лише каже заступатись до нього новочасної, грошової добу, а надто в промисловій мушні. Укладок дрібного господарства, різній новочасної господарств на грунті більшій шкідливості, перехід наменьших добу з рук великої шкідливості в руки шкідливості-капіталістичної або жидів — все те прояви капіталізму. Тільки капіталізм галицький, інволюцій господарство мушні, не один в містах галицьких одобрив і мануфактур, куди сїї мушні-промисляр чи би сїї-грувати. Міста галицькі, з причини візантійського центральзму не розвили великого промислу, не стали промисловими в суспільно-політичній житті, сїї є більше торговельними центрами. Міста ті не мають такої притягальної сили для промислярів сїєких, як міста промислові. Причина сїєї

Вайнішток, комісарамі Бейсгогд Розвер і др. О. І. Нусбаум: будівничим радником іменований Юрій Гань, а рахунковим радником Казимір Венгльонський.

Соймоні підмоги. Галицький виїжджав краєвий, розділюючи заповіді краєві, віддані йому соймом до розпорядимости, уділив між иншими: на образованіє в сільні Мик. Левішному 200 зр., А. Діхурови 100 зр.; на образованіє в мазаретні Мик. Івановичу в Монахові 200 зр., Ів. Трушину в Красові 100 зр.; „Академічний Громада“ у Львові 100 зр., пісним руському „Соколови“ 50 зр.

В акад. тов. „Ватра“ у Львові, котрі на своїх загальних зборах дня 23-го лютого рішили добровільно розширити ся, і разом з „Академічним Братством“ завважати нове сільне тов. „Академічна Громада“, були посліднього року доходу 115-97 зр., а враз з рештою касовою з 1894 р. 205-23 зр. Разом було разом 87-95 зр. Личино ся в касі 117-28 зр. Цілий настрій товариства перейшов без застережень на нове товариство „Академічна Громада“.

Гр. кат. катехитам у Львові стали при шкільн. ім. св. Мартина о. Туркович, а при шкільн. ім. Конарського о. Стетевич.

З салі судової. О. К. Микитович і Василина Якимчук. Перед трибуналом Чернівцях ставав в поведінку, дня 9. с. ж., солоний Ів. Якимчук з Садагурі, обжалований за те, що безправно замкнув о. Константина Микитовича, гр. пр. шараха в Садагурі, у своїй хаті і сям обжалює его особисту свободу. Зараз на початку розправи постанови заступник о. Микитовича, др. Ансхандер внесени на виключення публичности, однак суд не прийняв того wniosку.

Обжалований Ів. Якимчук розповідає, що він бідний зарібник, зарабляє на прожиток фірмачом, конятий від 5 літ з Василиною (ві 25 літ), батько одної дитини. Василина — молодий досить тарна. Дня 25-го вересня 1895 о год. 8-й вечором приїжджа Василина до чоловіка в корині і хотіла ему щось сказати. Коли він лизив роботу на бочі, розмовляв ему жінка так: Того дня, 25-го вересня 1895, приїждив о. Константин Микитович до її хати, що лежить віддалік на полі, аж чотири рази, раз о $\frac{1}{8}$, овідла о 10 рази, $\frac{1}{12}$ і 3-й разі віддалік. Василина свого часу зарабляла у о. Микитовича як зарібниця, отже на позір приїждив о. Микитович до неї, щоб її навчати знав до роботи, а дійсно заблизало ся ему чого иншого... Василина одвідала своему чоловікові неї захотів о. Микитовича, его називав, ба навіть діла — про котрі на тут з причинности мусимо мовчати, хоч їх не заборочили ні сьвідки ні сам о. Микитович. Ів. Якимчук не хотів повірити, щоб конятий духовний отць таку „науку“ ширив між тесним народом і давим такий хий приклад громаді; отже він не свого жінку намовив, щоб говорила правду, бо „може то намотиш знів так собі жаруєть“. А коли Василина тив обставала при своєм, він рішив ся вичини переконати ся в том. Пішов до кончини і хотів там жалити, воєн о. Микитович прийшов в гостину до него. Але в кончини було аж злино, отже кавав жінці постелити собі від ліжком, згвоздів сьвідко і загли сьвати. Десь о год. $\frac{1}{10}$ в мочі заман вее гавкати і хтось занунав у вікно хати, але не від уличі, лише від городу... Тоді Василина Якимчук встала і оббіжала ся до свого чоловіка: „Тепер будеш сидити, чи я говорю правду чи ні?“ Отворилися двері, а о. Микитович увійшов в хату. Перше питанє о. Микитовича було: „Поїдав чоловік на роботу?“ а на се відповіла жінка „німає“. О. Микитович кавав засьвідчити конанця, сьвідку, верзку русь, пологий конанця і пханий в куток і так далі. Не втерів Ів. Якимчук від жінком, збрив ся і сьвідку, мов би хотів із свого клопоту сьвідати ся, питанє о. Микитовича, чого він властиво доне. Сего не кавав ся думавши, збрив ся з жінки і бігав Ів. Якимчук, або не робив ершу, або не запроваджував его і цілий родина, а за се обідав ему дати 300 зр. Та знало ся, Якимчуков не йшло о гроші, не йшло о використуваннє незаконного можливості о. Микитовича, а тільки чиста візну і жінка, о чистоте нечесного поступку прикривного напоти. Тому сказав: „Ви, отче, давайте мені 10 зр., 20 зр., 100

зр. або 300 зр., а їх не потребує; а хочу або жиди нас знає“. А за сьми словами вислав свою жінку Василину по жидий і она пішла по міщанина Степана Драчинського. Сей прийшов і побачив ні о. Микитович вибрав свою расу. Ів. Якимчук сварив ся між тим з о. Микитовичем за се, що духовний отць хотів знищити его родинне жите. Одного сьвідка було ему за мало і тому каже до Драчинського: „Ви лизіть ся тут, а я піду по жидий“. Забрив ся на дір і запер сьвинні двері. (Не замкнув, чи на значайну засувку, котру кожда дитина може отворити, чи може на ший замок, сего не кавав і о се его не питали. — Ред.) Небагом прийшли нові сьвідки а перед ними сказала Василина Якимчук до о. Микитовича: „Отче, ви давали мені гроші, отже кажіть перед людьми, за що ви мені їх давали“. На свою оборону о. Микитович міг лише сказати: „Добре, добре, ви мене хочете обрадувати!“ На сьм сьвідка ся траїл-комедія в домі Ів. Якимчука, але не втихомири ся не такко обжалює Ів. і не вірив вже своїй жінці тв виганяв її з дому до намоти, бо там — після его гадки — кавало ся її місце, а не у него.

Тільки розповідь обжалюваний Ів. Якимчук. По его висказіх перемінено розправу на тайну. Тому не можемо подати висказів о. Микитовича, Василини Якимчук і Степана Драчинського. Времіт они для осуду справи не дуже важні, бо були згодні з висказом Ів. Якимчука, котрий признав ся, що замкнув сьвинні двері, щоб виключити других сьвідків. На жалє не можемо також подати дуже інтересної промови оборонця обжалюваного, д-ра Штракзера. Суд засудив Ів. Якимчука на два місяці арешту. В мотивах — засуд читано публично — подано, що обжалюваний не мав права, укавати о. Микитовича за небезпечного або шкідливого чоловіка, отже в не мав права его придержувати. Против сего засуду внесено рекурє неспажности. Якимчук остив на шкільній стоні.

З правничого боку бравши, треба сю справу так роздумити: 1) чи мав обжалюваний Ів. Якимчук якийсь, коли замкнув сьвинні двері і вікно по других сьвідків? 2) чи мав обжалюваний право замкнути о. Микитовича у своїй хаті? Закон іменно каже, що придержати у своїй хаті можна лише „небезпечних або шкідливих людей“. Значить, треба було розбрати, чи о. Микитович був у сьм випадку, але Ів. Якимчука небезпечним або хоч шкідливим, коли хотів знищити его родинне жите чи ні. Чернівський суд сказав, що о. Микитович не був ні небезпечний ні шкідливий. Але на нашу думку консультори найлучше пробіла би, як би в інтересі громади перевесила о. Микитовича на яку иншу парокію, бо в Садагурі не має він повластив і впливу; а через то не може опанувати своєї жінки каментю.

Митрополит в астару. В місті Мегині на грецькій острові Лесбос в середземній морі засьвід тамтешній митрополит Никітор Гікс, 80-літній старик, і — як казали джаре — сьми джари вечором помер. Після пережитку вибрано тіло митрополита і рили, покладено на трон в митрополитальній церкві, де через два дні і тілочи відправляли ся жалобні молебні. Однєм тропного дня на великий страх духовних і численної публички встав померлий митрополит із своєю троні — рівно перестрашений пачинав ся на присутних. Митрополит не мав, а вонна лише в астару, і тепер ему щом добре. Коли-б Никітор Гікс не був митрополитом, котрего ховують аж по трьох днях, а не — як значайно — 12 годин по смері, то були би его жароги поховали.

Perpetuum mobile. Є а радше були люди, т. зр. алхімісти, котрі старали ся в штучній дорозі залити золота, але джм ім се не вдало ся, так само, як до нічого не доводо стараннє вичинити знів жидий, котрі тротили чєг, мастек, а навіть жите, або лише виваїти такий апарат, який жарав, котрий би сам працював і добував силу до тїл праїт з самого себе. Такий апарат називається ретретним mobile. З сьмито вичинення того апарату виходить, що его зладженє цілком неможливе, бо він мусів би вее з жою веру та жою силу з самого себе добувати: се-ж неможливе, бо праїти з нічого не можна зробити ніщо. Але вее так казали ся люди,

котрі не поміняють гадки, що тиви властвє ся виваїти таку жинину. П так одні технік радий, щоби для зладженнє такого ретретним mobile використати розширенє і стиганє металів за помічю зміни температури. Тепер вже вибудовано таку малу машинку в Новім Йорсі. Сї частини зроблені з ріжних металів, котрі також різно розширюють ся, а машина працює лише в на-сильок розширенє і стиганє тих частий при зміні температури. Коли-б удало ся зладити таку велику машину, жотра могла би зробити велику роботу, то мали би ми ретретним mobile з практичною партостією. Розуміє ся, що й така машина не відобуде сили до праїт з самої себе, бо се преїнь неможливе, а сєю силою було би в тім випадку сонце, жотре би своїми проміннями задрєм давало ту силу.

Телеграми „Буковини“.

3 дня 10-го марта 1896 року.

Відень. Палата послів приїжджа одну часть бюджету фінансового. При кінці засідання постварили пос. Гессеман і Люєгер вичинє внесени, в котрім казали на заборону народного зібрання в Рену, де ті посли хотіли промивати, і казали від правительства, або оно дало подітчаннє властям відповіди неучена що-до забезпеченого конституційними законами права зборів. Гр. Бадені залиш, що не має нічого против пачности сего внесени, по чім то внесени прийнято.

Відень. На вчерашнім вєчірнім засіданню палати послів приїжджа титули сьтемії, тавєн, льотерія, а тим самим цілий етат міністерства фінансів. Прийнято також резолюцію конєні, котрою каває ся правительство, або розширено внесени газетарського сьтемія. Пос. Менігер інтерєлював правительство, що оно думає зробити, коли вискази знайдєт ся ашєтї для жіночих робіт показує ся правітним. (На тій ашєтї обіцверено, що фабриканти випускають жєтєвини і платять їм дуже мало за роботу.)

Мейтона. Цєзар гостив вчєра в Казє в архєпископ Райнера: вечором перїєв до Кан Марген.

Будапєст. Сива двома видуть прєзидент міністра Баяві, міністри торгєвал, фінансів і рїдичнїтєв до Відня для дальших перєговєрів що-до австро-угорської угоди. Народи будуть трєпати три днї.

Бєрлин. Сюди приїжджа вчєра вєчєром австрїєський міністер заграничних справ гр. Гєдухєвський. На двірнї повитали его амбєсєдор Шєфєр, члєви амбєсєли і австрїєська пачина, гр. Гєдухєвський заїжд до амбєсєдєра.

Цїни абїжа і других продуктів.

Дня 9-го марта 1896.

	Львів.	Чернівці.
Пшєнїца . . .	від 7.30 до 7.80	від 7.90 до 7.70
Жито . . .	6.25 . . . 6.50	6.20 . . . 6.25
Ячмінє бров. . .	5.— . . . 6.—	4.80 . . . 4.90
Ячмінє простий . . .	4.50 . . . 5.—	5.50 . . . 5.75
Овес . . .	5.30 . . . 5.90	5.10 . . . 5.25
Рисє . . .	8.20 . . . 8.75	9.25 . . . 9.50
Горєх . . .	6.— . . . 8.—	5.— . . . 6.—
Вєпє . . .	0.— . . . 0.—	0.— . . . 0.—
Львєнка . . .	0.— . . . 0.—	0.— . . . 0.—
Бєб . . .	0.— . . . 0.—	0.— . . . 0.—
Пєдєс . . .	4.25 . . . 4.75	0.— . . . 0.—
Грєчка . . .	0.— . . . 0.—	0.— . . . 0.—
Конїєшєнка чєра . . .	25.— . . . 22.—	22.— . . . 23.—
Конїєшєнка бїла . . .	45.— . . . 65.—	0.— . . . 0.—
Кєшєшє шведєк . . .	30.— . . . 40.—	0.— . . . 0.—
Кутурєва вєна . . .	5.— . . . 5.50	4.50 . . . 4.65
Хєлєд 00.— 00.— зр. за кїзє у Львові кава	вита за 10,000 лїтрєв 12.50—12.75	

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ кинувати
на цілий рік 10 кр. — пр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно — 1 „ — „
для заграниччя 20 рублів або
40 франків.

Початковий число по 6 кр.
з білого газету Д. Горюха в
Чернівцях, ул. Галицька ч. 17.

ВИХОДИТЬ

щодня, крім неділі і ру-
ських свят в год. 5. по пол.

Редакция і Адміністрація
„Буковина“ знаходиться в
Чернівцях (ул. Пушкінська
ч. 2.)

Оплата за доставку газ.
включено 6 кр. від етніки;
в „Наддніпрян“ по 10 кр.
від етніки.

БУКОВИНА

Наша бездіяльність народна.

(Стаття надіслана).

(Сі статтю прислав нам добродішлю один з найвидатніших представителів рускої партії оці-
зничийної). За поміщення цих статей можуть
нає зі сторони опозиціоністів (головно від часо-
писи „Діло“ і товариства Народної Ради та Про-
світи) отримати закладі такі: 1. „Діло“ готово
сказати, що лише для конкуренції поміщаємо
протести проти нього, а не в інтересі справи
визвольної. 2. Товариства Народної Ради і Про-
світи образять ся, що аж наші Прутки перемо-
дливські брудні, котрі можна би і треба би ви-
прати у Львові. А всі ці протиники разом
(сказуємо ся, що цей не всі), не вказують на справу
показують на розвиток, зі знанням нам добре ди-
тинною діяльністю: возмуть справу на глум і
забудуть її. А справа та виглядає так, як би
„Буковина“, друкуючи ці статті опозиціоніста,
принимав ся організувати не „Баранівський“ тільки
„Романчуків“...

Щоби не було непорозуміння, кажемо напе-
ред там: Круг читателів „Буковина“ є великий,
як „Діло“; а на 3^{1/2} мільона австрійських Русів
між ті дві часовий світи білих 2000 передплат-
ників існують, не борознивши собі в „Діло“.
Часовий ці не суть привабливі відносини:
они займають від Русів і належать до Русів.
Від велика їх залежить дуже багато. Але
просто ми не признаємо за собою права давати
науку редакції другої часовий і застерігаємо
себе слово в тій справі тим більше, що не го-
димо ся з доводами виводими автора цих ста-
тей. Коли-ж ми поміщаємо ці статті, то лише із
повної терпимости до інших поглядів і з пере-
свідчення, що они причинять ся до пізнання ви-
сокої непространі бездіяльності. Не відносячи ся в

„високу політику“, ми раді би во лише наших
прихильників, але й наших противників спону-
кати до роботи, бо з дійсною роботою чих небу-
дуть все такий вище щось позитивного, а красні
засади, не виконавши, як були так і лишають ся
пустою теорією. — Ред. „Буковина“).

I.

Постанова Сольова, що об'язувала
кожного горожанина до того, аби чинно
прилучав ся до котрої небу-
дуть з існуючих в народі партій під грозою горожанської
безчестя, а тим самим змушувала горо-
жан, щоб орієнтували ся в стреміннях по-
одиноких партій, і брали до уваги чин-
ний уділ в горожанському житті, долу-
ючи іменню індивідуальну свою працю до
загальної праці в користь сеї партії, котра
особистим послідами найбільше відповідає.
— ця постанова була велика а велика ро-
зумна, і по всі часи практична.

Мені здає ся, що жаден інтелігентний
Русин не скаже, що ця постанова Сольова
ему невідомо. Не маю однак сміливості
утримувати, щоб кождий інтелігентний
Русин був свідомий горожанської ці-
лі сеї постанови. Бо, коли-б так було, ба-
чили би ми, як партії іменню, жмо проду-
мілого ревнування, а нехай і пороговани
межи собою, кожда з окрема старала би
ся своєю працею загальною як найбільше
відповідати; і як всі разом, мимо антаго-
нізму, тим іменню, що різниці ідуть доро-

гами, причинили би ся до всестороннього
розвитку народу, до невинності в праці,
вказаний напрямом чи засадами партій, а
стереженій амбіцією, ревнуванням і пар-
ністю партій. Сего однак у нас на жаль
нема; розуміни, що управління до бити
дає не наша, не оклик сам собою, а енер-
гійна праця в напрямі піднесеного окли-
ку, — що партія, до котрої рішив ся хто
належати, повинна чинним впомаганням
добра народу приносити ему честь, а у ді-
лом в сеїй праці сеї хтось вибраний
самою партією повинен приносити честь,
— сего розуміни у нас нема.

В нас протинно викорени ся погляд,
що вся честь котрої небу-
дуть партії лежить
не в праці про добро аби, а головно,
ба здавало би ся одно в покритианню
своїї бездіяльності гудженням про-
тивника. Се вигідне; але чи таким по-
ступованем бездіяльність стане ся ділом, і
чи бездіяльність, хоч би маскопана, партії і
її прихильникам приносити честь, а наро-
дній справі хосен, над сям просив бим
дуже застановити ся, всіх, котрі в котрій-
небудь з наших партій домашних елек-
таке мають слово.

II.

Почуваючи ся, і без Сольова, до обо-
в'язку чинного уділу в житті народнім, а
н. пр. є рішучим, і хочу все бути чинним

Звестия українська в світлі критики соціалістичної.

(Українська Інформація. По поводу «Критики». Сувійсько-
вський світ. Видавець Юліан Павлович. Львів 1896.)

(Контраст).

Що-до мужиків, то они були аррієр-гардом
або сьвященником старорускої партії або білим
демократичним, інтелігентним міщаків, варшавців.
Але і серед мужиків іде від впливом капі-
талізму промисловий розвиток на сільську буржуа-
зію і пролетаріат. Унаслідок патриархалізму на
село впливає як разній зміст суспільної, відрі-
дає її патриархалізм а виразом того єсть по-
встання партії радикальної. Заразом зустрічає ся
зі зростом сільської землекористування, середній верства,
зі зростом жіночої середньої буржуазії, очинило
при білій антиномії Галичини, антагонізм на-
ціональний між Польками а Русинами, котрий до-
веде до повстання твердо і ясно в політичній
програмі — національної самостійности Русин-Украї-
ни. Скріплене се національного руху буде так
саме консеквенційно розвитку міст галицьких, ви-
центрізм промислу, як разній промислу і галицького
з зростом середньої міст був підпаленою повста-
ненням з новийшими часами держав національних.
Так виникли ся з тією XVI і в XVII ст.
національні держави національні: іспанська, ан-
глійська, французька, коли між тим унаслідок проми-
слу, галицького а німеччини і італійських праць, до-

вертений новийшорітими шляхами галицькими
до Америки, Індії і т. д. довів до роздроблення
Німеччини та Італії, так, як національний розвиток
капіталістичної продукції промислу. Галицькі
Німеччини і Італії в національні держави націо-
нальні. Капіталізм розбивав держави різноманітні
під впливом націоналізму на окремі, національ-
ні частини, галицькою промислом викликаючи при-
снобленню нації а з другого боку єдинить і ду-
жить розірвані частини, members disiecta одної
нації.

Промисл сеї, відповідно до сего принципу,
набуває ся на наших очах і в Австрії і очини-
чить ся очинило так, як на се вказує історич-
ними прикладами неможлима думка єдиної. До-
да Австрії вище ся тією з долею Росії; капі-
талізм, вказаний систематично в цілях «фінансово-
адміністративних» правительством царським, ви-
кликає розрив мужиків, сеї націоналізму абсолю-
тизму, на новочасній класі буржуазії та проле-
таріату; абсолютизм промислу буржуазії і про-
летаріату мішаний, фабричний, а тим самим зпо-
нає сам собі носиди. Унаслідок абсолютизму, котрий
єдине звестися часу, приносє а конституцій-
ні властиві національні, котрі спочивають головно
і передовсім на розвиток свого, національного проми-
слу. Найбільші нації європейської Росії, польськ,
українська та австрійська, перевернуть антаго-
нізм національний, вказуючи з суверенних інтересів
промислової буржуазії на зрост політичного
життя конституційної Росії. Українська буржуа-

зія поставити в обороні своїх класових інтере-
сів, в обороні свого національного промислу, загро-
женого білизною розвитку капіталістичною польським
та австрійським — правор самостійности Русин-
України і стане підкреслювати своє становище
„демократичним“ тим арією, що австрійська
буржуазія, білизною силля економічно а особливо
матеріальною буржуазія польська не схотять
втратити ринків українських і пристанків чорно-
морських — з тим самим будуть займати в кон-
ституційній Росії становище більш немале та-
ке, як німечка та австрійська буржуазія в Австро-
Угорщині.

Завсім природно, що рішучим з розвитком
своїх буржуазії свого промислу і торгівлі, з
розвитком ідеї національної самостійности України,
стане рости і близким промислового міщакства
— фабричний пролетар а побіч націоналізму, по-
біч демократичного лібералізму — демократичний
соціалізм. Капіталізм, відбиваючи тенденцію про-
дукційну, концентруючи сили робіт, перетво-
рюючи кредитна продукційні індивідуальні в су-
спільні, укладані многими одиницями єдиною —
своєю власною думкою еволюційною веде до
соціалізму, тому що «форза» прилаштована мусить
відповідати «форзі» продукції, котра фактично єсть
уже колективною. Власне в тій місткій між
характером колективним продукції а капіталі-
стичною організацією праці, організованою на інди-
видуальній — лежить жерело виникнення соціалі-
стичних суспільних, виниклих властиві соціальної. Си-
ла продукційної при виникній тенденції перевертати

зі сторони студентів і товп народу проти війни і унітарного міністерства. Криш, котрий егав ся етатом аристократичної політики, хоч єї не розумів, уступив праг зі своїм міністерством і передав дальшу долю цієї справи в руки короля. Король стоїть за дальшим веденням війни і передає зложене нового міністерства генералови Рікотіому, котрий буде поступати спільно з Рудінім. Положено Італійцям в Африці після донесень нового головного команданта Бальдессеріо прикрі, але не безпосередньо. Абессинці ідуть на крівоість Адіграт, але командант сїї малі твердині заявив, що буде єї боронити до останньої краплі крові. Було що будь, надто трагічно не повинно брати ся немилуку битву під Адуа, бо такі случаи трапляють ся підчас колоніальної війни. Що ворожа тридержавному союзови праса поставила безпосередній гороскоп, навіть розв'язала тридержавного союзу, се чейже нікого не задивує. Послухаймо, що каже в сїй справі Fremdenblatt: „В заграничній прасі виступила галиця, що поєрвом Італійців під Адуа викличе ослаблені тридержавного союзу. Така думка просто дурна“. Дальше пише орган міністерства заграничних справ, що власне тепер показує ся немечна потреба тридержавного союзу, бо тепер Італія не стоїть відособлена. Війну треба дальше провадити, коли вже не на завойовані цілі Абессинії, то для удержання ертрепеевської колонії. Демонстрації утихнууть, коли побачить ся їх безцільність. Вирок битви під Адуа то важкий факт, але не треба єї переоцінювати. Передовсім не треба ніяк думати, що приєднані Італії сям фактом знищені в своїй дружбі для союзової держави.

З Бельгії надійшли вісти, що абессинський генерал Менелік вислав туди агітаторів, котрі заповнили в Бельгії значну кількість агітаторів і тепер виїжджає до Лондону, де хотить закусити карбона і армату, позаяк безцільності промисловості не могли ніяк підняти ся їх доставити в жадані речовини.

В Іспанії все що не притихло демонстрації проти Спозучених держав. У Валенції повторили ся знов розрухи і були такі грізні, що привітальство постановили завести там етат облоги. — Правительством Іспанії зазначено множество карбонів в Англії, котрі мають бути в як найкоротший час доставлені.

НОВИНИ.

ЧЕРНІВЦІ, дня 11. марта 1896.

Презенти на опорожнені тр. кат. парохій перемискої єпархії одержали: о. Леон Шавинський из Самбір, а о. Володимир Бачинський из Стубо.

Конкурс розписані на посади: учителя і мол. учителя при 3-кл. школі в Борівцях з рускою мовою; учителя і мол. учителя при 3-кл. школі в Старах Брошнінцях з рускою і польською мовою; мол. учителя при 2-кл. школі в Драчинцях з рускою мовою; надучителя, учителя і двох мол. учителів при 4-кл. школі в Галинцях з рускою мовою; надучителя і мол. учителя при 2-кл. школі в Борівцях з рускою і польською мовою; двох учителів і одного мол. учителя при 4-кл. школі в Костинцях з рускою і польською мовою; учителя при 4-кл. школі в Далинцях Станіславських з рускою і німецькою мовою; мол. учитель при 2-кл. школі в Волоні з рускою мовою андалійською. Речення на посади до 10-го квітня.

Академічна Громада устроїла 8-го с. м. іншуграційний вечорюк сати ратушею у Львові. Вечерок відкрив головно товариства, студентів і вчителів Ів. Галицький відомію промовою. В імені громади старшої інтелігентної в також Української за хоромом читав мене товариство пров. Грушевський. Виславили на потреби народності і вичуті солідарності у академічній молодіжці, бажаю виводу товариства, щоб оно стало ся осередком моральної інтелігентної освіти і навчало до бою і праці силляі заряж даний з шаровою освітою, енергією і вірних своїх народних ідеалах. — В імені вільних товари-

ства академічних (студентів університету) проголосив гарячу промову ак. Прохвицький, а закінчив себе „демократичним народником“, призвав, що справу руску треба подогоскувати з новою справедливостію та закінчив окликом: Націоналі подайте собі руки! — В імені студентів політехніки говорив ак. Рибчинський, вказуючи на можливість спільного ділаи Русинів і Польсків в праці над добром, над єго темнотою суевільною і політичною. — Відморучник товариства „Друг“ відказав ся в дослідній хвилі промовати, бо мабуть в привітній мові голови Радомського було виразно виражене „сепаратистичне“ ставовище руско-українського народу і молодіжці, тож відморучники прийняли ся бо було хайба станути на становниці чисто польсько-русскім. Продукція „Боина“ і солю-сінів п. Носалевича були вигоружені грізкими окликами. Не менше удані були декламації: ак. Гарматів „Каменарі“ і ак. Вороного „Козачий виступ“. Іменно єя друга декламація була віддана з великим артизмом. — Публика виїжджає ся багато: переважали пані. Останнього імену панного „Що не вмерла“ вшлухали всі стоячи.

Торжества коронаційні в Москві мають відбутися в тижні хоракі: Дня 18-го має обходити в Петербурзі уродина царя. Зараз на другий день виїждять пар з царедою і д. 20-го має приїждити до Петровської палати в Москві і будуть приймати заступників сторонних держав і дворів, висланих на коронацію, та етатних амбасадорів, настановлених при російській дворі. Д. 21-го має відбуде ся вїзд до Кремля, а д. 22-го посильчене державної хоругви. Через сїй думок три дні буде царка пара в тижні відокремлено приготувати ся до коронаційної молитвою і говінен; а окличення будуть оголошувати торжество і роздавати між паріх милості. Д. 26-го має відбуде ся єва, початок пара в Успенській соборі, а по коронації царової пари великий бенкет в Грандіній палаті. Вечером буде освітлений Кремль і ціле місто. Д. 27-го має буде царка пара приймати желаня. В сїдуючих днях днях мають ся перед царською паровою депутати з краю, духовенство і т. я.; також має будуть обіді для них. Д. 29-го галиця виїжджає в театр. Д. 1-го червня відбуде ся угощенє народу, а вечером уладжує французька амбасада виставно прийняти. Д. 2-го червня дворський бал в Кремлі; 3-го червня імовірно посильчене Чудотворного монастиря, 4-го обід для заступників губерній, а 5-го імовірно посильчене Сергієвського монастиря. Д. 6-го червня даний буде обід для виїжджених сторонних держав і амбасад, а 7-го обід для достойних міста Москви, а вечером концерт в іменній амбасаді. Д. 8-го червня царка пара поїде поїжджати ся до Успенського собору, а відтам з Кремля перше до Петровської палати. Дня 9-го червня відбуде ся на майдані недалеко Петровської палати велика парадна заїзда Москви і військ виїжджених на коронацію з Петербурга та з інших еторій. По параді відїде царка пара на отворенє вистави до нижнього Новгороду.

В справі садження тютюну на Буковині, котру порушив в своїй пос. др. Смаль-Стошій і в своїй промові вказав на причини упадку єго роду господарів, окликав буковинський шідл приймай амлету, котра вказала на ті самі вказівки, що др. Стошій. Рішення амлети вислано до міністерства фінансів і рідкоштин; в них жадє ся засновати уряди вигушна тютюну в Чернівцях.

Добра забава... Селянин Іван Дутка в Новоселанцях під Бродами устроїв у себе в домі забаву, на котру запросив також Івана Чуба, залучивши, загаломю облюбленого. Коли по шпирочі не стало горілки, виїжджає Іван Приступ з жінкою Дутки, де котрої залишиє ся, до коршнів. Обєс досить довго не вертали і то звернуло на себе увагу Чуба. Полонились вони вже садити товаришів забави, виїжджає і вже більше не вернув. Шлях галиця по єго відході проїжди Іван Приступ і Галиця Дутка, обєс силляю змисли, Іван Приступ дуже вдоволює ся і нахле єтає сміхати ся до доху. Висловив єго до верт побачили гості Чуба, що дежав на землі вже без змієн життя. Рако на голові, доні на 9 центиметрів і глибока аж до хребта вшлукала

ім очинливо підозріне, що тут довершено убійства. Візанний зараз вїгт увизни ціле панє товариство і вислав за утікаючим Приступом жандарма, котрий арештував убійника.

104 похоронів парад відбуде ся в єуботу в Катоніях на прускій Шлезку, де — як звістно — вибухли були газы в коналіях пуги и завоєні Клеофас. В похоронах взяли участь крім пуги і євріт по нещасних жертвах також всі гірничі та президент краю і представителі властей. Коналія Клеофас єсть власністю гірничої єпієки, до котрої належить значне число шлєських пуги. Єпієка заявила, що буде памітати о влогах і сиротах по нещасних жертвах, котрі в єї коналіях утратили життя.

Помер в Чернівцях знаний купець Володимир Листовський в 59-ім році жатя.

Наука, штука і література.

— 0 —

Бібліотека для рускої молодіжці, видана пров. Юліаном Пасальським в Коломиї, заслугує из підбору земляків. Маємо в руках остатній випуск єї і бачимо, що презентує ся добре. Змієт цікавий, а мова чисто-народна. Всім випуску читаємо оповіданє Стефана Пятки „Син немилостивого“, казку Теодора Яничюго: „Сестри Ягідки і князь Грийби“, перекладену повість Е. Готвальда „Вірний пес“ (се становить томик 13.), дальше оповіданє О. Вулки „О дванадцяти табличках“ (сторія 108 — се єсть томик 14.) Разом контують ті два сегорічні випуски лише 40 хр. Се справді незвичайно мала ціна. Годи-до-6 ся підняти належить се хосєнне видання.

Телеграми „Буковини“.

З дня 11-го марта 1896 року.

Мейстона. Цар був вчора на маніврах 27-го батальону стрільців і похвалив німця радів команданта, котрого запросив опієся на обід.

Відень. Палата посиль розпочала парад над бюджетом міністерства рідкоштин. Промовали послы Перич, Казанський, Дік, Фухе, Різер, Обершорер, Радомський, др. Стефанович, Робач, Морре, Ден, Геєр, Паш і Ган. Пос. Стефанович говорив про адміністрацію гр. пр. релігійного фонду на Буковині і вказав єю адміністрацію шідлальною для краю. Бєсідз зробила велике вражєнє. Сїдуюче засіданє в четвер. — Послы Форшт і Калє-Мартиніч зложили свої мандати. Пос. Васильєво інтерєсовал за відноско-руско-польскі табличі на урках в Буковині.

Відень. Бюджетова комісія приймала цілий бюджет на 1896 р. і проєкт закону о відноських заведєних руху.

Берлин. Цар приймає вчора гр. Голуцького на 1/4 годинний аудієнцій. Онієда приймала єго ієсарєк. При обіді у австрійського амбасадора Шєфєнгого бул єсарєк пара; єсарєк жє австрійський уїєвори из єобі.

Рим. Нове міністерство зложєло ся так: Рудіні президент міністерів і міністер внутрішних справ, Геттє-Сєрєонєтє заграничних справ, Рікоті війни, Бріє маринирів, Бранка євнанєів, Бєєтє єудієнієтє, Джєлієтурє шідлєнієтє, Пєрєдє публичних робіт, Гієхєрдіє рідкоштин, Карїєні міністер почт і телеграмів.

Літературне Товариство „РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петровича число 2,
має на складі:

Ілюстровану бібліотеку

для молодіжні, міщан і селян, редактовану
Омеляном Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892,
1894, по 4 ар. 20 ар. за речник, а всі 7
разом за 7 ар.

З пересилкою поштовою 7 ар. 30 ар.

LINIMENT. CAPSICI COMP.

aus Richter's Apotheke in Prag.

Beim Einlauf bietet sich ein vorzügliches,
schmerzstillendes Mittel, wie in allen Kro-
nischen vorzüglich ist. (siehe man sich nach der
Reife: „Nater“).

Добрі Ради.

Часопис ілюстрований для господарства, до-
мівства і забави. Виходить в Росію про місяць.
Передплата, платна в Росію, вносить на рік
1 ар. 50 ар. Адреса: „Добрі Ради“ в Росію,
почта Садгуря.

В редакції можна ще дістати давні речни-
ки „Добрі Ради“.

1. речник „Д. Р.“ містить до 200 наукових усту-
пів з описом 120 найкращих прикладів і малюнків. Ціна
цього речника 1 ар. 20 ар., без 2. часті 80 ар., а без 3.
і 4. часті 40 ар.

2. речник „Д. Р.“ містить до 300 статей, дуже
много прикладів і одну довгу повість, що майже через всі

числа тижня є: „Як то в Василь Дірихтуса пробка на
Василь Дірихтуса і які він пригоди мав, що єм з нього
року відурив.“ Ціна цього речника 1 ар. 20 ар., а без
двох часті 50 ар.

3. речник „Д. Р.“ містить так само як і другий
речник дуже багато повчального для господарства і забави,
много образів і одну цілу повість: „Як вилучили
Сережан і Громи туди сніг з мовки“. Ця повість була
печатана вже 4 рази (3 рази по руску і раз по німецьку).
Ціна цього речника 1 ар. 20 ар., без двох часті 60 ар.

4. речник „Д. Р.“ містить як і попередні дуже
много повчального і забавного для всіх і скрізь того ж
дуже практичних речей. Ціна цього речника 1 ар. 40 ар.,
а без двох часті 70 ар.

5. речник „Д. Р.“ містить серію цікавих віршів
для всіх по 1-5 дуже забавних повістей як нар.: „Але-
ку в небі“, „Романський жид“, Ціна 1 ар. 20 ар.

6. речник „Д. Р.“ містить забавну повість: „Петро
Фостик і як він Фостиків“.

Ціна 6 речників разом з руб. пересилкою 6 ар.

В КОЖДІЙ РУСЬКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

КОВИНА НАХОДИТИ СЯ

Народописна карта

українсько-руського народу.

заснована з-помі Гр. Володимира, видана товариством
„Прогляд“, а виходить в літературній редакції
Андрія Андрійовича у Львові.

Книгарська ціна карти, викле-
скої вже на золоті, вносить 3 ар. 50 ар.,
а для членів „Прогляду“ і передплатників
„Зорі“ 2 ар. 50 ар., з редакційною пе-
ресилкою 3 ар.

Бувати можна в „Прогляді“ у Льво-
ві, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте
чим скорше!

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Волоса ч. 11.

перше і одинокое руске товариство
аскураційне, приурочене Век Ду-
ховенству і всім вірним через
Виресль Митр. і Пресль Ек.
Ординаріати всіх трех галицьких
Епархій, обезпечая будинки, сніг, госпо-
дарські знаряди, збіжжя в зерні і солоді, сіно
в стігах і будинках кротих шкідлих
на кожну найнижню ціну.

Шанс знайдуться як і кожен з нас може
показати, а доцільно відомості з першого Топи-
ського конгресу українських податків „Дністер“
можуть обезпечити і кожен з нас і кожен з нас.

Податок „Дністер“ входить вартує у Львові
по кожному місяцю.

На жито можна обезпечити за через „Дністер“
всіх своїх мешканців в товаристві ко-
жних обезпечень в Україні, куди це як най-
радикальнійший уряд і кожен з нас і кожен з нас.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, єдине
в Україні зареєстроване в „Дністерському“ кон-
гресі від всіх членів і третей дано владу до
призначення на 5 років. Грошовий обсяг
указує на 50 мільйонів. Членів у Львові на ціло-
класовий реальний, візнає від членів, як по-
рукою дано членів. В кожному місті є дані
членів на убо.

Згадується у Львові в „Дністері“, як
„Дністер“ не є загальною, входить в.

Видання „Буковини“.

Перші Дорі, оповідання Телести Гайди,
сторін 110, містять, ціна 30 ар., з пересилкою 35 ар.

В другій згадується в „Дністері“ О. Ж.
Книжарство, сторін 42, 16 ар., ціна 10 ар., з пе-
ресилкою 12 ар.

Для передплатників „Дністер“ обидва
книжки коштують лише 30 ар. разом з пересилкою.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейського годинника.

Приходять	П о ї з д и						Віходять	П о ї з д и						
	посилки		особові		жінки			посилки		особові		жінки		
до Чернівців							з Чернівців							
З Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Снятина	1224			602	1004	600	До Снятина, Коломиї, Ста- ніславова, Львова, Кра- кова і Відня	304			948	981	511	
З Бухаресту, Яс, Сучави, Галаці	248			920	981	500	До Галаці, Сучави, Яс, Бухаресту	1234			604	1004	600	
З Новоселиці, Садгуря						1145	905	До Садгуря, Новоселиці					800	800
до Львова							зі Львова							
З Відня, Кракова	172	510	840	700	900	900	До Кракова і Відня	200	200	2100	400	1000	600	
З Бухаресту, Сучави, Чер- нівців, Станіславова	300			100	701	611	„ Шидловичів		100	500		900	1000	
З Шидловичів	230	1000		800	500		„ „ з Шидловичів		210	600		1004	1004	
З „ на Шидловичів	210	944		811	431		„ Чернівців, Сучави, Яс, Бухаресту	611			1000	200	1000	
З Стрия				1200	810	101	„ Стрия				500	900	700	
З Бездни				800	440		„ Бездни				910	710		
З Снятина і Стрия				914			„ Снятина і Стрия						300	
З Відня, Кракова (т. зв. ближній поїзд)							„ Кракова, Відня, (т. зв. ближній поїзд)	500						

Підчеркнуті числа означають пори нічну від 6 год. вечором до 5 год. 30 мін. раніше. — Середно-європейський час різниця є з
дальнішого о 36 мінут, а від червоногородського о 44 мінут; коли на всьому є 12 год., то на дальнішому годиннику о 12 год. 36 мін., а на
червоногородському 12 год. 44 мінут.

Видане товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Руска Рада“ в Чернівцях під керуном Осипа Бучачевича.

На редакцію відомостей Осип Маковей.

ПЕРЕПЛАТА

на „Буконину“ заповість:
на цілий рік 10 гр. — гр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . 1 „ — „
для виховання 20 рублів або
10 акцій.

Возле него жила до 6 кр.
в бору гадет Л. Гуревича и
Червинских, ул. Головна ч. 17.

ВЫХОДИТЬ

шадня крім веділь і ру-
сиків съявля год. 5, по пол.

Редакция і Адміністрація
„Буносенні“ знаходяться в
Чернівцях (у.г. Петропільна
н. 2.)

Орломеним приймає ся за
оплатено 6 кр. збі списани
а н. „Hagelstadt“ по 10 кр.
збі списани.

БУКОВИНА

Наша бездіяльність народна.

III.

Скрізь, до того написати, з ким зійти
ся з провінції, скрізь одно нарікане на
зливських народощів: „Не роблять нічого.
Не йво не роблять нічого, але формаль-
но заходять ся около сего, щоби
других від всякої роботи від-
вести“.

Тяжкий се ладін. Я постараюся, щоб не був голословний. Погляди і ти на-
дас загальну праса. Праса, працююча ши-
ро над широким дзвірним поглядів, на-
зисканси собі витину, доложити всіх ста-
рань, щоби засади, котрі она репрезентує,
в кожнім числі, в кожній статті були видні
як червона нитка в тканині. Праса, ре-
презентуюча засади, не складе нічого, що
було би сям засадам виросло протинше:
уживанням жерел буде она везливі осто-
рожна, а використає все, що годить ся,
що так скажу, в її крам. Праса така, о
котрій мовна, буде старала ся около себе
зібрати найзнаменитні сили, забезпечити
кождому свому ділові матеріал добірний,
писателів у загалу влатих. Она буде ста-
рала ся у читаючих збудити ревнованє,
смілість, одушевленє і найприкрійші спра-
ви уберє так, щоби не дійснували дєвир-

мувачо, а розогнали до борби, викликаючи підвирність. Оця буде свідомою, що регістронам: попіючих беззаконностей сухе дієтнує депримуєчо, кормить, змагає аніатню, і буде нейми силами естереза круг своїх читателів перед прегнобленям. Оця варенті на кождім кроці пильнує партійної чи народної карності, і уживе всіх ередств, щоб її підтримувати і змагати.

Прасою, котра у нас, у партії т. зн. опозиційних народонісів мала виконати ті задачі, єсть „Діло“. Знаєте, котра відомських часописей єсть, газетним моделем для „Діла“?

Бо кожда часопись, на провінційній му-
сити свої артикули о загальних справах
бігучих модельовати з часописий столичних.
Здавало-б ся з природи річи, що головним
моделем для „Діла“, часописи, що має ре-
презентувати політику засад, політику опо-
зиції моральної бузи-б: Reichspost, або
Volksfreund, або бодай Volksblatt Вєпра-
вого. А тимчасом головним моделем, мен-
тором в веденню „політики засад“ єсть для
„Діла“ життєсько-ліберальна N. fr. Presse.
Християнські євєнїяники Відня не ступи-
ють ногою в рєстакрацію, где N. fr. Presse
лежить; „Діло“ у неїм, де може, єдно
їде за нею, цитєє єї яко найвищу му-
дність.

Ось перша причина, чому партія за-

сад, репрезентована „Діло“, моделюванням після ліберальної N. fr. Presse, на прокляття і перестерігання пасад в політиці не здобуде ся. Жалюзію йно вст. духовенство, котре не запротестує проти того, щоби „Діло“ нирило лібералізм N. fr. Presse.

Кожда більша часопись старалася о дотепний легкий, і о поважний науковий фейлетон. В „Іллі“ такий фейлетон єсть рідкістю. В ній у фейлетонній часописі поміщають ся поністи о виключно майже деспераціім світотгляді Гайного, Монасая і т. п. Чи се не мусить впливати на читаючу суспільність, десперацію, се не йходить, оскільки в рахубу редакції. Але коли ми і бачили під часу до часу дотепні і повні гумору і їхної сатири фейлетони з пера: Корн. Устияновича, Підгіряннина, Натали Сокальського, В. Ч., Звідочки, Диркача і ще деякого, кого на скорі годі спам'ятати, то мусить нас здивувати, чому маючи споре число адзлях до фейлетону писателів, редакція не старалася в статі їх прайти до своєї рубрики? Преп'яж відомо річ, який вплив на умисел робить легкий сатиричний фейлетон, зграбний жарт, дотеп, іронія. Не одні подумав: певно руске літературство впливає сих писателів в дальнім культивуванню фейлетону. Але я, хочачи видіти ясно, а на щастє знаючи деякого з поіменованих писателів, відібє ся до них з

Э ЖИТЯ.

Досте спити? Як ні. А чому ж? Що б ти було без на-
сидів? Чому Руська так дорожить своїм думками?
Руські мабуть своїм глумками і жовтими ризами.

Принадлежно впливни в їх своїх біблїотеках „Голос на горах для Галичин“, брошуру підану в Чернівцях 1861 року, тай став перекладати. Знайома мені вже та брошура, але так один уступ в ній вразив мене тинересичайно. Як раз тому 35 літ, бо 12 марта 1861 року, написав Ісидор Якимович з Тернопольа до Антона Кобилянського в Чернівцях між иншого так: „Тобє, правда, дивне того, що Русини по руски не пишуть, але мене того не дивне аж раз, бо писатая дуже добре, жо і в знаменку по руски, ані не чистити белотти, а жмаю мене і тато і сестри і брати; а по руски лише у війни бачувало ся з чоловік або з хлопом на дереві або під перепон. Аж від 1848 року щось більше і частіше в новою мож було знати руске слово — але як? сам дотавою ся — (з встидом!). Тепер чи потрапили ми силати, хто то таму був писак, чи радичі (чи дід чи праді), чи и, чи час тяжкий, чи Лазарь,—же хто лиш троха був поманив, ого! вже і дурів! А лише хлоп на стільни під дуками или розум... І ще кінї знаю много таких Русинів, би руского ся встидляють. — собіка, пошмалли би! — не дуріють! не сімї! О Боже, дай ти, щоб аж раз про-

аріан!... Они, видно, чекають на готове: Там би, аби їм почини голубці самі до писаного їх рота класти!».

Не знаю, як вразили робити свої услуги на нас, що єс читати, а мої вкати ся. що єс тенер, як раз по 35 літах, можна би також повторити і через те не сказало би ся що дуже великої неправди. Але тому 35!... Чесних річ, що з того часу багато поременило ся на дучше, але проти, уживили твердих сил І. Яковича, і ще нині я знаю багато таких Русинів, що русьного ся встидають, що дуріють, що єсні! О Боже, дай їм, щоби нас раз прозирли!... Они, ніде, чекать на готове!... Киньте осям на всю партію мажоранському, що за тих 35 минутих літ чекали на готове і русьного встидали ся і встидали ся. — почисліть всіх тих, що плавають себе Русинами, а по руски, епрям по руски, без похизби, не мінють ні говорити ні писати, — що гірше, дома у себе уживають чужих мов, — почисліть-ви їх, і вам живо стане перед очима та-полий Русин, що їм на готове; він їм би, від єму менші гадки єди на роті вкотили!...

Легко сказати: 35 літ! Але подумайте: чи
на в історію тих 35 минутих літ впадемо ш-
та і усміє собі, що за той час у нас, в австрій-
ській Русі, не було ніяких мовописів, ніде: ні
в Галичині, ні в Буковині, ні в Угорщині, не
було козатики і борби з ними, з якою ми-
ся і смертю пішла в користь народом тво-
рогов, якого вже тоді 35 літ паралими ішли.

не було спираю о мону і о неспадку правопис-
ної вишавиниства праціоналі для народу и его
рішній мону, з вірови и его будучіности, — уаніть
собі тилий період нашого жита, а нам щиро
прийде отата шматти утію на тому: иши би
то шиком шиком був нам рошій, ии би и нас
не було тиз неадісних москвоміи? Чи ми шотре-
бували би тешер, заломивши з гора руки, дини-
ти ся, ии нас дикі хто переміагає? Чи а нас
не було би прадішній сили? А протє, смітку
ній! чому-ж ішо й ииі ми не хочемо бачити,
кто нам порот?!

Цяле півжиття зросло без думати і на него прийшла темер чорна говорина і вості про-
від в народі. Уродив ся Руси і батько не знав
чого єму навчити, яку єму дорогу показати, бо
сам не мав певних переконань. Тимчасом про-
двиг ся Полік і застигав уже ідеали і думати
польші татові; він не потребував їх шукати, він
їх діаво прийняв. А Руси мусів гадати сам
свої дороги, з тинням трудом виробити собі пе-
реконання і ідеали, ажже до чого він зміг чі-
ні своїм розумом дійшов, то стало ся єму дуже
дорого і виробало в нїм впертість та непохитли-
вість на своїй нинїш думці. Навітьна тїх без-
думних часах ми бачимо темер і гірко во-
відчували, але поступати ся одною або другою
спосою думкою в практичній бик ми не могли о-
бо жаль нам наших переконань, з тиням тру-
дом набутих. Звідин нагода і безгладок, звідси
такі обєдн, що закохались в зробиши дано-
хнялі тратило саму основну нашу ціль збере-

згадаєся на жагнну проєктовану зміну і обговорює на підставі закону постанови що-до місцевості вибору і виборчих округів з посередним і безпосереднім вибором; кінци проєкт босійни приняти внесені правительству, тим більше, що тим не для єв правительству надто великої влади. Комісія прийняла внесені пос. Руса, щоб судові округи поділити на малі виборчі округи, і внесені пос. Фазієнґаїна, щоб при введенні безпосередних виборів в новий шатий курії кожні місцевість в краю була місцями вибору, потро краєве законодавство для виборів до краєвого сейму постановить яко місце вибору. Всі ці зміни внесені відкинуто. Пос. Дінавалі виїє, щоб громадянам, котрі зрештою спонесли всі зусилля до права виборчого, призначити право виборче, коли они платять хоч 3 зр. безпосереднього податку. Гр. Бадені заявив ся проти сего внесення, бо оно порушувало би значно існуючі постанови, коли би з одної сторони заведено загальне виборче право, а з другої ще лижесю певне податковий в існуючій дурних. Зрештою сирва парламентної реформи тляк палав, по чейже палаті послів тля само заложити буде на і правительству на тім, аби єї ухвалено не відкинуто. Згадаєся внесені відкинуто; тля само відкинуто дальше внесені пос. Дінавалі, щоб по переведенню закону в податку особисто-доходовим призначити виборче право тим громадянам, котрі платять безпосереднього податку не найменше 4 зр., і щоб управлені тепер до вибору не стратили виборчого права по переведенню податкової реформи. Пос. Босер заявив ініціативу відкинуто, приєднати при нарадах над податковою реформою на внесені, щоб управлені тепер до вибору не стратили того права. Всі ці зміни приняти одностайно внесені пос. Дінавалі, викладає правительству, аби оно ще перед нарадами над введенням особисто-доходового податку вилучило до виборчого права до ради державної, котрим би забезпечено те виборче право тим класам, що загрожені зменшенням або уніженням від податків. Гр. Бадені не протестував проти сего внесення.

Відень. Палата мавів відслала проєкт закону про виплату гірників до особної комісії для варад над законом про інвесторів гірничих. Дальше прийнято по проєкті міністра фінансів проєкт закону в внесені надто ради для вилучення

них стражників за перевезення контрабанди. Відкинуто внесення Сосора, щоб сев проєкт відслати назад до комісії для основнішого перестудіювання.

Берлін. По вчерашній сесії розговорював німецький посол з гостями, головним з гр. Голуховським і австрійським послом Штеїном.

В КОЖДІЙ РУСЬКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

ПОВИННА НАХОДИТИ СЯ

Народописна карта

українсько-руського народу,

закладена з-пом Гр. Водички, видає товариством „Прогресистів“, а випускає в літературній окладі Антон Андрійович у Львові.

Книгарська ціна карти, накладеної вже на полотні, виносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Прогресистів“ і переселенців „Дорі“ 2 зр. 50 кр., а рекомендованою переселенцям 3 зр.

Купити можна в „Прогресистів“ у Львові, ринок л. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскоріше!

Котик

Liniment. Capsici comp.

з антики Ріхтера в Празі, загально признаний знаменитий усмирюючий лік на втиранні: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптеках. Просимо жалати сев загально улюблений лік просто під назвою

Ріхтера Liniment з котиком і прислати з нотифікацією, якщо адже не тільким тільким нотифікацією „Котик“ — бо ланка уї пражської. Аптека Ріхтера під полтвом ланка у Празі.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одинок руске товариство аскураційне, припоручене Всч. Духовенству і всім вірним через Виреска. Митр. і Преосв. Ек. Ординариати всіх трьох галицьких Епархій, обезпечує будинки, скот, господарські знаряддя, збіжжя в зерні і солоні, стає в стоглах і будинках проти шкід огнів як за можливо найнижшою оплатою.

Шкоди ліквідують ся і виплатує ся гроші за вилучення, а доплата вилучення в порятку Товариства контрастрахуванням відкинуто „Дністер“ можливість обезпечувати і виплатувати і виплатує гроші.

Побли „Дністер“ крайкам банк краской у Львові при польських банках.

На життя можна обезпечити ся через „Дністер“ після всіх можливих умовностей в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котро для не найвищою ціною і одне найменше і хатні в кутках вилуч.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, спеціалізованою зареєстрованою в аскураційному порятку, приймає від своїх членів і третих лиць вклади до зареєстрованого на 5 процент. Громадяни відкинуто. Удільне на 10 років. Найменше удільне ся тільким аскураційним реалізацією, відкинуто від товариства, за зареєстрованою ціною. З вилучення відкинуто ся доплата грошей на улі.

Згадаєся в усіх агентах в містечках, де „Дністер“ не вступався, крайкам ся.

Видання „Буковини“.

Перші Зорі, оповідане Теодота Гайда, сторін 110, містка, ціна 30 кр., з пересилкою 35 кр. В домь скупити воді. Оповідань О. З. Книжкового, сторін 42, 16-ка, ціна 10 кр., з пересилкою 12 кр.

Для переселенців „Буковини“ обі книжки купити можна 30 кр. разом з пересилкою.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейського годинника.

Приходять	П о ї з д и						Відходять	П о ї з д и									
	поспівні			особові				мішані			поспівні			особові			мішані
до Чернівців																	
З Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Сигети	1214	.	.	630	1004	630	.	До Сигети, Коломиї, Станіславова, Львова, Кракова і Відня	304	.	.	944	941	513	.	.	
З Бухаресту, Яс, Сучави, Гілоки	240	.	.	900	901	500	.	До Гілоки, Сучави, Яс, Бухаресту	1244	.	.	634	1004	630	.	.	
З Новоселиці, Садыгури	.	.	.	.	.	1143	905	До Садыгури, Новоселиці	.	.	.	.	.	.	800	600	
до Львова																	
З Відня, Браїлова	123	510	840	700	900	900	.	До Кракова і Відня	840	200	1100	400	1000	640	.	.	
З Бухаресту, Сучави, Чернівців, Станіславова	900	.	.	100	700	617	.	„Підволочиск“	.	100	540	.	900	1000	.	.	
З Підволочиска	233	1000	.	800	500	.	.	„з Підзамча“	.	210	600	.	1004	1004	.	.	
З „на Підзамче“	213	940	.	810	400	.	.	„Чернівців, Сучави, Яс, Бухаресту“	610	.	.	1000	200	1000	.	.	
З Стри	.	.	.	1200	800	140	.	„Стри“	.	.	.	500	900	700	.	.	
З Белки	.	.	.	900	440	.	.	„Белка“	.	.	.	910	700	.	.	.	
З Скольного і Стри	.	.	.	910	.	.	.	„Скольного і Стри“	.	.	.	.	.	300	.	.	
З Відня, Кракова (т. зв. блискавичний потяг)	.	.	.	.	.	.	.	„Кракова, Відня, (т. зв. блискавичний потяг)“	840	.	.	.	.	.	.	.	

Підчеркнуті числа означують пору візну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мин. ранко. — Середно-європейський час різнять ся від західного о 36 минут, а від чернівецького о 44 минут; коли на західному є 12 год., то на західному годиннику є 12 год. 36 хв., а на чернівецьким 12 год. 44 минут.

Видане товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Рускої Рада“ в Чернівцях під надзором Осипа Бучалача.

За редакцією відкинуто Осип Мановей.

Ціни збіжжя і других продуктів.

Дня 9-го марта 1896.

	Львів.	Чернівці.
Пшениця . . . від	7.30 до 7.80	від 7.60 до 7.70
Жито	6.25 " 6.50	6.20 " 6.25
Ячмінь бров. . .	5.— " 6.—	4.80 " 4.90
Ячмінь простиий	4.50 " 5.—	5.50 " 5.75
Овес	5.30 " 5.90	5.10 " 5.25
Ріпак	8.20 " 8.75	9.25 " 9.50
Горюх	6.— " 8.—	5.— " 6.—
Вина	0.— " 0.—	0.— " 0.—
Львівська . . .	0.— " 0.—	0.— " 0.—
Біб	0.— " 0.—	0.— " 0.—
Вобик	4.25 " 4.75	0.— " 0.—
Гречка	0.— " 0.—	0.— " 0.—
Ковбасина черв.	25.— " 32.—	29.— " 33.—
Ковбасина біла .	45.— " 65.—	0.— " 0.—
Ковбас. шведск.	30.— " 40.—	0.— " 0.—
Кукуруза нова .	5.— " 5.50	4.55 " 4.65
Хліб 00.— 00.—	зр. за міря у Львові	оно
мита за 10.000 літрів	12.50—12.75	

Літературне Товариство
„РУСКА БЕСІДА“
в Чернівцях,

улиця Петровицька число 2.

там же склад:

„Ілюстровану бібліотеку“

для нагодки, мішак і єдин, роздільну
Омріяном Поповичемроку 1886, 1887, 1888, 1889, 1891, 1892,
1894, по 1 гр. 20 гр. за роки, а всі 7
разом за 7 гр.

3 пересилкою поштовою 7 гр. 30 гр.

Добрі Ради.

Часопис Ілюстрована для господарства, зем-
ліств і лабави. Виходить в Росії що місяця.
Передплата, плата в Росії, вноситься на рік
1 гр. 50 кр. Адреса: „Добрі Ради“ в Росії,
постя Садагуря.В редакції можна ще дістати давні роки-
ни Добріх Рад.

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

ПОВИННА НАХОДИТИ СЯ

Народописна карта

українсько-руського народу.

каждому з-пом Гр. Велетова, видана товариством
„Прогляд“, з великою з літературною цінністю
Андрія Андрійовича у Львові.**Книгарська ціна карти,** накле-
поної вже на золоті, вноситься 3 гр. 50 кр.,
а для членів „Прогляд“ і передплатників
„Зорі“ 2 гр. 50 кр., з рекомендованою пе-
ресилкою 3 гр.Купити можна в „Прогляді“ у Льво-
ві, ринок ч. 10.Наклад невеликий; купуйте
чимскорше!

Liniment. Capsiei comp.

з латини Ріхтера в Празі,
загально признаний знаменитий уми-
рюючий лік на пшираве: по ціні 40
кр., 70 кр. і 1 гр.; можна купити у всіх
аптек. Просимо жалати сей загально
улюблений лік швидко під назвоюРіхтера Liniment з котвицею
і прокиньте з гісторичною залою капи-
ки і ліками лікаря чеського „Котвица“,
на який єй провід.
Аптека Ріхтера під золотою ланцю у Празі.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і єдине руске товариство
ассуранційне, припоручене Веч. Ду-
ховенству і всім вірним через
Виревська, Митр. і Пренська. Еп.
Ординарияти всіх трех галицьких
Єпархій, обезпечує будинки, селі, госпо-
дарств знаряди, збіжжя і зерні і скотні, сіно
і стогни і будинки проти шкід огне-
вих як можливо найнижшою ціною.Школа ліжувальників і випускників єдиний
випускників і випускників єдиний
випускників і випускників єдинийПідпис „Дністер“ приймає банк арешт у Львові
при виплаті ліжувальників.На карті можна обезпечити ся через „Дністер“
проти всіх можливих випадків в товаристві
випускників і випускників єдинийТовариство взаїмного кредиту „Дністер“, скла-
дається з членів і випускників єдиний
випускників і випускників єдинийЗгадується в усіх актах і в літературі, де
„Дністер“ не є випускником, приймає ся.

Видання „Буковини“.

Перші Зорі, оповідає Теодора Галца,
сторін 110, мішак, ціна 30 кр., з пересилкою 35 кр.В день святоті волі. Оповідання О. Я.
Ковбасного, сторін 42, 16-ми, ціна 10 кр., з пе-
ресилкою 12 кр.Для передплатників „Буковини“ обі дві
континують лише 30 кр. разом з пересилкою.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейского годинника.

Піхходять	П о ї з д и			Піхходять	П о ї з д и		
	випускники	особові	мішані		випускники	особові	мішані
до Чернівців				з Чернівців			
З Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Сикстини	1224	632	1034	630	304	948	941
З Бухаресту, Іс, Сучави, Гайбона	249	929	931	500	1244	634	1044
З Новоселів, Садагуря			1145	933			930
до Львова				зі Львова			
З Відня, Кракова	122	512	840	708	908	900	
З Бухаресту, Сучави, Чер- нівців, Станіславова	929		132	731	611		
З Шидловця	225	1090	825	500			
З . . . на Шидлове	212	944	812	433			
Зі Стрия			1206	810	142		
З Бездя			800	440			
Зі Східного і Стрия			918				
З Відня, Кракова (т. зв. блискавичний потяг)							
з Чернівців				до Львова			
До Сикстини, Коломиї, Ста- нїславова, Львова, Кра- кова і Відня					840	240	1100
До Гайбона, Сучави, Іс, Бухаресту					1244	634	1044
До Садагуря, Новоселів							930
зі Львова				до Львова			
До Кракова і Відня					840	240	1100
До Шидловця					1244	634	1044
До . . . з Шидлова					212	944	1044
До Чернівців, Сучави, Іс, Бухаресту					918	1030	240
До Стрия						512	931
До Бездя						918	712
До Східного і Стрия							300
До Кракова, Відня (т. зв. блискавичний потяг)					840		

Підчеркнені числа означають пору пізну від 6 год. вечором до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-європейський час різкається від
дніського о 36 мінут, а від черновецкого о 44 мінут; коли ж доїждити о 12 год. то на дніський відліки о 12 год. 36 мін., а на
черновецкий 12 год. 44 мінут.

Видне товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Рускі Раді“ в Чернівцях під керівством Осипа Бучачева.

За редакцією відомієм Осип Мановей.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ коштує
на цілий рік 10 зр. — зр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . 1 „ — „
для заграниччя 20 рублів або
40 франків.

Продовжені числа по 6 зр.
в білій главі Л. Горюха в
Чернівцях, у д. Голова № 11.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

щодня крім неділя і ру-
ських свят в год. 5. по пол.

Редация і Адміністрація
„Буковина“ виходить ся в
Чернівцях (у д. Петрована
№ 2.)

Отримання приймає ся на
оплату 6 зр. від стрічки;
в „Поліграфі“ по 10 зр.
від стрічки.

Наша бездіяльність народна.

VI.

(Далі.)

Верийм однак до Народної Ради. Пі-
сля мого погляду повинен її видіти ново
вибраний з можливою у Львові розпачом,
бодай в перних початках свого існування
виступити до праці з найбільшою енергією,
вонижені дати о собі чути, щоби партія
знала, що має новий виді. Се одночасно
енергій потрібне і незалежне тим більше,
що не мож. сму навіть думати о зложенні ви-
ня з безчинності на несприятельного его пред-
сідателя; тим більше, що народний даючи
п. Романчука найвищу почесть, яку
мають до розпорядженості, вибір і в На-
родній Раді і в Пресвітерії, там самим да-
ли до зрозуміння, що значить его не зміє
ніхто з нас компрометувати. Народний не
від зайнятого в иньшій напрямі предсе-
дателя одного і другого товариства викида-
ють в тих товариствах праці, а від видав-
ці за бездіяльність не председає, а виді
роблять прилюдно однічальним.

Нам однак готові сказати: звідси-ж
знаєш, що нічо не робить ся? Звідси знаю,
що нема жадного слуху о якій небудь ро-
боті. Коли скличуть на збори, провінція
тє, платити на ті збори тисячі; чиж думас

хто, що на те, щоби була парада, що були
збори? Ні, на се, щоби причинити ся до жи-
ття товариства. На зборах послідних поста-
новлено, щоби виді Народної Ради займи-
ся нічями в різних околицях; ми, що се
постановили, за місяць дійствования нового
виділу, маємо куплене нашим приїздом
право знати, чи виді постановили в свій
справі вже що позитивного. Збори передалі
до виділу, а виділу внесено, щоби
Народна Рада з своїми членами була в
неустанній діяльності через власну есен-
ціальну часопис, через „Батьківщину“ при-
міром, а нехай і через „Діло“. Ми, що рі-
шили передати сей внесок до залагодження
виділу, в прані знати, чи залагоджено
его і як. Народна Рада вимагає від нас
на провінції можливої праці, і слушно;
ми, працюючи як уміємо, в прані бачити
до сеї праці провід, прямику; від місяця
однак дармо викидаємо коменди від тих,
кого вибрали комендантами. Давнійший
спосіб погодження, існуюча лише на пись-
мі центрального-поліського товариства,
нам вже надій. І коли має Народна Ра-
да членів, котрі членської вкладки не пла-
тять, то се тому, позаяк много членів не
бачить жадної, кругом жадної праці, ко-
трій годять ся пособляти грошем.

Але ще щось. Нам відоме, що недав-
но один з членів Народної Ради відісе ся

до теперішнього виділу з предложеном, що-
би она вклала на себе наклад лєтучих пи-
сем агітаційних, поданнях или не найгір-
ший (щоби іменно праці, на такі агітацій-
ні брошури пригоди друкувати в „Ділі“, і
звідси накладом Народної Ради робити
відбитки). Член сей доісе, що має вже де-
що для сеї цілі готового, і питає, чи при-
слати; однак до трех тижнів не дістан він
жадної відповіді. Чому? Чи йому не за-
ходить тут факт, що і самі не робить, і
других не допускають до роботи?

VII.

Году при сей „Revue“ помінути і
Пресвітеру. Вже-ж се цікава річ, коли
по послідних загальних зборах карти з
друкованими іменами кандидатів до виділу
видає в послідній хвилі, і не потримавши
часу до орієнтації, сейчас приступлено до
голосования. Сей штучний задираємо, що до
виділу прийшли повинно декотрі люди, що
не мають о діловитості Пресвітери поняти і
сповідають так хіба службу манекінів.
Вягдиди, якими покрито приватно пред-
ложено декотрих личностей до нового
вибору, зовсім не імпонують: коли ходило
о репрезентацію певного стану, можна бу-
ло найти кого иншого; а коли не було
нікого иншого, нехай би за се відповідав

Дурний Гуцуляк.

Виділка

Юлія ФЕДЯКОВИЧА.*

Гуцуляк шути усі дуринки. Але в нас роз-
повідь, як один такий дурний Гуцуляк та поїхав
усть наробити, у славний селі Мудрінох у великі
дурні. А се так було:

У славний селі Мудрінох, про котро в нас
ще неоднє писано маю розповідати, сиділа собі
одна невідомо по назу гродна парубка, таї
мала нина, бо у Мудрінох, вадите, навіть си-
нани баби горілки не пили, а з того на тале при-
шло, що орендир Нина у таім подортім виставі
хотіла, що би і раки були до него не почина-
лись, не то що.

Мудрінох парубки не мали що робити, та
випали з Нина; аж на се узгодить один обдер-
тий Гуцулячок у порчму, ухотіни ся парубкам
та й пішов до жидів, а парубки давай собі а не-
го кепи бити.

— Еге! — каже один — чи сей дин не
прийшов, у Нина за лєска виймається? Се би
пара собі!..

— Може Нина в него — каже другий. —
Хіба ти не видиш, ну адрок та набату мо-
жемку за назути таскає, та каже Нини дати
себі цілу квартиру нина, та ще і сидіти до того?

— Ану, хлопці, що ми сега відговоримо,
а то без рукавич! — каже третій. — Зачи-
ти дин, Петро, з твоїми загальними, як се тобі
перез уже відказав. Ану, хлопці, хто має поро-
жну карабушку від еривчик?

— Знайте, хлопці, аби він дин вже не від-
говоря! — каже четвертий. — Гуцуляк не таї
дурні, як їх пишуть.

— Го! дєшю! — каже пятий, відручу-
ючи собі уся — сїдай собі коло нас! Відки ро-
дом? чи дин не з Дрантигуїн?

— Не, не-братчики! я родом з Дурнолу-
нів — каже Гуцуляк. — Позваляте мені коло
себе сїсти?

— І сїнем! і сїнем! дєшю годний! —
каже Петро, моргнувши хитро на товаришів. —
Ми загнали собі сьогодні у загали грати; мо-
же і ти пристанеш до нашої сїпки?

— Буду чути — каже Гуцуляк — усьмі-
хаючись і собі — сїди дин моя молоденька ви-
старонь.

— Франки! — каже Петро сїмичивсь. — У нас
залізка така: кождий з нас по черзі загадує за-
галку; каже-ж ту загадку котрий небудь з нас
відгадає, то загадочник платить вістку хари до
скалки в оту порожну карабушку. Але як хто
таку криту загадку загадає, що ж ніхто не го-
ден відгадати, той бере собі усі скалєні гроші.
Пристаєш, годний Дурнолуно?

— Дячого-ж би я за такою годного то-
варства не маю пристати? — каже Гуцуляк. —
Али буду просити, аби моя загадка ка-
пєдїм осталась.

— Нехай і так буде! — каже Петро. —
Отже я починаю: Кілько доріг сходять ся в Чер-
нівцях на ринку?

— І одна не, — каже Василь. — бо на
ринку дин дин сходять ся, а не доріги. Але
відгадайте мою загадку: Як ізмен до Чернівців,
що тобі на ураль руці?

— Пять назма! — каже Іван. — Дячог-
го кажи і ти, Василю, вістку до карабушки, як
се казав Петро, аби адрок нам за се був! А
тепер хто з нас відгадає мою загадку: Дячого
шербє баба морину?

— Бо піра не має! — каже Тимофій. —
Бо не би морина мала піра, то баба би не
шербєла, але сьудла. Дячого сьудла з шеста-
ком, нине Іване! А тепер слухайте мою загадку:
Котру справу ніхто би з нас не їв?

— Котру справу, — каже Семен — бо
адрок сьудла ачєй ніхто з нас не буде їсти?
Ану шестак, брате Тимофій! А тепер прощу
мою загадку: Дячого біжить нас за лєсцем?

— Бо лєсць не хоче біжи за неом — каже
Штефан. — Шістку, Семене! А тепер хто се
відгадає: Хто вадить більше, чи той, що одно
нє має, чи той, що дин?

— Той, що одно — каже Андрій. — бо
він вадить у другого аж дин. Шестак, нине
Штефане! А тепер слухайте: Де найині гари?

— Там де найглубш. дєзи — каже Сидор.
— Ану, до карабушки, премудрий мій Андрій!
Там! А тепер на тебе черга, годний Дурнолу-
но! Ну?

— Я би проси, годно парубок, аби мо-

*. Се повісточка найшла ся в моїх повісточках за-
верена Ю. Федяковича. Она не не була друкована. — Ред.

Ціни збіжжя і других продуктів.

Дня 9-го марта 1896.

Львів.

Чернівці.

	Львів.	Чернівці.
Пшениця . . . від 7.30 до 7.80	від 7.60 до 7.70	
Жито 6.25	6.50	6.20
Ячмінь бров. . . 5.—	6.—	4.80
Ячмінь простий . 4.50	5.—	5.50
Овес 5.30	5.90	5.10
Ріпак 8.20	8.75	9.25
Горіх 6.—	8.—	5.—
Вино 0.—	0.—	0.—
Львівка 0.—	0.—	0.—
Біб 0.—	0.—	0.—
Бобик 4.25	4.75	0.—
Гречка 0.—	0.—	0.—
Квикутина черн. 25.—	32.—	29.—
Квикутина біла . 45.—	65.—	0.—
Квикут. шведск. 30.—	40.—	0.—
Кукуруза нова . 5.—	5.50	4.55
Хміль 00.— 00.—	дир. за різн. у Львові	000
пшта за 10,000 літрів	12.50—12.75	

Літературне Товариство
„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петровича число 2,

яке на складі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіжк, міщан і селян, редаговану
Олександром Поповичем.року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892,
1894, по 1 зр. 20 кр. за річник, а всі 7
разом за 7 зр.

З пересилкою поштовою 7 зр. 30 кр.

Добрі Ради.

Часовник ілюстрований для господарства, до-
мівства і забави. Виходить в Рогіні по місяць.
Передплата, платна в Рогіні, вносить на рік
1 зр. 50 кр. Адреса: „Добрі Ради“ в Рогіні,
пшта Салагура.В редакції можна ще дістати давні річни-
ки Добрі Рад.

В КОЖДІЙ РУСЬКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

ПОВИННА НАХОДИТИСЯ

Народописна карта

українсько-руського народу.

завдання з-ром Гр. Великим, видана товариством
„Прогляд“, а виконана в Ілюстрованій редакції
Андрія Андрійовича у Львові.Книгарська ціна карти, накле-
єної вже на позолоті, вносить 3 зр. 50 кр.,
а для членів „Прогляду“ і передплатників
„Зорі“, 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пе-
ресилкою 3 зр.Купити можна в „Прогляді“ у Льво-
ві, ринок ч. 10.Наклад невеликий; купуйте
чим скорше!

Liniment, Capsiei comp.

з етиери Ріхтера в Празі,
загально признаний знаменитий уси-
рюючий лік на втирані: по ціні 40
кр., 70 кр., і 1 зр.; можна купити у всіх
аптеках. Просимо жалати собі загально
улюблений лік проти всіх нелепоРіхтера Liniment з кетивією
і промислати з авторизованою Лавою за-
кази і ліцензії знаменитого „Кетивію“,
бо лише ці крадані.

Аптека Ріхтера під розгоном Лавою у Празі.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одинок руске товариство
аскураційне, припоручене Веч. Ду-
ховенству і всім вірним через
Виресль. Митр. і Пресль. Еп.
Ординарїати всіх трех галицьких
Епархїй, обезпечує будинки, скот, госпо-
дарські знаряди, збіжжя і зерні і солоні, сіно
і стогни і будинки проти шкід огни-
них за можливо найнижшою оплатою.Школа знайдуться і заклади на військ. по-
лищах, а домова знайдуться і в сільських Товари-
ствах контрааскураційних подані „Дністером“
можуть обезпечувати і закладувати і найкращі суми.Поліс „Дністер“ приймає банк кредитний у Львові
при поштовій контох.На жито можна обезпечити себе через „Дністер“
всіх своїх мешканців країнських в товаристві за-
вдання обезпечень в Кракові, котре для всіх найдо-
речайший усяких і надє надїю і жито в руські
книги.Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, стана-
решан зареєстроване з обмеженою відповідаль-
ністю від своїх членів і третіх осіб знаходиться
допорученого на 5 процент. Говориться цілком
уділом на 40 років. Поліска ухвалити се тільки
контрааскураційним, мілією від тугарів, на по-
лучення здох членів. З початку відити се докла
чисто на убо.Згадані в убоїм вітній в міщанствах, до
„Дністер“ не є застуденой, приймають се.

Видання „Буковини“.

Перші Зорі, оповіданя Теодора Галца,
сторін 119, мімія, ціна 30 кр., з пересилкою 35 кр.В день судячої волі, оповіданя О. Я.
Квикутана, сторін 42, 16-ка, ціна 10 кр., з пе-
ресилкою 12 кр.Для передплатників „Буковини“ всі книжки
конститує зими 30 кр. разом з пересилкою.

Рух поїздів залізничих

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейского годинника.

Приходять	П о ї з д и			Відходять	П о ї з д и		
	посилки	особи	жітани		посилки	особи	жітани
до Чернівців				з Чернівців			
З Відня, Кракова, Львова, Станіславона, Коломиї і Синтина	1244		620	До Синтина, Коломиї, Стані- славона, Львова, Кра- кова і Відня	304	948	512
З Бухаресту, Яс, Сучави, Галаці	249		920	До Галаці, Сучави, Яс, Бухаресту	1244	624	1044
З Новоселів, Салагури				До Салагури, Новоселів			820
до Львова				зі Львова			
З Відня, Кракова	122	510	840	До Кракова і Відня	840	200	1100
З Бухаресту, Сучави, Чер- нівців, Станіславона	930		142	До Шидловичев	106	540	900
З Шидловичев	225	1000	820	До Шидловичев	270	600	1014
З „на Шидловичев	213	944	832	До Чернівців, Сучави, Яс, Бухаресту	615		1020
З Стрия			1206	До Стрия		525	933
З Белз			800	До Белз		915	710
З Снядого і Стрия			916	До Снядого і Стрия			300
З Відня, Кракова (т. зв. блискавичний потяг)				До Кракова, Відня, (т. зв. блискавичний потяг)	840		

Підчеркнені числа означають пору міну від 6 год. вечером до 3 год. 50 мін. рані. — Середно-європейский час. різниця се від
завіського о 36 мінут, а від чернівецького о 44 мінут; коли на залізничі є 12 год., то на залізничі годиннику є 12 год. 36 мін., а на
чернівецькі 12 год. 44 мінут.

Видане товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під надзором Осипа Вучковича.

На редакцію відповідало Осип Мановей.

НЕРПЕЖИТА

из „Буховину“ аннотация
на 11-й рік 10 ар. — пр.
на червці року 2 . 50 .
місячно 1 . — .
для записки 20 рублів або
20 копійки

Посадковий числа на 6 кв.
в бібліотеці З. Героніма в
Чернівцях, ух. розміри ч. 17

ВЫХОДИТЬ

щодня зростає на одиницю і ру-
ска самота в год. 5, по пол.

Редакция і Адміністрація
"Бунення" нагадують, що в
Чернівцях (с.а. Петропавлівська
у. 10)

Одзначити: праймус са за
пикетом 0 кр. від стрічки;
а ж „Надісланий“ по 10 кр.
від стрічки.

БУКОВИНА

Наша бездіяльність народна.

VL

В теперішній хвисті сесті справа еміграції вельми некуча справа. Відомо всім, що маємо чоловіка, котрий бідня в світ, щоб нарочно переконати ся, куди би найлучше було справити еміграційну нашу мізерю. Але на жаль сей пан не може велього сказати. Мимо то аж приїжджають до него, просячи, щобі дещо сказав. Чи не було би лучше, піти нинішню дорогою, щобі дізнати ся і написати людям, що потрібне? Дорогу сю вказав один з членів теперішньому відізови; считав паразом, чи не ждали би ся денкі, майже готові праці? Не знати, як сю справу відіа полагодати. Автори починають уже боїти ся, посилати свої праці, бо ті залежують ся в редакційних комітетах і потім нікому не подобають ся. Таке приляжало ся и, пр. праці з антропології про рід ладський тому, знає ся, що була оцверта на строгих позитивних дослідках Quantrefages-а, не на теоріях дарвінізму. Автор сей праці переслав її мені пізніше до перечитання; а позначив вельми інтересне, а дуже популярне представлене предмету, що буили би і в селянина велике зацікавленне, і розуміюче, який

випливає, що справді мало би на умі нашого молодіжця, читаючої дещо о теорії еволюційній, розуміючи її єдино науковою, — не можна ніяк зрозуміти, як можна було єю працю відкинути фразою: — для селянина вона за наукова! Зрозумію хіба лиш тоді, коли розгляну ся, що замість такої праці даю сему селянинову для его просвітити? Давано я тім часі повністю одну за другою, — повністю, котрі не велику честь роблять товариству просвітньому, що видає до року що найбільше 10 „просвітніх“ книжечок. Отже перша на спос: робітники єуть у нас, роблять щого, і робили би більше; але ті, що повинні спомогати їх роботу, не дають їм робити, і самі не роблять нічого, а коли й що роблять, то віднапасти, ut aliisid fecisse videantur.

VIII

З умістю не родить ся люди, а вчать ся від других. Того дорогою йде всяка умістість. Коли-б у нас, у передових наших людей, була добра, сильна воля, прийняла би всю дорогою всяка умістість, не були би ми в нічній дієтові, в пригнобленню, в нищій духа. У нас друкує ся дещо: чи часомнені наші набрази по десь умістісти, добрим книжкам робити рекламу, а драль літературну роботу неможливою? Багато, певні, як в тій справі поступають.

ниші часописа, а такі не мають політ. а
них вибрати собі змістості. Наші люди ба-
чать організаційну силу відецьких хри-
стиянських суспільств; чи прийшла кому
з них коли підняти в їх організацію, в
середства, якими она інтелігентні верстви
столиці злучили відтягнути від служб
лібералізму, довести не маси, а н. н.
урядників до печувано імпульсної борби
за християнські засади? Чи наше „Діло“,
наша „Народна Рада“, наші перодичні лю-
ди у Львові і в головніших центрах про-
вінції винесли коли волю, бодай роз-
глянути ся в окликах Люєстерівської пар-
тії, в її агітаційних писмах, брошурах?
Коли не на се, пробі дещо з того приво-
ронити до наших обставин, то на те бодай,
щоби мати розумінє, чому цілий Відень, чому
н. н. урядники навіть, віддали ся з цілим
серцем д-ру Люєстерови до диспозиції. О
Люєстері ніше ся у нас дещо; певний
чувствує, нехотючи, для него пошесті; але
чей кожний знає, що Відень. Іде за Лю-
єстером не задля красних его очей. Йкі
засади репрезентує, що хоче, чим цілий
Відень, не йно маси, але й високо інтелі-
гентні круги позискан Люєстер? Що се, то
товариство християнсько-суспільне, котро-
му не скрутив карку не то прем'єр міні-
стрів, немал найменьшої певності, чи гр.
К. Галемі мав такий намір — Ред., але

ПАМ'ЯТИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА.

пились зрести і корутти... А пиварем хтось аж доду змігнув си їх Дідирони величаний своїм пивалом похід до мурованих зорей, до Липового посту. Повереду зрести і корутнами, за ними хор, до Хором тьма духовництва, за духовництвом тьма народу, тьма маладам. Між ними на раменах козачих кінатів домонела з тьмими остатками того, що між на дозидлячим парохом пібути посідний кувень дороги на місто вічного сучинити.

І чому ж забавляюся в таку хуртовину та в небезпечну дорогу? Відповіди на це прочитаємо в літописі „істориі города русскаго“ : Дня 26. лютого 1861 р. пересталися в Петербурзі на жити нікому Тарас Шевченко ; дня 2-го мая того року останки его привезено в Київ, а 10-го маі поховано дня 10. маі в Києві, де і поклали его тіло ;

А прийшов на світ в годину тяжкого народного смуту. По даний Сім сідю не стало, минули ся дини косячі жуляни і чубате тапінте озимство, на славний, зеленій Украйні, що грудьми своїм своїм заступала добро цивілізованого світа, а за те сама кровю, сльозами і потом умилала ся, боля пішла вже дини в почалу розриву. Крістом серед тяжких злидин і сумраків кривавих бачило ся неваго і онова. Заверіюючий, в пам'ятку перенесений люд в порабощені своїм вітат до сонечка волності, як птах заверстий в клітку, як немалець в татарському дасирі. І се були оминації давних кривд. І вразом змінив руськи і те, що за тим пішло: наповане Татарам, Литви і польськи визисетання і наповане московське, все разом засилало давний літарський народ в ярк. В нім ходила родичі Шевченка, его дини і він в дітлах своїх весни, своїм незалежний волності. Під рідною стріхою чи раз недостаток і журба мужицької залі, вітати перші дітла незалежний науки, побіт дини-учителя, перші кривд в науці руськи і вітати на будуче: стати за зманою дітла масином-незалежником — от все, чим дини востова бачила жиста, за чим за порадом, за притиляностями добрих, турботлих дини не випадали ся з сирітництва. Тини ся своєю свободою, а риза над тим, що рідна его, що его найближній, що его рідні оттали в кривданти в пороків і з усім українським людом. Своєю волністю оснувало з грудей его чини, але в тих грудях було серце велике, шир-

Ціни збіжжя і других продуктів.

Дня 9-го жовтня 1896.

Львів.

Чернівці.

	Львів.	Чернівці.
Пшениця . . .	від 7.30 до 7.80	від 7.60 до 7.70
Жито . . .	6.25	6.20
Ячмінь бров. . .	5.—	4.80
Ячмінь простий . . .	4.50	5.50
Овес . . .	5.30	5.10
Ріпак . . .	8.20	8.25
Горіх . . .	6.—	5.—
Вівся . . .	0.—	0.—
Львівська . . .	0.—	0.—
Біба . . .	0.—	0.—
Бобик . . .	4.25	4.75
Гречка . . .	0.—	0.—
Конюшина черв. . .	25.—	32.—
Конюшина біла . . .	45.—	65.—
Конюш. шведск. . .	30.—	40.—
Кукуруза нова . . .	5.—	5.50
Хміль 00.— 00.—	адр. да кіло у Львові	оно

вита за 10,000 літрів 12.50—12.75

Добрі Ради.

Часовий ілюстрований для господарства, домашнього і заводу. Виходить в Росії щотижня. Передплата, платна в Росії, вноситься на рік 1 р. 50 кр. Адреса: „Добрі Ради“ в Росії, пошта Садгурська.

В редакції можна ще дістати давні роки „Добрі Ради“.

В КОЖДІЙ РУСЬКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

ПОВИННА НАХОДИТИСЯ

Народописна карта

українсько-руського народу.

закладена д-ром Гр. Писарем, власним товариством „Просвіта“, в Києві, в друкарні „Друкарня“ Андрія Андрійовича у Львові.

Книгарська ціна карти, наклеєної вже на полотні, вноситься 3 р. 50 кр., а для членів „Просвіти“ і передплатників „Зорі“ 2 р. 50 кр., з рекомендацією передплати 3 р.

Купити можна в „Просвіті“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чим скорше!

Літературне Товариство „РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петрівська, число 2,

там же видає:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодих, мілан і селян, релігійному-Синьковичем

року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892, 1894, по 1 р. 20 кр. за рік, а за 7 років за 7 р.

З передплати поштовою 7 р. 30 кр.

Liniment. Capsici comp.

з антимонієм Ріхтера в Празі, загальнопризначений для усмирюючий лік на втиранні: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 р.; можна купити у всіх аптеках. Просимо жалати собі загальноулюблений лік антимонію Ріхтера.

Ріхтера Liniment з козиною і призначений з остерожаєм для лікування ліжкованих хворих „Ботаника“ 60 років 14 років.

Аптека Ріхтера під знаменем якоря у Празі.

„Дністер“

товариство взаємних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одиноке руське товариство аскураційне, припоручене Вс. Духовенству і воім вірним через Виресав. Митр. і Преосв. Еп. Ординариати всіх трьох галицьких Епархій, обезпечує будинок, спот, господарські знаряди, збіжжя і зерно і скот, сіно в стодах і будинках против шкідливих за можливу найнижшою ціною.

Щодо лікування се і закладає се об'єкт на пожар, а лікатори закладає в перших Товариствіх аскураційних підляють „Дністер“ можливість обезпечувати і виплатувати і найнижші суми.

Найближ „Дністер“ приймає банк кресель у Львові при місцевих банках.

На жито можна обезпечити се через „Дністер“ після всіх можливих ліквідацій в товаристві аскураційних обезпечень в Кракові, котре має як найкращий устан і заклає швидко і квітє в руській мові.

Товариство взаємного кредиту „Дністер“, створене для застрахування і обезпечення портових, приймає від своїх членів і третіх осіб вкладки до розмірності на 5 процентів. Говоримо ліквідація. Удільне на 50 років. Вкладки укладають се тільки після ліквідації реальності, відносять від татари, по порядку до 100 членів. З можливістю віддати се до 100 членів на 100.

Вкладання в удільні акції в місцевостях, де „Дністер“ не є застрахований, приймають се.

Видання „Буковини“.

Перші Зорі, оповідає Теодора Галія, сторін 110, мілан, ціна 30 кр., з передплатою 35 кр.

В деяких скляній волі. Оповідає О. Я. Бонисавого, сторін 42, 16-ми, ціна 10 кр., з передплатою 12 кр.

Для передплатників „Буковини“ об'єднали конституції лише 30 кр. разом з передплатою.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середньо-європейського годинника.

Приходять	П о ї з д и						Відходять	П о ї з д и						
	поспівні			особові				поспівні			особові			
до Чернівців							з Чернівців							
З Відня, Бранова, Львова, Станіславова, Коломиї і Ситини	12:44	.	.	6:00	10:44	6:00	.	.	.	9:00	9:40	5:10	.	.
З Бухаресту, Яс, Сучави, Галаці	2:40	.	.	9:00	9:40	7:00	12:44	.	.	6:40	10:44	6:00	.	.
З Новоселиці, Садгурська	.	.	.	.	.	11:40 9:00	.	.	.	.	.	.	8:00	6:00
до Львова							зі Львова							
З Відня, Бранова	1:20	5:10	9:40	7:00	9:00	9:00	До Бранова і Відня	8:40	2:00	11:00	4:10	10:10	6:40	.
З Бухаресту, Сучави, Чернівців, Станіславова	9:00	.	.	1:40	7:40	6:10	„Підволочиська“	.	1:40	5:40	.	9:00	10:00	.
З Підволочиська	2:40	10:00	.	8:20	5:00	.	„ . . . з Підзамча	.	2:10	6:10	.	10:10	10:40	.
З . . . на Підзамче	2:40	9:40	.	8:10	4:40	.	„Чернівців, Сучави, Яс, Бухаресту“	6:40	.	.	10:00	2:40	10:00	.
З Стрия	.	.	.	12:00	8:10	1:40	„Стрия“	.	.	.	5:10	9:10	7:10	.
З Бокша	.	.	.	8:00	4:40	.	„Бокша“	.	.	.	9:10	7:10	.	.
З Скольова і Стрия	.	.	.	9:10	.	.	„Скольова і Стрия“	.	.	.	.	.	3:00	.
З Відня, Бранова (т. зв. близькозалізничний потяг)	.	.	.	.	.	.	„Бранова, Відня (т. зв. близькозалізничний потяг)“	8:40	.	.	.	.	.	.

Підчеркнені числа означають широкі мілини від 6 год. вечора до 5 год. 30 міл. ран. — Середньо-європейський час різняться се від львівського о 36 мінут, а від чернівського о 44 мінут; коли на залізничні о 12 год, то на львівській годиннику о 12 год. 36 міл., а на чернівській 12 год. 44 мінут.

Видане товариством „Руська Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Руська Рада“ в Чернівцях під надзором Осипа Бучачинця.

За редакцією відомої Осип Мановей.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буконину“ живности
на 10-й рік 10 ар. — хр-
на чверть року 2 × 50 ×
жівотно — 1 — —
для нагромад. 20 рублів або
40 копійки.

Площини: жила - 6 кв.
в барі газет Л. Гароніна в
Чернівцях, у д. голланд. 17

ВЫХОДИТЬ

щодня кромі ведіть і ру-
стик єдине в год. 5. по пол.

Редация і Адміністрація
„Буковини“ издають ся в
Чернівцях (г.л. Петропавла
№ 2).

Оголошений приймає їх на
оплату 6 кр. від студента;
а в „Надбаванні“ по 10 кр.
від студента.

БУКОВИНА

Отверте шнемо

до Вирєстє. Митрополита православного
і Вир. генерального вікарія.

З того жі часу, коли була заснована російська гімназія в Чернівцях починає ся вже агітація проти неї, а веде її частина волоського духовенства разом з тими, що нашу гімназію назвали „чужою“ („Православна Буковина“), і н. т. зв. консервативними Русинами, котрі ріжними дорогами ширять неоправдану чутку, що в новій гімназії будуть всіх перекладати на „галіцянську“ (уніатську) мову.

Сі слова: галицька віра, уніат — у нас надуживають ся. Щоби свиняти розні Русинів на Буковині, на всіх тих, що дбають о свої розні, казав ся безпідставну клевету, що они думають переводити православних на уніатів. Коли-ж навіть у самих уніатів такого наміру не було і нема, коли протинво ті уніати адержують навіть селян від принадоків таких, як-в-Рараяча, то вороги їх закривають лише свою неродивість до Русинів тим плагіатом віри, а що більше, самі піддають селянам думку, що із свого сирітського положення мають таки вихід — до іншої церкви, а через то і до збереження своєї народности. Думасмо, що така агітація не лежить в інтересі православної церкви і ми на не звертаємо увагу обох нових достойників церкви православної.

Войоване словом „умјети“ против при-
гнослашних лютий, що заслуговували-б разне

на підпору, проти змагань до просвіти, вігнуче селян і доводить їх сиради до таких думок, яких собі навіть агітатори не бажали. Подемо кілька прикладів: Читальниці в селі Рогіній, відриває нічіврів просвіти між селянами, прозиває о. Вольчинський так офіційно, як і приватно убитими, і щоб їх просвітні і господарські змагання, їх крамничу і позичкову касу убити, поміг отворити сирадишному уніятю в н. Матковському в селі другу „православну“ читальню, проти убито убітескої читальні, отвореної скорше правничим православним чоловіком н. Нігуликом. Дяк о. Вольчинського, слухаючи свого пароха, забороняє членам читальні Рускої Бесіди в Рогіній сльвати в дереві, бо каже, що сльвають „на убітеский лад“, хоть ті люди нільного сльну церковного а роду не чули, лише сльв в Рогінянській церкві. А хоч би навіть до церкви прийшли правничі уніяти, то й тоді радше треба би їх раду прийняти, як просвітяти. А —жжж! доверна своїх власних вірних!

Так саме поступав собі в оборончій спосіб о. Микитович проти православних читальників в Салагурі, так в перші як подя, перекую. Не краще поступав собі о. Денескул в Слободзі-Паранчі, о. Козак в Старих-Мамайцях, о. Никитович в Давидках-Зрубі, о. Митрофанович в Топорівцях, о. Дан в Лужанах і т. д. і т. д. О. Попескул і о. Гостюк шийці в своїх парафіях Русинів, що кожда дитина руска, котра займалася на науку рускої мови в школі на

Манастирську, переступити через то на „га-
здинищенську віру“ (!). Подібних фактів начи-
слив би далеко більше.

В такім поступованню лежить принцип; ті напоне хочуть вбити великий рух культурний у православних Русинів на Буковині. І тога їх праця не остане ся без наслідків, лише плоди тої „роботи“ будуть цілком ніякого роду, як они надіють ся. Сьогоднішні суспільні відносини в культурних краях такі, що жадеи нарід не може істнувати без віри, без релігії, так само як без щоденного напалка хліба. Відбирати народowi хліб щоденний, значить его вбивати матеріально; віднимати-ж ему церков, значить вбивати его морально! Жадеи нарід, котрий почуває в собі ще якийсь силу жити, не дасть собі ні одно ні друге знати. А ставить ся ему непереможній труднощі до матеріального життя, то він шукає собі десь вище на землі місця екзистенції; не задовольняю-ж матеріа церков его духовних потреб або відчужує его від себе, то він вступав до иншої церкви, або индусує собі, не маючи иншої церкви перед собою, живе нову віру, а. пр. ситуацію.

Наврядли і колись поступованим спів-
шеннямів румунізаторів і москвофілів су-
проти Русинів на Буковині не може бути
також випадковий, як природний, як той, на
який історія таких відносин вказує. Про-
шадати одиний або громаду діяльних
православних Русинів, отже людей інте-
лігентних, живих, оскорбляє ся їх. Они борють
ся спершу проти напасти, але з часом

ПАМ'ЯТИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА.

битися Русь і узаїмущий синів аристократів, перемінливих, перемінливих на путь праву, відомо побара з вітра різні і кинено єго на десятиліт-
ну скарбину неспадку?

Не дивно! В державі принципів і „абсурдів“ данно вже не можна не бути таким людям як вони. Для них протинами або бурзанством, невода і омиш, Сибір або смерть — все одно, или виборили буде. Під одну міру їм Шевченко поруч з Мішениним, Різвеп з Чернишевським; Достоевський з Бостомарковим або Толстоїм. Вина протесту проти гніблених кароту се їм рішча, злоба, з неї народил, що ізбранних сміли своїх слугзати хотіти, одиноким мліи — „абсурдисті!“

А вже-ж ми знаємо, що на вість про службу поета так жадібно заривалися брата его Українці, як жадібно зацікавилися Київські дівоки, супроводжуючи своїм плуванням его останній морський спливинок!

Спирачтен тихоцирри слъзти, родуком кан-
чан, а крадъом поизкуванъ путь-дорогу, кудомъ
ити треба.

проби она не довгий лінійний розкидає ся в скупчення великій родині поруч других сестер своїх в іррегулярній ліній з великими ні нія Поліції, ні від Москви.

[illegible]

Version 7.

Пшениця . . .	від 7.30	до 7.80	від 7.60	до 7.70
Жито . . .	6.25	6.50	6.20	6.25
Ячмінь бр. . .	5.—	6.—	4.80	4.90
Ячмінь простий . . .	4.50	5.—	5.50	5.75
Овес . . .	5.30	5.90	5.10	5.25
Ріпак . . .	8.20	8.75	9.25	9.50
Горих . . .	6.—	8.—	5.—	6.—
Вівса . . .	0.—	0.—	0.—	0.—
Льлянка . . .	0.—	0.—	0.—	0.—
Біб . . .	0.—	0.—	0.—	0.—
Бобів . . .	4.25	4.75	0.—	0.—
Гречка . . .	0.—	0.—	0.—	0.—
Конюшина черн. . .	25.—	32.—	29.—	33.—
Конюшина біла . . .	45.—	65.—	0.—	0.—
Болон. шведск. . .	30.—	40.—	0.—	0.—
Куктурга нова . . .	5.—	5.50	4.55	4.65
Хміль 00.— 00.— мр. за міське у Львові око ниці за 10.000 згрів	12.50—12.75			

3. пересадочного питания 7-лет. 30 экз.

 Ріхтера Liniment з ментолом
і камфорою з етеричними оліями евкалипта
та сосна і шалієм вербенова «Ментол»
60 мл або 15 грамів.
Аптека Ріхтера під назвою: аптека у Празі.

важний з днем 1-го мая 1895 після середньо-європейського годинника.

Прислать	П о і з д а						Відслати	П о і з д а						
	посліпні		особні		мішані			посліпні		особні		мішані		
до Чернівців							з Чернівців							
З Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Болонії і Снятина	1224	-	-	620	1034	630	До Снятина, Коломиї, Станіславова, Львова, Кракова і Відня	704	-	-	548	947	513	
З Бухаресту, Яс, Сучави, Галаца	248	-	-	929	931	530	До Галаца, Сучави, Яс, Бухаресту	1244	-	-	624	1004	620	
З Новоселів, Салагур	-	-	-	-	-	1145	922	До Салагур, Новоселів	-	-	-	-	820	625
до Львова							зі Львова							
З Відня, Кракова	122	516	840	700	900	900	До Кракова і Відня	840	250	1100	435	1025	645	
З Бухаресту, Сучави, Чернівців, Станіславова	960	-	-	180	731	611	„ Підвозиш	-	120	540	-	920	1020	
З Підвозиш	220	1000	-	800	500	-	„ „ Підвозиш	-	210	600	-	1034	1044	
З „ на Підвозиш	210	944	-	800	433	-	„ Чернівців, Сучави, Яс, Бухаресту	615	-	-	1020	240	1000	
З Стрия	-	-	-	1200	800	142	„ Стрия	-	-	-	535	900	720	
З Бєлци	-	-	-	800	440	-	„ Бєлци	-	-	-	915	710	-	
З Складного і Стрия	-	-	-	910	-	-	„ Складного і Стрия	-	-	-	-	-	300	
З Відня, Кракова (т. зв. білокаміньний лист)	-	-	-	-	-	-	„ Кракова, Відня, (т. зв. білокаміньний лист)	840	-	-	-	-	-	

На редакцию відповіли **Осип Маковей**.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ наперед
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно „ 1 „ — „
для нарахунок 20 рублів або
40 зривків.

Поодинокі частки по 6 зр.
з бери гасет „Гороніца“ з
Чернівців, уа. голосина ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

щодня крім неділі і ру-
сних свят 6 год. 3. по пол.

Редакція і Адміністрація
„Буковина“ знаходяться в
Чернівцях (ул. Петропавлів-
ська, 2.)

Односторонній прийом се на
показку 6 зр. від стрічки;
а з „Надднісся“ по 10 зр.
від стрічки.

Політика реальна.

1.

(Чи можна на жінок? — Успіх „Буковини“.
— Спільні шокки у народонадї. — Висо-
коплатформний коник. — Буковина. — На-
дійшли орґанізатори).

(Світ відомий).

Пильні читачі „Буковини“ бачать вла-
стими очима, як до „Буковини“ звертають
ся з повною вірою не лиш „свої“ люди,
люди, що визнають її цінності засади, ви-
сказувані „Буковиною“, але і такі наро-
донці, що ще в протиниках її засад як
от пр. автор цілого ряду статей „Наша
бездіяльність народна“ і др. „Буковина“ має
своїх прихильників і на Україні, котрі до-
старчають їй досвід ориґінальних вістей
про життя України. Так отже чим раз
більше збирає ся фактів, котрі ясно сви-
дчать, що „Буковина“ поміж ідіотичних
книг денних людей, стає в пошнім того
слова значною орґаном всієї Русь-України.

Чому-ж се так? Бо суспільність на-
ша переконує ся чим раз більше, що про-
грама висказана „Буковиною“ в 11-ім ч.
проваджені року не була і не є пустою фра-
зою, та що „Буковина“ дійсно працює
над тим, аби сю програму перевести в жи-
тє. Нам треба позитивної дійсної пра-
ці, сказано в програмній статі „Буковини“,
нам треба своєю власною працею,
своїми власними силами підготувати
умови до всяких культурних і матеріаль-
них здобутків, нам самим треба розвину-
ти як найбільшу діяльність на кожнім полі,

неюди організувати свої, хоть вони-що
слабі сили, а успіх мусить бути немину-
че. За нас чей же ніхто не буде нашу
роботу робити, а як зробити, то зробити по
своєму. Лиш те, що власними силами
здобудемо, є дійсним здобутком, і такі здо-
бутки мають ще і то добре в собі, що
дальше заострюють енергію до дальшої
праці. Дятого то „Буковина“ ніколи не
станила ся на явсьє виключно партійне
становище, а завжди і завжди одного лиш
домогала ся, до одного налякала — до
праці і то не лиш своїх, але і тих наро-
донців, що пронали себе опозиціоністами.
„Буковина“ виступала лиш проти всього
пустомельства, пустої галасливости, про-
тив горйкежа без сил, против веробства.
І нині „Буковина“ може вже сміло по-
вдаватись ся успіхом: нині єї жадани до
рускої суспільности чим раз голосніше
понтаривать ся на різних зборах і в часо-
писях, а з того прийдє до праці, і буде
хочем для народної справи.

От і в статях народонадї опозиціоні-
ста „Наша бездіяльність народна“, хочь і
написані вони ще з вузького партій-
ного становища, хочь і видно в них власне
задля того вузького партійного становища
декуди путаниво вислідів, розводять ся
те саме, чого домагавсь від рускої суспіль-
ности „Буковина“, містять ся багато здо-
рових гадок. І добре зробила „Буковина“,
що їх помістила; вони ще крім порушених
здорових гадок повинні причинити ся до
того, щоб промовіла ся поміж народонадї

вирозумілість; щоб народонадї поміж
свого більшого або меньшого опозиційного
запазу, перед усім знали, що все таки і
пока їх вузькою громадскою опозиційною є
народонадї, що не менше ширє думавать і
працюють для добра свого народу; що на-
родонадї ввагалі, чи вони єди чи такі, ста-
новлять одну цілість, що всі народонадї
все таки народонадї, і що проте по-
винні відносити ся до себе без пристра-
сти і шукати спільних точок, а не
виставляти без потреби на верх лиш те,
що їх ще більше може від себе відірвати.
Позитивна дійсна праця повин-
на нас народонадї всіх думати, до такої
праці повинні ми притягати всіх людей,
що раді працювати, а не відлучувати їх
пр. задля їх трохи відмінних політичних
поглядів. В товаристві „Прогресистів“ є пр.
страх багато роботи, не на одно ми вже
вказували, що треба-б зробити, до роботи-ж
треба людей; коли-ж при виборах до ви-
длу знамає ся не на охоту до праці а на
привабливість до опозиційної громади, то
очевидно видно і того тако, що праці не
буде видно.

У нас взагалі від якогось часу на-
гальні і спільні всі народонадї немов за-
бувають ся системою затирають ся; нато-
мість, витягають ся на верха такі річи, що
роздиляють людей широк, людей тілом і
душею відданих народній справі. А все те
задля той нещасної високої політики! Всі
обідали коника високої політики і такі
там на ній герцюють, що досвід не доба-

З літературних базарів.

1.

Кілька слів про літературні напрями у Франції.*

Ми чули давно про той літературний на-
пряк, що зне ся декларативним, по називу-
бо то сказати, урядом. Та що з сажу — напрям?
Ніхт ніяким розумієм, а боляй доси всі розу-
міли, змусь змусь, вирадно батичноу дорогу, змусь
вирадно змусь духа. А хибі-ж можна се ска-
зати про чисто літературне бачення, котрим
живуть ся нинішній декларативні?

Парма, та, як вирадно ся Віктор Гюґо, мо-
дифікація культурного світа, був і є не лиш баче-
ком правдивості, але й літературної мови. І як з
хвалити так і в літературі та мови ніхт зна-
вають ся. По літературних новостях і писаних змін-
ях XVIII. віку і по успіхах Боденшлага до Ан-

но, Дювеля і Рустіна де ла Бретон, Французи
означили ся (дідичеством) Бернардіна де Сен-
П'єр і реліґіозністю Шатобр'єна. Промє ся в
світи й те, Французи писали звернули ся на
цїліх реліґіозного малювання життя, того змис-
лю, якого, широкого, безсмертного життя і самі не
стигли ся, вони почали в пореяду реліґіозної
докладности, в натуралізм. Фотографії аристо-
кратичних, міщанських і селянських танців, ма-
лювання сценів, сценів, торговани, каретників,
князів і калітерних будіварів посправили, в сот-
нях тисячів, в міліонах книг по Франції і по ці-
лій Європі. Але й те думам зачерпало ся. Па-
скадзі самі спостережані, що починають нахара-
ти ся. Во жмєчи спосіб жити явише, затупили
за вершавали й потонули в Слатіні Паскалі і
тошнотивних тростатах. Отдає се не є вже дано
реліґіозність Шатобр'єна. Шатобр'єн розумів
і озвучив ся тільки вишном розумом като-
лицькому. Нинішній вишнотивний розуміє змислом
більше практично, як ідеально. Вони спостережані
з зачудуванням, що се бачити ще дошкільна, з ко-
торі жмєчи черпати туди до різних новостей і
новств. Чому-ж не черпати? Анатоль Франс ро-
бить тересю новств одного з трьох парів Весто-
ду, Балтандра; Марія Мадальона виступає опо-
зиційно „Лета Асінна“, а роман „Тіло“ Паска-
лі виступає гринією, але сам унахтє: на спе-
ці являють ся нахарація. Найбільшійше на-

тануда єго історія Французької. Кілька новств
в томі н. з. „Червоні сль. Кларі“ можна змис-
лити до найкращих. Гара є латекса „диферен-
сального банара Уесті, котрий бачить, що ностан-
доні єго помтом постел і шиталь не можуть
перезахити нати из єго користь, малюєрде Бо-
же опасає єго перед помтом, аж тоді, калітерки-
гел дошкіль на нату візнає бачити чорних хаб-
ба, що їх небити роздан за жити відбик. Та
при тім лєім Анатоль Франс є таким християни-
ном як Гейсе, котрий говорив, бачити єго сповід-
сьє. Ангустина чарує єго так, що він єгого ко-
ли небудь єго зачерпнувся. Паскалі пошкіль
новств, щоб студіювати широкую культуру. Але
вони лише лєють Романа і Гавета, як сль. Ан-
густина або сль. Гюґоніма. На Християнство
вони дивлять ся по потансьє, християнсьє спе-
ня малюють не лєють зручно; та видно, що
суспільність жмє від цих тих предметів. Силь-
тиш, раді не раді, ризають шмат, по котрім
пешнїшим просом підуть може молоді. „Ана-
лі і Костюс“ Шатобр'єна ні „Фабіола“ Паскалі
не знайдуть конкурентів та їх ніхт й не спо-
дєє ся від Франца і Зоді. А все так змис-
ляють, що перший виступє ся в листі сль. Ан-
густина, відчас коли другий переказує „Золоту
Лєґєту“. Можє бути, що Зоді, якийрашє все
на зекли, спробує з аналіи нєба кувати нєбу
збрує.

* Про „французький декларативний“ в польській і українській літературі є чотка по 18-ім грудні, ж. р. подвій-
ний номер „Львівського Голоса“ з Львова, що виходить
єго в найбільшій кількості „Львів“. Він змислює думати, що
кожній маєти про французький декларативний; про сль-
тиш і вишнотивний розуміє в нєм так думати декларатив-
ний, що сль. Ан-густина декларативна мовна, кожна єго
зубовити новств. В. III.

чають, що єе деревиний коник: хочуть, щоб голос Русинів рішав у соймі, ба навіть в раді державній, ніхто-ж не знає на те, щоб працею над економічним і культурним піднесенем нашого народу надати йому голосони потрібної до того ваги і сили.

На наш суд „високою політикою“ не повинна наша суспільність серед теперішніх обставин так дуже, ба майже виключно займатися. Наш голос не замовить ані при ухвалі реформи виборчої, ані при ухвалі реформи податкової, ані при жадних інших важких високо політичних і економічних справах. Мабуть там тих кількох послів, най же вони там будуть, най після свого найліпшого знами і совісти роблять, що зможуть. Богом а правдою слававши, вони, тієї послів, навіть як би були дійсно драдниками народу, не дуже так могли-б народній справі пошкодити, бо чи-сло їх взагалі за мале, тай голос їх, як сказано, не може мати великої ваги. З другого боку не годен і такий посол, що готов би зараз таки віддати ся за Русь на розп'ятіє в самій палаті носовській, нічого відати. Хто знає відносини в нашій парламенті, той певно признає нам рацію. Тому то нам махнути тепер рукою на то-ту високу політику, з котрої не може бу-ти великого хісна, а котра нас лише роз-дує; — замість побивати ся за одним або за другим послом — за особами, і за-через особа порогувати поміж собою, на тій вороженій тратити сили, тратити час, поспішати ми самі до роботи. Най кож-дий з нас своє діло робить, тоді і послів наші своє діло будуть робити, як ся на-лежить. Не відати ся нам на нікого, лиш на самих себе. Така рахуба найпевніша. Але то біда, що у нас кожний складає роботу на другого, що у нас жадної ро-боти нема, а критиків той роботи, тма! І чіпають ся вагі критики — кого-ж би перед усім? — послів, бо вони віді то повинні все зробити? І се не так, і те не в лад. А чи зробили ті критики се, що самі повинні були зробити? Чи в радах громадських, до котрих вони належать, все в порядку? Чи в радах місцевих місцевих, в радах і віділах повітових, в радах

нікільних повітових і в інших корпора-цій, де засідають ті критики або їх приятелі, все в порядку? А читальні, а каси позичкові, а крамниці, шинхлірі, а нескорого рода спілки господарські і проми-слові, чи дуже вони у нас розвивають ся? А чи знаєте, що нехай би ми цілими роками балакали про організацію народну, нехай би ми списали і задрукували цілі стоси паперу, придумували найліпші ста-туту для товариств політичних, то все таки ми наших народних сил не зорганізуємо, коли не возьмем ся до економічної органі-зації (каси позичкові, спілки господарські і промислові і т. д.)? Нічого нас скорше, нічого нас ліпше не зорганізує в одну сильну громаду, не поставить на власні ноги як організація через каси, спілки і т. п.!

Роботи отже страх багато, бо дійсно нічого, або дуже мало що у нас в тім на-прямі зроблено, а як і зроблено, то не так, як треба, як повинно бути, бо нема у нас виробленої провідної думки, і годі її ви-робити ся, бо у нас все уступає перед тою проклятою високою політикою, що не то що нам жадного хісна не приносить, не то що відринає нашу увагу і наші сили від такої політичної роботи, а ще в додатку нас роздує, нас ослаблює. Голосім кіл-ко хочемо високо патріотичні гасла, вони нас не дзучать до куні, доні нас інтерес тісно не знає. Знає-ж нас інтерес, то-ді і всіні патріотичні гасла переставуть бути пустими фразами, тоді ми будемо і до всіної політичної справи добре зорганізовані.

Отсе та реальна політика, на котрою „Букшчина“ давешди так обіцяє; ми глибоко переконані, що вона возьме з цим перешагу над всіма нашими по-літиками, особливо-ж над т. зв. „політикою засад“, про котру ми ще досіба пово-римо.

Права, до реальної політики у нас поки-що людей ще мало, бо у нас взага-ді люди не привыкли ще до роботи; у нас голословне політикування, біда на конісах економікополітичних, маціонале Люттера або соціалістичні демократії — очинивши лиш на словах — зовсім ще ліпше поплачує ніж праця; але ці всіх кутків підминають

ся вже голоси, що домагають ся праці, і ще раз праці. Прийде час і начнесть у нас спокійна культура праці, начнесть доба реальної політики.

Що нового в світі?

Австрійський міністер закордонних справ гр. Голуховський вернув з своєї гостини в Берліні. Не будемо описувати докладно всі-х торжеств, урочистих і честь нашого міні-стра, і численних залучених, бо се завело-б за далеко; скажемо коротко: гр. Голуховського питано як широго приятеля, заступника дружної держави. Що від тієї гостини була політична, сега не заперечує тепер навіть піурхозна праця, а протинно тепер відноситься ту ціл в кожній стрічці своїх справознах. Отже питають ся з опрашаним зацікавленням: яка-ж то політична ціл була? На сеї темі поділя праця досить багато здогадів. Між ними був і такий, що ро-ходило ся о питанні, чи Італія має даліше зис-тати в тридержавній союзі, чи замість неї при-тиснути Англію до того союзу. Однак се певно, що не думамо навіть над тим, похитати Італію своїм даєм. Kölnische Ztg. вітра перед відходом гр. Голуховського поділя дуже інтересний міну-ловий конулянт нашого тепер тако: „Можна цілком певно припустити, що наступило грізніше по-розуміння у всіх біжучих політичних справах. До того порозуміння причинило ся не мало ширя прихиль між перманентним закордонної політики обох союзних держав“. Та згода дала обом державам ще більші сили для удержання миру в Європі і для охорони інтересів союзників. Ма-нушній рік був дуже рухливий: на далісім Вехаді війна, в Туреччині розруха, в Болгарії завади, Італія розпочала війну з Абисинією — тепер маємо мати казю, що Європа успокоїть ся поволі і що загальні згадки до удержання міжнародного миру уміцняться ся новими успі-хами. Безперечно обговорено при якійсь гостині гр. Голуховського в Берліні також прикре наміснені Італії і союзі, як би їй поможти. Найближше бу-де гасла, чи не можна би відносини між Німеч-чиною і Англією, котрі в політичних відносинах на-пружені ся, пом'якшити, а тим самим, скріпити єдину тридержавний союз. Се гасла дуже ші-стоплі і є вагі, що принесло бажані користі.

Дивно оно виглядає, коли почна части праси уважати побіду анти-семітів над лібералами при послідній громадській виборці у Відні не-уважно міністерства і з того висновок, що міні-стерство повинно — подати ся в димію! Ми вже відповіли, що гр. Бадені не звернув ся проти анти-семітської партії, коли не продала царськи вибір х-ра Люттера на бурюстра до запердження, а лише проти самої особи прова-диря анти-семітів. Велика побіда анти-семітів, видно ся, одну часті анти-семітів і они не зна-ють в радості, що властиво жалати. Підли-троща, білаше холодно і екстремістично виступи-лишній орган анти-семітів, Deutsches Volksblatt, котрий жадє усунути намісника Далішній Ав-стрії, гр. Кільмассетта. Ми сукаємо ся, чи гр. Бадені зробить на ту прохильність; але з другої сторони не сукаємо ся також, чи анти-семіти поставили гр. Баденіюу таке питанні: чи ви-брати його цісаря чи засновати особистий ам-баси х-ра Люттера.

В справі австро-угорської угоди довела піурхозна угорськ часопис, що угорськ правительство в засад поділяє ся на цілкомнені-зната, яку Угорщина плахить на своїйні відати.

З австрійської сторони задала, щоб Угорщина мала анти-семітських 30%, ширивала 35%, ширивала відати: а що Угорщина доні-прім так 30%, мавити ще 1-4%, як дамо т. зв. ширивале пограниччя, то після утвердження австрій-ського аліана вийшло би 30-4%, ширивала відати на Угорщину, з 63-6%, на австрійську по-лину монтарій. Однак в Будимісті не хотіть пристати на те, а хотіть ся лиш на ширивале анти-семітської шоти з 3%, і то тільки в тій-рай, коли би австрійськ Угорщині провадилось того відношення з цім ширивале. До рішучої угоди лиш ще не прийшло, але Угорщина, як успоко-ить, готова би ще відступити 1%. А що-до 5-ти

Але я забув про декадентизм. До котрої з тих всіх напрямів его зачислити? Назвавши его раз літературним безпутєм, а мутну нас остати при собі і сказати: ні до одного і до всіх рів-ночасно. В нім є все по трохи і нічого су-щинного. В нім заплітає ся найглубинний мату-ральне і містеречний ідеалізм з всіма зна-ками, що ті дві крайності дечать. Значить ся: шість, теж тут не характеристичні. Що-ж ха-рактеристичне? Хаба фора? Спосіб вираження? І то ні! Послідній декадент має свою форму, свій власний спосіб вираження. Причини-ж той мі-руйності фори і способу вираженн, скажу одним словом, стил, лежить в тім, що кожний дека-дент старість ся шикати так, уживати таких фори, стил, образів, широтів, яких ніхто дру-гий не уживав. Чим краше ему се відати ся, тим більший він поет, розумієть ся декадентизм. І се власне движало до найбільшої оригінальності в міруйності, котрого результатом є зриванн з всім артистично-літературним традицієм, «най-характеристичнішим» шиком сучасних декадентів. Тому, що оригінальність вираженн їх не до-рісують зовсім їх творці, котрі найчастіше предста-вляють найбільшу вісестішність, немисль і ку-тушність мисль, їх названо декадентами, се-б то ностями упаду. Се жовіт немисльована вілка провала ти до упаду. Для оригінальності вони не дурять ся є, протинно з гордістю ужи-ва-

ють ся, до треба. Дучають ся між ними, що пра-да, в справдішній таланти, що змагаючи до ори-гінальності дійсно єе осягати. Та вони в до-роставі зарад крижувати ся до декадентського напрямку, дарма що цілх крім декадентів уважа-ть своїм позависання. Така „декадент“ дека-дентів був до нескорого поперший 8-го стінні с.р. Павло Веран, що написав мару теміх зовсім не-аких поезій, навіть кілка перелірки. Та ко-ли при їм виникли раз один з его пошловинні-декадентів слово „смабеліст“, він узявши, що не зрозумів его, написав та сонетик: „Що, смабеліст? А се що таке?“ І розумієть ся, що не дістав відповіди. По смерті Верана 167 по-етів-декадентів між ними є багато таких, ко-трих твори не бачишуть ся, аж бограшї іх вже відручовані! відати ся раком, щоб виб-рати собі нового верана. З виборчий урні вийшли найліпші Степан Малларже. На 55 „смабелістич-“них вістрів доні 27 голосів. Але найліпше! Vive le roi!

Важко.

В. Щурин.

у, готові би здати ся на рішення корони, але з тих, шоби тому рішенню піддали ся обі сторони безусловно і боронили-б его в обох парламентах. Для зрівноваження той висшої квоти обидно Угорщині з австрійської сторони, що угорські жалоби, відносні до податків винесених, будуть ухвалені. Будь що будь, оба правительства постановили довести переговори угодні до кінця.

Угорщина пішла собі примір з Франції щодо ексцесів. Невдано ще тому головному стала справа грубих і брудних надуків одного з журналістів: лише трохи притихла ся справа, а паразити на верз знайшли скандал з директором народної галерії Пульсони. Ще не полагодишена ся справа, а знов вибухнув новий скандал. Сего разу розходять ся о міністра гонведів бар. Фюрваргера. Пенсіонерський радник міністерства і міністерські гонведів, Петро Кашич, розіслав до всіх членів угорського союзу в хвили, коли жала ся розпочати розправа над статом того-ж міністерства, писав, в котрим хвилює міністри Фюрваргера надуміти взяти урядової і надто приватні брудні вчинки. Найбільше здивувало всіх записане Кашича, що має докази в руках, а коли міністер чують ся обидженими, незаймо покличе до одиначності перед суд, а там вже покаже ся правдивість звинувачень. На те відповів міністер викликаний на поодинокі. Одрок не передиве назвав міністер Кашича чоловіком не цілком при розумі; отже тепер зажадали зступити Кашича, шоби міністер перед усім відступити ся своє твердження. Але загальна галас звернула ся проти міністра, бо уважали, що такі звинувачення не можна звести поодиноким, а лише судовою розправою. Під тим публічним напором міністер проти Кашича сів у очередині. Вел ждуть тепер з задоволенням на кінці того скандалу.

В Італії виступили дуже важкі зміни. Наші читачі вже знають з телеграм, що президентом нового министерства став Руїні, міністром загальної справ ки. Сермонета, а міністром війни генерал Ріоті. Ціла італійська і загальна преса опитала нове министерство дуже критично; іменно підносили, що Руїні, котрий вже раз був президентом міністра, шотиний все був протиний безградою палити колоніальний, що має на цілі лише не найбільше шкідливі чужого краю; так само протиний ся Руїні не мали виконати завдань, а все уступає ся як можливою охочістю. Висни треба ще казати, що прем'єр нового італійського министерства є ширин прихильником тридцятирічного союзу; доказом того євти, що за его часів ліх-новлено той союз. Вел єй гарні прикмети забезпечити йому — хоч на найближчу будучість — в італійським парламенті велику більшість; в опозиції остануть змбв одні соціалісти, та йому ніхто не відмовить. Як симпатичний є Руїні в Італії, йому доказ, що публічна оцінка вже у-спішався по нещасливій битві під Адую, а надто відбувають ся демонстрації, котрі мають на цілі, «законити нове министерство до дальшого великої війни в Африці. Так маршук генерал Бальдессера свої сили. Велика небезпечність, гро-зимо італійським, тепер так дуже ослабленим військом від африканських т. ш. деріпів, котрі бухають ся і грохнуть занеми італійських твер-дих. Та тут став Італії в протиді Англія. Она іменно побачила, що африканський держави можуть загрохотати в Східні азійські і євразійські розбіжності; отже тепер Англія уоружила своє військо і вислала его против африканських воро-жобників. Сил очевидно позначило ся налякане Іта-ліяниці значно. Але розпочинати війну знову тепер стало би Бальдессера довести також, бо в тих сторонах дичились вже май домі, котрі тре-вають як до ма, а тоді зачинаються великі зночі, котрі хвилюють ся до життя. Значить, італійським військом мушло би до життя безоглядно експлі і борити ся з природою, а тоді починали війну аб ота. Вел очисували з задоволенням дозарання нового італійського министерства в парламенті, що до африканської війни, як тут налізала не-сподівана вість, що італійським правительство отримало заключити з євразійським Меншиком мир. Меншик ждав умишляючи задоволеної угоди, уступивши Італії з провінції Тире, відступивши Абессинію варту і залуку Зейла і віддав їй жата докуповувати жата Абессинію з Меккою.

Чи згодить ся Італія на ці довести важкі умови мира, годі тепер сказати. Однак на певний спо-сіб оно характеристичне, що власне тепер роз-почато переговори до заключення мира, а се дає нагаду до великих толів, між військами і такого, що Італія чують ся безсильною.

У Франції стоїть на порядку денним знов борба против министерства. Перерва в тій борбі виступила лише через відставку президента міністра Буржоа на подуків Франції, але видно, на той час не утихомирило ся недово-лення. Занепокоєні треба дії невідміні министерства: бюджетова комісія відкинула 25 голосами против 5 правительствений проект закону о прогресивній податку і відказало правительство до ви-несення справедливий реверсі податкової; а вій-ськова комісія відкинула жалюче цивільного міні-стра війни Кампанак, шоби звести 19-й полк в Альжирі і утворити колоніальну армію. Таке недоволення сильно занепокоїло прихильників правительства, котрі бачуть, що сила министер-ства меншає з кожним днем, а сенат зновак помагає симпатії.

Іспанія приходить доводи до себе. По-станів на Кубі трітять свої сили і втратили вже всю надію на підйому зі сторони америка-нських Сполучених держав. Невдано тому сенат тих держав рішив уважати повстання кубан-ських воєнною стороною, а се викликало неспокій в Іспанії. Але війни відложено ся справу на невідомий час, так що она спочиває тепер в руках президента Сполучених Держав, Кампанак, котрий з жаглом протиний війнування в іспан-ській ділі. Кажуть, що американський амбасадор в Мадрид жала від іспанського правительства ухвалити автономії для Кубі під протекторатом Іспанії. Однак президент іспанських міністра Кампанак має енергією відкинути йшло посто-ронню змішувати, тим більше що сили повстанців слабнуть. Що найбільше можна би говорити о нерешенню реформи, ухваленої ще минулого року іспанськими кортесами, але і то аж до ці-комитів придушення повстання.

Болгарекому князю Фердинандови вручили особі іспанські султани два червани, в котрих один затвердив его на князівстві болгар-ським, а другий іменовано его губернатором всхід-ної Румунії. Сил виступає ки. Фердинанд бажав цілі: стати уланам, доклавши князю Болгарії, а став він так на повертіння зир свого сина. Чи шило се на добро Болгарії, не знати; але зовсім бажак, шоби сина закінчили ся вже раз-васом на особистими цілями, а чого грозило Е-вропі замири, та шоби внутрішні відношення Бол-гарії усталили ся для більшої безпеки міжна-родного мира в Європі. Шоби подкупити сул-танови за его діло, кийло ки. Фердинанд для 27-го с. м. до Царгорода.

В справі македонській прийшло до по-розуміння поміж проводирями македонського руху з турецьким правительством. І так згоджено ся, шоби 1) дотеперішню дозвілку залишити на гро-ші; 2) в Македонії має бути установа «лі-ська поліція»; 3) має бути побільшене число хри-стіянських під-губернаторів в округах; 4) буде установа контрольна комісія, що має нагля-дати уряду македонського генерального губер-натора і позашукати жалоби на уряду; до той комісії мають включити християни вислати поміж себе одного члена. — Султан має вже затвердити ту угоду; в промолві македон-ського руху мали запити, що задоволені з неї. Тих чинів, палити, удасть ся в добрий спо-сіб зархити жалобам Македонців, а справі ма-кедонській відати єй грішний характер.

НОВИНИ.

ЧЕРНІВЦІ, дня 18. марта 1896.

В пам'ять 35-тих роковин смерті Т. Шевченка відбув ся в м. Львові в сали „Народного Дому“ величкий концерт. Го-стий, як місцевих так і з провінції, було ся значенство, так, що сали були битими людьми, а всі білети були розпродані. Означило, що й сам концерт удав ся значенно. Хори „Бонна“ на-

гально подобали ся, а також і доклавники н. Вороного. Вечерок отворив відповідною промовою проф. Мих. Грушевський, а хор „Бонна“ закінчив его відосліванням пісні „Ще не вмерла України“.

Нові нотарі. Нотарами іменовані Берн-гард Гросман для Лютовиса, Посен Габер для Жабя і Посен Горчинь для Підбужа.

Головні збори тов. червоноцеских учи-телів заміських відбули ся при численній уча-сти в неділю, дня 15-го с. м. По справдженню протоколу прийнято одностайно внесені виділу, шоби червоноцеского старосту Барзона іменувати почитним членом товариства. По довній дебаті прийнято також справджені виділу. Надучитель Шорен із Садатурі пис, аби на намітине будино-го був, поєд-ба. н. Томашуза дати суму, втру-має означити сам виділ; внесені прийнято. Над-учитель Самішский з Нових Мамішів поставив внесені, шоби товариство вислало пос. д-рови Смал-Сгонькому шире подяку за его внесені в союзи на знижені діт служби для учителів з 40 на 35; се внесені прийнято по короткій дискусії. Рішено приступити до віденського товариства „Deutsch-österr. Lehrerbund“. По виборі нового виділу закінчено збори відосліванням народного гимну.

Мильна поголовка. В неділю ішла по наших міст чутка, що відлоручили при драго-них бар. Константин Васильєв номер. Як довідую-мо ся, бар. Васильєв ще жив, а рана в дитині походить від вистрілу з револьвера. Лікарі ста-рають ся удержати молодого ошцера при житті, однак доси ще грозить ему небезпеченство життя.

Конкурс. Виспав конкурс: на пенсії з. ш. Гост-март-а в п. л. ш. III-й класи; номіновані мають викласти ся змислом віршів, рускої і польської мови. Речення до 11-го квітня с. р. — на пенсії Лепягого в VIII-й класі при державній гр. ш. російського фонду в Чернівцях. По-далати треба до 3-го квітня с. р. — Дирекція почт ви-сила конкурс на пенсії почтового експедіента в Теодорі-цах, суцисавши пенсії; речення до 3-го квітня с. р. По-кметство мусить вибрати вірші віршів мови.

На літнійшій вишкелі: житош. Береза. Брієра у Вишкелі; відставили відбув ся в ділі 30-го квітня і 5-го червня с. р.; закінчили діла 972 гр. — житош. Іван. Антонів. Металка на Кієвській; відставили відбув ся в ділі 20-го квітня і 1-го червня с. р.; закінчили діла 628 гр. — житош. Олександр. Маринчик в Сербії; відставили відбув ся в ділі 8-го мая і 12-го червня с. р.; закінчили діла 732 35 гр.

Дрібні вісти. Костерівська, що хотіла скласти іспит пригоди в польській університетській семінарії у Львові, жила в ділі житош. до 24-го с. м.

Померли в Чернівцях бар. Іван. Кларі, промолу-бух. Польнік; — Євдоким Лужковий, 6. уч. сімни, з Гр-маті березнявського шкіль, в 43-й році життя.

Телеграми „Буковини“.

3 дня 18-го марта 1896 року.

Відень. Цар приймає гр. Голуховського на довній аудієнції.

Відень. В палаті посів обидва міністер заміських Гуттенберга, що буде старати ся о дальше відбудовані зв'язків між галицями і по-бічних палатках відповідною таравою політикою, що причинять ся також до позитивної економіч-них відношен. Міністер признає потребу другої залізничі до Трінету; в сій справі ведуть ся вже парали, а правительство приступити до пре-дпонованого свого плану, коли лише палата ухва-лить проект в податку від ширини. Під тим са-мим ухвалено внести правительство проект будови львівської залізничі на 1896 р. Министерство буде шире ошкідувати ся своїми урядниками. Хоч правительство признає потребу удержання при-хильних залізнич, однак протім треба дуже осто-рожко поступати. Міністер не може довести ся на зміну організаційного статуту, а в урядованні мусить ся уникати лише одні мови. — По про-молві ще мішави посів верувано розпроду.

Відень. Wiener Abendpost приєвти вість, шоби би міністер судівництва хотів відослівати і

і адвокатських кандидатів припрати в службу судову.

Відень. Вістник розпоряджень міністерства судніцтва оголошує жаданий тим міністерством осуд найвищого трибуналу. Щези него не можна за справедлив і справоздан про публичні розправи ради державної, коли они ведені були навіть в не-іменній моні, заридити особистого постування судового, а матеріально не-стування против дитинної праси також не на міся.

Рим. Іменом правительства заявив президент міністрів Рудні в парламенті, що правительство буде розпочати попереднім міністерством для 8-го с. м. переговори для закінчення з Монахом нести для з самосвідомості і розвагою. Правительство не хоче завоювати Тіро він не бажає протекторату над Абессінією. Для дальших операцій жадє правительство кредиту на 140 мільонів. Воіння казначеє Рудні до згоди.

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

Літературне Товариство „РУСКА БЕСІДА“ в Чернівцях,

улиця Петровича число 2,

має на складі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодих, жінок і дітей, редакційну
Омандом Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892,
1894, на 1 ар. 20 кр. за річний, а всі 7
разом за 7 ар.

З пересилкою поштовою 7 ар. 30 кр.

Добрі Ради.

Часиниць (жестроїна для господарства, до-
мівства і забави. Виходить в Росію про жінок.
Передплата, платна в Росію, виносить на рік
1 ар. 50 кр. Адреса: „Добрі Ради“ в Росію,
почта Садагура.

В редакції можна не дістати дані роши-
ни Добрих Рад.

В КОЖДІЙ РУСЬКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

КОЖИМНА НАХОДИТИ СЯ

Народописна карта

українсько-руського народу.

Картини 2-го Тр. Велетина, видана товариством
„Прогресист“, з виносом в „Гірнико-вній“ колекції
Андрія Андрійовича у Львові.

Книгарська ціна карти, накле-
ної вже на позитиві, виносить 3 ар. 50 кр.,
а для членів „Прогресист“ і передплатників
„Зорі“ 2 ар. 50 кр., з рекомендованою пере-
силкою 3 ар.

Купити можна в „Прогресист“ у Льво-
ві, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте
часкорше!

Liniment. Capsici comp.

в аптеки Ріхтера в Празі,
загально признаний знаменитий усми-
рюючий лік на итирані: по ціні 40
кр., 70 кр. і 1 ар.; можна купити у всіх
аптеках. Прокіно жадати ось загально
улюблений лік просто під назвою

Ріхтера Liniment з котвицею
і прохолодою і охолоджують дані жадати
лік зі зливом жидким капрікам „Капсика“.
На жадати 11 прохолоди.
Антон Ріхтера зі зливом жидким у Празі.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одинок руске товариство
аскураційне, припоручене Всх. Ду-
ховенству і всім вірним через
Виреось Митр. і Преось. Ек.
Ординарних всіх трох галицьких
Єпархій, обезпечує будинки, скот, госпо-
дарські знаряди, збіжжя в зерні і солоді, стов-
и в стодах і будинках против шкід огне-
вих да можливо найнижчою оплатою.

Шанс Днядують се і закладають се собі на
пожарі, а дитини закладають в нерешки Товари-
ства констракційна істрація відомості „Дністер“
можуть обезпечувати і закладавати і казначейську суму.

Пайки „Дністер“ продає бланк акцій у Львові
при кожному банківстві.

На жадати можна обезпечити се через „Дністер“
всіх своїх можливих акцій в товаристві за-
вжди обезпечень в Кракові, котрі дані акції найпо-
риятливішій угоді і видати пайки і акції в рускій
моні.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, кон-
стракційно припоручене і обезпечено вступом, про-
холоди від своїх членів і угоді дані закладати до
переплати на 5 арочек. Галицькою акціями
Уділь на 50 акцій. Платити угодіть се тільки
класичним розрахунком, відомості від товариств, на по-
руку дані членів. З кожною акцією на дані
часті на угоді.

Згадане в угоді агента і ліцензії, до
„Дністер“ не в заступлений, продавати се.

Видання „Буковини“.

Перші Нарі, оповідки Тимотея Галина,
сторін 110, вісток, ціна 30 кр., з пересилкою 35 кр.

В донь сьнятої нолі. Оповідки О. Я.
Банишана, сторін 42, 16-ти, ціна 10 кр., з че-
ресилкою 12 кр.

Для передплатників „Буковини“ обі книжки
виштують лише 30 кр. разом з пересилкою.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейского годинника.

Приходять	П о ї з д и						Виходять	П о ї з д и						
	оспінні			особні				оспінні			особні			
до Чернівців							з Чернівців							
З Відня, Бранова, Львова, Станіславова, Коломиї і Снятина	12 ²⁴			6 ²⁰	10 ²⁴	6 ³⁰		3 ⁰⁴			9 ⁴⁸	9 ⁵⁷	5 ¹³	
З Бухаресту, Яс, Сучави, Гайбона	2 ⁴⁹			9 ²⁰	9 ²¹	5 ⁰⁰		12 ⁴⁴			6 ²⁴	10 ⁴⁴	6 ³⁰	
З Новоселиць, Садигури							11 ⁴⁰	9 ²⁰						8 ³⁰ 6 ¹³
до Львова							зі Львова							
З Відня, Бранова	1 ³⁷	5 ¹⁹	8 ⁴⁰	7 ⁰⁰	9 ⁰⁰	9 ⁰⁰		8 ⁴⁰	2 ⁰⁰	11 ⁰⁰	4 ¹⁰	10 ²⁰	6 ¹³	
З Бухаресту, Сучави, Чер- нівців, Станіславова	9 ²⁰			1 ³⁰	7 ²⁷	6 ¹¹			1 ⁰⁴	5 ⁴⁸		9 ⁰⁰	10 ⁰⁰	
З Підволочиска	2 ²⁰	10 ⁰⁰		8 ⁴⁰	5 ⁰⁰				2 ¹⁰	6 ⁰⁰		10 ¹⁴	10 ⁴⁴	
З „ на Шльозьч	2 ¹⁰	9 ⁴⁴		8 ³⁰	4 ²⁰			6 ¹⁰			10 ⁰⁰	2 ⁴⁰	10 ²⁰	
З Стрия				1 ⁰⁰	8 ¹⁰	1 ⁴²					5 ⁰²	9 ⁴²	7 ¹⁰	
З Бєлз				8 ⁰⁰	4 ⁴⁰						9 ¹³	7 ¹⁰		
З Сьмєдого і Стрия				9 ¹⁰									3 ⁰⁰	
З Відня, Бранова (т. зв. банківський потяг)														

Підчеркані числа означають перу вітку від 6 год. вечора до 5 год. 50 мін. рані. — Середно-європейський час різнить се від
львівського на 36 мінут, а від чернівецького на 44 мінут; жадати на жадати « 12 год., то на львівській галицькій « 12 год. 36 мін., а на
чернівецькій 12 год. 44 мінут.

Видане товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Руска Рада“ в Чернівцях під зглядом Оскара Бучковича.

На редакцію відомості Оскар Мановей.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ заповнює
на місяць рік 10 кр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно 1 „ — „
для заправки 20 рублів або
40 франків.

Подписки чекла по 6 кр.
в бири лист 3. Чернівці в
Чернівцях, ул. гошовна ч. 17.

ВИХОДИТЬ

щодня крім неділі і ру-
ських свят в год. 5, по пол.

Редакція і Адміністрація
„Буковина“ знаходиться в
Чернівцях (ул. Петрівна
ч. 2).

Оголошення приймає ся за
платою 6 кр. від стрічки;
а в „Надбачіні“ по 10 кр.
від стрічки.

БУКОВИНА

Політика реальна.

II.

(Ідеалістично-теоретично. — Разумник з олів-
цем в руці. — Інтелігентний мислитель ін-
телігентний. Чи всюдні Галичина руский
край? — Arbeit macht die Völker frei! —
Що сказав мій Водень?)

Ми глибоко переконані, що з часом
політика реальна возьме у нас верх над
„політикою засад“. Чому? На лівій підста-
ві? Та-ж порівняння ниводя актора „На-
шої бездільності народної“ з тим, що сказа-
но про засади політики реальної, годі най-
ти між ними якусь різницю, скаже багато
читачів! — Та правда, де в чім різниця
нема, або радше не повинно її бути,
але взагалі різниця така є. В чім же ле-
жить та різниця? Вона лежить головню
в індивідуальнім темпераменті, в уявності
одних і других.

Прихильники „політики засад“ є в
великій мірі ідеалісти-теоретики. Коли-б
розібрати докладно, розаналізувати по-
дрібно їх чуття і погляди, то розумовані
їх можна-б коротко ось як представити:
Всхідна Галичина се край руский, Русини
повинні тут бути цілковитими панами, їх
голос повинен у всім мати вагу і рішати.
В разі державній так само руский голос
повинен би о всім становити, що дотичаєть

всхідної Галичини. Ми повинні отже мати
Русина намісником, намісництво і всі
уради і всі школи повинні бути рускі, то-
ді буде у нас гаразд. Тепер того нема,
Русини на своїй власній землі уноєдже-
ні, покривдені на кождім полі — голов-
но на політичній і економічній. Тій недолі
Русинів винні Польки, що захопили не-
правно владу у свої руки і Русинів ути-
скають. З Польками не можна діяти до
інішого порозуміння, вони кидали нас в і-
м'я, вони нам пороги, що наповнілись на-
сідковити знищити. Полькам Русини не ві-
рять, не можуть вірити. Проте иншого
виходу для Русинів нема, як ідіти вперед і
рішучою опозицією проти правительств
красного, проти Польки, спростати и-
кийсь оборот, якийсь перелом. Липи
опозиції може бути якийсь користь. Опози-
ція взагалі має велике моральне значіння,
вона може наріз сам собою слабій урату-
вати від завоєв у власні сили, від край-
ного деморалізованя. Царська варенті
спирить ся на всі скарси, ідеар між тим
переконує ся, що Польки не конче такі
великі австрійські патріоти, час є змінити
єд, Русини прийдуць до слова, цар
одним почерком пера може все переви-
чити. Русини стануть панам на рідній
землі. — В тих воядних виводах годі
мені говорити довше, бо іде не находжу
сеї теорії докладно викладеної — а кар-

та-б, щоб прихильники „політики засад“
вже хоті би в своїм власнім інтересі по-
старали ся о лесе представлення своїх зма-
гань і тих способів, якими гадають свою
остаточну ціль досягнути. Проте можу лиш
сказати, що у опозиціоністів є сильна на-
дія на якийсь ближнє неспіахене „щось“,
що ситуацію в Галичині зможе з корінем
змінити. Опозицій-ж принцип є якийсь
просто магична сила. Опозицію проте за-
хваляю ся на всі застави, вказує ся на
приклад Молодечихів (очиняю, доки вони
в опозиції, тепер отже Молодечихи вже не
в засадах), на Любечера (недавно треба бу-
де, дасть ся, шукати знов нового вірця) і
т. д. Через опозицію мають на Русь спли-
сти всікі блага.

Не треба занадто напружати свій мо-
зок, аби розібрати, як мало в тій теорії
реального змісту, як мало вона числить ся
з дійсними обставинами нашого політич-
ного і економічного життя народнього. Пра-
ва, се неперечна річ, що всхідна Галичина
руский край, тут живе руский народ зба-
тими масами в дуже поміжнім числі трох
міліонів. Але прихильники ся ближнє тому
народові, так побачимо, що той руский
народ в політичній огляді майже цілком
нерозвинутий, а в економічній огляді дуже
слабій. Народ, котрий леда який поєснає
з ради поштової, або який писарюна, утри-
муваний грошем рускої громади, годен нап-

З літературних базарів.

II.

Емілія Золя з Борбі з молодими.

Емілія Золя, автор тридцяти-тотного циклу
романів „Ругон-Максар“, той невтомний полі-
тистик, котрий по одній Геруленській роботі без
хвилі винючався з нас за друту, йому тріма-
тій „Дорд-Рон-Париз“, той повнакий, серіоз-
ний, на все з винетом задуманий праці байдуж-
ний, ринючий Золя — він розсердив ся і
він розсердив ся не як старий, отакий, а го-
рнич, пристрасний, по молодим розсердив ся,
залишив після свого отрим. Подивись, як докладно
„принципально-аналітично“ струїть краснорічності,
розпущає їх вилі, уноєчає з собою а те, що
лежало давно на дні ріки — нова панна, всю
жову Золявої душі.

Що-ж так розсердиво єго геруленського? Чи
вечно-дарсина погоня за козачіччом „безмерт-
востію“? Ні! Він верав ще відарить приклади
до лату, щоб знов обіти на „Аї криєлі“ і по-
діти-же тило, синійно, відбори донаборів. Чи
може єго роздратувала буча, яку вчинили Рю-
ленні із-за єго „Риму“, а котрим не замітали спо-
дівавши собі викликати? І то ні! Він був на
єго приготування і римські гідни Борбе бажать
єго не драгувати. А що-ж? Чи розсердив „ор-
да“ мислених євангелістичних писателів, котрі сажу
нищі духом, від лама не могли стримати слави

Золя й на переріску готові були оклипати ге-
ніями й учителями своїми наймізерніших поетів,
щоб лиш не випадали з геніальності. Бо
й чим-же були-б вони при світлі сонця? Казан-
сьм, що блимає й тисне, скоро дозвину дзерка.

Борба давно веде ся від землю. Инне за-
мислила вона аж тоді, коли Золя, приниждно, по
смерті Верлена, вирішив в одній газетній статі
писати довго, чому се літературна молодіж
скорше узяла й цинить нові поетичні таланти,
тілає не ті, що їх по справедливості цинить і
уважають другі. Тому що ті слова були винесені
в статі по поводу смерті Верлена, молодіж обра-
дилась. Тепер вона й могла образитися, не на-
ражаючи ся на те, що її пригадують послонню
про воєнний на стилі. Як те? — зворохнула
молодіж — то Верлен „дорога поетів“ туюж по-
етичний талант? Хіба в очах того Золя, ко-
трий в своїй зашноті тільки себе бачить на світ-
лі? А зашнотий він тому, що не він, а Верлен
тисить ся першості, що не він, а Верлен дер-
жає синітр безмертної посли. Може єго, втапи-
ка! І посидавсь панувати на гілках і гілках
молодого поетичного, а що стрічка, те чини. Тут
і многотерпеливий Золя не витримав. Пригадали
єд дині уривки. Нова зноба була ще сильна, зо-
ба, що прованна єд в намірі жалити — вилити
„Антонію Золя“ се-те вибір найдрастичні-
шого, найбільше натуралистичних місць з усіх єго
романів, щоб зарешекдувати який актора, пер-
ред нимми публіками де французій Анжоні. І
ті найпошійші напади! Того вже за багато! Все,

що Золя дав лиш на термі, все, що Золя мав
лиш сказати молодіж. Золя пригадав собі одної
тилої вечі і 7. лютого на довгих трох шпаль-
тах „Фігара“ панувал єд, як який мотуар, ок-
иниста аяострова „А ля Жюльєтте“. Послухай-
те, як сипіває Золя. Після єго переведена до
слова.

„Молодці! Золя з дзерка єд до тебе з
прикладами, що вилити ся тобі може трох термі,
покази мені віддати тобі початку й виралити
тобі мою любов, на котру заслугоєш.

Ти радієш, ти проєчати, ти надієш жити: ти
то, що обіцяє пуїника і що здох дасть зміт;
ти здоровіє, ти краса, ти вірєте. Ти перша гла-
на мисли, перша панна чару сторона, котру про-
читуємо без утоми; зори дин, коли вноєло будить
єд серце. Та то, що починаєть ся, що будить
пади і що, очиняю, ібоки не повинно по-
решати єд.

Тільки за тобою в й туку, молодісти, і з
вот єди диних послонностях бажалє остало єд
тілає одно, вітре, на жалі! спонини єд не мо-
же — бажанє віджити в тобі! Ах! що раз бути
скаланим, різним, дорослим; що раз погуляти по
маліх, панити єд з придорожних жерел, почути,
що серце в тебе пале і рука сильна і верєд
тобою лежить єдіт, котрий ти повинен зано-
вати, скоро лиш широка обіймєш.

Гарні тільки твори молодісти, всі-б не на-
ліні єди були, невиннієші. Щє з того, що т а

перед себе гнати мов череду баранів, годі назвати політично дозрілим. Нарід, котрий обейся з усіх боків паразити-лихварі, котрий не здобувся на свої крамничі, на своїх власних купців і т. д. годі назвати економічно сильним. І інтелігентство наш нарід слабкий, дуже слабкий; тота наша руска інтелігенція, яка є, в порівнянню з масою народу, се кілька крапель води в порівнянню з морем. А треба знати, що кождий нарід стоїть своєю інтелігенцією; народна інтелігенція, її число, її висока і широка освіта, її праця культурна рішає о долі народу в міжнародній боротьбі о бит. Ба, не лиш мало народної інтелігенції у Русинів, але, що ще гірше, велика частина тої інтелігенції властиво зовсім не народна, стоїть на перешкоді культурного розвитку народного, морочить і тій добрій частині голову, спляче роботу, абсорбує сили на боротьбу з собою. Пригляньмося ще ближше, то побачимо, що ще окрім того серед тої нашої інтелігенції дуже багато людей таких, що їх властиво годі зачислити до інтелігентної народної — се люди, що вправді покінчили школи і університет, але не почуввають в собі ніяких висших культурних потреб. Знаю пр. досить багато таких свавишників, що якось уміють ціле своє життя обійти ся без всякої газети, і то не лиш старші але і молодші. І межі світською інтелігентністю нашою трапляють ся також такі люди, ба навіть між послами рускими, отже між провідниками народу і то нібито незалежними є такі, що не ласкаві бо-дай з газет орієнтувати ся про нашу культурну працю. Порівняйте-ж тепер з такими людьми. Віденьських Научсінд-ік, фізиків, робітників і т. д. з котрих майже кождий читає свою газету (очиняючи купую собі її) і скажіть, що думати про таку свою інтелігенцію? Так отже показує ся, що у нас не має інтелігенції а хіба лише одиниці заходять ся около культурної праці народної.

Знайте-ж тепер ще одне. Тота наша інтелігенція не є однакою інтелігенцією у всьох Галичині. Коби вона ще хотіла перевагу над тою другою, чужою на-

шому народною інтелігенцією. Ба, якраз протилежно: тота чужа інтелігенція і своїм числом, і своєю освітою, і своїми матеріальними засобами перемагає руску дуже значно. Погляньте лиш до середніх шкіл і почисліть, кільки там Русинів а кільки Перусинів! Додайте до того, що тота чужа інтелігенція се понайбільше урядники і діячі, отже люди з великим впливом, котрим поклоняє ся не лиш наш мужик, але перед котрим і наш інтелігент нерідко три погібелі гне ся; котрі старають ся ще в додатку те своє домінуюче становище для себе, для своєї народности, вислизати або що найменше нас в праці культурній, в розвитку спинити, що з ними отже бодай доти, доки наш люд темний і економічно слабкий, боротьба зовсім нерівна; додайте до того, що тота чужа інтелігенція опановує всі наші міста, а ми ані одного міста не маємо, що отже всі осередки культури майже зовсім не наші, що наша інтелігенція розвинена по селах не може мати вже задля тої самої причини жодної організації, бо порозуміне значно утруднене; додайте до того, що вся тота чужа інтелігенція виховує ся з одними і тими самими народними ідеалами, а наша в кождій школі, кормить ся чим иншим, що у тамтій вже в додатку згодя, а наша виступає на ширше поле діяльності з зародками незгоди; обчисліть оттак як найдокладніше з олівцем в руках всі наші ріки-і всі шіпш-и в додатках до культурної праці на нашій рідній землі, то хоч з болем серця але мусимо констатувати, що всьох Галичина властиво не має ще тепер характеру руского краю, і доти що не буде мати, доки руска інтелігенція не буде мати тут в кождім огляді переваги над інтелігентністю чужою, т. зв., або цілком виразно говорити, доки Русини по містах не будуть мати переваги.

Обставинами отже для нас дуже несприятливі. Все-ж таки помимо того, що інтелігентний у нас мало, а з тої лиш одиниці займають ся дійсно культурною працею, у нас на посхідних кінцях десятків літ вика, можна-б сказати, величезний поступ. Не їдм далеко, а порівняймо лише неза-

ні часи 50-их і 60 тих років з теперішніми. Що-ж би то було, як би так інтелігенція у нас більше, або якби хотіла тоту інтелігенцію, яка є, споникла по щирости задати інтелігентній народній! Де би ми тепер були! Бо матеріал у нас є і матеріал знаменитий. Наш люд добрий, обдарований великими талантами, з ним при різних заходах можна-б чуда докзати. Того люд маси! Робітників коло него мало. Загалом інтелігентній байдужний, одиниці під назвою праці гинуть, одного за другим моногадійного робітника перед часом складаєм в могилу, виступають на їх місце нові шіпш-и і нарід наш така поступає наперед. Але той поступ опирає ся лиш на тім, що ми самі придбає, на нашій власній праці. Не нарікань, не йойкань, а праця і ще раз праця може нас врятувати і віднести.

Nur die Arbeit kann erretten,
Nur die Arbeit sprengt die Ketten,
Arbeit macht die Völker frei!

Треба отже лише, щоб не одиниці, а цілий загаль нашої інтелігенції взяв ся до культурної роботи, а успіх неминучий. „Доложить всіх наших сил і старань, аби наш руский люд підвести культурно і матеріально, а кажу вам, що нема жадного країнства на цілм світі, котре би нам тоді відмовило те, що нам ся належить“ — сказав мені раз теперішній президент міністерів Бадені, і ось в тім рація.

НОВИНИ.

ЧЕРНІВЦІ, дня 19. марта 1906.

Іменина. Обійнятий правник Григорій Понішев іменинний коністативний практикантом при «Імениній» дирекції в Чернівцях.

В пам'ять Тараса Шевченка відбуде ся руский концерт в Перемишлі дня 14-го квітня с. р. — Тернопільська молодіжні спілка поминала Шевченка 14-го с. м., а громадська тернопільська збирає ся поминати.

Радуй ся, юно, неволитая! До вітани-ної поєни Шевченка, що починає ся сими словами, зложив М. Івченко кантату і її співали на виставі виступі в честь Шевченка у Львові.

нічого не знає і не вміє використовувати се матеріалом; коб лиш в твоїх тілі тремтіла твоя двайдесятилітня душа, горів огонь твоєї пристрасти, твоя щирости. В кождого інтелекту є лиш одна практивна, живий твір — той, в котрім живить молодеча кров. Шіпш-и можна — стати й великим чоловіком, та ніколи вже в друге не бо годі, в котрій праця квітнєвє окрема, розвивати ся майже ражі.

Гаряч тільки любов молодости — одягана любов, з великими очима, з великими устами, з великими проханнями, з великими пошуками. Ах, молоді жінчини, що приносять чисто жерело радоні в чарівнім порині свого тіла, в напильно чудовій, повної ніжних запахів голови, в руках крутих, як бачина з елової ности, ший, в усмішці вогнистого злих жерело радоні, до котрого стремлять у своїх віках мужики, без кінця гасачи в ній свиргу. Тільки тебе належить до-бити, молодости!

А тепер, коли виснажений мій дикрий до-тірамб і сниться мені спокійна, поговоримо по-важно.

По поводу кілях моїх стрічок про Верго-ва, в котрих в отверті показав своє дивовишне тону, що сучасна літературна молодіж складить собі учителя між інтелігенцією наукованни, незрозумілими і навіть неспокійними, мені чужо від-

новил, що моя замітка викликала занепокоєний-ном, до котрого дивлюсь мені навіть зиркаючи від-ношені тої молодіж до мене. Мій Боже! Так та молодіж — промисливіша; она не ходить за-мішкана. Хто виборює їх Пантеон, той може бути лиш ниткою, занепокоєним чоловіком, котрий тремтить від его вортів пристрастних, неспокій-ними бажаннями дойти ся до него. Тимчасово на наших учителях — ліжачих, ти серця ся, що сам до них не належиш. Виходить, що ти для ся ірради своєму Гітлеру, що ти ледька жмашу інстинкти, а що гірше талант твій зовсім вишкочив вже з жодя.

Важко-ж се зовсім прирозне, що наша лі-тературна молодіж удесятеро мене тихіш жмаш відмовили. Хіба не шарили ся через жем-так само майже, як інші поштітні діти ворить ся через нарядок вічче виборів? Тому що пам'ять в руках народів і від его голосів заливить крило долати або оскаржувати, то народ протар-ний, народ великий. Падать веред кам як по-ліна, молать ся до него як до Бога, бо він ре-дає посли, каторождку грішних жінок. І, оче-видно, не тій же самій прачині належмо перед молодіжкою й ми, старі, маліні трішчє о те, що скаже про нас потім, в старочній журбі в помертну славу. Скоро-ж молодіж раз є по-чистим тій будучиш, котрої задоволення є ва-жною мрією, то найпростішша рада — попросити її собі, ширити ся з нею, тому що каже, для

що єй могутні плечах ми зможемо дойти до безсмертності.

От тим-то молодіж подала своє слово. Вона побачила, що старші на інтереси старають ся записати собі її прихильність; жм-ж жм-жні злих, що той старше пошувають ся наперед, хто звертеть ся до молодіж з проханнями, хто горіє єй до себе, хто пошукує єй для своїх ідей і злих. А х, будиш прамисливішми бачиш, що молодіж вассонішні студенті, не захотіла хі-ба праці молодіжкою пошліти, як той Жосе, ле-литин? Як кождо зростаєш, як котрою ги-нуть, перед котрою ронівають ся в комітетах, котра ширюєш чересом користних жінок, що складать єй на той заставі, можна орама-ти й жмаш в тім, що їй припада до шматка та приносила забаву, коли та найменш єй лажу платить ся догору, шмат і жодя она стала на пробу ширити, будиш она тиха молодіж о-бо і може розказати мені й розпоряджувати ся жмаш після власної шматки, так як ті жмашни-ники fin de siècle, що дарують злих ру-кавичок своїм пошлітишам.

Чудно! Передішми треба ширити з голови трохи зароджувати шматки молодіж брати, що користувать ся таким неспокійним жмашком. Безсмертна праця, що зможє ширити, котре належить ся по шмат-єй-буду великим шматком, шматками способом робити ся єй ширити, єго ширитишми ширити. Фактиш шмат і шмат

Ціни збіжжя і других продуктів.

Дня 18-го марта 1896.

Львів.

Чернівці.

	Львів.	Чернівці.
Пшениця . . . від	7.40 до 7.85	від 7.30 до 7.40
Жито	6.20 " 6.65	5.90 " 6.05
Ячмінь бров. . .	5.50 " 6. —	5.50 " 5.60
Ячмінь простий .	5. — " 5.20	4.80 " 4.90
Овес	5.90 " 6.25	5.30 " 5.40
Ріпак	8.75 " 9.25	9.40 " 9.30
Горіх	5. — " 8. —	5. — " 6. —
Вино	4.75 " 5. —	0. — " 0. —
Львівська . . .	0. — " 0. —	0. — " 0. —
Вів	0. — " 0. —	0. — " 0. —
Вів	4.25 " 4.75	0. — " 0. —
Гречка	7. — " 7.25	0. — " 0. —
Конюшина черв.	30. — " 35. —	29. — " 33. —
Конюшина біла .	35. — " 50. —	0. — " 0. —
Конюш. ниведен.	30. — " 35. —	0. — " 0. —
Кукуруза нова .	5. — " 5.50	4.20 " 4.30
Хміль 00. — 00. —	зр. за кіло у Львові 00. —	зр. за кіло у Львові 00. —

Добрі Ради.

Часопис ілюстрований для господарства, домашнього і лабави. Виходить в Росії щомісяця. Передплата, платна в Росії, виноситься на рік 1 р. 50 кр. Адреса: „Добрі Ради“ в Росії, пошта Садатура.

В редакції можна ще дістати давні роčníки Добріх Рад.

В КОЖДІЙ РУСЬКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

повинна знаходити ся

Народописна карта

українсько-руського народу.

завданням д-ра Гр. Педжика, видана товариством „Прогрес“, а виконана в ілюстраціїм майже Андрія Андрійовича у Львові.

Книгарська ціна карти, вишитої вже на полотні, виноситься 3 р. 50 кр., а для членів „Прогресу“ і передплатників „Ворі“ 2 р. 50 кр., а рекомендованою пересилкою 3 р.

Купити можна в „Прогресі“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чим скорше!

Літературне Товариство
„РУСКА БЕСІДА“
в Чернівцях,

улиця Петровича число 2,

має на складі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіж, мілан і селян, редакційну Омельном Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892, 1894, по 1 р. 20 кр. за роčníк, а всі 7 разом за 7 р.

З пересилкою поштовою 7 р. 30 кр.

Liniment. Capsiei comp.

з антики Ріхтера в Празі, загальнопримісний знаменитий усмирюючий лік на итирани: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 р.; можна купити у всіх аптеках. Прогресом жалеся собі загальноулюблений лік престо від напівом

Ріхтера Liniment з котинцею і примами з историчностим лікне власних зі мною складом опромінен „Котинці“, як лікне зі примами.

Антон Ріхтер від іменем лікне у Празі.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валуа ч. 11.

перше і одинокє руске товариство аскураційне, припоручене Веч. Духоуєнству і неім вірним через Виреоса Митр. і Преосв. Еп. Ординарнати всіх трех галицьких Епархій, обезпечене будинки, скот, господарські знаряди, збіжжя в зерні і сівні, сіно в стогах і будинки проти шкідливого вогню за можливо найнижшою ціною.

Шкоди відбудувати ся і виплатити ся тільки по пожежі, а доцелом застраховані в товаристві Товариства аскураційного підлягають „Дністеру“ можливість обезпечувати і виплатувати і збирати суми.

Платити „Дністеру“ приймає банк кривий у Львові при пожежах істрахувати.

На жито можна обезпечувати ся через „Дністер“ після всіх можливих конвенцій в товаристві взаїмних обезпечень в Кривому, пожеже дає на найкращий уклад і виплату платити і збирати в руській мові.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, створене застраховати в обезпеченні пожежі, приймає від своїх членів і протих лікне вкладати до опромінення на 5 процентів. Галицька бібліотека, Уклад по 30 років. Платити укладати на тімлік аскураційної реальності, віддавати від татарів, на пожежі дає членів. З пожежі віддавати ся доцелом часті по убо.

Зголошення в укладі лікне в містечкостях, де „Дністер“ не є застрахований, приймає ся.

Видання „Буковини“.

Перші Зорі, основілане Теодотом Галіш, сторін 110, віддає, ціна 30 кр., з пересилкою 35 кр.

В дець ельветі воді. Основілане О. Н. Кониського, сторін 42, 16-ти, ціна 10 кр., з пересилкою 12 кр.

Для передплатників „Буковини“ обі книжки коштують лише 30 кр. разом з пересилкою.

Рух поїздів залізничих

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейского годинника.

Приїждять	П о ї з д и						Виходять	П о ї з д и					
	посилки			особові				посилки			особові		
до Чернівців							з Чернівців						
З Відни, Кривого, Львова, Станіславова, Коломиї і Сигетина	1224	.	.	600	1004	630	До Сигетина, Коломиї, Станіславова, Львова, Кривого і Відни	304	.	.	940	940	512
З Бухаресту, Не, Сучави, Гайбоми	240	.	.	600	900	500	До Гайбоми, Сучави, Не, Бухаресту	1244	.	.	634	1044	630
З Новоселиці, Садатури	.	.	.	.	.	1140 990	До Садатури, Новоселиці	.	.	.	.	.	800 630
до Львова							зі Львова						
З Відни, Кривого	122	510	840	700	900	900	До Кривого і Відни	840	250	1100	430	1000	610
З Бухаресту, Сучави, Чернівців, Станіславова	950	.	.	100	700	610	„ Шидлоуцького	.	100	500	.	900	1000
З Шидлоуцького	220	1000	.	800	500	.	„ „ Шидлоуцького	.	210	000	.	1014	1014
З „ на Шидлоуцького	210	940	.	810	400	.	„ Чернівців, Сучави, Не, Бухаресту	610	.	.	1000	240	1000
Зі Стрия	.	.	.	1200	810	140	„ Стрия	.	.	.	500	900	700
З Бездя	.	.	.	800	400	.	„ Бездя	.	.	.	910	710	.
Зі Сколівця і Стрия	.	.	.	910	.	.	„ Сколівця і Стрия	.	.	.	.	.	300
З Відни, Кривого (т. зв. білославський потяг)	.	.	.	.	.	.	„ Кривого, Відни, (т. зв. білославський потяг)	840	.	.	.	.	.

Підтверджені часи заїжджати пору нічну від 6 год. вечором до 5 год. 50 мін. рано. — Середно-європейський час: різниця ся від ліндінського в 36 мінут, а від чернівцівського в 44 мінут; воли на залізничні в 12 год, то на ліндінським годиннику в 12 год. 36 мін., а на чернівцівським 12 год. 44 мінут.

Видане товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Руської Ради“ в Чернівцях під керівництвом Осипа Букаловича.

За редакцією відповідає Осип Мановей.

ИЗВЕЩАНИЕ

из „Буквару“ заменить на крайню 10 гр. — кр. на черту пош 2 × 60 × 18 мм. . . . 1 × — × для заправки 20 рубль или 10 сантим.

Подписки на № 6 кр.
в Швейцарии: А. Туринский и
Чернявский, ул. Гайдона 8, 17.

ВЫХОДИТЬ

щодня крові наділя і ру-
сних єзавт о тох. 5. на пол.

Реданция і Адміністрація
"Буковина" надіслать сю в
Чернівцях (у.х. Петропавл
д. 2.)

Оригиналы архивны едн.
оплатно 6 пр. від сурбачи;
а в „Надзвичайн” по 10 пр.
від сурбачи.

БУКОВИНА

Колнись а теперь.

Зестун з премією професора університету М. Грушевського на концерт в честь Шопена у Львові на 10 с. м.)

Через всю історію нашого народу, як життєвий нерв, як провідний мотив, переходить ніжна боротьба між народних і непокликаними опікунами й похотарями за волю, рівність і самоуправу. В тім щільній іді змисті, в тім нашій гордість перед світом, наша народна традиція, наш запійніт. Та ідея, що тепер виходить на порядок денний в цивілізованім світі, виглядає до нас з кожної партії нашої історії. На сході й на заході мірединні верстви дали собі раду з масами, міцно взяли їх в руки й зв'язали на тисячу літ; у нас ніяк не вдавалося зробити того на міцно — ті верстви верхні були слабші, а маса відчувала свою кривду живіше й перемагала її глибоше тою ідеєю, як дивилася; она просвітчує нам в боротьбі народів з кмітливими князями, в повстаннях проти короля Данила відважних громад східних, в сформованню Козацтва проти нав'язаного литовсько-польського, в руйнуванні гайдамаків, в народних рухах проти ново-вигаданої шляхти-старшини.

Сї змагання народні не привели до по-
жаданого результату; народні рухи руйну-

вали устрій суспільно-політичний, що розминав ся з народними ідеалами справедливості й добра, але на місце їх народні маси не вміли збудувати такого устрою, щоб їм відповідав: масам бракувало виховань політичного, освітніх, свідомості, аби свої невизнані, білий підчували ніж сформульовані ідеали, перевести повсюдністю в життя і втілити в міцних, скрісталізованих формах громадського й державного устрою. А ті здобиті елементи, що линули наверх народний рух, при тій невизнаності народних знань та ідеалів, по часті йшли на побудови особистих інтересів, по часті, не знаходячи в самім народнім світогляді ясно зазначених нових форм життя, відновляли в своїй роботі коло будови громади попередні, злишені, але правничі форми суспільно-політичні, і народні маси знов з адипованем бачили, яку їм — кажучи при слівцях — у їх же середі народному пагубу. І на часах апатії й байдужності, що наставали по такій несправі, знову сходили ся енергії народні, і маси розпознавали нову боротьбу, пригадуючи своєму вуставному силую спротивлення Тятіма, з таким співзвучем освітленого Шевченком:

Вона знову очиняє
І сльозить їй лобу.

І от по тисячолітній боротьбі, по тисячолітніх нещасливих пробах народу устатити устрій по правді, ми, може, починаємо бачити початок кінця. Починає витворюватись те, чого бракувало досі народови для досягнення своєї мети, — формується інтелігенція — плоть від плоті, кість від кости народу, що внишає врівень над рівень народної освіти, розширяючи свій світогляд духовний, не ворянає свого знаку з народом, уважає себе его частиною, переймає его ідеали, наддає тим непрямою народним мріям згаї, уявленні, скристалізовані форми і ставить своєю задачею — разом з народом на їх основі устрій суспільний реформувати. Най мені вілжно буде сказати, що в сьм витворенню нової української, демократичної, поступової інтелігенції лежить результат цілої нашої історії, а привласнїстником его виступає наш Кобзар. Один з сучасників назвав его останнім народним славіщем і першим постем великого славянського сьліту; не розширяючи так, ми признаємо в нїм того найбільшого сьлава має народних, що їх ідеали і змагана, їх жади і надїї нїде між ноду інтелігенцією українську і впливи в високо-артистичні форми передав як законїт народний сїв інтелігентній громадї.

Пятдесят літ тому, відчас повного

З літературних базарів.

11

Еміль Золя в боротьбі з жорстокістю

метричних, архітектурних ліній і стадам перамід під блакитним розквітанні небом. Такий я, і не розумію: другого настрою. Я хотів би, щоб фраза була кристалева, просявітлена і така проста, щоб навіть маліні очі дитин могли «і» вскрити, проникнути, добувати ся ніж і відкрити в своїй нелюбі. Ідем мислення бути точна, об'явлена, прозора сама собою, мислення з кристалевої обгорті фрази визначати ся твердостю алмаза. Ви бачите, що нам треба зирати, оно й достойніше буде. Зірнім, жовтєм люда, зірнім, щоб не зирати нікому!

на людськість, що стремиться до самовираження — от полк, котре я намагався обійти. Ніколи ще час не був таким великим, таким пристрасним, таким загальним гудучим худом і хто не бачить того, той сліпий, і хто кинь в погорлі для него в миттєві або таме у зрізах, той злізав, що барить ся грою на гармоній. Оптиміст, ах! а тілом і душею порог дурного оптимізму, сардонічного бесцеля полі і доброді. Зірнів, мовляв люди, зірнів без найменшої нахлі на проширени, бо мал погорати єх тахі]

Зірши життя на землі, цієї смертної віри
в правду, в стару природу, в міцну науку. Все
в ній, нічого по-за нею: чого він не знає, то
буде знати, а чого не буде знати, на постарав-
ся не прожити так, щоб вона, лишаючись остат-
ком неспівного, не впадала нікого в блуд. Все
своєю вірою в алогію в житті. Я думаю, що він
вічно буде прекрасен і що він єдине жерело
здорових і сил. Він одно плодотворне, він одно
буде храм будучи. Коли в вірті не міц-
ду з вірною речю політикою, то се диво-
го, що він є стороною перед шаленою дугою, або
тим ілюзізмом, котрий так часто втрачує нас в
безодню нерозуму, в смертельні косяки не-
безначетності. Не стоїте ж за ілюзізмом,
за сатанізмом, за вульгаризмом, за... за любов'ю
„qui ne fait pas d'ennemi". Народу потрібні сили
які перестануть любити життя, коли вони блудять
в снурах і снуваю над незрозумілими тайни-
ми, знати за смертю. Тільки чесні люди про-
являють над правдою, як життя, і до вічної віри.

і прихильно і був би певно так поступив також і сойм, коли би его були доустижи до сойму. В. с. п.!

Фальшиві банкноти по 10 зр. повинні є в Мостіслах, Судоній Випині, Перемишлю і Самборі. Власті сконфісцували вже 24 фальшиві-коти дуже добре підроблених. Арештовано Соломона Борана, підозрілого в фальшованні тих банкнотів.

Пос. др. Іван Зотта, провідир буковинських Румунів і голова румунського клубу соймового, помер сьогодні вночі в Новоселиці австрійській. Тільки останки покійного перевезуть до Кисилева, маєстности покійного.

Циганські чари. В Витязівці жили два женаті брати під одним стріхом. Як часто буває, приходило і між ними двома родинами через марні річі до суперечки: завадали собі, що одні других чарують. Наврешті випустили собі — ніби зачаровані — цигана, котрий приробив зачарованим пробаши ім чари на їх хатних овець — розуміє ся за гроші — відвернути. Хитрий циган задив зібс до вить, пани з утіхом гроші і зник. І що-ж? Зачаровані аж тепер добре зачарували ся, бо короткої збожжюлії і мучать сном темноту та глупоту відновити в червононім шивтазі.

Лист школярика до імператора. Кілька тижнів тому писав школяр Кароль Шмідт такий лист до імператора: „Коли прийдуть до нас на відпустку садети і жовнірі, то они заведуть дуже мені подобають ся, і я рад би також бути жовніром. Мій тато був жалдармом, мусів все їти в нощі на службу: він раз перестудив ся і умер. Моя мама також умерла. Тепер маю другу маму: она також дуже добра для мене. Она учить в школі дітчат робіт. Я учу ся в школі дуже добре: можете описати ся мого пана професора. Цілую Вам руки, любий пале Царю, і остаю ся Ваш Кароль Шмідт, ученик III класу в Рокитишчах“. З канцелярії імператорів пішло старство, до якого належать Роситини (в Чехях), щоб розвідати справу того школярика: що мають в найближшій часі поставити перед імператором новішою. Хлопець має тепер 9 до 10 літ.

Еміграція до Америки стрічає чим раз більші перешкоди. Сполучені Держави північної Америки мають загадувати до товаришних обмержів дозвучити ще нові. В конгресі внесено біля, після котрого по можна доустижи до держав осіб, котрі числять понад 14 літ жити, а не знають читати і писати в своїй рідній мові. Американці кажуть, що хто не знає добре своєї

рідної мови, сей не зможе присвоїти собі і чужої. Скоро біля буде ухвалений, то аналізирати не будуть мати вступу до Сполучених Держав.

Публичні купелі. Рада міста Парижа ухвалила 250 тисяч франків на будову трьох нових закладів купалень при школах. В Німеччині по більшій часті при школах суть урядові заклади купалень системою Преніца: в многих містах як Монахії, Карльсруте, Нирабері, майже кожда школа має купелі для школярів. В Англії видно за час чотирох літ від 1885—1889 р. 17 міліонів на урядові публичні купелі. В Лондоні, 60 різних закладів дозволяє дітям купати ся під надзором учителів за дуже низьку оплату. В Пенті надає ся річно до 5 міліонів безплатних білетів до купалень. В поролівських лазнях може відразу купати ся до тисяч людей.

Незвичайне в жарті авище. Для 17-го с. ж. з нічиріа на середу в нощі в 11-й год. мину 22 перестудились над околицю Бродів бури з блискавицею і громами, а вночі в жарті незвичайне, тин більше, що у вночі 17-го було 5 етеним пониже 0. На парі се авищуло пригноблюючи мовити, що як загремів на гаде дерево, буде голод. Та він і без грому між народом панує.

Білько жидів в Австрії? Після обчислень центральної статистичної комісії вносить число жидів в Австрії 1,141,615 людей: а в того припадає на: Далінію Австрію 128,784, Горішню Австрію 1,078, Зальцбург 157, Стірію 379, Карітню 164, Країну 89, Побережжя 5238, Тироль 787, Чехія 94,479, Мораву 45,324, Шлезію 10,042, Галичину 770,468, Буковину 82,717, а на Далмачію 329. Біля Галичина, що має найбільше жидів!

Тайне подружжя російського престолонаслідника. До Neues Wiener Journal пишуть з Німеччини, де тепер перебуває російський престолонаслідник великий князь Юрій: Мало йому знати інтереси подробиць з життя ім. Юрія, а певно ще менше людей знає, що він в тайні подружжя ся з дуже гарною чужоземною княжною. Коли писав великого князя Юрія перший раз на Кашан до порохомів заперка, залюбив ся він в гарній княгині князівці, думній і диній, без всякого європейського виховання. Она також подобала російського престолонаслідника. Коли-ж бачив великого князя, покійний російський цар Александр III. дивив ся о асти, казав любочих роздумати. Та те знав собі сам. Юрій так дуже до серця, що став его дорозом значно

одиночому жалю. Та й повсяк снів звернений до той княгині не ма жінки, а бачив лиш через пошану, тому, що, як в се також має підкував, між молодими французими писателами є справді кілька талановитих, та більшість їх се просто літературні паразити без найменшого таланту в серйозного писання питує. Для перших острі слова Зої до острі, для других оші зовсім динні. А що-ж авторитетистини Зої, то він може борше малювати себе тиня, ніж хотів би бути, як зима є на дії. Він дивує ся ларотнілості молодих, а сам дабує, ніж надія був тоді саме, коли й він на картах „Вистинка Європа“ намахав на Віктора Гюго, так само як тепер молоді намагають на него. Немість, прозорість, прихильно-змізмові ержи — все те дуже гарно брешуть в устах Зої, що їх собі лиш приймає. Та коли-б так прийшло ся все те йому приймати, то йому скорше прийшло-б се жинка Флоберови як Зої. Приходь таже Зої: за бокхто диня! По і зираєт динсько-го краму за бокхто в жининих нощіах, так за бокхто, що від них диняєт ся жірену. Та все таки мрія дола залату прихильності як надірава нові диних нощіах грубого натуралізму.

Варш.

В. Шурин.

погіршив ся. Війни для покійний цар переванта-ти ся лікарями і полагодила справу так, що по-зловил на подружжя свого сина з дикою княги-нею після законного обряду, котрий в Росії перед законами и. обовязує, так про вел ім. Юрій, коли приїждив до Росії, цілом вілний. Книги-ни вертає тоді до своїх богатих кресняків, а те-пер перебуває недалеко Німеччини, щоб як найча-стійше бачити ся з ім. Юрієм.

Померла Авелі Біденца, жена завізателя дібр гр. Голуховського, в Вілхівці коло Гус-тина, в 45-ім році жити.

Телеграми „Буковини“.

З дня 29-го марта 1896 року.

Відень. Палата півелів довівчала розирафу над статуом міністерства земліація, а онісая роз-почала парали над статуом міністерства судівни-тва. Промовляли пос. Панах, Кароль Зедіш, Ла-гін, Ротковський, Кронветтер, Морсєй, Страшєкий і Шієр, по чім перервано дебаты.

Відень. В бюджетовій комісії зважав пос. Лукул справу із правительственного проекту о платі державних урядників, їх вдовинь і сиріт. Ревверент постановив внесене, щоб урядники і слуги, котрі спичали 60-ий рік жити або 35 літ служби, могли подавати ся в пенсію; щоб вдовинь по професорах середних шкіл вимірено пенсії не після ранги але після платі професора і проб вдовинь, котрі вже тепер побирають пенсії, підвищити їх о 25%. Промовляли пос. Гус, Газе, Кайль, Панах, Пентак і Менієр і під-несли потребу, закон полагодили ще перед вели-кодними святами. Міністер фінансів Білльєський згодив ся на 25% підвищення пенсій для вдовинь при задержанню поставленого правительством мінімуму. Потім рішила комісія перейти до спе-ціальної дебаты.

Відень. Fremdenblatt довідує ся, що ім-ператор Вілхельм погутиць по дорозі до Італії до Віди.

Відень. При сегорічній весняній перегаді відісланій завіт було імператор в університеті уторского генерала кавалеріа.

Відень. Після відомостей Fremdenblatt-у іменований ім. Рудольф Ліхтенштайн першим го-майдотром, при чім задержан діїніть дірського мовного, з ім. Альфред Монтенуоло дірського журналюка. Дірський театр приїждєно упроді дірського журналюка.

Відень. Wiener Ztg. огладує іменований приватного доцента у Відні Ріхарда Валсого надвиставити професором філософії на червоно-нім університеті.

Неаполь. Австрійська імператор Елізавета відішла до Корфу.

Будапест. При вчерашній поштану на шаблі між міністром Поштом а гр. Зденном Клебельєбері равний гр. Клебельєбері також в чело, а міністер Поштіа дєтє на маліа палати правої руки.

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

рошні! І символів, о! символів таксе, може нас! Не надумуйте ся, творити їх без присену — томи, сувані, — кару для бідних людочих жовців, символів!

Нуу відплату дайте ви нам, мої діточи! Коли нашу земліає живно, одинокі причини су-часних жірен, потягне нас кару діт, натуралізм, той низький натуралізм, котрий ви поборюєте, даєт знову боготий прихиль і ніж, як шовишє, стануть жинити ся люди“.

Підлячи статю Зої в цілій основі, в ма-дні цілі на прихиль. Першу цілі — подати ха-рактеристичну Зої власною его сльаюма, другу — дооконити ємою характеристичну французького декадентизму і пиягалу найновіших літератур-них авирюа в Франції. Та в деїах в жини за-стеретти ся Зоїю а схарактеризував трохи від-жінно, а й характеристика жининих в Зої не зовсім справедлива. Я вже сказав раз, що су-ціального декадентського літературного авирюа не ма вистєтєво, а ж дини новітності декадентів, ко-трих літературні відомості різняєт ся між со-бою так, як різняєт ся романтика від релігізму, романтичний романтик Флобер від натуралістич-ного Зої. Мій дини декадентизм, є він і другі, декадент III класу, а не спідане декадент до-во-відомості на дини жининих нощіах, до ори-гінальності Зої, а бачив дини они виставляють до першости і вистіа Гюго та і дини читавте ся сльах Зої, а котрий він звертаєт ся до молод-их так, як жини они саркастично етновиди жини

Львів. Чернівці.

Пшениця . . . від	7.40	до	7.85	від	7.30	до	7.40
Жито	6.20	"	6.65	"	5.90	"	6.05
Чумин бров. . . .	5.50	"	6.—	"	5.50	"	5.60
Чумин простий . .	5.—	"	5.20	"	4.80	"	4.90
Овес	5.90	"	6.25	"	5.30	"	5.40
Ріпак	8.75	"	9.25	"	9.40	"	9.50
Горех	5.—	"	8.—	"	5.—	"	6.—
Вика	4.75	"	5.—	"	0.—	"	0.—
Львівка	0.—	"	0.—	"	0.—	"	0.—
Біб	0.—	"	0.—	"	0.—	"	0.—
Бобин	4.25	"	4.75	"	0.—	"	0.—
Гречка	7.—	"	7.25	"	0.—	"	0.—
Конюшина черв.	30.—	"	35.—	"	29.—	"	33.—
Конюшина біла	35.—	"	50.—	"	0.—	"	0.—
Конюсн шведск.	30.—	"	35.—	"	0.—	"	0.—
Кукуруза нова . .	5.—	"	5.50	"	4.20	"	4.30
Хміль 00.— 00.— здр. за сім'я у							
Ланосі ово							
сита за 10.000 літрів	12.50—12.75						

З пересилкою потрошено 7 гр. 30 гр.

Рікстера Лімент з котингеном
і пропілгеном в екстракційній олії елімінує
зі шкіри надлишок себуму, «Котинген»
бо лічить всі прокляті.
Аптека Рікстера від олії елімінує в Празі.

Для передплатників „Буковина“ об'єднання коштують лише 30 гр. разом з пересилкою.

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейського годинника.

Прізвисько	П о і з и						Відхилені	П о і з и					
	всвітні		особні		місн.			всвітні		особні		місн.	
до Чернівців													
З Відня, Країна, Лемка, Станіславона, Козмачі і Ситина	1224	.	.	632	1034	630							
З Букарешту, Яс, Сучава, Глибона	249	.	.	980	981	560							
З Новоселів, Садгуря	.	.	.	.	.	1142 935						800	623
до Львова													
З Відня, Країна	122	510	840	700	906	900							
З Букарешту, Сучава, Чернівців, Станіславона	960	.	.	132	737	611							
З Підволочиска	285	1000	.	825	500	.							
З на Підзамче	215	944	.	812	433	.							
З Стриж	.	.	.	1200	810	132							
З Белья	.	.	.	800	440	.							
З Соколього і Стриж	.	.	.	918	.	.						300	
З Відня, Країна (т. зв. близнячий потяг)	.	.	.	.	.	.							
з Чернівців													
До Ситина, Країни, Станіславона, Лемка, Країна і Відня	304	.	.	948	947	513							
До Глибона, Сучава, Яс, Букарешту	1244	.	.	654	1044	630							
До Садгуря, Новоселів	.	.	.	.	.	.						800	623
зі Львова													
До Країна і Відня	840	250	1100	433	1005	611							
„ Підволочиска	.	156	510	.	500	1020							
„ з Підзамча	.	210	690	.	1014	1044							
„ Чернівців, Сучава, Яс, Букарешту	613	.	.	1030	240	1005							
„ Стриж	.	.	.	520	935	718							
„ Белья	.	.	.	910	710	.							
„ Соколього і Стриж	.	.	.	.	.	300							
„ Країна, Відня, (т. зв. близнячий потяг)	440	.	.	.	.	.							

За редакцію підписав: **Осип Маковей.**

НОВИНИ.

ЧЕРНІВЦІ, дня 21. марта 1896.

По концерті на честь Шевченка у Львові зібралося в залі клубу почтового листів 200 до 300 людей на концер. При такій нагоді, як концерт на честь Шевченка, з'їдуться багато людей з провинції і хоче побалакати собі з знайомими та розпестити душу в столиці. Концерт, устроєний зразок на такій концерт, повинен би також відбуватися в такій згодності, віднесеній настрою, як і концерт. Можна собі впрочім несподівано побалакати, винити дещо, засміятися, але на кождий випадок не спарити ся, не клеветати зразок на своїх же людей. На концерті проватор Грушевський говорив миролюбно: «От ми зібрали ся перед лицем загибавої Матері і її найліпшого сина, старий і молодий, люди всіх верств і віків, різних поглядів і напрямів, знаємо єдиною мовою українсько-руською, всі переняті одним чуттям, злившись на той час в одну родину, зібравши як своє родинне свято. Чи має то грішити лише тих кілька годин?» А то справді тривало тільки три години на концерті, бо вже на концерті провідник гримав знів таму «лабану», що після неї не один говорив: Русини не вміють бавити ся. Вже декотрі минулі концерти у Львові показали, що політика при екзистенції не приносить ніякого хісна. Тим більше на концерті, що був неможливо продовженням концерту на честь Шевченка, не годилося ся помішати Шевченка запалками на «Баденівців», особливо, коли напастини знають, що найбільші почитателі, а навіть біографи Шевченка, патріоти без слів, годять ся на політику Баденівців? А коли б навіть та політика була хитра, то й тоді не годилося на тім концерті давати таку воду своїм пристрастям і несприхильності до противників політичних, що прихотилося певним дивитися на думку про таке засліплене людей, впрочім несподівано, лише на точні політики до крайности втерпимих. Невже ш. Борзовський і Мотилівський, головні бесідники на концерті, перекладаючи, що даючи своїх людей прикладно «відніжками» і т. п., они добирають тим найлучшого способу, щоб направити «заблудливих»? Невже з законами на вуллі оповісти обаламученої публіки ті бесідники принади ся повертати своїх людей, котрі — помини їх політичну діяльність —

можуть показати ся дійсною вильною правдою?.. Було се не тактовно і не в пору.

На концерті проважали самі опозиціоністи, ніхто їх не борознив, а проті всі спонтантніми дієтармонією. Що за люди? Чи не відчували они саки у серцю своїм, що не годилося поминати Шевченка названими домашніми неперозуміними, що краще було би, аби той віднесений настрій концертний, про який говорив пров. Грушевський, тривав хоч ще кілька годин? Невже у нас до оніших партій людей нема ніякої міри, лише метр політичний? Змірнали люди самі ту дієтармонію і знім своєрідно збравли ся з концерту до дому. І ніхто певно не був влучний провідником концерту, що без потреби — ніхто-ж хто за зана не титкув — зробив з концерту політичні збори.

Порушено там ще одну гадку, дуже чудну. Уроїло ся одному старшому бесідникови, що молоді люди старших перобави, а самі ніщо не роблять. Один радикал сингав бесідника, кого то він називав думай. Спротули ся старий бесідник сиди-туди і назвав «Баденівців». Сина через то свою душу від титару і захував собі на власні. Отже всі чисті, гарні, лише Баденівці, безвуй і догугуй, других дають, а самі ніщо не роблять. Не думавмо ми тих «вечасних» брати в оборону — «й між ними дівчата» — але не дивно вже ся річ, найлучше прочитати собі статі опозиціоніста в «Буконині», який уваги до того, статю «Галичанина», перетолковану в виїзнім числі «Буконини», а виїзні — позаяк нам простіше ралішали, що в очах того старшого бесідника представили їх також надбродіями — варто пригадати собі, що писав зовсім недавно (13 квітня м. р.) «Громадський голос» з нагоди вибору ш. Новиківського: По виборі, всі, що залицують нам (радикалам) той побід, а особливо найбільші пероби серед Русинів, т. е. народники (опозиціоністи) стали нам доверити і т. д. Нема а що спречити ся, коли за доктори про неробство відповісти ся словом «відніжками», то відніжків таких найде ся більше. Найлучше на концертах не давати політиків і свою гадку мудрість політичну показати на віка. Народну Раду і редакцію «Буконини».

Др. Іван Зетта. В мене на читання помер в застрахованні Новиківський з 24-їх роки життя др. Іван Зетта. Він Зетта був директором державного публічного шк.

Смердів і єго уважали на смерть тайного радника бар. Василья проватором буковинським Рухуні. Своєю часу за президента бар. Алашівським був повітний пономір до ради державної з чього руского повіта відзначеного, а від двайдати з'їз був вказан до буковинського правного союму. Повітний виступав досить часто вно бесідник, а шчироним показав ся пристрастю. На концерті Рухуні виступав повітний перах против Русинів і викликаючи току часті опозицію зі сторони зразок заступників руского народу. В приватнім житті вказав ся нем др. Зетта характерности і добротой серця, що і віднако єму симпатично ширпав критику, особливо в своїй властности Новиківський. Др. Зетта був директором Новиківський і Радийським, а єго Каскайя становить кайорат радника повітового. — Смердів в подухне відбувся ся похорон в Новиківський, відка тайної оставка померу до Каскайя. П. с. п.

Пригадуємо, що завтра, в неділю о 3 год. відбуде ся в Народнім Домі нарада в справі заложених руского товариства економічного в Чернівцях.

Непотрібні букви. В книжках французькій і англійській єсть багато букв, котрі хоч і входять в склад слів, цілком не показують ся. Друк тих букв нехоче ся за собою значні страти. Після обчислень одного статистика, вже французькій виче 13 при, злившись букв 3 тої причини вказують ся такі вноски: У французькій мові виходить околом 6,800 газет, що друкується річно 108 мільонів букв, з котрих 14 мільонів 200 тисяч цілком непотрібні і приносять страти в друку 14 мільонів франків, чистими лише кошт державної «арби». В англійській мові виходить 1,700 газет, а що 12 при, друкованих букв опускає ся при читанні, то страти, які злившись приходять, вноски 47 мільонів франків. На непотрібні букви дуже важко ся крім того значна свідомість паче: страти, які з того виходять, вноски річно 100 мільонів франків для газет французьких а 24 мільонів для англійських. Виче страту часу при писанні непотрібних букв можна оцінити на 18 мільонів франків. Отже разом страти на друку букв непотрібних в газетах французьких і англійських вноски річно околом 203 мільонів франків. — У нас, як звістно, такою непотрібною буквою була, а подосуду ще й «буква ь», котра займала зовсім непотрібно і час при писанні і місце.

Складає. На рунку державно прилає судний адміністратор Сторожанський, Маріє Казимірівський, 10 пр. Укази дня вказано 394 пр. 49 кр.

Понерає в Чернівцях Лавроні Шмер, м. к. ризиконий кантон в мові, а 24-їх роки життя; — в Тернопільській Новиківський радник суду державного при таконий

Шелав а в редакцію знову, Богу дякувати переробили конкурсний знову докладаю, знову пачу за «Юрою», аж десь при хіпін року а вичитав каток конкурсний конкурсний, що премія за «новелю» отримали п. І. пан Д. і пан У., а проці прани, що слаби, можуть собі автори відобразити в редакції. Над мій «свідом» перебрала поміня до порядку денного, бо конкурс був лише на новелі.

Ну! гадую собі, дечому ся це а! Знову на Діда відкладу: то они винни, що так недовладно подає такі оголошення. Посламо знову 20 пр. маршам і прошу в шорт, а притім прошу о принаху звістку, чи єсь «свід» не був би для того вильного придатний. Для відновлення, ле-що злившись і передрати Прокляті або Діду? Гарах! Й сиджу, зливно ле-що, єсь перемінити на «оповідане а жити», доки більше морали і лайки, та випроши до Діда. Та вже на третій день одержала в відновлення: «Ваме оповідане дуже гарне, але наша редакція задля браку шчироним часу переробила. Вашої прани, показав ми зливною правдивості вичасності». А нехай же-ж лихо возьми мій нерозум, що а переробити зливно; от був би готовий, і а вже був би друкований. Переробили же тепер знову! Що-ж дити? сам п. Безей похвална оповідане «дуже гарний» — шкля, щоб то змарнувало ся, коли би, що варте. Велью а особливостями ретонією. Сті а над мій та думати: де би єсь тепер відлати? Фінтикою нині «Прокляті», коли-ж, диме — то орган Барвінського, а а єго гас не тек... то буду ще єго заважати?.. Ну! Недай єго там Бог жидус!.. Лише дам до Прокляти. Й переробили перах закладарі прокляти. Читав там і кілька новісток, то єго то того вичасності, всі они багато слабші від мій. Переробили, думаво диме, і вичасні Прокляти. Маже відлати в закладарі та шчироним а «портретом автора», а то вичасні нині би собі відраду еалли, як би побачили се-

бе в раді еаллих мунів Руси: Огошовського, Завацького, Таліана, Таліанського, Сидорського, Гуріка, Грушевського, Михайлівця, Партишного і інших. Прийшло б зливно єсь єдиним коптом, а хіпка жва, як би побачила мове такого еаллиого, типирала би з утти. А вже ворожевала — то єсь було би так, як-би їх нині, анбаче, воста втер...

Але як тут мій переробити? Хай-ж мій знову переіснутати? Ну! возми, пошвиніє а і м: зливно і пошвиніє «свідом» б — і єрала готика. Я вича на єсінальний новел: другий раз, коли мій диме ся що писати, то а в еаллах буду відлати маже єсьмо другий раз другою принахності: то було ріх, «коментарі» і може еаллиати на утти і «свідом» і єсінальний. Жадую, що не мже мій закладати ся тепер єсьмо того; от і вичасно би так, як а своїм часі д-рові Олександрю, що було би і для Прокляти і для Каскайя, лиш для Каскайя-єгого треба би в єсінках писати ще третьою принахності та троха поперемінити слова. Але то байка: можна би писати на підкладі пр. 4, щоб би було більше місця мже стрічати, то і там можна би помістити третю принахності. Не знає, чи пан др. Олександр так робив, чи особіно писав для Прокляти, а особіно для Каскайя?

Досить, що а випроши все, як вказав і нині до Львова для Прокляти. Ну! і вичасно же ся а тепер! і ріх муні, а за мій єсвід, то єсь за оповідане і єсвід пропав. Аж був а раз у Львові, та вказав собі аз вето. Нині а до еаллиарів, а товариство, що бині переробило ся до еаллиарів вичасності. Й вичасно в мій прани — мій відлати дуже мже без жадані зливно. Диме, що прани переробили: де не заперемінити ся. А переробили вичасності, що мій шчироним в мій вичасності на рунках що вичасності єсінальний Прокляти.

Вітала а з мже ризиконий, як зли а диме

тиною, котру вибавила з мже закладу, де тив або шчироним забирали мже жертви. Аж дома а єсь зливно переіснутати. І того они хотять?! Се оповідане справді дуже добре і вичасно! От вичасно а єсь а шчироним, нехай собі зливно вичасності. Мже єсьмо єсьмо не а вичасно? Мже час на него надійде зливно?

Аж читав а, що нова часоніє виходить на Буконині і тили «Буконини» вказав ся. Редактор, лично мій зливно, вказав до еаллиана прани, котрі були помішати в додатку тили «Буконини». Друге єсьмо єсінальний. То мій байка: мже оповідане принади ся і єсінальний і єсінальний — аз собі редактор єсінальний. Я переробили вже не думав.

Шелав а оповідане в Чернівцях. Чесно-ж: нема ні в «Буконині», ні у єсінальній «Буконині». Вича катку ворожевалішній і зливно ся, чи друкує? а аз ні, то відлати! Я не диме жва; аз три дні зливною прани мій вичасно неоповіданий. Й доложи 20 пр. знову. Господи Боже! що він мже мже вичасно, той «свід»! Був би а мже закладарі мже Радийським хоч на мій року. Я тепер вичасно часоніє не держу. Показав а вичасно вичасності в єсінальний у єсінальний, а тили чьомо нині єсьмо а гадую, чи не переробили б єго на мже.

В тім вичасно а єго раз розмечтати. Диме єсьмо єсьмо диме! Ага! гадую собі, єсьмо ретоніє — критика. Добре і то: буду знав, а чим хай. Читав: «Ваме оповідане дуже гарне, але для вичасності вичасності не відлати». Радку, писати до Лавроні, а. Джуліанський раз єго вичасно.

Й вичасно а зливно і вичасно диме а вичасно і ризиконий — а грубу, та мже прани диме, щоб хіпка не бачила.

Ю. Варчак.

сириній суд і властитель. Народу від Тернопілля, в 50-ти роки життя.

Телеграми „Буковини“.

З дня 21-го марта 1896 року.

Відень. В палаті після записи міністер судівництва гр. Гайденка, що мусить розішлювати трактати щодо з'ясування свого реорту, котрі ждуть, щоб кожний міг найти право в своїй матерії нові; коли в практиці заходять деякі недоліки, то міністерство буде старати ся їх усунути. Що до внутрішньої урядової справи, то єї не можна відділити від ресортного становища, бо єї вже політична справа. На жаль, Молодочків міністер не може згодити ся, бо з'ясування питань в уряді не є правничим, а політичним справою. Стараном міністра буде, задержати на даліше незалежність судівництва. Переходячи до справ правових, відіє міністер, що тепер практика щодо новобудов дуже загальна і довела зменшення числа новобудов від теперішнього правительством: суди присяжних майже безлічно у відвіданні в правових справах. Міністер признає потребу реформи процесуального закону і обіцяє внести таку реформу на слідуєчій сесії. Що до з'ясування судів, то правительством не відносить ся до них порогом. Правительством старан ся як найскорше внести нову цивільну процедуру і ексекційний закон. Великий міністер відіє певну увагу судам і ємним ще в мізках реформах, котрі треба небагато перенести. — Палата приваля отат міністерства судівництва і ренти бюджету, а описи приваля без дебаты цілий бюджет в третій читанню.

Відень. Народна в справі австро-угорської угоди тривала вчора від 11 год. перед полуднем до 1/2 год. вечером. Обговорено митовий і торговельний союз.

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

Добрі Ради.

Часопис ілюстрований для господарства, домашнього і пабави. Виходить в Рогіні щомісяця. Передплата, плата в Рогіні, виноситься на рік 1 зр. 50 кр. Адреса: „Добрі Ради“ в Рогіні, пошта Садагура.

В редакції можна ще дістати давні речинки Добрі Рад.

В КОЖДІЙ РУСЬКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

ПОВИННА НАХОДИТИ СЯ

Народописна карта

українсько-руського народу.

Закладає д-р Гр. Педзич, видає товариство „Прогрес“, а виконана в літературній школі Андрія Аксеновича у Львові.

Книгарська ціна карти, наклеєної вже на нолоті, виноситься 3 зр. 50 кр., а для членів „Прогресу“ і передплатників „Вісн.“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

Бути можна в „Прогресі“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскорше!

Котинка

Liniment. Capsiei comp.

з анти Ріхтера в Прагі, загальноприманим знаменитим усмирюючим лік на кштане: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптеках. Просимо ждати собі загальноулюблений лік просто під назвою

Ріхтера Liniment з котвинцею і прикласти у потрібному місці. Лік цей не містить ніякого опію, а тільки „Котвинка“, як його ті народи.

Аптека Ріхтера під номером 1000 у Прагі.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейського годинника.

Приїждять	П о ї з д и			Виходять	П о ї з д и		
	посилки	особи	мішки		посилки	особи	мішки
до Чернівців				з Чернівців			
З Відня, Кривого, Львова, Станіславова, Коломиї, Сигетина	1244	600	1004	До Сигетина, Коломиї, Станіславова, Львова, Кривого і Відня	304	948	947
З Бухаресту, Яс, Сучави, Гайбоки	240	900	903	До Гайбоки, Сучави, Яс, Бухаресту	1244	604	1004
З Новоселів, Садагури	-	-	-	До Садагури, Новоселів	-	-	800
до Львова				зі Львова			
З Відня, Кривого	122	510	840	До Кривого і Відня	840	250	1100
З Бухаресту, Сучави, Чернівців, Станіславова	900	-	120	„ Щаволучи	184	540	-
З Шаволучи	224	1000	800	„ „ і Підлужч	210	600	-
З „ на Підлужч	214	944	-	„ Чернівців, Сучави, Яс, Бухаресту	610	-	1000
З Стри	-	-	1200	„ Стри	-	-	500
З Болши	-	-	800	„ Болши	-	-	940
З Сваляго і Стри	-	-	910	„ Сваляго і Стри	-	-	300
З Відня, Кривого (т. зв. близькозвичний потяг)	-	-	-	„ Кривого, Відня, (т. зв. близькозвичний потяг)	840	-	-

Підтверджені числа означають пору між від 6 год. вечером до 5 год. 50 мин. рано. — Середно-європейський час різниться ся від західного о 36 минут, а від червоноцього о 44 минут; коли на залізницях є 12 год., то на залізницях галицьких є 12 год. 36 мин., а на червоноцях 12 год. 44 минут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Руска Рада“ в Чернівцях під надзором Осипа Бучача.

За редакцією відповідає Осип Маковей.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одинокое руске товариство аскураційне, принарочене Веч. Духоуєнству і воїм вірним через Виресль, Митр. і Преосв. Еп. Ординарият воїх трех галицьких Епархій, обезпечує будинки, світ, господарські знаряди, збіжи і зерні і соломі, сіно в стоггах і будинках протів шкід огнених за можливо найнижшою платою.

Шкоди ліквідують ся і виплати ся роблять по вимір, а догори ліквідують і першим Товариством контрааскураційним видають „Дністером“ можливість обезпечувати і ліквідувати і найменші суми.

Найбільш „Дністер“ приймає баню краєвої у Львові при митницях іноземних.

На жаль можна обезпечити ся через „Дністер“ після всіх можливих комбінацій в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котрі дає як найкращий уклад і видає найбільш і швидко в рускій валюті.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, економне ліквідують ся і обезпечують порогом, приймає від своїх членів і протів своїх вкладів до ліквідують ся на 5 процент. Гаранція ліквідують. Уклад на 50 років. Платити ліквідують ся цілком ліквідують реальностей, відіє від сигарів, а в роковий двох членів. В початку ліквідують ся довіда чаша на убо.

Вкладати в убо ліквідують в ліквідують, до „Дністер“ не є ліквідують, приймають ся.

Видання „Буковини“.

Перші Зорі, оповідає Теодора Галіка, сторін 110, мізнич, ціна 30 кр., з пересилкою 35 кр.

В день святоті волі. Оповідань О. Я. Комисарова, сторін 42, 16-ти, ціна 10 кр., з пересилкою 12 кр.

Для передплатників „Буковини“ обі книжки ліквідують ся 30 кр. разом з пересилкою.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ наперед
на рік 10 кр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно „ 1 „ — „
для отримання 20 рублів або
40 франків.

Посланий чек на 4 кр.
з банкі гасет Л. Горюхіна в
Чернівцях, ул. голубиня ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

щодня крім неділя і ру-
сних свят в год. 5. по пол.

Редакция і Адміністрація
„Буковина“ виходить в м.
Чернівцях (ул. Петровська
ч. 2.)

Односторонній припис на по-
шту 6 кр. під стрічку,
а в „Надсуді“ по 10 кр.
під стрічку.

З ради державної.

Доповість „Буковина“.

(Бюджет державний. Справа конструції військ для
підв. і сиріт по елементарних. Відносини подат-
ків пали ший елементарних. Реформа виборча.
Совієтність „Діла“).

Відомо 21-го марта 1896.

Бюджет державний буде погоджений на повноважним засіданні палати по-
сольської 22-го марта і сечас внесенний в
палату панів. Проте і не треба буде ждати
маної проміжної. В розправах над бу-
джетом сегорішним не були послі рускі в
можливості забрати голос. Пос. Вахнянин
має говорити при міністерстві віроєспові-
дань і просвіти, пос. Барвінський при мі-
ністерстві різниці. Однакже дискусія
замкнено, таким на наших послів прийшла
черга говорити. Послі панів були проте
змушені представити постулати народу ру-
ського на полі просвітнім і економічним
повноважним міністрам в меморандах.

Справу конструції військ внесе правитель-
ство мабуть ще перед сьвітатми враз з
предпожевою о шпрані шит професорів
шкіль середніх і висших. Сеч проте пев-
ність, що доля нашого духовенства буде

поправлена. В справі пенсій для вхв і
сиріт по елементарних русках впливають
представлені від повноважних деканатів.
Жаль тільки, що діло сеч веде ся дуже ни-
зко. Досі вплинуло таке представлене
від львівської консисторії митрополітич. Другі дві консисторії мабуть не залитати
внести і з своєї сторони подібні предста-
влення. Інші наслідки представлено деканату
сокальського на руки пос. Вахнянина. Але
належало би всім деканатам зайти ся сечу
справою з певною енергією. Тепер найдо-
сліднійший до того час. Тодішньому отвер-
зеть ся. В Австрії сеч рік практикована,
що дають лиш тому, хто уможивляв ся.
Пос. Новаковський шиб на руки пос. Ва-
хнянина дві петиції громад Вишатич і То-
рок о віднесені податків на рік 1896 по
причині елементарних шкіль, огнів і пошести
мощний. Таких петицій могло би також
впливати більше з тих сторін, де люди рік-
річно терплять тяжкий переднюнок. Накази
нже не можна уможивляти о віднесені
податків, то можна залити нужди проєкти
о безплатній школі. Чехи віддали сего
року з скарбу державного до 200.000 зр.
для громад, що потерпіли від повені і
градів в минулому році. Лиш Газичина
сечить. По нашій думі помогло би ся сечу
визначити в той спосіб більше, чим че-
рез піча, що хліба не дають.

Інші (20-го марта) засідає комісія
для реформи виборчої. Сама реформа вже
покінчена. Референтом вибраний пос. Гей.
Проект правительства прийнятий майже в
цілості. Слугам дано право голосування.
Реформа виборча буде внесена зараз по
сьвітатх великоднях. Перед сьвітатми (до
27-го марта) прийдуть на порядок денний
ради державної ще ось такі справи, як:
побільшені фонду меліораційного, закон о
кунах на рати, закон о дорогах доконеч-
них (Nothwege-Gesetz), будова земліни
Ходорів-Підвисока, закон о віденських ко-
мунікаційних засередках і справовдані ко-
місії легітимізаційної.

„Діло“ дивувалося недавно, що по-
сли рускі не забирали сего року голосу
при розправах бюджетних. Ми витолкува-
ли нже в горі сеч факт, але чудувалося з
своєї сторони, чому п. Поступинський не по-
інформував „Діла“ так як належить ся.
Тоді і не потребувало було „Діло“ висту-
пати з замітками. Журналю, оно також тим,
що недавно при віднесенні голосування в
палаті голосували лиш два послі рускі
(Барвінський і Романчук), кажучи догаду-
ватись читателям своїм, що то другі
послі абсентують ся. Тож приступило сеч
донесені „Діла“ і подіємо сеч до відо-
мості, що пос. Вахнянин лежав тоді
тяжко недужий у Львові, що пос. Манзи-

Зломане жите.

Образець з людської жинності.

Пан Канубинський, власитель села Кану-
би, залит во помітці своєї жини величчю кро-
ками і пристаючи по раз, віднесення голосом
білий кричав, чим говорив до своєї жини:

— Ти тому всьому винна! Ти! Ще раз
повіді, що ніхто винний, лиш ти! Хам про-
клятий! Галина! І він поклявся віднести очі на
моя Амелю?! І яку не борони приходили до
двора, до моєї хатини, що ніби то разом хо-
дили до школи, і ось — дити — що залотіло
хатинишину?! Шляхцішину? Крові! дочку герби-
ну він собі узяв на жінку! Хам! Але спори
мене побалали на шкіль, як щоби я пошлюв на
такі несправданні мого року?

І знову почав ходити по коло комнати, як
би не знав на жінку, що приєдна в кути на
книжки і хотів була знати до неї.

Пан Канубинський знав свого чоловіка як
мав добре, тож в тім хвили не знав, як ви-
требити відповісти ся, щоби відверти до несправ-
данні мого року, і з цієї сторони було чути
тільки часі глухі літхені.

Пан Канубинський задержав ся знову над
нею і своїм тубальним голосом скрещав:

— Кажи! кажи! не ти тому винна? По-
що було хам приймати? По що було пошлюв
на ті забави, танці, прохати? Оні через то ма-
ли час облизати ся до себе, і він, хам, через то
облизав ся і — от чого залотіло єму!

Пан Канубинський знову лиш зітхнув, але
відши і сеч терпеливість витерпів ся і здержу-
ючи гнів, що в той мить, сказав:

— Чому ж ти лиш мене пошлюв у тін?
Чому не спити до тей трох мить на себе?

Канубинський відповів:

— Я, а? а винна? А то шиб чиню?

— А хто перший спокнувся Боста до того,
що він почав до нас заходити? Він сеч не по-
винен шибі сказати, а нже тут приходив, а сечу-
жоси пера і пошлюв на него, щоби нашим му-
стим хлопцем Боста був спокнувся в обіточних
забав, бо що правда, сеч поведено було тако
поважно, що і ти не дуже то і пошлюв за ви-
ни, казав знав, що Боста з нами. А нехай во-
єсповість нагадає тобі, що не в отирала ся о по-
мич для него, а радше для сеч митери, бо він
сам властиво шиб не потребував нашої по-
мочи, лиш ти, а коли ми в старали ся сечу
відлизнути, то він або шиб відлизав, або не
найшорше відлизав. Але для Гречанин хам по-
шлюв до хатки, то пошлюв — нагадував? Пераз
же казав ти мені із спокнувся помітати ті по-
мичи казав. То в тому винна?! а більше ніхто?

Канубинський змив на ті слова, що щоби
звинним потовок пошлюв на сечу голову, тож від-
сканув і зачав знову кружати по комнаті. По
добрій хвили почав:

— А хто ж би такий, що те аж до того
дійде?! Як можна мене винувати? Ти не з то-
го, що в білій хаті сидів там часом лежачи?
Або то не християнська реч відному пошлюв?
Там того нже вить і сам, шибмо.

— Або то лиш одна біла хатка в селі?

Самх іно Гречанин біла? Мало ж то іх? А пре-
диди жадна не казав тільки дити в дворі, що
она!

— Бо, бо, бо, — тут захував ся пан Ка-
нубинський і не знав, що сказати на свою обо-
рону, тож новач ходив далше. Але жини та-
ким знову:

— Нехай черт бере ту конституцію! По-
що то було заводити з сечу ринноуправління? Хто
вхв хам вить, коли єму і без науки добре?
От не дини було би і для мене і для него, не
би до школи шибом не ходив! А то вигнали:
хлопчик вить ся! Проща: а такий: от такий-
винний хлопчик, нехай вить ся, та будуть ма-
ти мої сечини свого сьвітатишину: але щоби він
відлизав ся аж на то, та мені і через голову
не перейшло... Гм! Я винен? Ні! а не винен!
Але хто ж винен? Хам самх Амелю?

Відшлюв до дворі, що вели до дальшої
комнати. Відшлюв іх, а ринноуправління сечу
хвиляне і придуманий шиб дити.

— Амелю! — кричав Канубинський. —
коли сеч!

По хвили відши зітхав пан Канубин-
ський, відшлюв шиб дити, шиб сечу бачи
сечу червоні від плачу. Дити відшлюв і ста-
ло разо порож.

— Не! і сечини мені, шиб дити він шиб
тільки сечини до тебе! Що сечу ринноуправління
до голови?

Амелю не відшлюв ся.

— Хам проклятий! — відшлюв ся знову
Канубинський. — Як він сечини відшлюв сеч

чеський ладн слабкого здоровля рівно-ж не був ще тоді у Відні, а що пос. Охримович відтінув ся лиш під голосовани. Тільки годі жадати від „Діла“ совієтності в донесеннях, коли оно з гори поставило собі за задачу, казати всякі можливі клевети на послів руских, що не солідаризують з політикою „Галичанина“.

З МІСТ І СІЛ.

— а —

Другий лист з села до редактора „Буревісника“.

Зміняли ся села наші.

Чи знаєте Ви, пане редактор, наші галицькі села? Ті чудові, мальовничі села, що похопали ся во рівнині враз над річками і потоками, приритували ся до підніжжя лісних узгір, або сьміливо поросли на широкій урочайній рівнині, край битих твердих гостиниць? ті галицькі наші села з їх повільним неспокійним життям, де все волею ходом, неспішним а певним і ста-точним, постуває наперед, села, що їх сам посту і культура немовби полишила на боці, не маючи змоги взаємати пари та громовиць, що гонять їх вихром даляче? Говіть! — моя скалка наші села — щоб те лиш на здоровля нинішнє! — і зникли на боці, даючи своїм життям, що то привороне, втихло, а туди жчить ся в даля. Знаєте! бо хтож з Русів не знав би, не любив, не поважав тих чарівних сіл наших, де гуртувало ся серце народу нашого? Хто з тих, що почує в собі непереможну силу і вихоту, працювати для свого народу — не знає кінечної потреби йти в село пізнати те диво нашої армії в її поході по культурі здобутій?

Мабуть і Ви так співчувуєте з нами селянам, а в часописі Нашій так разо даєте місце великим дописам, листам, епістоляріям та гадкам сільських людей. І справді, бо село з своєю думкою се великий світ з своїми поглядами, мислями, а своєю упередженістю і бідною; треба їх пустити, дай самі за себе говорити, а все те для місних людей з-за зеленого столу не-

значайно може бути шкідливе. А й село нині не те, що то ті люди перед трицять роками за дитинних літ своїх бачили. Цивілізація робить своє, пре ся двері і вікно у село, а вже перед ведуть не значайно, з культурою, торговим гандларі. Де ділись ті села немов дошкани під сьвіта забиті, куда в ради-годи хіба онучар-мійна загоствив своєю бідою-адмокією, та радував сьм-сміх жінок, дітчат та дітвору цутор-ками, стрічками, коніками та кусячицями мила? Де ділись, першми-аренди з великими західними брамами, де хіба горіли та соли можна було дохати, а полорожний на понасі хіба сметаном та айцаном міг покрити ся? Все змінило ся нині до невідзнаки! Гандларі-вечники з своїми скриньками день в день перебідають село відкож і поперек, а нема соли, де би кропи західних річок, як мукі, перцю, цукру, маюти і рижу, що став ся масушним стравою нашого селянина, не дістав також гербати і мила а подсеудні навіть волоского макарону і паштету, не того ланського чоснику і цибулі, але правдивої напівської паштети.

Жидівські крамарі по селах з наші селами.

Крамарство се перша пастка/рідка жові культура, та на жаль оно концентрує ся нині по селах майже виключно в жидівських руках, в котрих з змаганням ся отвередним народом та по частинним болям упадку культурної сили „селянської“ корення знайшли собі дуже вигідний і затишний захист визнати і деморалізація. Жиди цілою на-пазкою кинулись на села шукати изживи в крамарстві. Немає села, де би жид не удержував крамничий, а сьмі села, де нема й тисячі дупи населення, а там престо буває по чотири і більше крамничих жидівських. Тут знаходять жиди не лиш достаточне удержане для себе і родин своїх, а во більшій часті доробляють ся навіть багатства. Зважаючи, що продукти, які наші селяни в тих крамничих набувають, нема сіла, маюти, перцю, мило, і що деякі жидівські по складах, то справді мало хто може собі представити, в як високій степені утримує ся в тих крамах низинка, коли з так несподіваним оборотом жиди тягнуть для себе величезні зискі. Низинка сьмі тих зисків їм провадити, бо в наших селах їм недостачи харівку, а тим самим і готового грошка, провадити ся торгівля майже всюди на землі за різнімі продуктами в натурі. Тож такий жидівський крамар забирає у наших людей за під харівку: збіжжя, покладає і великі продукти їх господарства домашнього, об-

мінюючись з ними товарами послідного, найниж-шого сорта, лінової, опуканої ваги та високої ціни. Крім того, усе крадене в селі знаходить у него певне місце збуту. Сюди вноуть дівчата і діти крадені у мамів покладені за стрічки, банди і цуторки, парубки і молодіжні зносять крадені у батьків та чоловіків гарні та гілети збіжжя, з перієм і сьмідесю курка або иньша чужа річ да-баукає до проворного жидів-крамара. Ремесло сь-тим легше їм улає ся, що день в день не ний-маючи неділі, бігав крамар-жидок з кошелюком за айцаном хата від хати, де під несприятель-релічій та гадів ждуть їх діти і чоловік, щоб потайки продати крадені річі. Справді вся така моральна, онука і низинка, широким струвом роз-лилася по наших селах із тих нових твердинь культурних. Се один з найбільше несприятельних наслідків, що безумовно сьміть крові з нашого се-лянина.

Перші шинки нашого стану купецкого по селах.

Не диво-ж, що при таких складах річок, тор-говля стала у нашого народу за одно з опукан-ством, а хоть наріз як улає в дечім мораль-но все-ж мало єсть між ним таких, що і собі на-дались би до крамарства, котри, як сами видять, єсть простим рабівничим низинком власних бра-тів. До такого промислу спосібніші показує ся сьміські сурдутові, по більшій часті мораль-но зникли. Деся якийсь сьміський, нисар гро-мадський, дьірський офіціант та иньший який-то розд „інтелігент“, вилізави ся перші робити консурацію жидам, розуміє ся, в низинкуванні людей. Попри них їде вже і мовля братів, але-ни сьмісками, але по більшій часті лиш такі, що отирались деся попри інтелігентів, боля з „до-рису“ изивили ся шукати изживати злику на-жизку. Ось перші шинки нашого у нас стану ку-пецкого, який унажмає дехто з інтелігентів за-потребує між Русиками витворити. Навіть попу-лярні видавничества заохочують людей до крамар-ства, представляючи, що там де-який майже малий грошок в торгівлі може доробити ся багатства. Ко-му-б не усяміхало ся така будучність? Людям озлобленим до наших з сьмічками не шукати. На-оки старинних братів відлучувати ся ту з-за-охоті, але чи з таких агентів торгівлі майже ве-личий досвід для народу, можна сумнівати ся. Буде хіба ся ріжонка, що дотепер були з него кров жидів, а від тепер почнуть бити свої. Так показує ся, що у нас жиди, справдані „культур-

*) Перший лист із с. 30. 1 ст. Буревісника.

свої на тебе? Хіба-ж він говори ти тобі що твоя?

— Говори — прощинула дичина.

— І ти не пламула як него? не пламу-ла єго?

Дичина шлю жончала, опустивши очі до долу.

— Видиш, видиш! ти найбільше тому ни-на, бо кобиш була відразу дала єму порадку від-праву, була би ти умілила себе і несподі так несприятельний.

Амелія не відповіла й тепер нічого, але відклоса очі, а в них являло було, що з жинь-непримесним чувством она відклосала на батька.

— Но! їм з Богом сьміти! памітай, що вступилась не так, як привстало на шалхтину добре уроченю. Не диво він буде тут в селі, не виходя ніде, щоб той хам не поважав ся більше з тобою говорити; та як вони посміє вступити на мій обійсть, то кажу єго всіма нашіхувати... Іди!

Але Амелія не йшла, тілає як божівіла, простягнувши руки перед себе, відбігла х мате-ри, і з криком: „Мамуно, мамуно! а того не пережми!“ впадала жатери на землю.

Кашубинський впадал ся і підбіг до кама-ни, на котрій сидів мати і кричала в обіймах дочку. Він не розумів що стало ся: він був пев-ний, що дочка єго нільє з дозволу і зсвати, що хам-селення, шитою сьмінарничий, просив батька в єго руку. Він від гадів, що добре уроч-еню підхити може палювати сина бідою вдови від соломиної стриж.

— Що їй стало ся? Що? кажи, дитино моє! — тремляно і журливо запитав отця.

Мати верещувала, що страшний вразок по-сидиш зашити ся перед батьком і хотів відте-снити ту хвилю на иньший час, а може й на даляда, тому жинь сказала до него:

— Іди, подий води!

Кашубинський побіг скоро до стола, де сто-ла гаряча з водою, а вилізши склянку через верх, виліз єго до дичини, а руки єму так дригали, що воно відлаж майже цілу свою дорогу від-стола до камаки. Тимчасом мати шеннула дичині: „Дитино, кить! може то ще напразить ся“.

Але дичина не послухала і пристрастю відповіла:

— Мамуно! серце жинь пуче з жалю, бо я єго так люблю!

Почув ті слова отця і став як замовлений. Брон єму відрих до голови, він блиском очима злих дичини, злихув дичини і крик від камаки гиньмо сьміти:

— Ти єго любиш? Ти? кама?

І з шлю сьмію зинув на не сьмію, що дригав в руки. Сказавши відлаж дочку в го-лову в відпочинку впадал з бривітним на по-міст, розсипувачь в дрібні кусці.

— Ти кама любиш? сьміам розсипаний Кашубинський, і вилізши дичини за сьмію з голови єго шарину так сьмію, що дичина в стовох сьмію з водою матери на землю. В тій сьмії хми камажун єго на не нільє з таким розсипом, що кама-б єго не заступала. Ка-шубинська, на жинь був єго єго убог. Але та обо-ма руками з шлю сьмію відхитнула розсипаний шти і зашмикала:

— Уступи ся, бо чоловік камажун!

Та сьмію камажун: Кашубинський не хотів, щоб хтє дичини єго о тін в дичині. Він уступив ся, але камажун єго з него не уступив ся. В тій хми він єго і убити єго камажун дичини, тже чув єго камажун черев те, що єго доч-ка камажун кама!

— Зиниш, а того не дичини, щоб я на-

таке камажун! І вилізши з камажун, тріснувши двері так, що аж віна камажун.

Аж тоді мати камажун єго відхитати дочку, що камажун на землю. Вилізши камажун з водою она проткнула єго до уст, камажун воду на се-ду. Відхитнула до камажун, камажун з штиам камажун з сьмію сьмію, і почала камажун єго сьмію. Дичина камажун на камажун камажун сьмію, але не відхитала. Отже мати ужила єго сьмію сьмію, щоб єго відхитати на камажун, що їй з такем трудом камажун єго.

Тоді отворила двері, вилізши що їно камажун єго і камажун камажун камажун:

— Їди ся камажун! камажун, бо она не жинь жинь!

— А жинь камажун! — камажун камажун.

— Так то тин дичини! — камажун камажун.

На ті слова Кашубинський побіг сьмію жинь скоро, а привинив до не, відразу розсипав сьмію, що сьмію камажун, і почав єго камажун камажун єго, а ріжонка шеннула до жинь: Шини во дичини!

Кашубинська камажун камажун камажун камажун, а жинь жинь не камажун, камажун камажун камажун.

В чверть години тин жинь, камажун камажун в камажун камажун камажун до камажун камажун — по камажун.

(Даліє єго).

тригери". Їх заходом маємо уже по селах жидів-крутін-лихварів своїх, а тут ще готові ми дістати й крамарів-опуканців, несприхлих під житців. Русини до всего піанні Іван: що другі кінчать, він нагадує ся, чи собі сего не починає, але до створення приватного кушентуа зовсім да пізно піан ся.

Які крами треба би нам закладати?

В нинішніх часах, де, як Ви се в недавніх фейлетонах „Україна Ingredienta“ і „Що з сего лишиться ся“ писали, заповідають ся пробісти — будучого перестрою суспільного даду в новім столітті, не пора нам витворювати, приватну торговлю, перекушувати посередників та баринівників. Торговля нинішня повинна бути в руках суспільності під окликом боротьби з високим і дорожнім, надлишком занотребованим і поношеним до продажів і продуцентів. Торговля, на сих основах поставлена, витворить нам цілий стан торговельників, але будуть то люди ідеї, слуги суспільного добра, залучені в одну фалангу боротьби проти виску. Не час нам проті витворювати мирняних крамарів приватних, що потягаючи жидівський товар з малих містечок, що може на лизварський кредит, будуть его розніжати за добрі гроші по селах і або збивати будуть мастиа або, не можуть видержати конкуренцію з жидами, будуть нидіти матеріально і морально та виносити ся чи так біліше шводи як позитиву своему народови. Нині вичинно закладати нам крами — при товариствах покщочних, поміч на лад Райфайзена, при читальних Просвіти або і братствах церковних, так щоб властивістю краму стало з часом ціле село. Там товари продавані по найкращих цінах, задержували б пошину гроша і вичинах консументів, а зовсім по укладі адміністративній повертались би на продуктивний план усіх громадян. Крами такі, позначені в законі централі, не обмежували б з часом своєї діяльності на продаж перцю, пасти, цукру і інших дрібниць, а обіймали б з часом цілу торговлю обіжам, якими, пралином і іншими продуктами нашого різниці, а могли би також посередничити в продажі власної худоби на столичних торгах. Так поведене крамарство стало б у нас справді відновленням занедаваної галузі добробуту народного, а не як в торговлі приватній средством виживу. Так організоване крамарство залучило б в свої руки продукцію і консумцію нашого народу, стало би чинником, з котрим вивели би ся фабрики і достави. Оно з часом усторонило б з бодий зменшило би імпорт товарів заграничних, а скріпило продукцію різниці і розбудило кращий промисл домашній і фабричний.

(Контра Буга).

НОВИНИ.

ЧЕРНІВЦІ, дня 23. марта 1896.

Красний президент г. Гоес був для 18-го с. м. у ісарі на відпочив, а сьогодні вертає поспішиши потягом до Чернівців.

Приготовлюючи курс до рускої гімназії отворити ся у вівторок дня 24-го с. м. Просимо дитого всіх тих, що згодовали ся до курсу і котрі ще не згодовали ся, а мають охоту внести ся до рускої гімназії, щоб яким ся у вівторок, дня 24-го с. м. а нів до 5 год. по полудни в народній школі при унів. ді палати красної (Landhausgasse).

Звоп поголовки про г. Гоеса. Наші читателі притадують собі, як нам приходить ся проєсувати вість, що наш президент г. Гоес має стати президентом Шлессу. Ми годі писали також на жерело тих поголовок. Сими днями розійшла ся диня поголовка, що намістник До-діншій Австрії г. Кіпльмассе має уступити, г. Гоес має заняти его місце, а наш маршалок-справний Лундх стати приємним президентом. Ми до-ходили жерела тих вість, повторюючи ся пого-довок, і диня бачимо, що они вийшли і сям разом з волявського табору: редактор віснєвського ор-гану Волохін був у Шлессі і привів таку вість. Мабуть не треба ще протувати сю хабину вість,

але характеристичне, що Волохи досить не дво-значно виказують, які поради они хотіли б ма-ти на Буковині. Ледви удало ся правительству хоч трохи утихомирити горючу боротьбу національ-ну, а тепер яке мало-б оно цілу свою роботу одним махом зникнути? Сего чей же жаден ра-зумний чоловік не може припустити! На щасте Буковини сї багани буковинських адіархів-ру-муніаторів ще досить довго останають ся лише баганями....

З буковинської кр. ради шкільної. На засіданні дня 18-го с. м. приїздив паталітні додзичи: ймалінальному професорови Іванови Келеру в Радішох другий, надучителєви Пок-сони Густиниови Фіртентенталю другий, уч. Іва-нови Молдован в Горішній Високі другий, над-учителєви Антонови Шабо в Радішкельні четвер-тий. На шкільні цілі ухвалено позачки громадам Володк. к. Ч. 600 ар., Суховерхови 400 ар., а Да-нишівцям 500 ар. Дійствителі учителями іменовані Тит Комарюшан в Горішній Горішнєву, Ва-силь Киретак в Білці, Іван Козібаба в Старих Фратішках, Іван Штеєурек в Білці і Евгений Немеш в Пордунішках: стабілізовано мод. учи-тельську Февройю Велеторску в Білці. Зізнано заміну посад учителями Стефанови Семєнові в Чорногузах і Володимирі Григорішчови у Витидіні. Віснєви погоджено поменші справи.

Товариство бук. лікарів відбуде в четвер дня 26-го с. м. засіданє, на котрім др. Володимир Филипович буде мати відчит з хірур-гічної патології.

В пам'ять Тараса Шевченка устроюють рускі товариства в Стрию концерт дня 26-го с. м. пре співучасті членів „Львівського Воєна“.

Вісти з руских колоній в Америці. О. І. Константинович, як доносить „Свобода“, ви-їхав 25. лютого з Шамосі до Чикаго, щоб ор-ганізувати там руску колонію, бо Русинів там має бути досить значне число. Місто Чикаго числить тепер 1,750,000 мешканців: в 1860р. мало лише 100,000. — В Олбанті дня 18-го лютого від-були ся вибори, в котрих взяли й Русини живу участь, і як урал директора став вибраний п. Юрій Хитак, пасир „Руского народного Союзу“. На „Емігрантський дім“ руский в Америці зібра-ли колекцією рускі патристки пані К. Константи-новича і Феділова в Шамосі 65 доларів і 85 центів. Се вже друга новизна сува, яку ті па-тристки зібрали на „Емігрантський дім“.

Voinea Bucovinei буде назвати ся нова позоща газета, котра почне виходити від 1-го квітня с. р. в Чернівцях. Вже від довшого часу — ми се свого часу докладно обговорювали — ширять ся між руською інтелігенцією роз-двоєні: на старіших і молодіших. Коли хто си-гає, в чім має бути різниця між ними, то на се найкраще найліпшу відповість в насій б. редикто-вазеті-и Voinea, котрий вступивши з тої ре-дакції поправив ся з своєю читателями в от-верті виступи, де закинув старішим проваторам румунський, що они не вийють як сіді берети при румунського народу, а збоють лише о своє керіводство, що они за умірності і т. д. Зна-чить, напрям нової газети Voinea Bucovinei (Бу-ковинська Воля) має бути радикальнійший, тон острійший, хоч не так гострий, як в Газеті Букові-ней не гримить умірності.

Філія Товариства „Просвіта“ в Ста-нїславській рішніла на засіданні дня 5-го с. м. у-строити в честь пам'яті Т. Шевченка, збори членів, позачені з відчитами своничного го-сподарського і літературного змісту. Збори ті відбудуть ся дня 25-го лют. марта о годині 1. а помудли в салі Селєзлавова.

Забобони на президиаль жад у нас те не переводяться. Хоч як просвітители народу на-вчають темних, відводять їх від незлих нерозум-них звичаїв і сподучених з ними нещастів, то все тая знаходять ся євдани, що вірають у не-лі забобони. Хтось розширяє між народом в опо-дині Понь-Мисуді небулицю, що в хіст волю Ва-ска в Рунушій зазнали гроші. Ті грині, казуть, заперті на замок, котрий можна лише так отво-рити, що прикладє ся до него певний рід тру-пів. Зовсім, що хотіли би деяким чином відразу стати богачами, пошிரали сій неспівимий і давай

замовити за дорогі гроші таких хрупців. А жи-ди-куниці і раді з того, що можуть на темних людях заробити легню добрий грин і добувають тих хрупців для селан. Се подаємо до підозости всім тамучим людям та просимо їх просвітити парід, аби не пускали ся в погоню за мастиєм, там, де его нема і притім не тратни жарю сло-го гірко заробленого гроша.

Про заводи між буковинським насе-ленем. Ми оного доносили, що вийшла дутто інтересна книжка про третій том буковинських статистичних праць зид пера професора наїон-альної економії і статистики при черновіській університеті, д-ра Романа Гербура і красеного радника Антона Захара. Тепер надасмо дещо цікавого з тої книжки, імено про заводи бу-ковинського населення: Після переписування з 1890 р. яке на Буковині 646,581 людей, котрі займають ся головню чотирма заводами. Рішніством і ліс-ництвом займає ся 489,522, т. є. 75-71%; индус-триєю 71,754, т. є. 11-11%; торговлю і т. п. 46,906, т. є. 7,25%; публічні, військові і військ уряди мають 38,409 людей, т. є. 5,93%. Кожда з тих заводних кіле розпадає ся знов на дріб-нішні групи. З першої кіле рішнішій і лісниц-них займає ся господарською сільською, пасиванєм худоби і огородинництвом 483,082 людей, але з них справді виконує свою роботу лише 288,749 т. є. 59-7%; лісництвом займає ся 6433 людей, але з них фактоно працює лише 2588, т. є. 40-2%; ри-боловством займає ся 7. На бачню становить група різниці і торговельників худобою найпо-важнійшу часть нашого населення і она надіє такою кращи характер різничого краю. Про іншіх заняти поговоримо иншим разом.

Тамнична історія. В титаровім містці, що тлав з Дебичину до Тисеверд на Угорщині, либух огонь. На щасте єностережено огонь за-вичасу і прахушено. Коли однак потяг рушив даліше, єностеріг один кондуктор, що якийсь не-бачить за потягом, Старали ся різними єностями его відогнати, але дарма. На сідуючій стадії опо-виз кондуктор се вачалывови стави. Сей казан верешувати вагон, коло котрого несе несе біг. Ко-ли витягнуто одну сиринку, несе зачав жалібно екаувати. Далшого отворили сиринку і змийшли в ній 8—10 літну дитинку. Значатку думали що она велика, але опісля вивіджено, що дит-чину одурено наркотиками. Лікарі припровадили дитину до пам'яті. Тепер веде ся в тій справі стріле сідство.

Ліктяний виконаний на восток: Шаліа Тенерба-ка з Шлессу на дня 23-го лют. і 26-го червня с. р. ви-кличена ціна 312 ар.; — Івана Лобовича з Торонто на дня 8-го лют. і 12-го червня с. р. викличена ціна 316 ар. 24 ар.; — Майора Майора Гіндерера з Чернівців на дня 27-го квітня і 1-го червня с. р. викличена ціна 4090 ар.

Телєграми „Буковини“.

З дня 23-го марта 1896 року.

Відень. Міністер шкільництва бар. Гляч виділя розпорядження в справі доушених жєнщин до ієнітія зрізати від уелінями, що свічили 18 літ жита, предложити свідомство з уеліченєм приватної гімназії або що кандидатка відбуде відоміди науки приватно. Коли-б дирекція гім-назії змала не привала позачи кандидатки, мож-ливий рокур до міністерства. Не відімо одним уелічати кандидатку від ієніту з якого небуд, предмету: не відімо також писати в свідомстві, що кандидатка „єноєбна до учанія на універ-ситет“. Небавом помянуть ся також міністерство не розпорядження, котрим змінє ся план науки в реальних школах в гуманітетичній напрямі.

Відень. В комісії для реформи виборчої прийато внесене пос. Рутенського, аби місто Кра-ків з судонія окрутами: Краків, Лішє, Под-гурже і Сказина виборили в патій бурі бєше-серєди. — Прийато з малими змінами шлія проект реформи виборчої. Генеральний реформ-тор в новій палаті вибрано ліберала пос. Гєдє.

Ціни збіжжя і других продуктів.

Дня 18-го марта 1896.

	Львів.	Чернівці.
Пшениця . . . від 7.50 до 7.85 від 7.30 до 7.40		
Жито 6.20 6.65 5.90 6.05		
Ячмінь бров. . . 5.50 6. — 5.50 5.60		
Ячмінь протий . . 5. — 5.20 4.80 4.90		
Овес 5.80 6.25 5.30 5.40		
Ріпак 8.75 9.25 9.10 9.30		
Горіх 5. — 8. — 5. — 6. —		
Вино 4.75 5. — 0. — 0. —		
Львівка 0. — 0. — 0. — 0. —		
Біб 0. — 0. — 0. — 0. —		
Бобик 4.25 4.75 0. — 0. —		
Гречка 7. — 7.25 0. — 0. —		
Ковшова черв. . . 30. — 35. — 29. — 33. —		
Ковшова біла . . . 35. — 50. — 0. — 0. —		
Ковш. шведск. . . 30. — 35. — 0. — 0. —		
Букурда нова . . . 5. — 5.50 4.20 4.30		
Хміль 00. — 00. — 42р. за міло у Львові 000		
вита за 10,000 літрів 12.50—12.75		

Добрі Ради.

Часовий ілюстрований для господарства, до-
мівства і рабства. Виходить в Росії щомісяця.
Передплата, платна в Росії, вноситься на рік
1 ар. 50 кр. Адреса: „Добрі Ради“ в Росії,
поща Садагура.

В редакції можна ще дістати давні rocz-
ні Добрі Рад.

В КОЖДІЙ РУСЬКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ ПОВИННА НАХОДИТИСЯ Народописна карта українсько-руського народу.

заслана д-ром Гр. Федичем, власним товариством
„Просвіта“, а виконана в літографічному заводі
Андрія Андрушівського у Львові.

Книгарська ціна карти, накле-
єної вже на папірці, вноситься 3 ар. 50 кр.,
а для членів „Просвіти“ і передплатників
„Зорі“ 2 ар. 50 кр., а рекомендованою пе-
ресилкою 3 ар.

Купити можна в „Просвіті“ у Льво-
ві, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте
числоріш!

Liniment. Capsiei comp.

з антипі Ріхтера в Празі,
загадано притаманний знаменитий усеми-
рюючий лік на втирання: по ціні 40
кр., 70 кр. і 1 ар.; можна купити у всіх
аптеках. Прочитайте докладну інструкцію
улюблений лік просто під назвою

Ріхтера Liniment з котвицею
і крамелю літографічним заводом влас-
ним в історичній аптекарській „Котвиці“,
60 ліній ті провадять.

Аптека Ріхтера під знаменем якоря у Празі.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одиноке руске товариство
аскураційне, приурочене Вещ. Ду-
ховенству і всім вірним через
Вячесла. Митр. і Преосвя. Еп.
Ординарїти всіх трьох галицьких
Епархій, обезпечує будинки, сніг, госпо-
дарські знаряди, збіжжя і зерно і соломі, сто-
я і стогах і будинках проти шкід огне-
вих за можливо найнижшою оплатою.

Шкоди ліквідують ся і виплати ся роблять по
пожарі, а доходи закладені в першому Топра-
стному контрастурційному заводі „Дністер“
виплати обезпечують і виплатують і найкращі суми.

Плати „Дністер“ приймає банк кредит у Львові
при місцевих банках.

На жаль можна обезпечити ся через „Дністер“
всіх своїх майяних закладів в товаристві вза-
їмних обезпечень в Кракові, котре має за найпо-
вільніший уклад і найкращий і найкращий суми.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, стана-
вилося зареєстроване в офіційному порядку, пра-
влячи від своїх членів і третіх осіб вклади за
процентом на 5 процент. Товариство виплатує
уділи по 50 років. Найкраще укладає ся тільки
кредитним режимом, міліти від загроз, на по-
вільніх двох членів. В кожному відомстві на двох
членів на уділ.

Згадуємо в улюбленій інструкції в міліти, де
„Дністер“ не в заступників, приймає ся.

Видання „Буковини“.

Перші Зорі, оповідає Тодосі Галін,
сторін 110, вісімка, ціна 30 кр., а пересилкою 35 кр.

В день святки 1891. Оповідання О. Н.
Кониского, сторін 42, 16-ка, ціна 10 кр., а пе-
ресилкою 12 кр.

Для передплатників „Буковини“ обі книжки
коштують лише 30 кр. разом з пересилкою.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейського годинника.

Пункти	П о ї з д и			Пункти	П о ї з д и		
	поспільні	особні	мішані		поспільні	особні	мішані
до Чернівців				з Чернівців			
З Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Снятина	1204	630	1004	630	304	948	947
З Букарешту, Не, Сучави, Глибоки	249	929	901	509	1244	634	1004
З Новоєлліці, Садагури				1145	905		800
до Львова				зі Львова			
З Відня, Кракова	122	510	840	700	908	200	
З Букарешту, Сучави, Чер- нівців, Станіславова	960		132	707	617		
З Підважичок	225	1000	825	500			
З на Підважич	213	944	812	432			
З Стрия			1200	810	142		
З Белши			800	400			
З Снятина і Стрия			916				
З Відня, Кракова (т. зв. ближничий потяг)							
з Чернівців				до Львова			
До Снятина, Коломиї, Ста- нїславова, Львова, Кра- кова і Відня				304	948	947	512
До Глибоки, Сучави, Не, Букарешту				1244	634	1004	630
До Садагури, Новоєлліці							800
зі Львова				до Львова			
До Кракова і Відня	840	200	1100	455	1000	645	
До Підважичок		154	548		900	1000	
До з Підважич		210	600		1004	1004	
До Чернівців, Сучави, Не, Букарешту	615		1000	240	1004		
До Стрия			520	900	710		
До Белши			900	710			
До Снятина і Стрия						300	
До Кракова, Відня (т. зв. ближничий потяг)	840						

Підчеркнені часи нахвату пору вічку від 9 год. вечером до 5 год. 50 мін. рано. — Середно-європейський час різниця ся від
львівського + 30 мінут, а від чернівського + 44 мінут, від Львова до Львова + 12 год., та на львівський годинник + 12 год. 30 мін., а на
чернівський 12 год. 44 мінут.

Видане товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Руска Рада“ в Чернівцях під надзором Осипа Буковича.

За редакцією відоміть Осип Мановей.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ виплати
на щільні рік 10 ар. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . 1 „ — „
для отримання 20 рублів або
40 франків.

Подорожні квитки на 6 ар.
в бірці газет А. Горюха в
Чернівцях, ул. солонна 4. 17.

ВИХОДИТЬ

щодня, крім неділь і ру-
ських свят 6 год. 5, по 100.

Редакция і Адміністрація
„Буковина“ сходиться на в.
Чернівцях (ул. Петровська
ч. 2.)

Отримання прийняти на за-
казу 6 ар. від стрічки
а в „Наддніпрян“ по 10 ар.
від стрічки.

БУКОВИНА

З МІСТ І СІЛ.

— 0 —

Другий лист з села до редактора „Буковини“.

(Висновок).

Торговлі не приватні а громадські.

В порівнянні до такої суспільної організації торговельної, якої значення може мати приватне крамарство, зване на сленгу жидів-гуртників, крамарство, котрого підля образуюча сила позитивна в інстинкт закупівля товару у жидів в містечку і розпродажу його з доцисловим адрогово промислу на селі. О подирання товарів з фабрик, заводів крамарів, що то — як учать їх сивішні промислови — пускати ся з 100 ар. заводити торговлю, не можуть і подумати; а через то не можуть мати жадного впливу на децентралізацію торговлі з міст на села, коли по заведенню крамарів, де властивою їх було би ціле населення даної місцевості, точка тисноты з міст перенесла би ся на села. Бо значно дорожню і спосіб життя людий містечка, дорожню і вплив що-до удержання людства торговельних, освітлених і цивільних потреб, а приватні мучили, що задоволення всіх цих потреб мучили зависли нещастю відбитися на цілі продукти, котрі на селі о стільки можуть бути дешеві. Не до великого міста, де крамар на крамар сидить а на село підля-б не закупувати дешево потрібні товари.

Нема отже найменшого сумніву, що торговлі сільські не приватні а громадські, а ідея в горі означеною, мають замешену безперечну будучність і тільки такі повинні ми по всіх місцевостях закладали. Сам очевидний інтерес

злучить в коротці усіх мешканців даної місцевості в одну лаву, що постійним відбирателів такої крамарів, а инкшних бід, де кожний єдиник рахує, що скоріше припинить таку консолідацію. Тут не треба буде притворювати людям до патріотизму, постарати стереотипного „свій у свого“, „свій для свого“ і т. п. та інше, як разить проз. Прийма в своїм відношенні від науки історії. Патріотизм сам знайде ся, бо він докати-ме в елізіт масці крамарів, а пали через з'єднання заробить їм і мучити сивішні, що захоче ся тоді певно загинути і в даному мисливщині, розвільнити історію наву.

Народна Торговля і крамарів.

Головна річ для розвою тих крамарів і достижених їх великого значення — се центральні склади, з котрих могли би побороти товари по цінах фабричних і куда знов мов до комісного дому міг би відстанити закупівлі між селами продукти, як айди, масло, сир, прядиво, лен, вовну і збіжжя, щоб ті або переробляли ті сирі продукти в своїх фабриках та млинах, або відвезли на головні європейські ринки. Найліпше підляга-б ся до сего Народна Торговля з її віддальними складами, а сама назва „Народна“ уже каже, що вона повинна сконцентрувати в своїх руках увесь импорт і експорт нашого народу. На жаль, одинок „Народна Торговля“ сільські крамарів, котрі — як ми шенно писали — стають головною сутю народної торгівлі, майже довіч не інтересує ся, управителі деяких складів віддальних зовсім з тим не криють ся, що знаходять крамарів сільських за непотрібний баласт в торгівлі, котрий, коли-б се було в їх силі, они за двері випустили-б. Крамарів, що приходять по то-

вари, трактують деготавжно, сухо а навіть грубо, без тої шизинності, личливої прихильності та інформаційної готовості, якої під народної інституції вимагати маємо безперечно право. Дятого то тих триста сімдесят крамарів, що були то би стоять в лаві з Народною Торговою та чисто обдуривали себе і публіку. Нехай би дирекція зробила статистичний вислід суч. на яку кожда з тих крамарів поборала товару перед рік у них, а показав ся, що позитивні ці цесток а найбільше соток не переступають, коли тимчасом кожда крамарів, навіть початкова, бере щорічно за 4 до 5000 ар. товарів жидівських для себе. Можна сміливо сказати, що і десята частина тих крамарів не єсть їх постійним відбирателем, бо просто не може ним бути. Народна Торговля або не удержує на своїх складах тих товарів, яких крамарів сільські потребують або продає їх крамарів так дорого, що ті не можуть на селі з жиївними товарами вдержати конкуренції. Се було вже пера відношено на різні народних зборах, в часописах і приватно в у-праві Народної Торговлі, та головні такі притворили все безсильно.

З доказами, яких нагадав я, щоб Народна Торговля удержувала для своїх крамарів на складах муні і пакети для гуртничої продажу. Трудно представити собі, чимко роздільність між нашим народом за послідних цінах зли не удержав муні закупівляної, житної і цукрової, а заразом уникти собі, яку погану прохадати жидів люди за той час. Справді годі було побачити між людьми купівлі сільського хліба або ко-ляма сільського добре уцеленого, бо вся мука була гірша, з просяного найпошліднішого збіжжя. Яку присуту хліба би була Народна Торговля своему народові, помилувавши уже знаменитий оне-

Зломане жите.

Образок з великої жидівської.

(Висновок).

II.

В маленькій хатині на другім кінці села вечором того самого дня, близько малочасної сві-тло, котре кидав каганець без скла, причеплений на стін між двома поприкрашеними під старості вишивками. Хата не значаючо у білій клявині на-зонька, темна, нава в собі найзвичайніші меблі: оскія клявоні двох стін, на середині при оскій скарині, побіч під третьою стіною ліжко, понах котрим на жорній зивекло клява лавка. Подалі від входу клява ступа черної оскі, що відзна-чала ся від одягу сільської. Від порога на дру-гій боці прилігав під піною груба, застаканний відьомою червоним торшак; а до проріза приле-жала німешка клява. На ліжку сівши, укочений витомець дівчачий семінари духом, спу-стившись вниз, і сховавши задумане лице в руках, спертися на коліна.

На землі біля порога сидів старенька го-лани і оберала барабали, котрі, кидав в макітру назовнину до подолання полого.

— А я і не думаю, що ти сьогодні так жи-во вернеш з двора, тай нічого не припасовала на вечерю — відомала ся старушка.

Костя нічого не відповідала, хіба не чує снів матері.

— Га! але що тобі зварити? — говорила

мати дашке. — Ти вже й відрив під нашої хат. Ти ще в місті, а привідай на село, то з двора і не виходив, хіба щоб тут перепочувати. Та не бій ся, і я знаю тебе добре посидувати. Звару барабали, помину салом з цибушкою, а маю ще молочко зварю, то і не джеш голодний. А щоб ти знав, яка я мене того року барабалила клява ся. Погоди дашке чвертку викинь ситишолох — похит, а хіба тобі, що не пока-жеш, щоб вернути до хати на вечерю. Ти і на своїм ліжку не з'їси, як я жене.

Мати говорила, а Костя ще не відлиняв си-во духав він топер ані про вечерю ані про барабали.

— Та ну бо, сивоньку! та хіба відомий ся! — прорекла жати. — А то може тинке не жене шпори біжало і не вечерити мені?.. От пі-деши, дашке те, дашке, поминеш стару маму, що тебе в своїй біді так довго джувала. Боже! Боже! коли-ж я дочекаю ся твоєї першої служби Бо-же! А я так хотіла би, щоб ти встав такий у нашій селі. Я би з черни і не виходила шпо-ли, щоб ти зини надикати ся на тебе, та послужа-тих твого голозу. А може я й не дочекаю то-го? Господи Боже! Твоя святка воля!..

І сива зікрутила ся в очі старенької жінки. Не хилил жовчав встав Гремента тай відлиняла до сива.

— Сивоньку мій! що тобі? Може ти хорий?

І обтерши руки в кляву, обидирав своїми старечими, покороченими під праці дозвоними го-лани сива, що все ще сива моноручно.

— Господи Боже! аджеж як агоні! Господи

Боже! малоньку! сивоньку! що тобі?.. А от не-

ви гості були в дворі, певно знаву тебе хто прик, так як торік, що ти верну так пізно. По-жди я тобі зараз сиву урости. То поможе. А не може, то й не поможить.

Костя дівчачий зивчав руками матери, як би пробудив ся зі сну; він і не чув снів ма-тери. Мов напівжаний, шириво отворив очі і по-дирив ся на матір, та сказав:

— Що пак, мамо? Діпайте мене!

— Аджеж мені нічо, а тобі голова горить!

Що тобі сивоньку?.. Урости? чи ні?

— Мені нічого.

— Та аджеж нічого, коли голова твоя як розпечена ближа. Встань, перейди ся, то вітер тебе обіє, легше буде. Ні, чекай, а тобі голо-ву обмозку, та приложу ластя хрому. Ну, то лаж.

Але Костя замість ласті на ліжко, як дов-гий похилив ся на землю, а мати на сиву джор-жала ся, що не робив собі голови об сирини. Мати принала до него, віднесла ему голову і по-чала дати то в очі, то в уста, оскія клява ра-віз зивком зивала ему чоло, почім почала кля-вати:

— Костю, Костю! Костю, Костю, Костю! встань, встань, бо часто обмозити собі одяку. Дитинно мені!.. Ох, малоньку!.. І почала тер-мистити ним, убиравши одною рукою его голову, ко-тру сперла собі на коліна, а другою сивала за одяку на грудях. Так на колінах клявала та промовляла до него, пак Костя не міг зини хитлат, витнувши губи, отворив очі.

— Та встань, сивоньку! от відлиняв ся, лаж

Ціни збіжжя і других продуктів.

Дня 18-го марта 1896.

Львів.

Чернівці.

	Львів.	Чернівці.
Пшениця . . . від	7.50 до 7.85	від 7.30 до 7.40
Жито	6.20 " 6.65	5.90 " 6.05
Ячмінь бров. . .	5.50 " 6.—	5.50 " 5.60
Ячмінь простий .	5.— " 5.20	4.80 " 4.90
Овес	5.90 " 6.25	5.30 " 5.40
Ріпак	8.75 " 9.25	9.10 " 9.30
Горех	5.— " 8.—	5.— " 6.—
Вівс	4.75 " 5.—	0.— " 0.—
Львівська . . .	0.— " 0.—	0.— " 0.—
Біб	0.— " 0.—	0.— " 0.—
Вовни	4.25 " 4.75	0.— " 0.—
Гречка	7.— " 7.25	0.— " 0.—
Конюшина черв.	30.— " 35.—	29.— " 33.—
Конюшина біла .	35.— " 50.—	0.— " 0.—
Конюш. шведск.	30.— " 35.—	0.— " 0.—
Кукуруза нова .	5.— " 5.50	4.20 " 4.30
Хміль 00.— 00.—	зар. за мішко у Львові ого	вита за 10.000 літрів 12.50—12.75

Літературне Товариство

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петровича число 2,
над на складі

„Ілюстровану бібліотеку“

для молоді, юнаків і юначок, рідкобачку
Оповідань Поповичемроку 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892,
1894, по 1 ар. 20 кр. за річник, а всі 7
разом за 7 ар.

З пересилкою поштовою 7 ар. 30 кр.

Добрі Ради.

Часопис, ілюстрований для господарства, до-
мілітства і забави. Виходить в Рогінін щомісяця.
Передплата, платна в Рогінін, виноситься на рік
1 ар. 50 кр. Адреса: „Добрі Ради“ в Рогінін,
поща Салагура.В редакції можна ще дістати давні річни-
ки Добрих Рад.

В КОЖДІЙ РУСЬКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

ПОВИННА НАХОДИТИ СЯ

Народописна карта

українсько-руського народу.

Надана д-ром Гр. Великим, видана товариством
„Прогрес“, а закінчена в літературній залі
Андрія Андрійовича у Львові.**Книгарська ціна карти**, накле-
єної на папір, виноситься 3 ар. 50 кр.,
а для членів „Прогресу“ і передплатників
„Зорі“ 2 ар. 50 кр., а рекомендованою пе-
ресилкою 3 ар.Купити можна в „Прогресу“ у Льво-
ві, ринок ч. 10.Наклад невеликий: купуйте
часеморно!

Копія

Liniment Capsiei comp.

з етикер Ріхтера в Празі,
загадкою призначений знаменитий усми-
рюючий лік на втирання: по ціні 40
кр., 70 кр. і 1 ар.; можна купити у всіх
аптек. Прогресу надати собі загально
улюблений лік просто від назвоюРіхтера Liniment з копивою
і призначений для лікування всіх ви-
падків з запаленням м'язової „Копивою“,
що дає її приклад.

Аптека Ріхтера від м'язових болів у Празі.

„Дністер“

товариство взаємних обезпечень

у Львові ул. Волова ч. 11.

перше і одиноке руске товариство
засураційне, приурочене Всч. Ду-
ховенству і всім вірним через
Виресла Митр. і Пресла Еп.
Ординаріати всіх трьох галицьких
Епархій, обезпечує будинки, сит, госпо-
дарські знаряддя, збіжжя в зерні і олові, сіно
и стогах і будинках проти шкід огне-
вих за можливо найнижшою оплатою.Шкоди обезпечує ся і закладає ся тільки по
пожежі, а заговори закладені з товариства Товари-
ством контрастрахувальними відомості „Дністер“
можуть обезпечувати і закладавати і найвищі суми.Поліс „Дністер“ працює банк краской у Львові
при пожежі безкоштовно.На мате можна обезпечити ся через „Дністер“
ніжні всіх можливих конфіскацій в товаристві вза-
ємних обезпечень в Кракові, котрі дає як найпо-
риятливіший уклад і надати вибачити і жити в руській
маті.Товариство взаємного кредиту „Дністер“, створе-
ним зареєстрованим з обов'язком порятку, при-
значено від своїх членів і третіх людей вкладати до
нарахування до 5 процентів Галицького Облігатива.
Уклад по 50 років. Можна укласти ся тільки
заставляючи реальності, мішки від татарів, за по-
рукою двох членів. З кожною відставкою ся доплата
часті за укл.Згадані в укладі агенти в містечках, де
„Дністер“ не є засураційним, працюють ся.

Видання „Буковини“.

Перші Зорі, оповідані Теодота Галца,
сторін 110, містка, ціна 30 кр., з пересилкою 35 кр.
В другій частині Зорі. Оповідані О. Я.
Коваленко, сторін 42, 16-ка, ціна 10 кр., з пе-
ресилкою 12 кр.Для передплатників „Буковини“ обі книжки
вишукують лише 30 кр. разом з пересилкою.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейського годинника.

Приходять	П о ї з д и						Виходять	П о ї з д и					
	поспішні			особові				поспішні			особові		
до Чернівців							з Чернівців						
З Відня, Бранова, Львова, Станіславова, Коломиї Синтива	1224	.	.	638	1034	630	До Синтива, Коломиї, Станіславова, Львова, Бранова і Відня	394	.	.	948	947	513
З Букарешту, Ме, Сучави, Гайбана	249	.	.	929	941	599	До Гайбани, Сучави, Ме, Букарешту	1244	.	.	634	1044	630
З Новоселиць, Салагури .	.	.	.	.	.	1145 932	До Салагури, Новоселиць .	.	.	.	.	.	830 633
до Львова							зі Львова						
З Відня, Кракова	172	519	849	709	196	996	До Кракова і Відня . . .	849	239	1109	433	1033	645
З Букарешту, Сучави, Чернівців, Станіславова	949	.	.	132	727	617	„ Підзамччя	.	134	544	.	996	1039
З Шидловця	233	1039	.	833	539	.	„ „ Підзамча	.	219	699	.	1044	1044
З „ на Підзамччя	213	944	.	813	433	.	„ Чернівців, Сучави, Ме, Букарешту	613	.	.	1039	249	1033
Зі Стрия	.	.	.	1294	819	142	„ Стрия	.	.	.	523	943	723
З Болзая	.	.	.	839	449	.	„ Болзая	.	.	.	513	719	.
З Скольного і Стрия . . .	.	.	.	913	.	.	„ Скольного і Стрия . . .	.	.	.	.	.	399
З Відня, Кракова (т. зв. близькозвичайний потяг) .	.	.	.	.	.	.	„ Кракова, Відня, (т. зв. близькозвичайний потяг) .	849	.	.	.	.	.

Підчеркнені числа означають пору міну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. раніє. — Середно-європейський час відкидає ся від
днівського о 36 мінут, а від чернівецького о 44 мінут; коли на залізничні о 12 год, то на днівський годиннику о 12 год 36 мін., а на
чернівецьким 12 год 44 мінут.

Надає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під керівництвом Осипа Буковича.

За редакцією відоміть Осип Маковей.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ напередити на цілий рік 10 пр. — пр. на чверть року 2 „ 50 „ місячно „ „ 1 „ — „ для заграніччя 20 рублів або 10 гривень.

Подписки чина по 6 пр. в бири гасет 1. Горахін в Чернівцях, 22. година ч. 17.

ВИХОДИТЬ

щодня, крім неділі і релігійних свят в год. 5. по пол.

Редация і Адміністрація „Буковина“ знаходяться в Чернівцях (ул. Пушкінська ч. 2.)

Односторонній прокат на місяць 6 пр. від стрічки; а в „Буковину“ по 10 пр. від стрічки.

БУКОВИНА

Політика реальна.

IV.

(До сповіді! — Культурна праця Поліаків в нашій країні. — Експлуатаційна праця се не культурна праця. — Руска шкільна і наші до неї пристрасті. — Чи можливе порозуміння? — Який може бути кінець буржуазії?)

Саме тепер ніс, люди сповідають ся. Здасть ся, що під впливом сего часу і автор „Нашої бездіяльності народної“ став ристасати сумнівне народне, став громаду опозиціоністів брати на сповіді. І добре ся стало. Нашої суспільності треба дозвичено вже раз — чим спорше тим більше — оглянути докладно в своє сумнівне, зробити потрібний з ним обрахунок і висновдати ся із своїх провин народних прилюдно. Се перший крок до поправи. Ми з свого боку старали ся також до того причинити ся.

При тім обрахунку сумнівна треба дуже о то дбати, щоб не старати ся виправдати своїх провин, спихаючи причину їх на кого иншого. Особливо-ж наші народні-опозиціоністи попадають легко в той гріх. З одного боку, як ми показали, переміняють свої сили, з другого боку за все, що у нас не так, як треба, спихають винну на Поліаків.

Безперечно велика часта вини за наші теперішній невдарадиний стан, спадко на Поліаків. Поліаків становлять у всхідній Галичині велику частину інтелігентної країни. Інтелігенція країни взагалі має певні обовязки супроти краю. Але як жалю бачимо, ми у рускої інтелігенції дійсно культурної праці, так само мало а навіть ще менше заходять ся польська інтелігентна овозо культурної праці для того краю: вона немов не почуває ся до того обовязку, як що і робить, то не з огляду на край, в котрім осіла, а з огляду на народність, до котрої приналежить, так що тої праці на раз виходить часто на нікому краю. Розуміємо під краєм вузлу вітчизну — всхідну Галичину, але коли-б навіть брати цілу Галичину, то наше твердження оправдане. Той край, де живе ді народності, що він тоді в культурнім огляді стоїть високо, коли обі народності без перешкоди культурно розвивають ся. Для наші Галичини, чи вони Поліаків чи Русинів, виходить з того обовязок, дбати в рівній мірі про обі народності.

Маючи власть в своїх руках в таких автономічних корпораціях як ради повітові і сойм, могла-б польська інтелігенція, коли-б дійсно хотіла дбати о культурне піднесення нашого краю, багато зробити, від неї як не все то вже багато залежить.

Між тим велика часта наших рад повітових не виникає майже жадної діяльності і є просто тагарем краю. Гроші у них марнують ся, часто чути про спровадження гроша публичною (а ще частіше не чути про них, бо їх уміють закрити), в шкільних громадах, котрі ради повітові повинні дострувати, таке саме. І у соймовій діяльності нема аргументу для культурних потреб нашого краю. Возможі лиши наше шкільництво. Кому залежить дійсно на освіті народній, хто дійсно переконаний, що дороста до вищої культури на всіх полях веде через загальну освіту, хто дійсно знає, що освіта найнижчих верств може ширити ся лише в рівній мові, тої, хотіли біні Поліаків, скоро лиши має серце для краю, не може і не зміє обставити за тим, аби у всхідній Галичині по руских селах в школах однокласових, а ще в додатку з підсередньою наукою, учили руских дітей польської мови. Він знає, що з такої науки не буде ніякого хіста, що наука польської мови сявляє в тім разі поступу науки взагалі. А прешко Поліаків так робить і тим стають на перешкоді ширшій освіті нашого народу. Взагалі свою перенагу в радах повітових і в соймі уживають головню до убезпечення панованні польського елемента в краю а не так для культурного поступу краю.

Зломане жите.

Образок з подвійної жінки.

(Далі).

IV.

По двох тижнях тайної борби з самим собою, Кость рішив ся піти і жити. Минувало хотів звернути ся на дорогу, що вела до двора, але обійшла перед ним такою дивною дивною своєю того. Він пішов на прихилітню. Сильнішим у тім селі був чоловік середніх літ, вдовець і мал лиш одного сина, що славив візломовою. В часі всякий він лиш з повсталу загрозити до бистла, а дивчавно ішли на численних сновках, уживаючи вдових літ, як кожний молодий жидовик.

Несподівано зупинив Кость до коняти славчанина. Різке „прощу“ ще більше відобразило йому підпагу. Кров ударила ему до голови. Він муш задрожав, щоб прийти до себе. Війни несподівано відчинив двері.

— А! як ся знає, Константине! Ти вже і забув на мене. Та бо і в перші не бачив я тебе через довгий час! Так перше не було. Ти дорив? — спитав, дивлячись Костю в очі.

— Не здоров — відказав Кость.

— Ну, сядь! Я знаю все, але не забувай, що ти кандидат до стану духовного. Не трать надії на добре, хоч жуєши вирочи ся певних думок о чім иншому.

Кость спавів, як дивився. Він і не гадав, що славчанин може що знати, був би і не бачив

до него. Але тут же і бачився ему який, що може щось довідати ся про Амелю. Осьже, не кажучи і слова, зирнув питавчий зір на славчанина.

— Не знаю, сину, всього. Знаю тільки те, що чимі споділа ся наші Канубинська, котра і поклала мене до себе на третій день по твоїх оскарженнях. Амеля і не знала, але муш зайти шось дуже недобре, бо лікар бігав по тижнях сідти в лікар, а ще й приїхав другий зі Жлоби. Хто був хорий вистина, не знає, бо і пан і панна лежали, а сама пані ходила як стир. Вона повалудна в бот там знову, Амеля хори встала і відїхав за границю. Знає ся, що не жито верне, а жито вже й ніколи. Завстадо ся, дитино, мій друже, неслухай моє радю, та поїдь собі і ти троха в світ. Потужай, потужай, і як не забудеш, то хоч не буде тобі то на шкід. Нема нічого длого, щоб на добре не змінило, але і то пам'ятай, що смерть і життя від Бога призначені.

Кость пролу сідти як на жарі, товер онусти руки, лігав ся як дитя, мушав очі і думав.

Славчанин ходив по хаті і курив димку.

— Но! друже, не забувай ся! Запери собі димку, може то з димом троха зміняє.

Кость для ся нахилив, але смутно не слухав з его дим.

— Не жур ся, чоловіче! — говорив далі славчанин. Я знаю, що в тебе тепер розум і досвід. Роздумай шось: ти-ж християнин, а побачив наші статі учинило християнським, жаді друтих научати і виступати. Заче се прав-

дивно, значить: личи під себе. А досад! байка, сину! Читай історію нашого народу, але читай уважно, не тільки стрічки, але і між стрічками, а побачиш, що се твоє горе нечисте не снапротив того, яке наші биття вистеріли. А прешко они все перебуду. Історія твоя не нова і не перша: хоч я не знаю, чи се дучалося, коли вистомити, але дучалося і дучає нашіх етанів.

Кость все слухав і від часу до часу позира на славчанина, котрий не переставав гуржати:

— Кожний з нас перебував своє: перебув і я немало. Ти хоч можеш тим потинити ся, що твоє життя жме. А в би був для собі виступити пром від серця, щоб лиш ново окупити жите моє побіжжя. Гуді! Воля Божа!

— То що знаєш! — зирнув Кость на славчанина.

— Як ти знаєш? То ти вай би бачити єт мертвого? Ах ти, самоділо! Се не по християнськи! Чи ти певний, що мій би єт зробити щасливою? Она виступана в інших обставинах — то чи могла би тобі бути доброю жінкою? Чи ти знає би дати їй все те, що намагала би она від тебе, а без чого она не могла би обійти ся. Любов, сказеши, заступила би обосторожні недостатки. Ні, серцеце, ніколи! Твоя любов могла би зміняти ся в нещастя, як часто буває в але дівчанях подружжя, в ширших обставинах вичиняє иншине (намагують собі прости подружжя, а иншине оно їм випадає, бо забувають, що тако цисте мушуть товаришати із жито, як инмагає бігати, чим тамі любови).

чого, доки ми лиш теоретиками, доти нема порозуміння: при практичній праці стрінуть ся всі, що люблять свій нарід і свій край; яко робітники стануть всі в один ряд, робота нас всіх порівняє.

НОВИНИ.

ЧЕРНІВЦІ, дня 25, марта 1896.

На приготавлючий курс до рускої гімназії зголосило ся вчера 83 учеників, охочих занесяти ся до рускої гімназії в Чернівцях. Вчора іменню почав ся курс. Чуюмо, що то ще не всі зголосили ся і що число їх перейде і сто. Нехай би з них і половина перенала при іспиті або ріншла ся не ходити до гімназії, то перша класа все таки буде велика, бо і на провінційні приготавлючі ся також хлоніть до нашої гімназії. З Галичини дістанемо певно також значний контингент учеників з околиць, близько Чернівців. Тенор тільки аби добру бурею заложити в Народній Домі. Ми маємо велику надію на жертволюбність буковинських Русинів, котрі все намагають, що най громада зложить ся динне по шкільній, а для бідного буде сорочка.

Перенесення. В Галичині перенесенні повітні комісари Юліан Федоренко з Грибова до Рогатина, Омелян Чепелюкський з Бібрки до Лиса, Володимир Осесинський з Чеснокова до Бібрки, Юліан Бранаренко з Рогатина до Грибова, комісарієт Володимир Красуцький з Коломиї до Чеснокова; практиканти др. Володимир Журонський зі Снятина до Коломиї, др. Талей Моминський зі Львова до Дрогобича, Людвиг Виновський зі Стрия до Горахові, і Талей Прохницький зі Львова до Коломиї.

Руска каса. Минулої неділі радили чернівчани і сторонські Русини над зложенням товариства, що має називати ся Руска Каса. Рішили деякі зміни в проекті статута і є надія, що небавом товариство буде готове. Дай Боже як найскорше, голани дуже бажають собі такого товариства, бо вже їм жиди надомли, а заратувати ся в потреби нема де.

Чи буде коли на Буковині вищий краєвий суд? Таке питання мусять собі кожний мешканець Буковини з жалем поставити, з жалем тому, бо після неспадної бесіди міністра судівництва відповіди на це питання звучать: ні! Міністер гр. Гайденка сказав, що вірний збільшити ся число судів першої і другої інстанції, але не

в такій мірі, як се дехто уважав конче потрібним задля введення нової цивільної процедури. З той причини треба буде число судів збільшити, але не число судів. Беручи рід зі становища обивателів, котрі шукають свого права, їм треба безперечно дати можливість, дістати ся з найменшими трудами до свого суду, і току треба також збільшити числа судів, але лише в малій мірі. Вже саме збільшене число судів констатує не дуже багато, а кожний міністер мусять мати на увазі стан державної каси. Отже тому збільшити ся число судів лиш в Чехах і Галичині. — Ми питаємо, а чому не на Буковині, де потреба є може найбільша? Що-до судів стоить Буковина між всіма австрійськими країнами найгірше, отже сену лиху треба би як найскорше залобити. Чи може міністер при назві „Галичина“ мав на думі „Галичину і Буковину“, як се дуже часто уживає ся?..

З львівського університету. В минулому зимовім курсі читали по руски на філософичнім факультеті проф. Михайло Грушевський і доцент др. Олександр Колесса, а на правничім проф. др. Стебельський і доцент (Полон) Долматський. Проф. Грушевський мав такі лекції: 1) Читав лекції „курс історії Руси“ (період середній або литовсько-польський) 3 години тижнево; в сьм курсі історії Руси перейшов формально пол. кн. литовського і прошеє прилучення до нього руських земель в XIII—XV віці; боротьбу пол. кн. литовського з Польщею за рускі землі; далше історію унії і відносини п. кн. литовського до Польщі і на грунті с. 2) Викладав „огляд жерел до історії Руси“ 1 годину тижнево. В сьм викладі професор подавав для жерела давнього періоду: літописи, руську та галицько-волинську і інші пам'ятники давнього писемництва зі сторони історичного і з мови. 3) На „виразах історичних“ (замість семінара) читаво, перекладав і пояснював початкову літопис руську: т. зв. наддніпрянську її часті (до року 972) дочитаво до кінця, а потім години увага звернена була на введення складу літопису. Галицький пам'ятники давньої літературної літератури були для зпроверки розділені між молодших учасників сьм вираза.

В Чернівцях було з кінцем Гесб р. 164 товариств, а то 65 добровільних, 36 для власних наук, науки і літератури, 11 студентських, 10 вишесейських, 19 для берекети і поперех інтересів молодих людей, 6 шкільних, 7 політичних і 5 джесейських. Розуміє ся, що не всі з тих товариств розвивають ся рівно добре, а особливо товариства для власних наук і літератури намагають до виствордження дітей. Також добродійні товариства лежать в більшій частині вже в агонії, а лише товариства шкільну проширяють.

Били шкільні, що інтересували ся Бостем, написували собі адреси Босту, відвертали ся на Камубинський від своїх товариств, і під позором, що хоче собі скрутити шию, вишля з кишені тютюну, живим рухом сьмуть за адресою і на паперіх літературних записки і собі адреси Босту. Але зробив се так живо, що жиди з товариства і не спостерігали того.

При тій нагоді довідав ся пан Камубинський, що Бость уже має стабільний замір жити ся з дочкою одного професора, але позаяк вона хотіла ще докінчити різні записки в практичній науці, тож відавше відбуде ся шлюб.

Змилував то пана Камубинського, бо знав того професора: він походив рівнож з старої шляхти гербової і лиш через нещастя відомитарної жуві прокину свій маєток, що его відтак зняв в поспіш від вклетителя. Камубинський позавитував професора, що тій рішши ся віддати свою дочку за шлюб, бо відав, що шлюб дівчина, яка би шлюбилась з него, могла би бути з ним щасливою, хоть він був динь ханом.

Товариство розійшло ся, і кожний відішав в свою сторону.

(Наша Буковина)

Здає ся, що в Чернівцях таки за багато товариств і в сьм треба мабуть шукати причини, чому они не розвивають ся, як повинно бути. До того нахилимо в багатьох товариствах тих самих людей, котрі окрім того мають заняті запово, і не можуть — як то кажуть — розірвати ся на два боки; і так нахилимо на ті товариства і в агонії сон зимовий. З тих 164 товариств немнога части існує лише на папері..

Пана Лев XIII. обходив — як відомо — в дні 2-го марта с. р. 87-мі російські свої уроки, а на другий день (3-го марта) приїхавши 18-ті роковини его короннї, отже 2-го марта приїхав в полудне в саль троновий на публичній аудієнції благожелань. Між благожелателями були, як пишуть з Риму до „Думнастири“ — також архієп. Писмо Сембратович і о. Василе Леонович, котрий як прокуратор київської рускої при Австр. престолі складав желання пані в імені наших архієреїв, каніуд, духовенства і народу руського. Сль. йте, милостивий проповіді о. Леоновича, відомий: „Дуже мені мило, що грешу Русини, як усе, так і нині намагають на мене; дякую їм від серця“ — а вітати з радістю і гадая відомими словами, що его діло: коліти для Русинів в Римі уже на окіснено та що небавом наступить відділення патріархату Русинів від прочих Гречів.

Складки. На нашу руську друкарню зложили: уч. Турушанко з Слоб. Паранча 2 ар., надуч. Мане Кайндль з Чернівців 5 ар., о. катехит Олександр Стефанович зі Львова 50 ар., уч. Никодим Сивинка з Чорного Потіка 3 ар., разом 405 ар. 10 кр.

Наука, штука і література.

* Від нового року редакцію „Дніска“ веде проф. Василь Біленний при допомозі молодих письменників Ост. Масаруши, Богдана Лепкого і о. Хом. ми і торішньому видаванню „Дніска“, як на наші обставини, не мали що замінити, але сего року бачимо заходи, зробити „Дніска“ ще більшійшим для отвору. „Дніска“ ч. 6, містить: Оповідань Богд. Лепкого „Мешіди“; проповідань „Учених роковин Никодима з татарином“ Ост. Масаруши; початок розповіді Ол. Тинки „Малі єврейські думки“; стих В. Самойловича „Вечірні пісні“; повістку „Штук“; байку Силья. Крижанового „Валута і Птахи“; повесницю до ілюстрацій: розказу загальне з попереднього числа і помертву агонію. Годить ся відверти добрі згадки редакції і нашого Товариства редакційного. Най Галичани галицькі газети учать, а ми до Буковинців каємо прощобу; там, де можете обійти ся без чого, не конче потрібного залату, заміцять сьм грив і для власної користі і виконання своїх дітей в руській дусі, закупити собі „Дню і Дніска“, а нешто не покажете. До „Дня“ і „Дніска“ треба адресувати: Львів, ул. Ахматовича ч. 8. „Дню“ констувати на цілий рік 6 ар. (60 аркушів друку), а „Дніска“ 3 ар. річно (24 аркуші друку).

Телеграми „Буковини“.

3 дня 25-го марта 1896 року.

Відень. Палата послів прийшла в другім і третім читанні проект закону в будові законної желізничної Ходерів-Підляшської і проект о відкритті законних рухів. Міністер желізничної підняв, що навіть бездумно „проти“ приклади ховенності закону. Що-до каналу між Одром-Лабом і Дунаєм, то чеське намісництво вже одержало наказ, предкжити склад землі.

Відень. Вибір бурмістра відбуде ся в дні 10-го квітня с. р.

Рим. Пана замедужав, терить іменю на безсмертність і славу.

Рим. Переговори з Мемеліном щодо звіднення миру поступавать швидко вперед.

недодаток вінда бачив ся тамошний динь із сьмаченням, та почала ся бесіда про вибір сьмачника на місце покійного. Мось так зійшло ся, що і пан Камубинський прилучив ся до їх товариства.

Динь запитав сьмаченика, де то обертає ся той молодий сьмаченик, що бував ще дитинцем у панства Камубинського. Коли він не має жодної доброї посади, то він собі сто дуже подобав і радо надлив би его презенту.

Сьмаченик сказав: — На жаль, він ще не знайшову ся.

— Але-ж то не шкідить, — відповів динь — наважись до него, щоб він шордирував ся; тимчасом буде на парохій сидіти плена з вісирки, а за два в найдалше за три роки в его широкоту.

— Не би ти, панє, сьмі до него наважись, то він жин би вже добре заповенне, бо вже заповенне жидо залати і він може не стоєч жиди шордити, — відповів сьмаченик.

— А добре, дуже добре! — всьміх сьмачик шлхтич. — Приму жин дати адрес до него. І катякув палерес, щоб занотувати сьмі і почту, де пробував Бость Гречин.

Пан Камубинський був юний учасником той розмови, але жидо роз'яснив ся его динь на агонію про Босту. Сьмаченик спитав ся чого пиншого від него, бо жидо пана Камубинського жин прудити а не дуже розважного чоловіка.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ заповісти
на цілий рік 10 кр. — кр.
за чверть року 2 „ 50 „
місячно „ 1 „ — „
для отримання 20 рублів або
40 аршів.

Посланий чек за 10 кр.
в бібліотеку А. Горовіца в
Чернівцях, ул. Гоголя ч. 17.

ВИХОДИТЬ

щодня, крім неділі і ру-
сних свят 6 год. 5. по пол.

Редакция і Адміністрація
„Буковина“ знаходиться в
Чернівцях (ул. Петровська
ч. 2.).

Одностайно приймаєся за
оплатою 6 кр. від стрічки;
а в „Наддніпряні“ по 10 кр.
від стрічки.

БУКОВИНА

Політика реальна.

V.

*(Що ти таке опозиція? — Нехай Ні-
мець скаже! — Чи се ігемба підпирати
правительство? — Чи опозиція заслуга?)*

Колі хто коначно хоче вести боротьбу,
бо нічого кіншого не бачить, то добре,
най боре ся, але най знає, що боротьба
лише тоді буде успішна, коли вона засно-
вана на культурній праці, а то у нас ве-
де ся она на словах, а слово опозиція
значить у нас не опір чинами, ділами, а
самими лиш словами, опозиція стала у нас
символіком пустої галасливості.

„Буковина“ вже не раз, особливо в 63-ім
ч. зпрошлого року, говорила про се, що то є і
як повинна виглядати опозиція, але у нас
ще мало хто знає, що вона таке. У нас
опозиції приписують просто якусь чару-
ючу силу, що годна щось ніби таке, як і
чоловіка старого зробити молодого, із сла-
бого — хужого і т. п. Ми не станемо по-
варити тут даних винодів „Буковини“,
хоть і се не завадило-б, але подимо нині в
докладнім перекладі статтю Vaterland-у з
18-го грудня 1895 про сю справу, може і
з неї дехто щось навчить ся. Знаємо пре-
ротно добре тому відчу Русинів, що вони
розумови руському не довіряють: то-ж „не-
хай Німець скаже“...

„Замітна, але, як знаємо, ще не доста-
розв'язана рисна в політичній руху нашого
часу є опозиція проти правління влади
без огляду на цілі і зміст, тимчасової си-
стеми правління. Один демократичний член
нашого парламенту зазначив недавно тому
в драстичній спосіб оттаке найрадикаль-
ніше розуміння становища заступника на-
родного, величаючи ся перед радою дер-
жавної тим, що він супроти всіх пра-
вительств стоїв в опозиції, і що его ніхто
не годів і чотирма роками відтагнути від
того становища. Цілі фразий висказали ся
лино, що вони упускають се за річ наро-
дони ворожжю, зискати вплив на правитель-
ство або оказати ся правительствомими
спосібними до правління. А вже-ж нічим,
думають собі загально тепер, не можна
якийсь орган публічної оції, якусь газе-
ту, більше дискредитувати, як показуючи
на се, що вона служить правительству.
Що такі погляди розширені поміж тими
партиями, котрі працюють, або теперішній
стрій державний з корисні виправити, або
порядки суспільні змінити, тому ми не
лишом ся і се нічого нового. Але, чудува-
ти ся треба, що з такими поглядами осно-
вують ся і такі крути, котрі признають по-
требу задержати теперішніх порядків су-
спільних і бажають лиш відповідно до часу
публічний устрій реформувати. Для такої

реформи мусить завжди становити підва-
лину те, що є; така реформа мусить, пра-
вляючи даними засобами, старати ся,
щоб оминути не лиш всяке насильне по-
трясення, але і всякий заколот в даних сто-
сунках: бо лиш виходячи з такого запо-
ження, можна безпастапно і з євпідомістю
цілі переводити політичні теперішнього
стану.

Гадка, що опозиція сама собою не-
лика заслуга і річ дуже похвальна, така
безмежно глупа, що навіть ті, що стоять
в опозиції, лиш рідко коли мають відвагу,
явно і безусловно єї висказати. Що кобей
одностайної управи в публічних справах
потрібно, сего в теорії ніхто не перече-
нить, але в практиці як раз виходить на запер-
ечення того. Противорічність, в яку таким
чином попадає ся, старають ся так маску-
вати, що цінують ся якого-небудь одностай-
ного часто навіть жалюважного чину пра-
вительства, беруть собі его за повод до
опозиції, толкують, що в тім випадку
інтереси народу заставля і що з того
факту можна зазначати на негідність пра-
вительства влади. Ва, навіть таку обста-
вину, що щось, що уважає ся добрим і
чого бажає ся, не може зараз таки стати
ся, ухиляють до того, щоб захопити до
опору о що найменше збудити недово-
лене. Найліпші заміри, найцарійшу волю

Зломане жите.

Образок з недавньої минулості.

(Воскрес.)

VI.

У посесора робились перили: всі в селі
і окрестности знали, що весіле его дачи з Ко-
стом Гресаном ждало бути на другий тиждень.
Ганаряк, грек, бігачина. Тут чистить поносиви і
запускають французьке варбон, щоб лєтво бу-
ло тишювати ланкам посесоріям, котрих було
аж п'ять крім жандарів. Там жовну швабів відкати
пінти виправу, в кухні аж п'ять поносивів прасу-
ють суки і біде для цілої родини. На дворі рі-
внок порядкують: муляри бівають виправити по-
носиви слотом і часом мури, хазони доплатами
і граблями розчищають по простірним майдіром і
огороді білий як мука пісок. Висили рух і го-
рничона чинність: кожний занятий своєю ділом,
а кожний має ще тільки роботи.

Линь один чоловік, хале ся, як би чужий між
пінти: его як би то не обхалили. Вина якусь
смажжу, пішов в город і випукавши найдаліший
і найбіліший деревом отіснений закуток, лєт там
отворив книжку і почав буюти то читати. Але
не до читання ему було.

Чим ближше до весіля, тим більше як би
ата змора, дивили его галих про село ро-
динне, про дів, та про тое весіле і жале лєтво,
ахля котрого він дістан удар ногою в груди. В
тій хвили він не мав тільку до нікого, кавать і во

до виставителя тини чоботи, від котрого біла він
перез в своїй душі і тепер вчує, лиш мав жалю
до себе, чому пропав хоті раз один не напідати
ся до родинного села, до батьків своєї родни-
ми, котрий він був єдиним сином, єдиною по-
тхою. Але стало ся. Він дав слово своєму будучи-
му тестеві, що не від'їде від них аж по весілю.
Для того гостя не хотів его перед шлюбом пу-
стити, се кожний догадував ся: от, повідати лю-
ди, готув сніи випрости з сьобою маму-мужичку,
та савіби наробити. Так то часто буває, що до-
ли виставляють ся родинні свої діти, хоч з горі
знають, з сніи посвочувать ся. Думав так і Кость,
а що, він стратив від нікого часу самовольно,
і стан ся важкоє наметеною, з потріж можна бу-
ло нес робити, що хто хотів, тож і в тім не
смеречав ся. Дивина, котру він брав, а рашне з
потрою его жінки, біла собі панночка нічого.
Достя гарна, красно образована: троля екальто-
пана, але з добрим серцем, і можна було спаз-
ти на нево, що шла за Костя з любові: лю-
била его щиро, хоч недовго его знала: класне
сугубе милолюбний на лінш Костя подобав ся
їй найбільше: она мала его за фантаста, а може
і вистахот що правда він коколи етих не ви-
сив. Але чи лінш той вост, що прип нішо? так
само як не кожний, що вірні шже — пост...

Достя, за що там она его унахала, але
любилз его, дивилз він тузіна дов, пата посес-
ора — тинь один була наймирніша, мала най-
миліше хобаті, і для родини була найліпшою.
Линь назовили Костя і по снзу винишми до
вельдичи. Панночка знала ся відрозу, лінш ро-
дичі були спорозу протинні, бо пата Марина

була четвертою з ряду, отже за жінка, в родині
бажало би собі перше старий повидати.
Кость жадної пінної не хотів, але лінш посесор
не був жид, а пролізлий хустишник, тож его не
обонкували прапа, нісиз котрих коначно перше
старше панночці відкати ся. Отже криком і по-
грозою вінг живо на своїх трьох старших доч-
ках, що зрекли ся першешества, про-до всту-
плени від нішо, і по чисти з може в пінної
був задоволенний з вибору Костя.

Він мав в тім сніи рахунок. Посесор рвала
ся: відкати великі, рата влоса, урочай ли-
хий, шина ніска. Своїми відношеннями із шактою
виробити лєтеш живо добру беневіцію, і буде
мати забезпечений сусєні хлєба при нїм і теплу
хату, а при панночці то може і раште родини по-
жистити ся.

Тим більше був з того задоволенний, що Ма-
рину він уважав за найліпшу свою дочку, а Кость
виглядав на інтелігентного, хоч не дуже підари-
вничного чоловіка, етико казали мєсли-б для лінш
посесора уложитися відношення як найкраще.

Такто і били ся, щоб Кость „не шикну
хоругви“ як то казуть в случаях, коли судже-
ний відступав від наміру женити ся. Того в об-
метав Кость на всі способи, щоб тільки жадна
вісина з родинного села его не відішла. Він на-
буль догадував ся, що Кость мусит уже мати
кисєт знєсина любові, але того ніхто не знав, а
нап посесор, що добре урочений, брудил ні
своїх ні чужих розмовити не лєбів.

Вісник надійшли динь рочини. Висили жа-
ло відбути ся в місяцїй порок, а до перешої
перешої заперешо сьомого в. декада і тілках

дані, палати по сьвітлах підбуде ся дня 14-го квітня. На порядку деннім того засідання стане реформа виборча, котра — як тепер обставини стоять — буде прийнята. Окрім того придуть тоді під наряду проекти законів о платнях і пенсіях урядників державних та інших меншіх проєкти законів.

Сегорічні маневри осінні в Галичині підбудуть ся між перемиським (10-им) а львівським (11-им) корпусом. Компанії полків ніхто будуть через докінчані резервистів піднесені до сили по 130 людей. Рівночасно з 10. і 11. корпусом будуть маневрувати 2. і 3. полк фортечної артилерії з Кракова і Перемисля, 12. батальон піонерів з Кракова, 4. і 5. компанії з 10. і 11. батальйону піонерів в Перемислі і рота 2. полку артилерії палової з Відня. В піонерах будуть компанії поміщені до сили 150 людей.

На американський лад. Душе мені сподобало ся писати новинки в американській „Слободі“. Виявляю наші справи до новинки, сей американський спосіб виглядав би н. пр. так:

Читайте „Буковину“, а багато навчите ся! Але гроші на нь такі припадуть, бо галицька дав було на землі, а по смерті нічого не лишило!

Галицькі Русини не будуть вже тепер могли нікого молодого посла послати до ради державної, бо їх молодіж не має ніякого німеччини. Як Німці виходять з галицьких бізнесів? Жаль, се Боже! Посилайте тому своїх синів до червонової рускої гімназії; ту між Німцями навчуть ся добре німецької мови і будуть могли кондитувати на послів.

На Буковині вже весна гарна; вчора думу було видно; козаків можна вже прохати життя.

Редитор нашої часописи дуже би тішив ся, як би йому хто написав, що люблять селани читати, чи при життєвих они дуже плавають на любов, чи поминають давні ливчі, що собі думають про заходи патріотів, чи вірять їм і т. п. А хто йому таке напише і пришле? Ану спробуйте написати! Не сміяті горішки ділять!

Наші галицькі читателі повинні би більше пам'ятати на Буковину; читають, а не платять; вже буковинські далеко чужийші, гроші посилають, тільки донесий не пишуть нічого. Не змієте писати, чи не?

Рухувальники — великі котяти, літють проти нашої гімназії в Чернівцях, але дуже гімні.

Чому собі не заперечуєш Буковини? Така така, що тільки на нійм ємні нечисті, а виходять по дні! І люди собі її знають, навіть ознайомлені...

Гріх смертельний забувати на Народний Дім в Чернівцях, на друкарню і на бурю! Поймайте ся, бо велика кара стоїть їм!

А не міг би там який буковинський селани-богатыр прислати нам з тисемчу на Народний Дім! І так ему минає гімні... Ану, руште касу на гробі або в стрілі! Най ся гроб не жарує!

З мужиків на нашу друкарню ще нічого не дав; а мають! Дай нам Боже тільки!

Читати бось читав Буковину, а гроші де? Чи ти собі порахував, що сам стемнелі галетарський і нехта контують на рік 6 ар. від одного, а ти хочеш за 2?! А з чого редактор має жити?

Правда, що такий американський спосіб писати має дещо доброго на собою? — П. Р.

Убийство. В Празі викликало велике вражіння убийство довершено при одній з найгосподарніших улиць середмістя в породушних годинах. Жертвою убийства уляла владетельська золотничого ескену Іванна Голлерстремер. Найменше в 4-й годині з полудня без життя з розбитою головою. При ній лежала камені, що важить 3 кд. Один край каменя був остріваний. Злочинець допустив ся убийства лише для рабунку, бо ескен був обробований, яка отворена, а монета на гроні лежала порожня на землі. Труна відкрила позакінчена, що приналежало убитого до ескену. Доси винювача ще не встановлено. Прохожі замітили двоє підозрілих робітників, котрі ходили перед полуднем попри ескен.

Виродний син. В однім французьким місті викрав 21-літній студент політехіон своєму батькові з каси 10,000 франків і хотів цілу крадіжку заховати. В тій цілі підложив під полудня батяка і матери великий клунок пороку, полудня ті клунок з донтом і коли родичи вже снази, позвала донца, а сам утік з дому. Щезлий випадок хотів, що нос горючий донца дістав ся до пороку, знала ся постріл. Зробив ся великий шум, так що родичі пробудили ся, згасили огонь і уникнули таким способом великого небезпеченства. Однак виродний син схова без сліду і доси не удало ся пошукати его винювача. Натомість арештувала поліція молодого Француза, приятеля того виродного сина, котрий купив в одній ескені порох і донца. При ревізії в его поміщенні знайдено одну часту уградуваних шаверів. Та той виродний син не лишив ся без наслідків. Старенька мати спалабала з перестрахи і гризоти на сильно роздрознене нерви, а лікарі запевняли, що може дуже довго збожувати.

VII.

Кость не вмер від самоубійчого стрілу. Зранив ся лиш тяжко, бо була мисляла монета ліве ухо, не утративши ему кистий. Коли тільки прийшов до пам'яті, на сльз випросив собі, щоб его піднесли до родичового села, де у сьвітлички знайшли вигідну хату, а від наші Камубинського вениу конєс. Лиш мати нещаслива не могла перенести его теверішньої слабости. Діждала в могоду, не діждавши ся першої служби Божої свого гудба, свого сокола.

Розумів ся, що о сьвітличних духовних по тім не міг бути й мови. Кость вступив в службу державну, радник. Але своєї жінки, які наші Амелі не бачив він уже ніколи в своїм житті. Він і не старав ся о то.

В шістьох року поїхав у Львові в монастирі Сакраментон відбували ся обстрижання двох черниць, що вже відбули час пробі і новіцят: они підняли ся аж в монастиря, о своїй мисливості ніколи з собою не говорили і може й не будуть говорити... Се були наші Амелі і мати Марта.

18 жовтня 1895.

Кд. Дав.

Наука, штука і література.

В найновішій томі Archiv für slavische Philologie, виданим проє. В. Ягічем, читаємо студію д-ра Ол. Колесен „Диалектологічні примітки полудневого-руського пам'ятника „Житіє сьв. Сави“, яку він написав ще 1893 року і читав в віденському семінарі для слов'янської філології. Колюч сьв студії буде поміщений в єдиному томі.

У віденській бібліографічній сьв тому нахилимо критику В. Ягіча на студію д-ра К. Студинського: Аделіфеотне і на студію д-ра Ін. Франка: Іван Вишневський і его твори. Ніч жалув при тій нагоді, що задля несприятливих обставин не міг Франко стати професором університету, де міг би дуже заслужити ся для науки. Також знаєме Ягіч про переклад Щурата „Пісні про Роланда“ і зазначає, що у Русинів вже давно гарних перекладів.

Пяте число Зорі посвячене майже ціло пам'яті Шевченка. Сеть там поезія В. Мяслика в пам'яті Тараса, опис подорожі Г. Мачуги на могилу Шевченка, кілька дрібних листів его, маленька розповідь про море в поезії Шевченка, частинка життєписи его (в дорозі з заслання — пише О. Я. Кониский); а про московські переклади творів Шевченка подає довгу звістку Павло Граб. До сьв з Наймичи: „У тунні на могилі“ і до поезії „За байраком байрак“ подає Гр. Коваленко дуже гарні вірші; він і воєт і в тім числі читаємо також его гарну поезію „До Дніпра“ (також з віршем). Ті вірші Коваленка дуже гарні. З численних портретів і бюстів Шевченка бачимо тут бюст Тараса (пластичність Ал. П. Бахрушина з Москви), плакноручний портрет Шевченка з бородою, і портрети Іраклія і Агати Усманових, що в Новонестівській форті опікували ся Шевченком. — Проє. М. Грушевський дає ще в сьв числі справу з конкурсу галицького виділу краєвого на твори драматичні, а В. Щурат у цілості фейлетоні п. з. „Світла й тіні“ говорить про брак реклами у нас, що належить ще зробити, щоб пізнати життя і твори Шевченка і про популяризувати есе его творів. Одним словом число богате.

Телеграми „Буковини“.

7 жовтня 26-го жовтня 1896 року.

Льондон. Урядово оголошено іменоване імєсар Франц Йосифа почесним членом першого полку драгонів прабічних.

Відень. В палаті послів ввело правительстві проєкти законів: о управлінню платні етальних державних урядників, о тимчасовім управлінню платні етальних державних слуг, о дотачній католицьких священників, о управлінню платні професорів університетів і різних їх навчальних закладів, о управлінню платні професорів при державних середніх і прогимназичних школах, і при учительських семінаріях. — Вєл проєкти законів підписують зсично палатні згиданні урядники; через те дростуть видатки державні о 14 мільонів ар. В жовтнях до сьв проєктів жадє правительство для поверти тих видатків, безуспішно ухвалено податку біржового, від горілки і ині. Винесені проєкти одержать лише тоді імєсарску санкцію, коли ті податки будуть ухвалені.

Рим. Прібичний імєсар нині заверчує рішуче, щоб би сьв імєсарська канцелярія не віддала до лавентосені.

Царгород. Розвела ся поголовка, що знов імєсарко затворив на жите султана. Арештовано богато осіб.

Берлин. Відповідь Росії на запитав Англії, чи може ужити часті європейського воєду на сьвє виправу проти Дербінда, має бути рішуче заперечена.

Рим. Доводять, що сьвдному обороненні твердині Малаге, полонієннені Галліана, мусіли віддати одну руку і ногу.

в засіданні ти тільки сиринди. Із своєї сторони нільо Тебє має вітйичне благословення і прощу Тебе, прощати мені заохочу Тебє такою. Вертай чинкорин до нас, всі з отвореними руками єдиною Тебе.

Ангін Камубинський.

Ще раз прочитай Кость сей лист, потім знов раз, вкочив нашір, обідупав і притиснув до грудий, поринаючи у сьвітличні вірші. Але в тій хвилі почув ся гримний оклик із сьвітличних комнат: Вітат! і музика загримала: Євє Палатка не зівела...

То его забуло і пришло до сьвітличности, де він і по нині...

— Все прощало! все прощало! — шептуть до себе. Чому ж на сьвітлі люди такі дикі?!

Грім осілю посталою відбив ся ему гудом гон у годині, у могоду: він вірвав ся із стільця і заточив ся як ливий. Он его заперував ся на стіни, щоб вгнати його образ, через котрим міг би упасти і молити Божу о сльз, отерпівши те все, що він тепер переживав.

Але того, чого шукав, він не знайшов; за те послід его упав на революцій, що висті над діжком. І він сьвочас по сьв на діжко, вкочив революцій, відтиснув курок, потиснув налівом на кочок... І гук вистрілу розлет ся по комнаті, як би долетів до вікна, що ще гудли по далеким комнатах. Прон тряснула ему з рота і він, припинивши лист до грузий другою рукою, поклав ся на землю...

Ціни збіжжя і других продуктів.

Дня 18-го марта 1896.

Львів.

Чернівці.

	Львів.	Чернівці.
Пшениця . . . від	7.50 до 7.85	від 7.30 до 7.40
Жито	6.20 " 6.65	5.90 " 6.05
Ячмінь бров. . .	5.50 " 6.—	5.50 " 5.60
Ячмінь простий .	5.— " 5.20	4.80 " 4.90
Овес	5.90 " 6.25	5.30 " 5.40
Ріпак	8.75 " 9.25	9.10 " 9.30
Горіх	5.— " 8.—	5.— " 6.—
Віна	4.75 " 5.—	0.— " 0.—
Залишка . . .	0.— " 0.—	0.— " 0.—
Біб	0.— " 0.—	0.— " 0.—
Бобів	4.25 " 4.75	0.— " 0.—
Гречка	7.— " 7.25	0.— " 0.—
Конюшина черв.	30.— " 35.—	29.— " 33.—
Конюшина біла .	35.— " 50.—	0.— " 0.—
Конюш. шведов. .	30.— " 35.—	0.— " 0.—
Кукуруза нова .	5.— " 5.50	4.20 " 4.30
Хміль 00.— 00.—	здр. за мішко у	Львові око
пта за 10,000 літрів	12.50—12.75	

Добрі Ради.

Часопис ілюстрований для господарства, домашнього і забави. Виходить в Рогіні що місяць. Передплата, платив в Рогіні, мине на рік 1 зр. 50 кр. Адреса: „Добрі Ради“ в Рогіні, пошта Садатурса.

В редакції можна ще дістати давні речинки Добрих Рад.

В КОЖДІЙ РУСЬКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

ПОВИННА НАХОДИТИСЯ

Народописна карта

українсько-руського народу.

закладена зреш Гр. Болемком, який товариством „Прогресистів“, а виконав в ілюстрований малюнок Антон Андрійович у Львові.

Книгарська ціна карти, наклеєний вже на позолоті, виноситься 3 зр. 50 кр., а для членів „Прогресистів“ і передплатників „Зорі“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

Купити можна в „Прогресистів“ у Львові, ринок ч. 10.

Наказ невеликий; купуйте чим скорше!

Літературне Товариство „РУСКА БЕСІДА“ в Чернівцях,

улиця Петровська число 2,

кв. на стаді.

Ілюстровану бібліотеку

для молоді, мілан і селян, редакційку Омеляном Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892, 1894, по 1 зр. 20 кр. за рік, а всього 7 разів за 7 зр.

З пересилкою поштовою 7 зр. 30 кр.

Liniment. Capsici comp.

з етикер Ріхтера в Празі, загальноприманний знаменитий усмирюючий діє на втиранні: по 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптеках. Просимо жалти собі загальнолюблений діє проти всіх жалт.

Ріхтера Liniment з котинцею і промислом в історичному ліку відомо від 18-го століття знаменитим „Ботаником“, як лікує всі жалти.

Аптека Ріхтера зліз позолоту діє у Празі.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одиноке руске товариство аскураційне, припоручене Веч. Духовенству і воім вірним через Виресей. Митр. і Превесей. Еп. Ординариати всіх трох галицьких Епархій, обезпечая будинки, світ, господарські знаряддя, збіжжя в зерні і сизоні, сіно в стогох і будинках проти шкідливого огня за можливо найнижшою оплатою.

Шкоди ліквідують ся і виплачують ся тільки по пожарі, а дотворя зазначенні в першому Товаристві аскураційному зазначенні.

Платити „Дністер“ приймає банк краєвий у Львові при помічній інтенції.

На життє можна обезпечити ся через „Дністер“ від всіх можливих шкідливостей в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре діє як кооперативний устан і задовольняє і хатні і руські жалти.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, створене за рекомендацією і обласною порадом, приймає від своїх членів і третих осіб вклади до аскураційного на 5 процент. Товариство відомо. Учаски по 50 злотих. Платити учасники ся відомо зазначенням рекомендацій, відомо від учасників, за руською діє жалти. З помічній виплати ся діє жалти часті на учасників.

Згадані в учасній агенції в історичному, як „Дністер“ діє в аскураційній, приймають ся.

Видання „Буковини“.

Перші Зорі, оповіданя Тендота Галки, сторін 110, містка, ціна 30 кр., з пересилкою 35 кр.

В другій сьвітій волі. Оповіданя О. Я. Книшанця, сторін 42, містка, ціна 10 кр., з пересилкою 12 кр.

Для передплатників „Буковини“ обі обидві копують, діє 30 кр. разів з пересилкою.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейського годинника.

Приходять	П о ї з д и						Виходять	П о ї з д и							
	посилки			особові				посилки			особові				
до Чернівців							з Чернівців								
З Відня, Браїлова, Львова, Станіславова, Коломиї і Сикстиня	1224	.	.	620	1004	630	До Сикстиня, Коломиї, Станіславова, Львова, Браїлова і Відня	394	.	.	940	942	510		
З Букарешту, Яс, Сучави, Гайбоси	210	.	.	920	941	500	До Гайбоси, Сучави, Яс, Букарешту	1244	.	.	654	1044	630		
З Новоселиці, Садатурса	.	.	.	.	.	1144 944	До Садатурса, Новоселиці	.	.	.	.	.	800	600	
до Львова							зі Львова								
З Відня, Браїлова	124	510	840	700	900	900	До Браїлова і Відня	840	210	1100	450	1000	640		
З Букарешту, Сучави, Чернівців, Станіславова	920	.	.	124	737	617	„ Підволочиска	.	170	540	.	900	1000		
З Підволочиска	210	1000	.	800	500	.	„ „ з Підволочиса	.	210	600	.	1004	1044		
З „ на Підволочиса	210	944	.	800	400	.	„ Чернівців, Сучави, Яс, Букарешту	600	.	.	1000	240	1000		
З Стрия	.	.	.	1200	800	140	„ Стрия	.	.	.	500	900	700		
З Болехи	.	.	.	800	400	.	„ Болехи	.	.	.	900	700			
З Снявольного і Стрия	.	.	.	900	.	.	„ Снявольного і Стрия	.	.	.	.	.	300		
З Відня, Браїлова (т. зв. бавокарський потяг)	.	.	.	.	.	.	„ Браїлова, Відня, (т. зв. бавокарський потяг)	840	.	.	.	.	.		

Підчеркнуті числа означають вік поїзду від 6 год. поїздом до 5 год. 50 мін. разів. — Середно-європейський час рахувати ся від львівського в 36 мінут, а від червоногородського в 44 мінут; якщо на залізницю в 12 год. то на львівський годинник в 12 год. 36 мін., а на червоногородський 12 год. 44 мінут.

Видок товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Руска Рада“ в Чернівцях під надзором Осипа Бучаченка.

За редакцією відомої Осип Мановей.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ вносить
на кілий рік 10 гр. — гр.
на червці року 2 „ 50 „
зісичку 1 „ — „
для зарплати 20 рублів або
10 жовтків

Поодинокі часом по 6 кр.
в борті касет Л. Тероніна з
Чернишак, уя. розовий с. 17.

ВХОДИТЬ

щодня кроні наділь і ру-
сних сьвіт в год. 5. по над.

Редниця і Адміністрація
"Бунівина" знаходяться на вул.
Червоноградській (вул. Петровська)

Обоюдному прийняттю є на
опинити 6 кр. від стрічки;
а в „Надісланих“ по 10 кр.
від стрічки.

БУКОВИНА

Полїтика реальна.

VI

(Настіть таким Молодочесям останидні опозиція. — Що що є опозиція і як собі її Русини представляють? — І опозиція буває значимством! Відправа за „революлку“.

Прочитайте собі ще раз вчерашню статтю з Vaterland-y, розберіть її добре, настановіть ся докладно, а певно прийдете до того переконання, що в самій річч опозиції сама собою ще не є жадна заслуга для народу, та що поширати правительство, нагоди бодай в головних точках засади его з нашими згідні, ще не є жадне злочинство, що протипно, злочинством є вести опозицію без всякої розумної думки і цілі. Нехайже собі опозиціоністи добре ее розважать, яка то розумна думка і яка розумна ціль містять ся в їх опозиції, а ми позволимо собі окрім того звернути ще їх увагу на оден цікавий уступ із вступної статті „Галичанина“ (ч. 51), який іменно тим, що его містить „Галичанин“ — дійсний союзник опозиціоністів і що він відноситься до Молодечівин — до дійсного керівника нашої опозиції.

«Не менше важливою і щасливою обставиною для гр. Бадені треба також уважати те, що Молодожесам остаточно

Їх опозиція, а що кожда народна партія має і повинна о то дбати, аби дійти до влади, то і Молодочехи не могли відтягнути ся від — так сказати-б — природного закону і шнитували з нитер-сцями, аби правительство протягнуло до них руку. Не диво, коли і Молодочехи по-пались також таким легким способом в руки гр. Баденського. Вони безперечно по-водувались притім інтересами народу, хоті не виключені і рахунки чисто особистого характеру. Міркуючи, що чеському народови ніколи не приде ся на довгий час перебу-ти в опозиції, кожна не приносила жад-ного успіху, їм показався більше відпові-дним, нукавши модна сцену і правитель-ством, ніж віддати карді на початку о-жиданих виборів і кагеродомим алітацій. Поки що молодочеський опортунізм приво-сить досить багаті плоди...

З того бодай тільки виходить, що і опортунізм сам собою не є нічого такого страшного, як це бодай Демко представляє.

— Га, політика! — скаже дехто; хто его абачже, що властиво ліниве; хто годен нинішню сказати, чого Румінам саме тепер тожматв си: чи опозичію, чи адротуїзму?

Ось и тім то земстві поетика! Бо поетика се не те, що значає від тим словом розуміють, се не шахрайство, кривдариство і т. п.; поетика се господарство

народна. Звістна річ, що не кожний, хто має поле, плуг і т. д., є вже добрим господарем; так само не кожний, що став послом, є добрим політиком. Всякої господаря, а так само і політики треба вчити; декому і наука мало що або так нічого не допоможе. Господаря народна є дуже трудна річ; лиш той, що о ній найменшого поняття не має, бере ся до неї з легким серцем і рінє в ній ще з легким серцем. Мікшим кожний господар знає, що се не все одво, коли що посеїти, коли і як різко справити, а коли зібрати; кожний знає, що трапляє ся і посуха і злива, тучі, бурі і гради, і що се в господарстві різним грає велику роль. Бувають і в політнічій посуха і тучі, бурі і т. д. Так як добрий господар буде якось дбати, аби помію того із свого господарства шкити, так і добрий політик мусить міркувати, як помію неслухів непагодів народних народи таки на своє вийти. Кожний легкодушний крок може страшно метити ся. Отже лиш добрий господар народний, т. зв. добрий політик, що має широкій світогляд, велике знає життя народного і державного, що понав духа часу, що знає докладно всі народні засоби і народні сили, що уміє предвидіти елементарні нещастя і перед ними обезпечити ся, той може з якоюсь правдоподібністю сказати, чи

Ціль життя.

(2) периодически рутинно выполняемых и связанных по-
ложениях.)

— — Й не поклали ся, зображаючи собі Ваш душевний стан таким, якому можна би суміти, хоч здавалося по тронній найменшій отвірці отверту свавіль сирія свого, яку післав а Вам в посланнім листі. Своїми словами Ви донесли рішті: „Чого ждати від життя, Ви собі ще не рішили; проживаєте немов диму привізорію; все здає ся, що не ждете причини бути вдоволенім а свого життя і роботи. — Тая ждемо чи серед Ваших обставин дійдете до вирішення життєвої загадки тая, щоб бути спокійним та щасливим...“

А предши наше життя таке коротке, що спитати жаль би було єди пережити на недовго-дення, несподовано... Стільки недовгодення, несподовано закінчи нам служення наше — други люди-треба-ж єще до єго недовгодення доізвисти не-довгодення сабою?!

Але оно немилує кожному серцю, що зрозуміло: годить ся на прогнану життя, котру твоя удача парализує Goethe, пам'ятає о собі:

Es ist ein Nichts, und ist ein Was;
so wild' ich ohne Unterlass
Wie Sankt Thogenes sulla Pass.
(*Geistliche Werke*, Sommer 1833, II, 245)

Бракуе точна опорка еден начин на живот со-
зи и тука!

Не дивно, що такий Goethe зобразив, владуючи твого життя дашиними словами:

Причина його заневої власної в тім, що Ви і боротиміся замінувати власні: чого ждати від жи-
тя? Яку сму між воложити?

Видно діло, що се інтелектуальний підвизник життя духовного. Що не поминув ще ані одні вільності, котрий від початку року духовного до нині заставляв ся над єдиним і єдиним твором: чоловіком. Ї

питання паразитом, котрі собі завдає кожний, навіть простийший ум, щиро почне оглядати ся в світі. Той маленьке дитя починає свою самостійну боротьбу від сего питання, в тісноті яких очевидно границях — і з прикладом его до чого иншого. Оно, що небудь побачити, що небудь узнати, біжить до матери, або до кого иншого, і питає, що сеє? а коли дізнає ся про назву річ, тоді вже питає: а на що оно? Що се, на що оно? — два нероздільні питання не обходяться від тейор дитини і хоч не все в тій самій примітивній формі, але ті самі в своїй істоті товаришати. «І на кожнім кроці. Оно ширшаєть, білшаєть в міру, як розвиває ся і пізнання у дитина, молодця, мужа. Що обійме по перший раз знанням, чого вперше дітине ся рука, як далеко засягне око, — так далеко і так широко піде ся рівночасно і се питання: що сеє, на що оно? А коли чоловік почав уже від обшуканого світа розривати себе самого, вози з довгої близькості по своїй змислови, фантазії, розумом, поверне до себе самого, і дізнає ся на свою особу, тоді ще з більшою силою паринає питання: що се я, на що я, або то сама в формі загальніший: що се чоловік? яка ціла, чоловік?»

Видно, що сама природа намирає слабкість людини, щоби дати собі з нею справу. А напевно природа не дає нічого надарно: natura nihil operatur frustra! — видно отже, що в її справі, в її інтересі лежить, ставити собі питання людини і доводити єї ті розумки. Можна би думати, що то намагання людини до «самітності» себе про самого себе, про свої цілі, є вид

лішне торгують своїм крамом перед відкриттям святками, Київським галицьким (не всім, а тільки кільком надатийшим) перед минулим Різдвом виникає страшенно швидко пригода. За кілька днів до Різдва набігли на Київ урядники Волицької кордонної сторожі та й заходилися отіляти-ж несподівано, смішки і нагально, нинішні контрабандного краму. Вони, бачте, дістали анонімний донос, що Київські галицькі вояки в своїх крамницях мають складу-скадену заграничного контрабандного краму. Замкнули 5 чи 6 найбільших крамниць; кілька днів не давали торговати та все сарапали в крамницях ревізори, шукаючи контрабанди. „Контрабандного“ краму кордонна сторожа знайшла на... чотирь сотні тисяч карбованців... арештувала його і віддала до... поліції, щоб переглядом, що конфіскований, пустити на ліквітацію. Тимчасом галицький вояка їздив із скарбом до міністра фінансів на підручній йому волицькій сторонці, доповідаючи, що вона з нестачею, чи що, арештувала крам, прироблений на фабриках російських і хоче продати його на ліквітації, як контрабанду. Міністер Вігге виїхав з Петербургу до Києва двома іншими ревізорами. Останній переглянувши київську „контрабанду“ записавши, що там контрабандного краму дійсно є на кілька карбованців, а усеж останній єсть продукція місцевих та лодієвських фабрик. Арештований крам вернувся купцям; але хто верне їм величезні страти? Хто і яких чином поверне їм той скарб, якого вони зазнали прикладно від учинків волицького нападу? Цікаво і варто великої уваги, що кордонна сторожа очинила свій нагальний напад, як свідчать київські часописи, бездоказово, не маючи на те права, не спитавши навіть дозволу у міністра. Факт певний характерний: а його добре знати, яку нагу жас в Росії викликає і в скільки закон практично убезпечив особу і приватне добро. Ук. З погляду злочина напад волицьких на Київ і скоєна ними речі не що білий як чисте рабство. Цікаво, чи на його буде яка відповідь і достойна його кара?

НОВИНИ.

Чернівці, дня 27. жовтня 1896.

Піднесення плати для державних урядників, внесення вчора в разі державний.

що зміняє нас від біди, то в тім виразено нежизненно бачити, але не ціл. Можна довести дорогу до зміни себе з нужди, средство виповнює, розграничене між бідою з нуждою. А якщо дорога до чогось, средство до чогось, розграничене між чимсь, протирічить істоті ціл.

Брім того до ціл своїй воля річ камає, як і бачиє собі. А від смерті все утїває, а не борє як і лише силою її утїває. Тому те стараєтє як люди повенити самоубійство нічим злочинем умислення, хоробою, шизою, відже люди після теорії Шопенгауера треба би самоубійство ухвалити за наймудріший учинок. Бо-ж помагає собі до осмислення своєї ціл, се річ благородна, розумна. Помагає другому осмислити своє життя ціл, то учиняє добру ближнього, а помагає самому жити швидко до смерті, то... домагає собі самі. Цікаво гіднися було би ціл свої теорії життя него і т. д. С се справді одна з найнезрозумілиших теорій, до котрої ми повинні ми добути як, а про котру справді сказав Гітлі: Sie ist unter die Zwecklosen gerathen. А проте цікаво, як прихильники? І винятковий знає до будищу, який не є нічим, як думанням про свій теорії.

Штравс, Гартман і їх школа заперечують нашу ціл для людини. Вони домагає ви домагає з нашої відмови, відчуття, але „остаточний ціл у нас не питає! Замість ціл — порожня пустка. Відомо, знають, чим, що пустка така не можемо до шлюди. Але знають, чим до людського серця. Перобітний зміг, відбиті до себе жодна невідомісність, чим, обі-

установили такі плати: В XI разі: 800, 900 і 1000 ар. (замість дотеперішніх 600, 700 і 800 ар.); — в X. разі: 1100, 1200, 1300 ар. (замість 900, 950 і 1000 ар.); — в IX. разі: 1400, 1500 і 1600 ар. (замість 1100, 1200, 1300 ар.); — в VIII. разі: 1800, 2000, 2200 ар. (замість 1400, 1600, 1800 ар.); — в VII. разі: 2400, 2700, 3000 ар. (замість 2000, 2200, 2400 ар.); — в VI. разі: 3200, 3600, 4000 ар. (замість 2800, 3200 і 3600 ар.). Закон має увійти в жите з днем 1. січня 1897 р.

Третьє руске товариство у Відні має тепер закидувати ся від іменем „Радина“. Досяг було у Відні два товариства Руських, голіно інтелігентних, „Громада“ і „Молодіжний Сім“. Руські ремісники прийшли до переконання, що найліпше буде, коли організують ся в особне товариство. В тій цілі вибрано комітет, на котрого чолі стоїть н. Бігун; статуту подав але до до-лішньо-австрійського парламенту. Певна річ, що се нове товариство руске у Відні почало ли-ше через ріжні тамошні неспотрубі: адже ремісники належали до „Громади“ і могли дальше належати.

Селянське віче має відбутися в неділю дня 29-го с. н. в Ланім коло Добровиля.

Безперервну виставу виробів галицького промислу отворено дня 23-го с. н. у Львові для публіки. Задачаю тої вистави є: дати середнім станом можливість, пабути дешево добрі вироби праці. На виставі виставили ви-до ся около 200 осіб, незвичайно добра підхуто як сама потреба такої безперервної вистави про-мислу краєвого.

Др. Петро Стебельський, професор карного права на львівській університеті, виславний на листу оборонців в кримських справах.

Вандалям. Десь в половині лютого с. р. відкрито в галицьких селах Довіля, недалеко Товмача, печеру, в котрій були дуже гарні статуї і статуї з глини, величезно великі. Печера та присадує своєю красою живо чудову печеру Апельсборську в Крайні. Інтелігенти наші і робітники шукають ся з монетами в руках на статуї і статуї їх цілювати. Інтелігенти забрали їх собі для образів своїх салонів, а робітники продали їх за бешти жидкам в Товмачі. Вандалий гр. Додушський прок. Ломинський відкупили від жидів ті статуї і хоче їх експонувати в музею на вічну пам'ять, як галицькі люди мають шити красу природи. Печера є сільсько-те-

пловачку, що виходить зні оно віде за ним, а знайде у него великі землі, бачити статуї. Коли-ж тільки обітницями увів за собою дівча до обітничої землі, аж тоді зміняє оно нещасте, що доміє скарби — у него самі пустки. Але повернувшись він вже за ним, бо знаходить відбраний їм на дорозі все, що їй було найдорожче. Так наші відмови роблять зі своєю хитростю. „Линіть за нами — відчуйте своїх читателів — прикінці книжки знайдете порадити наші праці“. Аж коли читач підчас дозвуря пошарував ся всім життям, бачиє ся їм прикінці нагу, пусту конвульсію: „не питаєте нас о вісь ціл остаточно“. А читач і витилю, що так довго дались за віс водити, і витилю вертати — бо не дорожє стратили всім своїм життям. Здоровий розум не даєтє ся такою пустою знести. Річ без ціл не має рації бачи. В ціл єсть і одного ціл, що знайдено, котрий би своєї ціл був найбільшим, хоч не все та ціл є нам зрозуміла. Визнаючи в чомось, нічим, що в нім нема одного перу, одного мушкету, одної кісточки без певної ціл. Чим би він цілєтє сама — ціл чоловіка — не жас жати своєї ціл? Така річ і логічно і вічно є вірність неможлива.

(Далі буде.)

пер дозвуря, глибока на 35 метрів, а коли відкрити молотком в стіну, то чути глухий відгомін; знає тому, що та печера іде ще дальше. Компотентні власти повинні зацікавитися тим відкриттям.

Звертаємо увагу на читателів на оголошене в нинішнім числі про „Виникли Кабу Руських у Львові“, котрі на Буковині повинні розійти ся як найбільше. Они прекрасні і дуже надать ся на подарунки для жінки.

Суччі у Відні. Ми онда доносили, що Суччі, славний з своїх 40-літніх поетів, має прилюдно голодувати у Відні. Однак цілком за-знав, що не може позмагати на таке публічне предствалення, бо лікарі не мають певности, чи він витримає той віс. Так отже зможє Суччі хіба приватно для своєї „ніж“ морити ся че-роз 30 днів голодом. Се був би его перший віс „любви до науки“.

Цукор знов подорожів! Почавши від дня 25 с. н. цукор подорожів знов, вже третій раз від кількох місяців. Кільограм буде коштувати в цінах 37 ар., на нагу 38 ар., а в цінах і мучини 39 ар. Нове підвищення ціл насунило в наслідок того, що цукровничі фабрики підняли ціну гурткової продажі в 50 ар. на 100 кілограмах.

Ліценції на виставу: Майстер Шварц у Відні на дня 13-го жовтня і 17-го вересня с. р. викладав ціл 180 ар.; Естер Шварц у Відні на дня 30-го жовтня і 3-го червня, викладав ціл 1235 ар.; — Марія Фочук в Цюрих на дня 8-го жовтня і 12-го вересня; викладав ціл 400 ар.; — Євген Мароник, Генріх і Євген Гайсман і Давид Найбергер в Юрманді на дня 8-го жовтня с. р. викладав ціл 325 ар. 10 ар.

Почерки: О. Модест Пушкін європейськ. сіль. Вистави на і Ісупов монастиря в Фанішарі, бувають професор гімназії в Румунії європейським, а 52-га рік життя, а 20-га європейським; — Гнат Мароник Мароник, професор гімназії в Волочині.

Телеграми „Буковини“.

З дня 27-го жовтня 1896 року.

Відень. Урядова Wiener Ztg. оголошує означене гімназійного професора Віноцетія Фаметяніна інвестором народних шкіл червоноцього міського округу на конці всі періоди (на 4 роки).

Відень. Конісія для реформи виборчої системи на деяких змінах на європейських референсі Гітлі.

Відень. Палата після затвердила без до-бати вибір носів Леонгарда Демела, Райнера, Странського, Янці, Вихольца, Додушського, Ку-вельдлера, Веллонера, Кнола, Тиншавського, Шварца, як Гогеншлого, як Фрайриха Шварцшайнера, Доберштіга, Фішера, Коблера, Гогеншлого і Ютінгера. Висновки затверджено також по бурливій дебаті, підчас котрої прийшло до сварки між лібералами і антисептатами, також вибір нос. Володимир Демела. — Принято в дру-гій і третій читанню проект закону про-до ро-чини для рекурсії против рішених політичних властей.

Каргород. Вчора поштовими прийшла єврейська книга. На дорозі обіжували єго маршалок Шахір паша, дві почесні компанії і багатарська кавалерія. Книжки поїхали сего до палати суду, котрої прийняв єго на вігнотний торжественний відкриття.

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

ВИШИВКИ всхідної Галичини

після колекції зібраної Товариством „Люб Русина у Львові“, виконаною викладом Антоном І. Хойницьким з літографічного зображення Андрія Андрійовича на цій

3 ар. 30 кр.

за привітання, складаний з 20 таблиць, в 4-х корисних форматах з хорошою надрукованою текстом.

Ціна цих „Вишивок“ перевищує значення надбавки, яка дається, що викладається в 10-крат, Одесі і Москві, і це не дає між іншим технічного виконання, але також і надбавки за кожного з них, бо якщо це складено з точних репродукцій вишивок, які є в народних вишивках з повітря Борща, Гиродина, Казань, Надмірня, Сметня, Токмак і інших з вірних копіюванням, краса, українського народу з дотриманням суретності.

У зазначених місцях звертатися до Антоном І. Хойницьким, упорядника Книжкової Сторонки Інституту у Львові, вулиця Русина ч. 3. 1—26

Літературне Товариство „РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

вулиця Петровська число 2,

але на складі:

„Літостровану бібліотеку“

для молодіжних, міських і сільських, редакційних, Омеляном Потопишом

року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892, 1894, по 1 ар. 20 кр. за рік, а всі 7 разом за 7 ар.

3 пересилкою поштовою 7 ар. 30 кр.

Добрі Ради.

Часовий літостронав для господарства, домогосподарства і садиби. Виходить в Рогіні по місяць. Передплата, платна в Рогіні, виносить на рік 1 ар. 50 кр. Адреса: „Добрі Ради“ в Рогіні, пошта Садагура.

В редакції можна ще дістати дивні речини Добрих Рад.

В КОЖДІЙ РУСЬКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

повинна знаходитися

Народописна карта

українсько-руського народу.

завдання д-ром Гр. Болдичем, надана товариством „Просвіта“, з викладом з літографічного зображення Андрія Андрійовича у Львові.

Книгарська ціна карти, наклеєної вже на папір, виносить 3 ар. 50 кр., а для членів „Просвіти“ і передплатників „Зорі“ 2 ар. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 ар.

Купити можна в „Просвіті“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чим скорше!

Liniment. Capsici comp.

з антим Ріхтера в Празі, загальнопризначений знаменитий усмирюючий лік на втирання: по 100 і 70 кр. і 1 ар.; можна купити у всіх аптеках. Просимо жадати цей загальноулюблений лік просто під назвою

Ріхтера Liniment з котинцею і приймати з историчністю даної назви і записи на флаконі „Котинце“, бо лише ці флакони.

Аптека Ріхтера від молодих ліків у Празі.

„Дністер“

товариство взаємних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

верне і одинокі руське товариство аскураційне, припоручене Всч. Духовенству і всім вірним через Виресю. Митр. і Пресю. Еп. Ординариати всіх трьох галицьких Епархій, обезпечує будинок, сніг, господарські знаряди, збіжжя в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках проти шкідливих і на пошкодження найвищою оплатою.

Школа, літостронав і викладач, а також по школі, в дитинстві викладач і перший Товариства контрастраційного літостронава „Дністер“ можуть обезпечувати і викладачу і найвищою сумою.

Набли „Дністер“ приймає банк, який у Львові при нових літостронавах.

На жито можна обезпечити себе через „Дністер“ після всіх можливих довідок і товариств взаємних обезпечень в Кракові, котре дає як найвищу суму і викладачу і викладачу і викладачу і викладачу.

Товариство взаємного кредиту „Дністер“, створене літостронавом з обсягом капіталу, який складається з членів і третій раз складає до одностайності на 5 процент. Товариство літостронава. Удільно по 50 коп. Платити удільно по тім, як викладач реалістичний, викладач від титрарів, на одностайності двох членів. В платити від титрарів по двох частях на удільно.

Згадані в удільно агентах і літостронавах, до „Дністер“ не з літостронавом, викладачу са.

Видання „Буковини“.

Перші Зорі, оповідання Теодора Гади, сторін 110, вісім, ціна 30 кр., з пересилкою 35 кр.

В дні святості козі. Оповідання О. Я. Книшаного, сторін 42, 16-см, ціна 10 кр., з пересилкою 12 кр.

Для передплатників „Буковини“ обидва книжки коштують лише 30 кр. разом з пересилкою.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європейського годинника.

Приходить	П о ї з д и						Віхаєть	П о ї з д и					
	поспільні			особові				поспільні			особові		
до Чернівців							з Чернівців						
З Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Сикстини	1224			620	1034	620	До Сметня, Надмір, Станіславова, Львова, Кракова і Відня	304			948	947	513
З Бухаресту, Іс, Сучава, Гайбана	240			920	903	500	До Гайбана, Сучава, Іс, Бухаресту	1244			634	1044	620
З Новоселів, Садагури						1145 900	До Садагури, Новоселів						800 620
до Львова							зі Львова						
З Відня, Кракова	144	510	840	700	900	900	До Кракова і Відня	840	200	1100	430	1000	613
З Бухаресту, Сучава, Чернівців, Станіславова	900			144	707	613	„ Підволочиска		144	510		900	1000
З Підволочиска	200	1000		840	500		„ „ з Підволочиса		210	900		1004	1000
З „ на Підволочиса	210	944		810	430		„ Чернівців, Сучава, Іс, Бухаресту	613			1000	240	1000
З Стрия				1200	810	140	„ Стрия				510	900	710
З Бєлжця				800	440		„ Бєлжця				910	710	
З Саліхото і Стрия				910			„ Саліхото і Стрия						300
З Відня, Кракова (ч. зв. блискавичний потяг)							„ Кракова, Відня, (ч. зв. блискавичний потяг)	840					

Підчеркнені числа означають пору візну від 6 год. вечором до 3 год. 50 мин. рано. — Середно-європейський час рахується з відліку 0 36 минут, а від чернівецького 0 44 минут; коли на відліку 12 год. то на відліку відліку 12 год. 36 мин. а на чернівецьким 12 год. 44 минут.

Видане товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Руські Ради“ в Чернівцях від редакції Осипа Буковинця.

За редакцією відліку Осип Маковей.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ вносити
на один рік 10 кр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно „ 1 „ — „
Для заграниччя 20 рублів або
40 вершков.

Початковий часок по 6 кр.
в кождій гасеті Л. Горюхін в
Чернівцях, ух. телімана 4. 17.

ВИХОДИТЬ

щодня крім неділі і ру-
ських свят 6 год. 5. по пол.

Редакция і Адміністрация
„Буковина“ виходить ся в
Чернівцях (ух. Петровича
4. 2.)

Оплата за вихідом ся за
оплатою 6 кр. від стрічки;
а в „Наддніпряні“ по 10 кр.
від стрічки.

БУКОВИНА

Штири крики, один гавт!

(Записки в чотирь очей).

Сиравадї Варто подискувати авторони
статий в *Буковині* про бездіяльність нашу,
за те, що зачепили за печінки львівських
Русинів, бо то хоч і лабодило, але й спо-
нукало лачеплених сказати також депо
А чого не сказав він, то доновів прекра-
сно автор листу до редактора *Буковини*,
котрий і Народну Торголю наміг ся квати
на слово. З того вили ся чотири крики:
Буковина, *Діло*, *Нар.*, *Часописи* і *Радикали*
— а в криків повстан гавт на всю Русь
анстрійську.

Б *Буковині* один з передових ващих
людей розбирає тепер політику реальну;
так уже все на розум владе, що краще
й годі. *Народна Часопись*, поданим з *Бу-
ковини* статі опозиційста і фейлетон про
редакторів руских, инше тепер дуже ро-
зумов, що то так само політика засад і без-
палатна борба за нову *Діло* відновляє на
„вишати“ і за себе і за Народну та
Прогресивну, а *Радикали* радикально менше
них і все та каже, що тільки всеї правди,
що в ній, тай троха в Богу.

Штири крики, один гавт... як каже
поезмонин.

Чого-ж так люди гавтують? Що си
стало? Цікава річ стала ся. Настала су-

перечка вже не про пороги, а таки про
себе самих, про те, що в нас доброго, а
що злого, — настала суперечка, яку у
нас мало коли можна було почути, бо до-
ся всі ми, вся суспільність наша на дум-
ку провідників була і чемна і гарна і ре-
хтезна і дізнала, а лише „вороси“ не да-
вали нам жити. Ми собі були як ті голуби
невинні. Аж ту з приводу *Буковини* такий
гавт! Русини про себе самих починають
говорити і заглядати у свою власну со-
ність та роздивляти ся, чи нема у ній ні-
яких гріхів, чи таки є, а коли є, то які?
Незвичайна се у Русинів суперечка! На-
віть *Галичанам* добаче вже провини у
Русинів і не сміє всего на Позиків. Се
дуже цікавий у нас обик і не лише ціка-
вий, але й спасенний. Того й треба!

Сперечаються об сьм і тім, трудно не
зачепити людей; там де дроня рубають,
там тріска мусить летіти; чус ся також
ображенням і сой і тоб і кіле товариство
одно і друге і третє — а редакторів в та-
ку бурю стають правдивими громадськими,
в котрі бють громади з усіх сторін. Повстає
на них ворогів хмара і обурює ся — аж
страшно. Але повстає і приятелів громада
і приєднує ся тій суперечці, та міркує
собі, по чий стороні стати. А тоді не стра-
шна редакторам і хмара розлючених воро-
гів, коли за собою має громаду розважних

людей, котрі думают розумом, а не сер-
цем. Ті вже навчуть других думати.

Коли ми починаємо говорити про са-
мих себе та витикати собі свої провини,
тоді певно не може настати така гармонія,
яка єсть тоді, коли витикаємо чужі хоби,
а себе вважаємо невинними. Значить,
приходить ся зачепити спільних людей при-
людно, через те, що їх робота чи бездія-
льність також прилюдна, через те, що при-
нялись обов'язків супротив загалу. Отже
посторонній чоловік, міркуючи, що инакше
не може бути при таких витиканні власних
похибок, не стане падавати на тім, „до
чого в нас дішло!“, тільки буде переслід-
чений, що такий гавт мусів раз настати,
такі громади мусів раз загрозити, коли від-
так небо має винюватися.

Штири крики, один гавт! Через що
і на що? Через що, то вже виказали до-
тличні статі, а на що? на те, щоб викли-
кати у Русинів то потрібне і користне
завесювання, той спасенний, не розлучи-
ний еквентивизм в відношенні до себе са-
мого, без якого не може ніколи настати
поправа себе і обетання суспільного жити.
Хто потрапить викликати у Русинів таке
завесювання, той докаже великого діла.
Звістно, не докаже сего один чоловік, на
се мусить зложити ся багато роботи і агі-
тації по часописах, але кінці суспільність

Ціль життя.

(В перекладі рускою словесності з єврейської мо-
ви.)

(Далі.)

Ту неможливість дуже розвинути вишампи-
ла з Букток на чом. Цілюю чоловік, каже, не
є нічо ширше, як єдина нехотимо стрем-
ленєє від одної означеної речі до дру-
гої, чим раз даліше і даліше, але так, що тому
стремленню ніколи закінчити не можна; оно є без-
конечне, неопинене, неукінчене, вічне. Після той
науки людськість стремить вічно на пр. за суни-
ком, але знаходить лише частину суникою, від
котрої стремить даліше, але знов побудує нову
пильну частиночку і т. д. однок поновлює суникою
не зійде ніколи — сего нема! і не може бути.
Стремити за правдою, але лише дробочку правди
може освітити, відстинити повної правди ніколи
не знайде — єї нема і не може бути! Стремити
за знанням, але знайти може лиш відомості, ш-
сти, певного часта не можна, сего нема і бути
не може! Ніже виглядає людськість з такою від-
омо? С она тим правдивим „холом вічності“, за-
судженнім на се, або ніколи не спинити, ніколи
не укінчи, щоб нічо віти, віти, і в кождо дру-
тійм ся, ніколи до мети не добрати ся. Коли
старави народи хотіли добратися собі найбільше
несомте, то они представляли собі невідомого
Турка, котрий в підмислах хотів на гору ка-
зати, але закінчити сего ніколи не може, бо він

нео і все владз спочус ся. Она представляли со-
бі безкінченного Титана, що нічно проставляє свої
руки і уста за певною цитю, але досягнути єї
не може, она утілає. Невинні відомости з та-
ких вічю несповнених знатках Титана і Тур-
ка, в круженні вічного життя владзуть від іна-
сти остаточне докінчення...

Від той теорії мало що різнити ся наука
є вічний спокій. Ціль життя, а з ним всі
его творя і чоловік, відзначають невичетність віч-
ного встановлення і розвою. В тім розвою посту-
пає світ все з нижнього стадієм до вищого, чим
раз до вищого і вищого, доки не дійде
вічності до життю свого розвою. А що тоді на-
ступить? Тоді людська невичетність, а значе цілюю
світлою: „світ! досить! верни ся назад!“ І на-
ступить чи то постовно чи втадо! відомості
розтрисає невичетність на атоми, а з них викладає
се нова форма еволюції, повстане нові творя,
чим раз даліше і даліше, аж знов до життю, —
якоби на нове тавло невичетності розвинути ся на
нова в атоми і Терзеву динути викотити „до
спраді біс, в вічне круженє в дуги“.

Певного розвою і поступу в цілюм світі і
в кожній істоті на землі вічю не може ро-
зумно заморочити, розвиває ся предік невинний
поді з жалючого перення. Можна навіть при-
кляти теорію! Англійське про російсь світлім злі-
оу вічності; можна прикляти докінчене число від
еволюційних, так біляше, що про се багато го-
ворено току 2000 літ за Еккурза, дискусійно
про се за часів Расала, Августина, Тома Акві-
ната: — але при тім вічю, а що найбільшійше
ходить, се-то, що причина владз тою еволю-

цією — про се замовчус ся або омине ся. Ка-
лиж сего замкну годі розумно не добачити, тоді
еволюційности завесювання єго одновкою відно-
вічно: причиною є сила, є енергія несповнених,
котра невідступно товаришить кожній матерії,
кождому атомові. Відомості — немамо казати —
розумна і правдива, але в кождім случаем може
она вистарити хоби тим, що не віють хати
собі сирава, що єсть та енергія: Сила, енергія,
єди не має бути пустим словом, але чимсь ре-
альним, то не може бути нічим иншим, як невич-
етністю, або певною прикметною атомів. Сила —
нічо ширше, як інструмент, котрим атом своє від-
знає словинає. Але від саме причиною впливає на
ті атоми, щоб они, привселожні енергією, такі
або инші еволюції відбували? На се иншім
відомості не відомості, як ту, що така вже є
істота матерії — еволюція невичетність еволюції.
Та ми не дуже перебариває в відомості; що
відомості, то й прийдемо. Лиш, коли і та, не-
ліна еволюцій, в істоті матерії еволюційна,
єди та невичетність еволюції не має бути пустим
словом, а чимсь невинним, то невинною собі
задавати не єсть питання: Чи та еволюція невичетність
є світлою, невідомості, чи не світлою а невідомості?
Уважати єї за світло, а рівночасно прикметувати
єї такий відомості розвій хоби аж до витворення
важнихх чужої гармонії невинності, з мірку-
ми тих владз, з котрих можна як невинно єди
становити центр цілого світового світлого і світ-
ного з другими світловими системими світлою а
лину відність докінчену, аж до витворення чужої
з єго діною історією, аж до докінчення хоби
до життю совершенства — на се безперечно тре-

ти, щоб дозволено було організувати у Києві, Харкові і в Одесі вищі курси задля освіти жінок. Але мало надії, щоб ота вищо-базова справа була задоволена міністром освіти. Знаємо, що Казанському університету в такий самий справі вже відмовлено.

Не жина жина про Україну і друга освітня справа: де буде організований новий інститут гірських інженерів? Київ, Харків і Катеринослав вдалися з петиціями і вожми просять собі інституту. На нашу думку найбільш права на Катеринославом. Річ відома, що по Катеринославщині і сусідніх з нею Херсонщині і Донщині велика сила каміньог утан, заліза, оми, і т. ин. В сажому Катеринославі виробля заліза; по Катеринославщині кілька таких фабрик. Значить, тут-то саме й треба підводити вищої школи. — Тільки-ж, адець ся нам, що новий інститут — річ вельми ще далека; хоча реалізувати її несподівно легше і швидше ніж завести обовязкову освіту для народа. А ота остання справа торік по всіх лінійних земствах і по всіх лінійній пресей російській займала перше місце. Нам адець ся, що обовязкова школа в Росії — потребує таку силу витрат, якої з державного бюджету уряд не спроможеть ся дати, навіть і тоді, коли-б міністер фінансів оподаткував усі винки і мітан.

В довід такої думки поглиблю хоч на Херсонщину, де найліпше в Росії земство і де народна освіта стоїть ліній, ніж деінде. Херсонщина має 2700 таких селищ, де треба би завести школи; але тільки 650 з них мають школу. Значить — треба 2050 нових шкіл. Само Херсонське земство бере що можемо потрібний підписити нових шкіл 968. Земство зраховало, що на саму будівлю нових шкіл треба що найменше оти мільон карб. Удержанню кошкої школи річно континувати-ме, що найменше 500 карб. Таким чином щоб завести обовязкову школу по всіх Херсонщині, треба на будівлю 2050 шкіл 2.050.000 карб., та річно на удержанню шкіл не менш 3 1/2 міль. руб. Коли земство не має спроможности збудувати і удержувати 968 кошкої шкіл, так відпиль де плати витрат на обовязкову освіту? Обовязкова освіта винятне річних витратів майже 4 міль. та ординарних на будівлю 2 міль. і річно проценту на останні беручи хоч 5%! Се така сила-силенина, якої ні земство само, ні сільські громади в турі з земством не спроможні піднести. А уряд з такою бюджету, яким він є тепер, не спроможне ся дати стільки, Бангал на всю освіту в Росії уряд до пось не білий 25 мільонів. А коли завести хоч тільки в Європейській Росії обовязкову школу, так освітні видатки мусять би уряд побільшити річно до 250 мільонів. Де-ж їх плати? Оди з двох: або на стільки поневеличити державні видатки намістариж; або побільшити на стільки-ж видатки. Першого, нева річ, уряд не зробить; а другого не повинне дивитись, властиво маса народа, не спроможеть ся виплатити. — Значить: купи кми, келди кми!... Оди можливо і бажимо: обовязкова школа там, де школа вже є і додамо, школа з народною мовою; школа задля освіти, не задля „обробки“.

НОВИНИ.

Чернівці, дня 28, жовтня 1896.

Зі Львова пишуть нам: Вельми важке в істиче для наших обробочних справ рішення, видана в місяці етуго минушого року рішення конференції для розширення віри, після котрого руский галицький Митрополит є істинно помітною „винною іудей“ в справах обробочних аничай-нашої церкви. Цікала річ, що на се скажуть дотид „конфестанти“ єврей, що не узикать авторитету галицького Митрополита у важликих справах і тому-то аничай-до незнанної доти в справах обробочних поважи „всего католического мира“ або у капановім медіаційно поволитуть ся безлично на свою повагу. „И нас инаше і ко-веш“? Оди справді від відають дот „декуда“ шось знахот „інаше“, але, як чути, небагато „бід винних притче“.

П. Василь Нагірний подає на нашу думку про него довжину підмови в *Діло* в числі 59-ім. З неї довідуюмо ся, що заходили комітету п. Нагірного вже аверіаційно-пиль виборів Русинів до львівської ради міської, отже єсть поступ. Відтак розповідає п. Нагірний свою життєву, вичисляє провини наші (всі на гринні і п. В. Н. також) і дає нам „інсталяція“, щоб ми завернули з мавиця, а нішан шляхом тих, котрим іде п. Нагірний. А він постує собі так: „Я — каже — не перестану займати людей честних до світання позитивної праці для нашого народу, навіть таких, котрі в домі може і ринуть ся зі мною, але котрі мають чистою совістю, котрі на-рід люблять і бажать ему шаста, котрі не держать ся класки невенельможних в хвилі, коли проті беззаконний треба всім як один муж виступити до борби отвертої. Ідеалі мої народо-вешан, мимо того, що стану до роботи з одним або другим з т. зв. твердах, на-воли він хоче справам народним посвятити свою працю, а не зречу ся ніколи“. Все би то гарно було, тільки біда ось в чім: Сам п. Нагірний навіть нам зійти на „мавину“, коли торік в числі 89-ім *Діло*, докладавши нагально байдужість руської суспільности, сказав: „Пам і наріканні ніш нічо не поможуть; з аничай-ніш-сьміють ся, ніш цинять чашиніа після его позитивної роботи, а бідиам, що руку витягають, показують за-ведене-сьм. Лазаря“. Пачем і наріканнями ужалюмо ми всі ті старі рускі на беззаконія, і з них після замітан п. Нагірного жасно право навіть сьміяти ся. Що позитивної роботи у нас за ма-ло, то доказав торік сам п. Нагірний. Що на-мани єсть тоді брати ся до борби з „позитива“, се чейже розумно. Отже ми після торішньої ради п. Нагірного, збасмо тільки про позитивну роботу. А тут нап п. Нагірний генер, як який до-потопний політик з сода, констатув дотепи про класки невенельможних та про поворот наш на его дорогу. Аліж ми відомо тою дорогою, якої він собі що торік бажав!

Тепер же друга річ. Ми, звістно, виставили собі між іншими задчу, держати суспільність далі від москвофіль, і мучи доволітний гір-ский дивиль на народ, на кожнім криві кажемо, що нам жита і згоди з москвофільми нема і не може бути. Через те, як ми раді чи не раді з того, а жасно виступати і проті тих народо-вців, що входить з москвофільми в контакт. Великий признаєть, що се найнижчече інсеквендне постуноване. П. Нагірний генер вірить, що „тверді“ можуть справам народним посвятити свою працю. Коли є де на Русі такі москвофіль, що сироді нішам серцем хотять одужити народом, то оня неваже але не суть москвофіль, тільки народо-вці. Такого „прихильника“ народу, котрий и, пр. сьміє ся з жоня того народу, ми не розуміємо і знати не хочемо. А тверді, а жими п. Нагірний вав ся одужити народом, не заслу-жили собі ще у народо-вців на таке довіре, щоб ми їх могли упажати гідними товаришами п. Нагірному. Тому і мусим ми винити п. Нагірному те, що ми аничай-похилькою. Оди і розна-ка всієї пригоди.

Вісний нашо сьміати ще тиче: Здаєть ся, ніхто не має такого багатого словаря лайки, як наші опозиційисти, коли винуть про „баде-новів“. З чим уже оня тих не порівнювали, то-го й не зникати! Коли-ж ім відновити на се остро, але без ухитних сьм, оня попадають в сентиментальний настрій і жалують ся на се прихильно. Самі в борбі коштували повноті, бо-лотом мечуть, а до них і в руганиках брати ся — то ім за остро. Дуже претенсіональні люди, жабуть через те, що самі собі виставили на-тент на найлучше розуміє руских справ. Видат-те, паче, шати ми в сой настрій не парно.

В етутий хвиля, перед самим друком гажеті одержують а Львова лист, в котрім нап дописувачем представляєспір промовини п. Н. з п. Павленієм не в таєм сьміти, як представив п. Нагірний.

Народне віче в Тернополі, котре мало відбутися дня 31-го с. м., заборонило старосту,

Добре господарює. Коли російський міністер справу Міністерський номер і его завічанне отворено, від дуже дивувалися, що від лінійки своєї радили всього маєтку лише сто тисяч рублів. Тепер, по візках ліній, дозвілься се сто сина

до банку англійського, щоб підобрати 14 мільонів рублів, аничай-батьком. Дирекція банку від-несла ся в тій справі до правительства росій-ського, бо не знала, чи гроші єть походять з при-ватного маєтку Вишньоградського чи з каси дер-жавної. Цар розказав виплатити згадану суму родниці померлого міністра, позач не можна до-казати урядового характеру тих грошей.

Люльки на продаж. Суд повітовий в Збиску оголошує, що від дня 14-го до 17-го хвїтня буде продавати на публичній аничай-267.866 штук люльок різного роду. Ті люльки належать до кон-курснової маси Ізраїля Ландера. Любителі люльок мають отже жерело дешевого купна.

Обманець на валиний камінь. Львівський суд карний буде мати до роботи з одним піганим обманцем. Се арештований львівською поліцією оня властителя більшої пошлесті знід Варшави Шчепий Лабендний. До Львова приїхав він в грудні без сироді до жита і пам'яті того жип три місяці дуже гоїно, мовчав по чернорядних готелях і в по найдорожших гостиницях і сьм-ках — все на „нишні пропало“. Границю пере-їхав під прибранным казначем Пасєва Сьмалю-ського за перелученням, котре сам підробив. Купиш довгий час вірили его оповіданям о великій бо-гатості, все має жати в Росії, і давали ему то-варя, а навіть зичили гроші. Коли-ж описля по-казало ся, що Лабендний єсть аничай-ним обман-цем, обжаловано его в поліції і арештовано.

Іменнава. Про розуновий відділ був, правител-ства іменнава сьміяти Ахриш. Куп резидентом, профес-орський сьміяти Іуля Андерет дїстним сьміяти, ас-сєнт Рудольф Штрайт професорський сьміяти. Люль-ска державна аничай-іменнава конспірація Едвар Мен-гера надитимий іменнава, а конспірація д-ра Юри Миславського, д-ра Франца Волленштейна і Тадеу Шми-геловського.

Телеграми „Буковини“.

З дня 28-го жовтня 1896 року.

Відень. В палаті послів предлажив міністер аничай-проект закону о закупці пінично-за-хійної і подувено-піничної німешної аничай-на конг зрахови. На исьсєне пос. Кай-а-а рі-шено ті проекти поставити на порядку денний сьмісьогого засіданя. — Описля роза шаста на-ради над справою-сьм господарської комісії о правительствєнним записі для охорони проті обманця що-до жости товарів. Палата прийняла закон о нечесній конкуренції з поправкою пос. Есємєра, щоб сєй закон розширять також що-до сьміськости товарів. Далше прийняла палата закон о відпиль від податку побирають мінерального одію для жими и канальних і закон о управлі-нєнєм обєсгу деяких подрібних торгівель. — Сьмісьогого засіданє дня 14-го хвїтня.

Відень. Палата напів прийняла без дискусії в другім і третім читаню закон о забезпеченю бити камінь і сиріт по аничай-і каньках, за-кон о гірничих інженерах з поправкою комісії, о котрій міністер рішавития гр. Лєдєбур ска-зав, що оня означєє поліпшенє законя. Опрім того прийняла палата послів без дискусії всі проекти законів, що єстови на порядку денним.

Відень. Урадова Wiener Ztg оголошує іве-нованє профєсора гр. пр. реалній школи в Чер-нівцях Кости Мандичевського директором той-ж школи.

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

Добрі Ради.

Часовий ілюстрований для господарства, домашності і забави. Виходить в Рогізіні щомісяця. Передплата, платна в Рогізіні, вноситься на рік 1 зр. 50 кр. Адреса: „Добрі Ради“ в Рогізіні, пошта Салагура.

В редакції можна ще дістати давні речники Добріх Рад.

1. речник „Д. Р.“ містить до 300 наукових уступів і зверх 120 забавних прикладів і много афоризмів. Ціна цього речника 1 зр. 20 кр., без 2. числа 30 кр., а без 3. і 4. лише 40 кр.

2. речник „Д. Р.“ містить до 300 статей, дуже много прикладів і одну досить цікаву, що найма через всі часи такий єст: „Як то в Банках Даринчука пробило на Василь Даринчука і як він прогадав, що єст свого роду відсура.“ Ціна цього речника 1 зр. 20 кр., а без 2. числа 30 кр.

3. речник „Д. Р.“ містить так само як і другий речник дуже много наукового для господарства і забави, много афоризмів і одну білгу цікаву: „Як зазнали Сиріжани і Грохачі своїх єдинів в війні“. Єст цікава була не тільки для 4. рази (3 рази по рр. і раз по білгу). Ціна цього речника 1 зр. 30 кр., без 2. числа 40 кр.

4. речник „Д. Р.“ містить як і попередні дуже много наукового і забавного для всіх і окрім того много дуже практичних рецептів. Ціна цього речника 1 зр. 40 кр., а без 2. числа 70 кр.

5. речник „Д. Р.“ містить окрім забавних порад для всіх ще і 8 дуже забавних анекдотів як напр.: „Ахмат і вівці“, „Грушанський жидок“. Ціна 1 зр. 30 кр.

6. речник „Д. Р.“ містить забавну повість: „Петро Фістак і його син Фістак“. Ціна 6 речників разом з рек. пересилкою 5 зр.

Хто хоче

мати красні, добрі і дешеві фотографії, най буде ласкав удати ся до мене!

Фотографую щомісяця від 7-ої год. від рана до заходу сонця.

За 6 штук беру лише 1 зр.

E. RIXTER,

мешкає в Чернівцях, 24. липня в 18.

LINIMENT. CAPSICI COMP.

aus Hübner's Apotheke in Prag.

Sein Wirksamkeit bewährt sich bei allen rheumatischen Beschwerden, die in allen Sprachen bestätigt ist, wie man leicht nach der Probe: „Kaiser“.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. II.

перше і одинокое руске товариство асоціаційне, приурочено Веч. Духовенству і всім вірним через Виресля, Митр. і Пресвя. Ек. Ординариати всіх трех галицьких Епархій, обезпечая будинки, скот, господарські знаряди, одіжки в зимі і озимі, єсно в стінах і будинках против шкідливих вогнищ за можливістю найнижшою оплатою.

Шляхи лікування єст і виплати єст єдино по лікарі, а лікарі зазначені в першому Товаристві контрастрахувальників „Дністер“ можуть обезпечувати і виплатувати і найменші суми.

Плати „Дністер“ приймає бачи прохачі у Львові при місцевих лікарнях.

На жаль можна обезпечити ся через „Дністер“ після всіх можливих роздумів і товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котрі для нас найкорисніший уклад і найменші плати і найменші суми.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, створено застрахувати і обезпечити порохом, прохачам від всіх членів і третих осіб владди за порохом плати по 5 злотих. Товариство виплатить 1 злотий по 50 злотих. Платиші укладає ся тільки застрахувальники реальності, відносять від товариств, на порохом плати владди. І виплатиші відносять ся до всіх членів на уклад.

Згадані в укладі агенти і місцевості, де „Дністер“ не є застрахувальний, прохачі єст.

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

ПОСИЛКА НАХОДИТИ СЯ

Народописна карта

українсько-руського народу.

заснована д-ром Гр. Педичком, видає товариство „Промисли“, в Львові в літографічній друкарні Андрія Андрійовича у Львові.

Книгарська ціна карти, накладеної вже на золоті, вноситься 3 зр. 50 кр., а для членів „Промисли“ і порохом платиші „Зорі“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

Купити можна в „Промисли“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чим скорше!

Літературне Товариство

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петрушча число 2,

що єст єст:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молоді, міцна і єст, редакційна Олександром Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1894, по 1 зр. 20 кр. за речник, а всі 7 разом за 7 зр.

З пересилкою поштовим 7 зр. 30 кр.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середньо-європейського годинника.

Приходять	П о ї з д и			Відходять	П о ї з д и		
	посилки	особи	міжм.		посилки	особи	міжм.
до Чернівців				з Чернівців			
З Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Снітки	1224	520	1024	До Снітки, Болехів, Станіславова, Львова, Кракова і Відня	304	948	942
З Бухаресту, Яс, Сучави, Галаці	248	520	921	До Галаці, Сучави, Яс, Бухаресту	1244	604	1044
З Новоселиці, Салагури	-	-	-	До Салагури, Новоселиці	-	-	820
до Львова				зі Львова			
З Відня, Кракова	1224	520	840	До Кракова і Відня	304	200	1100
З Бухаресту, Сучави, Чернівців, Станіславова	1024	-	132	До Львова	100	540	940
З Підляшчине	220	1020	820	До Підляшчине	220	600	1044
З „на Підляшчине“	212	944	812	Чернівці, Сучави, Яс, Бухаресту	644	1020	200
Зі Стрия	-	-	1200	До Стрия	-	520	920
З Болехів	-	-	800	До Болехів	-	912	710
З Скального і Стрия	-	-	912	До Скального і Стрия	-	-	300
З Відня, Кракова (т. зв. близькозвичайний потяг)	-	-	-	До Кракова, Відня (т. зв. близькозвичайний потяг)	840	-	-

Підприємстві цього означують ширину між 6 год. вечером до 5 год. 50 хв. ранку. — Середньо-європейський час різнять ся від львівського о 36 хв. і від чернівцького о 44 хв. і від Львова о 12 год., то на Львівській залізничній о 12 год. 36 хв., а на чернівцькій 12 год. 44 хв.

Видаток товариства „Руска Рада“ в Чернівцях.

А друкарні „Руска Рада“ в Чернівцях під надзором Осипа Бучинського.

За редакцією відомого **Осипа Маковей.**

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ вноситься на один рік 10 кр. — кр. на чотири роки 2 „ 50 „ місячно „ „ 1 „ — „ для награвіюв. 20 рубль або 40 гривенів.

Пондирівський часок по 6 кр. в білоруській „Горішній“ в Чернівцях, ул. Голубина ч. 17.

ВИХОДИТЬ

щодня, крім неділя і руських свят в год. 5, по пол. Редакція і Адміністрація „Буковина“ знаходяться в Чернівцях (ул. Пестренка ч. 2.)

Оголошення приймає ся за оплатою 6 кр. від стрічки і в „Наддніпрянській“ по 10 кр. від стрічки.

БУКОВИНА

Політика реальна.

VII.

(Прикінченіє заглавочення. — Чи є у Русіїв якісь засади, чи ні? — Доси Русіїв не будуть політичним чинником в державі?)

Проголошене т. зв. принципіальної політики або політичні засади мало у нас такі наслідки, як би хто в нашій руській хаті дуже добре затопив в грубі, і саме тоді, коли повинно було в грубі грані, затисав васту. Страшний чад принципіальної політики заморочив голову Русіїв так, що ще доси не можуть очунити, лиш мало, дуже мало прийшло якогось до себе. В тім заморочено уявляють опозиційности саму опозицію засадою, думають, що і опортунізм у опортуністичній такою самою засадою як у них опозиція, роблять отже своєю засадою те, що у других незаморочених народів уявляють як простий тактичний засіб. Се виходить нево і з тої дефініції політичних засад яку подає нам автор „Нашої бездіяльности народної“.

Між тим із того всього, що ми доси сказали, і пієли суду адекватного розуму показує ся, що за дуже певні і асні і непохитні засади політичні можна встановити ся, послугуючи ся як до потреб раз так-

тикою опозиційною а другий раз тактикою опортуністичною і що з другого боку людини без всяких засад може собі для особистих цілей банити ся в опортунізм або навіть і в опозицію. Так Нікоп-ліберали мають прецінь цілком певні політичні засади, хто займає ся безза тріхх політикою, той добре їх знає. І от вони були довгий час правительством, властиво-ж само таки правительством було в їх руках, ніхто був довгий час в опозиції, про котру самі сказали, що вона їх зруйнувала, тепер вони знов правительством. Або волямім Чехів. Чи може хто сказати, що вони не мають певних політичних засад? І з ними було таке саме, що з Нікопами; навіть такі Молодочехи, як чуємо, готові от-от тягнути правительственну фелігу. А чи відмовити може хто Полькам цілком певних і певних засад? Часом і таке закидають Полькам, але тоді, що так роблять, самі себе дурять. А прецінь кождий знає, що вони тоді свої засади уміють перенести на подібні до правительственного становища. А що у Польків ще чудивіше, що у них консерватизм і ліберал і демократ, ба навіть і радикал-соціаліст тягнуть якуні у динил тої правительственной телеги або як треба всі стають в опозицію. Чому-ж то так? Як раз задіи того, що у них дуже нева і непохитна засада

націоналізм так сильна і могутна, що перед нею мусить уступати політичні засади.

Отже можем не в тім суди, чи опозиція, чи опортунізм, але в тім, чи має ся якісь певні і непохитні засади, чи ні? Отсе питання треба собі раз цілком рішучо постановити і треба собі на него дати цілком певну відповідь.

На постановлені і на рішенні сего питання „Буковина“ завжди дуже напірала. „Буковина“ переносила свого часу навіть доказ, чому сего як раз потрібно. Виводила в програмовій статті з прошлого року (ч. 11) і нині ще дуже цілком, так що ми їх тут мусимо пригадати, бо справа тої і нині ще у нас актуальна. Ось що писала там „Буковина“:

„Нема тепер ніде жадного жита культурного, виняткового і з точки державної.“

„Кождо одиначи може бути добрим обивателем держави, так що і сама вона зіснунати меть ся добродійствами державного устрою, і держава такеж мати ме и ній свого цярного прихизника.“

„Кожі-ж индивід нарід (т. зв. знов такі ніби одиначи, але вношого степеня) має унійти в державу в такі зносини, щоб се і самому народови і державі через индивіди і тісно сполучені своїх власних інтересів шийшло на користь і на покращення.“

Ціль життя.

(З перенесення руської статистики з естетичної точки зору.)

(Біограф.)

А найперше до естетики матеріального. Єним се потрібно, як кажемо, царство естетичне: мінеральне, рослинне, звіринне. А ніж з них кождо і всі різні замишляють в естетичній естетичній істоті місто безперечно певне від чоловіка. Чоловік не дасть собі штучною відомістю відібрати пересвідчення, що не каменем ані рослиною ані звіром годить ся жити першестро, але єму самому. Не їм атже, але они єму повинні відчинити ся, що своєї цілі хоч єще не остаточної. — Надто не всі ті добра естетичні єсть можливі до вжиття, не всі для всіх і для кождого; они не живуть в собі моральною силою притягуючою, хіба в слабий мірі і то лиш середство до життя, до пожитку, або втіхи, утіхи. Они не убагороджують чоловіка, хіба посередньо, они тільки відбоді правдиво не відоміють, власта чоловіка. Про се лише мігби сказати от хонби Соломон Премудрий...

Єстетичний дух не різнить ся в тім вигляді від матеріального. Називаємо тим словом в тіснійшій значінні: науку, штуку, моральні процінки, реальні, чистоту... Алеж всі ті річи по-за чоловіком навіть не існують, самі в собі єсть они чисті абстрактні, ідеальні, і доверка в розумі і волі чоловіка адекватно єсть реаль-

не істинніє. — єсть єстетична чоловіка, єсть властиво нравство людське, і та людське єсть єстетична, єстетична єсть розуми жите і діляни. Єстетична єсть остаточної жадне з них ані всі разом не поспівають.

Линше ся нам рабрати третю сувишину, чи іменно цілю чоловіка не є другий чоловік, нарід, суцільність, людськість. Многі опираді поспівають за остаточної мети свого життя право для людськості. Одиж, тож як краса і кончина та права, проте-ж цілю остаточної она бути не може. Помішавши кже то, що тім ірані бракує прижиттєвості остаточної цілі — та теорія виключає від цілі всіх тих, котрі від дитинства до смерті живили були цілю тількию добротою і шчили во прослужили ся для людськості. Виключає жаліх дітвир, жобрація в юнійшій часті, живили всіх законів, бо сам досвід учить, що найчастіше права для суцільності найчастіше не знаходять прижиттєвості, хіба линше крихітку доброго пересвідчення і доверка в душі правдоного чоловіка. Але чи так відоміме встановити, щоб в ній чоловіка остаточної своєї цілі?!

Але прож лінше ся, коли відмовимо прижиттєвості остаточної цілі тим людям певним сувишином? Живуть ся або — абсолютне нічо, або поща подібнагого. Вжеж нічо не може бути метою всіх индивідів людської природи. Природа, як сама є чинна, позитивна, як позитивна є єстетична до цілі, так і жадне позитивне предмети для себе. Ніхто опетатів брідів. Отже єсть отже істота индивідів, концентруюча в собі свої власні остаточної цілі — єсть: индивідів до себе моральною силою всі моральні стрем-

лення людської природи, убагороджуюча найважніші прижиттєвості людини як: розум, воля, серце, характер; индивідів же єсть индивідів — єсть єстетична остаточної чоловіка. Лінше ся нам оди Бог!

А єсть теж старішек жезеже жезе?!

Може би лінше було спитати ся: Чи уда-до ся йому дотепер встановити посмертну картку єму Богови?

Ба-ба! Хон до сії праці забравши ся ти-сечі годин, жадний та праця не удали ся. Ате-істів в правдивім значінні того слова нема, то є людин, котрим би розум динил який доказ, що їх заперечували Бога є раціональне. Лінше серце — баче серце — чинить чоловіка без Бога; а чинить єсть динити, що не динити бор-бах з внутрою своєю ретиниш на той спосіб жи-ти, який собі угадає!

Сираді — мімоу не удадо ся доси опро-винути хочби того простого католицистичного доказу, який від віків до нині послужив ся до-відати в своїй дорозі до Бога: (можливо того дока-зу, що все в міроі нас і ми самі, не ємо ані з нічою ані з собою самим, але маємо, так як ма-ємо все протє (світло), своєю достаточною причиною пола собою. А так, як та праця говорить до нас якими словами доси, так сама була ємо вчера, так само і тепер літ перед нами: Бог, що є і що було — від коли було, має і мусить мати свою достаточну причину. Єстетична цілі — то величана машина з єстетичних творів. Єстетична творів — всі єсть частини тої машини, агра-ничними, єстетичними; причина свого істинного жадна не має в собі. Се индивід, индивідів

Добрі Ради.

Часовник, ілюстрована для господарства, домашинства і забави. Виходить в Рогізіні що місяця. Передплата, платива в Рогізіні, виносить на рік 1 зр. 50 кр. Адреса: „Добрі Ради“ в Рогізіні, пошта Садагуря.

В редакції можна ще дістати данні розни-ки Добріх Рад.

1. **розшир. „Д. Р.“** містять до 250 прикметок устун-ків в зовні 100 забавних прикметок і зовні 100 прикметок. Ціна цього розшир. 1 зр. 20 кр., без 2. числа 50 кр., а без 2. і 3. лише 40 кр.

2. **розшир. „Д. Р.“** містять до 300 статей, дуже багато прикметок і одну дуже нову, що викине через всі числа такі як: „Як то в Пасху Дівопучка пробил ся Пасха Дівопучка і як він пригадав жак, що єв свого роду підкурка.“ Ціна цього розшир. 1 зр. 20 кр., а без двох чисел 50 кр.

3. **розшир. „Д. Р.“** містять так само як і другий розшир. дуже багато прикметок для господарства і забави, багато образів і одну білгу нову: „Як відомо була Сорока і Грошів своїх кажи в військ“. Як новість була нечестна жак 4 рази (3 рази по руску і раз по українськ). Ціна цього розшир. 1 зр. 20 кр., без двох чисел 50 кр.

4. **розшир. „Д. Р.“** містять як і попередні дуже багато прикметок і забавних для всіх і навіть того жак дуже практичних рисунків. Ціна цього розшир. 1 зр. 40 кр., а без двох чисел 70 кр.

5. **розшир. „Д. Р.“** містять перші забавні поради для всіх як і 8 дуже забавних повістей як напр.: „Ах-х-х-х в військ“, „Генераль жак“, Ціна 1 зр. 20 кр.

6. **розшир. „Д. Р.“** містять забавну повість: „Петро Фостик і як він Фостик“. Ціна 6 розшир. разом з риз. перекладом 6 зр.

Видання „Буковини“.

Перші Зері, оповідання Тодота Галца, сторін 110, містив, ціна 30 кр., з перекладом 35 кр.

В другій сьвятої поді. Оповідання О. Я. Кинеского, сторін 42, 16-ти, ціна 10 кр., з перекладом 12 кр.

Для передплатників „Буковини“ обі книжки коштують лише 30 кр. разом з перекладом.

LINIMENT. CAPSICI COMP.

aus Richter's Apotheke in Prag.

Beim Einlauf dieser anerkannt vortrefflichen, schmerzstillenden Mischung, die in allen Krankheiten vorzüglich ist, löst man sich nach der Dosis: „Halter“.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові, ул. Валова ч. 11.

перше і одинокое руске товариство асигураційно, приурочене Всч. Духовенству і всім вірним через Вирессы, Митр. і Пресв. Еп. Ординаріати всіх трох галицьких Епархій, обезпечує будинки, свот, господарські знаряди, збіжжя в зерні і солоні, снопи в стогах і будинки протів шкідливих вогнів за можливо найнижшою оплатою.

Шкоди відбудуть ся і виплату ся робити по вимозі, а заповори виключені з переліку Товариствами контрасекундарними ладять „Дністер“ виключені обезпечувати і виплатувати і найменші суми.

Наймен „Дністер“ приймає бачи кресий у Львові при помічці Інспектора.

На жито можна обезпечити ся через „Дністер“ ціна всіх можливих випадків в товаристві взаїмних обезпечень в Крайні, котро для як наперед визначеної суми і відношення і ціна в рубли жак.

Товариство взаїмних кредит „Дністер“, спеціально організоване в обслуговування поручення, приймає від своїх членів і третях дані вклади до заощадження на 5 процент. Гваранція відноситься Галич на 30 років. Платити укладається на цілий квартал разом з різними, відноситься від заощадження, на рік до двох років. З кожного відноситься на місяць часті на укл.

Згадані в укладенні акції в містечках, де „Дністер“ не є заснований, приймають ся.

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

ПОВИННА НАХОДИТИ СЯ

Народописна карта

українсько-руського народу.

Видання з-ром Гр. Вільямом, видана товариством „Пресвітері“, а заповнена в Літературній бібліотеці Андрія Андрійовича у Львові.

Книгарська ціна карти, наклеєної вже на нолоті, виносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Пресвітері“ і передплатників „Зері“ 2 зр. 50 кр., а рекомендованою перекладом 3 зр.

Купити можна в „Пресвітері“ у Львові, разом ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте часеморше!

Літературне Товариство

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиці Петрівської число 2,

як на складі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіж, міщан і селян, редакційну Символіком Поповичем

року 1896, 1897, 1898, 1899, 1901, 1902, 1904, по 1 зр. 20 кр. за розшир. а всі 7 разом за 7 зр.

3 перекладом літературою 7 зр. 30 кр.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європ. ейского годинника.

Приходять	П о ї з д и						Виходять	П о ї з д и					
	поезичні			особові				поезичні			особові		
до Чернівців							з Чернівців						
3 Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Володимир Сятиня	1254	.	.	658	1034	640	До Сятежа, Коломиї, Станіславова, Львова, Кракова і Відня	304	.	.	948	941	518
3 Бухаресту, Яс, Сучави, Глобаси	248	.	.	308	921	509	До Гайбаса, Сучави, Яс, Бухаресту	1244	.	.	654	1044	630
3 Новоселиць, Садагуря	.	.	.	.	.	1142 982	До Садагуря, Новоселиць	.	.	.	.	.	800 620
до Львова							зі Львова						
3 Відня, Кракова	122	518	842	728	928	900	До Брашова і Відня	840	240	1100	440	1040	640
3 Бухаресту, Сучави, Чернівців, Станіславова	908	.	.	128	731	611	„ Підзамче	.	130	340	.	900	1020
3 Швабоцьки	258	1088	.	848	508	.	„ „ з Підзамча	.	210	600	.	1034	1044
3 „ на Підзамче	271	941	.	811	421	.	„ Чернівців, Сучави, Яс, Бухаресту	615	.	.	1088	248	1038
3 Стрия	.	.	.	1288	838	142	„ Стрия	.	.	.	528	938	728
3 Волова	.	.	.	838	448	.	„ Волова	.	.	.	918	718	.
3 Скольного і Стрия	.	.	.	918	.	.	„ Скольного і Стрия	.	.	.	.	.	304
3 Відня, Кракова (т. зв. блискавичний потяг)	.	.	.	.	.	.	„ Кракова, Відня, (т. зв. блискавичний потяг)	840	.	.	.	.	.

Підчеркнуті числа означають пору міну від 6 год. вечором до 5 год. 59 мін. рані. — Середно-європейський час уривається на 34 хвилинського в 36 мінут, а під червоного в 44 мінут; інші на залізничні в 12 год., то на залізничні годиннику в 12 год. 36 мін., а на червоному 12 год. 44 мінут.

Видане товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Руска Рада“ в Чернівцях під редакцією Осипа Бучацького.

За редакцією відоміть Осип Мановей.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

на „Букенику“ вносити на склад рік 10 ар. — кр. на чверть року 2 „ 50 „ місячно — „ 1 „ — „ для зарплати 30 рублів або 40 копійки.

Продвинокі часів: по 6 жр.
в білоруській А. Горюхіна в
Чернівецькій, у д. Соловйова 9. 17.

ВЫХОДИТЬ

щодня крім поділів і ру-
хливих сил в год. 5, на поз.

Редакция і Адміністрація
„Бунівник“ знаходяться на вул.
Червоній, 32. Підписувачів
визнає редакція.

Одзначена приймає на її
аналитичні 6 жр. від ступінь;
а в „Надземній“ на 10 жр.
від ступінь.

БУКОВИНА

Пригада на часі.

Повніше наводимо в повній основі циркуляр гр. пр. консисторії зперед 15 літ а нагоди отворення волосских паралельок гімназійських в Сучаві. В тій циркулярі консисторія горячо приторчує гімназії духовенству і міранам і так по вітійськи уймає ся за культурним движением своїх волосских дієцезанів. До того консисторія й позликала. Але она покликана *рівно щиро* уймитись за культурним поступом і своїх *руських* дієцезанів, для котрих отверне ся сего року руска гімназія, бо і рускі дієцезани мають поше право надитись на ту саму справедливість і вітійську оірку, що їх волоскі брата.

Если новый митрополит хоче справді справедливо рідити своєю архієпископією, то має класичне тепер добру нагоду вплинути ту справедливість на дій, спонукаючи отверте порозумоване молодого духовенства і мірян проти рускої гімназії а хоче Виресоль. Митрополит стати справді віцем і своїх руских дисепланів, нехай же не підкладає щирого припоручення духовенству рускої інституції а такий мірі, як то зробив перед 15 літами а молодому гімназисту его посередник.

Ось дотичний циркуляр:

„Ч. 2307. Се знала і сумна дівчино, що наш тутешній народ хоч Буковину вже сотку літ тінить ся добродетельністю правительств вирозумілого і благого під високим скитром ісара, австрійського, все ще не дійшов до той ступеня просвіти і культури, щоб в продовій борбі о хліб насушний міг рівнати ся з иншими народами культурно розвинути.

Слабою стороною роду людського є, сповсюди складати на других, але стара приповідка каже, що кождий є копа-лем своєї долі, або иншими словами: „як собі постелиш, так будеш спати“. Дятого і межи нашим красивим народом могло бу-ти більше світла, більше життя, як-би поміж нашими селами було більше *населення*, як їх справді, що не було би неможливим, бо майже по всіх громадах сільських знаходять ся їх доньки аїт школи. Дятого і діти нашого сільського народу буда би сьогодні більше потішакючою, коли би вони селами, *особливо ті, що мають*, більше дітей, не держали на їх при собі, розділюючи межи них свої фальші, через що одні лишши ся діти з кількома пра-жизнями, цілоти їх були на науку і зро-били з одних добрих кушіїв, з других про-мисловців, селянських і учителів, стар-ших в войську, студій і урядників адмін-

страційних а най би хоть добрих писарін канцелярийних.

Коли в правительстві і суді, в школі і церкві, в торгівлі і в промислі так мало свідів нашого народу, то виня і тім найперше лежить на сільській масі.

Повари се буди і суті, і tener деякі перепони для народного розвитку і поліпшення его долі матеріальної, духовної і моральної. З тих перепон наводимо-єм разом лиш одну, іменно ту, що ніколи народні шкільні через способ науки не стоять в природній зв'язі з школами середніми, так що діти, покинучиші класи нормальних шкіл сільських, не годні в гімназії або школі реальній дорівняти ученикам, що покінчили місці школи народні. В народних школах уділяє ся наука *звичаєм природи*, а в гімназичних і школах реальних а мові німецькій. Хлопці, що приходять до таких середніх шкіл хоч би з незвичайними талантами і з найбільшим знанням, мусять тут або переналати або почат сили мучити ся, не розуміючи викладу і науки в місці попередній.

З сього powodu зупинилися депутати будувальські і інженерські на виїзних місцях і Єго Ексц. пан міністер проєкту розпорядити рескриптом з 23-го зютого с. р. ч. 1404 утворити двох клас паразельних і пилладових мовоч полосков

Галицькі конкурси драматичні 1894-1895.

Последний конкурс драматичний був потім блискучим доказом житучості й розвитку українсько-руської писемності, був доказом, що са писемність не тільки з успіхом дає нам розширення джерел знань, але що вона залюбки й ніяк не відкидає живі предмети та стаси: що раз по-иїйшим виразом нашого нинішнього життя.

тож першого з цих творів була німецькою мовою: німця, Варіжний, Гасаль, Тарас Бульба), Гребенка і деякі інші українські, а також дуже низькі московські писателі обробили в повністю чужій для кожного навібавих історичних тем. Та на жаль і на наш борея, була се твори німецької шкільної московською мовою! Навіть "Чорна Рада" була написана німецькою, а Київля став навіть найкраще німецькою переклад українсько-руським писателем. Не тільки тут освободити ся від тиску обстановки й старої традиції, видно з того, що по навить в творі Чайченка "Нахмарилася" одна річ тільки написана по-московськи, хоч і поданий переклад Вєсєлєва Драгоманів в творих цинувати, а це біжить Чайченко в єврейських студентів яко рішучо на пошуку дороги: се вже насправді, рішучо й повністю слов'янсько-українсько-руським письменством.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ вносити
на рік 10 кр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно „ 1 „ — „
для заграниччя 20 рублів або
40 франків.

Однією частка по 6 кр.
в Москві у Гост. Д. Горевіна в
Чернівцях, у Л. Голова н. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

щодня крім неділі і ру-
ських свят в год. 5. по пол.

Редакція і Адміністрація
„Буковина“ знаходиться в
Чернівцях (у Л. Петровіча
н. 2.)

Оголосення приймаєся за
оплатою 6 кр. від стрічки;
в „Надзвичайній“ по 10 кр.
від стрічки.

Політика реальна.

VIII.

(Чи можна говорити про політику засад
там, де нема жодних засад?)

Скажіть же тепер по правді, чи загал нашого народу прийшов вже до свідомості своєї народності, чи уміє він собі адати справу, куда має стремити наріз сам про себе, чи знає він, чого йому хотіти, чого бажати, яка єго мета? Але лишім наріз, а волямім лишіто інтелігентну класу і скажім тепер по правді, чи можна про ту нашу інтелігентну класу сказати, що вона адала собі справу про тоті питання, чи можна казати, що вона вже становить суспільність т. зв. нашу громаду людей, що задля однакових цілей чинить одну духову одиницю і єдиною має єдність? Відповідь мусить бути: ні, і не раз ні. Одна частина рускої інтелігенції рідна — та се зрештою зовсім не певно, чи можна ужити тут слова „рідна“, бо се, що можна додати, скорше подобає на обидь якихось інстинктів, ніж на вишні праці розсудку і ума — тоті питання так, друга инакше, третя знов инакше і т. д. Ми маємо москвофілів а взаєтно Москалів, маємо таких народників, про у них і москвофіли Руськи, маємо народників більше або менше лених націоналів, маємо народників радикалів і а більше космополітичною заправкою. Але сей виказ зовсім не висчерпує того, що ми властиво маємо. Пусьте ся Ви в дорогу від одного інтелігентного Руська до другого, зійдїть так усю Галичину і Буковину, кождому ставляючи тоті питання і всюди занеуючи докладно відповіди, розробіть підтак всь, зібравши таким чином матеріал як найбільшійше, а тоді безвечно жорст паміде від ніг до голови від тих „засад“, які Вам прийдє ся зазначати, тоді покаже ся Вам, що в найбільшій часті інтелігентній слово „Руська“ без найменшого змісту, слово порожнє, або що а ним звучать ся такі „засад“, яких відтак і єдиною в друге не подібнеш; тоді покаже ся Вам, що є у нас хіба одніиці, котрі на тепер становлять всю руску суспільність, суспільності-ж в повнім того слова значінні не нема. У Руськи отже в тім згляді (національнім) нема ще вироблених засад.

Що ми цілком в праві твердити таке, доказом того неші неспаді проба „консолідації“, доказом того неші „єдність“ на-

родників і радикалів а москвофілів. Та не лиш ми таке кажемо. Ось і др. Франко в звітній своїй статі в часописі die Zeit (га. „Буковину“ з прошлого року ч. 120 ст.) каже: „Ба, навіть само понятие про істоту рускої народности, про єї самостійність в відношенні до польської і російської, про єї границі, про єї усліни цивілізаційні і єї будучину — не перестало бути предметом суперечок, догмоу, в котру одні вірять, а другі не вірять, тезоу, котру одні піднімають, а другі обнівають ріжними аргументамоу“. Ба, се відбулось навіть на самім дрі Франкови, скажемо ми, бо-ж і він, той самий Франко, що є визначним руским літератором і доктором словянської філології, недавно тому у Львівському ратуші твердив, що такі питання має нам що дво наука рішити.

Задля того то у нас буває таке, що а историчними зрадами народними, а наймитами московськими, наймитами само на те, аби нас видити, засідають народники при спільнім столі до нарад над справами народними! Чи се засада?

Буває таке, що люди тілом і душею відданих справі народній, котрі дожили на се докази своєю довголітною невинною працею, народовой уважають зрадами народними лиш задля того, що тоті люди після свого найвищійшого переконання не можуть в даній хвилі пристати на тактику опозиційну! Чи се засада?

Та, Гоєнати! Чого у нас не буває?.. А чому те все буває? — Бо нема виробленої національної засади!

Коли у нас взагалі нема лених і певних національних засад, то у народників-опозиційників вони далеко темніші і хиткіші ніж у народників-опортуністів. Воляміть лишень становити їх в справі правопоненій, в справі мови (Романчук писав свого часу, що москвофіли пишуть таке по руски, хоть несеко, але таки по руски!), воляміть їх становити ще до москвофілів — то становити їх є властивим каменем преткновенія межі обоа фракційми народолюбцями, а признаєте нашим словам правду.

Треба зазначити, що у народників данийшє, коли вони не виступили ще аки партія політична, засада національна була далеко лениша. Тоді у народників неможливі були „єдність“ а москвофілами, москвофілів уважало ся заплитими порогами народности рускої. Радикали, що спершу поводували ся більше космополітичними інтернаціональними засадами, своім окліском

„народність“ се проста форма“ внесли розклад поміж народників і лениши, що тота засада затемнила єї. Радикали своєю алукою а москвофілами, коли ходило о то, аби поборювати „волю, єру“, своєю алукою а иньшими радикальними елементами (польськими а жидівськими) внесли деморалізацію в табор „народників“ одна часть народників, імено опозиційнєтє, перестала за прикладом радикалів уважати тоту засаду за найвищу засаду, перестала класти на тоту засаду найбільшу вагу.

Так отже саме у опозиційнєтєтє, у тих народників, що придержують ся нїби то політики засад, нема, як ми се показали, як зрештою і радикали се признають, єєвої національної засади. Можна-ж тут говорити про політику засад?

Ще гірше стоїть справа, коли в нашій суспільності ставем глядіти на політичними засадами. Як-ж то політичні засади визнає автор „Нашої бездіяльности народної“, визнають імені опозиційнєтєтє? Є в Європі партії а консервативними політичними засадами, а ліберальними, соціально — демократичними засадами. Ті засади мають декуди ріжні відтінки. І так до консерватизму примішує ся клерикалізм, федералізм, до лібералізму центральнізм, „суспільничі“ бувають християнські і інтернаціональні і безконфесійні. До котрих же засад признають ся опозиційнєтєтє? Доси взаєтно сего ніде не сказано і не може бути сказано, бо знов таки у Руськи і політичних засад ніг даєть. Якже-ж можна говорити про політику засад без засад?

Що нового в євїті?

Послє до австрійської ради державної розглядали ся жовтушні питання до виборчої євїти. Посідання євїти тривало від 15-го лютого с. р. Коли розглядали ся, що парламент за той досить короткий час погодив, то треба переложити нїквати: бюджет державний на 1896 р.; закон для акунєров, устану о промисли на рати, устану о поліцях мораторіумат, устану о ліквідації земліни Хадірів-Шідисєнє, устану о відновуваню податку дошов-чиншєвоє і т. д. Треба признати, що праці беза досить велика. До того треба додати праці поодиножєх комісій, євїтєво комісії бюджетної і для виборчої реформи.

Отже як стоїть найважнійше тепер в Австрії справа реформи виборчої? Коли правительствє в парламенті євїтє анованєний проект, зазначєний президент министр, що уложє проект національним, значить, правительствє не може згодити ся на засадничі зміни або викор-

Добрі Ради.

Часовий ілюстрований для господарства, домітства і забави. Виходить в Росії щомісячно. Передплата, платна в Росії, вноситься на рік 1 р. 50 кр. Адреса: „Добрі Ради“ в Росії, пошта Садагура.

В редакції можна ще дістати давні речинки Добрі Рад.

1. речинка „Д. Р.“ містить до 200 наукових уступів з овер 120 ілюстрацій прикладів і мною іншого. Ціна цього речинка 1 р. 20 кр., без 2 числа 80 кр., а без 2. і 3. число 40 кр.

2. речинка „Д. Р.“ містить до 300 естетичних, дуже багато прикладів і ода догм побудови, що майже через всі числа тисне на: „Між те і Василь Диринчука зробив як Василь Диринчука і ні він кривою зна, що як сини рідку відшукав.“ Ціна цього речинка 1 р. 20 кр., а без двох число 60 кр.

3. речинка „Д. Р.“ містить так само як і другий речинка дуже багато ілюстрацій для господарства і забави, багато образів і одну білгу шість: „Ми виготовили Сирокан і Гринди своїх синів з війська.“ (як шість буди нехотів вже 4 рази (3 рази по руски і раз по німецьки). Ціна цього речинка 1 р. 30 кр., без двох число 60 кр.

4. речинка „Д. Р.“ містить як і попередні дуже багато ілюстрацій і забавних для всіх і окрім того багато дуже красивих рисунків. Ціна цього речинка 1 р. 40 кр., а без двох число 70 кр.

5. речинка „Д. Р.“ містить окрім німецьких віршів для всіх ще і 8 дуже забавних віршів як вір: „Ади-жик в небі“, „Річковий жидок.“ Ціна 1 р. 20 кр.

6. речинка „Д. Р.“ містить забавну повість: „Петро Фостак і як він фостак.“

Ціна 6 речинка разом з реч. пересилкою 6 р.

Видання „Буковини“.

Перші Зорі, оповідань Теодора Гахца, сторін 110, віршів, ціна 30 кр., з пересилкою 35 кр.

В донь, схватуї волі. Оповідань О. Н. Конюшенного, сторін 42, 16-ти, ціна 10 кр., з пересилкою 12 кр.

Для передплатників „Буковини“ обі книжки констнують лише 30 кр. разом з пересилкою.

LINIMENT. CAPSICI COMP.

aus Richter's Apotheke in Prag.

Sein Gebrauch bietet anerkannt vorzüglichen, schmerzstillenden Wirkung, wie in allen Apotheken vorrätig ist. Jede man frist auch bei Kauter: „Maier“.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. II.

перше і одинове руске товариство ласкурання, припоручене Всч. Духовенству і всім вірним через Вишевськ. Житр. і Превськ. Еп. Ординарнати всіх трох галицьких Епархій, обезпечує будинок, сирот, господарські знаряди, одіж в зерні і соломі, сіню в стодах і будинок проти шкідливіх вогнів за можливо найнижшою оплатою.

Шкоди ліквідують ся і виплати ся тільки на пожари, а догори включені в статуті Товариства контрактуральніми податки „Дністер“ можуть обезпечувати і виплатувати і найвищі суми.

Платити „Дністер“ приймає банк приватний у Львові при помітних інтенціях.

На жито можна обезпечити ся через „Дністер“ після всіх можливих конфіскацій в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котро для як найкращої угоди і виплати одіж і хатні в руски мові.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, створене ласкуранням з обов'язком порятку, приймає від своїх членів і третей осіб вклади до гарантованого на 5 процентів. Гарантією вкладають. Удільні на 30 років. Платити удільники ся тільки за користування укладенням, міняти від тасари, на поруки друг членів. З річних відсотків ся третя частка на уділь.

Згадана в універсальній з міркування, до „Дністер“ не вступати, приймати ся.

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

ПОВИННА МАХОДИТИ СЯ

Народописна карта

українсько-русского народа.

вкладена з-ром Гр. Невського, видана товариством „Пресвітері“, а виповнена в ілюстрованій накладі Акція Аксировича у Львові.

Книгарська ціна карти, вклеєної вже на полотні, вноситься 3 р. 50 кр., а для членів „Пресвітері“ і передплатників „Зорі“ 2 р. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 р.

Купити можна в „Пресвітері“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскорше!

Літературне Товариство

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петронича число 2,

але на склад:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіжи, міщан і селян, редактовану Омельяном Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892, 1894, по 1 р. 20 кр. за речинку, а всі 7 разом за 7 р.

З пересилкою поштовою 7 р. 30 кр.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1895 після середно-європ. ейского годинника.

Приходять	П о ї з д и						Віходять	П о ї з д и					
	поспільні			особові				поспільні			особові		
до Чернівців							з Чернівців						
З Відни, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Снятина	12 ²⁴			6 ²⁸	10 ⁰⁴	6 ²⁰	До Снятина, Коломиї, Станіславова, Львова, Кракова і Відни	3 ⁰⁴			9 ⁴⁸	9 ⁴¹	5 ¹³
З Буварешту, Яс, Сучави, Галбачи	2 ⁴⁸			9 ²⁸	10 ⁰¹	5 ⁴⁰	До Галбачи, Сучави, Яс, Буварешту	12 ⁴⁴			6 ³⁴	10 ⁰⁴	6 ²⁸
З Новоселів, Салагури						11 ⁴² 10 ⁰²	До Салагури, Новоселів						8 ⁴⁰ 6 ²⁸
до Львова							зі Львова						
З Відни, Кракова	1 ²²	5 ¹⁰	8 ⁴⁰	7 ⁰⁰	9 ⁰⁰	9 ⁰⁰	До Кракова і Відни	8 ⁴⁰	2 ⁵⁰	11 ⁰⁰	4 ⁰⁰	10 ²³	6 ⁴³
З Буварешту, Сучави, Чернівців, Станіславова	9 ⁰⁰			1 ²²	7 ⁰⁷	6 ¹¹	„ Підмошчанськ		1 ⁵⁸	5 ⁴⁶		9 ⁰⁰	10 ²⁰
З Підмошчанськ	2 ⁵⁰	1 ⁰⁰		8 ²⁵	5 ⁰⁰		„ „ з Підмошчанськ		2 ¹⁰	6 ⁰⁰		10 ¹³	10 ⁴⁴
З „ на Підмошчанськ	2 ¹³	9 ⁴⁴		8 ¹²	4 ⁴³		„ Чернівців, Сучави, Яс, Буварешту	6 ¹³			10 ⁰⁰	2 ⁴⁰	10 ¹³
З Стрия				1 ²⁰	8 ¹⁰	1 ⁴¹	„ Стрия				5 ²³	9 ³³	7 ¹⁸
З Бездли				8 ⁰⁰	4 ⁴⁰		„ Бездли				9 ⁴⁵	7 ¹⁰	
З Коломиї і Стрия				9 ¹⁶			„ Коломиї і Стрия						7 ²⁰
З Відни, Кракова (т. зв. бізнесманський потяг)							„ Кракова, Відни, т. зв. бізнесманський потяг	8 ⁴⁰					

Підчеркані числа означають часу їзди від 6 год. вечери до 5 год. 50 мин. рано. — Середно-європейський час різнисть ся від лондонського о 30 минут, а від чернівецького о 44 минут; коли на лондонщині є 12 год., то як лондонський годиннику є 12 год. 30 мин., а на чернівецькій 12 год. 44 минут.

Видане товариством „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Руски Рад“ в Чернівцях під надзором Осипа Бучковича.

За редакцією відповідає Осип Мановей.

ПЕРЕПЛАТА

из „Булгонику“ вносить на сілий рік 10 ар. — за на чинств. року 2 — 50 „ кітаци „ „ „ 1 „ — „ для нагородив 20 рублів або 40 копійки.

Наодиноці чапла, по 6 кр.
в бокрі гнаєт А. Горюхіна в
Чернівцях, ул. головна 4, 17.

ВЫХОДИТЬ

щодня крові ведіть і руських сьняго год. 5, на пол

Редакция і Адміністрація
„Бунівник“ знаходяться в м.
Чернівцях (ул. Пестрєва
№ 2).

Освітлення прийнятиє ся за інтенсивно 6 кр. від стрічки; а в „Надземнім“ по 10 кр. від стрічки.

БУКОВИНА

Політика реальна.

IX

Що це є політичні засади? — Малановане чужини. Чи засади соціально-демократичні для нас припожі? — Що це шакє борба за мораль?

Коли-б хто завдав собі праці, аби розсідяти, які пресії, політичні засади серед нашої інтелектуальної розширені, то найшов би, що у нас, загалом взапини, і поизти нема про такі річи. І річ неваж, чому? Мати вкусь політичну засаду значить, мати вироблену в своїй голові в найдрібніших подробицях цілу систему такого ладу суспільного, котрий давав би зашорук у найліпшого фізичного і морального розвитку цілої суспільности. Засади такі не набувають ся оттак собі через ніч, коли кому нощь привенить ся, а оснóвують ся і вироблюють ся на докладнім студіюм особинно національної економії (— се теорія) і на докладнім провіреню теоритичних висновків конкретними дослідями на своїм власнім народнім ґрунті. Хто-ж у нас таке робить? Мало хто, дуже мало хто: Павловський, Будинювський, а далі? Того дефю донесім ще за мало. Але задля недостатку своїх власних, на своїм ґрунті

приобретенних засад у нас тим радше послу-
гують ся чужими засадами та ще в та-
кий безперервний спосіб, будім то тоті
люди самі таке незнатно вдумали. А в
дійсності справа ось як представилась:
Був собі з'їзд соціально-демократичної ні-
мецької партії в Гагел, от там небавом ма-
ли і ми „максимальну“ і „мінімальну“
програму, був нітак такий з'їзд пр. в
Вроцлаву, зараз така і у Львові вийня-
ло ревізія „максимальної“ і „мінімальної“.

Ми тим зовсім не хочемо дорікати нашим радикалам, протиповий приписуємо їм навіть заслугу, що вони в великій мірі причинили ся до того, що у нас бодай де-хто почав над такими справами застановляти ся (коли радикали думають, що вони одні в тім згладь всі розуми поїли, то се зичайна мозодеча зарозумілість). Ми лише тут кажемо і при тім обстаємо, що всі тілі з таким шумом проголошувані засади се самі ділити з чужого поля, се просто малоповне чужини і більш нічого. Не розкусивши і не розіклавши добре, піддавали наші радикали те, що повоєни при чужім столі, в такім неапетитнім виді, що воно серед рускої публіки було ладість, цікавості самому лиші підразу.

Величезний розвиток великого промислу фабричного в західній Європі витно-

рин там з часом такі соціальні стосунки, котрі потребували і потребують доконечно поправки тим більше, що цілі армії робітників добре організованих сего доконечно домагали ся. На тілі тих стосунків п'янурилась соціалістична теорія про улаштування суспільних стосунків людських, котрої тези стали засадами соціально-демократичної партії.

Палей наша молодіж, з чутливим на вужду нашого народу серцем познайомила ся з тими засадами фабричних робітників і не проігнорувала їх на наших суспільних стосунках, не зважаючи зовсім на те, що у нас фабричних робітників майже зовсім нема, не зважаючи на те, що се є консух не на нас пштий, приниза їх за свої. Як мало пригомі тітї засади для хліборобів і різннчнх робітників, з яких складає ся головню наш нарід, видко хотьбі з того, що тітї самі вімелі соціальні демократи, хотнчи на зїзді в Врондавіо привороити свої засади до хліборобського стану, зовсім збили ся з пантелику і не дійшли до жадного кінця. Чи змисати до пролетаризації нас хліборобських, чи дбати про удержаннє і економічне скріпленнє хліборобського стану — отес велике питаннє, котре дося не могли рішити. І се питаннє, як каже др. В. Шіф (Zeitschrift für die gesammte Staatswissenschaft т. 51 стр. 384).

Російські часописи про Шевченка.

З того часу, як номер наш великий пост національний, демотрі з інших російських часописів номінують ще року его в день его народження, або в день смерті.

Сього року в день 30-тих Шевченкових родині часомся російські буди ажось хоч якимсь чином щедрийшим на споминки нашим поета. Зв'язно і сього року не всі часомся російські аднаково тепло поминали его і инші — як от пороги України: *Кіевлянина*, *Кієвське Слово*, *Новоросійські Телеграф* і т. ин. зовсім промовчали пролабути Шевченкові дні; инші атавди кількома словами тільки, як от *Московій Листок*, *Крем* в Сибірознаці, *Новое Время* в Петербурзі і инші такі. Нарешті були і такі, якими ми приславити-ди Шевченкові чималіше і теплі статі.

Одну з таких статей, надруковану д. Морозовим в *Новостях* — ми вже перекладали в 50 ч. *Гукавника*. Нині маємо листку про статі англійських часописів російських, які стали вже нам відома.

В *Русской Старине* (книжка 2, р. 1896) д. Василь. Вакра надрукував подробиці перебування Шевченка в Австрії, коли він вперше р. 1837 вертав ся з заслання. Номого з тих словиників, написаних з чужих слів, те тільки, що становить вигоди, на пр. що-де застері і застере. Тепер саме в *Литовській Дурі* друкує ся, починаючи з числа 5, широкий критико-біографічний парно з Коноваловою, зміцнює жито бачити, що з сего

минти и Кларка изредно чинало пинадо. Зайсно
ио Ђорџе Шепчелла зуме подмрти пинадо: а
ио дукумо (Русској Страны) и Кларка на
попачамаи памети изнито воста.

Ковалев *Старов* і синиці з другої подає статтю д. Василенка дати її за недавнім написану з урядових жерел — про заслуги Шевченка з Оршбурга в Никонстронський ворт. — Хоча годниці факти з тих самих жерел оглядає ще р. 1886 д. Гаршин, а проте замітки Василенка варто уваги біографів: бо воли подає, некро по даній програмі, ті самі подробиці, як які Гаршин не апернував ужити з динешнє статті цього ти-ни тільки подробицями, а інше переразав в друге те саме, що вже переразав Гаршин. Далі в *Ков. Стар.* — є ще три збіжні замітки, найниже замітка з *Ковалев* р. 1881 при паминки Шевченка в Лондоні. — А д. Крижеский подає кілька слів про Шевченка в народних оповіданнях. Нарешті в „б“ біографів* маємо невеликі симпатичну рецензію на VIII т. „Записок“ Наукового товариства ім. Шевченка. Справді маємо найбільше зупинились на олоді статті д. Конопського „Проба улаштування хронікосої до творін Шевченка“ і каже, що статті д. Конопського надруковані в *Записках* „треба відзначити що право до літерного ступня користку: з статті в VIII томі *Записок* « „літерний оміт“. — До сїєї книжки *Ков. Старов* подає еотетичнє з Шевченкового життя, найнижчого описання фарбани „Катерина“, і в замітці до читанку, на жаль, не визначила, воли саме Шевченка намалювала ту картину, а каже, що вона малювала „дівчата дівчата, яких євдохидиш виводі“ (Катерина). Нагадаємо, що з дити Шевченка д.

Григ. Тарновського, надрукованого свідчу в *Осві-*
ті, в потім р. 1883 і в *Киє. Старині*, добре зга-
дати, що со картину Шелленко намалював літом
року 1843.

Одесска часопись *На море і по суші* дала дводі матеріалу про Шевченка: 1) „Отношение Шевченка къ поэтической деятельности“, стаття Шрама (забути псевдонім); стаття добра, хоч з деякими думками его не можна згодити ся. 2) Спогадки Ковалова про Шевченка. Дуже цікаво, або важного в спогадках нема, але є одна очевидна помилка. Нобілич Ковалов невідала би то, що спізнав ся з Шевченком ще в молодій художестві, значить ще до року 1840 і тоді-то Шевченко подарував ему гравюру „Коміант“. Редакція подала і фототипів з той гравюри. — Ми не відємо, чи був той малюнок коли гравюрований Шевченком, але запис не відємо, що Шевченко зробив его року 1859. Відємо тільки, де і з якого приводу він намалював не „коміант“, а „заручушників“. Отже, значить, дарувати той малюнок на 15 років раніш, ніж зробив его, трохи трудно було... Окрім відомого давно портрету Шевченка часопись подала ще і фототипів „Катерини“, але як жаль малюнок нинішній зовсім калімаки: те, що на фототипий *Бік*, *Суча* з правого боку, те на фототипий *На море і по суші* з лівого... Заміч трішки трудно зрозуміти, чому ще в тому-же 8. числі фототипів з Боярська, частинка з подарюнки д. Микити на Шевченкову могилу переклад сего в *Вісті с. р.* і замітка Олена Пчілка про „Навстрєчаємого Кобзаря“ вилани Мисенина. Олена Пчілка доміти справді сильно нарікала на помилковості, сказавши

годі сьогодні об'єктивно рішити. „Не хибую доказів за і против, але в тих доказах нема переконуючої сили. Рішача точка є прецінь тота, чи і в різництві велика господарка перемагає малу, чи і в області сеї продукції панує змагане до концентрації (зосередження), як се для великого промислу доказав Маркс. Хоч соціялісти дуже рішучо на се потакують, хоч знов інші, особливо ж Серінг се заперечують, то наука мусить тут сказати *non liquet* (Бог вість), бо досі не вайдено ще навіть доброї методи для розв'язу сего питання. Терестичні розумованні не истаряють тут цілком на певно, бо і исторично і територіяльно впливи, покаже ся все в тім питанні неясним; але і реалістична метода напотиляє на такі труднощі, що їх годі обминути. Особливо в справах різництв не можна, так як в інших справах, із того, що є, тягнути висновок на те, що може бути“. Так говорить чоловік, що, як то кажуть, на тім зуби свої з'їв. Але наші радикали такими річами не турбують ся, вони ж рускі радикали, і вони піднімають загально рускій хоробі: багато говорити а мало що робити, і то може ще в більшій мірі ніж другі фракції, від них то найбільше маємо „великих слів велику силу“, вони то і чекають, „нехай Німець, скаже...“, а потім, то вже і вони будуть мудрі.

На кожний своєсіб хоті лиш в самих слабеньких зародках, все таки у радикалів бачимо якісь нібито політичні засади. Але які-ж політичні засади у народниць-опозиціоністів? Хіба Бог оден знає. Якже-ж можна говорити про політику засад без засад?

— Ба, кричить нам, скажуть опозиціоністи. Прецінь і Романчук, і автор „Нашої бездіяльності народної“, і ми всі інтересуємо ся для політичних засад Люгера.

Нехай і так. Але інтерес для політичних засад — про щось більше, як про „хитрий“ інтерес, годі прецінь говорити — не заступить самих засад, а коли-б і було в тім щось більше як сама нікчемність, то знов таки треба-б сказати, що се просто

магловане чужини і більше нічого. Так як засади соціальних демократів повстали і вирости серед суспільних стосунків, цілком відмінних від наших, і не дають ся жинцем приложити до нас, так само і те, що дів ся в Вієну, годі хотіти здалека прирівнювати до наших обставин. Тут головню іде о дрібних купців, ремесла і промисел, тут можлива знаменита організація (одна місцевість і інтелігентні люди!), а у нас? Хіба ви хочете нашого мужика рівняти до Вієньчука? Знайте, що нерідко навіть наш ніби інтелігент не дасть ся порівняти з Вієньським фіякром... Та Богом а правдою сказавши, інтерес той відноситься ся більше до опозиційної тактики ніж до засад. Опозиція Люгера — ось чим цікавлять ся народниць-опозиціоністи! Се-ж було таке причиною, що навіть опозиціоністи свого часу інтересували ся Молодочехами, а тепер вже я-кось не так. Засад отже у опозиціоністів як нема, так нема!

— Ба, а борба за мораль?

— Борба за мораль річ сама собою дуже гарна, але знов таки се засада зовсім не політична. То правда, що політичні засади із становища етики можуть бути більше або менше моральні, а них прецінь мусить містити ся якийсь мораль, бо вони звернені на загальне добро суспільності, але де нема самих засад, там не може бути мови про се, чи вони моральні, чи ні. Але може сеї оклик має значити тільки, що борба за моральні засади? Ба, за котрі? Яка тота мораль „опозиціоністів“? Треба прецінь знати, що зміст поняття „моральність“, „мораль“ не єва всім однаковий, ставши, ба, між і серед різних суспільностей різний. Коли-ж навіть і церков наущає, що паньщина ні всіма єї установами, як нагайка і т. д., була річ моральна. Ще живуть люди, що підобрані права проповіданні уважали рабством.

До області моралі в найширшім змісті належать всі ті засади і максими діла, що мають на цілі загальне добро суспільності а далі цілої людскости.

Що ті засади і максими в подробицях мусять бути дуже розмаїті, се річ сама собою ясна; вони такі розмаїті, як розмаїті є вимоги дієвого або уросного загального добра серед поодиноких суспільностей, серед цілої людскости. Кожда суспільність має свою думку про се, яке мусить бути ділані: кождої людини, аби суспільність могла безпечно жити і успішно розвивати ся. Що тота думка у шляхтича Поляка є инакша ніж у руского сурдутовця, се річ ясна. А що то єсть загальне добро? Так як кождий чоловік має свій власний ідеал щастя, так і кожда суспільність і кождий час має свій такий ідеал.

Зваживши се все, мусим ми знов таки питати: яка-ж тота мораль опозиціоністів?

Хоті дуже парта-б і про саму мораль у нас заговорити раз так, як ся належить, то мусимо се на тепер лишити, бо справді завело-б се нас трохи за далеко. Але одно мусимо тут ще порушити. „Політика опортунізму є для народу крайно деморалізуюча“, кажуть навіть опозиціоністи і таким чином підмовляють всяку моральність тим, що послугують ся в політиці тактикою опортуністичною. Се цілком несправедливо. Поверне вже саме те заложено фалшиве, булим-то „опортуністи“ не мають жадних засад. Коли-б взяли лиш наші стосунки, то бачимо, що „опортуністи“ якраз особливо високо держать засаду національну (доказом того: фонетична правопис, чистота мови, становинне супроти москвофілів), що вони з того огляду далеко більше заслуговують на ім'я „політиків засад“ ніж опозиціоністи, котрі ані не мають жадної засади національної ані інших засад політичних; се „опортуністам“ нірадно признають і інші (радикали а навіть і москвофіли). Отже у „опортуністів“ є засада, засада національна, тота засада зовсім моральна; яким же чином їх політика може бути деморалізуюча?

Що друге прошу відповісти на се: „Опортуністи“ маючи виразу ціл перед очима, ідуть до неї. Бувають дні, що зробить і три, чотири милі дороги. Одна днина ки-

просто ніхемні ілюстрації в тому „Бобларі“. — Але як-ж тиє він хоч трохи дивні як Шевченів портрет, що подали *Южнська Новина* в числі 25. джового сего року. Тут же членились, се подали величезну величину і величезну слабеньку акмітоту про Шевченка. Ми а за те дякуємо, але гадано, що певну обставину не стоїли-б на перешкоді надрукувати більше і виразніше про гаданий Шевченів імі і виродились — шкандаль Шевченка, що бачи нашого глаго, заморозаного неважно.

Думку нашу підтримує стаття Перебенді (Книжкового), надрукована в числі 25. джового а 45. числі *Кривого Виставки* з назвою „Пам'яті Тараса Григоровича Шевченка“. Сказавши, що з часу смерті „першого великого поета нової великої літератури Славянської хвири“, живуть вже 35 років, а на Україні, пише Перебенді, і досі нема жадної достойної великого поета великого народного гора; він стільки народно-національної, світлої і загально людської волі, освіти і любови. — а через те гімнотика особа Шевченка як художника, як поета, як чоловіка-страждальника, на віку вістрого а 47 років життя, який було 7 до 8 років світлої, і досі не повністю і стоїть в дитинстві“.

Недостача м'яса, не дає нам подати в перекладі усе замітку нашого старенького письменника, написану енергично і дуже тепло. Тим то подано тільки думку з неї. Сказавши, що через „обставини життя“ на Україні публіка не ознайомлена добро ні з життям, ні з творами Шев-

ченка, бо навіть певну доброту дещого великого „Бобларі“ вона не має, сказавши, що в гаданий замітку не можна характеризувати талого таланта, як Шевченка, а Книжковий каже: „Природа наділила Шевченка величезними талантами, але його убили всім разом, щоб не дати розвинути ся йому таланту до повного розвитку. Заме не відобразив у Шевченка тієї сили, якої не можна вже було відібрати, і не дали йому нічого“.

„Шевченко, як і Пушкін у Москві, був сиріт річного сиріт. Творя єго життя ніж у Пушкіна обробили художньою; але по ідейності вони вище творів Пушкіна. В Славянській нема рівного Шевченку ані поета народного. Хоч не шовко Шевченко питає в смері (залив загально людську, але і так він ніколи не відрихав ся від народу і творив про-людсько народний мовою єго“... І як чоловік Шевченко є дуже прекрасним виразом великої любові до рідної країни... В боротьбі з величезною сиріт-сирітністю таких умов життя, Шевченко не зрадив своєї переконаності, борючись до кінця віку єгого: несли засидки єгого нощі, а дух єго живив ся багатством і побідним. Він дожив до того віку, коли пута кривдита уклали, почало ся народне „оманіє“ і перед народом жасно відомчили ся дорі в ту „світліну-зату“, а

„Врага не буде гиніти“.

А було ємо і буде жити“.

„Ми, читачи дні у Перебенді, не відомо

ніде другого поета, щоб жити і доми єго були так без враг і так глибоко нещасливими, як у Шевченка; у нього з першого і до останнього дні віку єго мали нещастя і раз-у-раз без перерви траїли. Але Шевченів дух устояв до кінця“... — „Усе має величезне горе, читаче, а Шевченів *Душевний*, усі водили і припинили мисли ніби не чоловіксь до мене. Кажуть? досвід єсть вайдишний учитель; але який досвід прийшов повз мене нещасливий. Мої дорості ємо, що а і інші (червень р. 1854) горілиє такий сиріт, як був і 10 дів напад. В мою образ внутрішню не перемінала ся ніже жадна річ. Чи добре єго? Добре! і а з глибокої душі дякую Господу Божу, що Він не дав ємоу страшний досвід занести своїм величезним палуркам моїх думок, почудів і прощів світлої. Дещо вписав ємо, неврутаїлиє, але то доростом старого Сатурна, а не тілого досвіду“. Доростом отже написку з Шевченів *Душевний*, а Книжковий каже, замітку сказавши: „Пам'яті про такий дивний, як Шевченко не випає во пів“.

До речі: в Сербській, де пишуть ся *Крив Виставки*, спрашено 25. джового горіє-стично прикладу написку в Соборі по Шевченку, про що як для доб до написку були в чоловік надруковані і оповісткі.

Жінцем похоронена. В Луцка, в волинський губернії в Росії, дивенство в такий пригледі: В селі Москвинини погребано одну жінку жінцем, очевидно в етарі. Один селянин, що переходив ввечері попри кладовище, почув глухі крики і стогни, добуваючі ся немов би з-під землі. Налюбовавшись утік селянин до дому і аж на другий день розповів людям о тім, що йому ввечері приключило ся. Коли розжовано могилу похороненої попереднього дня селянин, представив ся очам присутніх страшний вид: в гробі з виразом безлічезних мук на лиці, лежала удуршена жінка, пальці її були покотані, лице подерте, всі члени тіла страшно покорчені.

Борба о хрест. В однім з попередніх чисел ми довели про єю борбу о хрест на червоноцїм переднїстю Клокичі. Отже миїстрат казан той хрест викопати і поставити на горі Габсбургів. Мешканиці впроді не опирали ся, але в ночи хтось викопав хрест і поставив на старе єго місце.

Божевільний. Своєю часу убив Франц Грошун, шоввар в Збаражж, сожиром своїх трох хитий. Висланий тернопільським судом на психіатричну клініку в Браславі, вернув сім'я діями звичним, а лікарі видали вирок, що Грошун допустився до убійства в приступі божевільства, що він небезпечно недужий на умі і взагалі для людей небезпечний. Супротив того винустив суд Грошуна зараз з клініки і відправляв его від сторожок до місця его мешкання.

ИМЕНОВАНИЕ. Консультант при Министерстве культуры и Чертежник до. Николай Николаевич Именновский (подпись) вын при Министерстве культуры.

Ваш. Амур. Вое, спасибо Вам, делал и редактировал
"Письма редактора" подано по слонкам.

Beim Einkauf dieser anerkannt vorzüglichen, schmerzstillenden Einreibung, die in allen Apotheken vorrätig ist, sehe man stets nach der Marke: „Häfer“.

у Листої ул. Велоста ч. II.

перше і одинокі руске товариство асекураційне, припоручене Веч. Духовенству і всім вірним через Вирєсєв. Митр. і Прєсєв. Еп. Ординаріати всіх трєх галицьких Епархії, обмеженє будинки, скот, господарчі знаряди, збіжжє в зерні і соломі, сіно в стєгах і будинках проти шкід огнєвих за можливу виїзнаною оцінкою.

Широко відомо, що в Україні є величезні запаси нафти, газу, вугілля, а також величезні запаси лісових ресурсів. Однак, на жаль, більшість цих ресурсів не використовується належним чином. Це пов'язано з низьким рівнем розвитку економіки та інфраструктури. Крім того, величезні території України є непродуктивними, а це означає, що вони не використовуються для сільськогосподарських цілей. Це також є величезним втраченим ресурсом.

Подъем „Дибетра“ приключился в воскресенье у Ланни
пока неслыханным источником.

На жите можна обслуговувати як через "Дністер" після всіх необхідних консультацій з товариствам азартних обслуговувань в Києві, так і на сайті організації у Києві і надати подати і книги в українській мові.

Товариство взаємного кредиту „Дністер“, створене з ініціативи підприємців з Одещини, приймає від своїх членів і тримає лише вкладами до оприлюднення не 5 процентів. Утворення підприємства. Удільне по 50 акцій. Невелика установа, як тільки встановилися результати, віддалили від товариства, на першому році членів. З початку діяльності як друга мала по 1200.

Браушеник + улізаві афенгі + шішчэвості, др.
Ізібаві? не з шішчэвості, шішчэвості, др.

важный 3-й день 1-го мая 1895 после средно-европейского годинника.

Приходять	П о ї з д и						Відходять		П о ї з д и						
	поштові			особові					поштові			особові			
до Чернівців									з Чернівців						
З Відня, Бракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Снатина	1244	.	.	639	1034	639			До Снатина, Коломиї, Станіславова, Львова, Бракова і Відня	394	.	.	948	947	513
З Бухаресту, Яс, Сучави, Галбона	249	.	.	929	931	599			До Галбона, Сучави, Яс, Бухаресту	1244	.	.	634	1044	639
З Новоселій, Садигури	.	.	.	.	.	.	1145	985	До Садигури, Новоселій	.	.	.	.	.	839 639
до Львова									зі Львова						
З Відня, Бракова	122	519	849	749	999	999			До Бракова і Відня	849	299	1199	455	1035	645
З Бухаресту, Сучави, Чернівців, Станіславова	939	.	.	192	745	615			" Підмолическ	.	199	545	.	999	1099
З Підмолическ	225	1099	.	825	799	.			" " з Підмолическ	.	219	699	.	1014	1044
З " на Підмолическ	212	944	.	812	429	.			" Чернівців, Сучави, Яс, Бухаресту	615	.	.	1099	299	1099
З Стрия	.	.	.	1295	849	142			" Стрия	.	.	.	545	995	799
З Белз	.	.	.	899	449	.			" Белз	.	.	.	945	749	.
З Скольного і Стрия	.	.	.	919	.	.			" Скольного і Стрия	.	.	.	.	.	399
З Відня, Бракова (т. зв. бізнесважний потяг)	.	.	.	.	.	.			" Бракова, Відня (т. зв. бізнесважний потяг)	849	.	.	.	.	.

Велике товариство „Русна Рада“ в Чернівцях.

На рецензію відповідає **Осип Мановей**.

після видакції зібраної Товариством „Батько Русинів у Львові“, поминають наслідком Антона І. Хойвицького в збірнику „Львівський архів“ Андрія Андрицького по квітні.

3 ар. 30 кр.

за розміром, складовий сіз 20 таблиць в 4-х верстковому форматі в хороше якісний теці.

Видано цих „Пісничок“ першими як збірки подібного роду в Україні, це пояснюється з Києва, Одеси і Москви, і то не лише від виглядом технічного виконання, але також і від вигляду самого змісту, бо видано це збірки з точних репродукцій членивості зборів народних пісничок з повітів Волині, Городенки, Калусі, Надвірня, Сякоти, Тлумач і інших з вірних послідовним кресом, уживаним народом з дитини до старості.

Я искренне надеюсь, что вы сможете встретиться с Антоном Л. Ходяковским, директором Киевской Специализированной Института у Львова, улица Руская 4. В. 1-26.

улицы Петровнича, число 2,
назв. на скарт:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіжні, міцни і селни, редакційну
Омеляном Поповичем

poly 1896, 1897, 1898, 1899, 1901, 1902,
1904, no 1 ap. 20 ap. za poruše, a sed 7
mest za 7 ap.

3 пересылкою почтовою 7 зр. 30 зр.

ПЕРЕПЛАТА

на „Дуклянку“ наносить на швейной игле 10 стр. — стр. на четверть ряда 2 × 50 × 10 см.

Лин. вязания 1 × 1 — 1 × 1 — 1 × 1

Для изготовления 60 шарфов или 40 манишек.

Поодинокі члени по 6 кр.
в борті гігант А. Гуровна в
Чернівцях, ул. радянська, 17.

ВЫХОДИТЬ

щодня краї наділя і ру-
сних єврей в год. 5. на нмд.

Редакція і Адміністрація
«Буквоїк» нагадують си з
Чернівців (ул. Петровича
9, 2).

Обозначена праймама ежа на
опитное 8 кр. від стріли;
а в „Найкраща“ на 10 кр.
від стріли.

Полїтика реальна.

IX

(Руский мужик и руский політик. — Вран-
дасад шендарики. — Любов и розсудок
в порі. — Віра.)

Ми стараємся розібрати докладніше питання, чи у загалу нашої суспільності є які засади і які саме такі засади, і прийшли до того висновку, що у Русинів, загалом кажучи, нема ніяких вироблених і певних, непохитних засад, що у Русинів нема власного ще і суспільності, т. зв. Русини не становлять ще такої громади, людий, що задля *однаковості цілей* чинять одну духову одиницю і *свідомість своєї єдності*. Що-ж при таких стані річей може бути у нас за політика, т. зв. господарств народна?! Очевидно — ніяка! Чи таку політику будете Ви вести, послуговуючись тактикою опозиційною чи опортуністичною, заслідки з того не вийде нічого, бо де нема добре обдуманого господарства, там не може бути і клозів з господарства.

Пригладьте ся ближше тій господарі, то вона Вам око в око така сама, як господарка приватна нашого пересічного мужика. Поставить Вам хату з лихого будувати десь на погірші місяці, і от кине ся гріб і хата розпала ся: і ми будемо па-

лати на піску або на леді і що хвиля ба-
чимо, як тоті палати зникають. Зоре Вам
гада кенско, носіє кенске зерно, злиши
на Божу волю, буряду не виносе, нарешті
то, що продить ся, град вибе або поплив,
забере, приходить ся збирати, нема що: і
ми не оремо добре, не засіємо саме до-
бріє насіє, засівалии спускаємо ся також
на Божу волю, між тим протиникиа зон-
си поточать наші засіви, обезпечити їх
під ворогів не гадаємо, тому і збори зпа-
ної роботи дуже мізерні. Провалити ра-
хунки господарскі наші мужик і в думку
собі не бере: ми так само зонси не маємо
кинг господарских. Жас мужик з дни на
день, як має ще мамалиги або барабоді на
ний, то не бере ся до роботи, якось то
буде, гадає собі: а ми чя діємо про запас
на лиху годину, чя не шкитикує ся у нас
з дни на день? Між тим леда яке неща-
сте трафить ся, мужик безрадний, безпо-
мічний, засобу нема—оден другому не по-
може, жид загисає вже до хати, нинка
да нинкою їде, грунт знів ніє усуває ся,
мужик мусить покидати свою різну землю,
стає жебраком: єнаде на нарід яке неща-
сте, господарі народні так само безрадні,
беспомічні, голову тратять, оден другому
на збитки робить, лають ся, оварити ся,
овори нема, азнай ся на ласку і неласку
ворогів...

Замість тих слабесеньких рисків романтизуйте собі той образ самі правдивими образами, а побачите, в чім лежить недолуганого гадки мужика, в чім свечивас шле лихо нашої народної господарки. І гадка мужик і наші господарі народні не мають раціонально, розумно гадувати, не мають жадного впливу в своїй господарії, не мають жадних засад господарських, через те господарство наше, справи народні заважають ся.

А претим, буває і може бути інакше. Буває, прийде до громади якийсь, здеданий, морально і матеріально упавший добрий співзвонець, возьме ся до праці, обдумавши докладно свій свій план, дбає рух не складаючи рік один, другий, третій, і ось диньсь, громада як не та стала, і згодя чесні, нужда зникла, добробит всюдю завитав.

Нехай же так само люди, що в серцю їх горять любовю до свого рідного краю, до свого рідного народу, зберуть всі свої інтелектуальні сили, добре застановлять ся над теперішнім станом господарства народного, уложать докладний его бізнес, полічать всі его плюс-и і мінус-и, пізнають добре свій ґрунт, уложать докладний план, покличуть всіх робітників до праці, скажуть їм *виразно*, що саме треба в кожній хвилині робити, нехай допиляють, аби їм

Жид Зельман.*)

Д-ра Раймунда Фридриха Кайндла

Історія про Жюса Оппенгеймера, бастарда-го міністра єврейського герцога Карла Олсінґера Віртемберґського згодом загалом. Пригоди той деконічний людини обібрад Гале на основу для своєї повісті „Жизнь Жюса“ і тим залізна з ним найближчий круги. Та не тільки си самі читачів, що раніше, як Оппенгеймер року 1738 по дещотуї ним на публіци, знавляв один з „его одновітців в Галичині“ — оця тоді була польською провінцією — ніким надіве становище. Називав си той муж Зельман Волкович: его під імемим вказали шкідли історія буде нас тут заінтересати.

Боже, хто був би в нещасливій великій душі, як і в інших, всіх Галичанин чи там Буковинин, то не міг не звернути своєї уваги на ті три, які урядують сім'ята молодих коло церкви.

Тоді то і залуває тиоміж радів — парубків і дівчат пісня про Зелзана.

Текст той співвідносив мінило ся протасті з кож-
дого старішого і з кожним гелом; а жаднім скла-
ді не с она так придумілою, щоб не розбудила
інтересу до дальшого співжисня до значіненя той
міни.

руках перетворював першочинні класи і їх лави то-
гін виділяв, коли йому за то треба виступати. А
наже ж найбільшого повсякдення про той предмет да-
вально в галицьких містечках Дрогобича. Там собі
перекладав народний записаний відомий. В тім місті
показувати ще ту лаву, де проханням єдиний жид
Беломон.

Нія заарештування від дозволів в місті і в око-
лицях. Також державні війська в арсеналі руйнували
і вбили під них були в його властності. Але одного ра-
зу Золтан вийшов десь перед величезними селя-
нами, не вернувши домі в свій час, і люди не мо-
гли об'яснити наслідки. Через те мусили мирити
з великим жалем до понесеного величезного обо-
діння як без причини. Аж як одного дня над'їхав
жид, урядовцями як вони і ступив сніжити:

сидіти си, астан Золман християнином; він мав
намір вступити в монастир, де жили євдеї, євдеї
Карелити, а тепер гадують Василіяни. Про те
показав євдеїм дим духа; але всі творять,
що єго походило в монастирській церкві. Коли ж
єго дух не знав спомого в грабі, а по почав
в церкві все горюючи і такі інші збитки мав,
то вчинили єго тіло і відрубали єму голову.⁸⁾

Потому закинули то значуще тіло в моря-
рі, що ще й нині заховази свою назву по Зель-
мані. Покази они тинуть ся повз доріжки, що
привадиць з міста у село Тустановичі, та йсте
смі доріжку, та люди нею пригадують собі Зельмана
і славить его.

Бачи синтез про «го повстанс і шку», то знайдем перетворені писемні інформацію в дотичних документах, що зберігають ся в Дрогобицькій квіт міській.⁹⁹

Знайти довідку про те, що: Заслужив Володимир похвали з бідної людської сім'ї і прописався в Дрогобичі скупарством. Ріку 1729-го заслужив его за чарівництво і неслуховні зносини з відьмами і ворожбитами на виганні; що опрощено тричі навеселю натурал.

гадок, порад та указок, до них же не ужитих, і нині так само потрібних, як і перед тим. Треба лишень вигнути в ту скрубіну та — дати гроші на друк. А такі леготчі листки дуже придали би ся і були би успішними помічниками нашої періодичної праси, коли не бідніше.

Предпожени без кінця. Вже сновстергли се й інші люди в нас, що серед нашої суспільності знають ся в новійшій часі всякого роду предпожени, виривають все нові гадки, що мають на меті дальній наш національно-просвітний поступ. Заклади просвітні, господарські, товариські зростають повсюдно, демакратство кладає собі все ширші задачі, різноманітні збори і одиниці винаходять все нові способи праці: — але з яким успіхом? Вже з попередніх часів знаємо, що багато з всяких таких предпожен, не переведено в життя. Богато напр. єсть книж читальні, позичальні з великими нарадами, позичальні досі. Як з торішнього справоздання „Просвітні“ виходить, що єї дочерні заклади з вибіркою двох-трьох не мали з чого дати справу... А й демакратство бере ся з великими труднощами: агадати лишень трудно становище „Жити і Слова“, „Дівинка“, укладок „Народа“, „Хлібороба“, і інші напам'янка та скарби всіх інших наших листків. Нарешті, мали кінти сюди ті всі „ухвали“ карольних зборів, не переведені в великій мірі, то треба признати, що у нас мабуть більше думак ся, аніж робить ся. Се факт, що дуже часто власне той, що виступає з предпоженнями, найменше дбає про виконання їх. Часто бо гадмота, що прийти на який збір без кількох голосних вносів було би ганьбою. Таким способом повстає той дешевий патріотизм (родюбство), до якого можна прикласти приповідку: на який мід, під який лід. Тут є обов'язком редакцій праси дивити ся на всі ці і такі народних вісників. Бо що в сьм вигляді виробила неспокійна москвофільська праса, просто страшно. Она викозала цілий табір „общезнаменитих“ діячів*, які є ніби кимсь як в найлучшій разі вигідні трутні, що за своє перобство і за одно лишень передизначувані тих часописів збирають прикладно дешеві данки. Особливо крайню брехливу бувовинує-москвофільська праса (Православна Бук., Бук. Вид., Славянськ, Просвітненіє) ширить в сьм гласі прамову пошту. Розуміє ся, що чесний народовець за такими джерелами шукати не буде. З нас треба не лишень ставити вносів, але й переводити їх в життя. Можна

наші мусити панувати піднесий обичай, самому йти наперед з прикладом, а не лишень з словом. А тоді не буде причини жалувати ся на нашу нечисленність. Бо проби працювати, на то є нас уже досить. Коли-б ті істотні єврейські, буковинські Русини піднесли належно істнуєчій нашій товаристві й часопису, коли-б уклали віднесли ся до покликів наших перших народних робітників і в своїй друзі, в родині і в собі саміх підтримали рушину, то поки-що було би дуже багато зроблено. Тоді і то множество дальніх ідучих предпожен мало по малу, але за те вже тривало дало би ся персправити. — Т. Г.

Хосенне розпоряджене. Міністерство земліни видало до всіх зародів земліничих розпоряджене, в котрих звертає увагу на засвоєння естанцій і перестанцій земліничих а значну і здорову воду до них. На кожній естанції підчас задержання поїзду повинна бути обнесена вода ємліка; місця з водою, прикриті скрині, мають бути записані відповідними написами і таблицями для інформаций публіки: всім при поїздах особових, головних і порі дтній, мають часто змінити воду і переїхувати єї в чистих посудинах.

В Чернівцях поверла для 1-го квітня п-а Олена Гайрих, 20-літня донка з лівничого інженера Гайриха. Перед змислом розійшла ся в я наним місці вість, що п-а Гайрих заведувала небезпечно на потраєнні мозку. Ідуця ехиди у власній домі, ступила так несправно, що ударил ся головою о каміт дверий і від того дістала потраєння мозку. Посілка знала була в Чернівцях з своєї проливності і праси і єї єї любилі дідка єї любийного виведені. Вчорашній вчорашній, в котрих кажи участь великі товни карету, головні міста інтелігенції, були вимовним доказом поважки і співчуття для родичів, а улюбленості покійни. В. с. п.

Еміграційний агент. Десятьох осел з донбровського повіта рішало вибрати ся до Америки, а що не мали потрібних наперів, наїшли собі донбровського жидика-агента, котрий за винагородою 18 ар. від голан і за зворотом коштів подорожні підняв ся перевозити оселі через границю і відправити їх до Гамбурга. Штук укла ся агенти дуже добре і він зробив собі таке довіре у оселі, що они дали єму по 100 ар. від особи, роби їм купив корабельні карти. Та генер агент пропав як камінь у воду, а оселі

сидять в Гамбурзі без гроша та ждуть помочи з дому від родичів. Найбільшійше то, що родинні емігранти не хотять ардати, як той агент напав ся.

Оплата податків почтовими чеками буде введена найперше на пробу в окрузі дирекції пошти для Відня і Австрії долішної, а підтак і по інших краях. Процедура має бути така: „Всі уряди податкові будуть мати в уряді почтових іже наданих окремі конти, а кожний податник буде мід, замість особисто або через третю особу, як було досі, платити податок при помочи чека, в котрім побудь уряд почтовий. Уряди почтові будуть мати спеціальні друки на приписувані оплат податкових; друки будуть складати ся з трьох куніи, з котрих один дієтє податник, другий лишає ся в уряді почтовім, а третій відсилає ся до уряду податкового, котрий потверджує на ній відобрани податку і відсилає се потверджене податникові. — В сьм способі буде мати податник документ урядовий, стверджуючий заплату податку. На тім куніи обов'язаний уряд податковий зазначити, скільки з заплаченої суми припало на сям податок, а скільки записано на проценти провалоси та за разом має не лишає ся задегдєсть. Таким і оплата інших належностей скарбових, як в. пр. естанційних, буде могла відбувати ся при помочи почтових іже наданих на основі такої самої процедури. Ті оселі, що мають свої власні конти човоні і належать до кінцій, будуть могли платити податки і належності скарбові простим відписанем потрібної суми з своїх грошей, зложених в почтовій касі наданій. — Розуміє ся, що робота урядів почтових збільшиться ся в наслідок сьм маніпуляцій і треба буде значно збільшити число урядників.

Земліни на ліцитації. Минулого місяця відбула ся в шостім відділі петербурского окружного суду вдруге ліцитація земліни Рага-Тувум. При першій ліцитації ціною партієть той земліни на 1,952,000 рублів, однак не найшли ся куні. При другій ліцитації найшли ся три куні, з котрих один купив цілу земліну за 800,000 рублів!

Складки. На Рускій Народний Дім в Чернівцях зложили учні з Черного Петера Ник. Сивуха 2 ар., учні з Барбіни Ник. Кунітрук 1 ар.

На руску друкарню зложили: зступник прокуратора Володимир Михайльський іже по раз другий 10 ар., на контролор пошт. Ант. Гавицький 1 ар., господар Лів Дутка з Паранча — перший оселіня, що жертвує на ту ціл, 1 ар., напоручик Стеф. Кобиланський 2 ар., учні з Барбіни Ник. Кунітрук 1 ар., грейдарова склада 40 ар. — разом досі 420.50 ар. Не забувайте на друкарню!

Померли о. Григорій Насівицький, гр. кат. црков в Ілутині, встановленого деканату, в 72-ім році жити, а 46-ім священицтва.

Телеграми „Буковини“.

З дня 4-го квітня 1896 року.

Відень. Між огненою стражею повстала змова. Після Перверетор-ер і Штаб-ер були в сьм справі у старости Фрібінск, а сьм змова, що прийме страйкуєчих людей до служби — з найменше п'ятьох, котрі заслужили дисциплінарну кару, і сьм охвілюєчих покаянств стражи — коли они признають, що зблудили. Однак по довгій нараді страйкуєчі відмовили се предпожене, а змова триває далі.

Париж. В кабіні відомий президент міністрів Буруа на інтерв'ю з журналістами в справі англійської шкрани до Сенату, що всі європейські держави мають свій інтерес в сьм справі, що Сенат становить нерозлучну часті Туреччини, а удержує сьм держави є укладіє європейського миру. Се зазначено тільки так, що Франція хоче англійську шкрану піддати під наряду європейської всіх європейських держав.

р. 1786 в „Літиску“: „Девід з грецьких єврейських — так читало там — були на сьмліє загонні, що виробили з належностей Лига збоє невині духи, і ардували їх жидам. В богатіях жидів перешував жид у себе ключі від церкв, метрив і ковчег. Без єго дозволу не сміло ся ніт одної дитини хрестити, жидові парі аніжати, і ні одного тіла поховати; він вимавляв на те, коли єму заплатили єв задалегід. Задля дрібного жиду робив він навіть палмарету службу, зважав до церкв, збоє єв, євчичи, апарди єврейські, приборки престіж і без сумніву він би обступував при відражі, як би єго хто заставив до того“.

На підставі повного справоздання нема причини сумнівати ся про правдивість переказу, що Зельман арендував церкву. В асти не вигнємо сьм події відій з той причини, що єврейство моговало би євчичи і духовні власти. Нарід жо обетоване загалом і з притиском про тому, що Зельман арендував церкву. Змисла про єго справу розповсюдили ся з Трєбівського округу дєлєв поміж єврейськими Русинами, а головне дєлєв ся, такі євчичи, про котрих інди річ в горі. Змисла змисла єв рускі захові і на Буковину. На підставі від батальйонні затримало ся і збуло ся багато черт історичної події. Та незабутю споминою подєтєло у релігійному чутю кароду те, як тодісь Зельман ліглі євчичи замикає і жидівний перука.

Перекладено Люцієм Федорович.

* Кратко: Bericht über den letzten Zustand in Galizien. T. 1. S. 11.

За редакцией и иллюстрацией **Осип Маковей**.

міг ся на призначений термін заплатити своїх податків, того урядника Бондаренко, Овощенко і Колодязний брали в арешт і заклали ланцюгом в неоплачену „кутузку“ (арештна хата) з порозбаваними ґрибками, держали в арешті по три дні і були по дозволу діншівками („давали пал“); з тієї бійки доволі так напухали, що не можна було встати ся руками до жадної роботи. — Такини заходами правити податки не в самій тільки Ахтирській волості (в Харківщині) а скрізь, інде вживають і різок. Тим-то й не диво, що християни покладають великі надії на коронаване царя, сподіваючись на ласкавий універсал.

Як далесо заходять ті надії, знати з народних оповідань про сподіваний універсал. Погляну оповідання, занесені в Київщині: вони цікаві взагалі, бо показують і з чимого бою народні бажання. „Новий цар (розказував чоловік в Каневському повіті) хоч левонна ще й мала, та багаченько бачив світ і на власні очі бачив і знав, чого людям треба. Він сам ходив на заробітки, робив і в Абази (в містечку Шнолі) і в кишинів Лонухиної-Демидової (містечко Корсунь). Хотів він доїждати ся запевнене: світлий пани платити людям за роботу. Перебрав ся він христіанством і пішов наче подевший шукати собі роботи. Приходять до Абази, просять роботи. Се було торік саме на провесні. Кажуть йому: „Яна тепер робота, хіба гдін виводити на поле. Коли хоч, станай“. — „Добре, каже цар, стану“, і став і робив у куні з усіма людьми. Звістиво, нікому й на думку не вийшло, що то цар. З двома парнями з нашого села він возив ґній: три дні робив з ними і ти, і сипав з ними в казармі. За три дні заробив 60 коп., по 20 коп. в день. Та не всіх 60 к. і дади йому; ніхто не вміло повернув вилка під ґноєм, а вилка — зрусь! і зламали ся; от з його за ті вилка і плати четвертака, а йому дали 35 коп. Виходили вони та до якогось плаута і привісали табличку, а на ній написав: „Я туть бивль и ушель...“ Пішов потім до Терещенка і тут розинтував ся, яка людям плата. А кишинів Лонухна ніхто пропонікала, що то за чоловік ходить і відкупила своїх ладий: коли, каже їм, приїде отакій й такий чоловік, да розинтувати не, яка у нас плата повинна, даж вжити: по карбонанцю. Так вони і зробили, а кишинів за той день, коли він робив у неї, і йому і всім своїм робітникам заплатила по карбонанцю.

А як вернув ся цар Микола до господи, зараз тих парнів, що з ним в Абази ґній возили, покликав в Синод. Прийшли вони та не тямать, до чого й чого? Виходить вони в посталах, обідрані, одержина та — латка на латці. А сини по дичини запліть ся на їх та зливом динують: що они таке стало ся? чого мужика сюди заклика? Аж тут іде і сам цар: у золотому мундурі, заборосний, а хрестів на йому і не спалати скільки. Привитав ся до тих парнів і питає:

— А ви, підкажіть мене?

— Ні, не в розуму.

Він зараз круть! на другі двері, та за дверима одне ся в ту саму одягу, в якій був на роботі в Абази. Вийшов і знов питає: „Чи знаєте?“

— Ге! тевер чому не пізнати? З нами в куні ґній возив!“

— А куте-ж, каже він, скажіть, по чому платив Абази і нам і мені?”

Вони й сказали, як було.

— Чуте? — каже, тоді він до синодників.

— А ти Абази — і Абази там сидіть — кажи мені, що платили по карбонанцю! А я на три дні заробив у тебе 30 коп., та ще й за вилка якого табличку світити в синоді, і за ґнійного мого і за мене табличку світити!.. Я-ж тобі покажу, як брехати!”

Абази тоді стало і соромно і страшно... Перелісав ся та з нерозуму й повісив ся... Прочув про се Федір Терещенко, акиан ся та отруїв ся.

А парням тим цар так сказав:

— Вам усім людям буде ларашо, бо я ні на кого не пасматрю.

О! бачте тевер, як нимо виходить! значить, я не подивлю ся намам в дуба! От як дасть Бог, що він поворонується ся, так людям волешас, ма-віст вийде такий, щоб податків не править з лю-

дий і за роботу наложити по карбонанцю за день на пансіоних харчах”.

А от і друге оповідання.

Довідав ся молодий цар, що в Богуславі (містечко Каневського повіту) є такі люди, що горіши не пють, не лають ся, не сварять ся і прийшов подивити ся на їх. Прийшов в Богуславі; зайшов туди, де збирають ся трезвенники. Ніхто його не пізнав. Сидить собі тихцем да слухає, що люди говорять. А вони звістно про своє: сутяжно стало жити, податки великі, землі мало, заробітків нема. „Тоді він метав, винив а-а паузи великий каніуєт гроний, та на стіл його, і каже:

„Оце вам на підмогу: поділіть ся по божому, та моайте ся за мене. А от тільки-б мені поворонується ся, тоді всім людям наложас: „бо я на панів не пасматрю“.

Третя легенда ходить по Уманському повіту така:

„Був тут на поміщиці у панів сам цар: у його писня, у кого молотил і сам бачив, як сутяжно людям жити і звелі: три годи, доки не поворонується ся, він сваже давати з казни (сварбу державного) кожній людині 20 коп. щодня на харчі, і щоб ніхто з людей землі не купив: бо як поворонується ся, даж тоді землю під панів відберуть; не то щоб просто, сіломи, одберуть, сего й царю не можна зробити; а вийде такий закон, щоб пани повородили свої землі христіанам і бізям не брали за десятину, як 20 карб. А не послухають ся, даж тоді на панські землі наложать таї великі податки, що самі пани відкурають ся під землі. А так прирадила цареві параша. Ще тоді, як він свазав ся до неї, даж вона йому сказала: коли то зробим так, щоб у твоєму царстві в усіх людей було порівну землі, даж я піду за тебе, а як ні, то й не хочу. Цар на те зголив ся, вони й побрали ся. Тепер він тільки й жде, щоб поворонується ся, а тоді й почне людей рівнати і податків на християн не буде, тільки на пани та на жидів бо-латарів.

Кажу-ж я, що такі сподівання на коронаване — скрізь почуте, а викликає їх ні що бізям — як загальна біднота народу через нехостачу землі, великі податки за ґубу темноту народню.

НОВИНИ.

Чернівці, дня 8-го квітня 1896.

Іменований. Почтовий офіцант в Київщині Володимир Федор Іменований управителем той-ж почти, а офіцант Євгеній Митеняч в Чернівцях почтовим контролером в Іцманях.

Презенту на опорожену гр. кат. парохів в Новиці, калушного повіту, одержав а. Роман Кунценяч, гр. кат. парох в Ставмири.

Кваліфікаційні іспити для учителів і учительок при бок. народних і вищихих школах відбухуть ся в Чернівцях дня 8-го зма с. р. Підняти треба до 1-го мая с. р.

З „Просвіти“. На засіданні загального відду з дня 31-го марта рішено увійти в переговори з п. Василем Каролом в справі надання смутимчасової посади лектора читальні „Просвіти“ і кваліфікованого учителя господарства.

Аматорське представлення устреме міщанське братство в Тернополі дня 12-го квітня. Відиграють пародію комедію Нечука „Пилип Мушкетер“.

Стріляти ізза плота се річ дуже вигідна, але чесний чоловік не скаже, щоб таку штуку приносила честь тому, хто нею послуговує ся. Далеко вище ся той штука так досконало, що вже досвід тям відучили ся ставати до борби лише до лица, вони все ізза плота. В своїй статті „Христос воскрес“ (ч. 66) дотче Далеко оцінює кількама словами розбуди ся відомий на нашій статті „Підлітка реальна“. Висказавши слова „мусить у нас робити ся реальна робота і то реальна не в тім змістї, що жасно сияк ілюзю придиляти ся, як ворожі сили

старають ся захлороформувати духа народу, а тим самим его убити“, гадме Далеко, що „Буковину“ вже таки досвід на прах побивало. А як зручно знало воно тоді слова вставити саме в статтю „Христос воскрес“! І тільки досго. Ну, не завадило Далеко підняти і смілости. Такий лицар не Далеко привик „одним махом сімсот побивахом“. Що лицар то лицар! Славний козарюга! — І ще є в тій статті кілька слів, що доторкають ся нашого краю Буковини. „На Буковині маса народу полизена ошкі й не становить основи, на котрій би повинна оперти ся реальна робота, лиш служити до карболожних експериментів“. Що за мудрість?! І знов ізза плота. Може би трохи меншине, а ми вже безлічно не забудем вилка в рот! Нехай би н. Велет потрудив ся бодай раз до Чернівців, і придивив ся тому, що і як у нас робить ся, то хоть раз в життю побачив би масу народу і те, як опікує ся наша інтелігенція тими масами. Просимо в гостину! А брехлі не вимисляти лиш на те, аби пансвати шукну статтю і то ще до того „Христос воскрес“, се якось не личить чесному чоловікові.

Загорілість волоскої молодіни. Ми свого часу доносили, що депутация волоского академічного товариства Іупісеа перелала голішному за-відателем бук. гр. пр. архієпархії, а теперішньому митрополиті Арсидієві Чуперковичови ключі від поміщення, котре Іупісеа займала безплатно в резиденції за часів митрополита Мораря-Ахриновича, і що при сій нагоді обрала таке теперішнього митрополита. В сій справі заради академічний сенат зменшиларно оді-ство і засудив: слух. богословів бар. Віктора Василка і Михайла Понеску (годе Іванюка) на питання перед зібраним сенатом і дано їм сенат-ліст абенді, студентів Дорімедонта Поповича, Богдана Гану і Віктора Полонича на питання перед зібраним сенатом, а студентів Юрія Тому і Леоніда Боднареску на питання перед державою. Заразом дано цілому тов. Іупісеа питання і загрошено розпачення товариства, коли би ще щось протизаконного лучило ся. — Коментаря до цілої справи мабуть не потрібно: коли вже академічний сенат мусів так строго карати винуватців, то після сего можна судити, як поступав ватаг волоскої молодіи. Гарну молодіж нахону-ють собі волоскі проповіді на календарі!

Телеграми „Буковини“.

З дня 8-го квітня 1896 року.

Відень. Вибір бурмістра віденського відбуде ся дня 15-го с. м.

Будапешт. Коли би др. Дюстер — як голосить загально — приїхав до Будапешту, постановило правительство его трактувати яко політичного агітатора і відставити сейчас шунасом до угорської границі.

Рим. Король іменував сенатора Кондронічного міністром без тити і цивільним комісарем тієї Силії.

Рим. Італійське правительство зажадало від Росії поясненя про співпліть і склад відду російського „Червоного Хреста“, котрий відіслав до Абессинії для лічення хорих Абессинців.

Вашингтон. Палата репрезентантів Сполучених Держав завила ся 244 голосами против 27 за призначив кубанських повстанців воєнною стороною.

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

ПЕРЕПЛАТА

на „Буконину“ живосити,
на айлан рік 10 ар. — ар.
на чверть року 2 „ 60 „
жовтень 1 „ — „
догнати 10 рубль 02 копійки 10

Подружжя чина по 6 кр.
в бібліотеці А. Гороніна в
Чернівцях. Уд. голосиць, 17.

ВЫХОДИТЬ

щодня кроні наділь і ру-
ських євнито год. 5. по пол.

Реданция і Адміністрація
"Буковина" знаходяться в
Чернівцях (за Петренюка
с. 2.)

Отделюшица брайкат ся за
милотом 6 кр. від стрічки;
а в „Надісланик“ по 10 кр.
від стрічки.

Видумки „Дѣла“

В 64 ч. „Діла“ з 1-го квітня знаходимо вступну статтю про теперішню сесію парламентарну, перервану великодними святами. Стаття ця підписана дословно з німецьких днівників, не тимим же, чи з Nfr. Presse чи Tagblatt-y Шенха. В ній сказано, що парламент теперішній мертвий і неспосібний до ніякої оновини, тому то і так легко прийшлося теперішньому правительству перевести бюджет і реформу виборчу. Оригінальною є стаття „Діла“ лиш в стільки, що при кінці додано під редакції і критику на діяльність послів руских. Про тих сказано: „Рускі посли означилися в минулій сесії своєю неприємністю і мовчаням. Не чути було голосу руского посла в розправах бюджетних; ні при одній статті міністерським не показано на потреби Русиків як під виглядом річечим так і національним. Між резолюціями стрічаємо лиш одну, що до задоволення руских клас паралельних при другій гімназії в Чернівцях“. До сих слів треба ширшого коментаря. То-ж і подовимо его, а то по тім причині, щоб показати світові, в скільки „Діло“ минає ся з правдою, а поює неправдою лиш диявола, що рускі посли не йдуть дорогою той політики, яку проповідує півчичи „Діла“.

Отже не „руські посли відзначались в минулому році своєю неприємністю“, а

визначає ся в подібності такою неприсутністю, як значайно, лиш — один посол Телішевський. Посли Барійський і Романчук пробували постійно у Відні; пос. Вахнянин аж до часу своєї тяжкої недуги, до остатніх днів життя. Сей посол як і посол Барійський записавсь до голосу при бюджеті міністерства просвіти і різництва, щобі як-раз віднести національні і економічні потреби народу руского. По причині, що, яким оба послы могли прийти до голосу, вже замечено розбіряки, оба послы предложили міністрам — поступати письменно. Пос. Вахнянин спонукає до того і „Козло“ вельше, йменно его речника пос. Козловського, до порушення справи конгресу і венсей для відім і свірт по свідченнях, а успіх є, тож і годі, по широті рби беручи, послыам тым докорювати: будьто они „позначались мовчаням“. Чогож „Цзю“ не нападе на пос. Романчука, котрай мимо присутности своєї в парламенті, не записав ся ані до одного ресорту міністерияльного при розбіряках бюджетових та не відіве ні одної потреби народу руского? Чого-ж „Цзю“ не докорює тым і другому послови Підлишенському, котрий просиджує у Львові? Чому нападаєс других послів руских, котрі хоч не через весь час, але таки часом сидять у Відні? Пос. Манцичевський зголоєв ся недугом на початку сесії, але відтак прибыв, а посол

Охризович яко бурмистр Дрогобича му-
сити так дозодуватися з Відня, але не
абсентує ся з якої-небудь недбалості. При
торгорічній розпрані бюджетоній збирає го-
лос при міністеретвах просвітні і спра-
ведливості один-одинюкий голос Вахилівна,
але „Діло“ мовчало тоді про всі свої річі,
хоч він в імені клубу руского упімянув ся
о так важкі справи, як: о переведення ре-
позити катастрофу, реформи податкової з обин-
женням податку ґрунтового і домово-класо-
вого, о реформу належитостей правних, о
рускі паралельні класи в гімназії черво-
вещкій і др. „Діло“ взагалі не містить
вже від якогось часу річний посіли Бар-
нівського і Вахилівна, держаних в своїм
галичкім, а тут підтак плаче, що посіли не
говорять.

Щастє хви, що судьба Руєн і розвою єї не спочинає: иний вже виключно в руках членів редакції „Діла“. Совісна критика діяльности послів є завжди пожадана. Навпаки, опертим на несправді, чесний чоловік не попірає.

Ще одну річ підносить в тій статті „Діло“: „Де найменше того заходило потреба, там мусіло вийти мов шило з міника: що ось то є і такі рускі посла, котрі тотоні ни ослѣти йти за правительством. Бо коли при генеральній дебаті над правительственным проектом реформи виборчої пос. Романчук піддав острій критичний проєкт і зазначив домагання руского наро-

За любку.

Повстурі тишині в кожній, де лежав хорий, переривав довгий, дрімлючий стон. То борон са молодий чоловік зі смертю. А власного не зі смертю, а своєрідне з життям, котре мучило его через кілька днівних тижнів, через цілу вічність, несподіваними силами, сумніями і страшною провалами.

Досить, дванадцять років раз по раз, в різних місцях, мучив его все той самий привид. Чорна петрова з розжареними очима і обороняленими ротами божить на людину, малу, слабу людину, що не може ні оборонити ся ні піти ні навіть кликати о поміч... Глибокий великий страх ставив його кожду зиму недужого, ледве встатий сьміє надихало його гандувати, все тою самою стужкою-морозою одностайності, так що білий хворий трясє ся і змучений до смерті благає о поміч, хотів би єго утримати під ноєм мис.

нашого єрши. А потім: світло! сонце! Що що ввійшло са в геометричну фігуру, що ввійшло в пошук! Він знає сі, ту фігуру, він сі дано перел тям раз бачив, і теж він собі пригадує, що ана погляд-б означати... То був маленький на стилі помітити.

Шо — Степан? Хорай знон шынтак очн
стабас сз думати.

Шо ы? Де ы? Хто ы ы? Чому терпимо такі
факти?

І знов чути далекий голос: „Степане!“

О, тенор він аж так.

... Стара жінка не жде на відповідь, лише зворушена порадує його, простягне накривало, поправляє підлогу свого сина. А потім відійде в гаряче внутрішнє приміщення жінки. А потім зникне — через збіжок хорого стада молоді граєнки і зворушена та стривожена глядіть хорого в лице.

— Иже-ж вам, иже инженер? Правда, по динне? О, со мене дуже тинкы... Франц вас, не говорыт, говорене вас тошты... Я хочу вам подказыт, що вы мене по героювн оборонили... Кажыб не вы, де бы я сегодня буда — а! вы поступили собі як правый герой...

Хорай осміянув ся змішаний. Тепер він собі вже все пригадав, тепер він уже знав, за що гравини сму хоче дукати. Перед сім'ю дини — чи може то було перед кіньми рикати? — гравида життя гравині небезпечнісі! Коли він продовжував ся в своїй сідженні на діло, наїдав на них якийсь бач. Ісповістюр стоїти над їм на проматженім сіді і був цілком безпечний, але кріпав він очима в долину і змінув ся ділом безорушаний, так як стоїть, на якого звіра. Пхитяє ще який страшний удар — а потім вже нічого.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буконину“ наносить на цілий рік 10 ар. — при на зверсть року 2 „ 50 „ місячно 1 „ — „ для заправки 20 пудів або 40 єрменів.

Продовжити числа по 6 кр.
в бюрі знаєт Я. Горостух в
Чернівцях. 82 роки в. 17.

ВЫХОДИТЬ

щодня кроні поділять і ру-
сних сьвіт в год. 5. по пол

Редакція і Адміністрація
„Буковина“ знаходиться на вул.
Чернівецька (вул. Петровська
ч. 2.)

Освідомлення працівник єм за
адресою 6 кв. від стрічки;
а в „Надбеланій“ по 10 кв.
від стрічки.

БУКОВИНА

Політична реальна.

XII.

(Бездарактивність національна. — Чи можна тежте Русинів адолатити? — Де причина, що держава не задоволює культурних потреб Русинів?)

Коли якийсь нарід яко нарід, яко нація, виступає з претенсіями до держави, аби державна задоволила его *культурні* потреби, то і ему самому т. зв. заступникам і провідникам того народу, его інтелігенції, і всім другим, аким той нарід має яке діло, особливо-ж державі мусить бути ясно, що той нарід за нарід, і які его культурні потреби. Доки тут нема ясності, доти не можна говорити від народу і за нарід, бо народу, нації в такім разі властиво ще нема; тоді можуть говорити і виступати з претенсіями хіба лише поодинокі люди, кожний мовлячи за себе.

Повстає таке питання: чи Русини є нарід, є нація? Знаючи, що *Вісник* не український став річний, годі на це питання відповісти рішучо і без всяких застережень, що так. Є у нас прейм, загально визнаний, досить значна частина інтелектуенції, що мову Пушкіна, Лермонтова, Жуковського і т. д. вважає своєю *рідною, рускою, народною* мовою. Інші уважають мову Шенченка, Кониського, Шандерича, Федька

пича і т. д. своєю, різною, рускою, народною мовою. Виходить з того таке, що у Русинів, у нащадків рускої, і мова Пушкіна, і мова Шевченка є своя різна, руска, народна мова; а що у кожній нащадків на євриті є лиш одна різна мова, то виходила-б з того далі така нєсвітінцї, що мова Пушкіна а мова Шевченка одна і тота сама мова, що отже мова московська а руска єє все одно, одно і те саме.

Кожний, чи нія Русин, чи нія не Ру-
син, мусить сей факт принамати і в данім
разі числяти ся з тою двоїстістю поглядів
у нас на руску мову.

Ба, на тім не конець. Ніхто прецьом не скаже, що мова „Галичаннина“, хоть вона і московська, зовсім вже таки така сама як мова Пушкіна. А мова „Іздатій“ тов. ім. Качковського, або „Русского Словна“, або „Букваринських Відомостей“ і т. д. знов таки не зовсім така сама як мова „Галичаннина“, хоть і тіті „Іздатія“ чи газети вищазво згадують з московська.

Одне не двоїстість, але троїстість або і п'ятистість накус в очах на руску мову у тій славетній нібито інтелігенції. Власно-ж не двоїстість, а двоичність, троїчність, значить тільки що *безсмертність, безсмертності* в справах напів-вільних рускої нації. Зіскажимо, що на-їть, цигани знають, як цю, сказано по циганськи як ні, знають, що то є цигани.

ска мова; звязиниши, що через те і неї другі мають або можуть мати лений погляд, що то таке циганська мова; прирівнявши до того те, як воно дійсно і по правді є у Руснів, то чоловік свідомий не раз з сорому за ту руску безхарактерність національну рад би під землю провалити са, аби не бачити і не чути зневаги народної під своїх і під чужих.

Наслідки тої безхарактерності, безса-
дничності національної у Русинів просто
страшні. Насамперед на боротьбу внутрішню
і за того тратить ся марно дуже богато
інтелектуальних сил, котрі можна-б обер-
нути на що иньшого. Боротьба за річ ма-
лопажні, котрі у иньших націй ринають
ся кількома тизуцями людьми нації без
найменьших труднощостей, як от пр. бороть-
ба за «православ», прибирає у нас нечувані
і нїде невидані розміри, причім виникає
ся таке вороже ланзїте супроти своїх таких
людей, що просто доходить до злирськості.
По друге євєди і противники мають дуже
помадану для себе нагоду, вишнунати ся
до справ руских і навіть рїнати в тих
справах. По третє не мають і не можуть
мати Русини яко наріз, яко наних, нїде і
у нїкого поваги і пошанованя, бо як чу-
жий може шанувати і поважати те, чого
Русини самі не шанують і не поважають.
А держава, при найліпшій волі, що годна
вона тут зробити? яке становляче завати?
Культурної справи якобь, нації се преїї.

Маленькі фотографії великих людей.

11.

План редактор."

На своїм віку, не велики ще дитини, і — ніде правди діти — доволі такім для жовтому, дала до припаду його в Зміринці, цілком єдиним разом не сподобила мене побачити хоч би відомого пана редактора. Казали навіть тому не йти, а сам я, що наче той Іван Муромець, доїжджав знов час віку нікуди не виступив свого носа з Кобелян, а в Кобелянках з роду віку жадного редактора не було, бо жадної часописні тут зовсім віку нікого не видавали і не видавати не її до „страшного суду“. Там на що-б була в Кобелянках і йому потрібна с-я-я часописні? Жити-мо ми собі, жили і били і діти наші, так, єдині, благородно. Ні Паричаків ні Ваксбардів поводити не годимо і вони на нас дійшов не ходять: спарити єх на не спарити єх ні з ним, начальства слухаємо єх: коли часом його кому і нас „по морзі заїде“, ми утримос і нічого, бо в серці пошито з одного боку тавро: „вдистим повинуйте єх“, а з другого — тавро надіє, що сьогодні динє, а завтра за його міхостини на

«забудьте diets „Айку вторая ступень“; або при-
додати промонити „старайтесь ребята! за на-
ромь служба не пронадесть“...

Жалким чином не можна жести і прокуміти, на що-б діяти як Кобзарівщинам своїх часинь! До політики „вишньої“ їм — заць! а „внутрішню“ політику вони черпають з „указовь“, з „Правительственного Вѣстника“, з „Русского Обозрѣнія“, а у кого ще живе свій робачос, той нахле часом за в заступу виниченом, або „Кіевской Старини“, або „кагорисѣбскаго“ виданя а Кельженца... От і вист! — Що, коли-б сміливі Кобзарівщина були нам на родом, то інча річ! може-б їм тоді і цілком і потрібно було знати хто вони? чіі вони діти? чи була і коли була там яка саме у їх прадіа історія? А „понеже“ Кобзарівщина не народ, а просто „люди“, а часом ті люди „черпають знаннн“ і історія їх єсть „історія“ як пише Чичиковъ Лаврентіаго, так їм треба одно-єдине знати: пильновати, щоб ширше ся національно-культурне „объясненіє“, таке обясненіє, щоб не можна було відірвати „Кіевского Слова“ від „Русской Божьей“ Драгиревичаго і від „Молдавскаго Листка“ Пастухова, нем учаси М. П. Старицкаго.

Приклад, який жон, що вказує на в кабулах та в динках, тієї думки, що зали-б в Коболовах була євон тасоніс, що би придала си казди релігійні закони і дини; але тако мій каже на се, що кажуни і дини — не «літературні» твори і казної релігійні не потрібують. Нинішні дини ма-

паче з Шаричани та з Кишинів / без реклами на цілий світ відомі, а реклама їх пошкодила тільки. Незнай хто хоче, а в нашім „виродженні“ не знайде ні зерна ханеного, або „політичного“

Там то наші капітани і вставились, що вони наші власні, нітومی і бантанам нашія не треба ні режати, ні преміи, ні пенсії, а тільки й треба що доброї землі, де соїєтських робочих рук не жукна! Незай, який хоч Німеч. — хоч би сам Кин: який хоче Палас — хоч би й Спальняч; який хоче Великоросі чи Москаль — обідуть усі наші бантани, зерня позиченого не знайдуть там*.

— Добре тату! — кажу и: одначе коли-б у Кобалиних була своя часопись, то-б вона і про нашу діду бильше освятила...

— Його не тобі вказати! — перебила мене мати. — у нас в Кобеляках! Спитай першу по-рекусу: хто такий Стариченко? Так з першого слова вона й відрихоту: „неіснуючий Шев-пер з Кобелячів“. — А хто такий С. Лавинський? — „Трохи чи не сям Гейне; але краще в Німеччині без нашпарту він і порезався на С. Лавинського“. А хто, аніж, був Шевченко? — так одрихоту: „Се той, що як учив нас в школі, що не при нас, не при нас, не при хвоті згадувати“.

Мама, звісно, тривалий час не могла зрозуміти, чому її син так поспішає до Києва. Але коли він їй розповів про свої плани, вона сказала: «Добре, але ти повинен бути готовий до того, що тебе можуть відправити на фронт». І це було перше, що він почув від матері.

не в річч маловажній. Кожда держава, що стоїть на висоті свого післанництва і свідомо свого завдання мусить дбати про се, аби культурні потреби тих націй, що входять в її склад, як найліпше задоволювати. Якже-ж її задоволювати культурні потреби Русинів? Настановити учителів рускої мови, пр. такого як Кирилович в школі реальній в Чернівцях і т. п., що публічно виступає руску мову яко мову злодійську (Gaunerzprache). Русини в крик — крида нам! І справді! Настановити перекладачів для Вістника устав державних пр. такого Головацького, Русини в крик — крида нам! І справді! Управління правління в школі 40.000 люда ніде аж до імператора просить і кричить: знісуй се, імператору, ратуї, крида нам, дончуть нашу мову і т. п. Наказе урядникам навчати ся рускої мови, вони, скажім, навчили ся в школі по руски, аж тут дістає в руки такий урядник писемко від Маркова, аби від „Народного Дому“ у Львові, писане мовою, котрої він, хотів навчати ся по руски, не знає, і він відкидає. Знов крик: крида нам! Видасть друкарство почтові рускі, каже Русини зробити руский переклад і знов таки не вдала, бо знов але і чути крик: крида нам! Дасть рускі напеси в уряді, пр. в уряді почтовім в Чернівцях: се по канцелярії — крида нам! або такі як на двірці жезлничім в Чернівцях: се „хвонетика“ і по „напесі“ — крида нам! Заводить школи гімназичні рускі, Русини-ж самі кричать: се чума, і посиджують діти до польських і до німецьких шкіл і т. д. і т. д. Крида і крида нам!!

А бійте ся-ж Бога, та то і простому смертешнику не то мушона державному було-б за богато! Та при таких хаосі дур голови бере ся! Замість помочи, дбалости неюди лиш перепони, труднощі, крики недоволення. Хто тут годен дійти кімсь? І се нарід? се нація? Хочеш розвідати ся докладніше про якусь руску національну справу пр. про мову у Русинів, то оден так каже, другий зовсім инакше. Нарешті тоті річч мусить кожному обриднути.

Тут зовсім не переборщено, а скорше

за мало сказано і не доказано. Урядники державному, що стоїть осторонь і всему тому, що у нас діє ся, докладно придивляю ся, мусить то ще страшиніше виглядати, ніж нам самим, бо ми вже звикли до того. І я знаю щиріх і прихильних Русинів урядників державних, котрі лиш плечима здвигают а з досади і з пересердя кликають: божевільні! і далі своє сумлінно роблять, що уважають за добре для народу руского. Інший плоне тай годі! А інший і гірше ся з того.

Або чи думаєте, що держава т. зв. мужі державні як пр. в Галичині намістник а на Буковині президент красний і урядники державні сего всего не знають, не чують, не видять, що у нас діє ся? В інтересі держави мусить вони брати річч так, як вони є. Фіскальнич, військ. сполуч. річч мусить вони поводити ся при своїх рішеннях. А що той стан дуже некорисний, то і рішення і заходи держави не можуть бути для нас корисні.

Хто-ж тому винен? Ми і ще раз ми! В тім хаосі, в безголові національній, в національній безхарактерності і беззасадності лежить причина, чому держава не задоволює наших культурних потреб так, як повинна. Культурні жадання нації, поставлені *однодушно рішучо і з прилежністю* держава завжди сповинає, бо мусить сповинати, а у нас тої *однодушності* нема. А чи лежить в інтересі держави своїми заходами про культурні потреби якоїсь нації будити в тій нації недоволення, галас, розруха? Цепна ми! А у Русинів якраз завжди знайдуть ся такі, що вб'ють, що держава для них в тім напрямі робить, недополені! Як би так пос. Романчук був мужом державним і наївною ся в такім положенні супроти Русинів, де напевно знав би, що одна частина підойме за якийсь его крок (прим. за рішення в справі правничій) страшний крик, то, як ми его знаємо, напевно подумав би собі: „то лише нічого не робити!“ „се не на часі!“ і кинув би все до коня. Є і такі мужі державні, що аби не придбати собі самохіть

хлопоту, кидають справи до коня, але Богу дякувати є і такі, що не зважаючи на ніщо роблять те, що по совісті уважають а огляду на інтерес держави за добре для народу руского. І відти то деякі наші успіхи!

НОВИНИ.

Чернівці, дня 10-го жовтня 1896.

До руских православних священників. Архисписковскому друкарню в Чернівцях мають незалежно продавати. Певна річ, що продають є таньше, як она свого часу коштувала. Коли ж закладно, додан майже кожний гр. пр. священник нехоче частку на нь, а тепер довший а них має право, розпоряджати ся як хоче тим грошем, котрий принале єму за єю частку. Волохам жалі, що мають втратити друкарню, котра за дешевий гріш — а ці низки говорять, що тама цілком даром — друкувала румунізаторські орґани. Тому Волохи визнають православних священників, аби они свою частку дарували волоському товариству Societatea pentru cultura si literatură română. А що рускі священники мають робити? *Буковинський Видождж* закликає їх, аби дарували свою частину „Народній Раді“ до розпорядності. Хто знає, яку діяльність розвиває, а властиво зовсім не розвиває то „общество“, той жимоволі сниться себе, чи не лише було би, свою частку дарувати рускому добродійному товариству, а не жимоволі політичному. Кожний Русин знає, що у нас є дуже, а дуже багато бідних дітей, котрі задля недостатку матеріальних средств не можуть ходити до середніх шкіл. З новим шкільним роком буде створена перша руска параліла, до котрої — листів Віс — буде ходити велике число бідних селянських дітей. О се старай ся „Руский Народний Дім“ в Чернівцях і заклади для бідних руских дітей буре. Тож кому справді дожить на серце добре віраду, хто справді хоче поліпшити гіршої нещасті селян і піднесити народної освіти, сей не завагає ся ні одної хвилини і подарує свою частину а продади архисписковской друкарні „Рускому Народному Домові“ в Чернівцях на задоволення бур-ся для бідних руских дітей! Се справді велику гідну відно злих висловлюваний православний священник-Русин і обідав вже свою найву друкати „Народному Домові“. Велілиши щиро-рускі священники повинні піти за тим сарни прихрест і таким чином приложити свою руку для зла і користі бідних руских дітей!

камені за листом захрипів, ні про що-б було говорити? „А ну, ну, спробуй“, хтось дроздливо шепнув мені в ухо: „Спробуй, тай скажи галасно, що ми не „люди“, не „людички“, не „черкани“, а люди Українці, народ, 25-мільйонний нація, адижкою культурою і освітою, а власною, непереможною мовою і літературою (мовою багатом, як писавши ся навіть в Московському університеті не що давно на підписі професор Брант). Скажи, що ми не невольники, не рабство, а люди з абсолютним гуманізмом і широчен толерантністю! Скажи Українцям, що їм не треба відвержувати ся ні в радикалізмі, ні в соціалізмі, ні в націоналізмі, а треба виключати єдине про те, щоб не переставати бути тим, чим породила їх мати природа, робити ся людьми волящими, освіченими, поступовими і не дурячи нічого свого доброго, переймати у всіх народів поступових усе те добре, що дає наука, освіта і культура і йти, йти наперед шляхом позитивної праці поступово до ідеалу загального добробуту широчен: до того добробуту, щоб, непомітною нічим способом, не кричати нічого і нікого, а виключати, щоб кожн добробут був користним і яким є усім! Скажи Українцям, що хазейство, адемірство, інтриганство, жлобство, фаришони не викладає — єсть небажати. Скажи, що оті росквітні елементи нашої зростають на ґрунті лихорадочного еґотизму. Скажи, що той мар-

новати смертю і праця, рвучись а бік з свого природного шляху, до якого-б там не було ро-облено державного „об'єднання“. Скажи, що „об'єднання“ єсть жарено, похуда на очі, жовторіжжєє ся верог задоволені волі і загального добробуту. Скажи, що а „об'єднання“ — не може бути життєтворної гармонії людського життя широчен і про всіх рівного, а без такої гармонії не може бути життя, тим то „об'єднання“ єсть жерело смерті усього живому“.

Роздратований, підбурений, такий неспокій, а глибоко переживає ся думаю — підняти в Переяславі язику часопис. Але не встати ся за зло, коли а справа викладана і хазейка не бачи, навіть теоретично добре не тямить теїшки ості великого зла, та навіть жадного редактора зразу не бачи?!

Крида, у мене в думі скля ся виразний образ редактора ідеального: сказав ся він з читання: сім літ читав а „Київську Старину“ і „Труды Киевской Духовной Академіи“; читав видана „Петербурзького Славянського Общества“, редакційні і Комарович і Булавічич і Драгомирнич; читав „Русское Обозрение“, редакційні тим євким Тихомировим, що редакційні революційно-соціалістичну „Народну Волю“; читав „Галичанку“ Маркова і „Московий Листок“ Настухина-Старинського; читав різні „русскія изданія“ в Лондоні і „Київанин“, читав „По Суні і по жеро“ і „Подольська Гієрхіальна Видождж“; читав „Новости“ Нотонича

і „Варшавський Дзєвнич“, читав „Краї“ і „Дзєв“, читав „Луч“ і „Вісник“, „Жизнь и Искусство“, вперше і торішній Покрови почав читати і „Київське Слово“, побачивши, що там велика сила „щирих Українців“, як от Кулаженко, Василецько, Науменко, Стариженко, Потапенко, Микитенко, Козуменко і т. д..

Як бачито: не бравовали мені матеріялу на образ редактора ідеального. Я сказав собі, що редактор перш за все — довжина постаті, не писаного і не писаного дрісту; не бачив, не чорнявий, а потрошку того в сего; борав хоч не довга, але доштов і густа німе та щітка; очі жово блакитні; брови товсті, німе сурова матушчина; ніс — звичайно — „виключальний“. Главе той редактор, німе заговорить і заговорить — ніче широк. Думи і погляди у його вні: переможані принципіально істиненні, ніче євким Гієрархическим або „Царь Кольом“ в Москві. Бєсідя його теж, розмова обірко-ва; прака бє у його а кожний слово, думи не підкупля; задовістим і не пахне волю його думи виключає виключа, але самішнє, совістє, бєз компромісів; вога не можна сказати бєз „задоволення начальства“, про те він мовчати не і до віку не видати не зновом, не тільки так, як німе євким на ярмарці, а навіть не видати і так, як не перед хазейкою. Редактор, сказав, прака і а життя редакційно: слово виключає і в часописі широк не розходять ся у його і ділок, во тому, щоб вони широк не жови

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

За кожне слово платити ся 1 кр.

Важне для всіх!

Хто із Вп. Читателів хоче що дешево набути або добре продати, най оголосить через нашу газету, то певно не погалеє.

Важне для громад! Одно буквариком місто має дві великі огнені сирени на продаж. Ціна дуже низька.

70 дволітніх вишневих лоз на продаж, 1 штук по 15 кр.

Малий кінний з французьких камінями і з найкращими приборами є в Чернівцях на продаж. Ціна дуже пристойна.

Фортепиан старий на продаж в Чернівцях. Ціна 30 зр.

Книга адрес для кушії. Містить 1 1/2 міліона військових адрес. Замість 14 зр. лише 2 зр. 50 кр.

Пошукє ся купити 15 раб.

Американський будильник 1 зр. 65 кр., з календарем 2 зр. 5 кр.

Зегарон стінний з вагою, що дити має з не 66, 1 зр.; будильник 1 зр. 25 кр., а такий, що 66 і будить, 1 зр. 30 кр.

Французські зегарон стінні накручують ся раз на тиждень. Добрі для шкільних читальні і т. д. 2 зр. 60 кр.

Цинк сир зегарон сир зегарон для перепродажу. Менше як тузину (12) не писати ся.

Ножики кишенькові з 2-ма і 3-ма пістрини, 6 тузину (82 штук) 7 зр. 20 кр. Менше як 6 тузину не писати ся.

Машинна до шиття употребна, але ще дуже добра, 25 зр. Можна і ретані оплатувати.

Машинна до плетени полич і рукавич, употребна 25 зр. За полич сир машини можна дати 5 пар полич сир і то в много краєв, не рукавич.

За 7 зр. 20 кр. можна дістати різних річ: 12 ножиць столових, 12 вилок, 12 ложок (британія), 12 ложечок, 12 ножиць кухонних, 6 полич для хліба, 6 ножиць столових, 6 полич кишенькових, 2 ложки (британія).

100 великих сир образів в прогах з рускими підписами 5 зр. Більше 40 штук різних образів (кожний вишній) писати ся фабрика на вір за 2 зр. Ті образи продають перепродажні по 15 до 20 зр.

Про сі оголошення (1-13) має близькі відомості Адміністрація „Добрих Рад“ в Рогіні в. н. Садатура.

На кожне самовідне треба прислати поштовою марку за 5 кр.

Поручаємо гостинини Метриводі Лерхольд в Чернівцях при улиці Ратушній.

Віктор Тірін з Німеччини, Unterstrasse 11, поручає шир. Публікації новостаросту від імені зі складом одягу в Чернівцях при улиці Ратушній ч. 7. Ціна як найнижчі! 3-12

Літературне Товариство „РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиці Петрівської число 2,
нама на сир:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіжи, міщан і селян, редактовану
Омельком Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1889, 1891, 1892,
1894, по 1 зр. 20 кр. на рік, а всі 7
разом за 7 зр.

З пересилкою поштовою 7 зр. 30 кр.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одинокое руске товариство
асураційне, принаручене Веч. Ду-
ховенству і всім вірним через
Виресла Митр. і Пресла Еп.
Ординаривти всіх трох галицьких
Епархій, обезпечая будинки, сир, госпо-
дарські зароби, збіжжя в зерні і солоді, сир
в стогах і будинках протип шкідливого
огню за можливо найнижшою оплатою.

Шкоди відбувають ся і заплачує ся сир як
пожежа, а до того ж сир і в Чернівцях Товари-
ство контролює будинки і зароби „Дністер“
можеть обезпечити і виплатити і найнижчі суми.

Платя „Дністер“ прейде бачи кращий у Львові
при конторах Імперії.

На жито можна обезпечити ся через „Дністер“
сіма всіх місцевих конфісій в товаристві взаї-
мних обезпечень в Кракові, котре має як най-
вищий у Львові і в цілій Русії і в усіх
краях.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, сто-
ячи на засадах справедливости і чесности, про-
дає від своїх членів і третім лиця закладні до
перепродажу за 5 процент. Грошове обслуговує
у Львові по 50 зр. Платити у Львові ся тільки
кредитом реальностей, віддає від зегарон, по-
ручково дано членів. З пошуків віддає ся до того
ж сир у Львові.

Зголошення в у Львові агенції в місцевостях, де
„Дністер“ не вступив, приймає ся.

В КОЖДІЙ РУСЬКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

повинна находити ся

Народописна карта

українсько-русского народу.

зведена з сир Гр. Богданом, видана товариством
„Промітлі“, з картою в ілюстрації видана
Ладіс Андрійовичем у Львові

Книгарська ціна карти, накле-
ної карт на золоті, писати ся 3 зр. 50 кр.,
а для членів „Промітлі“ і пересилкою
„Зорі“ 2 зр. 50 кр., а репродукцією пе-
ресилкою 3 зр.

Купити можна в „Промітлі“ у Льво-
ві, ринка ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте
чиме ширше!

Хто хоче

мати красні, добрі і дешеві фотографії,
най буде ласкав удати ся до мене!

Фотографую що дня
від 7-ої год. від рама до
заходу сонця.

За 6 штук беру лише 1 зр.

Е. РІХТЕР,

2-12. фотограф в Чернівцях, ул. південна ч. 18.

Liniment. Capsiei comp.

з анти Ріхтера в Празі,
загально признаний знаменитий усми-
рюючий лік на итиране; по шир 40
кр., 70 кр., і 1 зр.; можна купити у всіх
аптеках. Просимо жалити сир загально
улюблений лік просто під назвою
Ріхтера Liniment з котвицею
і приймає з осторожністю дано важи-
ти в місцях сир „Котвице“,
бо лише в Празі.
Аптека Ріхтера під назвою „Лік“ у Празі.

Добрі Ради.

Часопис ілюстрований для господарства, до-
мівства і забави. Виходить в Рогіні що місяця.
Передплата, платня в Рогіні, виносить на рік
1 зр. 50 кр. Адреса: „Добрі Ради“ в Рогіні,
пост Садатура.

В редакції можна ще дістати давні рочи-
ни Добрих Рад.

1. рочник „Д. Р.“ містить до 200 наукових рече-
нів в сир 120 забавних приказів і много цікавого. Ціна
цього рочника 1 зр. 20 кр., без 2. числа 30 кр., а без 2.
і 3. лише 40 кр.

2. рочник „Д. Р.“ містить до 200 статей, дуже
много приказів і одну дуже цікаву, що майже через всі
числа тече ся: „На те в Німеччині Директор пробав ся
Німець Директор і як він пробав ся, що ся сир
рече „Директор“ Ціна цього рочника 1 зр. 20 кр., а без
2. числа 30 кр.

3. рочник „Д. Р.“ містить так само як і другий
рочник дуже много науковости для господарства і забави,
много приказів і одну цікаву статтю: „На виплату
Сиріан і Гречан своїх сирів в російсь“. Сир містить дуже
цікавий карт і рече (3 рече до уроча і рече по статтях).
Ціна цього рочника 1 зр. 30 кр., без 2. числа 40 кр.

4. рочник „Д. Р.“ містить як і попередні дуже
много науковости і забавного для всіх і сир містить много
дуже цікавих речей. Ціна цього рочника 1 зр. 40 кр.,
а без 2. числа 50 кр.

5. рочник „Д. Р.“ містить сир статтей порад
для всіх сир і в дуже цікавих статтях як сир: „Дирек-
тор в російсь“, „Російський журнал“ Ціна 1 зр. 20 кр.

6. рочник „Д. Р.“ містить забавну статтю: „Петро-
Фоток і сир сир Фоток“.

Ціна 6 рочників разом з рече, пересилкою 6 зр.

Видання „Буковини“.

Перші Зорі, оповідані Теодита Галія,
сторін 110, писані, ціна 30 кр., з пересилкою 35 кр.

В донь сир сир. Оповідані О. Н.
Комісарів, сторін 42, 16-ти, ціна 10 кр., з пе-
ресилкою 12 кр.

Для передплатників „Буковини“ обі книжки
виносить лише 30 кр. разом з пересилкою.

цього народу, хіба для хвилювального ефекту і популярності. До сього уступу додає *Народна Часовиця* під себе таку замітку: „Отці слова, буква за буквою, то знаменита лекція з політики і для наших опозиціоністів, котрих ціла політика не є нічим іншим ніж самою погонею за популярністю, котрим здає ся, що ведуть найліпшу в світі політику, бо на одних або других зборах та нічах кличуть їм: Славно! — а їх власні органи пишуть про них на всю губу. Они лабуняють на ті інтереси, котрі накладають на політику висні виглади і диявольського ціла їх політика не єсть нічим іншим, як лиш самолюбним інтересом, без огляду на інтерес цього народу, все одно, з яких мотивів бере ся у них той самолюбний інтерес. Ведене політики опозиційної лиш задля особистих амбіцій або з протинності для політики нічого прямого єсть, так само шкідливим, як і ведене політики, що має на цілі лиш інтерес якоїсь частини або матеріальний інтерес якоїсь одиниці. Що наші опозиціоністи не руководять ся ніякими висніми вигладами, і що то, коли так говорять, єсть у них лиш пуста фраза без всякої вартости — се видно з кожного їх кроку політичного, котрий завжди ще показав ся опісля несподіваним. Нехай же добре запам'ятають собі повинну науку політичну від молодішого органу і его партії“.

Українська літопись.

Довгий Бучкович.

(Видаті добродішній лікарні товариства в Києві. Трудний для лікаря вступ до лікарні. Читачам по сподобало.)

До речі буде згадати ся на яких ще електронічно-лікарських інституціях у Києві. О в Києві „Общество товариства“ подає поміч бідним старим дітям“. Товариство має свій шпиталь. Торік товариство подало законом 10,314 літ: між ними 5,206 хлопців, остатні дівчат. Цікаво, що між поданими дітьми півтори літ 2-літнього віку. Пеня річ, що таке товариство не може не викидати до себе спочути переліток міської і не диво, що торік вони згадуючи згадали бачили, згадали собі духовний цариця пана редактора „Толкова сь Галушники“, але на лихо і забун ся спитати у бачили, який з себе пан редактор.

Прийшов я до дверей шпиталь редактора саме в ту годину, коли значайно він приймає провідчик.

Подивився...

Ледки подав ласкаві свою картку, як мене попросили до гостинного постою. Тут стріла мене з протинніми руками сам пан редактор. Кільки хвилин я не був певним, чи перелік мене, доброго редактора, а не хто инчий.

Велько-маті ніже єдиним словом не сказали, а з не досадив ся спитати про постані. Пана редактора і який він з себе? А тепер закусив на пани, що витав мене, і рівняючи його до образу свого редактора іспаленого, зовсім не чудно, що я не мав певности. Перелік мене стоїти кабачковий ханок, з яких літ 45; трошки пригорблений, твар тілоста, не познана, хоч трошки в побудові: обличчя пона, скільки би, хто бородою, так „бородою“ ж така річка, незмортя цинична на бороній землі. Погляда — думавий, усьмішка — однієї кутючий рота, падавала мені потх, коли він, гримав на сонні, зочить шпінгеля.

— Я бачу бачити пана редактора „Толкова сь Галушники“ добродіа Килиметенко-Хвостинського — мовля я.

— На його саме в бачити — чує я на

мало приходу 17,440 карб., а видатків 8,900. Але спочує се винажить ся чудним трохи робом. Товариство раз-по-раз плаєть ся з оповістками до людности, просиши жертвувати йому вчому, як вже нікуди не потрібна, напро дрантє з одержи, порожні жалши, поломану мебель, — нічезний пашір і т. ин. А що-б ви думали? Торік такого дрантє товариство набирало і продало на 8523 карбонаці!

На прерозиний жал у товариства і доі нема власного будинку на шпиталь. Запомогти сій недостаті пав ся той самий Лазар Бродський, про котрого була вже згадка у нас. Бродський подарував товариству 25,000 карб., на будівлю власного шпиталю. Се товариство складаєть ся переважно з жіноцтва.

А от друго — „Общество врачевныхъ дежурствъ“, складаєть ся вже з емких лікарів. До товариства належить тільки 25 лікарів (уважайте, що в Києві лікарів не менше двох сотень!). Кождий товариш-лікар по черзі повинен цілу ніч (з 9 год. вечера до 8 год. ранку) перебувати в лікарському кабінеті (у місцевому домі) і зразі їти, до кого-б з недужих не позивали его в ночи. Торік в прелюж всего року кликало лікарів з сего „дежурства“ 2098 разів, значить, перестало що ночи майже до 6-ох недужих. З отсіх 2098 недужих тільки 419 спроможні були щось заплатити (і заплатили) лікарям, — усім останим подало законом безплатно.

Вже самі швери недужих, яких оті два товариства подали законом, вирядно свідчать про велику вагу і потребу убогого люду в лікарській допомозі. Але вага товариства і їх зможности єсть перед нами непомірно велика, коли ми доламо, як трудно в Києві убогий людині доступити ся до лікарів у його в годині, навіть в ті години, які визначено для прийняття недужих. Найменша плата лікарів — за законом (класично рент) у його в годині — у Києві — карбонаці, та й то тільки у тих лікарів, які ще не встигли вибрати своєї пашени; а що-до лікарів тих запаних „профессорскихъ съѣздовъ“, от як Аваніасек, Рейн, Обриштон, Ситорский і ин., як тут годі в думати убогий людині доступити ся до них? Звернувши треба у зверн у них купити „билети“ (комети так як в цирк, або в театр) і заплатити за той билет не мало. Напр. у Рейна — ласкаві 1 карб., акушерів (він акушер) 3 карб., і за билет профессорів 10 карб. — Се цина на билет черговий; а хочете, щоб пан профессор прийняв нас без черги, для ще прибавте 5 карб. От з сїєї „цари“ можете собі гадати і про те, скільки треба в Києві заплатити такому Ситорскому чи Рейну за те, щоб він погляв до недужого!.. Какуть така „цари“ не стоїть в європейській ні з лікарським, ні платити з людським і з християнським етиком!.. Може!.. а проте все-ж

нісповіді і стаю певен, що пан Килиметенко нічим мені не падає образ його редактора (де-аціного).

Я представив ся.

Килиметенко погляв мене на хвилю і мовив:

— Дуже, дуже рад спізнати ся з вами; я ще вчора чув, що ви прийшли до нас; востан казала мені і я ждав вас, бо був певен, що ви не минете і моєї хати... Я з вашим татом...

— Казав він мені, казав.

— І з вашим немом; ніколи Боже ж здоровіа доброго і віку довгого... Як же ваші батьки здравують?

Я подивився.

Те да се, той відшав наша бесіда саме на те, що мені треба було.

Килиметенко, почувши мою гату, видзвати в Кобеляках, чи що с його часомсь, аж підхопив, немом би хто його такою шпінгоном, і жалючим обіруч, мовив:

— Та що оте ви вигадали? І наче ви заріз тільки з неба паші і не підаете ніяких „переліків“! Не такий тепер час, не таке лікаря!.. Я про „своє“ часомсь і сплещи думаю, алеж!.. Килиметенко безплатно позитав толково!.. Пан тепер хоч би до в підсудках захистити своє слово: за нимом-тином перелікати дитяток; і поки вона не мине хіба так ніколи раз-ногоди і то з легесовим падавати про своє. От

такі годять ся сказати, що усі оті лікарі-профессори, що позивали у себе „билети“, поприходили до Києва з вітром в кишені. Тепер вони мають по кілька сотень тисячів в кишенях до не мішка здоровенних домі. Все те прибрали вони собі від недужих, переважно Клан. — А тепер на подяку за те Кланам пани лікарі-профессори дають „билети“... Нема за що купити білета — від до кого нічого. Або плати або жмурей! Здаєть ся, ледки в сему разі не кудьгає людська етика елементарна!..

Щоб-доч трохи зянобіти тежноти, скрім по Росії і земетна і духовенство клика ся заводити по селах читальні. В сему разі діло відшварно по Таврії, Херсонщині і по Чернігівщині. Але-ж вага і сила читальні в тому, що саме давати-жуть народові читати? Нехай би вже знали з України ніяких ніяких народномовном, нехай би давали і на чужій, та коли-б тільки зміст книжок був користним задля народу: ласкавітами, життєви угадінсїа до несподіваності, нем не можна розігнати густиї хмари тежноти. Тимчасом вибір книжок задля обласних читальні, страшенно обмежено урядом: геть не кожду пашуру книжечку можна купити в шкolu, а тільки ту, яку припустять особлива ще пашура комітету, складаного з репрезентантів пашин духовенства і з урядників міністерства освіти. За справу організації читальні по селах паш ся був „комітет грамотности“. Хоча з огляду національно-українського комітет робив часом помилки, близькі до неумисного зянобітня „обрусенія“, але сї помилки можна було по трохи полагадити і, пеня річ, що комітет дійшов би на стежку бажану і задля України: в усьому-ж разі він впливовий би подавати людем знаня ре-алні, потрібні селянам-хліборобам. Такіс ви-даний міністер на, справ Іван Дуриню спостеріг би то, що комітет несе якусь там „пронзганду“ та народнишкє з міністром освіти і сиротилим торік той комітет так, що стала з його зявє канцелярія міністра освіти.

Парті уваги, що „комітет грамотности“ за 34 роки свого жита не видав ніже єдиної книжечки мовом українськом. Се одна і найбільш велика з помилок його в відношенях до українського народу.

НОВИНИ.

Чернівці, дня 11-го квітня 1896.

Іменований. Олександр Буга (іменований сундомом при чернівецькій гімназії).

приміром сказати: трактовати про нашого німого Бона...

— Кобзарю-б та, Шевченка! — перебив я.

— Ті-ті-ті! — задріботів паш редактор — які би ви швиді! Паште ласкаві! Про Шевченка — анї телє! За пориш разом спостеріжуть, хто як і що каже на думці, тай на прино-зень нє. Ні! так не можна. Не Шевченкова тепер пора. Тепер тільки я говорити про того Бона, що прославив нас нією „О пошу Ігореві“... Ну звістно, можна пашакувати, що Боннова ніся для нас „соні, які європейські жити культурних домі“...

Мене, немом що за мене тако казати, що се буде старинськє жеман за те, про що дають нам говорити і пашури і мешкурні жалдарі. Але пашакуєть немалому паху і пораду, а сего поспешно не казав, а тільки подумав. Килиметенко казав ся, що я казав ся його думка-ми: він почав горече, мене в ширі, радити мені покинути думку про сего ж часомсь, і прештати „до казав“, собі-ж до „Толкова сь Галушники“...

— Гя! таку я, вони звістно... але-ж бачте, єсть тут „казав“... В „Толков“ тому тільки казав про „Галушні“, а дїсне її нема домі... (Закричав Буга.)

Час відновити пародію! З дня 1-го (13-го) квітня починає ся другий квартал, а багато передплатників залягає не з передплатою за минулий квартал. Просимо о як найскорше вирішувати застарілий і надіслане передплати. Адміністрація „Буковини“.

Про нову гімназію з рускими паралелями в Чернівцях одержали ми телеграфічну вість з Відня, що міністерство кращої оборони відступило вже касарню на гімназію, а міністерство шкільництва дало наказ, себже квати ся до роботи, аби все було на час готове і наука могла розпочати ся в вересні с. р. Сим усе-решово вже послідує перешкоду, яка могла бути в дорозі. Подякую сю вість на усьому дуже „дажуреної“ Buk. Post, котра „побювала ся“, що гімназію готові не відкрити вже сего року!

Військові священики. В делегацийній сесії 5-го жовтня 1894 р. підіше був н. Барнінський при розправі над бюджетом міністерства війни, що гр. кат. кавалерія військовій поспридіжені в порівнянню з іншими священиками військовими, бо при всіх своїх заслугах і довголітній службі не можуть являувати. Наслідком того давний міністер війни на сесії делегацийній в 1893 р. що для гр. кат. кавалерії буде утворена одна посада VIII. ранги майора). Найвищою число військових розпоряджень подже, що після шварського розпорядження будуть гр. кат. і гр. пр. військові священики в VIII. ранзі якби тільки Militär-Erzpriester (протопрей), котрим теж наділений найстарший військовий священик о. Литинський. Попередніх заходів організації в сій справі не ухвалювало міністерство війни.

Вісті з Станіславова. Філія „Промітля“ в Станіславові обходила роковини смерті Шевченка 25-го марта з пошудом в салі Седельмаєра. Явили ся переважно селяни, також громада інтелігентних жінок і сільської і міської пани. Віда осіб було з сотня. Промову святочну дав пров. Б. Масала, котрий розповів про значіння Шевченка для нашого народу. Описав др. Конюба мав популярний виклад про неволітність в нашій селянській господарстві. Відчит сей селянам дуже сподобав ся. В параді по тім відчиті промовили м. Гурин, Мостовий, о. Шенарин і н. Таким чином в Станіславові сего року аж три товариства устроювали окремі вечери в честь Шевченка. — Сегорічний торжеством першочини в страстний тижень. І на Воскресення не довела погода, люди могли відбутися ся проповіди в неділю п'ятницю і в суботу на воскресній утрині. Але жорстока непогода народу в церкві було доводило багато. Божий гріб в катедрі був уряджений краще, як минулими літами і прибраний прап'ям, світлом, вінками і гірляндами. За се братство відзначило ся принаєм. Поже 58-ий як що року так і сего давна почетну службу до Божого гроба. В п'ятницю величозу свінчан мішаний хор страстні меланхи. Кілька пісень відспівав тільки мужський хор. Хори наші дуже добре; ніколи тільки, що слухачів було не багато, бо ці ті меланхи у нас за мало літні, не так як у Львові. Пани з товариства руских жінок збирали сего року перший раз складки на українське наші катедрі, єдиної першочини протестантським єпископату вісті. На воскресній утрині прихал би ся був також хоральний спів, боже до пісень: Христос воскрес, Ангел повіяв і Пастір уяв. Потомали інші першочини не могли поклати свої кращі воскресного богослуження, а тому треба би на другий рік перадрити. — В пошуді в неділю архієрей Кушовський приймав у себе начальників урядів, ший, духовенства трьох обрядів, дошкільників дівчат, єврейський корпус і оми. Ламберг був з женою і н. На воскресній утрині присутні з почетних членів з 58-го року і депутатів єврейців. Музика військова прибула на проповіди з маршівального постела і відіграла ще їм вродний по востійній сальні.

Нещасний випадок. Ученик сегої класи при радонській гімназії Рудник, син повітового лікаря д-ра Рудника, став ся недавно жертвою нещасливого випадку. Галив ся він мавишия револьвером свого батька так нещасливо, що вистріл з револьвера пошкодив його груди. Дехто

здогадував ся, що тут наступило самоубійство, однак всі, що знали повійного або талановитого, веселого, безжурного і люблячого ученика, заперечують тому рішучо.

Сензацийний винахід. Лікар в Гради, др. Голь, зробив недавно винахід, котрий може его зробити одним з найпопулярніших людей на світі. Ему удало ся винайти штучні зуби, котрі не тільки проставляють в тіло, але помаду приберают идиць всі властивості лавчавих зубів, і то так їх добрі сторони як і зі... Зуби д-ра Голя можуть так само боліти, як природні, крушити ся, а можна їх навіть пильовувати і вирізати. В Гради має вже багато людей ті нові штучні зуби. Др. Голь держить свій винахід поки що в тайні, хоч американські спекулянти вже хотіли ему дати за него один мільон доларів, а один заклад в Чикаго хотів ему дати по сяду з річною пенсією 45,000 доларів. Не знати, чи то правда, чи зли така чутку пустили на рігні артілі.

Найбільша посілість на світі є в німійській часті американської держави Лейзіана і належить євній французькій колонієтці. Та посілість довга на 170 кілометрів і широка на 40 км. До живого інвентаря належать 40,000 коней і рогації худоби, не вчислюючи вже овець, безрогої і т. д. На тій посілісті планують головне культуродау, бавовну і цукрову тростину. Там працює 1200 муриян, котрим помагють ріжні машини, пр. такі слуги, що за один день перероблять 12 гектарів землі. Комунікація там дуже велика: залізниця є на 58 кілометрів, 483 км. каналів, на котрих плавають три малі пароходи. Правда, що овець дуже розвинені, деякі аж 5 до 6 км. віддалені від себе.

Коли розпочинає ся виховане дитини? Від той пори, коли она приїде на світ. Родичі, що бажають шаста своїм дітям, що хотять мати з них потух, а на старість підпору та рад би, щоб їх діти виростали їм і спому народили на честь і славу, повинні добре на то пам'ятати і зараз від першої хвилі, скоро немовлятко приїде на світ, виховувати его старанно і розумно. А хто ж має виховувати немовлятко? Так само отже, як і жати, не зли сама мати, котра наліть не й в перших місяцях життя дитини буває слабодушья. В самих перших початках життя дитини, треба виховувати єї тіло, значить ся, треба дбати о то, щоб она була здорова, отже першочини треба уважати всего, що може дитині пошкодити. Але скоро дитина даче вже й умом розвинути ся, скоро перший раз промовить слова — мама, тато, треба вже виховувати і єї духа. Родичі повинні поставити собі за цілю свого життя, щоб их маліш, як найкраще виховати свої діти. Того особливо у нас потреба, бо брак виховани дітей в нашій паролі єсть причиною нашого упадку і лиш в добрім вихованню молодшого покоління починає краща будучність нашого народу.

Про Нанзена. позний мав відкрити візничий бігун, розійшла ся вість, що він вже пертає з своєю вираві. Отже та вість показує ся безпідставною. Доходження показали, що ся вість виникла в наслідок того, що рибачи побачили на півночі якийсь корабель, котрий їм незвідомо шед з очей, а подививши з уст до уст викликали здогад, що се Нанзен повертає з півночі. По сій навісненню — о знаменитім полярнику не було так і доси нема певної звістки і це може роками треба буде на нь ждати.

Податок на кавалерів. В сербській єкупітній постанові посол Сана Обрадович з 24 товаришми тако виноссе: Кожний мужчина, що до 30-го року життя не оженив ся, мусить платити податок подвійно аж до шістдесятого 56-ого року життя. Вибір становлять єдині, землі, хорі і веселісні до судруги. Висши широк як перебувають доми, відліки від оподаткованих п'ять літ, але по п'ятих роках, як не оженив ся, платити так само до 56-го року податок подвійно. — Висказаний в мотивах до сего сего виносса кажуть: Законодавство має об'являти обмежити безженність і протидіяти тому, щоб не старіли ся дівчата безлітні, а котрим без послуг віхти не хочо жити ся. Крім-ж из безжених і від-

ців наложити ся подвійний податок, той аномальний стан змінити ся. Сербія відродить ся морально і матеріально. — Більшість послів єкупітнини не бере сего виносса на серіо... Вирочім видко, що ті послы мають добрі жінки.

Женіть ся, панове! Один з берлинських лікарів, котрий єстудіював статистику смертності в Німеччині, дішов між іншим до якого висаду, що процент смертності женатих є багато менший, як неженатих. І так коли на 100 осіб досягають 40—45 літ жити 78 женатих, на те саме число припадає лише 41 кавалерів. З віком стає ся та ріжниця ще більша: 60-го року жити досягають 22 неженатих, а 48 женатих; 70-го року 11 неженатих, а 27 женатих; а 90-го року 3 неженаті, а 9 женатих. Числа єї промавляють досить чимовно і повинні бути пересторогою і заохотою для наших кавалерів.

Складки. На руску друкарню зложили далі: один правосл. священик, що не бажав, аби его імя напхати, 30 ар., о. Федоренко з Ренни 20 ар., н. управитель домов Іван Ясенітський з Гринизи 20 ар. Повітовий судня в Путилові, Сидір Лучаковський прислав нам 20 ар. 20 ар. на друкарню; на ту суму зложили: н. Сидір Лучаковський, о. Андрій Поповський, антикар Ступницький і анскулянт Баєр по 1 ар. 5 ар., о. Гайський, нотар Клофер, адвокат др. Каніас, нотарі Кудерин і Енцель, господарі Ілля Масопійчук, Олександр Крижаківський, Г. Мелер і Василь Поушин, податковий побороці Крейчі, конпоіет Сторожинський, др. Оренштайн, повний Кароль Сімак і інсар Николай Попович по 1 ар., акційний урядник Бенедор, повний Адольф Сімак, крамар Струсевич і інсар Маєр Фінгер по 50 ар. — Разом 510 ар. 70 ар. Вісти тим добродіям сердичне спасибі!

Дрібні вісті. Фальшкія верони похили ся знов у Львові. По перш не можна їх візнати, а докже по ним єї відбав ший, бо киме витиснений веріан і крино. Очікувачи казалися кабинах шкідли буску окремо. — Львівський польський театр перейшов від дирекцію лікаря д-ра Бандровського і н. Гелера, урядника медичного. Нова дирекція прийняла в склад персоналу артистів багато старих євній жоні, переорганізовала оркестр. — Донеішкільки будуть жати сего року всі укреники в Росії в народі кофронцій кареній парі. Виклада будуть перервані аж 6-го жовт. а новий курс розпочне ся аж 27-го вересня. Майже через 2 місяці новодіи шийних не буде зайняти ся карном.

Почерки в Чернівцях учителя Екзархата Найшовського в 56-ім році життя; — баронеса Векла Капрі в 68-ім році життя; — в Перемишлі літальний промисор Антон Ванюк; — в Коломиї нотар др. Васильович Боднякський; — в Тернополі канцеляр д-р Казимір Поповський в 46-ім році життя.

Телеграми „Буковини“.

З дня 11-го квітня 1896 року.

Відень. При вчерашніх переговорах в справі австро-угорської угоди наступило порозуміння що до тарив і експансії єврейству.

Берлін. Nordd. Allg. Zig. довідкує ся, що небачом буде у Львові заснований вахоний клуб для Галичини і Буковини, бо сего пам'ятують вже давно торговельні зносини. Консулятво буде доручене зацікавленому єврейському Спес-гартону, котрий вже прибув до Львова.

Венеція. Вієра прибули сюди італійський король з своїм наслідником і президентом міністрів Руїнін.

Петербург. Гр. Ігнат'єв зріс ся президентура славянського благодитворительного общества.

